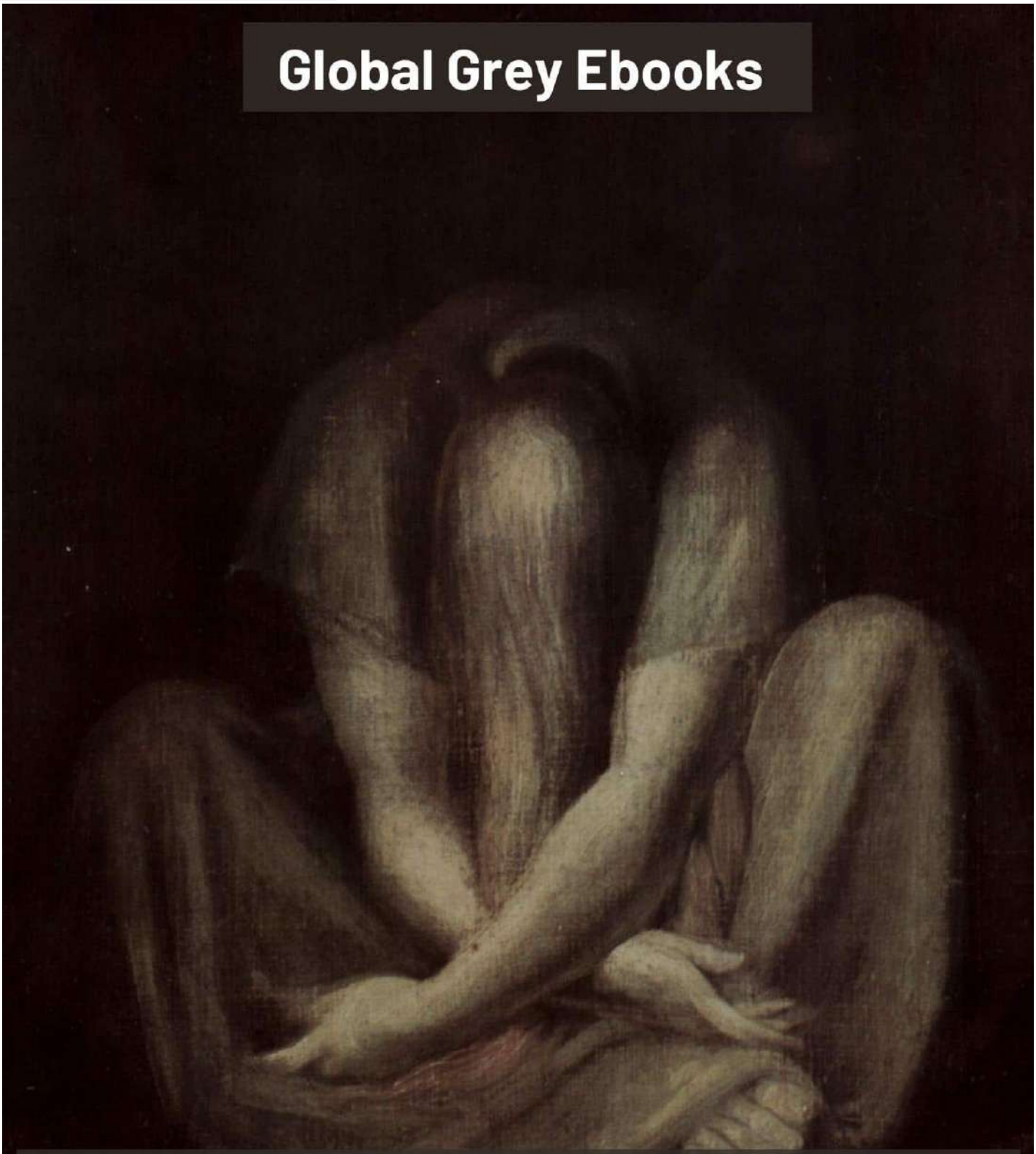
Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Global Grey Ebooks

THE HISTORY OF MAGIC

ÉLIPHAS LÉVI

THE HISTORY OF MAGIC

ÉLIPHAS LÉVI

Éliphas Lévi'nin Sihrin Tarihi.
İlk kez 1860'ta yayımlandı.
AE Waite'in bu çevirisi ilk olarak 1922'de yayınlandı.
Bu e-kitap baskısı, Global Gray tarafından 9 Ekim 2023'te oluşturulup yayınlandı.
Kapakta kullanılan eser '*Sessizlik*'
Henry Fuseli tarafından boyanmıştır. Bu
kitabı buradaki sitede bulabilirsiniz:
globalgreyebooks.com/history-of-magic-ebook.html
©Global Gri 2023
globalgreyebooks.com

İçindekiler

İngilizce Çeviriye Önsöz Giriş

Kitap I. Büyünün Türetmeleri

I. Muhteşem Kaynaklar

II. Magi'nin Büyüsü

III. Hindistan'da Büyü

IV. Hermetik Büyü

V. Yunanistan'da Büyü

VI. Pisagor'un Matematiksel Büyüsü

VII. Kutsal Kabala

Kitap II. Dogmaların Oluşumu ve Gelişimi

I. Tarihin İlkel Sembolizmi

II. Mistisizm

III. İnisiyasyonlar ve Sınavlar

IV. Toplu İbadetin Büyüsü

V. Bekaretin Gizemleri

VI. Batıl inançlar

VII. Büyülü Anıtlar

III.Kitap. Hıristiyan Vahiy Yoluyla İlahi Sentez ve Magia'nın Gerçekleştirilmesi

I. Yahudiler Tarafından Mesih'in Sihirle Suçlanması

II. Büyünün Hıristiyanlığa Tanığı

III. Şeytan

IV. Son Paganlar

V. Efsaneler

VI. Bazı Kabalistik Resimler ve Kutsal Amblemler

VII. İskenderiye Okulu Filozofları

Kitap IV. Büyü ve Medeniyet

I. Barbarlar Arasındaki Büyü

II. Kadınların Etkisi

III. Büyücülere Karşı Salic Kanunları

IV. Şarlman'ın Hükümdarlığı Efsaneleri

V. Sihirbazlar

VI. Bazı Ünlü Kovuşturmalar
VII. Şeytanla İlgili Hurafeler
Kitap V. Üstatlar ve Rahiplik
I. Sihirle Suçlanan Rahipler ve Papalar
II. Bohem Göçebelerin Ortaya Çıkışı
III. Raymund Lully'nin Efsanesi ve Tarihi
IV. Bazı Simyacılar Üzerine
V. Bazı Ünlü Büyücüler ve Büyücüler
VI. Bazı Büyülü Kovuşturmalar
VII. Masonluğun Büyülü Kökeni
Kitap VI. Büyü ve Devrim
I. Onsekizinci Yüzyılın Önemli Yazarları
II. Onsekizinci Yüzyılın Thaumaturjik Kişilikleri
III. Cazotte'nin Kehanetleri
IV. Fransız devrimi
V. Mediomani Olayları
VI. Alman İlluminati
VII. İmparatorluk ve Restorasyon
Kitap VII. Ondokuzuncu Yüzyılda Büyü
I. Manyetik Mistikler ve Materyalistler
II. Halüsinasyonlar
III. Büyücüler ve Uyurgezerler
IV. Büyülü Edebiyatın Fantastik Yanı
V. Yazarın Bazı Özel Anıları
VI. Gizli Bilimler
VII. Özet ve sonuç
Ek

İngilizce Çeviriye Önsöz

Süreli yayın literatürüne dağılmış çeşitli tesadüfi referanslarda, benim tercümemden önceki biyografik taslakta*Dogme ve Rituel de la Haute Magie*ve başka bir yerde, durumun gerektirdiği şekilde, şu görüşümü kayda geçirdim:*Sihir Tarihi*Alphonse Louis Constant'ın, eserlerinin çoğu gibi, Éliphas Lévi takma adıyla yazdığı, konu hakkında tanıdığım tüm çalışmalar arasında en ilgi çekici, eğlenceli ve en parlak olanıdır. 1896 gibi erken bir tarihte, tarihsel yanlışlıklarına rağmen felsefi bir araştırma olarak takdire şayan olduğunu ve okült literatürde bununla karşılaştırılabilecek hiçbir şeyin olmadığını söylemiştim. Üstelik, Fransız dilinde bu kadar kapsamlı bir şey yok; oysa kendimizle ilgili olarak şunu söylemek gerekir ki -folklor bilimi alanındaki araştırma kayıtları dışında- şu ana kadar Joseph Ennemoser'in İngilizce'den tercüme ettiği bir tarihe dayandık. Almanca ve Büyü başlığı altında yer alan her şeyi Hayvan Manyetizması olgusuyla açıklıyor. Bunun dışında başka metinler de bu dilde mevcuttur, ancak bunlar İngilizceye çevrilmemiştir; oysa bunların hiçbiri burada dilimize aktarılanlar kadar büyük bir çekiciliğe sahip değil. Şimdiye kadar başlıklarını onayladıktan sonra, kendi bakış açıma göre, kitabı yalnızca eğlenceli ve parlak olduğu için ya da tarihte Sihirle ilgilenenlere işe yarar bir kaynak sağlayacağı için çevirmediğimi eklemek belki de arzu edilir. Genel Hesap. Bu görev, "prosedürünü, ayinlerini ve gizemlerini" tanımak için başka -yani doğrudan okült- nedenlere sahip olabilecek herhangi birinin çıkarına daha da az üstlenilmiştir. Dikkatsiz ve aptal arayışçılara bu tür materyaller sağlamakta hiçbir amacım yok ve öyle oluyor ki, mevcut Tarih bu açılardan alt başlığının vaadini yerine getirmiyor veya en azından onların pratik olarak nitelendirebilecekleri bir dereceye kadar yerine getirmiyor. onların aptallığı. Daha sonraki tüm edebi hayatım boyunca, okült araştırmalarda geçirdiğim geçmiş yılların bir sonucu olarak, okült bilimlerin -tüm genel anlayışlarıyla- basit hayal ürünü yollar olmadığında, tehlike yolları olduğunu açıklığa kavuşturmaya çalıştım. ve sahtekarlık. Éliphas Lévi'nin iddiaları ve bunların yüzyıllar boyunca süren hikâyesini genel olarak anlatmasının önemi şu gerçeğinden kaynaklanmaktadır:*A*) iddia edilen tüm bilimlerin yetkili temsilcisi olduğunu; (*B*) on dokuzuncu yüzyılın ortalarında kamuoyunun önünde onları bir bakıma restore eden ve yeni ve daha çekici bir görünüm altına yerleştirenin kendisi olduğunu; (*C*) göreceğimiz gibi, onlar hakkında en kapsamlı bilginin bir usta ve ustaya ait olduğunu iddia ettiğini; Ancak (*D*) değerinden bahsedeceğimiz tek bir niteliğe bağlı olarak - uzun incelemesinden şu sonuç çıkıyor ki, yalnızca sokaklarda değil, aynı zamanda onunla ilgili araştırma evlerinde de anlaşıldığı şekliyle Büyünün, şeylerin gerçekliği konusunda hiçbir temeli yoktur ve yalnızca yanılsama bölgesinin. Bu nedenle Sihir Tarihi'ni, en azından hayırseverlik anlamında, doğruluğa yönelen bir şey için pek de zarif olmayan bir görev olarak gören biri olarak tercüme ettim. Bugün dünya, o bölgeden ortaya çıkan asılsız iddialarla dolu ve bu yönlere çekilmiş olsalar da hâlâ aldatmadan kurtulabilecek kişileri kandırmak için okuyucularımın çoğunun hayal edebileceğinden daha iyi nedenlerim var. Bu nedenle, bu amaç için gereken tüm kanıtları bir ustanın ağzından çıkarabilmemiz iyi olur.

Bu önsözde öncelikle Éliphas Lévi'nin kişisel iddialarının doğasını göstermeyi öneriyorum, böylece bunların gerçekte ne olduğu ve konuşan sesin türü hakkında hiçbir yanlış anlama yaşanmaz; ikincisi, Transandantal Büyünün iddiaları, doğası ve değeri hakkındaki orijinal beyanı; ve üçüncü olarak, kendi tarihi tarafından ortaya konulan, fenomenal veya sözde pratik yönüne ilişkin daha sonraki kanıtları. Bu şekilde onun eleştiri kanonunu elde edeceğiz ve ben bunu değerli buluyorum, çünkü -tüm kusurlarıyla birlikte-

Her ne kadar pek çok işçi aynı araştırma alanında yükselmiş ve onun genel ve yüzeysel olarak ele aldığı çok sayıda bölümde uzmanlaşmış olsa da, o zamandan beri onun yerinin dolduğu söylenemez. .

Bu konulara girmeden önce yazarın hayatından biraz bahsetmem gerektiği düşünülebilir; ancak ana hatlar, yıllar önce başlığı altında yayınladığım yazılarının bir özetinin önüne eklenen genişletilmiş bir giriş bölümünde zaten verilmişti.*Büyünün Gizemleri*e yine, ama başka bir bakış açısından, önsözde the*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*daha önce bahsedildi. İkincisi kısa süre içinde yeni, açıklamalı bir baskıyla sunulacaktır. Öte yandan, Fransa'da yıllardır Éliphas Lévi'nin otoriter bir yaşamı vaat ediliyordu, ancak bu hâlâ erteleniyor ve onun yokluğunda göze çarpan biyografik gerçekler çok fazla değil.

Dolayısıyla şu an için Alphonse Louis Constant'ın 1810'da Paris'te doğduğunu ve görünüşe bakılırsa çok kötü durumda olan bir ayakkabıcının oğlu olduğunu söylemek yeterli olacaktır. Çocukluğundaki erken gelişmişliği gelecekteki yeteneklere dair bir miktar umut veriyor gibiydi; kendi mahallesine mensup bir rahibin dikkatine sunuldu ve bu da onun Saint-Sulpice'de, tabii ki rahiplik amacıyla, karşılıksız eğitim almasına yol açtı. Burada üstleri, belirli yer ve dönemin ölçümlerine göre yeterli meslek izini fark etmiş olmalılar, çünkü kendisi küçük emirlere geçti ve daha sonra diyakoz oldu. Bununla birlikte, hiçbir ayrıntı verilmemiş olmasına rağmen, doktrinsel konular hakkında tuhaf görüşler geliştirmiş gibi görünüyor ve sessizlik armağanları yetersiz olduğundan, otoritenin hoşnutsuzluğu çeşitli kontrollerle işaretlendi ve sonunda Ruhban Okulu'ndan ihraç edilmesiyle sonuçlandı. En azından bir hikaye böyle, ancak bir alternatif daha basit bir şekilde onun şüpheler ve tereddütler sonucunda papazlık kariyerinden vazgeçtiğini söylüyor. Sanırım bundan sonra kendini bir tür öğretiyle ve edebiyattaki belirsiz çabalarla desteklemiş olmalı. Bunlardan kalıntıları çoktur, ancak değerleri Fransa'da kitapçılık amacıyla çok fazla abartılmıştır. Alphonse Esquiros ile peygamber Ganneau'nun müjdesi üzerine yaşadığı maceralar ilerleyen sayfalarda anlatılıyor ve kendi adına konuşmaya bırakılabilecek ilginç bir biyografik parça. O sırada otuz yaşına yaklaşıyordu. Mlle ile hangi dönemde evlendiğini tespit edemedim. On altı yaşında bir kız olan Noémy, daha sonra heykeltıraş olarak bir miktar üne kavuştu, ancak bu bir kaçış maçıydı ve sonunda onu terk etti. Hatta onun iptal davası açmayı başardığı da söyleniyor - alışılmış gerekçelerle değil, çünkü ona iki çocuk doğurmuştu; bu çocuklar bebeklik döneminde olmasa da ilk yıllarında ölmüştü, ama kendisinin reşit olmadığı iddiasıyla, o ise genç yaşta ölmüştü. geri dönülemez yeminler etti. Bununla birlikte, Saint-Sulpice, Latin Kilisesi'nin kuralları onların evliliğe girmelerini yasaklasa da, bekarlığa söz vermeyen laik rahiplere yönelik bir ilahiyat okuludur.

1851 yılında veya buna yakın bir zamanda Alphonse Louis Constant, Abbé Migne'nin ansiklopedik serisine şu başlık altında büyük bir ciltle katkıda bulundu:*Chrétienne Edebiyatı Sözlüğü*. Orada şöyle anlatılıyor*eski profesör au petit Séminaire de Paris*ve yayın bürosunda geçmişinin bilinmediği varsayılmalıdır. Bu cilt, kendi değerlerinden çok daha sonraki yazıları nedeniyle daha akılda kalıcıdır. Eleştirel bir çalışma ve aslında bir öğrenme çalışması olarak, serinin çoğu prodüksiyonu gibi doğal olarak oldukça ihmal edilebilir, ancak bir sözlük olarak orantısız ve parça parçadır; yine de son derece okunabilir ve görüşleri açısından hiç de küçümseyici değil. Durumun koşullarının gerektirdiği gibi, katı ortodoks çizgilerle yazıldığını ve dolayısıyla aynı sanayi alanındaki öncüllerinin ve ardıllarının sonsuz ciltlerinden daha az dar veya daha az liberal olmadığını eklemeye gerek yok. . Saint-Sulpice'in kuşkucu yüreği yeniden inançlı bir Katolik olmuştu ya da belirli bir edebi üretim amacıyla bu maskeyi takmıştı. Ancak dört yıl sonra, Migne Ansiklopedisi'nin karakteristik dilini konuşan din adamının sesinin yerini büyücünün sesi aldı.*Doktrini*

*Aşkın Büyü*1855 yılında ortaya çıkan*ritüel*1856'da ve bundan böyle Éliphas Lévi takma adı altında, neredeyse Avrupalı bir ünlü haline gelen Alphonse Louis Constant, yalnızca okült bilimin bir temsilcisi olarak biliniyordu. Onun iddia edilen bilime ve onun bu konu üzerinde mutlak otoritesine ilişkin iddialarını daha da somutlaştıran şey bu eserlerdir. Kaleminden oldukça hızlı bir şekilde art arda çıkan çeşitli sonraki ciltler, diğer ciltlerle karşılaştırıldığında çok merak uyandırıcıdır.*Doktrin ve Ritüel*kilise otoritesine açık bir şekilde boyun eğmeleri ve samimi ortodoksluk gösterisi için. Bu soruyu konuya girişimde uzun uzun ele aldım.*Büyünün Gizemleri*ve bu nedenle şu anki yerde aynı alanı kaplamaktan muaf olacağım. Bu tutarsızlığa rağmen, Éliphas Lévi hem özel hem de kamusal anlamda okült bilimin ve onun birincil kaynağı olan Kabalimin öğretmeni oldu: Görünüşe göre bu onun geçim kaynağıydı. Fransız-Alman savaşını felaketle sona erdiren kuşatma sırasında Paris'teydi ve 1875'te Katolik Kilisesi'nin son ayinleriyle güçlenmiş olarak öldü. Arkasında, çoğu o zamandan beri yayınlanmış olan ve bazıları bir editörü bekleyen büyük bir el yazması destesi bıraktı.

Şimdi bu önsözün ana konusuna geçiyorum;*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*:—(1) Popüler abartıları aslında gerçeğin çok altında olan güçlü ve gerçek bir Büyü vardır. (2) İyinin ve kötünün ölümcül bilimini oluşturan müthiş bir sır vardır. (3) İnsana görünüşte insanüstü güçler verir. (4) Bize Magi'den aktarılan, Doğanın sırlarına ilişkin geleneksel bilimdir. (5) Buradaki inisiyasyon, bilgeye ruhlar üzerinde hakimiyet ve insan iradesini yönetme konusunda tam kapasite verir. (6) Görünüşe göre bu bilimden doğan, dünyada her zaman var olan, yanılmaz, kusursuz ve gerçek anlamda Katolik bir din vardır, ancak o, çokluğa uyarlanmamıştır. (7) Bu nedenle dinsizler için mümkün olan tek şey olan savunma, masal ve harika hikayelerden oluşan ekzoterik bir din ortaya çıktı: çeşitli dönüşümlerden geçti ve günümüzde Latin Hıristiyanlığı tarafından temsil edilmektedir. Roma'nın itaati. (8) Onun perdeleri sembolizm açısından geçerlidir ve kalabalık için geçerli sayılabilir, ancak inisiyelerin doktrini buradaki herhangi bir kelimenin tam anlamıyla gerçeğin reddiyle eşdeğerdir. (9) Gerçek bilimi veren yalnızca Sihirdir.

Bunun teorik, felsefi veya doktrinsel kısmı, yani “mutlak bilim” dogması denebilecek kısımdır. Bunu pratik olan takip eder ve doğal bir gücün uygulanmasıyla ilgilidir, ancak Doğanın olağan güçlerinden daha üstündür. Bu, tüm niyet ve amaçlar açısından Sihir Grimoire'ında yer alır ve törensel çağrışımların bir çalışmasıdır - ister temel ruhlardan olsun, pantacles, tılsımlar ve diğer büyülü enstrümanlar ve özellikler yardımıyla; ruhların ait olup olmadığı*eski hipotez*gezegen küresine; büyücülükteki ölülerin gölgelerinden veya ruhlarından. Bu çalışmalar yasaldır ve sonuçları görünüşte doğrudur, ancak bunların ötesinde, sonuçları yeterince olağanüstü olsa da, bir yanılsama ve kabus diyarı olan Kara Büyünün alanı vardır. Adanmışlıkları sayesinde Éliphas Lévi bir ışık büyücüsü oldu.

Bütün bunların net bir mesele ortaya koyduğu gözlemlenecektir ve geri kalanı için, Éliphas Lévi'ye göre Aşkın Büyünün Grimoire'ı, genel olarak Transandantal Büyü'den farklı değildir. *Süleyman'ın Anahtarı*ve benzerleri, ancak yazarın kendi ışıklarına uyarak burayı kesip burayı genişletmesi dışında. Bu noktada özetlenebilecek kişisel iddialarına dayanarak bunu yapma konusunda tam yetkiye sahipti. (1) O, "insanın her şeye kadir olmasının ve sınırsız ilerlemesinin sırrını, tüm sembolizmin anahtarını, ilk ve son öğretiyi" keşfetti. (2) Kendisi hem simyacı hem de sihirbazdır ve Raymund Lully, Nicholas Flamel ve muhtemelen Heinrich Khunrath ile aynı sırrı kamuoyuna açıklar. Gerçek altın ürettiler ve "sırlarını da yanlarında götürmediler." (3) Ve son olarak: “Anahtarı atıldığı için kutsal yerin harap olduğu ve harabeye döndüğü bir dönemde

Kimsenin yararına olmayacak şekilde, o anahtarı almayı görevim saydım ve onu alabilene sunuyorum: O da ulusların doktoru ve dünyanın kurtarıcısı olacak."

Bu iddiaların yalnızca törensel çağrıştırma teorisine veya uygulamasına dayanmadığını söylemek gerekir. Éliphas Lévi'ye göre onun gizli okült bilim doktrininin, Fransız yazarın kendisinin de büyük ölçüde kabul ettiği gibi, Baron Reichenbach'ın ilahi gücünden ne fazlası ne de azı olan, Astral Işık olarak adlandırılan evrensel bir ortama ilişkin bir hipotezde yer aldığına şüphe yoktur. ancak spekülasyonları genişledi ve buradaki konular aşağıdaki gibi büyük ölçüde değişti. (1) Evrensel bir plastik dolayımlayıcıdır, hareket titreşimleri ve biçim imgeleri için ortak bir haznedir: Ona Doğanın Hayal Gücü denilebilir. (2) O, Allah'ın şu sözleri söylerken yarattığı şeydir:*Fiat Lüks*. (3) O, okült gücün büyük aracıdır, ancak bu haliyle, özellikle lütuf ışığına itaat eden, iyilik veya kötülük için kullanılabilecek kör bir güçtür. (4) Elektrik ve yıldırım elementidir. (5) "Dört ölçülemez akışkan", "İlk Maddeden ayrılamayan" ve İkinci Maddeyi harekete geçiren bu tek kuvvetin çeşitli tezahürleridir. (6) Şimdi göz kamaştırıcı, şimdi magmatik, şimdi elektrikli, şimdi manyetik. (7) Görünüşe göre dengeye yönelen iki modu vardır ve bu dengenin orta noktasını bilmek Büyük İş'e ulaşmak gibi görünmektedir. (8) "Sonsuzlukta eterik, yıldızlarda ve gezegenlerde astral, metallerde metalik, spesifik veya cıvalı, bitkilerde bitkisel, hayvanlarda hayati, insanlarda manyetik veya kişiseldir." (9) Hayvanlardan emilim yoluyla, insanlardan ise nesil yoluyla elde edilir. (10) Sihirde o, görüntülerin camıdır, tüm yansımaların haznesidir. Görenin kendi vizyonları vardır, kahin onun aracılığıyla kehanet yapar ve büyücü ruhları çağırır. (11) Astral Işık yoğunlaşma yoluyla bir merkez etrafında sabitlendiğinde, Simya Felsefe Taşı haline gelir; bu formda, tüm üretken ısının konsantre erdemlerini içeren yapay bir fosfordur. (12) Üçlü ateşle yoğunlaştırıldığında yağa dönüşür ve bu yağ Evrensel İlaçtır. Bu durumda yalnızca camın içinde tutulabilir, bu iletken değildir.

Yine değeri konusunda net bir konu var ve bu tanımlamayı yapıyorum çünkü Astral Işık, söylediğim gibi, bir spekülasyondur ve kişisel olarak böyle bir sıvının var olup olmadığını veya böyle bir durumda olup olmadığını ne bilmiyorum ne de umurumda. belirtilen kullanımlar için geçerlidir. Éliphas Lévi'nin bu konudaki beyanlarını şaşmaz bir dille ifade etmesi yeterlidir.

Bu nedenle şuraya geçelim:*Sihir Tarihi*Gerçi ben zaten varsayılan evrensel akışkanla ilgili olarak ondan ödünç almıştım. Buradaki büyü hâlâ kadim Magi'nin bilimidir; hâlâ Doğanın ve onun yasalarının kesin ve mutlak bilimidir, çünkü denge bilimidir. Onun sırrı, okült bilimin sırrı, Tanrı'nın her şeye kadir olmasıdır. Felsefede en kesin olan her şeyi, dinde ebedi ve yanılmaz olan her şeyi kapsar. Bu Sacerdotal Sanatı ve Kraliyet Sanatıdır. Onun ana anıtı Kabalizmde bulunur, fakat görünüşe göre İbrahim'in emanetçisi olduğu görünen ilkel Zerdüşt doktrininden türemiştir. Bu doktrin Mısır'da mükemmelliğine ulaştı. Bundan sonra, dini açıdan bakıldığında, ardıllık şu şekilde olmuş gibi görünüyor: (*A*) Mısır'dan Musa'ya; (*B*) Yahudilikte gizli kanunun bazı koruyucuları aracılığıyla Musa'dan Süleyman'a; (*C*) Kudüs'teki Tapınak'tan Roma'daki Aziz Petrus'a kadar, geçiş yöntemi belirsiz olmasına rağmen - daha önce doğrulanan şey, yani Roma'nın Kabalistik Anahtarları kaybettiği hala savunuluyor. Doğal olarak Kilise'nin bunlara ne zaman sahip olduğu konusundaki tahminimize bırakılmıştır - Eliphas Lévi'nin bakış açısına göre, belki Dionysius'un günlerinde, belki Synesius'un günlerinde, ama benim bakış açıma göre değil ve bu yüzden soru hala geçerliliğini koruyor.

Şimdi, eğer bunlar yüzeysel olarak ve lafz olarak önceki tanıklığın başlıklarından spesifik olarak farklı değilse, genel atmosferde ve içsel ruhta da benzer belirgin bir ayrımın olduğu daha az kesin değildir. İki metni karşılaştıracak olan herkes bu konuda kendini tatmin edebilir ve burada bu konuda ısrar etmeme gerek yok. Ancak içinde ne var*Tarihçesi*

Büyücü, tüm bu hayallerden sonra, yüce ve dekoratif felsefenin, kimi zaman altın, kimi zaman sade süslemelerin bir önceki eserin kanıtı, terimi ve tacı olduğu o pratik yönüne mi düştü? Okuyanlar tekrar kontrol edebilirler; ama benim cevabım şu: şu anın konusu ruhları çağırma sanatı mı, eski cinnet geçirme vakaları mı, büyücülük mü, büyücülük mü, doğrudan yazma, masaya tecavüz ve diğerleri gibi modern fenomenler mi? Yazarın ve döneminin bildiği ispiritizma olaylarının tümü kayıtsız şartsız kınama yasağı kapsamına girmiştir. Bunlar sahtekarlık değil, çünkü Éliphas Lévi gerçeklere karşı çıkmıyor ve bunu yapanlarla alay etmiyor, ancak bunlar bir yanılsama uçurumuna aitler ve bunları uygulayan herkes yalnızca deliliğin işçileri ve kötülüğün havarileridir. Hıristiyanlığın gelişi, her türlü büyü faaliyeti için belirleyici bir dönem oluşturmuş ve bu konuda lanet ilan edilmiştir. İşte bu bakış açısına göre Lévi, müridini konunun her yüzyılı boyunca gezdirir, bazen olayları tamamen şüpheci bir bakış açısıyla açıklar, bazen Joseph Ennemoser'in bizzat açıklayabileceği gibi, ama asla -hayır, bir kez bile- böyle Takdire şayan ve dehşet verici deneyler deneyen, bunların doğru ve gerçek olduğunu söylemek için geri dönen, pratik majinin yetkili temsilcisi;*Doktrin ve Ritüel*, eğer bu ciltler herhangi bir şeyi ifade edecek şekilde tutulabilirse. Uçurumun bilimi olarak büyücülük; her türlü yanılsamadan vazgeçen uçurum olarak ruhçuluk; büyücülük, büyücülük, tanıklık bakımından gerçekten zengin, ancak diğer dünyaya ait şeytanlığın müdahalesi dışında yalnızca insan sapkınlığına ilişkin - bu suçlamaların doğruluğuna tüm kalbimle tanıklık ediyorum, ancak görünmeyen dünyanın bu kadar olduğuna inanmıyorum. Éliphas Lévi'nin kendi paradoksal ruh hallerinde değerlendirdiği gibi, ortaya çıkan şeyler dünyasından tamamen kopmuş. Ama bir kez daha söylüyorum: Magic'e ne oldu? Yaratılışla çağdaş olan, tüm mucizelerin anahtarı ve neredeyse her şeye gücü yeten ustalığa ne oldu? Aşağıdaki gibi azaltılırlar: (*A*) kişisel açıdan bakıldığında, onlar yüzünden "Prometheus kadar muhteşem" olan Mesmer'in "sempatik ve mucizevi fiziği" olan şeye; (*B*) halüsinasyonun genel bir teorisine göre, halüsinasyon kendi kendine oluşan sanrılar yoluyla veya başka bir şekilde kendi noktasına taşındığında*ne artı ultra derece*; Ve (*C*) ama bunu çok ciddi ihtiyatlar altında söylüyorum, çünkü - hayatım boyunca - bunun nasıl ve neden kalması gerektiğini anlamıyorum - spekülasyonda ortaya konan koşullar altında hala mümkün ve gerçek olan simyanın fiziksel operasyonlarında. Astral Işık ile ilgili. Gerçekte rüyanın -ki genellikle öyledir- tatminin ustanın yansıtılan iradesindeki heyecan verici bir güce bağlı olduğu hükmüne varmadığı sürece, bunun bir mucizevi süreç olmadığı söylenebilir. Her durumda, simya sembolizminin etik çevirisi bu konunun daha önemli bir yönü gibi görünüyor.

Lévi'nin metalik dönüşüm sanatını inşa etmesine tamamen inanmadığımı veya onun bu konudaki alegorilerini Hermetik Mistisizm'in gerçek öğretisi ile karşılaştırıldığında ihmal edilebilir bir ürün olarak gördüğümü burada belirtmeme gerek yok; ama mesele bu değil. Kilise tarafından bir kenara atılan veya kaybedilen Sihir Anahtarının, Kabalistik Anahtarların sahibi, bize İsa'nın gelişinden sonra "büyülü ortodoksluğun din ortodoksluğuna dönüştüğünü" anlatmak için öne çıkıyor; “muhalefet edenler ancak*Illuminati*ve büyücüler”; "Majinin adı yalnızca kötü anlamına göre yorumlanmalıdır"; kehanetlere başvurmamızın Kilise tarafından yasaklandığını ve bunun "büyük bilgeliği" olduğunu; Kilise ile Devlet arasındaki denge olan "aşkın bilimin temel dogması ... Hıristiyan dünyasının oluşumunda tam anlamıyla gerçekleştirilmesine ulaştı". Yasal hiyerarşinin dışında yapılan her şey kınama eylemi kapsamındadır; Vizyonlara gelince, bütün aptallar vizyonerdir; Görünmeyen zekanın hiyerarşisi ile iletişim kurmak için Tarot kartlarında belirtilen doğal ve matematiksel açıklamaları aramalıyız, ancak bu tehlike ve suç olmadan yapılamaz; medyumlar, büyücüler, falcılar ve büyü yapanlar ise "genellikle içlerinde boşluğun açıldığı hastalıklı yaratıklardır." Son olarak,

Büyünün felsefi yönüne gelince, onun en büyük öğretisi dengedir; onun büyük hipotezi analojidir; ve ahlaki anlamda denge, bilim ve inancın uyumudur.

En zorlu iddialarından bu şekilde geri dönen bir yazara ne oldu? Bir açıklama - ve ben uzun zaman önce kendi açımdan buna meyilliydim - Éliphas Lévi'nin Gizli bir Kurumsal Gizemler okulunda belirli bilgi düzeylerinden geçmiş olduğu; daha önceki kitaplarında yer alan açıklamalar nedeniyle ara verildiğini; ve orada onayladığı şeyi söylemeye hazırlandığını. Artık hangi başlıklar altında yürütülen okul çalışmasının kalitesiyle bu raporun uydurma olduğunu biliyorum ve bu, hem kendisine hem de herhangi bir gerçekliğe saygı göstererek, kendi ifadeleriyle kabul edildiğini bildiğim son rapordur. Bir alternatif ise, Eliphas Lévi'nin başlangıçta bir Magus'un kendi mallarının ticaretini yaparken konuşması beklenebilecek şekilde konuşmasıydı; bu, şarlatan bir doktorun pazardaki halka kendi ilaçlarını anlatmasına benzer bir şeydi ve daha sonraki yazıları bir şeyi temsil ediyordu. İddialarının en gösterişli yönüne ilişkin tasarruf süreci. Bu fikir her türlü olasılıktan uzaktır, çünkü politikadaki belirli bir değişiklik için hiçbir neden sunmaz, ancak -eğer söylemeye değerse- Lévi'yi şarlatan bir doktorla karşılaştırılabilecek biri olarak görmüyorum.
Onun, çok özel bir anlamda, hatırı sayılır bir süre okült edebiyat ve tarih öğrencisi olduğunu düşünüyorum; iddia edilen tüm fenomenlerin anahtarını keşfettiğine inandığını; onun yazdığını *Doktrin ve Ritüel* bunun sonucunda ortaya çıkan bir coşku havası içinde; bu ciltlerin görünümü ile *Sihir Tarihi* fenomen sorununu yeniden düşünmüş ve bunların, doğası gereği gerçekçi olmak bir yana, çeşitli şekillerde farklılaşan ve art arda ağırlaşan derecelerde yansıtılan halüsinasyonlar olduğu sonucuna varmıştı; ama yine de evrensel olduğu varsayılan sıvıyı kehanet gerçekleriyle ilgili büyük bir geçici hipotez olarak gördüğünü ve eski zamanlardan kalma gizli bir geleneğin devamı olan ve günümüze kadar varlığını sürdüren konu hakkındaki genel felsefesine hâlâ bağlı kaldığını (1) Kabalimin ilkelerinde ve (2) Tarot'un resimli sembollerinde.

Onun gizli bir geleneğin varlığı ya da sürdürülmesinin iddia edilen biçimleri hakkındaki görüşlerini tartışmak şu anki bağlantımda benim yetki alanıma girmiyor: Benim bakış açım başka türlü biliniyor ve başka bir yerde tamamen ifade edildi. Ancak az önce verdiğim açıklamada, dikkate alınması gereken pek çok unvanı olan, birçok kişi tarafından hâlâ saygı duyulan ve benim kendi ayrımcı sempatimin belirsiz bir şekilde sık sık ifade edildiği birinin samimiyetini kurtardığımı hissediyorum: Onu kurtardım. en azından beklenebildiği kadarıyla. Bir Fransız'ın, bir okültist ve bir büyücünün, özellikle de bu kadar çok tanıklık etmişken, müritlerinin gözü önünde açıkça geri çekileceğini kimse tahmin edemez. Ayrıca, birçok açıdan unutulmaz olan, ancak esas olarak Büyü olmayan bir büyünün tarihi olarak, konusunun atfedilen tüm temelini gerçekten yok eden bir tanıklık olarak, bu eserin bu tercümesini haklı çıkardığımı hissediyorum. Buradan Levi'nin özellikle modern türden fiziksel olgulara ilişkin açıklamasının her zaman veya genel olarak doğru olduğu sonucu çıkmaz; ancak bunların bir kısmı kendi tarzında işe yarayabilir ve eğer mistiklerin bilimine yönelenler bu bilimi sınırlayan bazı tehlikeler ve yanlış görünüşler konusunda uyarı almaya yönlendirilebilirse, amacıma fazlasıyla hizmet etmiş olurum.

Söylenecek birkaç şey kaldı. Onun Tarihini okuyanlar, Éliphas Lévi gibi bir yazardan beklenebilecek birçok yanlışlığa hazırlıklı olmalıdır. Mısır hakkında herhangi bir şey -din ve edebiyatının eski eserleri- hakkında bilgi sahibi olanlar, Hermetik Büyü ile ilgili bölümle ilgili kötü bir deneyim yaşayacaklardır; Doğu dinini daha derinden bilenler, Hindistan'da Büyü hakkındaki söylemi her türlü beceriksizliğin tapuları olarak göreceklerdir; daha sonraki Yahudi teosofisi ile ilgili olarak bazı açıklamalarda Levi'nin önemi üzerinde bu kadar durduğu Kabalistik metinler hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olmadığını belirtme fırsatım oldu.

ve onun hakkında tam bir anlayışla konuştuğunu iddia ediyor. Ancak bunların daha az önemli olan yönlerini de sunuyor.

Çocukluğundaki din konusuna gelince, bu dinin tüm hayatı boyunca ona güçlü bir şekilde çekici geldiğini ve bu dinin ardından gelen tiksintiyi kesinlikle hissettiğimi düşünüyorum. *Doktrin ve Ritüel*ona doğru çekiliyordu, daha çok büyük bir hiyerarşik sisteme ve bir dizi kutsal gösteriye, yaşayan sembolizme doğru çekiliyordu. Öğretilerinin köküne saygı göstererek, muhtemelen okuyucularını kandırdığından daha çok kendini kandırmıştır. Çok sayıda ifadede ve metnin tamamında, şurası kesindir ki,*Sihir Tarihi*mutlak yönüyle "dogmanın reddi"ni sunar. Kilise'ye dışsal uygunluk altında kötü bir şekilde gizlenmiş, yüzeydeki özgür fikirlere dair sürekli bir içgörü elde ediyoruz ve aynı zamanda yazarın sahte beyanlarının kibirliliği hakkında da yararlı ek bilgiler elde ediyoruz. Bu şekilde, Peter'ın karar vermesi için tüm yazılarını Peter'ın koltuğunun ayakucuna koymasına hangi duygu niteliğinin yol açtığını tam olarak biliyoruz. Onun doktrin yapılarının, doktrinin koruyucularına tavsiye edilecek son türden olduğunu eklemeye gerek yok. Aynı zamanda hiyerarşik bir öğretinin gerekliliğine gerçekten inandığına dair çok az şüphe vardır; ona göre bu, bazı inisiyasyon mabedlerinde çok erken bir dönemden beri mevcuttu; bunların varlığının Musa dönemi kayıtlarında ima edildiği; vahiyden ziyade bilimin emanetçileri olduklarını; Kabalistik edebiyatın bunların tanıklarından biri olduğunu; ama kutsal alanlar Mısır ve Yunanistan dahil dünyanın her yerindeydi. Bütün bunların mirasçısı İsa'nın Kilisesi'dir ve her ne kadar bilginin anahtarlarını kaybetmiş olsa da, işareti her yerde işaret edilen şeyle karıştırsa da -onun bakış açısından- bir tanık olarak saygımızı hak etmektedir ve en azından nitelikli itaate.

Éliphas Lévi'nin bilim ve inanç arasındaki ayrımlar ve benzerlikler konusunda doğru şeyler ve hatta harika şeyler söylediğini düşünüyorum; ancak o, ikincisini deneyim olarak değil, tutku olarak anladı. Mistikler üzerine belki de en önemli katkısı olan uzun bir makale.*Chrétienne Edebiyatı Sözlüğü*, Suso, St. John of the Cross, St. Teresa ve St. Francis of Sales'in zihnine çok az aşina olduğunu gösterir. Buna göre, içsel yaşam ve onun sırları hakkında orada burada söz sahibiydi, ancak kutsallığın doruklarında seçilmişler için kalanlar hakkında hiçbir bilinci yoktu. Ona göre bu tür deneyimlerin kayıtları edebiyat ve mistik şiirdir; ve buradaki terimden uzak olduğu gibi, sahte mistikler, yani Gnostik mezhepler, Albigens mezhepleri,*Illuminati*sözde ve reform edilmiş doktrini temsil eden gizli sapkın toplulukların üyeleri. Edebiyattaki tek ilgi alanım mistiklerin dini olduğundan şunu da eklememe izin verin: Gerçek din fikri "genel oy hakkı" (bkz. metin, s. 517) tarafından değil, bu haklara sahip olanların mutabakatı ile oluşturulmuştur. Edinmeyle anlaşılan ilahi deneyim.

Sonuç olarak, bu Tarihin garantilerini bir kenara bıraktıktan sonra, Büyünün olağanüstü yanını, yazarın aklında kalması gereken şey Aşkın Büyüdür - bu kitapta daha önce bir nitelik hakkında konuştuğumda buna atıfta bulunulmuştur. notlar; ancak bununla onun bilincinden geçen ve orada yorumlanan eski felsefi sistemlerin büyük bir kısmı anlaşılmalıdır. Günümüzde çoğu okuyucu için kabul edilemez olacaktır, ancak ilgi çekici yönleri vardır ve değerinde kalmaya devam edebilir.

AE BEKLEYİN.

giriiş

Büyü, çok uzun süredir, şarlatanların hokkabazlıklarıyla, düzensiz zihinlerin halüsinasyonlarıyla ve bazı sıra dışı kötü niyetli kişilerin suçlarıyla karıştırılıyor. Büyüyü, nedenlerin yokluğunda sonuç üretme sanatı olarak hemen açıklayacak olan pek çok kişi vardır; ve böyle bir tanımlamaya dayanarak, sıradan insanlar tarafından -pek çok adaletsizliğin ortasında, sıradan olanı karakterize eden sağduyu ile- Sihrin bir saçmalık olduğu söylenecektir. Ama aslında konuyla ilgili hiçbir bilgisi olmayanların açıklamalarıyla hiçbir benzerliği olamaz; dahası, herhangi bir kimse tarafından şu ya da bu şekilde temsil edilmemelidir: matematikte olduğu gibi, yalnızca kendisinden yararlanarak olduğu şeydir, çünkü Doğanın ve onun yasalarının kesin ve mutlak bilimidir.

Büyü, kadim büyücülerin bilimidir; ve sahte kehanetleri susturan ve sahte tanrıların yanılsamalarına son veren Hıristiyan dini, buna rağmen, bir yıldızın önderliğinde Doğu'dan gelen ve O'nun ruhundaki dünyanın Kurtarıcısına tapınmak için gelen mistik krallara saygı duyar. beşik. Gelenek gereği kralların rütbesine yükseltilirler çünkü majikal inisiyasyon gerçek bir kraliyet ailesi oluşturur; çünkü aynı zamanda müneccimlerin büyük sanatı da tüm ustalar tarafından Kraliyet Sanatı, Kutsal Krallık olarak nitelendirilir.*Kutsal Regnum*. Hacıları yönlendiren yıldız, tüm inisiyasyonlarda karşılaşılan aynı Yanan Yıldızdır. Simyacılar için bu, özün işaretidir, sihirbazlar için Büyük Arcanum'dur, Kabalistler için kutsal pentagramdır. Amacımız, bu pentagramın incelenmesinin, müneccimleri tüm isimlerin üzerinde yüceltilecek olan Yeni İsmin bilgisine ulaştırdığını ve tapınma yeteneğine sahip tüm varlıkların dizlerini büktüğünü kanıtlamaktır. Bu nedenle büyü, felsefede en kesin olan, dinde ebedi ve yanılmaz olanı tek bir bilimde birleştirir. İlk görüşte birbirine karşıt olan bu iki terimi -inanç ve akıl, bilim ve inanç, otorite ve özgürlük- mükemmel ve tartışılmaz bir şekilde uzlaştırır. İnsan zihnine matematik kadar kesin bir felsefi ve dini kesinlik aracı sağlar ve hatta matematiğin yanılmazlığını bile açıklar.

Dolayısıyla anlayış ve inanç alemlerinde bir Mutlak vardır. İnsan zekasının ışıkları, Yüce Akıl tarafından tehlike karşısında tereddüt etmeye bırakılmamıştır. Tartışılmaz bir gerçek var; bu gerçeği bilmenin şaşmaz bir yöntemi vardır; Bu bilgiyi edinip bunu bir yaşam kuralı haline getirenler ise, iradelerine kendilerini her türlü aşağılık şeyin, tüm başıboş ruhların efendisi, başka bir deyişle dünyanın hakemleri ve kralları yapabilecek egemen bir güç bahşedebilirler. .

Eğer öyleyse, nasıl oluyor da bu kadar yüce bir ilim hâlâ tanınmıyor? Bu kadar karanlık bir gökyüzünde bu kadar parlak bir güneşin gizlendiğini nasıl varsayabiliriz? Aşkın bilim her zaman biliniyordu, ama yalnızca sessizliğin ve sabrın gerekliliğini anlayan zeka çiçekleri tarafından biliniyordu. Yetenekli bir cerrah, doğuştan kör bir adamın gözlerini gece yarısı açsa bile, sabaha kadar ona günün ışığının mahiyetini, varlığını anlamasını sağlamak yine de imkânsız olacaktır. Bilimin kendi geceleri ve sabahları vardır, çünkü zihin dünyasına ilettiği yaşam, düzenli hareket tarzları ve ilerleyen aşamalarla karakterize edilir. Işık ışınımlarında olduğu gibi gerçeklerde de durum aynıdır. Gizli olan hiçbir şey kaybolmaz ama aynı zamanda bulunan hiçbir şey tamamen yeni değildir. Sonsuzluk mührü, Allah tarafından, kendi yüceliğinin yansıması olan bilime yapıştırılmıştır.

Aşkın bilim, mutlak bilim kesinlikle Sihirdir, ancak bu iddia Voltaire'in yanılmazlığını hiçbir zaman sorgulamamış olanlara tamamen paradoksal görünebilir - hiç bilmediği için çok şey bildiğini sanan o muhteşem saçmalık.

Öğrenmek yerine gülme fırsatını kaçırdım. Büyü, İbrahim ve Orpheus'un, Konfüçyüs ve Zerdüşt'ün bilimiydi ve Enoch ile Trismegistus'un taş masalara kazıdığı büyülü doktrinlerdi. Musa onları arındırdı ve yeniden perdeledi; vahiy sözcüğünün anlamı budur. Onlara verdiği yeni kılık, Kutsal Ruh'un kılığıydı.
Kabala: İsrail'in ayrıcalıklı mirası ve rahiplerinin dokunulmaz sırrı.[1] Gizemler Eleusis ve Thebes'in sembollerinden bazıları, putperest bir biçimde, Yahudi olmayanlar arasında korunmuştur ve mistik anahtar, giderek artan bir batıl inancın aygıtının ortasında kaybolmuştur. Peygamberlerinin katili ve sahte Asur ve Babil tanrılarına defalarca fahişelik yapan Kudüs, kutsal inisiyasyon yıldızı tarafından büyücülere ilan edilen bir Kurtarıcı'nın eskimiş perdeyi yırtmaya gelmesiyle sonunda Kutsal Söz'ü kaybetmiş oldu. Eski tapınağın yeniden yapılandırılması, Kilise'ye yeni bir efsaneler ve semboller ağı kazandırmak - her zaman saygısızlardan saklanmak ve sonsuza kadar aynı olan gerçeği seçilmişler için her zaman korumak.

Bilgili ve talihsiz Dupuis'in Hint planisferlerinde ve Denderah tablolarında bulması gereken şey budur; tüm Doğanın ve ayrıca tümünün oybirliğiyle onaylandığı bir ortamda, gerçek anlamda Katolik veya evrensel ve ebedi dini reddetmekle sonuçlanmazdı.
çağlar boyunca bilim anıtları.[2] Bu bilimselliğin anısıydı ve
Tüm antik inisiyasyonların seçilmişlerine aktarılan bu doktrinin dini mutlaklığı, bir kelimeyle özetlenen, dönüşümlü olarak kaybolan ve kurtarılan bu kelimenin. Ünlü Tapınak Tarikatı'nda korunmuş ya da saygısızlaştırılmış olsun, onların tuhaf ayinlerine, az ya da çok geleneksel işaretlerine bir anlam ve her şeyden önce bir gerekçe veren, Gül Haçlıların, İlluminati'nin ve Masonların gizli derneklerine aktarılan aynı anıydı. ortak bağlılıklarının yanı sıra güçlerine dair bir ipucu.

Bu saygısızlık, inkar etmeye hiç niyetimiz olmayan Sihir doktrinleri ve gizemlerinin başına gelmiştir; Çağdan çağa tekrarlanan bu yanlış kullanımın kendisi, gizli şeyleri akılsızca duyuranlar için büyük ve korkunç bir ders olmuştur. Gnostikler, Gnosis'in Hıristiyanlar tarafından yasaklanmasına neden oldular ve resmi mabet yüksek inisiyasyonlara kapatıldı. Böylece bilgi hiyerarşisi, cehaletin müdahalesiyle tehlikeye atılırken, kutsal alandaki düzensizlikler devlette yeniden üretiliyordu; çünkü kral, isteyerek veya istemeyerek, her zaman rahibe bağımlıdır ve ebedi olana yönelmiştir.*adytum*dünyevi güçlerin her zaman kutsanma ve kalıcılıklarını garanti altına almak için enerji arayacaklarına dair ilahi talimat.

Bilimin anahtarı çocuklara atıldı; beklenebileceği gibi, bu nedenle artık yanlış yere konmuş ve fiilen kaybolmuştur. Buna rağmen, yüksek sezgilere ve büyük ahlaki cesarete sahip bir adam olan ve aynı zamanda kararlı bir Katolik olan Kont Joseph de Maistre, dünyanın dinden yoksun olduğunu ve öyle kalamayacağını kabul ederek gözlerini içgüdüsel olarak okültizmin son mabetlerine çevirdi ve bilim ile inanç arasında var olan doğal yakınlığın onları tek bir dahinin zihninde birleştireceği o gün için yürekten dualarla çağrıda bulunuldu. "Bu muhteşem olacak" dedi; “Bunu bitirecek

[1]Kelime alım anlamına gelir ve Rabbinik İbranice'de bu şekilde iletilen, yani geçmişten aktarılan veya alınan bir gelenek tarafından iletilen doktrini belirtir. John Reuchlin bunu sembolik bir alımlama olarak belirtir ve doktrinin yalnızca yüzeysel anlamından oluşmadığını belirtir. Ayrıca bunun İlahi Vahiy olduğunu ve öncelikle Tanrı'nın hayat veren tefekkürüne ait olduğunu söylüyor. Bu evrensel anlamdadır, ama aynı zamanda belirli şeylere ilişkin gizli öğretiyle de ilgilidir, yani tezahür eden şeylerle ilgilidir. *contemplatio formarum separatarum*.

[2]Referans şu şekildedir:*L'Origine de tous les Cultes, ou Religion Universelle*, 12 cilt. 8vo'da, 4to'da bir atlas ile birlikte. Paris, 1794. Eser, sembollerin ve alegorilerin çokluğu altında dogmanın birliğini göstermeye çalışıyordu. Yani dini astronomiyle, kültü takvimle, inayet sırlarını da doğa olaylarıyla açıklıyordu. 1821 civarında küçük bir cilt halinde bir kısaltma ortaya çıktı. Denderah veya Dendra Tablosu, antik Tentyrio olan o yerdeki Tapınağa ait olan portikonun tavanına oyulmuş büyük bir zodyaktı.

hâlâ bizimle olan on sekizinci yüzyıl... Şimdi Orta Çağ'ın barbarlığını anlatırken, şimdiki aptallığımızdan da bahsedeceğiz."

Kont Joseph de Maistre'nin öngörüsü gerçekleşme aşamasındadır; Uzun zamandan beri başarılmış olan bilim ve inanç ittifakı, dahi bir adam tarafından olmasa da, burada gayet güzel bir şekilde ortaya konmuştur. Güneşi görmek için dehaya ihtiyaç yoktur ve üstelik o, nadir büyüklüğünden ve kalabalığın erişemeyeceği ışıklarından başka bir şey göstermemiştir. Büyük gerçek, yalnızca en basit olanın bile onu anlayabileceği ve gerektiğinde kanıtlayabileceği zaman bulunmayı gerektirir. Aynı zamanda bu gerçek hiçbir zaman bayağı olmayacak çünkü hiyerarşiktir ve anarşi tek başına kalabalığın önyargılarını yumuşatır. Kitlelerin mutlak doğrulara ihtiyacı yok; aksi takdirde ilerleme durur ve insanlıkta hayat durur; Karşıt fikirlerin gel-gitleri, fikir çatışmaları, her zaman hayallerin harekete geçirdiği zamanın tutkuları, halkların entelektüel gelişimi için gereklidir. Kitleler bunu çok iyi biliyor ve bu nedenle, şarlatanların kürsüsünde bilgi toplamak için doktorların koltuğunu kolayca terk ediyorlar. Hatta felsefeyle ilgilendikleri varsayılan ve belki de özellikle de sıklıkla sessiz sinema oynayan çocuklara benzeyen, bilmecenin sorulardan yoksun bırakılmasıyla oyun bozulur korkusuyla cevabı zaten bilenleri ortaya çıkarmak için acele eden bazıları bile tüm ilgisinden.

Ebedi Bilgelik "Ne mutlu kalbi temiz olanlara, çünkü onlar Tanrı'yı görecekler" demiştir. Bu nedenle kalbin saflığı zekayı arındırır ve iradenin doğruluğu anlayışta kesinlik sağlar. Kim her şeyden önce hakikati ve adaleti tercih ederse, ödülü olarak adalete ve hakikate sahip olacaktır, çünkü Yüce İlahi Takdir bize hayata ulaşabilmemiz için özgürlük bahşetmiştir; ve gerçeğin kendisi, tüm kesinliğine rağmen, yalnızca ılımlılıkla müdahale eder, hiçbir zaman gecikmeye öfkelenmez veya yalanın cazibesine kapıldığında irademizin hatalarına şiddet uygulamaz.

Bununla birlikte, Bossuet'e göre, duyularımızı memnun eden ya da iten her şeyden önce gelen bir gerçek vardır ve davranışlarımız iştahlarımıza göre değil, buna göre yönlendirilmelidir. Cennetin Krallığı ne insan ne de Tanrı açısından kapris imparatorluğu değildir. Aziz Thomas şöyle dedi: "Bir şey sadece Tanrı tarafından istendiği için değildir, ancak Tanrı onu adil olduğu için istemektedir." İlahi Denge, sonsuz matematiği yönetir ve gerektirir. "Tanrı var her şeyi sayıyla, ağırlıkla ve ölçüyle yarattı"—burada Mukaddes Kitap konuşuyor.[3] Ölçüm bir yaratılış açısı, orantılı olarak ilerleyen bir çarpma yapın ve tüm sonsuzluk, pusulanızın uzanan sembolik kolları arasından orantılı bölümler halinde geçen, evrenlerle dolu dairelerini çoğaltacaktır. Şimdi varsayalım ki, üstünüzdeki sonsuzluğun hangi noktasından bir el başka bir pusula veya kare tutuyorsa, o zaman göksel üçgenin çizgileri zorunlu olarak bilim pusulasının çizgileriyle buluşacak ve onunla gizemli Süleyman yıldızını oluşturacaktır.[4]

İncil, "Hangi ölçüyle ölçerseniz, yine o ölçü size ölçülecektir" diyor. Allah, büyüklüğüyle insanı ezmek için insanla çekişmez ve terazisine asla eşit olmayan ağırlıklar koymaz. Yakup'un gücünü sınamak istediğinde insan biçimini alır; patrik bütün bir gece boyunca saldırıya dayanır; sonunda mağlup olan için bir lütuf vardır ve böyle bir mücadeleyi sürdürmenin şerefine ek olarak ona, Tanrı'ya karşı güçlü anlamına gelen İsrail ulusal unvanı verilir.[5]

[3] *Çok sayıda insan var, çok sayıda ve çok sayıda cihaz var*: "Fakat Sen her şeyi ölçü, sayı ve ağırlık olarak emrettin."—Bilgelik, xi. 21.

[4] Geleneksel Heksagram, Hermetik Zümrüt Tablet'in kök öğretisini resimli sembolizmle sunar: "Yukarıda olan, aşağıdakine eşittir." Bu, dünyaların iç içe geçmesinin işaretidir.

[5] Göre *Zohar*, Pt. I., fol. 21*A*, 21*B* Yakup, Peniel adını verdiği yerde Esav'ın koruyucu meleğiyle güreşti. Melek, Yakup'a karşı galip gelemedi çünkü Yakup onun gücünü elde ediyordu.

Hıristiyanların, Tanrı'nın, kendisi de sonlu olan bir suçun intikamını sonsuza dek alabileceğini, çünkü eğer suçlu sınırlıysa, gücenmiş varlığın büyüklüğünün sınırlı olmadığını öne sürerek, sonsuz cezayla ilgili dogmaya garip bir açıklama getirme riskini göze alan Hıristiyanların talimat vermekten daha gayretli olduğunu duyduk. Bir dünya imparatoru, benzer bir bahaneye dayanarak, yanlışlıkla mor eteğine bulaşan mantıksız bir çocuğu ölüm cezasına çarptırabilir. Büyüklüğün ayrıcalıkları bundan çok farklıdır ve Aziz Augustine, "Tanrı sabırlıdır, çünkü O sonsuzdur" derken bunları daha iyi anlamıştır. Her şey iyilik olduğuna göre, Tanrı'da her şey adalettir; Asla erkekler gibi affetmez, çünkü asla onlar gibi öfkelenmez; ama doğası gereği kötü iyiyle bağdaşmaz, tıpkı gecenin gündüzle, uyumsuzluğun uyumla uyumsuz olması gibi ve ayrıca insanın özgürlüğü dokunulmaz olduğundan, tüm hataların kefareti ödenir ve tüm kötülükler, orantılı olarak acı çekerek cezalandırılır. Arabamız çamura saplandığında Jüpiter'in yardımına başvurmak boşunadır; Masaldaki arabacı gibi kazmayı ve küreği elimize almadıkça, Cennet bizi bu durumdan çıkaramaz. Kendinize yardım edin, Tanrı da size yardım edecektir. Cezanın olası ve gerekli sonsuzluğu, böylesine makul ve tamamen felsefi bir şekilde açıklanırken, insanın bundan kurtulması için hâlâ dar bir yol açık: çalışma ve pişmanlık.[6]

İnsan, sonsuz gücün kurallarına uyum sağlayarak kendini yaratıcı enerjiyle birleştirebilir ve sırası geldiğinde yaratıcı ve koruyucu olabilir. Tanrı, Yakup'un ışık merdivenindeki turların sayısını dar bir şekilde sınırlamamıştır. Doğanın insandan aşağı oluşturduğu her ne varsa, bu sayede ona tabi kılınmıştır: Sürekli yükseliş sayesinde kendi alanını genişletmek insanın görevidir. Yaşamın uzunluğu ve sürekliliği, hava alanı ve fırtınaları, toprak ve onun metalik damarları, ışık ve onun muhteşem yanılsamaları, karanlık ve onun rüyaları, ölüm ve onun hayaletleri - dolayısıyla bunların hepsi büyücülerin kraliyet asasına itaat eder. Yakup'un çoban asası ve Musa'nın korkunç asası. Usta, Doğanın matematiksel düzenine ve Yüce Zekanın iradesine uygun olarak elementlerin kralı, metallerin dönüştürücüsü, vizyonların yorumlayıcısı, kehanetlerin denetleyicisi, yaşamın efendisi olur. Bu, tüm ihtişamıyla Sihirdir. Ama bu günlerde bu tür sözlere inanmaya cesaret edebilecek kimse var mı? Cevap şu; sadakatle çalışacak ve bilgiyi içtenlikle elde edecek kişiler. Gerçeği benzetmeler veya hiyeroglif işaretler perdesi altında gizlemeye çalışmıyoruz; her şeyin anlatılması gereken zaman geldi ve biz her şeyi anlatmayı öneriyoruz. Kısaca niyetimiz, belirttiğimiz gibi, Gnostiklerin beceriksizce ihanet ettiği, daha doğrusu değersizce biçimsizleştirdiği, kadim gizemlerin gölgeleri arkasında saklanan, dünyayı örten karanlığın altında belli belirsiz tanınan, her zaman gizli olan bilimi açığa çıkarmaktır. Tapınakçıların sözde suçları, Yüksek Dereceli Masonik Ayinlerin artık aşılmaz gizemleri altında bir kez daha karşımıza çıkıyor. Daha da ileri giderek, Şabat'ın fantastik Kralını gün yüzüne çıkarmayı, Voltaire'in torunlarının alaylarına çoktan teslim olmuş Kara Büyünün köklerini ve onun korkunç gerçeklerini ortaya çıkarmayı amaçlıyoruz.

Çok sayıda okuyucu için büyü şeytanın bilimidir; ışığın bilimi karanlığın bilimiyle özdeşleştirilse bile. Şeytandan korkmadığımızı daha başlangıçta cesurca itiraf ediyoruz. Aziz Teresa, "Benim korkum ondan korkanlar içindir" dedi. Ancak aynı zamanda bizi güldürmediğine ve çoğu zaman nesnesi olduğu alay konusunun bize son derece yersiz göründüğüne de tanıklık ederiz. Ne olursa olsun onu bilimin ışığına çıkarmak niyetindeyiz. Ama şeytan ve bilim; iki ismin çok garip bir şekilde bir araya gelmesi

Yüce Işık'tan, *Keter* ve itibaren *Hokmah*, bu ikinci hipostazdır. Bu nedenle Yakup'u yedinci simgeleyen sağ uyluğundan vurdu. *Sephira*, veya *Netzah*.

[6] Latin okulundaki yüksek ortodoks teolojinin daha yaygın argümanı, Sonsuz Varlığa karşı işlenen günahın sonsuz suçluluk anlamına geldiğidir. Buna karşılık olarak, Varlık söz konusu olduğunda bunun sonsuz bir anlamsızlığa sahip olması gerektiği öne sürülseydi, bu argümandan daha makul olmayabilir ama mantığa daha az hakaret ederdi.

uyumsuz - tüm niyeti açıkça ortaya koymuş gibi görünüyor. Karanlığın mistik kişileşmesi bu şekilde ışığa sürüklenirse, bu, hakikatin huzurunda yalanın hayaletini yok etmek değil midir? Gündüzün gecenin tüm şekilsiz canavarlarını defetmek değil mi bu? Yüzeysel insanlar böyle düşünecek ve duymadan kınayacaktır. Kötü eğitilmiş Hıristiyanlar, cehennemi kınayarak kendi ahlaklarının temel dogmasını çürüttüğümüz sonucuna varacaklar; ve diğerleri, kimsenin artık inanmadığını düşündükleri hatayla mücadelenin faydasını sorgulayacaklar. Bu nedenle amacımızı açıkça ifade etmek ve ilkelerimizi sağlam bir şekilde oluşturmak önemlidir.

Bu nedenle Hıristiyanlara bu kitabın yazarının sizin gibi bir Hıristiyan olduğunu söylüyoruz. Onun inancı güçlü ve derinden inanmış bir Katolik'inki gibidir; bu nedenle dogmaları inkar etmek için değil, en zararlı biçimleri olan batıl inanç ve batıl inançlarla mücadele etmek için öne çıkıyor. Muazzam iktidarsızlığını ve korkunç sefaletini güpegündüz ortaya çıkarmak için Ahriman'ın siyah varisini karanlıktan sürüklemeye geliyor. Asırlardır süren kötülük problemini bilimin çözümlerine tabi kılmaya, cehennemin kralının tacını indirmeye ve çarmıhın dibinde başını eğmeye geliyor. Meryem'in tatlı ve parlak imgesi olduğu bakir ve ana bilimi, onun gibi yaşlı yılanın kafasını ezmeye mahkum değil mi?

Öte yandan yazar, sözde felsefeye şunu söyleyecektir: Anlayamayacağınız bir şeyi neden inkar etmeye çalışasınız ki? Bilinmeyen karşısında tasdik eden inançsızlık, imandan daha aceleci ve daha az teselli edici değil mi? Kişileştirilmiş kötülüğün korkunç biçimi sizi yalnızca gülümsemeye mi teşvik ediyor? Canavarın ezici kıvrımlarında kıvranan ve ağlayan insanlığın aralıksız hıçkırıklarını duymuyor musunuz? Adil adama zulmeden zalimin korkunç gülüşünü hiç duymadın mı? Sapkınlık dehasının her ruhta açtığı o cehennemi derinliklerin açılışını hiç kendi içinizde deneyimlemediniz mi? Ahlaki kötülük vardır; mutsuz gerçek budur; belli ruhlarda hüküm sürüyor; bazı erkeklerde enkarne olur; bu nedenle kişileştirilmiştir ve dolayısıyla iblisler vardır; ama bu iblislerin en kötüsü Şeytan'dır. Bundan fazlasını kabul etmenizi istemiyorum ve bana daha azını vermeniz sizin için zor olacak.

Aksi ve açıkça anlaşılsın ki, bilim ve inanç ancak kendi alanları dokunulmaz biçimde ayrı kaldığı sürece birbirlerine destek olurlar. İnandığımız şey nedir? Tüm gücümüzle onu arzulasak da, kesinlikle bilmediğimiz şey. İnancın nesnesi bilim için vazgeçilmez bir hipotezden başka bir şey değildir; Bilgi alanına giren şeyler asla inanç süreçlerine göre yargılanmamalı, ya da tam tersine inançla ilgili şeyler bilimin ölçülerine göre yargılanmamalıdır. İmanın sonu bilimsel olarak tartışılamaz. "İnanıyorum çünkü bu saçma" dedi Tertullian; ve bu ifade -görünüşte paradoksal olsa da- en yüksek akla aittir. Aslında rasyonel olarak varsayabileceğimiz her şeyin ötesinde, dindirilemez bir susuzlukla arzuladığımız ve hayallerimizden bile kaçan bir sonsuzluk vardır. Ama sonsuzluğun kendisi, sonlu değerlendirmemiz için bir saçmalık değil midir? Biz de öyle olduğunu hissediyoruz; sonsuzluk bizi istila ediyor, taşıyor, uçurumlarıyla başımızı döndürüyor ve korkunç yüksekliğiyle bizi eziyor.

Bilimsel olarak olası hipotezler bilimin son yarım ışıkları veya gölgelerinden biridir; Aklın tükendiği yerde inanç başlar. İnsan aklının ötesinde İlahi olan Akıl vardır; zayıflığım nedeniyle yüce bir saçmalık, ama beni şaşırtan ve inandığım sonsuz bir saçmalık.

Yalnızca iyilik sonsuzdur; kötülük değildir; ve dolayısıyla eğer Tanrı inancın ebedi nesnesi ise, o zaman şeytan bilime aittir. Katolik inançlarından hangisinde onunla ilgili bir soru var? Ona inandığımızı söylemek küfür olmaz mı? Kutsal Yazılarda onun adı verilmiştir ancak tanımlanmamıştır. Yaratılış, meleklerin meşhur bir isyanından söz etmez; düşüşünü anlatıyor

Adem'den yılana, canlıların en incesi ve en tehlikelisine. Bu konudaki Hıristiyan geleneğini biliyoruz; ama eğer bu gelenek bilimin en büyük ve en yaygın alegorilerinden biriyle açıklanabiliyorsa, böyle bir çözüm yalnızca Tanrı'ya yönelen, Lucifer'in debdebelerini ve eserlerini küçümseyen inanç açısından ne anlama gelebilir?

Lucifer—Işık Taşıyıcısı—karanlığın ruhuna atfedilen ne kadar tuhaf bir isim! Işığı taşıyan ama yine de zayıf ruhları kör eden o mu? Cevap tartışmasız evet; Çünkü gelenekler ilahi açıklamalar ve ilhamlarla doludur. Aziz Paul, "Şeytanın kendisi bir ışık meleğine dönüştü" diyor. Ve Mesih'in Kendisi şöyle dedi: "Şeytan'ı gökten düşen bir şimşek gibi gördüm." Peygamber İşaya da aynı şekilde: "Nasıl da gökten düştün, ey Lucifer, sabahın oğlu." O halde Lucifer düşmüş bir yıldızdır; her zaman yanan, artık aydınlanmadığında da yanan bir meteor. Ama bu Lucifer bir insan mı yoksa bir güç mü, bir melek mi yoksa başıboş bir yıldırım mı? Gelenek onun bir melek olduğunu varsayar, ancak Mezmur yazarı şöyle der: “Meleklerini ruh yapan kimdir; bakanları alevli bir ateştir.” Melek kelimesi İncil'de Tanrı'nın tüm elçileri için kullanılır; elçiler veya yeni yaratıklar, vahiyciler veya belalar, ışık saçan ruhlar veya parlak nesneler. Yüceler Yücesi'nin bulutların arasından fırlattığı ateş okları, O'nun gazabının melekleridir ve bu tür mecazi dil, doğu şiirini okuyanların tümüne aşinadır.

Ortaçağ boyunca dünyanın terörü olan şeytan,
onun alay konusu.[7]Yerlerinden art arda atılan tüm sahte tanrıların canavarca formlarının varisi tahtlar, grotesk korkuluk, çok çirkinliği ve çirkinliğiyle adeta bir böceğine dönüşmüştür. Ancak şuna dikkat edin, şeytana gülmeye ancak Tanrı korkusunu bilmeyenler cesaret edebilir. Pek çok hastalıklı hayal gücü için o, Tanrı'nın kendi gölgesi olabilir mi, yoksa çoğu zaman doğaüstü gücü yalnızca cezasızlıkla zulmün uygulanması olarak anlayan yozlaşmış ruhların idolü değil mi?

Ancak bu kötü güç kavramının Tanrı kavramıyla uzlaştırılıp uzlaştırılamayacağını, kısacası şeytanın var olup olmadığını ve bu durumda ne olduğunu tespit etmek önemlidir. Artık batıl inançlar ya da saçma icatlar söz konusu değil; bu yalnızca dinin ve dolayısıyla insanlığın tüm çıkarlarıyla birlikte tüm geleceğin sorunudur.

Gerçekten de tuhaf mantık yürütüyoruz: Maddi avantajlar (örneğin para) dışında her şeye kayıtsız kaldığımızda kendimizi güçlü fikirli olarak adlandırırız; ve fikirlerin anası olan ve ani yön değiştirmeleriyle tüm talihi alt üst edebilecek veya en azından altüst edebilecek fikirleri kendi hallerine bırakıyoruz. Bilimin fethi, altın madeninin keşfinden çok daha önemlidir. Bilim göz önüne alındığında, altından yaşamın hizmetinde yararlanılıyor; Cehalet göz önüne alındığında, zenginlik yalnızca yok edici silahlar sağlar.

Geri kalanı için, bilimsel açıklamalarımızın inancın varlığında durakladığı, Hristiyan ve Katolik olarak çalışmalarımızın tamamen Kilise'nin yüce yargısına teslim edildiği kesinlikle anlaşılmalıdır. Bununla birlikte, şeytanın varlığını sorgulayanlara şunu belirtelim ki, adı olan her şey vardır; Konuşma boşuna söylenebilir ama kendi başına boş olamaz ve her zaman bir anlamı vardır. Söz hiçbir zaman geçersiz değildir ve eğer onun Tanrı'da olduğu ve aynı zamanda Tanrı olduğu yazılmışsa, bunun nedeni onun varlığın ve hakikatin ifadesi ve kanıtı olmasıdır. Şeytan, Tanrı'nın Sözü olan İncil'de isimlendirilmiş ve kişileştirilmiştir.

[7]Bununla birlikte, ortaçağda bu türden bir alay konusunun olduğu, Şeytan ve onun folklordaki elçilerinin gülünç ışıklar altında ortaya çıktığı unutulmamalıdır. Salamanca Üniversitesi'nde Kara Büyü üzerine ders veren ve bunu dikkate alarak dinleyicilerinden birinin ruhunu talep eden şeytanın prototip bir hikayesi vardır; ama öğrencinin gölgesiyle aldatılmıştı.

gerçek; bu nedenle vardır ve bir kişi olarak kabul edilebilir. Ama burada erteleyen Hıristiyan'dır: bırakın bilim ya da akıl konuşsun; bu ikisi bir.[8]

Kötülük vardır; bundan şüphe etmek imkansızdır; iyi ya da kötü çalışabiliriz. Bilerek ve isteyerek kötülük yapan varlıklar vardır. Bu varlıklara hayat veren, onları kötülüğe sevk eden ruha aldanır, doğru yoldan saptırılır, iyiliğin yoluna engel olarak atılır; Yunanca kelimenin tam anlamı budur*şeytan*biz bunu şeytan olarak görüyoruz. Kötülüğü seven ve yapan ruhlar tesadüfen kötüdür. Bu nedenle, yanılgı ruhu, kasıtlı cehalet, baş dönmesi ruhu olan bir şeytan vardır; onun itaati altında elçileri, elçileri, melekleri olan varlıklar vardır; İşte bu nedenle İncil, şeytan ve onun melekleri için hazırlanan ve bir anlamda önceden belirlenen sonsuz ateşten söz eder. Bu kelimelerin kendisi bir vahiydir, bu yüzden öncelikle kötülüğün kısa bir tanımını vererek anlamlarını araştıralım. Kötülük, varlıkta doğruluğun yokluğudur. Yalan konuşmada suç olduğu gibi, ahlaki kötülük de eylemde yalan demektir. Adaletsizlik yalanın özüdür ve her yalan adaletsizliktir. Söylediklerimiz adil olduğunda yalan yoktur. Yaptığımız şey adil ve doğru olduğunda günah yoktur. Yalan zekanın zehri olduğu gibi, adaletsizlik de ahlaki varlığın ölümüdür. Bu nedenle sahte ruh bir ölüm ruhudur. Ona kulak verenler onun aldanması olur ve onun tarafından zehirlenir. Ancak onun mutlak kişileştirmesini ciddiye almak zorunda olsaydık, kendisi de kesinlikle ölmüş ve kesinlikle aldatılmış olurdu; bu da onun varlığının doğrulanmasının apaçık bir çelişkiyi ima etmesi gerektiği anlamına gelir. İsa şeytanın da babası gibi yalancı olduğunu söyledi. O halde şeytanın babası kimdir? Kim ilhamlarına uygun yaşayarak ona kişisel bir varlık verirse; Kendini şeytanlaştıran adam, kötülüğün vücut bulmuş ruhunun babasıdır. Ancak Ferisilerin gururu gibi geleneksel, aceleci, dinsiz ve canavarca bir anlayış var ve sonuçta on sekizinci yüzyılın değersiz felsefesini görünür bir savunmayla silahlandıran melez bir yaratım var. Bu, heterodoks efsanenin sahte Lucifer'idir - Tanrı olduğunu düşünecek kadar gururlu, sonsuz azap pahasına bağımsızlığı satın alacak kadar cesur, tüm İlahi Işıkta kendine tapınacak kadar güzel olan o melek; Hala karanlıkta ve çaresizlik içinde hüküm sürecek ve sönmez ateşinden bir taht kuracak kadar güçlü. Bu, sapkın ve cumhuriyetçi Milton'un Şeytanı, siyah sonsuzlukların sözde kahramanı, şekil bozukluğuyla iftiraya uğramış, boynuzları ve pençeleriyle donatılmış, onun amansız işkencecisi olsa iyi olur. Kötülüğün kralı şeytandır, sanki kötülük bir krallıkmış gibi, onun hilelerinden korkan dahi adamlardan daha akıllıdır. Bu (*A*) o siyah ışık, o gözlerle dolu karanlık, Tanrının dilemediği ama hiçbir düşmüş yaratığın yaratamayacağı o güç; (*B*) şu anarşi prensinin hizmet ettiği

saf ruhların hiyerarşisi;[9] (*C*) yeryüzünde her yerde O'na benzeyen Tanrı'nın sürgünü, ama daha somuttur, çoğunluk için delil olarak daha fazladır ve Tanrı'nın kendisinden daha iyi hizmet görür; (*D*) galip gelenin çocuklarını yutması için kendisine verdiği fethedilen kişi; (*e*) etin kendisi için hiçbir şey olmadığı ve bu nedenle, gerçekten de Tanrı gibi onun yaratıcısı ve efendisi olmadığı sürece, etin hiçbir anlamı olmayan, bedenin günahlarının yaratıcısı; (*F*) o muazzam, gerçekleşmiş, kişileştirilmiş ve ebedi yalan; (*G*) ölemeyen ölüm; (*H*) bu küfür

[8]Daha önceki çalışmalarında,*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*, Éliphas Lévi doğruluyor (*A*) adını vermediği bir yazarın yetkisine dayanarak, kötülerin anladığı şekliyle şeytanın Tanrı olduğu; (*B*) başka bir otoriteye göre şeytanın Tanrı'nın kalıntılarından oluştuğu; (*C*) şeytanın, sapkın bir irade tarafından kötü amaçlar için kullanılan Büyük Büyülü Ajan olduğu; (*D*) o, yaşamın atılmış giysilerine bürünmüş ölüm maskesidir; (*e*) Şeytan, Beelzebub, Adramelek ve diğerleri ruhsal birlikleri değil, saf olmayan ruhlardan oluşan lejyonları belirtir.

[9]Kötülükten ve olası bir Karanlıklar Prensi'nden bahsederken, eğer Eliphas Lévi gibi bir karşıtlıklar teorisinin ölçüleri içine hapsolmuşsak, dikkatli ilerlemek gerekir. Kötülüğün doğruluğun yokluğu olarak tanımlanması, deneyimin gerçeklerini kapsamak için tamamen yetersizdir; gerçekten de öyledir, ama aynı zamanda olumlu ve aktif yanını da açıklamak gerekirse bundan çok daha fazlasıdır. Gerçek şu ki, pozitif ve negatif, teorinin öne sürdüğü ebedi dengenin her iki tarafındadır. Bir bakıma kötülük, doğruluğun yokluğudur ve aynı zamanda doğruluk, kötülüğün yokluğudur; ancak her iki durumda da iyinin ve kötünün hayati yönleri tanımın parmaklarının arasından kayıp gitmiştir.

Tanrı Sözü'nün asla susturamayacağı; (*Ben*) Tanrı'nın her şeye kadir oluşuna bir çelişkiyle hoşgörü gösterdiği veya Roma imparatorlarının saltanatlarının ganimetleri arasında Locusta'yı korurken koruduğu ruhların zehirleyicisi; (*k*) o idam suçlusu, hâlâ yargıcına lanet etmek için yaşıyor ve asla tövbe etmeyeceği için hâlâ ona karşı bir davası var; (*ben*) Egemen Güç tarafından cellat olarak kabul edilen ve eski bir Katolik yazarın güçlü ifadesine göre, kendisini Tanrı'nın şeytanı olarak tanımlayarak Tanrı'yı şeytanın Tanrısı olarak adlandırabilen canavar.

İşte dine küfreden dinsiz hayalet budur. Kurtarıcımızı saklayan bu puttan uzaklaşın. Kahrolsun yalanın tiranı, Maniheistlerin kara tanrısı, eski putperestlerin Ahriman'ı. Şeytan'ın gökten düştüğünü gören, yaşayan Tanrı ve O'nun Sözü enkarne oldu. Ve cehennemi yılanın başını ezen İlahi Anne Meryem'i yaşayın.

Öyleyse azizlerin geleneklerini tek bir sesle ağlayın ve sadık kalpler de öyle ağlayın. Düşmüş bir ruha herhangi bir büyüklüğün atfedilmesi, Kutsallığa atfedilen bir iftiradır; Asi ruha herhangi bir kraliyet hakkının atfedilmesi, isyanı teşvik etmek ve orta çağın dehşetinin büyücülük olarak adlandırdığı suçtan en azından düşünce olarak suçlu olmaktır. Çünkü eski büyücülerin ölümle sonuçlanan tüm suçları gerçek suçlardı ve gerçekten de en büyüğüydü. Prometheus gibi gökten ateşi çaldılar; Medea gibi kanatlı ejderhalara ve uçan yılana bindiler; manşinel ağacının gölgesi gibi solunabilir havayı zehirlediler; kutsal şeylere saygısızlık ettiler ve hatta Rab'bin bedenini yıkım ve kötü niyet işlerinde kullandılar.

Bütün bunlar nasıl mümkün olabiliyor? Çünkü bileşik bir fail, doğal ve ilahi bir fail, hem maddi hem manevi bir fail, evrensel bir plastik aracı, hareket titreşimleri ve form görüntüleri için ortak bir hazne, bir akışkan ve bir anlamda bir kuvvet olarak adlandırılabilecek bir kuvvet vardır. en azından Doğa'nın hayal gücü. Bu kuvvet aracılığıyla her sinir aygıtı birbiriyle gizli iletişim halindedir; dolayısıyla sempati ve antipati ortaya çıkar, dolayısıyla rüyalar, dolayısıyla ikinci görüş ve doğa dışı görüş olgusu ortaya çıkar. Doğanın eserlerinin bu evrensel aracısı*Oda* Yahudilerin ve Martinistlerin Astral Işığı Reichenbach'ın,[10]Daha açık olarak hangi mezhebi tercih ederiz.

Bu gücün varlığı ve olası kullanımı, Pratik Büyünün büyük sırrını oluşturur; o, Thaumaturgy Asası ve Kara Büyünün Anahtarıdır. Düşmüş bir meleğin baştan çıkarıcılığını Havva'ya aktaran Cennetteki yılandır. Astral Işık, güçlü iradelerin itici gücü altında her şeyi ısıtır, aydınlatır, mıknatıslar, çeker, iter, canlandırır, yok eder, pıhtılaştırır, ayırır, kırar ve birleştirir. Tanrı onu ilk günde, "Işık olsun" diyerek yarattı. Bu kuvvetin kendisi kördür ama tarafından yönlendirilir.*Egregorlar*yani ruhların şefleri tarafından veya başka bir deyişle enerjik ve aktif ruhlar tarafından.[11]

Harikaların ve mucizelerin açıklayıcı teorisinin tamamı buradadır. Gerçekte, nasıl hem iyi hem de kötü, Doğayı kendi gizli güçlerini ortaya çıkarmaya zorlayabilirdi, nasıl ilahi ve şeytani mucizeler olabilirdi, günahkar ve azarlanmış ruh nasıl bazı durumlarda daha fazla güce sahip olabilirdi?

[10]Saint-Martin, görünüşe göre yıldız yönetimine ait olan bir astral bölgenin varlığını kabul ediyor. Onun görüşüne göre bu bölgenin belirli bir bilimi vardır ve bunun aktif kolu teürjiktir, pasif kısmı ise uyurgezerliğe yol açar. Bu bölünmeler astralin temel bilimini oluşturur, ancak bunların üzerinde daha ölümcül ve tehlikeli olan ve onun hakkında konuşmayı reddettiği bir bölüm daha vardır. Evrensel bir araç olarak anlaşılan Astral Işık ile ilgili Martinistik bir doktrin yoktur. Éliphas Lévi, Martinizm terimini sanki Martines de Pasqually ekolünü kapsıyormuş gibi genel anlamda kullanmış gibi görünüyor. Ancak Pasqually'nin Astral Işık ile ilgili hiçbir doktrini yoktur. Modern Fransız Martinizmi bunu Saint-Martin'in oldukça gülünç "epikomajik şiiri" veya alegorisinde okumuştur. *Le Timsah*tıpkı başka bir deney okulunun burada Akasik kayıtların ve onların çalışma şeklinin örtülü bir açıklamasını bulabileceği gibi. Atlantis'in 19. yüzyılda başlayan hikayesinden bahsediyorum.*İlahi 64*ve kitabın büyük bir bölümünü kaplıyor. Sessizlik Başkanı'nın açıklaması bu bağlamda oldukça ilginçtir.

[11]Eğer kelime Yunanca kökenliyse, liderlerden çok gözlemciler fikriyle bağlantılı görünüyor. Bkz. [Yunanca ho egrêgoros] = Septuagint'te nöbet.

Bazılarının büyük iyilik için ve bazılarının büyük kötülük için olmak üzere belirli koşullar altında herkesin kullanabileceği bir araç varsaymadıkça, gerçekte basitlik ve bilgelik açısından çok güçlü olan adil ruhtan daha yol ve davalar var mı?

Firavun'un sihirbazları ilk başta Musa'nın yaptığı mucizelerin aynısını gerçekleştirdiler. Dolayısıyla kullandıkları alet aynıydı; yalnızca ilham farklıydı; Fethedildiklerini itiraf ettiklerinde, kendileri için insan gücünün sınırlarına ulaştığını ve Musa'da insanüstü bir şeyin olması gerektiğini ilan ettiler.[12]Bu, majikal inisiyasyonların anası, her şeyin okült bilim, hiyerarşik ve kutsal öğreti olduğu Mısır'da gerçekleşti. Peki sinekleri ortaya çıkarmak kurbağaları ortaya çıkarmaktan daha mı zordu? Hayır, kesinlikle; ancak sihirbazlar, gözlerin biyolojikleştirilmesini sağlayan akışkan projeksiyonun belirli sınırların ötesine geçemeyeceğini biliyorlardı ve bunlar zaten Musa tarafından geçilmişti.[13]

Beyin Astral Işık tarafından tıkandığında veya aşırı yüklendiğinde özel bir olay meydana gelir; görüş dışarıya doğru değil içeriye doğru çevrilir; Dış ve gerçek dünyaya gece çökerken, hayal dünyasında fantastik bir parlaklık parlıyor; fiziksel gözler bile hafif bir titreme yaşar ve göz kapaklarının içinde yukarı doğru kalkar. Ruh daha sonra izlenimlerinin ve düşüncelerinin yansımasını görüntüler aracılığıyla algılar. Bu, fikir ve form arasında var olan analojinin Astral Işıkta o formu temsil eden bir yansımayı çektiği, konfigürasyonun yaşamsal ışığın özü olduğu anlamına gelir; her birimizin duyarlılık ve hafıza derecemize göre az ya da çok kısmını sahiplendiği evrensel hayal gücüdür. Tüm hayaletlerin, tüm olağanüstü vizyonların ve deliliğe veya esrimeye özgü tüm sezgisel fenomenlerin kaynağı buradadır.

Işığın durugörü duyarlılığı tarafından benimsenmesi veya özümsenmesi, bilim tarafından incelenebilecek en büyük olaylardan biridir. Görmenin aslında konuşmak olduğu ve ışık bilincinin varlıktaki sonsuz yaşamın alacakaranlığı olduğu belki bir gün sonra anlaşılacaktır. Işığı yaratan, formları tasarlayan ve onları hayalinde canlandırmaya çalışan tüm akıllar tarafından dile getirilen bizzat Tanrı'nın sözü. "Işık olsun." Parlaklık halindeki ışık, yalnızca ona bakan gözler için vardır ve evrensel güzelliğin gösterisine hayran olan ve zahiri şeyler denilen sonsuz kitabın o nurlu yazısına dikkatini veren ruh, sanki kendi adına ağlar. , ilk günün şafağında Tanrı gibi, yüce ve yaratıcı sözler:*Fiat lüks*.

Hepimiz aynı gözle görmüyoruz ve yaratılışın rengi ve biçimi hepimiz için aynı değil. Beynimiz, içi ve dışı basılmış bir kitaptır ve sarhoşluk ve delirme durumlarında sürekli olduğu gibi, en ufak bir heyecanla yazı bulanıklaşır. Daha sonra rüya gerçek hayata galip gelir ve mantığı, uyanmanın mümkün olmadığı bir uykuya daldırır. Bu halüsinasyon durumunun dereceleri vardır; tüm tutkular sarhoşluktur; tüm coşkular karşılaştırmalı ve dereceli çılgınlıklardır. Aşık, yalnızca hayran olduğu nesneyi kuşatan sonsuz mükemmellikleri görür. Ama şehvet düşkünlerinin mutsuz tutkuları, yarın onu cezbeden bu şarap kokusu, binlerce tiksinti ve bin tiksinti uyandıran tiksindirici bir anıya dönüşecek.

Bu gücün kullanımını anlamak, ancak asla takıntılı olmamak ve asla üstesinden gelmemek, yılanın kafasını ayaklar altına almaktır ve Işığın Büyüsünden öğrendiğimiz de budur; Bu tür sırlar, manyetizmanın tüm gizemlerini içerir; bu isim aslında antik Transandantal Büyünün tüm pratik kısmına uygulanabilir. Manyetizma asadır

[12]Kabalistik açıklama şöyledir (*A*) Mısır Büyüsünün gerçek Büyü olduğunu; (*B*) bilgeliğinin yalnızca en düşük seviyede olduğunu; (*C*) yukarıdaki yılanın veya Metatron'un aşağıdaki yılana, yani Samael'e hakim olduğu üstün dereceler tarafından aşıldığı. Görmek*Zohar*, Bölüm II., fol. 28*A*.

[13]Başka bir yerde Éliphas Lévi, Firavun'un büyücülerinin başarısız olmak yerine reddettiklerini ve sinek üretiminin onların Büyü onuruna yakışmadığını öne sürüyor.

mucizeler, ama bu yalnızca inisiyeler içindir; Onunla spor yapmak ya da onu tutkularına boyun eğdirmek isteyen aceleci ve eğitimsiz insanlar için, alegorik masallara göre aşırı hırslı Semele'yi Jüpiter'in kollarında yok eden o tüketen zafer kadar tehlikelidir.

Manyetizmanın en büyük faydalarından biri, ruhun maneviyatını, birliğini ve ölümsüzlüğünü tartışılmaz gerçeklerle göstermesidir; ve bunlar bir kez kesinleştiğinde, Tanrı tüm zekalara ve tüm kalplere tecelli eder. Bundan sonra, Tanrı inancından ve yaratılış uyumundan, Katolik Kilisesi'nin mucizevi ve yasal hiyerarşisi dışında var olmayan o büyük dinsel uyuma yönlendiririliriz, çünkü yalnızca bu, tüm bilim ve inanç geleneklerini korumuştur.

İlk ve tek vahiy geleneği, İsrail rahipliği tarafından Kabala adı altında korunmuştur. Aşkın Büyünün öğretisi olan Kabalistik doktrin,*Sefer Yetzirah*,*Zohar*ve*Talmud*.[14]Bu doktrine göre mutlak Varlıktır ve onun içinde Varlığın ve yaşamın nedenini ifade eden Söz vardır. Bu nedenle ilke, Varlığın varlık olmasıdır, אהיה אשד אהיה. Başlangıçta Söz vardı, yani öyleydi ve öyle olacak; ve konuşan akıldır. Başlangıçta Söz vardı. Söz, inancın nedenidir ve aynı zamanda bilime hayat veren inancın ifadesi de ondadır. Kelime veya Logos mantığın kaynağıdır. İsa Bedenlenmiş Sözdür. Aklın inançla, bilimin inançla, otoritenin özgürlükle uyumu, bu modern günlerde sfenksin gerçek gizemi haline geldi. Bu büyük sorunla tesadüfen, kadın ve erkek haklarını ilgilendiren bir konu da ortaya çıktı. Bu kaçınılmazdı, çünkü büyük ve yüce bir sorunun çeşitli terimleri arasında sürekli bir benzetme vardır ve benzerlikler gibi zorluklar da her zaman aynıdır. Felsefe ve modern politikanın bu Gordion düğümünün gevşemesi açıkça paradoksal hale geliyor, çünkü gerekli denklemin terimleri arasında bir anlaşma sağlamak için her zaman birini diğeriyle karıştırma eğilimi vardır. En büyük saçmalık olarak adlandırılmayı hak eden bir şey varsa, o da inancın nasıl bir akıl, aklın bir inanış ve özgürlüğün bir otorite haline geldiğini araştırmak; ya da karşılıklı olarak kadının nasıl erkeğe, erkeğin de kadına dönüştüğünü. Tanımların kendisi bu tür karışıklığa müdahale eder ve ancak terimler arasında mükemmel bir ayrım sağlayarak onları bir anlaşmaya getirebiliriz. Yaratıcı kıyasın iki temel terimi arasındaki zıtlıkların analojisi sayesinde uyumlarının gösterilmesi için mükemmel ve ebedi ayrım, Kabala adı altında örtülen ve tüm kutsal hiyerogliflerle işaret edilen okült felsefenin ikinci büyük ilkesidir. Eski ve modern masonluğun ayinleri şimdi bile çok az anlaşıldığı için eski mabetlerden bahsediyoruz.

Kutsal Yazılarda Süleyman'ın Tapınağının kapısının önüne iki tunç sütun diktiğini okuyoruz; bunlardan birine şöyle deniyor:*Jaçin*ve diğer*Boaz*, güçlü ve zayıf anlamına gelir.[15]Bu iki sütun erkeği ve kadını, aklı ve inancı, gücü ve özgürlüğü temsil ediyordu.

[14]Bu sıralamanın kronolojinin tersi sırada olduğunu ve geleneksel kronoloji olarak adlandırılabilecek şeye uygun bile olmadığını belirtmek gerekir. Efsane diyor ki -ve Eliphas Lévi de daha sonra bundan bahsediyor-*Sefer Yetzirah*İbrahim'in işiydi ve*Zohar*Kökü itibarıyla R. Simeon Ben Jochai'nin Kudüs'ün düşüşünden sonra MS 70'de yaptığı konuşmaların gerçek bir kaydıdır. Kudüs ve Babil Talmudları kuşkusuz birkaç yüzyıllık gelişmelerdir.

[15]Tapınağın iki sütunu üzerindeki isimlere ve yazılara atfedilen anlamlar, kendilerinin de aşina oldukları varyantlar hatırlatılacak olan Mason Kardeşliği üyelerinin ilgisini çekecektir. Ancak şunu da söylemek gerekir ki, Levi'nin açıklaması ne Mason ne de Kabalistik sembolizme karşılık gelmektedir. İkincisine göre*Boaz*Sefirotik Ağacın planında Şiddet sütunu olan sol taraftaki Sütundur; şuna cevap veriyor*Hod*İsmine eklenen anlam ise Güç ve Dinçliktir.*Jaçin*sağ tarafta, cevap veriyor*Netzah*ağaçta; yerleşik olma durumuna delalet eder. olan

Kabil ve Habil, hak ve görev. Onlar entelektüel ve ahlaki dünyanın sütunlarıydı; büyük yaratılış yasasının kaçınılmaz çatışkısının anıtsal hiyeroglifiydiler. Bunun anlamı, her kuvvetin üzerinde çalışabileceği bir direnç varsaymasıdır; her ışık bir folyo olarak bir gölgedir; her dışbükey bir içbükeydir; her akış bir kaptır; her hükümdarlık bir krallıktır; her hükümdar bir halktır; her işçi bir ilk maddedir; her fatih üstesinden gelinmesi gereken bir şey. Olumlama olumsuzlamaya dayanır, güçlü olan ancak zayıf olduğu için zafer kazanabilir, aristokrasi halkın üzerine çıkmadan kendini gösteremez. Zayıfların güçlü olması, halkın aristokratik bir konum kazanması bir dönüşüm ve ilerleme meselesidir, ancak bu ilk ilkelere halel getirmez; Zayıf olan her zaman zayıf olacaktır ve eğer her zaman aynı kişiler değilse bunun hiçbir önemi yoktur. Aynı şekilde halk da her zaman halk olarak, yönetilen ve yönetmeye muktedir olmayan kitle olarak kalacaktır. Astlardan oluşan geniş orduda, her kişisel özgürleşme, otomatik bir firardır ve ne mutlu ki, farkedilemez çünkü aynı zamanda otomatik olarak yerini alır; bir kral-ulus ya da krallardan oluşan bir halk, Roma'nın en büyük ihtişamlı günlerinde olduğu gibi, tüm disiplinlerin dışında, tek bir şehirde dünyanın köleliğini ve anarşiyi varsayar. Hükümdarlardan oluşan bir ulus, kaçınılmaz olarak, kendilerini efendi sanan uzmanlar veya bilim adamlarından oluşan bir sınıf kadar anarşik olacaktır; dinleyecek kimse olmayacaktı; hepsi dogmatikleşecek ve hepsi aynı anda emir verecekti.

Kadınlığın radikal özgürleşmesi de aynı kategoriye giriyor. Eğer kadın bütünsel ve radikal bir biçimde pasifi terk edip aktif duruma girerse, cinsiyetinden feragat eder ve erkek olur, daha doğrusu böyle bir dönüşüm fiziksel olarak imkânsız olduğundan çifte bir olumsuzlamayla olumlamaya ulaşır, kendini her iki cinsiyetin dışına yerleştirerek, kısır ve canavarca bir androjen gibi. Bunlar, karşıtlıkların oranlarının analojisiyle armoniye ulaşan ayrımına saygı duyan büyük Kabalistik dogmanın katı sonuçlarıdır. Bu dogma bir kez kabul edildiğinde ve sonuçlarının analojiler yasasıyla evrensel olarak uygulanması, anne sempatisi ve antipatisine ilişkin en büyük sırların keşfi anlamına gelecektir; bu aynı zamanda politik konularda, evlilikte, okült tıbbın tüm dallarında (manyetizma, homoeopati veya ahlaki etki) yönetim biliminin keşfi anlamına da gelecektir. Üstelik, açıklanmak istendiği gibi, analojideki denge yasası, ortaçağ simyacılarının ve büyücülerinin Büyük Sırrı olan evrensel bir failin keşfine yol açmaktadır. Bu ajanın, canlı varlıkları manyetik hale getiren bir yaşam ışığı olduğu, elektriğin ise deyim yerindeyse onun rastlantısı ve geçici tedirginliği olduğu söylenmiştir. Gizli bilimlerde bilge öğretilerden ziyade duyguları arayanları memnun etmek için birazdan döneceğimiz o muhteşem Kabala'nın uygulaması tamamen bu aracının bilgisine ve kullanımına dayanır.

Kabalistlerin dini hem varsayım hem de kesinliktir, çünkü bilinenden bilinmeyene benzetme yoluyla ilerler. Dini insanlığın bir ihtiyacı, açık ve gerekli bir gerçek olarak kabul ederler ve onlar için ilahi, kalıcı ve evrensel vahiy yalnızca budur. Var olan hiçbir şey hakkında tartışmıyorlar ama her şeyin nedenini ortaya koyuyorlar. Aynı şekilde onların doktrini de, bilim ile inanç arasında sonsuza dek var olması gereken sınır çizgisini açık bir şekilde ayırarak, en yüksek akla olan inancın temelini oluşturur ve onun tartışmasız ve kalıcı süresini garanti eder. Bundan sonra değişebilen ve yalnızca birbirini yok edebilen popüler doktrin biçimleri gelir; Kabalist sadece bu tür önemsiz şeylerden rahatsız olmakla kalmaz, aynı zamanda en şaşırtıcı formüller için anında bir neden sağlayabilir. Buradan onun duasının genel olarak insanlığın duasıyla birleştirilebileceği, onu bilim ve akıldan alınan örneklerle yönlendirebileceği ve ortodoks kanallara çekebileceği sonucu çıkıyor. Meryem'den bahsedilirse, masumiyet rüyalarında ilahi olan her şeyin, her anne yüreğinin kutsal coşkusunda tapılası olan her şeyin onda gerçekleşmesine saygı duyacaktır. O değil

arasında sağlamlaştırıldı*Hod*Ve*Netzah*dır-dir*Malkut*veya aşağıdaki krallık. Bu, başlıklı risalenin geç Kabalizmidir.*Nar Bahçesi*.

Tanrı'nın Annesinin sunaklarını süslemek için çiçekleri, şapellerini süslemek için beyaz bayrakları, hatta onun saf efsaneleri için gözyaşlarını bile reddedecek olan. Yemlikte ağlayan yeni doğmuş Tanrıyla ya da Golgota'nın yaralı kurbanıyla alay edecek olan o değil. Yine de İsrail bilgeleri ve İslam'ın sadık müminleri gibi kalbinin derinliklerinden şunu tekrarlıyor: Tanrı'dan başka Tanrı yoktur. Gerçek bilimin inisiyeleri için bu şu anlama gelir: Tek bir Varlık vardır ve bu da Varlıktır. Ancak inançlarda tüm bunlar yararlı ve dokunaklıdır, ancak ritüellerin görkemi, ilahi yaratımların gösterişi, dualaların lütfu, göksel umutların büyüsü, tüm gençliği ve güzelliğiyle ahlaki yaşamın ışıltısı değil midir? Gerçek inisiyeyi halka açık dualardan ve tapınaklardan uzaklaştırabilecek herhangi bir şey olabilir mi, onun her türden dini biçime karşı tiksintisini veya öfkesini artırabilecek herhangi bir şey olabilir mi? Bu, rahiplerin veya halkın açıkça inançsızlığı, tarikat törenlerinde onur eksikliği olabilir mi? , kutsal şeylere saygısızlık. Tanrı, anımsanan ruhlar ve hisseden kalpler tarafından O'na tapınıldığında gerçekten mevcuttur; Işıksız ve şevksiz, yani anlayışsız ve sevgisiz tartışıldığında, mantıklı ve korkunç bir şekilde yoktur.

Eğitimli Kabalizme göre yeterli Tanrı anlayışı, Aziz Pavlus'un Tanrı'ya ulaşmak için O'nun var olduğuna ve O'nu arayanları ödüllendirdiğine inanmamız gerektiğini söylediğinde ortaya çıkardığı şeydir. Öyleyse iyilik ve adalet fikriyle birleşen varlık fikrinin dışında hiçbir şey yok mudur: yalnızca bunlar mutlaktır. Tanrının olmadığını söylemek ya da O'nun ne olduğunu tanımlamak da aynı derecede küfürdür. İnsan zekasının tehlikeye attığı her Tanrı tanımı, batıl inançların daha sonra içinden bir şeytan çıkaracağı dinsel deneyciliğin bir reçetesidir.

Kabalistik sembolizmde Tanrı'nın temsili her zaman kopya bir imgeyle yapılır; biri dik, diğeri ters; biri beyaz, diğeri siyah.[16]Bilgeler aynı fikrin (ışık tanrısı ve gölge tanrısı fikri) zekice ve bayağı kavramlarını bu şekilde ifade etmeye çalıştılar. Bu sembolün yanlış anlaşılmasına, tüm iblislerin siyah ama ilahi atası olan Pers Ahriman'ı hatırlatmak gerekir. Cehennem kralının rüyası yanlış bir Tanrı kavramından başka bir şey değildir.

Gölgenin yokluğunda ışık, en büyük karanlığa eşit, çok güçlü bir parlaklık üreteceği için gözlerimiz için görünmez olacaktır. Bu fiziksel gerçeğin yeterince anlaşılıp düşünülmesiyle ortaya çıkan benzetmelerde, sorunların en korkunçlarından biri olan kötülüğün kökenine çözüm bulunacaktır. Ancak onu tüm sonuçlarıyla birlikte tam olarak kavramak, evrensel uyumun sırlarına bu kadar kolay nüfuz etmemesi gereken kalabalık için uygun değildir. Ancak Eleusis gizemlerinin inisiyesi tüm sınavlardan zaferle geçtikten, kutsal şeyleri görüp dokunduktan sonra, son ve en korkunç sırra dayanacak kadar güçlü olduğuna karar verilirse, peçeli bir rahip uçarken yanından geçti. Hızla ilerledi ve kulağına şu esrarengiz sözleri söyledi: Osiris siyah bir tanrıdır. Typhon'un kehaneti olan Osiris de öyleydi ve Mısır'ın ilahi dini güneşi de öyleydi; birdenbire tutuldu, olmuş ve olacak her şey olan ve ebedi perdesinin kimsesi olmayan o büyük, tanımlanamaz İsis'in gölgesi haline geldi. kaldırdı.

Kabalistler için ışık aktif prensiptir, karanlık ise pasif prensibe benzemektedir, bu nedenle güneşi ve ayı iki ilahi cinsiyetin ve iki yaratıcı gücün amblemi olarak görüyorlardı. Böylece ilk ayartmayı ve günahı, ardından da ilk emeği, annelik emeği olan kurtuluşu kadına atfettiler: ışık karanlığın bağrından yeniden doğar. Boşluk çekicidir*genel kurul*e dolayısıyla uçurum

[16]Bu, Lévi'nin ele almayı üstlendiği metinlere yerleştirdiği özel yapıdır ve aslında bunlarla gerekçelendirilmez.*Zohar*ancak Bilinmeyen Karanlık öğretisine sahiptir. Bütün ışıklar ondan yayılıyor olmasına rağmen, Sonsuz ne ışıktır, ne de ihtişam. Bu, insan idrakini aşan, bütün sırlardan daha gizemli, Yüce bir İradedir. Görmek*Zohar*, Bölüm I., fol. 239*A*.

Yoksulluk ve sefaletin, kötü görünmenin, hiçlik gibi görünmenin ve yaratıkların geçici isyanının, sonsuza dek bir varlık, zenginlik, merhamet ve sevgi okyanusunu kendine çekmesi. Bu, Mesih'in en muhteşem bağışlamanın tüm sınırsızlığını çarmıh üzerine döktükten sonra cehenneme inişinin sembolünü yorumluyor.

Zıtlıklar analojisindeki aynı uyum yasasıyla Kabalistler cinsel aşkın tüm gizemlerini de açıklarlar. İki eşit olmayan doğa ve iki zıt karakter arasında bu tutku neden daha kalıcıdır? Neden aşkta her zaman kurban olan ve kurban olan biri vardır? Neden en inatçı tutkular tatmin edilmesi imkansız görünen tutkulardır? Bu yasayla, günümüzün Saint-Simonculuğunun tüm ciddiyetiyle öne sürdüğü, cinsiyetler arasındaki öncelik sorununu da sonsuza dek çözmüş olacaklardı. Kadının doğal gücü atalet veya direnç olduğundan, alçakgönüllülüğün onun hakları arasında en aşılmaz hak olduğuna ve bu nedenle de bir tür erkeksi cesaret gerektiren herhangi bir şeyi ne yapması ne de arzu etmesi gerektiğine karar verirlerdi. Doğa, gülünç derecede uyumsuz bir perdeye yükseltilmedikçe, büyük toplantılarda duyulmaması için ona yumuşak bir ses vererek bu amaca hizmet etmiştir. Karşı cinsin işlevlerini yerine getirmek isteyen kişi, bu nedenle kendi ayrıcalıklarından vazgeçmelidir. Erkeklerin yönetiminde hangi noktaya varabileceğini bilmiyoruz, ama en azından bu noktaya ulaştığında erkek sevgisini ve kendisi için daha acımasız olacak olan çocuk sevgisini kaybedeceği kesindir.

Kabalistlerin evlilik hukuku[17]Ayrıca, benzetme yoluyla, modern felsefenin en ilginç ve en zor sorununa, yani akıl ve inanç, otorite ve vicdan özgürlüğü, bilim ve inanç arasındaki anlaşmaya bir çözüm sunar. Eğer bilim güneşse, inanç da aydır; gecenin ortasında günün yansımasıdır. İman, bilimin önünde ve arkasında bıraktığı karanlıkta aklın tamamlayıcısıdır. Akıldan kaynaklanır ama ne onunla karıştırılabilir ne de onu karıştırabilir. Aklın imana veya imanın akla tecavüzü güneş veya ay tutulmalarıdır. Bunlar meydana geldiğinde ışığın hem kaynağı hem de yansıtıcısı kullanılamaz hale gelir.

İnançtan başka bir şey olmayan sistemler yüzünden bilim yok oluyor ve inanç akla yenik düşüyor. Yapının ayakta kalabilmesi için tapınağın iki sütununun paralel ve ayrı olması gerekir. Şimşon'un getirdiği gibi zorla bir araya getirildiklerinde yere atılırlar ve tüm bina, kişisel ya da ulusal öfkesi onu önceden ölüme mahkum eden kör fanatik ya da devrimcinin üzerine çöker. İnsanlığın her döneminde manevi ve dünyevi güçler arasındaki mücadeleler, ev içi yönetim kavgaları olmuştur. Papalık, dünyevi iktidarda kocasının yerini almaya çalışan kıskanç bir anne olmuştur ve çocuklarının güvenini kaybetmiştir; öte yandan dünyevi iktidarın rahipliği gasp etmesi, bir adamın biliyormuş gibi yapmasından daha az gülünç değildir. evi ve çocuk odasını nasıl yöneteceği bir anneden daha iyi. Örneğin İngilizler, ahlaki ve dini açıdan, huysuzluklarından ve donukluklarından da anlaşılacağı üzere, erkeklerin kundakladığı çocuklara benzerler.

Dini doktrin bir hemşirenin hikayesiyle karşılaştırılabilirse, bunun ustaca ve ahlaki açıdan faydalı olduğu anlayışına göre, bu çocuk için tamamen doğrudur ve babanın buna karşı çıkması çok aptalca olacaktır. Bu nedenle peri masallarında, şarkılarda ve şarkılarda annelere bir tekel verin.

[17]Éliphas Lévi, kendi döneminde Latince ve kendisininki de dahil olmak üzere bazı modern dillerde mevcut olan Kabaliz metinleri ve bunlara ait literatür konusunda fırsatlarından her zaman en iyi şekilde yararlanmış görünmüyor. Aksi halde Zohar döngüsünün gerçek mesajını öğrenme şansı çok azdı. Tüm koşullar göz önüne alındığında, tahminleri bazen çok zekiceydi ve yer yer sezgilerin önerilerini de beraberinde taşıyordu. Öğretimi*Zohar*Cinsellik önermeleri konusunda da, doktrininin çoğu gibi, perdenin ara ara bir başka köşesini sürekli olarak kaldırmasına rağmen, hiçbir zaman tam olarak ifade edilmeyen gizli bir gelenektir. Ancak bir notla bundan söz etmek mümkün değil.

ev talepleri. Annelik, rahipliklerin bir türüdür ve Katolik rahip, yalnızca Kilise'nin bir anne olması gerektiği için erkeklik hakkından feragat eder ve babalık iddiasını peşinen kendisine devreder. Papalığın ya bir hiç olduğu ya da evrensel ana olduğu asla unutulmamalıdır. Hatta Protestanların bir skandal hikayesi oluşturduğu Papa Joan, yalnızca ustaca bir alegori olabilir ve egemen papazlar İmparatorları ve Kralları kötü kullandığında, kocasını sonuna kadar dövmeye çalışan Papa Joan olmuştur. Hıristiyan dünyasının büyük skandalı. Aynı zamanda ayrılıklar ve sapkınlıklar da diğer evlilik kavgaları olmuştur; Kilise ve Protestanlık, ayrı yaşayan eşler gibi birbirlerine kötü konuşur, birbirlerine ağıt yakar, birbirlerinden kaçma ve birbirlerinden bıkma gösterisi yaparlar.

Her şey Kabala aracılığıyla açıklanır ve uzlaştırılır. Diğer tüm doktrinler bu sayede canlandırılır ve verimli hale getirilir; hiçbir şeyi yok etmez, aksine var olan her şeye anlam verir. Böylece dünyanın tüm güçleri bu tek ve yüce bilimin hizmetindedir; oysa gerçek Kabalist, bilgelerin ve inananların gayretlerinin sahip olduğu bilimi ikiyüzlülük ve yalan olmadan kendi zevkine göre kullanabilir. O, M. de Maistre'den daha Katolik, Luther'den daha Protestan, hahambaşından daha Yahudi ve Muhammed'den daha peygamberdir. O, gerçeği karartan sistemlerin ve tutkuların üstünde değil mi? Evrensel inanç olan o kırık aynanın tüm parçalarında -insanların pek çok karşıt inanç sandığı parçalarda- bu kadar çeşitli şekillerde yansıyan dağınık ışınlarını istediği zaman bir araya getiremez mi? Tek bir insan ırkı olduğu için tek bir varlık, tek bir yasa ve tek bir inanç vardır: אהיה אשר אהיה.

Böyle fikrî ve ahlâkî yükseklikle rde, insan aklının ve kalbinin derin bir huzura kavuştuğu anlaşılacaktır. "Barış derin, kardeşlerim" - Kabalistik inisiyelerin birliği olan Yüksek Dereceli Masonluğun ana sözü buydu.[18]

Kilisenin Magic'e karşı yapmak zorunda kaldığı savaş, sahte Gnostiklerin saygısızlıkları nedeniyle zorunlu kılındı, ancak Magi'nin gerçek bilimi, esasen Katoliktir ve tüm gerçekleştirilmesini hiyerarşik prensibe dayandırır. Artık tek ciddi ve mutlak hiyerarşi Katolik Kilisesi'nde bulunmaktadır ve bu nedenle gerçek üstatlar ona her zaman en derin saygı ve itaati göstermişlerdir. Henry Khunrath tek başına kararlı bir protestandı, ancak bu açıdan o, ebedi Krallığın mistik bir vatandaşı olmaktan çok, kendi döneminin bir Alman'ıydı.[19]

Hıristiyan karşıtlığının özü dışlama ve sapkınlıktır; Aziz Yuhanna'nın güzel ifadesine göre bu, Mesih'in bedeninin bölünmesidir:*Omnis Spiritus qui Solvit Christum hic Antichristus est*. Sebebi ise dinin hayırseverlik olması ve anarşide hayırseverliğin olmamasıdır. Büyünün aynı zamanda kendi anarşistleri, yaratıcıları ve mezhep taraftarları, büyücüleri ve büyücüleri de vardı. Amacımız bilimin yasallığını cehaletin, sahtekarlığın ve aptallığın gaspına karşı savunmak; Çalışmamız tamamen yeni olacağından özellikle bu açıdan faydalı olacaktır. Şimdiye kadar Sihir Tarihi, önyargılı bir şeyin yıllıkları veya fenomenlerdeki bir dizilimin -daha az veya daha kesin- kronikleri olarak sunuldu; zira hiç kimse Sihrin bilime ait olduğuna inanmadı. Bu bilimin yeniden keşfine dair ciddi bir açıklama, tabiri caizse, onun gelişmelerini veya ilerlemesini ortaya koymalıdır. Biz

[18]Bu bir ustaca sözcük değil, bir selamlama tarzıydı; ne Masonik ne de Kabalistikti; bu bir Gül-Haç formülüydü. Şunlar eklenebilir: "Esenlik derin, kardeşlerim" - şu kişi tarafından yanıtlandı: "Emanuel; Tanrı bizimle." Mükemmel ve son derece mistik bir selamlama şeklidir.

[19]Belki de Henry Khunrath'la ilgili gerçek açıklama, görünüşte onun doğumunun tesadüflerinden biri olarak Lutherci inanışa sahip olduğu, ancak yüksek bilinçte, olabileceği tek şey olan Katolik olduğudur. Kararlı Protestanlık konusunda Éliphas Lévi şöyle diyor:*Aşkın Büyü Ritüeli*Khunrath'ın "ifade ve işaretlerle Hıristiyanlığı etkilediğini, ancak onun Mesih'inin Abraxas olduğunu, astronomik haç üzerinde yayılan parlak pentagram, İmparator Julian tarafından kutlanan egemen güneşin insanlıktaki enkarnasyonu olduğunu görmek kolaydır." Benim çevirime bakın*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*, P. 257.

Yıkıntılar arasında değil, açık bir mabette yürüyoruz ve dört uygarlığın yıkıntıları altında çok uzun süredir gömülü olan Kutsal Yerlerin, tüm ölü güzellikleri ve ıssız heybetleriyle kazıların ortaya çıkardığı mumyalanmış şehirlerden daha harika bir şekilde korunmuş olduğunu görüyoruz. Vezüv lavlarının altında.

Bossuet muhteşem eserinde bize dinin her yerde tarihle bağlantılı olduğunu gösterdi; ama bir bakıma dünyayla birlikte doğan bir bilimin, tek ve evrensel dine ait ilksel dogmaların, bunların en tartışılmaz teoremlerle birleşimi sayesinde bir açıklama sağladığını bilseydi ne derdi? matematik ve akıl? Dogmatik Büyü, tarih felsefesinin henüz çözemediği tüm sırların anahtarıdır; oysa Pratik Büyü, Doğanın Gizli Tapınağını, daima sınırlı ama daima ilerleyen insan iradesinin gücüne tek başına açar.

Dinin gizemlerini büyü yoluyla açıklamaya yönelik herhangi bir dinsiz iddiadan uzağız, ancak amacımız bilimin bu gizemleri ne şekilde kabul etmeye ve saygı duymaya zorlandığını göstermektir.[20]Artık aklın imanın karşısında alçakgönüllü olması gerektiği söylenmeyecek; tam tersine inanarak kendine şeref vermelidir, çünkü aklı uçurumun kenarındaki boşluğun dehşetinden kurtaran imandır ve onun sonsuzlukla birlik bağıdır. Dinde Ortodoksluk, birliğin tek koruyucusu olarak hiyerarşiye saygıdır. Bu nedenle, Sihrin esas olarak Hiyerarşi Bilimi olduğunu tekrarlamaktan korkmayalım; her şeyden önce, anarşik doktrinleri kınadığını, ancak Doğanın yasalarına göre uyumun hem iktidardan hem de güçten ayrılamaz olduğunu gösterdiğini açıkça hatırlayalım. yetki.

Çok sayıda meraklı insan için majinin başlıca çekiciliği, onda tutkularını tatmin edecek olağanüstü bir araç görmeleridir. Kâfirin ufku da aynı düzendedir. Hırslılar, Hermes'in metallerin dönüşümüne karşılık gelen herhangi bir sırrının olduğunu inkar ederler, aksi takdirde onu satın alırlar ve böylece zenginliğin tadını çıkarırlar. Ama onlar böyle bir sırrın satıldığına inanan aptallardır. Altın yapabilenlere paranın ne faydası olacak? Bunun doğru olduğunu söylüyor şüpheci, ama eğer sen, Eliphas Lévi, ona sahip olsaydın, bizden daha zengin olmaz mıydın? Sana fakir olduğumu kim söyledi? Senden bir şey istedim mi? Benden herhangi bir bilim sırrını öğrenmiş olmakla övünebilecek dünyanın hükümdarı nerede? Servetimi onunkine karşı koyacağıma inandırdığım milyoner nerede? Dünyevi zenginliğe aşağıdan baktığımızda, onu mutlak bir mutluluk olarak görebiliriz, ancak yukarıdan baktığımızda küçümsenir ve kişi, sanki düşmüş bir şeyi geri almanın ne kadar az cazibeye sahip olabileceğini fark ettiğinde küçümsenir. sıcak demirdi.

Ancak bunun dışında genç bir adam, eğer büyülü sırlar doğruysa, tüm kadınlar tarafından sevilebilmek için bu sırlara ulaşacağını haykıracaktır. Öyle bir şey yok; Zavallı çocuk, onlardan biri tarafından sevilmenin çok fazla olacağı bir gün gelecek, çünkü şehvetli arzu ikili bir seks partisidir, sarhoşluğu tiksintinin hemen ardından gelmesine neden olur ve ardından öfke ve ayrılık gelir. Bir zamanlar dünyayı sarsmak için sihirbaz olmayı isteyen yaşlı bir aptal vardı. Ama eğer bir sihirbaz olsaydın, kahramanım, bir embesil olmazdın ve vicdan mahkemesi önünde hiçbir hafifletici neden bulamazdın, bir suçlu olsaydın.

Epikurosçu ise sonsuza dek keyif alabileceği ve hiçbir acı çekmeyeceği büyü tariflerini talep ediyor. Bu durumda bilimin kendisi devreye giriyor ve dinin de söylediği gibi şöyle diyor:

[20]Éliphas Lévi daha önce söylemişti (*A*) Kilisenin Büyüyü görmezden geldiği - çünkü ya onu görmezden gelmesi ya da yok olması gerektiği; (*B*) Onun anladığı şekliyle Büyü, mutlak bilimin yanı sıra mutlak dindir; (*C*) her türlü ibadeti yeniden canlandırmalıdır.

Ne mutlu acı çekenlere. Ancak Epikürcülerin dine olan inancını kaybetmesinin nedeni budur. "Ne mutlu yas tutanlara" ama Epikurosçu bu sözle alay ediyor. Şimdi deneyimin ve mantığın söylediklerini dinleyin. Acılar cömert duyguları test eder ve uyandırır; zevkler temel içgüdüleri teşvik eder ve güçlendirir. Acılar hazza karşı silahlanır; zevk, acı çekerken zayıflığa yol açar. Zevk israfı; acıyı içlerine çekenler. Zevk insanın tehlike kayasıdır; annelik acısı kadının zaferidir. Zevk doğurur ve doğurur ama acı doğurur.[21]Acı çekemeyen ve çekmeyecek olanın vay haline; acıdan boğulacak. Doğa, yürümeyenleri acımasızca kovar; açık bir denize atılır gibi hayata atılıyoruz: yüzmemiz ya da boğulmamız gerekiyor. Aşkın Büyünün öğrettiği şekliyle Doğanın kanunları bunlardır. Ve şimdi insanın her şeyden keyif almak ve hiçbir şeyden acı çekmemek için sihirbaz olup olamayacağını yeniden düşünün. Ancak dünya şunu soracaktır: Bu durumda büyünün ne faydası olur? Eğer sabırlı vahşi ona zekanın ne faydası olduğunu sorsaydı, Peygamber Balam dişi kıçına ne cevap verirdi? Eğer Herkül bir cüceye hangi kârın gücünün ne olduğunu sorsaydı ne cevap verirdi? Dünyevi insanları pigmelerle, hatta Balam'ın kıçıyla bile kıyaslamıyoruz: nezaket ve zevk açısından eksik olurdu. Bu nedenle, mümkün olan tüm nezaketle, bu kadar zeki ve dost canlısı insanlara, Sihir'in onlar için kesinlikle işe yaramaz olduğunu söylüyoruz, ayrıca onu asla ciddiye almayacakları da anlaşılmaktadır. Çalışmamız çalışan ve düşünen ruhlara hitap ediyor. Onlar, bizim bilgimizde gizli kalan her şeyin açıklamasını orada bulacaklardır.*Doktrin ve Ritüel*. Büyük Üstatların örneğini takip ederek, çalışmalarımızın planında ve bölümlenmesinde kutsal sayıların rasyonel sırasını takip ettik, bu nedenle bu Sihir Tarihi, her birinde yedi bölüm bulunan yedi kitap halinde düzenlenmiştir. İlk kitap Sihrin Kaynaklarına adanmıştır; bu, o bilimin doğuşudur ve biz ona, mektup*Alef*Kabalistik olarak orijinal ve ilksel birliği ifade eder. İkinci kitap, antik çağdaki sihirli kelimenin tarihsel ve toplumsal formüllerini içeriyor; onun mührü mektuptur*Beth* Gnosis ve okültizmin özel karakterini gerçekleştiren kelimenin bir ifadesi olarak duayı simgeleyen. Üçüncü kitap, antik bilimin Hıristiyan toplumundaki gerçekleşmeleriyle ilgilidir. Bu, bilimin kendisi için bile sözcüğün ne şekilde ete kemiğe büründüğünü gösteriyor. Üç rakamı nesil, aydınlanma rakamıdır ve bu kitabın anahtarı harftir.*Gimel*, bir doğum hiyeroglifi. Dördüncü kitapta, barbar ırklar arasında büyünün uygarlaştırıcı gücü, henüz çocukluk çağındaki halklar arasında bu bilimin doğal ürünleri, Druidlerin gizemleri ve mucizeleri, ozanların efsaneleri tanıtılıyor ve anlatılıyor. bu olayların modern toplumların oluşumunda ne şekilde bir araya geldiği ve böylece Hıristiyanlık için parlak ve kalıcı bir zaferin hazırlandığıdır. Dört rakamı Doğayı ve gücü ifade ederken, harf*Daleth*İbrani alfabesinde onun karşılığı olan, Kabalist alfabesinde tahtında oturan bir imparator tarafından temsil edilmektedir. Beşinci kitap, orta çağın papazlık dönemine adanmıştır ve biz bilimdeki anlaşmazlıkları ve mücadeleleri, gizli toplulukların oluşumunu, onların bilinmeyen başarılarını, büyü kitaplarının gizli ayinlerini, bilimin gizemlerini görüyoruz.*İlahi Komedya*, kutsal alanda daha sonra muhteşem bir birliğe yol açacak olan bölünmeler. Beş sayısı özün, dinin ve rahipliğin sayısıdır; onun karakteri harftir*O*, büyülü alfabede yüksek bir rahibin sembolüyle temsil edilir. Altıncı kitap, Büyünün Devrim çalışmalarına müdahalesini sergiliyor. Altı rakamı evrensel senteze hazırlıktaki düşmanlık ve çekişmeyi temsil eder ve buna karşılık gelen harf*Vau*, yaratıcının sembolü*lingam*ve orakçının orağı. Yedinci kitap sentetiktir ve modern çalışmaların ve keşiflerin bir açıklamasını, ışık ve manyetizma üzerine yeni teorileri, büyük Gül-Haç sırrının açığa çıkmasını, gizemli alfabelerin açıklamasını, kelimenin bilimini ve büyülü eserlerini, kısacası, bilimin özeti, yapılanların takdiri de dahil

[21]Söylemeye değerse, bu pasajın çevirisi metni takip etmiyor; bu da, gebe kalma eyleminin -kadın açısından- acı içerdiğini öne sürüyor. Metin şöyle:*C'est le plaisir qui féconde, mais c'est la douleur qui conçoit ve enfante*.

çağdaş mistikler tarafından gerçekleştirildi. Bu kitap eserin tamamlayıcısı ve tacıdır, tıpkı yedilinin fikir üçgenini formun karesine birleştiren sayıların tacı olması gibi. Buna karşılık gelen mektup*Zain*ve Kabalistik hiyeroglif, iki sfenks tarafından çekilen bir arabaya binmiş bir galiptir.[22]

Kabalistik bir galipmiş gibi görünmenin gülünç kibri bizden uzaktır; zafer kazanması gereken yalnızca bilimdir; ve kübik arabaya monte edilmiş ve sfenksler tarafından çekilen akıllı dünyanın önünde açığa çıkardığımız şey, Işık Sözü, Musa Kabala'nın İlahi Tamamlayıcısı, İncil'in insan Güneşi, bir zamanlar O'nun olarak gelen insan-Tanrı'dır. Kurtarıcı ve yakında Mesih olarak, yani dünyevi kurumların kesin ve mutlak kralı olarak ortaya çıkacak. Cesaretimizi harekete geçiren, umudumuzu ayakta tutan da bu düşüncedir. Ama şimdi geriye tüm kavramlarımızı, tüm keşiflerimizi ve tüm çabalarımızı hiyerarşinin şaşmaz yargısına teslim etmek kalıyor. Bilime ait olanlar yetkili bilim adamlarına aittir, ancak dinle bağlantılı olan şeyler yalnızca Kilise'ye ve o günlerden beri Katolik, havarisel ve Romalı olan birliğin koruyucusu olan tek hiyerarşik Kilise'ye ayrılmıştır. Mesih İsa'nın bizimkine. Keşiflerimizi bilim adamlarına, tutkularımıza ve inançlarımıza önderlik etmek için. Kendisinin ebeveynlerinden daha akıllı olduğuna inanan çocuğun, hiçbir efendiyi tanımayan adamın, kendi başına düşünen ve dua eden o hayalperestin vay haline. Hayat evrensel bir birlikteliktir ve böyle bir birliktelikte ölümsüzlüğü buluruz. Kendini tecrit eden kişi bu şekilde ölüme teslim edilir ve tecritin sonsuzluğu ebedi ölüm olur.

Eliphas Lévi.

[22]Göre*Zohar*, mektup*Aleph*Tanrı'da olan birliğin kutsallığıdır ve insan birliği ancak bu sayede ve orada elde eder.*Beth*yaratma işinin temeli ve bir bakıma da onun aracıdır.*Gimel*harfiyle gösterilen yoksulluğun yardımı olan hayırseverliği ve hayırseverliği temsil eder.*Daleth*. Harfler*O*ve*Vau*İlahi İsmin içerdiği gizemin bir parçasıdır - יהוה. Mektup*Zain*keskin bir kılıca veya hançere benzetilir.

Kitap I. Büyünün Türetmeleri

א—ALEF

I. Muhteşem Kaynaklar

Apokrif*Enoch'un Kitabı*Dünyanın kızlarıyla cinsel ilişkiye girebilmek için gökten düşmeye razı olan meleklerin olduğunu söylüyor.[23]"Çünkü o günlerde insan oğulları çoğaldıkça, onların çok güzel kızları doğdu. Melekler ya da göklerin oğulları onları görünce arzuyla doldular; bu nedenle birbirlerine şöyle dediler: 'Gelin, insan ırkından eşler seçelim ve çocuk sahibi olalım.' Bunun üzerine liderleri Samyasa cevap verdi ve şöyle dedi: 'Muhtemelen bu kararı yerine getirmek için gereken cesaretten yoksun kalacaksınız ve o zaman düşüşünüzün sorumluluğunu tek başıma ben üstleneceğim.' Ama hiçbir şekilde pişman olmayacaklarına ve planlarının tamamını gerçekleştireceklerine yemin ettiler. Şimdi Armon Dağı'na inen 200 kişi vardı ve dağ, Yemin Dağı anlamına gelen adını bu zamandan sonra aldı. Bundan sonra bu amaçla inen melek liderlerin isimleri aşağıda yer alacaktır: Samyasa, hepsinin şefi, Urakabarameel, Azibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Azkeel, Sarakuyal, Asael, Armers, Batraal, Anane, Zavebe, Samsaveel, Ertrael, Turel, Jomiael, Arazial. İlişkiye girdikleri eşler aldılar ve onlara büyüyü, büyü sanatını, köklerin ve ağaçların çeşitli özelliklerini öğrettiler. Amazarac büyücülerin tüm sırları konusunda eğitim veriyordu; Barkaial, yıldızları inceleyenlerin ustasıydı; Akibeel işaretler gösterdi; ve Azaradel ayın hareketlerini öğretti."

Hanok'un Kabalistik Kitabı'nın bu efsanesi, Adem'in günahı tarihinde başka bir sembolizm biçimi altında karşılaştığımız Gizemlerin aynı şekilde saygısızlaştırılmasının farklı bir anlatımıdır. Hanok'un bahsettiği Tanrı'nın oğulları olan bu melekler, Sihir inisiyeleriydi ve tedbirsiz kadınları araç olarak kullanarak, din dışı erkeklere bunu iletiyorlardı. Duyu çekiciliği kayası üzerinde bölündüler, kadın cinsiyetine aşık oldular ve kraliyet ve rahipliğin sırları onlardan habersizce çıkarıldı. Sonuç olarak ilkel uygarlık çöktü ve kaba gücün ve dizginsiz iştahın simgesi olan devler, yalnızca geçmişin tüm izlerinin silindiği tufanın sularına dalmak suretiyle kurtulabilen dünya için birlikte savaştılar. Bu tufan, insanlığın Doğanın uyumunu göz ardı etmesi ve ona karşı gelmesi nedeniyle zorunlu olarak içine düştüğü evrensel kafa karışıklığını simgeliyordu.[24]Samyasa'nın düşüşü ile Adem'in düşüşü arasında bir akrabalık vardır; duyuların cazibesi ikisini de baştan çıkardı; ikisi de Bilgi Ağacı'na saygısızlık etti; ve ikisi de Hayat Ağacı'ndan çok uzağa sürüldü. Burada her şeyi harfi harfine kabul eden, bilginin ve yaşamın var olduğuna inananların görüşlerini, daha doğrusu basitliklerini tartışmaya gerek yok.

[23]Aşağıdaki hesap, bulunanla karşılaştırılabilir,*sv Apokrifler*Éliphas Lévi'nin*Chrétienne Edebiyatı Sözlüğü*Bu çeviriye yazdığım önsözde değinmiştim. Bazı meleklerin düşüşüyle ilgili efsaneyi şu şekilde anlatır:*tek bir tarihi değerlendirin*. Aynı zamanda kitabın günümüze ulaşan çeşitli versiyonlarına ve özellikle "ilkel" kodekslerden farklı olanlara da atıfta bulunur: (*A*) kullandığı ve (*B*) "Aziz Jude'un Katolik mektubunda gerçek olarak bahsettiği" eser, aslında kendisine atfedilen Hanok peygamber tarafından bestelenmiştir.

[24]The *Zohar*Nuh'un Gemisi'nin Ahit Gemisi'nin sembolü olduğunu, oraya girişinin dünyayı kurtardığını ve bu sırrın Yüce Sırr ile benzeştiğini söylüyor. Bu noktada Kabalistik yorumun tamamında gizli bir cinsiyet vardır ve tufanı meydana getiren "dizginlenmemiş iştahın" doğası, Yaratılış c. xxxviii. Görmek*Zohar*, Kısım I., bölüm*Toldoth Nuh*. Ayrıca Amalek'in anılması gibi, tufanda ölenlerin ruhlarının da silineceği ima ediliyor. Bölüm I., fol. 25*A*. Kıyametten önce gerçekleşecek olan diriliş sürecine bile dahil olmayacaklar. Fol. 68*B*. Aynı zamanda, Nuh'un Musa gibi Tanrı'ya dua etmesi durumunda ceza da ertelenmiş olacaktı; ancak gelenek onun yalnızca kendisiyle ilgili sorular sorduğunu varsayıyor.*Zohar*, Bölüm III., fol. 14*B*. Kutsal Topraklar tufanın suları altında kalmamıştı. Bölüm II., fol. 197*A*.

bir zamanlar ağaç şeklinde tezahür ediyordu; daha çok ve yalnızca kutsal sembollerin derin anlamını itiraf edelim. Bilgi Ağacı, meyvesi yenildiğinde aslında ölüme neden olur; o meyve, bu dünyanın süsüdür; o altın elmalar toprağın parıltısıdır.

Arsenal Kütüphanesi'nde çok ilginç bir el yazması var:*Adem'in Tövbe Kitabı*ve burada Kabalistik gelenek efsane kisvesi altında şu şekilde sunulmaktadır: “Adem'in iki oğlu vardı; kaba kuvveti simgeleyen Kabil ve zeka ve yumuşak başlılık türü olan Habil. Aralarında anlaşma imkansızdı; birbirlerinin ellerinde telef oldular; ve mirasları Seth adında üçüncü bir oğula geçti.” Burada sentetik ve birleşik bir gücün avantajına yönlendirilen iki karşıt gücün çatışması var. "Artık adil olan Seth'in, Kerub ve onun alevli kılıcı tarafından tehdit edilmeden, Dünya Cenneti'nin girişine kadar yaklaşmasına izin verildi." Başka bir deyişle Seth ilkel inisiyasyonu temsil ediyordu. "Seth, Bilgi Ağacı ile Hayat Ağacının bir araya gelerek tek bir ağaç oluşturacak şekilde bir araya geldiğini bu şekilde gördü"; bu, aşkın Kabala'da bilim ve dinin uyumunu simgeliyordu. "Ve melek ona, adı geçen ağacın hayati gücünü içeren üç tohum verdi." Referans burada Kabalistik üçlüyedir. “Adem öldüğünde Şit, meleğin talimatlarına uyarak, sonsuz yaşamın bir simgesi olarak üç tohumu babasının ağzına koydu. Bunlardan çıkan fidanlar, Tanrı'nın Musa'ya Ebedi Adını bildirdiği Yanan Çalı oldu.

bu bir gerçektir

var olan ve gelecek olan kişiyi ifade eder. Musa kutsal çalının üçlü dalını kopardı ve onu mucizevi asası olarak kullandı. Dal, kökünden ayrılmış olmasına rağmen yaşamaya ve çiçek açmaya devam etti ve daha sonra Ark'ta muhafaza edildi.[25]Kral Davut dalı Sion Dağı'na dikti ve Süleyman iki sütunu yapmak için üçlü sandığı her bir bölümünden odun aldı.*Jaçin*Ve*Boaz*Tapınağın girişine yerleştirildi. Bronzla kaplandılar ve üçüncü bölüm ana kapının eşiğine yerleştirildi. Bu, kirli şeylerin içeriye girmesini engelleyen bir tılsımdı. Ancak bazı hain Levililer, kutsal olmayan özgürlüklerinin önündeki bu engeli gece boyunca kaldırdılar ve onu taşlarla dolu olarak Tapınak rezervuarının dibine attılar. O andan itibaren Tanrı'nın bir meleği havuzun sularını karıştırdı ve onlara mucizevi bir değer verdi, böylece insanlar Süleyman'ın ağacını derinliklerinde aramaktan uzaklaşsınlar. İsa Mesih'in zamanında havuz temizlendi ve Yahudiler, kendilerine göre işe yaramaz görünen odun kirişini bulunca, onu şehrin dışına taşıdılar ve Cedron deresinin karşısına attılar. Kurtarıcımız geceleyin Zeytin Bahçesi'nde tutuklandıktan sonra bu köprünün üzerinden geçmişti. Cellatları onu oradan suya attılar; ve sonra O'nun tutkusunun şefini hazırlamak için acele ederek, üç çeşit ağaçtan yapılmış olan kirişi yanlarına aldılar ve onunla bir haç oluşturdular.[26]

[25]İbranice'ye göre Musa'nın değil, Harun'un asasıydı. ix. 4, Kanun Levhaları ve Mana Kazanı ile birlikte Ahit Sandığı'na yerleştirildi. Bununla birlikte, en açık şekilde I Kings, viii'de söylenmektedir. 9, "sandıkta Musa'nın Horeb'de oraya koyduğu iki taş masa dışında hiçbir şey yoktu."
[26]Hangi tarih olursa olsun*Adem'in Tövbesi Kitabı*Referans verilebilir olsa da, Orta Çağ'da geniş çapta yayılan bir efsanenin bir biçimini temsil eder.*Nikodim'in İncili*Bilgi Ağacı ile Haç Ağacı arasındaki ilk benzetmeyi kurmuş gibi görünüyor. “Hepiniz bu adamın” – Adem'in – “dokunduğu ormanda ölenler; hepinizi çarmıhtaki odunla yeniden dirilteceğim.” Üçlü dal efsanesi, Walter Map'in yazarına atfedilen Kutsal Kase tarihçesinde garip bir dönüşümle yeniden ortaya çıkıyor. İsa'nın Bilgi Ağacı'ndan bir kesim olan bir ağacın üzerinde ölmesini anlatan hikayelerin sonu yoktur. Hıristiyan efsanesinde Bilgi Ağacı bu şekilde Hayat Ağacına dönüşür.

Bu alegori, Kabala'nın tüm büyük geleneklerini ve şu anda tamamen bilinmeyen Aziz Yuhanna'nın gizli Hıristiyan doktrinini bünyesinde barındırmaktadır. Buradan Şit, Musa, Davut, Süleyman ve İsa'nın aynı Kabalistik Ağaçtan kraliyet asalarını ve papalık sahtekarlarını elde ettikleri sonucu çıkıyor. Bu şekilde Mesih'in yemliğinde Magi'nin neden tapındığını anlayabiliriz. Ancak konuyu tekrarlayalım*Enoch'un Kitabı*Bilinmeyen bir el yazmasına atfedilebilecekten daha fazla yetki ona verildiği için; ilki, Yeni Ahit'te Havari Aziz Jude tarafından alıntılanmıştır. Gelenek, harflerin icadını Hanok'a atfeder ve bu nedenle Kutsal Kitap'ta yer alan öğretilerin izini onun sürmesi gerekir.*Sefer Yetzirah*Kabala'nın temel eseri olan Kabala'nın derleyicisi -Hahamlara göre- Enok'un sırlarının varisi ve İsrail'deki inisiyasyonun babası olarak patrik İbrahim'dir. Enoch bu bakımdan Mısırlı Hermes Trismegistus'un aynısı gibi görünüyor, oysa ünlü*Thoth'un Kitabı*Baştan sona hiyerogliflerle ve rakamlarla yazılmış olan bu İncil, Musa'nın kitabından önce gelen ve gizemlerle dolu olan, inisiye William Postel'in eserleri boyunca sık sık "The Guardian" başlığı altında bahsettiği o okült İncil olacaktır.*Enoch'un Doğuşu*.[27]

Kutsal Kitap Hanok'un ölmediğini ama Tanrı'nın onu bir yaşamdan diğerine aktardığını söylüyor. O, Aziz Yuhanna Kıyametinde bahsedilen son şehitlerden veya gerçeğin tanıklarından biri olacağı zaman, zamanın sonunda geri dönecek ve Anti-Mesih'i karıştıracaktır. Bu bağlamda Hanok hakkında söylenenler, Kabalimde kaydedilen tüm büyük başlatıcılar için de söylenmiştir. İlk Hıristiyanlara göre Aziz John'un kendisi ölümden kurtulmuştu ve uzun süre onun mezarında nefes alırken görülebileceği düşünülüyordu.[28]Bunun açıklaması, insanların içgüdülerinin onları her zaman ilahiliğe yöneltmesi nedeniyle, mutlak yaşam biliminin ölüme karşı koruduğudur. Her ne olursa olsun, Hanok'un günümüze ulaşan anıtları, biri hiyeroglif, diğeri ise alegori niteliğinde olan iki kitapta yer almaktadır. Birincisi, inisiyasyonun hiyerarşik anahtarlarını içerirken, ikincisi, dünyanın yok olmasına ve devlerin ardından kaosun hüküm sürmesine neden olan büyük bir saygısızlığın tarihidir.

Yazıları Kilise Babaları koleksiyonunda bulunan, Hıristiyanlığın ilk günlerinde bir piskopos olan Aziz Methodius, dünya tarihini bir dizi vizyonla gözler önüne seren kehanet niteliğinde bir Kıyamet bıraktı. Azizin kabul edilen yazıları arasında yer almamaktadır ancak Gnostikler tarafından korunmuş ve 19. yüzyılda basılmıştır.*Liber Mirabilis*Okuma yazma bilmeyen dizgicilerin Bea-Methodius'un yerine kullandığı varsayılan Bermechobus adı altında*Beatus Methodius*.[29]Bu kitap, birçok bakımdan, başlıklı alegorik incelemeye tekabül etmektedir. *Adem'in Tövbesi*. Şit'in ailesiyle birlikte nasıl doğuya göç ettiğini ve böylece Dünya Cenneti civarındaki bir dağa nasıl ulaştığını anlatır. Burası inisiyelerin ülkesiydi; oysa Kabil'in nesli, kardeş katlinin ülkesi olan Hindistan'da sahte veya aşağılık bir Büyü icat etti ve büyücülüğü pervasızların ellerine teslim etti.

Aziz Methodius daha sonraki bir yerde, kıyametinde Romalıları fethedenlere verilen isim olan İsmaililerin mücadelelerini ve birbirini takip eden hakimiyetini öngörüyor; ile ilgili

[27]The *Anayasa Mundi'de Clavis Absconditorum*Postel'in ana eseri olan bu eser, kendi tercümesi dışında*Sefer Yetzirah*, Hanok'un, İnsanın ilk konumunda kaldığını varsayarsak, Aracı Mesih'in mükemmel Erdemin enkarnasyonu olarak bedende tezahür ettiği zamanda doğduğunu doğrular. bir referans yok*Enoch'un Doğuşu*.

[28]*Hic intrat vivus foveam*- 27 Aralık tarihli üçüncü dizisinde Aziz Victorlu Adam, hâlâ hayatta olduğundan mezara girdiğini söylüyor.

[29]Oldukça farklı dönemlerde Methodius adını taşıyan iki aziz piskopos vardı ve her ikisi de yazar olduğundan, bunlardan hangisine atıfta bulunulduğu açık bir sorudur. Muhtemelen 311 civarında şehit edilen Olimposlu Methodius'a aittir. Konstantinopolis Patriği Methodius 846'da öldü. Bermechobus adındaki Kıyamet'in de ikisinin eseri olduğunu düşünmek için en ufak bir neden yok.

İsmailoğullarını yenen Franklar; ve sonra istilası Deccal'in kişisel saltanatından önce gelecek olan Kuzey'den gelen büyük bir ırkın. Bundan sonra evrensel bir krallık kurulacak ve bir Fransız prensinin eline geçecek, sonrasında uzun yıllar boyunca adaletin saltanatı sürecektir. Şu anda kehanetle ilgilenmiyoruz, ancak iyi ve kötü Büyü arasındaki, Seth'in Oğullarının Tapınağı ile Seth'in soyundan gelenlerin bilime saygısızlık etmesi arasındaki ayrıma dikkat çekmek arzu edilir.
Cain.[30]Aslına bakılırsa aşkın bilgi, tutkularının efendisi olanlara mahsustur ve bakir Doğa, evlilik odasının anahtarlarını zina yapanlara teslim etmez.

İki sınıf vardır: Özgür insanlar ve köleler; İnsan tutkularının esareti altında doğar ama özgürlüğe zeka aracılığıyla ulaşabilir. Zaten özgür olanlarla henüz özgür olmayanlar arasında eşitlik mümkün değildir. Aklın parçası yönetmek, içgüdünün ise itaat etmektir. Öte yandan körlere körlere liderlik etme görevini yüklerseniz her ikisinin de sonu uçurum olur. Özgürlüğün, tiranlıkların en kötüsü olduğu kanıtlanan hukuktan özgürleşmiş tutkunun serbest bırakılmasından ibaret olmadığını asla unutmamalıyız; kurtuluş, yasaya gönüllü itaatten oluşur; bu kişinin görevini yapma hakkıdır ve yalnızca erkeklere özgür denilebilir. Artık özgür olanlar, esaret altında olanları yönetmelidir ve köleler, özgürlerin hükümetinden değil, efendileri olmadan var olamayacakları bir sonucu olarak acımasız tutkuların boyunduruğundan kurtulmaya çağrılmaktadır.

Şimdi bir anlığına bize aşkın bilimlerin doğruluğunu itiraf edin. Hakim olunabilecek ve Doğanın mucizelerinin insanın iradesine tabi kılınmasını sağlayacak bir gücün gerçekten var olduğunu varsayalım. Bu durumda bize zenginliğin sırlarının ve sempati bağlarının acımasız açgözlülüğe emanet edilip edilemeyeceğini söyleyin; çapkınları büyüleme sanatı; kendi öz benliklerinin yönetimini elde edemeyenlerin diğer iradeler üzerindeki üstünlüğü. Böyle bir saygısızlığın yol açacağı bozuklukları düşünmek dehşet verici; Her şey balçık ve kana bulanmışken, dünyanın suçlarını silmek için bir miktar felakete ihtiyaç var. Şimdi, meleklerin düşüşünün alegorik tarihinin gösterdiği şey, bu durumdur.*Enoch'un Kitabı*; Adem'in günahı budur ve onun ölümcül sonuçları da budur. Tufan ve enkazı da böyleydi; daha sonraki bir dönemde Kenan'ın lanetlenmesi gibi. Okült sırların açığa çıkması, babasının çıplaklığını ifşa eden oğlunun küstahlığının tipik bir örneğidir. Nuh'un sarhoşluğu her yaştan rahiplik için bir derstir. Kalabalığın kirli bakışlarına ilahi neslin sırrını açığa vuranların vay haline. Uyuyan babanızı Ham'ı taklit edenlerin alayından korumak isteyenler, kutsal alanı kapalı tutun.[31]

Seth'in çocuklarının insan hiyerarşisinin kanunlarına saygı duyma geleneği böyledir; ancak ikincisi Kabil'in ailesi tarafından kabul edilmedi. Hindistan'daki Cainites, güçlülerin baskısını kutsamak ve zayıfların cehaletini sürdürmek için bir oluşum icat etti. İnisiyasyon, yüksek kastların özel bir ayrıcalığı haline geldi ve insanlığın tüm ırkları, aşağı doğum iddiasıyla sonsuz köleliğe mahkum edildi: söylendiği gibi, Brahma'nın ayaklarından veya dizlerinden çıkmışlardı. Doğa ne köleler ne de krallar doğurur; ancak bütün insanlar kayıtsız şartsız çalışmak için doğarlar. İnsanın doğuştan mükemmel olduğunu, ancak toplum tarafından alçaltıldığını ve saptırıldığını iddia eden kişi, anarşistlerin en vahşisidir.

[30]Lopukhin'i karşılaştırın*Quelques Traits de l'Eglise Intérieure*Adem tarafından açılışı yapılan kutsal alanın özellikle Habil ile daha bağlantılı olduğu ve muhtemelen daha sonra Şit tarafından bakımının yapıldığı yer. Bunun karşısında, başından beri Hıristiyanlık karşıtı olan Kabil Kilisesi vardı. Bay Nicholson'un tercümesine yazdığım girişe bakın, s. 6, 7 ve metin, s. 59-*İç Kilisenin Bazı Özellikleri*, 1912.
[31]Göre*Zohar*Nuh'un sarhoşluğu bir bilgelik gizemi içerir. O gerçekten de ilk insanın çöküşü olan günahın derinliklerini araştırıyordu ve amacı bir çare bulmaktı. Bunda başarısız oldu ve "sarhoştu", onu keşfedecek entelektüel güce sahip olmadan ilahi özü açığa çıkarmaya çalışıyordu.*Bölüm Toldoth Nuh.*

manyakların en şiirseli. Ancak Jean Jacques'ın duygusal ve hayalperest olması boşunaydı; Onun derin insan düşmanlığı imaları, fanatik partizanların mantığıyla açıklandığında, nefret ve yıkımda meyvelerini verdi. Cenevre'nin duyarlı filozofunun hayal ettiği Ütopya'nın tutarlı mimarları Robespierre ve Marat'tı.

Toplum, insanın inatçılığından ayrı ayrı sorumlu tutulabilecek soyut bir kişilik değildir; toplum erkeklerin birliğidir; kötülükleri bakımından kusurlu, erdemleri bakımından yücedir; ama kendi içinde kutsaldır, tıpkı ona ayrılmaz biçimde bağlı olan din gibi. Gerçekte din, en yüksek arzuların ve en cömert çabaların bir birleşimi değil midir? Bu şekilde anti-toplumsal eşitliğe ve görevin dışındeki haklara küfür, Doğa tarafından ayrıcalıklı kastlar hakkındaki yalana cevap verir; Yalnızca Hıristiyanlık, kendini feda etmeye üstünlük vererek ve onu toplum için gururunu ve yasa uğruna şehvetini sunan en büyük kişi olarak ilan ederek sorunu çözmüştür.

Yahudiler, Şit geleneğinin emanetçileri olmalarına rağmen, onu tüm saflığıyla korumadılar ve Kabil'in soyundan gelenlerin haksız hırslarından etkilendiler. Seçilmiş bir halk olduklarına inanarak, Tanrı'nın onlara gerçeği, insanlığın geneli için emanet edilen bir güvence olarak değil, bir miras olarak verdiğini düşünüyorlardı.[32]Yüce geleneklerin yanında*Sefer Yetzirah*Talmudistler arasında çok ilginç açıklamalarla karşılaşıyoruz. Örneğin, Yahudi olmayanların putperestliğini bizzat ata İbrahim'e atfetmekten çekinmiyorlar; İsrailoğullarına mirasını, yani gerçek İlahi İsimlerin bilgisini miras bıraktığını söylüyorlar; Kısacası Kabala, İshak'ın yasal ve kalıtsal mülkiyetiydi; ama patrik, bize söylendiğine göre, cariyelerinin çocuklarına bazı hediyeler vermiş; ve bu tür hediyelerden, hızla cisimleşen ve putlara dönüşen örtülü dogmaları ve şifreli isimleri anlıyorlar.[33]Sahte dinler ve onların saçma gizemleri, doğuya özgü batıl inançlar, tüm korkunç fedakarlıklarıyla birlikte, bir babanın sahiplenmediği ailesine ne büyük bir hediye. Hacer'i oğluyla birlikte çöle sürmek yetmedi mi? Onların bir somun ekmeğine ve bir sürahi sularına, sürgünlerinde bir azap ve zehir gibi yalanın yükünü de eklemeli mi?

Hıristiyanlığın yüceliği, ırk ve kast ayrımı yapmaksızın, zeka ve erdem açısından ayrım gözetmeksizin tüm insanları hakikate çağırmasıdır. Hıristiyanlığın İlahi Kurucusu, "İncilerinizi domuzların önüne atmayın, yoksa onları ayaklarınızın altına alıp dönüp sizi parçalamazlar" dedi. İsa Mesih'in öğretisine ilişkin tüm Kabalistik sırları içeren Aziz Yuhanna'nın Kıyameti veya Vahiy'i, Kutsal Kitap'tan daha az karanlık olmayan bir kitaptır.*Zohar*. Rakamlar ve resimler dilinde hiyeroglif olarak yazılmıştır ve Havari sık sık inisiyelerin bilgisine başvurur. Bir alegori okuduktan veya mistik bir sayı verdikten sonra sık sık "Bilgi sahibi olan anlasın - anlayan hesap yapsın" diyor. Bu nedenle, sevgili mürit ve Kurtarıcı'nın tüm sırlarının emanetçisi olan Aziz Yuhanna, kalabalık tarafından anlaşılması için yazmadı.

The *Sefer Yetzirah*,*Zohar*ve*Kıyamet*okültizmin başyapıtlarıdır; kelimelerden daha fazla anlam içerirler; İfade yöntemleri şiir gibi mecazi ve sayısal formüller gibi kesindir.*Kıyamet*tüm bunları özetler, tamamlar ve aşar

[32]The *Sefer Ha Zohar*birçok yerde Kanunun Yahudi olmayanlara sunulduğunu ancak onlar tarafından reddedildiğini doğruluyor.

[33]Bu ifadeye ilişkin yetki eksikliği var.*Zohar*Genesis xxi üzerinde duruyor. 9: "Ve Sara Hacer'in oğlunu gördü" vb., bu onun İbrahim'in değil, yalnızca Mısırlının oğlu olduğunu kabul ettiğini ima eder. Ancak Patrik onu kendi oğlu gibi görüyordu. Sara'nın onları kovma arzusu, İsmail'in gökteki yıldızlara tapındığını gördüğü gerekçesiyle haklıdır. Görmek*Zohar*, Bölüm I., fol. 118. Babanın verdiği iddia edilen hediyelere dair hiçbir ima yoktur; kutsal metin, ekmek ve şişe suyun bir kez olsun kelimenin tam anlamıyla anlaşılması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

İbrahim ve Süleyman'ın bilimi, aşkın Kabala'nın Anahtarlarını açıklayarak kanıtlayacağımız gibi.

Başlangıçta gözlemlemek daha az şaşırtıcı değildir.*Zohar*[34]kavramlarının derinliği ve görüntülerinin olağanüstü sadeliği. Şöyle deniyor: "Denge bilimi, okült bilimin anahtarıdır. Dengesiz kuvvetler boşlukta yok olur. Eski dünyanın kralları, devlerin prensleri böyle geçti. Köksüz ağaçlar gibi devrildiler ve artık yerleri bulunamadı. Dengesiz güçlerin çatışması nedeniyle harap olmuş dünya boş ve biçimsizdi, ta ki Tanrı'nın Ruhu gökte kendisine bir yer yapıp suların kütlesini azaltıncaya kadar. O zamanlar Doğanın tüm özlemleri biçimin birliğine, dengelenmiş güçlerin canlı sentezine yönelikti; Tanrı'nın ışıkla taçlandırılmış yüzü engin denizin üzerinde yükseldi ve onun sularına yansıdı. İki gözü, ihtişamla parlıyor, yansımanınkilerle kesişen iki ışık huzmesini fırlatıyordu. Tanrının alnı ve gözleri gökte bir üçgen, yansıması ise sularda ikinci bir üçgen oluşturuyordu. Böylece evrensel yaratılışın sayısı olan altı sayısı ortaya çıktı."

Kelimenin tam anlamıyla anlaşılamayacak olan metin burada yorum yoluyla tercüme edilmiştir. Yazar, Tanrı'ya atfettiği insan formunun yalnızca kendi anlamının bir görüntüsü olduğunu ve Tanrı'nın insan düşüncesiyle ifade edilemeyeceğini veya herhangi bir figürle temsil edilemeyeceğini açıkça ortaya koyuyor. Pascal, Tanrı'nın merkezinin her yerde olduğu ve çevresinin hiçbir yerde olmadığı bir daire olduğunu söyledi. Peki çevresinden ayrı bir daire nasıl hayal edilebilir?*Zohar*Bu paradoksal imgenin antitezini benimser ve Pascal'ın çemberi konusunda daha ziyade çevrenin her yerde olduğunu, hiçbir yerde olmayanın ise merkez olduğunu söyler. Ancak şeylerin evrensel dengesini karşılaştıran şey bir daireyle değil, bir dengeyle karşılaştırılır.[35]Dengenin her yerde olduğunu ve dengenin askıda kaldığı merkezi noktanın da öyle olduğunu doğrular. Dolayısıyla Zohar'ın Pascal'dan daha güçlü ve daha derin olduğunu görüyoruz.

Yazarı yüce rüyasının peşinden devam ediyor. İnsan figürü tarafından formüle edilen bu kelimenin sentezi, güneşin doğuşu gibi yavaşça yükseliyor ve sudan çıkıyordu. Gözler ortaya çıkınca ışık oluştu; ağız tecelli ettiğinde ruhların yaratılışı oldu ve söz ifadeye geçti. Başın tamamı ortaya çıktı ve bu, yaratılışın ilk gününü tamamladı. Omuzlar, kollar, göğüsler kalktı ve bunun üzerine çalışma başladı. İlahi İmge bir eliyle denizi geri koyarken, diğer eliyle kıtaları ve dağları yükseltiyordu. İmaj büyüdükçe büyüdü; üretici organlar ortaya çıktı ve tüm varlıklar artmaya ve çoğalmaya başladı. Form, bir ayağı olan, uzunlamasına dik durdu

[34]Eliphas Lévi döneminde bile, oldukça bilgili herhangi bir kişinin bu iddiayı öne sürmesini engellemek için bir haham bilgini ya da Aramice bilgisine gerek yoktu.*Gizli Gizem Kitabı*Burada atıfta bulunulan metin, kitabın başlangıcıdır.*Zohar*. Aşağıdakileri takip eder*Çıkış ile ilgili yorumlar*, Pentateuch'un tamamını kapsayan koleksiyonun yaklaşık ortasında. Öyle tesadüf ki, söz konusu küçük risale Rosenroth tarafından Latince'ye çevrilen üç bölümden ilkidir ve bu, son derece dikkatsiz bir okumanın sonucu olarak Lévi'yi aldatmış olmalıdır. Düzeltme için birçok fırsat vardı*Kabala Denudata*ve ayrıca*La Kabbale*— Adolphe Franck'ın 1843'te ortaya çıkan ilginç fakat son derece kusurlu bir çalışması.

[35]Pascal'a atfedilen görüntü ile Zoharic'inki arasında gerçek bir benzerlik yoktur.*Gizlenme Kitabı*. Lévi fırsat vermediği için Pascal'a yapılan atıfı doğrulamadım, ancak başka bir yerde bu fikrin muhtemelen bundan bahseden S. Bonaventura'dan alındığını açıklamıştım.*zeka dünyası, merkezde her yerde ve nusquam'da*. Görmek*Itinerarium Mentis ad Deum*. S. Bonaventura'nın kendisinin Hermetik bir kitaptan türetildiği sonucunu çıkardım. Terazinin sembolizmine gelince,*Gizli Gizem Kitabı*diyor (*A*) Tanrı dünyayı yaratırken terazide daha önce tartılmayanı tarttı, (*B*) Daha önce Dengenin olmadığı bir bölgede Dengenin askıya alındığı, (*C*) ruhlara olduğu kadar bedenlere de, o zaman var olan varlıklara ve daha sonra var olacaklara hizmet ettiğini. Bunlar, broşürde bu konuya ilişkin bulunan tek referanslardır.

yeryüzünde ve biri sularda. Kendisini yaratılış okyanusunda tam boy seyrederek, kendi yansımasını üfledi ve benzerliğini hayata çağırdı. Şöyle diyordu: İnsan yapalım ve böylece insan yaratıldı. Hiçbir şairin başyapıtında insanlığın prototipinin gerçekleştirdiği bu yaratılış vizyonu kadar güzel bir şey yoktur. Burada insan bir gölgenin gölgesinden başka bir şey değildir, ama yine de o, ilahi gücün imgesidir. Ayrıca ellerini doğudan batıya doğru uzatabilir; Yeryüzü ona mülk olarak verilmiştir. Kabalistlerin ilksel Adem'i Adam Kadmon böyledir. Bir dev olarak tasvir edilmesi bu anlamdadır; ve bu nedenle rüyalarında Kabala'nın anıları aklından çıkmayan İsveçborg, tüm yaratılışın sadece devasa bir insan olduğunu ve evrenin suretinde yaratıldığımızı söylüyor.

The *Zohar*şığın doğuşudur; the*Sefer Yetzirah*hakikatin merdivenidir. Burada konuşmanın otuz iki mutlak simgesi -sayılar ve harfler- açıklanıyor. Her harf bir sayı, bir fikir ve bir form üretir; böylece matematik, tam bir orantı ve mükemmel bir uyum sayesinde formlara ve fikirlere, hatta sayılara bile uygulanabilir. Bilim tarafından*Sefer Yetzirah*insan zihni hakikate ve akla dayanır; sayıların evrimi yoluyla zekanın mümkün olan tüm ilerlemelerini açıklar. Böylece*Zohar*mutlak gerçeği temsil ederken,*Sefer Yetzirah*edinilmesinin, anlaşılmasının ve uygulanmasının yöntemini sağlar.

II. Magi'nin Büyüsü

Zerdüşt'ün Thoth veya Hermes gibi sembolik bir isim olması muhtemeldir. Eudoxus ve Aristoteles'e göre Platon'un doğumundan 6000 yıl önce gelişti, ancak diğerleri onun Truva kuşatmasından yaklaşık 500 yıl önce olduğunu söylüyor. Bazen Baktriyalıların kralı olarak temsil edilir, ancak iki veya üç farklı Zerdüşt'ün varlığı da spekülasyonlardan biridir.[36]Yalnızca Eudoxus ve Aristoteles onun kişiliğinin büyülü olduğunu fark etmiş gibi görünüyorlar ve bu nedenle bütün bir dünyanın Kabalistik çağını onun öğretisinin doğuşu ile Platonik felsefenin teurjik saltanatı arasına yerleştirdiler. Gerçekte iki Zerdüşt, yani iki gizem yorumcusu vardır; biri Hürmüz'ün oğlu ve aydınlanma öğretisinin kurucusu, diğeri ise Ehrimen'in oğlu ve gerçeğin küfürlü bir şekilde ifşa edilmesinin yazarıdır. Zerdüşt, Keldanilerin, Medlerin ve Perslerin vücut bulmuş sözüdür; efsanesi, İsa'nınkiyle ilgili bir kehanet gibi okunur ve bu nedenle, evrensel dengenin büyülü yasasına uygun olarak, onun da kendi Deccal'ine sahip olduğu varsayılmalıdır.

Sahte Zerdüşt'e maddi ateş kültü ve daha sonraki bir dönemde canavarca Manes Gnosis'ini ve sahte Masonluğun sahte ilkelerini üreten o dinsiz ilahi düalizm doktrini atfedilmelidir. Söz konusu Zerdüşt, Müneccimlerin katledilmesine yol açan ve onların gerçek öğretisini önce yasaklayıp sonra da yok eden o maddeleşmiş Büyünün babasıydı. Gerçeğin ruhundan ilham alan Kilise, büyü, Maniheizm, İlluminizm ve Masonluk adları altında, gizemlerin ilkel küfürleriyle uzak veya yakın akraba olan her şeyi kınamak zorunda kaldı. Bunun çarpıcı bir örneği, bugüne kadar yanlış anlaşılan Tapınak Şövalyeleri'nin tarihidir.

Gerçek Zerdüşt'ün öğretileri saf Kabalimin öğretileriyle aynıdır ve onun tanrısallık anlayışları Kilise babalarınınkinden hiçbir şekilde farklı değildir. Değişen yalnızca isimlerdir; örneğin, Zerdüşt üçlüsü Hıristiyan öğretisinin Teslisi'dir ve o, Üçlü'nün her bir biriminde azalma veya bölünme olmaksızın varlığını sürdürdüğünü ileri sürerken, ilahiyatçılarımızın Tanrı'nın sünneti olarak anladığı şeyi başka bir şekilde ifade etmektedir. İlahi Kişiler. Zerdüşt, Üçlünün kendi kendisiyle çarpılmasıyla 9 sayısının mutlak sebebine ve tüm sayı ve biçimlerin evrensel anahtarına ulaşır. Ancak bizim üç İlahi Kişi olarak adlandırdığımız kişilere Zerdüşt tarafından üç derinlik adı verilir. İlki ya da Babanınki imanın kaynağıdır; ikincisi, Sözün kuyusu olduğundan hakikat kuyusudur; üçüncüsü ya da yaratıcı eylem ise sevginin yazı tipidir. Burada ileri sürülenleri kontrol etmek için okuyucu, Psellus'un eski Asurluların doktrini hakkındaki yorumuna başvurabilir: Bu, Franciscus Patricius'un*Felsefi Büyü*P. 1593'te çıkan Hamburg baskısının 24'ü.

Zerdüşt, dokuz derecelik ölçeğinde göksel hiyerarşiyi ve Doğanın tüm uyumlarını kurdu. Fikirden çıkan her şeyi üçlüyle, forma ait her şeyi dörtlüyle açıklayarak yaratılış türü olarak 7 sayısına ulaşıyor. Burada ilk inisiyasyon sona eriyor ve skolastik hipotezler başlıyor; sayılar kişileştirilir ve fikirler amblemlere dönüşür; bunlar daha sonraki bir dönemde putlara dönüşür. Synoches, Teletarchæ

[36]Bu nedenle eskidir ve konuyla ilgili bir monografi Jacob Bryant tarafından kendi kitabında yer almaktadır. *Antik Mitolojinin Analizi*, cilt. ii. P. 38*ve devamı.*Kendi döneminin otoritelerini ve özellikle Huetius'u takip ederek, "Zerdüşt'ün olduğu her yerde, yani Mecusilerin dininin benimsendiği veya yeniden canlandırıldığı her yerde bir Zerdüşt zannederler" diyor. Levi'nin iki Zerdüşt'ü din felsefesinin iki ilkesini temsil eder.

ve üçlü Hekate'nin bakanları olan Babalar; Üç Amilictes ve Hypezocos'un üçlü çehresi; bunların hepsi araya giriyor; sırasıyla melekler, şeytanlar ve son olarak da insan ruhları takip eder. Yıldızlar entelektüel ihtişamın görüntüleri ve yansımalarıdır; Maddi güneş, kendisi de tüm ihtişamın fışkırdığı o ilk kaynağın gölgesi olan hakikat güneşinin bir amblemidir. Zerdüşt'ün müritlerinin yükselen günü selamlamalarının ve barbarlar arasında güneşe tapanlar olarak geçmelerinin nedeni budur.

Magi'nin doktrinleri bunlardı, ancak onlar Doğanın okült güçleri üzerinde onlara hakimiyet sağlayan sırlara ek olarak sahiplerdi. Bu sırların toplamı aşkın piroteknik olarak adlandırılabilir, çünkü ateş ve onun yönetimi hakkındaki derin bilgiyle yakından ilgilidir. Magi'lerin yalnızca elektriğe aşina olmakla kalmayıp, onu şimdi bilinmeyen şekillerde üretip yönlendirebildikleri de kesindir. Lucius Pison'a göre, onların ayinlerini inceleyen ve gizemlerine inisiye olan Numa, yıldırımı üretme ve kontrol etme sanatına sahipti. Romalı başlatıcının Roma krallarına sakladığı bu kutsal sır, elektrik deşarjını yanlış yöneten Tullus Hostilius tarafından kaybedildi ve yok edildi. Pliny, bu gerçekleri eski bir Etrüsk geleneğine dayanarak anlatır ve Numa'nın, Roma civarındaki bölgeyi kasıp kavuran Volta adlı bir canavara karşı bataryasını başarıyla yönlendirdiğinden bahseder. Bu hikayeyi okurken, kaşif Volta'nın kendisinin bir efsane olduğunu ve Volta pillerinin adının Numa günlerine kadar uzandığını düşünmek neredeyse insanın aklına geliyor.

Tüm Asur sembolleri, Magi'nin büyük sırrı olan bu ateş bilimiyle bağlantılıdır; Her tarafta aslanı öldüren ve yılanları kontrol eden büyücüyle karşılaşıyoruz. O aslan göksel ateştir, yılanlar ise yerin elektrik ve manyetik akımlarıdır. Hermetik Büyünün tüm harikaları, Magi'nin bu aynı büyük sırrına atfedilebilir; bunların mevcut gelenekleri, Büyük Eser'in gizeminin, ateşin yönetilmesinden oluştuğuna hâlâ tanıklık etmektedir.

Bilgili Patricius kendi kitabında yayınladı.*Felsefi Büyü*Zerdüşt'ün Kehanetleri, Platoncu yazarların eserlerinden derlenmiştir - Proclus'un Teurji hakkındaki yorumlarından, *Parmenides*Hermias'ın yorumları*Phaedrus*ve Olympiodorus'un notlarından*Philebos* Ve*Phaidon*.[37]Bu Kehanetler öncelikle burada belirtilen doktrinin açık ve kesin bir formülasyonudur ve ikinci olarak aşağıdaki gibi ifade edilen majikal ritüelin reçeteleridir.

Şeytanlar ve Kurbanlar

Doğadan gelen tümevarım yoluyla bize maddi olmayan şeytanların var olduğu ve maddede var olan kötülük tohumlarının ortak iyiye ve faydaya dönüştüğü öğretildi. Ancak bunlar düşüncenin derinliklerine gömülmesi gereken gizemlerdir. Sürekli çalkalanan ve atmosferde sürekli sıçrayan ateş, cisimlerinkine benzer bir konfigürasyona bürünebilir. Daha da ileri giderek görüntüler ve yansımalarla dolu bir ateşin varlığını doğrulayalım. Buna, yayılan, konuşan, kendi içine dönen aşırı bol ışık diyebilirsiniz. O, ışığın alevli atıdır, daha doğrusu o göksel atı yenen ve onu parçalayan yiğit çocuktur. Onu alevlere bürünmüş ve altınla süslenmiş olarak hayal edin ya da onu aşk kadar çıplak ve Eros'un oklarını taşırken düşünün. Ama eğer meditasyonun uzarsa, tüm bu amblemleri aslan formu altında birleştireceksin. Bundan sonra, hiçbir şey artık görünmez olduğunda, Cennetin Kubbesi ve evrenin genişliği eridiğinde, yıldızların parlaması sona erdiğinde ve ayın lambası perdelendiğinde, dünya

[37]Platoncu Thomas Taylor'ın Keldani Kehanetleri'nin İngilizce tercümesi, Fabricius'un koleksiyonunda yer almayan elli kehanet ve parçanın eklendiğini iddia ediyor. Bay Mead, J. Kroll'un ortaya çıkışına kadar konunun hiçbir zaman bilimsel olarak ele alınmadığını söylüyor.*De Oraculis Chaldaicis*1894'te Breslau'da.

Titrediğinde ve çevresinde şimşekler çaktığında, Doğa'nın ruhunun görünür hayaletini çağırma, çünkü bedenin kutsal sınavlarla arınıncaya kadar onu hiçbir şekilde görmemelisin. Kutsal uğraşlardan uzaklaştırdıkları ruhları güçlendiriciler olan köpek suratlı iblisler, maddenin sınırlarından çıkar ve yanıltıcı bedenlerin görünüşlerini ölümlülerin gözlerine sunarlar. Hekate eşkenar dörtgeninin çizdiği dairelerin etrafında çalışın. Çağrışımların barbar isimlerinde hiçbir şeyi değiştirmeyin, çünkü bunlar Tanrı'nın panteist unvanlarıdır; kalabalıkların bağlılığıyla mıknatıslanırlar ve güçleri tarif edilemez. Tüm bu hayaletlerden sonra, o maddi olmayan ateşin, okları dünyanın derinliklerine her yöne nüfuz eden o kutsal ateşin parıltısını gördüğünüzde, ateşin sözlerine kulak verin.[38]

Patricius'un Latincesinden alınan bu hayret verici cümleler, manyetizmanın ve Du Potet ve Mesmer gibi insanların kalplerine girmediği veya kavrayamadığı çok daha derindeki şeylerin sırlarını somutlaştırıyor. Bulduk (*A*) Astral Işık, akışkan formlar üretme, dili yansıtma ve sesi yankılama gücüyle birlikte mükemmel bir şekilde tarif edilmiştir; (*B*) beyaz bir ata binmiş yiğit çocuk tarafından ifade edilen ustanın iradesi; *Ulusal Kütüphane*;[39] (*C*) yanlış yönlendirilmiş büyülü çalışmalardan kaynaklanan halüsinasyonun tehlikeleri; (*D*) *varoluş nedeni* barbar isimlerin ve kelimelerin kullanılmasıyla gerçekleştirilen büyüler; (*e*) manyetik alet olarak adlandırılan *eşkenar dörtgenler*,[40] bu bir çocuğun uğultulu tepesine benzetilebilir; (*F*) Hayal gücünün ve duyuların tam bir uyurgezerlik ve mükemmel bir berraklık durumuna getirilmesi anlamına gelen büyüsel uygulama terimi.[41]

Kadim dünyanın bu açığa çıkışından, durugörü ekstazisinin, ruhun evrensel ateşe, daha doğrusu, yayılan, tüm nesneler ve her alan hakkında konuşan ve dolaşan -görüntülerle dolu- ışığa gönüllü ve anında uygulanması olduğu sonucu çıkar. Evren. Bu uygulama, duyulardan arınmış ve bir dizi testle pekiştirilmiş iradenin kalıcılığıyla çalışır. Burada majikal inisiyasyonun başlangıcı oluştu. Işıkta doğrudan okuma gücüne ulaşan usta, bir kahin veya peygamber oldu; daha sonra bu ışık ile kendi iradesi arasında iletişim kurduktan sonra, bir okun ucu belirli bir yöne ayarlanmış olsa bile, ilkini yönlendirmeyi öğrendi. Başkalarının ruhlarına kendi zevkine göre çekişmeyi ya da barışı iletti; akranları olan usta arkadaşlarıyla uzaktan ilişki kurdu; ve sonuç olarak göksel aslanın temsil ettiği güçten yararlandı. Yenilgiye uğramış aslanları kollarında tutan o büyük Asur figürlerinin anlamı da burada yatıyor. Astral Işık, aslan gövdeli ve Magi başlarına sahip devasa sfenkslerle temsil edilir. Büyülü güce tabi tutulan bir enstrüman olarak kabul edilen Astral Işık, o kadar altındır ki

[38] Bu özetin son derece serbest bir sunum olduğu ve Éliphas Lévi'nin üzerinde çalıştığı metne pek uygun görünmediği anlaşılmalıdır. Bay Mead, Kroll'un metninin ardından ilk satırları şu şekilde tercüme ediyor: "Doğa bizi Daimonların saf olduğuna ve kötülükten doğan şeylerin yararlı ve iyi olduğuna ikna ediyor." Son satırlar şu şekilde aktarılmıştır: "Ama çok kutsal Ateşin dans eden ışıltısıyla tüm dünyanın derinliklerinde biçimsiz bir şekilde parıldadığını gördüğünde, o zaman Ateşin Sesine kulak ver."

[39] Benimkini gör *Tarot'un Anahtarı*, 1910, s. 32 ve bu el kitabına eşlik eden kartlar. Ayrıca bakınız *Tarot'un Resimli Anahtarı*, 1911, s. 144-147.

[40] Keldani Kahinlerden birinin şu nasihati vardır: "Dünyanın etrafında çalış. *Strofalos* Bay GRS Mead şöyle tercüme ediyor: "Hecatic dönen şeyin etrafında aktif (veya çalışır durumda) olun." Yorum yoluyla şunları ekliyor: *Strofalos* bazen bir üst anlamına gelebilir. "Gizemlerde üst kısımlar genç Bacchus'un veya Iacchus'un oyuncakları arasında yer alıyordu. Onlar... sabit yıldızları (uğuldayan tepeler) ve gezegenleri (kırbaçlanan tepeler) temsil ediyordu."— *Keldani Kahinler*, cilt. ii. s. 17, 18.

[41] Okült araştırma teriminin bu tanımını kabul edersek, bunun mistik terimden ne açıdan farklı olduğunu anlayabiliriz. Bu hipoteze göre biri, duyuları dindiren yapay uykuda elde edilen berraklık, diğeri ise maddi şeylerin ve akıl dünyasının görüntülerinin atılmasından sonra ruhtaki İlahi Gerçekleşmedir, böylece kutsallaştırılmış insan sessizlikte Tanrı ile baş başa.

Mithra'nın kutsal boğayı kurban ederken kullandığı kılıcı. Ve yılan Python'u delen de Phœbus'un okudur.

Şimdi Asur, Babil ve Ninova gibi büyük metropol şehirleri düşünerek yeniden inşa edelim; granit devleri uygun yerlerine geri koyalım; filler ve sfenksler tarafından desteklenen devasa tapınakları formüle edelim; ejderhaların parlayan gözleri ve açık kanatlarıyla aşağıya baktığı o dikilitaşları bir kez daha kaldıralım. Bu muhteşem yığınların üzerinde tapınaklar ve saraylar yükseliyor. Sonsuza dek gizlenen, ama aynı zamanda mucizeleri gerçeğiyle sonsuza dek açığa çıkan rahiplik ve kraliyet, dünyanın görünür tanrıları gibi burada kalır. Tapınak, rahiplerin iradesine göre doğaüstü parlaklıkta bulutlarla veya parıltılarla çevrilidir; şimdi gündüzleri karanlık, gece yeniden aydınlanıyor; tapınağın lambaları kendiliğinden alev alıyor; tanrılar ışık saçıyor; gök gürültüsü yuvarlanıyor; ve vay haline, inisiyelerin lanetini kendi başına dile getiren o dinsiz kişiye. Tapınaklar sarayları korur ve kralın hizmetlileri Magi'nin dini için savaşır. Hükümdarın kendisi kutsaldır; o yeryüzündeki bir tanrıdır; o geçerken insanlar yüzükoyun yatıyor; ve sarayının eşiğini geçmeye çalışan manyak, görünmez bir elin müdahalesiyle, gürz veya kılıç darbesine gerek kalmadan anında ölür. Sanki gökten gelen ateşle püskürtülmüş bir okla öldürülmüş gibi. Hangi din ve hangi güç. Nemrut'un, Belus'un, Semiramis'in gölgeleri ne kadar güçlü. Devlerin başkentleri, sihirbazların başkentleri, gelenek tarafından meleklerle özdeşleştirilen ve hâlâ Tanrı'nın oğulları veya cennetin prensleri olarak adlandırılan kişiliklerin başkentleri, bu kadar güçlü telif haklarının tahta çıktığı bu neredeyse muhteşem şehirleri aşabilecek ne olabilir? Geçmiş ulusların bu mezarlarında ne gizemler uyutuldu; ve bu şaşırtıcı anıtları hatırlamadan, aydınlanmamızı ve ilerlememizi yücelttiğimizde çocuklardan daha iyi miyiz?

Magic adlı eserinde,[42] M. Du Potet, biraz ürkek bir tavırla, bir canlı varlığın manyetik sıvı akımıyla boğulmasının mümkün olduğunu doğruluyor. Büyülü güç bu sınırın ötesine uzanır, ancak varsayılan manyetik sıvının ölçüleriyle sınırlı değildir. Astral Işık, yani elektrik ve yıldırım unsuru bir bütün olarak insan iradesinin emrine verilebilir. Peki bu müthiş gücü elde etmek için ne yapılması gerekiyor? Zerdüşt az önce bize şunu söyledi; kötülüğün güçlerini iyiliğin imparatorluğuna tabi kılan gizemli denge yasalarını bilmeliyiz. Bedenlerimizi kutsal denemelerle arındırmış olmalıyız, halüsinasyon hayaletlerini yenmiş olmalıyız ve Yakup'un melekle mücadelesini taklit ederek bedensel olarak ışığı ele geçirmiş olmalıyız. Düşler aleminde uluyan o fantastik köpekleri yenmiş olmalıyız. Tek kelimeyle, Kahin'in güçlü ifadesini kullanacak olursak, ışığın konuştuğunu duymuş olmalıyız. O zaman biz onun efendisiyiz ve Numa'nın yaptığı gibi onu Kutsal Gizemlerin düşmanlarına karşı yönlendirebiliriz. Ama eğer kusursuz bir saflığın yokluğunda ve hâlâ fırtınalı yaşamın felaketlerine maruz kalmamıza neden olan hayvani bir tutkunun yönetimi altındaysak, bu tür bir işe girişirsek, yaktığımız ateş kendimizi tüketir; serbest bıraktığımız yılanın kurbanı olacağız ve Tullus Hostilius gibi yok olacağız.

İnsanın vahşi hayvanlar tarafından yutulması doğa kanunlarına uygun değildir. Tanrı onu direniş gücüyle silahlandırmıştır; gözleri onları büyüleyebilir, sesi dizginleyebilir, işareti onları durdurabilir. Aslında, en vahşi hayvanların bile sabit bir insan bakışı karşısında ürktüğünü ve insan sesi karşısında titrediğini gerçek anlamda biliyoruz. Bunun açıklaması, onların Astral Işığın yansımaları nedeniyle felç oldukları ve dehşete düştükleri yönündedir. Daniel sahtekarlık ve sahte büyü yapmakla suçlandığında hem kendisi hem de onu suçlayanlar,

[42] Buydu *La Magie Dévoilée* büyük bir gizlilik içinde dağıtıldı. Daha sonra ve muhtemelen yazarın ölümünden sonra olağan şekilde ortaya çıktı ve 1886'da Bay JS Farmer'ın editörlüğünde İngilizce çevirisi duyuruldu, ancak sanırım hiçbir zaman yayınlanmadı.

Babil kralı aslanların çilesine maruz kaldı. Bu tür canavarlar yalnızca kendilerinden korkanlara veya kendilerinin korktuklarına saldırır. Cesur bir adamın manyetik bakışı karşısında kaplanın geri çekileceği kesindir, her ne kadar cesur bir adam silahsız olsa da.

Magi bu gücü kullandı ve Asur kralları bahçelerinde kaplanları, leoparları ve aslanları uysal bir şekilde tuttular. Diğerleri ise inisiyasyon sınavlarında kullanılmak üzere tapınakların altındaki mahzenlerde saklandı. Sembolik kabartmalar bunun kanıtıdır; insanlar ve hayvanlar arasındaki güç denemelerini tasvir ediyorlar ve rahip kıyafeti giymiş usta, vahşileri bir bakışıyla kontrol ediyor ve eliyle durduruyor. Bu tür hayvanlar sfenks'e atfedilen biçimlerden birinde tasvir edildiğinde şüphesiz semboliktirler, ancak diğer temsillerde hayvan doğal düzendedir ve bu durumda mücadele gerçek bir büyü teorisini örnekliyor gibi görünür.

Büyü bir bilimdir; kötüye kullanmak onu kaybetmektir, aynı zamanda kendini yok etmektir. Asur dünyasının kralları ve rahipleri, düşseler bile bu tehlikeden kurtulamayacak kadar büyüktüler; aslında gurur onlara geldi ve bu yüzden düştüler. Keldani'nin büyük büyülü çağı, Semiramis ve Ninus'un hükümdarlıklarından öncedir. Bu dönemde din somutlaşmaya ve putperestlik hakim olmaya başlamıştı. Astarte kültü, göksel Venüs kültünün yerini aldı ve krallık, Baal ve Bel veya Belus isimleri altında kendisine ilahi nitelikler atfetti. Semiramis, eski gizemli tapınakların yerine gösterişli ve tedbirsiz anıtlar koyarak dini siyasete ve fetihlere tabi kıldı. Buna rağmen, büyülü fikir sanatta ve bilimde hakim olmaya devam etti ve o dönemin yapılarını eşsiz güç ve ihtişam özellikleriyle mühürledi. Semiramis'in sarayı tüm Zerdüşt dogmasının bir senteziydi ve dünyanın harikaları olarak adlandırılan bu yedi antik başyapıtın sembolizmini açıklarken buna tekrar döneceğiz.

Rahiplik, kendi gücünü somutlaştırma girişiminin sonucu olarak imparatorluk için ikincil hale geldi. Birinin düşüşü kaçınılmaz olarak diğerini de etkileyecekti ve kadınsı Sardanapalus'un etkisi altına girecekti. Lükse ve tembelliğe terk edilen bu prens, Magi'nin bilimini fahişelerinden birinin seviyesine indirdi. Eğer mucizeler zevke hizmette başarısız oldularsa hangi amaca hizmet ettiler? Zorlayın, ey büyücüler, kışı gül yetiştirmeye zorlayın; şarabın tadını ikiye katlayın; Kadınların güzelliğinin tanrılarınki gibi parlamasını sağlamak için gücünüzü ışığa uygulayın. Magi itaat etti ve kral sarhoşluktan sarhoşluğa geçti. Ama öyle oldu ki savaş ilan edildi ve düşman çoktan harekete geçmişti. Bu düşman, zevklere dalmış bir sybarite için çok az şey ifade edebilir. Ama bu bir yıkımdı, bu bir rezillikti, ölümdü. Artık Sardanapalus ölümden korkmuyordu çünkü onun için bu sonsuz bir uykuydu ve köleliğin getirdiği zahmetlerden ve aşağılamalardan nasıl kaçınacağını biliyordu. Dün gece geldi; galip çoktan eşiğin üzerindeydi; şehir artık öne çıkamıyordu; Asur krallığı yarın sona ermeli. Sardanapalus'un sarayı öyle bir ihtişamla aydınlandı ve parıldadı ki, şaşkına dönen tüm şehri aydınlattı. Kral, değerli eşya yığınlarının, mücevherlerin ve altın kapların ortasında son alemini gerçekleştirdi. Kadınları, gözdeleri, suç ortakları, yozlaşmış rahipleri etrafını sarmıştı; bin bir çalgının müziğine karışan sarhoşluğun isyanı; evcil aslanlar kükredi; Sarayın mahzenlerinden yükselen parfüm dumanı tüm binayı ağır bir bulutla kapladı. Ancak sedir panellere ateşin dilleri nüfuz etmeye başladı; çılgın şarkıların yerini korku çığlıkları ve acı dolu inlemeler aldı. Aşağılanmış üstadlarının elinde Ninus'un imparatorluğunu koruyamayan büyü, en azından bu devasa intiharın korkunç anılarını süslemek için harikalarını birbirine karıştırdı. Babil gecesinin daha önce hiç görmediği kadar büyük ve uğursuz bir ihtişam, birdenbire göğün kubbesini geriye çekip genişletmiş gibi görünüyordu; Dünyadaki tüm gök gürültüsünün birbirine çarpmasına benzeyen bir ses dünyayı sarstı ve şehrin duvarları çöktü. Bundan sonra daha derin bir gece çöktü; Sardanapalus'un sarayı

eridi ve ertesi gün geldiğinde, fatihi şehrin zenginliğinden, hatta kralın cesedinden ve lüks eşyalarından hiçbir iz bulamadı.

Böylece ilk Asur imparatorluğu ve gerçek Zerdüşt tarafından eskiden beri kurulan uygarlık sona erdi. Böylece, doğru adıyla Büyü de sona erdi ve Kabala'nın saltanatı başladı. İbrahim Keldani'den çıkarken gizemlerini de yanında taşıdı. Tanrı'nın halkının sessizliği arttı ve çok geçmeden Daniel'in Nebuchadnezzar ve Belshazzar'ın sefil büyücülerini şaşırtmasıyla karşılaşacağız.[43]

[43]Éliphas Lévi, Suidas'a göre Cedrenus ve *İskenderiye Chronicle'ı* Sarayında oturan Zerdüşt'ün kendisi, aniden ve kendi isteğiyle, tüm sırları ve tüm zenginlikleri ile birlikte büyük bir gök gürültüsüyle ortadan kaybolmuştu. İlahi gücü kullanan her kralın Zerdüşt'ün enkarnasyonu olarak kabul edildiğini ve Sardanapalus'un kendi odun yığınını tanrılaştırmaya dönüştürdüğünü açıklıyor.

III. Hindistan'da Büyü

Kabalistik gelenek bize Hindistan'da Kabil'in torunlarının yaşadığını ve daha sonraki bir dönemde İbrahim ve Keturah'ın torunlarının oraya göç ettiğini anlatır; her halükarda, her şeyden önce Göetia'nın ve yanıltıcı harikaların ülkesidir. Kara Büyünün yanı sıra, güçlülerin zayıflara empoze ettiği, egemen kastlar tarafından sürdürülen ve paryalar tarafından kefareti ödenen orijinal kardeş katliamı gelenekleri de burada sürdürülmüştür. Hindistan'ın tüm putperestliklerin bilge annesi olduğu söylenebilir. Onun jimnastikçilerinin dogmaları, eğer onlar alçalmaya ve ölüme giden kapıları daha kolay açmasalardı, en yüksek bilgeliğin anahtarları olacaktı. Hint sembolizminin şaşırtıcı zenginliği, onun diğerlerinden önce geldiğini akla getiriyor gibi görünüyor ve bu, şiirsel kavramlarının ilkel tazeliğiyle destekleniyor. Ancak ağacın kökü cehennemi yılan tarafından yutulmuş gibi görünüyor. Zaten enerjik bir protestoya girdiğimiz şeytanın tanrılaştırılması tüm kabalığıyla sergileniyor. Brahmanların korkunç Trimurti'si bir Yaratıcı, bir Yok Edici ve bir Koruyucudan oluşur. İlahi Anne'yi veya Göksel Doğayı temsil eden Adhi-nari'lerine, haydutların veya boğucuların cinayetlerini adak olarak sundukları Bohani de denir. Koruyucu Vişnu, yalnızca ölüm tanrısı Siva veya Rudra'nın müdahalesiyle her zaman hayata döndürülen aşağı düzeydeki bir şeytanı yok etmek için enkarne olur. Şiva'nın Kabil'in ilahı olduğunun bilincindeyiz, ancak tüm bu mitolojide Habil'in yumuşak başlılığını hatırlatan hiçbir şey yok. Bununla birlikte, Hindistan'ın gizemleri şiirlerinde görkemli ve alegorilerinde son derece derindir; ama onlar küfür halindeki Kabala'dırlar ve bu nedenle Brahminizm, ruhu desteklemek ve onu yüce bilgeliğe yönlendirmek bir yana, bilgili teorileriyle onu deliliğin uçurumlarına sürükler.

Gnostikler, sırayla korkunç ve müstehcen olan hayallerini Hindistan'ın sahte Kabalizmi'nden ödünç almışlardı; aynı zamanda okült bilimlerin eşiğinde bin bir şekil bozukluğuyla tezahür eden, makul zihinleri dehşete düşüren ve tüm anlayışlı kiliselerin aforozunu kışkırtan Hint Büyüsüdür. Bu sayfaların yazarının, bu sayfaların yazarının bu bilgiye ulaşmadan önce içtenlikle katıldığı, okültizm adını taşıyan her şeyi genel bir kınamaya dahil eden, cahiller ve saçma sapan kişiler tarafından sıklıkla gerçek bilimle karıştırılan bu yanlış ve tehlikeli bilgidir. büyülü tapınağın anahtarı. Vedaların ilahiyatçılarına göre Tanrı yalnızca güç olarak tezahür eder; tüm ilerlemeler ve tüm vahiyler fetihlerle belirlenir; Vişnu, denizdeki devasa dev yaratıklarda ve burunlarıyla ilkel dünyayı şekillendiren devasa yaban domuzlarında enkarne olur.

Yine de muhteşem bir panteist doğuştur ve masallarının yazarları en azından uyurgezerlik konusunda nettirler. Vişnu'nun on Avatarı sayısal olarak şuna karşılık gelir:*Sephiroth* Kabala'dan. Söz konusu tanrı sırasıyla üç hayvan ya da temel yaşam formuna büründü, ardından bir sfenks ve ardından bir insan oldu. Daha sonra Brahma olarak ortaya çıktı ve varsayılan bir alçakgönüllülük kılığında tüm dünyayı ele geçirdi. Başka bir durumda o bir çocuktu ve bu nedenle patriklerin teselli meleğiydi. Bundan sonra bir savaşçı maskesine büründü ve dünyanın zalimlerine karşı savaştı. Yine şiddete karşı çıkan diplomasi olarak bedenlenmişti ve bu noktada maymunun çevikliğini üstlenmek için insan formunu terk etmiş gibi görünüyor. Diplomasi ve şiddet birbirini tüketiyordu ve dünya entelektüel ve ahlaki bir kurtarıcıyı bekliyordu. Bunun üzerine Vişnu, Krishna olarak enkarne oldu. Yanında sembolik eşeğin seyrettiği beşiğinde bile yasaklanmıştı. Onu düşmanlarının gücünden kurtarmak için çok uzaklara götürüldü; erkekliğe ulaştı ve merhamet ve iyi işler öğretisini vaaz etti. Cehenneme indi, cehennem yılanını bağladı ve görkemli bir şekilde cennete döndü. Yıllık festivali Ağustos ayında,

Meryem Ana'nın işareti. Burada Hıristiyan gizemlerine ilişkin şaşırtıcı bir sezgi vardır ve Hindistan'ın kutsal kitaplarının Hıristiyanlık döneminden yüzyıllar önce yazıya geçirildiğini hatırladığımızda çok daha etkileyicidir. Krishna'nın vahyini, en saf dini en yüksek türden felsefeyle birleştiren Buda'nın vahyi takip etti. Böylece dünyanın mutluluğunun güvence altına alındığına inanılıyordu ve onuncu ve son enkarnasyona kadar, Vişnu'nun son yargının atına - ön ayağı dik olan o korkunç atı - yöneterek uygun biçimiyle geri döneceği zamana kadar beklenecek başka bir şey yoktu. Her zaman yükseltilecek ve yere indirildiğinde dünya atomlara saçılacak.

Burada Magi'nin kutsal sayılarının ve kehanet hesaplamalarının varlığını not edebiliriz. Jimnosofistler ve Zerdüşti inisiyeler aynı kaynaklardan beslendiler, ancak Hindistan'da teolojinin ustası olarak kalan kişi sahte ve siyahi Zerdüşt'tü. Bu yozlaşmış doktrinin son sırları panteizm ve onun meşru sonucudur; maddenin mutlak inkârı kılığına giren mutlak materyalizmdir. Ancak, iki terimin eşitliği ve özdeşliği varsayıldığı sürece, ruhun maddeleşmesinin mi yoksa maddenin ruhsallaşmasının mı ne anlama geldiği sorulabilir. Ancak böyle bir panteizmin sonucu etik açısından ölümcüldür: Her şeyin Tanrı olduğu bir dünyada ne suçlar ne de erdemler vardır. Bu tür öğretilerden sonra Brahmanların giderek fanatik bir dinginliğe dönüşmesini bekleyebiliriz; ama henüz sonuca ulaşılmamıştı. Geriye onların büyük büyü ritüeli olan Hint okültizm kitabı kaldı.*Oupnek'hat*sersemleme çalışmalarını tamamlamanın ve büyücülerinin İlahi Durum adını verdiği o çılgın deliliğe kademeli bir yöntemle ulaşmalarının fiziksel ve ahlaki araçlarını sağlamak. Söz konusu eser, tüm büyü kitaplarının atası ve Göetia'nın antik eserleri arasında en merak edilenidir. Elli bölüme ayrılmıştır ve yıldızlarla süslenmiş bir karanlıktır. Yüce düsturlar sahte kehanetlerle harmanlanmıştır.[44]Bazen, örneğin on birinci ve kırk sekizinci bölümlerden alınan aşağıdaki alıntılarda olduğu gibi, Aziz Yuhanna İncili gibi okunur.

[44]Éliphas Lévi'nin analizi her noktada kontrol edilmeyi gerektiriyor. Anquetil Duperron'un Farsça bir metinden yapılmış Latince versiyonunu takip etti ve bu o kadar nadirdir ki neredeyse elde edilemez. Bu nedenle Deussen'in kitabından aşağıdaki alıntıyı sunarak okuyucularımın iyiliğini hak edeceğim.*Hindistan'ın Din ve Felsefesi*, ilişkin *Oupnek'hat*:

"52 ve 108 Upanişadlardan ayrı bir konum, 50 Upanişaddan oluşan koleksiyon tarafından işgal edilmiştir. *Oupnek'hat*1656 yılında Sultan Muhammed Dara Shakoh'un isteği üzerine Sanskritçe'den Farsça'ya, 1801-2'de Anquetil Duperron tarafından Farsça'dan Latince'ye çevrilmiştir.*Oupnek'hat*Upanişadların genel bir koleksiyonu olduğunu iddia ediyor. On iki bölüm altında üç eski Veda'nın Upanişadlarını ve onlarla birlikte başka kaynaklardan bilinen 26 Atharva Upanişad'ı içerir. Ayrıca kendine özgü sekiz risaleden oluşur; bunlardan beşinin bugüne kadar başka bir yerde var olduğu kanıtlanmamıştır ve bu nedenle bunların yalnızca Farsça-Latince Anquetil'den tercümesi mümkündür. Son olarak*Oupnek'hat*Vaj'dan dört inceleme içerir. Samh. 16, 31, 32, 34, bunlardan ilki, Nilarudra Upanishad'da olduğu gibi diğer koleksiyonlarda da daha kısa bir biçimde karşılanırken, son üçü başka hiçbir yerde kabul görmedi. Bu risalelerin Samhita'dan Upanişadlar'ın bünyesine alınması, sanki aksi takdirde unutulmaya yüz tutma tehlikesi varmış gibi, bize bu eserlerin nispeten daha sonraki bir tarih olduğu sonucunu çıkarmamızı sağlar.*Oupnek'hat*Her ne kadar 1656 gibi erken bir tarihte Farsça çevirmenler orijinal derleyiciler olduklarını iddia etmemiş olsa da, koleksiyonun kendisi tamamlanmış olup koleksiyonu devralmıştır. Anquetil Duperron'un bu Upanişadları kelime kelime Farsçadan Latinceye çevirirken kullandığı aşırı gerçekçilik nedeniyle, eski dilin sözdizimini koruyarak -Farsça çevirmenlerin Sanskritçe metni ele alırken kullandıkları özgürlükle çarpıcı bir tezat oluşturan bir gerçekçilik- the*Oupnek'hat*okunması çok zor bir kitap; ve bu itici kabuğun içinde paha biçilmez felsefi öneme sahip bir çekirdek keşfetmek ve onu kendi sistemini açıklayacak şekilde dönüştürmek için Schopenhauer'inki kadar keskin bir anlayış gerekiyordu. Elimize ulaşan malzemenin incelenmesi*Oupnek'hat*ilk olarak A. Weber, Ind. Stud tarafından üstlenilmiştir. I, II, ix., Sanskritçe metne dayanarak. Bu arada orijinal metinler dergide yayınlandı.*Bibliotheca Indica*kısmen ayrıntılı yorumlarla ve yine Anandas'rama serisinde. En uzun iki inceleme ve daha kısa olanlardan bazıları, O. Bohtlingk tarafından birebir Almanca tercümesinde ortaya çıkmıştır. Max Müller en eski on iki Upanişad'ı tercüme etti.*Doğu'nun Kutsal Kitapları*, cilt. Ben. 15. Ve 60 Upanişad'ın benim kendi tercümem, Hint koleksiyonlarında ve kutsal kitaplar listelerinde düzenli olarak yer almasına dayanarak, bu karakterin tam metinlerini içermektedir.

“Yaratıcı ateşin meleği, yeri ve ondan çıkan bitki örtüsünü ve onu olgunlaştıran ısıyı yaratan Allah'ın sözüdür. Yaratıcının sözünün kendisi de Yaratıcıdır ve aynı zamanda O’nun tek Oğludur.” Öte yandan, hayaller yalnızca en müsrif baş kafirlere layıktır: "Madde yalnızca aldatıcı bir görünüm olduğundan, güneş, yıldızlar ve elementlerin kendisi birer cindir, hayvanlar ise şeytandır ve insan saf bir ruhtur. formların yanılsamalarına aldanmış.” Belki de doktrinsel konularda bu alıntılardan yeterince bilgi sahibiyiz ve Hintli büyücülerin Büyülü Ritüellerine geçebiliriz.

"Tanrı olabilmek için nefesin tutulması gerekir - yani mümkün olduğu kadar uzun süre, göğüs iyice şişinceye kadar solunmalıdır - ve ikinci olarak, ilahi Om'un içe doğru kırk kez tekrarlanması gerekir. Bu durumda. Üçüncü olarak nefes verme işlemi çok yavaş gerçekleşir; nefes, evrensel eterle temas kurmak için zihinsel olarak göklere yönlendirilir. Bu alıştırmada başarılı olacakların bir kütük gibi kör, sağır ve hareketsiz olmaları gerekir. Duruş dizler ve dirsekler üzerinde olup, yüz Kuzeye dönüktür. Bir burun deliği parmakla durdurulur, diğeri tarafından hava çekilir, daha sonra o da kapatılır, eyleme Tanrı'nın Yaratıcı olduğu, O'nun tüm hayvanlarda, hatta karıncada olduğu fikri üzerinde düşünmek eşlik eder. fildeki gibi. Zihin bu düşüncelere dalmalıdır. Om, her ilham sırasında ilk önce on iki kez, daha sonra yirmi dört kez ve ardından mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde okunur. Bu rejimin üç ay boyunca korkusuzca, hafiflemeler olmadan, az yiyip az uyuyarak sürdürülmesi gerekiyor. Dördüncü ayda Devalar ortaya çıkacak; beşincisinde Devataların tüm niteliklerini edinmiş olacaksınız; altıncısında kurtulacaksın ve Tanrı olacaksın.”

Kesin olan şu ki, böyle bir uygulamaya devam edecek kadar aptal olan fanatiğin altıncı ayda öleceği ya da delireceğidir. Ancak eğer bu mistik nefes egzersizinden gerçekten sağ çıkabilirse,*Oupnek'hat*onu söz konusu mutlu konumda bırakmaz, başka deneyimlere geçmesini sağlar.

“Bir parmağınızın ucuyla anüsü kapatın ve ardından nefesi sağ taraftan aşağıdan yukarıya doğru çekin; bedenin ikinci merkezi etrafında üç kez dönmesini sağlayın; oradan üçüncü merkez olan göbeğe getirin; sonra kalbin ortası olan dördüncüye; ardından beşincisi olan boğaza; ve son olarak burnun kökü olan altıncıya. Nefes orada kalır; evrensel ruhun nefesi haline gelmiştir.”

Bu, belirli bir beyin tıkanıklığını tetikleyen basit bir oto-hipnotik yöntem gibi görünüyor. Ancak incelemenin yazarı şöyle devam ediyor:

“Bu nedenle, Yaratıcının adı olan ve her şeyi dolduran evrensel, saf ve bölünmez ses olan büyük Om'u düşünün. Bu ses, on edepten sonra tefekkür edenin işitebileceği Yaradan'ın ta kendisidir. İlk ses küçük bir serçenin sesine benzer; ikincisi hacim olarak birincinin iki katıdır; üçüncüsü zil sesine benzer; dördüncüsü büyük bir kabuğun mırıltısı gibidir; beşincisi Hint lirinin şarkısıyla karşılaştırılabilir; altıncısı denilen çalgının sesine benzer*uzun*; yedincisi bir sese benziyor*bacabou*kulağa yakın tutulan flüt; sekizinci enstrümanınki gibidir isminde*Pakaoudj*el ile vurulan; dokuzuncusu küçük bir borazan sesine, onuncusu ise gök gürültüsü bulutunun sesine benziyor. Bu seslerin her birinde tefekkür sahibi farklı hallerden geçer ve onuncusunda Tanrı olur. İlk ses duyulduğunda tüm vücudundaki tüyler diken diken oluyor; ikincisinde uzuvları uyuşuklaşıyor; üçüncüsünde, aşk ilişkisinin ardından gelen bitkinliği tüm bedeniyle hisseder; dördüncüde kafası

Upanişadlar belirli bir kanoniklik iddiasında bulunabilirler. Ön ekli girişler ve notlar, çeşitli incelemelerin konusunu ve kompozisyonunu kapsamlı bir şekilde ele alıyor.

yüzüyor ve sarhoş gibi; beşincisinde yaşam gücü beynine geri akar; altıncısında bu güç onun içine iner ve o bununla beslenir; yedincisinde görme ustası olur, başkalarının kalplerini görebilir ve en uzak sesleri bile duyabilir; dokuzunda o kadar ruhani hale gelir ki, dilediği yerden geçebilir ve melekler gibi görünmeden görebilir; onuncuda evrensel ve bölünmez ses haline gelir. O, büyük yaratıcıdır, ebedi varlıktır, her şeyden muaftır ve mükemmel barış haline gelerek dünyaya barış dağıtır."

Bu en ilginç alıntılarda dikkat çeken şey, tam bir oto-hipnoz uygulamasıyla birleştirilmiş bilinçli uyurgezerliği karakterize eden fenomenlerin kapsamlı açıklamalarıdır; iradenin gerginliği ve sinir sisteminin yorulması yoluyla coşku uyandırma sanatıdır. Bu nedenle büyü meraklılarına evrenin gizemlerini dikkatli bir şekilde incelemelerini öneriyoruz.*Oupnek'hat*. Narkotiklerin ve renkli disklerin kademeli kullanımı, Hintli büyücünün tarif ettiğine benzer etkiler yaratacaktır. M. Ragon, tarifini çalışmasında vermiştir.*La Maçonnerie Occulte*.[45]The *Oupnek'hat*bilincini kaybetmenin ve coşkuya ulaşmanın daha basit bir yöntemini veriyor; burnun ucuna iki gözle bakmak ve bu eylemi, daha doğrusu bu yüz buruşturmayı, optik sinir felci oluşana kadar sürdürmektir. Bu tür uygulamaların hepsi aynı derecede acı verici, tehlikeli ve gülünçtür; bunları kimseye tavsiye etmekten uzağız; ancak deneklerin duyarlılığına göre daha kısa veya daha uzun bir sürede esrimeye, katalepsiye ve hatta bayılmaya neden olacaklarını sorgulamıyoruz. Görme ve ikinci görüş olgusunu elde etmek için uyku, ölüm ve deliliğe benzer bir duruma ulaşılması gerekir. Kızılderililerin üstün olduğu nokta burasıdır ve bazı Amerikan medyumlarının tuhaf gücünü belki de onların sırlarına atfetmemiz gerekir.

Kara Büyü, kendimizde ve başkalarında yapay bir çılgınlık yaratma sanatı olarak tanımlanabilir; ama aynı zamanda ve her şeyden önce zehirlenme bilimidir. Ancak genel olarak bilinmeyen ve günümüzde M. Du Potet'e ait olan keşif, Astral Işığın ani tıkanması veya geri çekilmesiyle yaşamı yok etmenin mümkün olduğudur. Bu, Hintli büyücünün tarif ettiğine benzer bir dizi neredeyse imkansız egzersiz yoluyla, tüm gerilimlere ve yorgunluklara alışmış olan sinir sistemimiz, yoğunlaşıp projeksiyon yapabilen bir tür canlı galvanik yığın haline geldiğinde gerçekleşebilir. sarhoş eden ya da yok eden o ışık çok güçlüdür.

Ancak sürecin sonunda değiliz*Oupnek'hat*ve büyülü harikaları; karanlık başrahibenin tüm sırların en büyüğü olarak inisiyelerine emanet ettiği son bir sır vardır; aslında Aşkın Büyünün büyük gizeminin gölgesi ve arka yüzüdür. Şimdi, ikincisi ahlakta ve dolayısıyla faaliyet yönünde ve özgürlükte mutlaktır. Öte yandan,*Oupnek'hat*ahlaksızlıkta, kaderlikte ve ölümcül dinginlikte mutlaktır: Hint eserinin yazarı tarafından şu şekilde ifade edilmiştir: "Evliliği kolaylaştırmak, bir Brahman'ın erdemlerini ya da bir Brahman'ın iyi niteliklerini yüceltmek için yalan söylemek yasaldır. Bir inek. Tanrı gerçektir ve O'nun gölgesi ve ışığı birdir. Bu gerçeği bilen kişi asla yalan söylemez çünkü onun yalanı gerçeğe dönüşür. Hangi günahı işlerse işlesin, ne kötülük yaparsa yapsın asla suçlu olmaz; eğer çifte baba cinayeti işlediyse; Vedaların gizemlerine inanmış bir Brahman'ı öldürmüşse; Kısacası, ne yaparsa yapsın, ışığı bozulmayacaktır, çünkü Tanrı şöyle der: Ben Evrensel Ruh'um; Bende biri diğeriyle dengelenen iyilik ve kötülük vardır; bunu bilen kişi günah işleyemez, çünkü o Benim gibi evrenseldir."

[45]Bu, başlıklı koleksiyonun ikinci kitabını oluşturur.*Ortodoks Maçonnique*1853 yılında basılmıştır. Sihirli diskler ve bunlara karşılık gelen gezegenlerin anlatımı 498-501. sayfalarda bulunacaktır. Ragon, üç Dereceden oluşan bir Gizli Masonluk sistemi varmış gibi davrandı.

Bu tür doktrinler medeniyetle bağdaşmaz ve dahası, Hindistan sosyal hiyerarşiyi kalıplaştırarak kastlara anarşiyi yerleştirirken, sosyal hayat bir değişim meselesidir. Artık her şey birkaç kişiye aitken ve hiçbir şey başkalarına ait olmadığında değişim mümkün değildir. Hiç kimsenin düşemeyeceği veya yükselemeyeceği varsayılan bir sivil devlette toplumsal derecelenmeler ne anlama gelir? Kardeş katlinin uzun zamandır ertelenen cezası burada; bu onun tüm ırkını kapsayan ve onu ölüme mahkum eden bir şeydir. Yabancı, gururlu ve bencil bir ulus müdahale ederse Hindistan'ı feda edecektir; tıpkı doğu efsanelerinin bize Kabil'in Lemek tarafından öldürüldüğünü söylemesi gibi. Yazıklar olsun, Kabil'in katiline rağmen - İncil'in kutsal kehanetleri böyle söylüyor.

IV. Hermetik Büyü

Büyünün evrensel bir bilim olarak tamamlanma derecesine ulaştığı ve mükemmel bir öğreti olarak formüle edildiği yer Mısır'dır. Antik dünyada elde edilen tüm dogmaların bir özeti olarak, Hermes'in değerli taş üzerine kazıdığı ve Zümrüt Tablet olarak adlandırılan birkaç paragrafı hiçbir şey aşamaz ve aslında hiçbir şey ona eşit olamaz. Yükselen ve alçalan terazilere göre varlık birliği ve eşyanın uyumundaki birlik; Söz'ün ilerici ve orantılı evrimi; değişmez denge yasası ve evrensel analojilerin kademeli ilerlemesi; Yaratıcı ile yaratılan arasında bir benzerlik ölçüsü sağlayan fikir ve ifadesi arasındaki yazışma; sonludaki tek bir açının boyutlarıyla kanıtlanan sonsuzluğun temel matematiği: tüm bunlar tek bir önermeyle ifade edilir: "yukarıda olan aşağıdakine benzer ve aşağıda olan yukarıdakine benzer" , tek bir şeyin harikalarının gerçekleşmesi için.” Buraya, yaratıcı failin, pantomorfik ateşin, okült gücün büyük ortamının, tek kelimeyle Astral Işığın ifşası ve aydınlatıcı tanımı eklenir.

“Güneş onun babasıdır, ay da annesidir; Rüzgâr onu karnında taşıdı.” Demek ki bu ışık güneşten çıkmıştır ve ayın etkilerinden şekil ve ritmik hareket almıştır, atmosfer ise onun yuvası ve hapishanesidir. "Dünya onun hemşiresidir", yani dünyanın merkezi ısısı tarafından dengelenir ve harekete geçirilir. “Bu evrensel prensiptir, dünyanın Telezması.”

Hermes, aynı zamanda bir kuvvet olan bu ışığın nasıl bir kaldıraç, evrensel bir çözücü, biçimlendirici ve pıhtılaştırıcı bir etken olarak uygulanabileceğini açıklamaya devam ediyor; Ateş, hareket, ihtişam, parlak gaz, kaynar su veya son olarak da volkanik toprak gibi çeşitli tezahürlerin yardımıyla Doğanın tüm hünerlerini taklit etmek için bu ışığın gizli kaldığı cisimlerden nasıl çıkarılması gerektiği. Zümrüt Tablet tüm Sihirleri tek sayfada barındırıyor.[46] Hermes'e atfedilen diğer eserler,[47] benzeri *İlahi Pymander*, *Asklepios*, *Dünyanın Minervası*, &C. eleştirmenler tarafından genellikle İskenderiye Okulu'nun yapımları olarak kabul edilir; ama yine de teürjik tapınaklarda muhafaza edilen Hermetik gelenekleri içerirler. Sembolizmin anahtarlarına sahip olanlar için Hermes'in öğretileri asla kaybolamaz; Tüm yıkıntıların ortasında, Mısır'ın anıtları, toplanabilen ve bu öğretilerin kitabı tamamen yeniden inşa edilebilen dağınık yapraklardan ibarettir. Bu devasa kitapta büyük harfler tapınaklar, cümleler ise dikilitaşlar ve sfenkslerle noktalanan şehirlerdir.

Mısır'ın fiziksel bölünmesinin kendisi sihirli bir sentezdi ve eyaletlerinin adları kutsal sayıların şifrelerine karşılık geliyordu. Sesostris diyarı üç kısma ayrılmıştı; Bunlardan Yukarı Mısır veya Thebaid, göksel dünyanın ve vecd ülkesinin bir türüydü; Aşağı Mısır dünyanın simgesiydi; Orta veya Orta Mısır ise

[46] Zümrüt Tablet ile ilgili efsaneye göre, Büyük İskender tarafından Mısır rahipleri tarafından Büyük Gize Piramidi'nin derinliklerinde saklanan Hermes'in mezarında bulunmuştur. Hermes tarafından büyük bir zümrüt levha üzerine sivri uçlu bir elmasla yazıldığı sanılıyor. Günümüze ulaşan bir Yunanca versiyonunun bulunmadığına inanıyorum ve Louis Figuier tarafından Hıristiyanlık döneminin yedinci yüzyılına ya da civarına atıfta bulunuluyor. Görmek *L'Alchimie et les Alchimistes*, P. 42.

[47] onun içinde *Sözlük Simyası* Rulandus bize "eski gökbilimcilerin Zümrüdü Merkür'e adadıklarını" hatırlatıyor ve Berthelot bunun, Zümrüt ve Safir'i metal listelerinde sınıflandıran Mısır fikirlerine uygun olduğunu söylüyor. Görmek *Koleksiyon des Anciens Alchimistes Grecs, ilk livraison*, P. 269. Merkür gezegeni Hermes gezegeniydi ve cıva ile değerli taş arasında bazı mistik bağlantıların olduğu varsayılabilir. Antik Mısır'ın cıva ile tanışmamış gibi görünmesi nedeniyle, bu Greko-İskenderiye döneminde olmuş olabilir.

bilim ve yüksek inisiyasyon. Bu parçaların her biri Nomes adı verilen on eyalete bölünmüştü ve bir tanrının özel koruması altına alınmıştı. Bu nedenle 30 tanrı vardı ve bunlar üçlü olarak gruplandırılmıştı; bu, on yıl içindeki üçlünün tüm olası kavramlarına veya aksi takdirde ilkel olarak sayılara eklenen mutlak fikirlerin üçlü maddi, felsefi ve dini önemine bu şekilde sembolik bir ifade veriyordu. Böylece üçlü birliğe veya ilk üçlüye, üçlü ikiliye sahibiz.[48] Süleyman Yıldızı olan ilk üçlü ve onun yansımasından oluşan; üçlü üçlü veya onun üç formunun her birinin altındaki tam fikir; astral dönüşlerin döngüsel sayısı olan üçlü dördüncül vb. Bu nedenle, Sesostris yönetimindeki Mısır coğrafyası, Zerdüşt'ten kaynaklanan ve Hermes tarafından yeniden keşfedilen veya daha kesin bir şekilde formüle edilen tüm büyülü dogmanın bir özeti veya sembolik özetidir.

Bu şekilde Mısır toprakları büyük bir hacim haline geldi ve içindeki talimatlar, şehirlerin ve tüm tapınakların boy ve genişliği boyunca resimlere, heykellere, mimariye aktarılarak çoğaltıldı. Çölün kendi sonsuz öğretileri vardı ve taştan sözü piramitlerin temellerine kazınmıştı. Piramitler, insan zekasının sınırları gibi duruyordu; devasa sfenks, çağlar boyu meditasyon yaptığı, hissedilmeyecek derecelerde çöl kumlarına battığı huzurunda. Bu gün bile, zamanın işleyişiyle tahrif edilmiş başı, sanki yeni bir dünyaya piramitler sorununu açıklayan bir insan sesinin gelişiyle tamamen gömülmesinin işaretini umutla bekliyormuşçasına mezarından çıkıyor.

Mısır bizim açımızdan bilimin ve bilgeliğin beşiğidir, çünkü ilk Zerdüşt'ün antik dogmasını Hindistan'dakilerden daha zengin olmasa da daha kesin ve daha saf görüntülerle donatmıştır. Kutsal Sanat ve Kraliyet Sanatı, Mısır'da inisiyasyon yoluyla ustalar yarattı ve bu tür inisiyasyon, kastın egoist sınırlarıyla sınırlı değildi. Bir Yahudi kölenin yalnızca inisiyasyona girmekle kalmayıp aynı zamanda baş bakan rütbesini, hatta belki de Büyük Hierophant rütbesini elde ettiğini biliyoruz, çünkü kendisi Mısırlı bir rahibin kızını evlat edinmişti ve o ülkedeki rahipliğin hiçbir yanlış anlaşmaya tolerans göstermediğine dair kanıtlar var. Joseph Mısır'da komünizm rüyasını gerçekleştirdi; rahipliği ve devleti tek mülk sahibi ve dolayısıyla emeğin ve zenginliğin tek hakemi olarak kurdu. Böylece sıkıntıyı ortadan kaldırdı ve tüm Mısır'ı ataerkil bir aileye dönüştürdü. Yükselişinin rüyaları yorumlama becerisinden kaynaklandığı yaygın bir bilgidir; bu bilim, artık dindar Hıristiyanların bile inanmayı reddettiği bir bilimdir; ancak Yusuf'un harika kehanetlerini anlatan İncil'in, Hz. kutsal Ruh. Yusuf'un ilmi, fikirler ve imgeler arasında veya Kelam ile sembolleri arasında var olan doğal benzerliklerin anlaşılmasından başka bir şey değildi. Astral Işığa uykuya dalan ruhun, en gizli düşüncelerinin ve hatta önsezilerinin yansımalarını algıladığını biliyordu; ayrıca uyku hiyerogliflerini tercüme etme sanatının evrensel berraklığın anahtarı olduğunu biliyordu, çünkü tüm akıllı varlıkların rüyalarda vahiyleri vardı.

Mutlak hiyeroglif biliminin temeli, tanrıların harflerle temsil edildiği, harflerin fikirleri temsil ettiği, fikirlerin sayılara dönüştürülebildiği ve sayıların mükemmel işaretler olduğu bir alfabeydi. Bu hiyeroglif alfabe, Musa'nın Kabala'sında kutsallaştırdığı büyük sırdı; Mısır kökenli olduğu anılıyor*Sefer Yetzirah*Burada İbrahim'e atıfta bulunulmaktadır. Bu alfabe Thoth'un ünlü Kitabıdır ve Court de Gebelin tarafından Tarot kartları şeklinde günümüze kadar korunduğu kehanetinde bulunulmuştur. Daha sonra onu yanlış anlamda yorumlayan Etteilla'nın eline geçti.

[48]Metin şöyle diyor:*üçlü ikili veya serap du üçgen*ancak yansıtılan üçlünün ikili olarak adlandırılamayacağı açıktır. İfade karışık ama anlam, ilk üçgenin birliğe veya 1 sayısına eşit olduğu; ikinci üçlü ikiliye veya 2 numaraya karşılık gelir; üçüncü üçlüden 3 numaraya kadar, vb.

Otuz yılı aşkın bir çalışma bile onun sağduyu eksikliğini veya eğitimindeki eksiklikleri telafi edemedi. Bu kayıt hâlâ Mısır anıtlarının sürüklenmesi ve yok olması arasında varlığını sürdürüyor; ve bunun en ilginç, en eksiksiz anahtarı Athanasius Kircher'in Mısır üzerine yazdığı büyük eserde bulunur. Ünlü Kardinal Bembo'ya ait bir İsyak tabletinin kopyasıdır. Söz konusu tablet bakırdan olup emaye figürlüdür ve ne yazık ki kaybolmuştur. Ancak Kircher tarafından sağlanan kopya tamdır.[49]Bilgili Cizvit, bunun kutsal alfabelerin hiyeroglif anahtarını içerdiğini tahmin etti, ancak açıklamayı geliştiremedi. Üç eşit bölmeye ayrılmıştır; yukarıda cennetin on iki evi ve aşağıda yıl boyunca karşılık gelen iş dağılımları yer alırken, orta yerde alfabenin harflerine karşılık gelen yirmi bir kutsal işaret vardır. Hepsinin ortasında evrensel varlığın amblemi olan pantomorfik Vaşak'ın oturan bir figürü var.[50]ve İbranice'ye karşılık gelen *Yod* veya diğer tüm harflerin oluşturulduğu o benzersiz harfe. Vaşak, Mısır ve İbrani alfabelerinin Üç Ana Harfine yanıt veren Ofit üçlüsü tarafından çevrelenmiştir.[51]Sağda ibimorfik ve Serapian üçlüleri; solda aktif ve pasif, sabit ve uçucu, ateşi meyve veren ve su üreten Nepthys ve Hekate'ninkiler var. Her üçlü çift merkezle birlikte bir yedili oluşturur ve merkezde bir yedili bulunur. Üç yedili, üç dünyanın mutlak sayısını ve aynı zamanda dokuz rakama sıfır gibi tamamlayıcı bir işaretin eklendiği ilkel harflerin tam sayısını sağlar. On sayı ve yirmi iki harfe Kabalizmde Bilgeliğin Otuz İki Yolu adı verilir ve bunların felsefi tanımları, Kutsal Kitap olarak bilinen saygı duyulan ilkel kitabın konusudur. *Sefer Yetzirah* metni Pistorius'un koleksiyonunda ve başka yerlerde bulunacaktır.[52] Thoth'un alfabesi, Tarot'un elimizdeki kopyalarda Yahudi kökenli olduğunu ve resimlerinin VII. Jacquemin Gringonneur'un kartları, hakkında bilgi sahibi olduğumuz ilk Tarotlardır, ancak en eski çağlara ait sembolleri yeniden üretirler. Modern haliyle oyun, astrologların adı geçen kralı yeniden akıl yürütmeye yönelik yaptığı bir deneydi.[53]Tarot'un kehanetleri veriyor

[49]Referans Athanasius Kircher'in *Odipus Ægyptiacus*, 3 cilt. folyo halinde, genellikle dört cilt halinde, 1652-1654'te Roma'da yayınlandı. *Mensa Isiaca* Keşfi Kardinal Bembo'nun adıyla bağlantılı olduğu için Bembine Tablet olarak anılan tablet, üçüncü ciltte, güzelce üretilmiş bir katlanır tabak olarak yer alıyor. Orijinali son derece geç kalmıştır ve kabaca sahtecilik olarak adlandırılmaktadır. 1669'da Tablet, bir dizi katlama plakası aracılığıyla daha büyük ölçekte yeniden üretildi. *Mensa Isiaca* Laurentius Pignorius'un. Her iki eser de son derece nadirdir. Sanırım bunlar, yukarıdaki kaynaklardan yapılmış, elimde bulunan büyük bir kopya dışında, Levih'in şu anda mevcut olan tek kayıtlarıdır.

[50]Bay GRS Mead bize şunu söylüyor: *Vaşak* Proclus'a göre kök anlamında, Keldani Kehanetlerinde "kaynakları sürdürmek için" söylenen "iletme gücü" anlamına gelir. Bay Mead şunu düşünüyor the *yalanlar* çoğaltıldı (*A*) Yaşayan Küreler olarak ve (*B*) Kanatlı Küreler olarak. O da şunu düşünüyor (*A*) gerçeklik düzlemindeki Zihnin ortaya konması (*B*) biri *Iyinx*, (*C*) bu üçten sonra *yalanlar*, babacan ve anlatılamaz olarak adlandırılır ve son olarak (*D*) çok sayıda ast var olabilir *yalanlar*. Onlar "özgür zekalardı". Öyle görünüyor ki *Vaşak* "evrensel varlığın amblemi" değil, Ebedi Aklın bir ürünüydü.

[51]İbrani alfabesinin (*A*) Üç Anne Mektubu, yani, *Alef*, *Mem* Ve *incik*; (*B*) Yedi Çift Harf, *Beth*, *Gimel*, *Daleth*, *Kaph*, *Pe*, *Reş*, *Tau*; Ve (*C*) On İki Basit Harf veya *O*, *Vau*, *Zain*, *Heth*, *Teth*, *Yod*, *Lamed*, *Rahibe*, *Samech*, *Ayin*, *Tsade*, *Quoph*.

[52]The *Sefer Yetzirah* Latince okuyan Avrupa'ya ilk kez William Postel tarafından tanıtıldı. Basımı 1547'de Bâle'de gerçekleşti. 1646'da Amsterdam'da yeniden basıldığı söyleniyor. *Artis Cabalisticæ Scriptores*, 1587 yılına aittir. Daha sonraki ve modern baskıları *Oluşum Kitabı* oldukça fazla sayıdalar. 1891 yılında Belediye Başkanı Lambert tarafından R. Saadya Gaon'un Arapça yorumuyla birlikte Fransızcaya tercüme edilmiştir. Dr. W. Wynn Westcott'un İngilizce versiyonu genel okuyucunun amacına hizmet edecektir.

[53]Bu dönemin Tarotları 1393 yılına aittir ve son zamanlarda Fransa'da bunların mucidinin sanatçı Charles Gringonneur olduğu ileri sürülmüştür. Bu görüşü not etmekte fayda var ama buna bir önem verildiğini düşünmüyorum. Günümüze ulaşan Gringonneur örnekleri *Ulusal Kütüphane* ayrıca söylendi

Matematik kadar kesin ve Doğanın ahenkleri kadar ölçülü cevaplar. Bu tür cevaplar, farklı işaretlerin çeşitli kombinasyonlarından kaynaklanır. Ama akla ve bilime ait bir araçtan yararlanmak, hatırı sayılır bir akıl egzersizi gerektirir; Zavallı kral, çocuksu haliyle, sanatçının resimlerinde sadece bir bebeğin oyuncaklarını gördü ve gizemli Kabalistik alfabeyi çevirdi.[54]bir kart oyununa dönüştü.

Musa bize İsrailoğullarının, Mısırlılar esaret diyarından çıktıklarında onların kutsal kaplarını götürdüğünü anlatır. Bu anlatım alegoriktir, çünkü büyük peygamber halkını bir hırsızlık eylemine pek teşvik etmezdi; Söz konusu kutsal kaplar, bizzat Musa tarafından Firavun'un sarayında edinilen Mısır bilgisinin gizemleriydi. Bu Tanrı adamının mucizelerinin Büyüye atfedilebileceğini hiçbir şekilde ileri sürmüyoruz; ancak İncil'den edindiğimiz bilgiye göre, Firavun'un büyücüleri ve dolayısıyla Mısır'ın büyük hiyerofanları olan Jannes ve Mambres, Musa'nınkine benzer sanat harikaları sayesinde gösteri yapmaya başladılar. Asaları yılanlara, yılanları da yeniden asalara dönüştürdüler; bu, prestij veya büyülenmeyle açıklanabilir; suyu kana dönüştürdüler; bir anda kurbağa sürüsü oluştu; ancak daha önce açıkladığımız nedenlerden dolayı sineklerin veya diğer asalak böceklerin ortaya çıkmasına neden olamadılar ve aynı zamanda mağlup olduklarını itiraf etmek zorunda kaldılar.

Musa zafer kazandı ve İsrailoğullarını esaret diyarından çıkardı. Gerçek bilimin Mısır'da kaybolduğu dönem bu dönemdeydi; çünkü rahipler, halkın gizli güvenini suistimal ederek bu bilginin acımasız putperestliğe dönüşmesine izin verdiler. Ezoterik bilim için tehlike kayası budur; gerçek örtülmeli ama insanlardan gizlenmemelidir; saçmalığa düşülerek sembolizm gözden düşürülmemelidir; İsis'in kutsal örtüsü güzelliği ve asaleti ile korunmalıdır. Mısır rahipliği işte bu yüzden başarısızlığa uğradı; kaba ve aptallar İsis ve Hermanubis'in hiyeroglif biçimlerini gerçek şeyler olarak anladılar, böylece Osiris'in bir öküz olduğu, bilge Hermes'in ise bir köpek olduğu anlaşıldı. Dönüştürülmüş Osiris, Apis'in boğasının fantastik kılığına büründü ve rahipler, insanların mutfaklarına yönelik etlere tapınmasını engellemedi. Kutsal gelenekleri korumanın zamanı gelmişti; Musa yeni bir ulus kurdu ve her türlü tasvire tapınmayı yasakladı; ama ne yazık ki halk uzun süredir putperestlerin arasında yaşamıştı ve Apis boğasının anıları çölde onlarla birlikte kalmıştı. İsrailoğullarının her zaman biraz bağımlısı olduğu Altın Buzağı'nın tarihini biliyoruz. Ancak Musa, kutsal hiyerogliflerin hafızalardan silinmesini istemedi ve onları gerçek Tanrı'ya arınmış tapınmaya adamakla onları kutsadı. Yehova'nın kültüne giren tüm nesnelerin sembolik karakterde olduğunu ve ilkel vahyin saygıdeğer işaretlerini hatırlattığını göreceğiz. Ancak öncelikle Yahudi olmayanlarla bitirmeli ve maddeleşmiş hiyerogliflerin ve yozlaşmış antik ayinlerin öyküsünü pagan uygarlığı boyunca takip etmeliyiz.

İtalyan kökenli olduğundan onun eseri değildir. Venedik Tarotları bazen bilinen en eski form olarak kabul edilir. Tarihsel sorun şu anda tüm çözümlemelerin ötesinde belirsizdir.

[54]Mevcut deliller karşısında, Tarot Trumps Major'ın Kabalistik bir alfabe olarak tanımlanması, Mısır alfabesini oluşturduğu iddiası kadar onu destekleyecek kadar az şeye sahiptir. *Thoth'un Kitabı*. Bununla birlikte, bana bilinmeyen bir Yahudi Tarotu'nun olduğu bildirildi ve çok geçmeden bununla ilgili ilk elden bazı bilgiler verebilmeyi umduğumu bilmek, konuyla ilgilenen öğrencilerin ilgisini çekebilir. Bunun kanıtlanacağını varsaymak için çok az neden var (*A*) eski veya (*B*) Kabalistik; ama insan eşiğinde ne olduğunu asla bilemediği için, gelecekte değeri ne olursa olsun, bu gerçeği kayda geçiriyorum. Bu arada popüler falcı Tarotlarımızın Yahudi kökenli olduğunu söylemek oldukça boştur.

V. Yunanistan'da Büyü

Artık kesin büyü bilimlerinin doğal dışsal biçimini, güzellik biçimini aldığı döneme geçiyoruz. Biz de gördük*Zohar*insan prototipinin cennete nasıl yükseldiğini ve aşağıda varoluş sularına nasıl yansıdığını. Bu ideal insan, pantomorfik tanrının bu gölgesi, mükemmel formun bu erkeksi hayaleti, sembolizm dünyasında tek başına yaşamaya mahkum değildi. Ona Hellas'ın bereketli göğü altında bir arkadaş verildi. Göksel Venüs, iffetli ve verimli Venüs, üç Güzelliğin üçlü annesi, artık kaosun uyuyan derinliklerinden değil, adaların çiçeklerle süslenmiş o yankılanan şiir takımadasının canlı ve akıcı dalgalarından yükseldi. yeşil ağaçlar ve çiçekler tanrıların kapları gibi görünüyor.

Keldani'nin büyülü yedilisi, Orfik lirin yedi teliyle müziğe geçer. Yunanistan'ın ormanlarını ve vahşi doğalarını dönüştüren uyumdur. Orpheus'un şarkılarının melodisiyle kayalar yumuşar, meşeler ölçülerle sallanır ve vahşi hayvanlar insana tabi olur. Amphion böyle bir büyüyle Thebes'in duvarlarını yükseltti; o bilgelik şehri Cadmus, inisiyasyon şehri, kendisi de dünyanın yedi harikası gibi bir pantakt. Orpheus'un sayılara hayat vermesi gibi, Cadmus da düşünceyi harflerin işaretlerine bağladı.
Biri, güzel olan her şeye adanmış bir millet kurmuş, diğeri ise o millete, dehasına ve sevgisine karşılık gelen bir vatan sağlamıştır.

Antik Yunan geleneklerinde Orpheus, Büyük Eser'in ilkel fatihleri olan Altın Post'un kahramanları arasında sayılır. Altın Post bizzat güneşin giysisidir; insanın ihtiyaçlarına uygulamada hafiftir; büyülü eserlerin büyük sırrıdır; gayet iyi, inisiyasyon esas olarak anlaşılması gerektiği için; ve alegorik kahramanları mistik bir Asya'ya taşıyan şey şu veya bu arayışıydı. Öte yandan Cadmus, Mısır'ın görkemli Thebes'inden gönüllü olarak sürgün edilmişti; Yunanistan'a harflerin bilgisini ve harflerin yansıması olan uyumu getirdi. Tipik bir bilgelik şehri olan yeni Thebes, bu uyumun ölçülerine göre inşa edildi, çünkü bilim, doğası gereği matematiğin ebedi yasalarını izleyen hiyeroglif, fonetik ve rakamsal karakterler arasındaki ritmik yazışmalardan oluşur. Thebes daireseldir ve kalesi karedir; Büyülü gökyüzü gibi onun da yedi kapısı vardır ve efsanesi, okültizmin destanı ve insan dehasının önceden haber verilen tarihi olmaya mahkumdur.

Bütün bu gizemli alegoriler, bütün bu ilham verici gelenekler Yunan uygarlığının ruhudur; ama onların şiirsel kahramanlarının gerçek tarihini, doğu tarihinin bilinmeyen din adamları tarafından Yunanistan'a taşınan dönüşümleri dışında aramaktan vazgeçmeliyiz. O günlerin büyükleri tarafından yazılanlar yalnızca fikirlerin tarihiydi ve onlar bizi imparatorlukların doğuşuna ait insan mücadeleleri hakkında bilgilendirmek için çok çaba harcadılar. Homer, ölümsüz düşünce türleri olan tanrıları yönlendirerek onların yolunu takip etti; Jüpiter'in kaşlarını çatmasını bu anlamda bir dünya ayaklanması takip etti. Eğer Yunanistan Asya'ya ateş ve kılıç taşıdıysa, bu, şehvete kurban olarak bilime ve erdeme saygısızlıkların intikamını almak içindi; sadık aşıklarını mahveden o şehvetli Venüs'e rağmen Minerva ve Juno'ya dünya imparatorluğunu yeniden kazandırmaktı. İnsanların yerine tanrıları koyan ya da büyüklüğün yeryüzündeki zavallı cisimleşmeleri yerine etkiler ve ebedi kavramlar yerine nedenleri koyan şiirin yüce misyonu budur. Fikirler yükselir ve aynı zamanda imparatorlukları da yerle bir eder; Her türlü büyüklüğün temelinde bir tür inanç vardır ve inancın şiirsel, başka bir deyişle yaratıcı olabilmesi için hakikate dayanması gerekir. Bilgeleri meşgul etmeye değer tek tarih, karanlığın üzerinde sonsuza kadar galip gelen ışığın tarihidir. Medeniyet denilen şey bu güneşin büyük bir günüdür.

Altın Post masalı Hermetik Büyüyü Yunan inisiyasyonlarıyla birleştirir. Evrensel egemenliğe sahip olanların veya onun tarafından elde edilmesi gereken güneş koçunun Altın Postu, Büyük Eser'in simgesidir. Dodona'nın kehanet meşelerinden elde edilen keresteden inşa edilen Argonot gemisi, konuşan gemi, İsis'in gizemlerinin gemisi, yaşam gücü ve yenilenme gemisi, Osiris'in kasası, ilahi yenilenme yumurtasıdır. Maceracı Jason, inisiyasyona hazırlanan kişidir, ancak o yalnızca yiğitliğiyle bir kahramandır; insanlığın tüm tutarsızlığına ve tüm zayıflığına sahiptir, ancak tüm gücün kişileşmelerini de yanında götürür. Kaba kuvvete delalet eden Herkül'ün, değersiz aşklarının peşinde yoldan saptığı için işin içinde gerçek bir payı yoktur. Diğerleri, Zerdüşt sırlarının kalıntılarının hala korunduğu, inisiyasyon ülkesine, Kolhis'e varırlar. Sorun bu gizemlerin anahtarının nasıl elde edileceğidir ve bilim bir kez daha bir kadın tarafından ihanete uğramıştır. Medea, Jason'a babasının krallığı ve hayatıyla birlikte Büyük Eser'in sırlarını teslim eder; çünkü sırlarının açığa çıkmasının, onları koruyamayan kişinin ölümüyle sonuçlanması, okült sığınağın ölümcül bir yasasıdır. Medea, Jason'a savaşması gereken canavarlar ve zaferini garantileyecek şeyler hakkında bilgi verir. İlk olarak, ele geçirilmesi ve sabitlenmesi gereken astral sıvı olan dünyanın kanatlı yılanı vardır; dişlerinin daha önce Mars'taki boğalar tarafından sürülmüş olan çorak bir yere çekilmesi ve ekilmesi gerekiyor. Ejderhanın dişleri o asitlerdir[55]metal toprağı çifte ateşle ve dünyanın manyetik kuvvetleriyle hazırlandıktan sonra çözer. Bunu büyük bir savaşa benzeyen bir fermantasyon izler; kirli olan, kirli olan tarafından yutulur ve muhteşem Post, ustanın ödülüdür.

Böylece Jason'ın büyülü aşkı sona eriyor ve Medea'nın hikayesi devam ediyor, çünkü Yunan antik çağı okült bilimin tüm destanını bu tarihe dahil etmeye çalışıyordu. Hermetik Büyünün yerini göetia, baba katili, kardeş katili, çocuk katili alır, tüm tutkularını feda eder ama suçlarının hasadından asla keyif almaz. Medea, Ham gibi babasına ihanet eder ve Kabil gibi kardeşine suikast düzenler. Çocuklarını bıçaklıyor, rakibini zehirliyor ve aşkına imrendiği adamın nefretini topluyor. Jason'ın Altın Post'ta ustalaşarak bilgelik kazanmaması ilk bakışta şaşırtıcı olabilir, ancak onun sırlarını keşfetmesini yalnızca ihanete borçlu olduğu unutulmamalıdır. O, Orpheus gibi bir usta değil, Prometheus gibi bir yağmacıdır; bilgiden ziyade zenginlik ve güç arayışındadır. Bu nedenle sefil bir şekilde yok olur, çünkü Altın Post'un ilham veren ve egemen erdemleri Orpheus'un müritleri dışında asla anlaşılamayacaktır.

Prometheus, Altın Post, Thebaid, İlyada ve Odysseia - Doğanın gizemleriyle ve insanın kaderiyle dolu bu beş büyük destan, antik Yunan'ın İncil'ini, devasa bir anıtı, Ossa'nın üzerine yığılmış bir Pelion'u, başyapıtları oluşturur. başyapıt, biçim üstüne biçim, ışığın kendisi kadar güzel ve sonsuz düşünceler üzerinde taht kurmuş, gerçekte yüce. Bununla birlikte, şiirin rahiplerinin Yunan halkına gerçeğin kutsal olduğu bu muhteşem kurguları emanet etmeleri, kendi riskleri ve tehlikeleri altındaydı. Titanik mücadelelerini, insanüstü acılarını ve Prometheus'un ilahi umutlarını tasvir etmeye cesaret eden Aeschylus - Odipus ailesinin hayranlık uyandıran şairi Aeschylus - gizemlere ihanet etmek ve kutsal şeylere saygısızlık etmekle suçlandı ve ağır bir kınamadan zorlukla kurtuldu. Dramatik bir üçleme olan onun bütün niyetini şu anda kavrayamıyoruz.

[55]Lévi'nin yorumlanması sembolizmin çeşitli alanları arasında tereddüt ediyor gibi görünüyor ve bu noktada aşağıda anlatılanlar Altın Post'un simya yoluyla metalik dönüşümün bir alegorisi olduğunu gösteriyor. Bu sanatın daha sonraki müritlerinin çoğu tarafından böyle kabul edildi. Antoine Joseph Pernety'ye göre Altın Post, Büyük İş meselesinin sembolüdür; Jason'ın çalışmaları, buradaki işlemlere ve mükemmelliğe doğru ilerleme işaretlerine ilişkin bir alegoridir. Bu Post'un kazanılması, Projeksiyon Tozu'nun ve Evrensel İlaç'ın elde edilmesi anlamına gelir. Görmek*Sözlük Mytho-Hermétique*Ve*Les Fables Egyptiennes ve Grecques*, hem Pernety tarafından hem de özellikle cilt. Ben. ikinci çalışma, s. 437-494.

Prometheus'un tüm sembolik tarihi. Toplanan insanlara Prometheus'un Alcides tarafından nasıl teslim edildiğini ve Jüpiter'in tahtından nasıl atıldığını sergiledi. Dehanın acı çekmesindeki her şeye kadir olması ve sabrın iktidar üzerindeki kesin zaferi şüphesiz güzeldir, ancak kalabalık burada dinsizliğin ve anarşinin gelecekteki zaferini görebilir. Prometheus'un Jüpiter'i yenmesi, bir gün rahiplerinden ve krallarından kurtarılacak halk olarak anlaşılabilir; ve suçlu umutlar, bu olasılığı tedbirsizce ortaya çıkaran kişiye verilen müsrif alkışlarda büyük rol oynayabilir. Söz konusu başyapıtları dogmanın şiire olan eğilimlerine borçluyuz ve bu nedenle, Platon gibi şairleri taçlandırıp sonra da sürgüne göndermek isteyen sert inisiyeler arasında sayılmamalıyız; Çünkü gerçek şairler Tanrı'nın yeryüzündeki elçileridir ve onları gönderenler gökten hiçbir kutsamayı hak etmezler.

Büyük Yunan başlatıcısı ve onu ilk uygarlaştıran kişi aynı zamanda onun ilk şairiydi; çünkü Orpheus'un mistik veya masalsı bir kişilik olduğunu kabul etsek bile, Musæus'un varlığına inanmalı ve onun adı altında geçen dizeleri ona atfetmeliyiz. usta.[56]Aksi takdirde Argonotlardan birinin adının Orpheus olup olmamasının bizim için pek önemi yoktur, çünkü şiirsel yaratıcı yaşamaktan fazlasını yapmıştır; sonsuza kadar ölümsüzlük içinde yaşar. Orfik masal tam bir dogmadır, rahiplerin kaderlerinin açığa vurulmasıdır, güzelliğe tapınmanın yeni ideal biçimidir. Sevginin yenilenmesi ve kurtarılması burada zaten belirtilmektedir. Orpheus, Eurydice'i aramak için cehenneme iner ve onu görmeden geri getirmek zorundadır; aynı şekilde saf insan da arkadaşını yaratmalı, onu arzuyla değil, bağlılıkla kendisine yükseltmelidir. Gerçek aşkın nesnesine sahip olmayı hak ettiğimiz şey tutku nesnesinden vazgeçmektir. Zaten Hıristiyan şövalyeliğinin saf rüyalarının atmosferindeyiz. Fakat kâhin hâlâ bir insandır; duraklıyor, sorular soruyor ve bakıyor.*Ab sefil Eurydicem.*Kayboldu, hata işlendi, kefaretin artık başlaması gerekiyor. Orpheus duldur ve saflığıyla bu şekilde kalır; Eurydice ile evlilik tamamlanmamıştı ve bakire olan birinin dul eşi olarak bekaretinde dinleniyordu. Şair iki kalpli değildir ve tanrı soyunun çocukları bir kez ve tek başına sever. Babalık ilhamları, mezarın ötesinde bulunacak bir ideale duyulan özlem, kutsal ilham perisine adanarak kutsallaştırılan dulluk. Henüz gelmemiş ilhamlardan önce ne büyük bir vahiy. Yüreğinde ölümden başka hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği bir yara taşıyan Orpheus, ruhların ve bedenlerin doktoru olur; en sonunda, iffetinin kurbanı olarak ölür; uğradığı ölüm, inisiyelerin ve peygamberlerin ölümüdür. Tanrının birliğini ve aynı zamanda sevginin birliğini ilan ederek yok olur: Bu daha sonraki bir dönemde Orfik Gizemlerin köküydü.

Kendisinin kendi çağının çok üzerinde yükseldiğini gösteren Orpheus, zamanla bir büyücü ve büyücü olarak ün kazandı. Süleyman'a olduğu gibi ona da basit maddeler ve mineraller, göksel tıp ve felsefi taş bilgisi atfedildi. Efsanesinde ilkel başlangıcı, düşüşü ve onarımı, yani insanlığın büyük işinin üç bölümünü temsil ettiği için, şüphesiz bunları biliyordu.

Ballanche'a göre orfik inisiyasyon şu şekilde özetlenebilir: "İlk etapta elementlerin etkisine tabi tutulan insanın, daha sonra bunları kendi etkisi yönetmesi gerekir. Yaratılış, sürekli ve ebedi olan ilahi bir büyünün eylemidir. Gerçek varlık insan için kendini bilmede bulunur. Sorumluluk onun için bir fetihtir ve günahın cezası da zafer için başka bir fırsattır. Tüm yaşam ölüm üzerine kuruludur ve palingenesis onarımın yasasıdır. Evlilik insanlıkta büyüklerin yeniden üretimidir

[56]Bu ismin birçok taşıyıcısı arasında, gelenek gereği Virgil'in andığı Orpheus'un öğrencisi ya da oğlu olan kişiye atıfta bulunulduğunu sanıyorum. Şiirlerinden hiçbiri günümüze ulaşmamıştır, dolayısıyla bu iddia başarısız görünmektedir. Orfik şiirlerin antikliği*Argonotika*, İlahiler vb. - başka bir sorudur ve konuyla ilgili eleştirilerin sonuçları iyi bilinmektedir.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

kozmogonik gizem. Tanrı ve Doğa bir olduğu için o da bir olmalıdır. Hayat Ağacının birliğidir, sefahat ise bölünme ve ölümdür. Astroloji bir sentezdir, çünkü Hayat Ağacı tek bir ağaçtır ve onun gökyüzüne yayılan ve yıldız çiçekleri taşıyan dalları, toprakta saklı kökleriyle uyum içindedir. Bitkilerde, metallerde ve değişen derecelerde yaşamla donatılmış bedenlerde bulunan tıbbi ve büyülü erdemlere ilişkin bilgi de sentetik bir bilgidir. Çeşitli aşamalardaki organizasyon kapasiteleri bir sentezle ortaya çıkar. Bitkilerin bitkisel ruhu ve tüm asimilasyon güçleri gibi metallerin bir araya gelişleri ve ilgileri de bir sentezle bilinir hale gelir.

Güzelin gerçeğin ihtişamı olduğu söylenir ve bu nedenle ilk kez Yunanistan'da ortaya çıkan formun mükemmelliğini Orpheus'un bu büyük ışığına atfetmeliyiz. Ona göre, kaynak olarak, tüm yüksek Hıristiyan felsefesinin pagan babası olan ilahi Platon'un okulu da referans alınabilir. Ondan Pisagor ve*İlluminati*İskenderiyelilerin de gizemleri aynı şekilde ortaya çıkıyor. İnisiyasyon değişime uğramaz; çağlar boyunca onunla nerede karşılaşırsak karşılaşalım, o bir ve aynıdır. Martines de Pasqually'nin son müritleri hala Orpheus'un çocuklarıdır; ama onlar, Hıristiyanların vücut bulmuş Sözü olan antik felsefenin Gerçekleştiricisine tapıyorlar.

Altın Post ile ilgili masalın ilk bölümünün Orfik Büyünün sırlarını içerdiğini ve ikinci bölümünün Göetia'nın kötüye kullanılmasına veya karanlığın Büyüsüne karşı mantıklı uyarılara adandığını söylemiştik. Günümüzde büyücülük adı altında bilinen Sahte veya Göetik Büyü hiçbir zaman bir bilim olarak değerlendirilemez: Kaderin ampirizmidir. Her aşırı tutku, iradenin efendisi olamayacağı yapay bir güç üretir, ancak bu güç, tutkunun zulmüne itaat eder. Albertus Magnus'un bize öfkeyle kimseye lanet etmememizi öğütlemesinin nedeni budur. Theseus'un Hippolytos'a lanet etmesinin öyküsü. Aşırı tutku gerçek deliliktir ve ikincisi de Astral Işığın sarhoşluğu veya tıkanıklığıdır. Deliliğin bulaşıcı olmasının ve tutkuların genel olarak gerçek bir büyücülük gibi işlemesinin nedeni budur. Kadınlar büyücülükte erkeklerden üstündür çünkü aşırı tutkuyla daha kolay etkilenirler. Büyücü kelimesi açıkça şans kurbanlarını ve tabiri caizse ölümcüllüğün zehirli mantarlarını belirtir.

Yunan büyücüler, özellikle de Teselya'daki büyücüler, korkunç kuralları kanıtladılar ve kendilerini iğrenç ayinlere verdiler. Çoğunlukla artık tatmin edemeyecekleri arzuların heba ettiği kadınlar, köhne fahişeler, ahlaksızlık ve çirkinlik canavarlarıydı. Aşkı ve hayatı kıskanan bu zavallı yaratıklar, sevgililerini ancak mezarlarda buldular, daha doğrusu gençlerin buz gibi bedenlerini iğrenç okşamalarla yutmak için mezarları ihlal ettiler. Çocukları çaldılar ve sarkan göğüslerine bastırarak çığlıklarını bastırdılar. Onlar biliniyordu gibi*lamiæ*,*stryges*,*empusæ*; çocuklar onların kıskançlığının ve dolayısıyla nefretinin hedefi olmuş ve bu nedenle onları kurban etmişlerdir. Bazıları, Horace'ın bahsettiği Canidia gibi, onları başlarına kadar gömmüşler ve etrafları ulaşamayacakları yiyeceklerle çevrili olarak açlıktan ölmeye bırakmışlar; diğerleri başları, elleri ve ayakları kestiler, yağlarını ve yağlarını bakır leğenlerde merhem kıvamına gelinceye kadar kaynattılar ve daha sonra bunu banotu, belladonna ve siyah haşhaş suyuyla karıştırdılar. İğrenç arzuları yüzünden durmadan rahatsız olan organı bu merhemle yağladılar; şakaklarını ve koltuk altlarını da ovuşturdular ve sonra dizginsiz ve lüks rüyalarla dolu bir uyuşukluğa düştüler. Açıkça konuşmak gerekiyor; bunlar Kara Büyünün kökenleri ve geleneksel uygulamasıdır; bunlar orta çağlara aktarılan sırlardır; ve sonuçta, engizisyon mahkemelerinin cezasından çok, alenen lanetlenerek alevlere mahkum edilen sözde masum kurbanlar bunlardır. Her şeyden önce İspanya ve İtalya'da yarış vardı.*stryges*,*lamiæ*Ve*empusæ*geç bir dönemde bile boldu; şüphe duyanlar yapmalı

Franciscus Torreblanca'nın derlediği, bu ülkelerin en deneyimli kriminologlarına danışın,[57]Granada Kançılaryası'nın Kraliyet Avukatı,*Epitom Delictorum*.

Medea ve Circe, Yunanlılar arasında Malefik Büyü türleridir. Circe sevgililerini büyüleyen ve onları küçük düşüren gaddar bir kadındır; Medea, her şeye cesaret eden ve Doğayı kendi suçlarına suç ortağı yapan küstah zehirleyicidir. Circe gibi büyüleyen, yakınlığı kirleten yaratıklar var aslında. Acımasız tutkulardan başka hiçbir şeye ilham veremezler; sizi yorarlar ve sonra küçümserler. Onlara Ulysses'in politikasına göre davranılmalı, korku yoluyla itaate zorlanmalı ve sonunda pişmanlık duymadan bırakılmalıdır. Onlar güzel, kalpsiz canavarlardır ve kibirleri onların tüm hayatlarıdır.
Antik çağda sirenler şeklinde tasvir edilmişlerdi.

Medea'ya gelince, o sapkınlığın vücut bulmuş halidir, kötülüğe isteklidir ve kötülük yapar. Sevme yeteneğine sahiptir ve korkuya boyun eğmez ama sevgisi nefretinden daha korkunçtur. O kötü bir anne ve çocukların yok edicisidir; geceyi seviyor ve ay ışığı altında zehir yapmak için zararlı otlar topluyor. Havayı mıknatıslar, yeryüzüne yardım getirir, suya bulaşır ve ateşi bile zehirli hale getirir. Sürüngenler ona derilerini sağlıyor; korkunç sözler mırıldanıyor; kan izi onu takip ediyor; ve parçalanmış uzuvlar ellerinden düşüyor. Öğütleri çıldırtıyor, okşamaları dehşete yol açıyor.

Yasak bilimlere aşina olarak kendi cinsinin görevlerinin ötesine geçmeye çalışan kadın böyledir. Erkekler ondan kaçınıyor, çocuklar o geçerken saklanıyor. Akıldan yoksundur, gerçek aşktan yoksundur ve Doğanın ona karşı isyan eden oyunları onun gururunun sürekli yenilenen azabıdır.

[57]İblis bilimcilerin neredeyse tamamı ihtiyaç halinde hizmet edecek. Cizvit Martinus Delrio şunları yazdı: *Disquisitionum Magicarum Libri Sex*hakkında söylenecek çok şey var*Lamiæ*Ve*Stryges*. Ayrıca Cornelius Agrippa'nın öğrencisi Joannes Wierus da var; onun ünlü eseri Büyücülüğün Yanılsamaları ve Sahtekarlıkları:*Tarihler, Anlaşmazlıklar ve Söylemler*— 1885'te Latince'den Fransızca'ya çevrildi.

VI. Pisagor'un Matematiksel Büyüsü

Numa'yı başlatan ve Sihir konusundaki ustalığı hakkında daha önce bir şeyler söylenmiş olan kişi, Tarchon olarak bilinen bir şahsiyetti ve kendisi de Tages adında bir Keldani'nin öğrencisiydi. O zamanlar bilimin, dünyada bir oraya bir buraya gidip gelen, orada rahipler ve krallar yetiştiren havarileri vardı. İlahi Takdir'in tasarılarını gerçekleştirmek için zulmün kendisi de sıklıkla reddedildi ve bu, yetmiş ikinci Olimpiyatlara doğru, yani Numa'nın saltanatından dört nesil sonra gerçekleşti. Samoslu Pisagor, Polykrates'in zulmünden İtalya'ya sığındı. Sayılar felsefesinin büyük destekçisi dünyanın tüm kutsal alanlarını ziyaret etmiş ve hatta sünnet edildiği Yahudiye'ye bile gitmişti.[58]Kabala'nın gizemlerine kabulünün bedeli olarak, Hezekiel ve Daniel peygamberler tarafından belli bir ihtiyatla kendisine iletilmiştir. Daha sonra, fakat yine de zorluk yaşamadan, Kral Amasis'in tavsiyesi üzerine Mısır inisiyasyonunu elde etti. Kendi dehasının yetenekleri, kâhinlerin kusurlu açıklamalarını destekledi, böylece kendisi de bir usta ve gizemleri açıklayan biri oldu.

Pisagor, Tanrı'yı ışıkla bürünmüş, yaşayan ve mutlak bir gerçek olarak tanımladı; Söz'ü, biçimin tezahür ettiği sayı olarak tanımladı; ve her şeyi ondan türetti*tetraktikler*- yani tetrad. Ayrıca Tanrı'nın doğası uyum olan üstün müzik olduğunu da söyledi. Ona göre din, adaletin en yüksek ifadesiydi; tıp, bilimin en mükemmel uygulamasıydı; güzel olan uyumdu; kuvvet, sebep; mutluluk, mükemmellik; oysa uygulamada doğruluk, insanların zayıflığına ve sapkınlığına güvenmemekten ibaretti.

Crotona'ya yerleştiğinde, o şehrin yargıçları, onun zihinler ve kalpler üzerinde bu kadar büyük bir etkiye sahip olduğunu görünce, ilk başta onunla ilgili biraz endişeye kapıldılar; ama sonuçta onun tavsiyesine başvurdular. Pisagor onlara ilham perilerini geliştirmelerini ve aralarındaki en mükemmel uyumu korumalarını öğütledi, çünkü efendiler arasındaki kavgalar hizmetkarlar arasında isyanı körüklemişti. Daha sonra onlara büyük dini, politik ve sosyal düsturunu aktardı: Anarşiden önce tercih edilmeyecek hiçbir kötülük yoktur; bu, evrensel uygulama ve neredeyse sonsuz derinliğe sahip bir aksiyomdur, ancak kendi çağımız bile henüz yeterince aydınlanmamıştır. anlamak.

Hayatının geleneklerinin dışında, Pisagor'un kalıntıları onun Altın Ayetleri ve Sembolleridir; bunlardan ilki popüler ahlakın sıradan yerleri haline gelmiştir, çağlar boyunca başarıları o kadar büyük olmuştur ki. Aşağıdaki gibi çevrilmişlerdir:[59]

“Öncelikle Yasa tarafından belirlenen ve emredilen ölümsüz tanrılara tapın. Yemininize ve ardından iyilik ve ışıkla dolu kahramanlara saygı gösterin... Aynı şekilde anne babanıza ve size en yakın olanlara da saygı gösterin. Geri kalan tüm insanlık arasında, erdemiyle öne çıkanı dostunuz yapın. Daima onun yumuşak öğütlerine kulak verin ve onun erdemli ve faydalı davranışlarından örnek alın. Arkadaşınızdan mümkün olduğunca nefret etmekten kaçının.

[58]Bu masalın nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum ve bu soru, onu açıklığa kavuşturmak için gerekli olan acılara değmez. Éliphas Lévi tarafından tarihsel bir gerçek olarak anlatılıyor; ancak kendisinden önce gelen okültiste çok şey borçlu olan M. Edouard Schuré'nin, amacına göre fazla efsanevi olmasaydı, onu Pythagoras'ın romantik biyografisine dahil etmekten memnuniyet duyacağına şüphe yok. Samos bilgesinin Babil'de on iki yıl kaldığı süre boyunca Yahudi tektanrıcılığı üzerine eğitim aldığını ileri sürmekle yetiniyor.
[59]Yazarlık*Altın Ayetler*elbette tartışılan bir nokta; ve onların gerçek yazarının Epaminondas'ın öncüsü ve Pisagor felsefesinin yaklaşık M.Ö. 388'deki temsilcisi Lysis olduğu eski bir iddiadır; ustasının M.Ö. altıncı yüzyılın başlarına atfedildiğine inanılmaktadır. Éliphas Lévi'nin Ayetleri M.Ö. Orijinalleri çok uzak mesafeden yansıtan, kendine ait bir metrik form. Bu sunumu takip etmedim ancak Bay GRS Mead'in sunumuna başvurdum.

hafif bir hata. Gücün, zorunluluğun yakın komşusu olduğunu anlayın.... Oburluk, tembellik, şehvet ve öfke gibi bu tutkuların üstesinden gelin ve onları yok edin. Ne başkalarının yanında ne de özel olarak kötülük yapmayın ve her şeyden önce kendinize saygı gösterin. Sonra, davranışlarında ve sözlerinde adaleti gözet.... Şansın nimetleri belirsizdir; nasıl edinilebilirlerse, aynı şekilde kaybolabilirler de. Her zaman şunu düşün, tüm insanların ölmesi kader tarafından emredilmiştir... Ne olursa olsun kaderini sabırla destekle ve asla azarlama; ama bunu düzeltmek için elinizden geleni yapın. Kaderin bu talihsizliklerin büyük kısmını iyi adamlara göndermediğini düşün... Hiç kimse sözleriyle ya da eylemleriyle seni baştan çıkarmasın; ne de seni, kendine faydası olmayan bir şeyi söylemeye veya yapmaya ikna etme. Aptalca eylemlerde bulunmamak için harekete geçmeden önce danışın ve düşünün. Çünkü düşünmeden konuşmak ve hareket etmek zavallı bir adamın görevidir. Ama sonradan sana sıkıntı vermeyecek ve seni tövbeye mecbur bırakmayacak şeyleri yap. Anlamadığınız hiçbir şeyi asla yapmayın; ama bilmen gereken her şeyi öğren, bu sayede çok hoş bir hayat yaşayacaksın. Hiçbir şekilde vücudunuzun sağlığını ihmal etmeyin; ama ona gerektiği kadar içecek ve et verin ve ayrıca ihtiyaç duyduğu egzersizi yapın... Kendinizi lüks olmadan temiz ve düzgün bir yaşam tarzına alıştırın... Yalnızca size zarar veremeyecek şeyleri yapın, ve onları yapmadan önce iyice düşün. Yattıktan sonra, gün içindeki tüm eylemlerinizi mantığınızla gözden geçirene kadar asla göz kapaklarınızı kapatmayın. Nerede yanlış yaptım? Ben ne yaptım? Yapmam gereken neyi atladım?”

Bu noktaya kadar Altın Ayetler yalnızca bir öğretmenin talimatları gibi görünüyor. Ancak çok farklı bir yapıya sahiptirler. Bunlar Büyük Çalışmanın, yani mükemmel ustanın yaratılışının ilk bölümünü oluşturan majikal inisiyasyonun ön yasalarıdır. Bu, aşağıdaki ayetlerle kanıtlanmıştır:

“Doğanın kaynağı, davası ebedi olan Kutsal Kuaternion'u ruhlarımıza nakleden Allah'a yemin ederim ki. Başlayacağınız işi başarmaları için tanrılara dua etmeden asla herhangi bir işe el atmayın. Bu alışkanlığı kendine alıştırdığında Ölümsüz Tanrıların ve insanların yapısını öğreneceksin. Farklı varlıkların ne kadar uzağa uzandığı ve onları bir araya getiren ve bağlayan şey bile... ve bu dünyada hiçbir şey senden saklanmayacak... Ey Jüpiter, Babamız! İnsanları, onlara baskı yapan tüm kötülüklerden kurtarmak istiyorsan, onlara hangi şeytanı kullandıklarını göster. Ama cesaret alın; insan ırkı ilahidir... Kendini ölümlü bedeninden arındırdıktan sonra en saf Ether'e vardığında, sen bir tanrı olacaksın, ölümsüz, bozulmaz ve ölümün artık senin üzerinde hakimiyeti olmayacak."

Pisagor aksini söyledi: "Nasıl ki üç ilahi kavram ve üç anlaşılır alem varsa, üçlü bir kelime de vardır, çünkü hiyerarşik düzen her zaman üçlü tarafından tezahür ettirilir. Var (*A*) basit konuşma, (*B*) hiyeroglif konuşma ve (*C*) sembolik konuşma. Başka bir deyişle, ifade eden kelime vardır, gizleyen kelime vardır ve son olarak şunu ifade eden kelime vardır: tüm hiyerarşik zeka bu üç derecenin mükemmel bilimindedir." Bu şekilde doktrini sembollerle kutsallaştırdı, ancak kendisine göre er ya da geç putperestliğe yol açacak kişileştirmelerden ve imgelerden kaçındı. Hatta şairlerden nefret etmekle suçlanmıştır, ancak sanatı yasakladığı kişiler kötü şiir yazanlardır: "Arpı olmayan, ölçülü şarkı söylememeye çalış" diyor sembollerinde. O kadar büyük bir adam ki, yüce düşünceler ile güzel mecazi ifadeler arasındaki tam örtüşmeyi asla göz ardı edemez; aslında kendi sembolleri şiirle doludur: "Taçların yapıldığı çiçekleri dağıtmayın." Bu şekilde öğrencilerine asla şanı azaltmamalarını ve dünyanın onurlandırması gereken şeyleri asla küçümsememelerini öğütler.

Pisagor iffetliydi ama müritlerine bekaret emretmek şöyle dursun, kendi adına evlendi ve çocukları oldu. Eşinin güzel bir sözü hafızalarda kaldı:

Bir kadına bir erkekle cinsel ilişki sonrasında arınmanın gerekli olup olmadığı ve bu durumda ne kadar süre sonra kendisini kutsal şeylere yaklaşabilecek kadar arınmış sayabileceği sorulmuştur. Şöyle cevap verdi: “Kocasıyla birlikte olursa hemen; ama başka biriyle olursa asla.”

Pisagor okulunda Doğanın gizemlerine giriş için yeterli olan aynı katı ilkeler, aynı görgü saflığı ve böylece temel güçlerin yönetilebileceği benlik üzerindeki imparatorluğa ulaşıldı. Pisagor, bizim ikinci görüş dediğimiz ve o zamanlar kehanet olarak bilinen yetiye sahipti. Bir gün deniz kıyısında öğrencileriyle birlikteyken ufukta bir gemi belirdi. "Efendim" dedi sahabelerden biri, "o geminin yükünü bana verseler zenginlik mi olur?" Pisagor, "Senin için faydasız olmaktan öte bir şey olur" diye yanıtladı. “Öyleyse onu mirasçılarıma saklarım.” "Onlara iki ceset miras bırakmak ister misin?" Gemi limana yanaştı ve kendi ülkesine gömülmek isteyen bir adamın cesedini taşıdığı ortaya çıktı.

Ayrıca hayvanların Pisagor'a itaat ettiği de rivayet edilir. Olimpiyat Oyunlarının ortasında, cennete doğru kanat çırpan bir kartala işaret verdi; kuş daire şeklinde dönerek alçaldı ve efendisinin görevden alınmasının işareti üzerine yeniden hızlı bir şekilde uçmaya başladı. Ayrıca Apulia'yı kasıp kavuran büyük bir ayı vardı; Pisagor onu ayağa kaldırdı ve ülkeyi terk etmesini söyledi. Böylece ortadan kayboldu ve bu kadar muhteşem bir gücü hangi bilgiye borçlu olduğu sorulduğunda şu cevabı verdi: "Işık bilimine." Animasyonlu varlıklar aslında ışığın enkarnasyonlarıdır. Çirkinliğin karanlığından formlar ortaya çıkıyor ve giderek güzelliğin ihtişamına doğru ilerliyor; içgüdüler biçimlerle uyum içindedir; hayvanların analizi diyebileceğimiz o ışığın sentezi olan insan ise onlara hükmetmek için yaratılmıştır. Ancak öyle oldu ki, onların efendisi olarak yönetmek yerine, onlara zulmeden ve yok edici oldu, böylece ondan korktular ve ona isyan ettiler. Hem hayırsever hem de yönlendirici olan istisnai bir iradenin varlığında, bunlar tamamen mıknatıslanırlar ve bir dizi modern fenomen, Pisagor'unki gibi mucizelerin olasılığını anlamamızı sağlayabilir ve sağlamalıdır.

Fizyonomistler, erkeklerin çoğunluğunun şu veya bu hayvana belli bir yüz benzerliğine sahip olduğunu gözlemlediler. Bu, yalnızca çeşitli fizyonomilerin yol açtığı izlenimin ürettiği ve bazı belirgin kişisel özellikleri ortaya çıkaran bir hayal meselesi olabilir. Bu yüzden asık suratlı adam ayıya benzer, münafık ise kedi görünümündedir ve diğerleri de öyledir. Bu tür yargılar hayal gücünde büyütülür, rüyalarda ise daha da abartılır; uyanıkken bizi rahatsız eden kişiler hayvana dönüşerek kabusun tüm acılarını yaşamamıza sebep olurlar. Artık hayvanlar -bizim kadar, hatta bizden daha fazla- hayal gücünün egemenliği altındadır, ama onun hatalarını kontrol edebileceğimiz yargıdan yoksundurlar. Dolayısıyla kendi çekiciliğimizin uyandırdığı sempati veya antipatilere göre bize karşı etkilenirler. Üstelik insan formunun altında yatan şeyin bilincinde değiller ve bizi yalnızca kendilerine hükmedilen diğer hayvanlar olarak görüyorlar; köpek, sahibini kendisinden daha mükemmel bir köpek sanıyor. Hayvanlara hakim olmanın sırrı bu içgüdünün yönetilmesinde yatmaktadır. Ünlü bir vahşi hayvan terbiyecisi, korkunç bir yüz sergileyerek ve öfkeli bir aslan gibi davranarak aslanlarını büyülediğini gördük. İşte bize kurtlarla ulumamızı ve koyunlarla melememizi söyleyen popüler atasözünün tam anlamıyla bir uygulaması. Ayrıca her hayvan formunun belirli bir içgüdüyü, yeteneği veya kusuru gösterdiğini de anlamak gerekir. Eğer canavarın karakterinin içimizde baskın olmasına izin verirsek, giderek artan oranda onun dış görünüşünü üstlenme eğiliminde olacağız ve hatta onun mükemmel imajını Astral Işık üzerinde etkilemeye başlayacağız; Dahası, rüyalara ya da coşkuya düştüğümüzde, kendimizi kendinden geçmiş kişilerin ve uyurgezerlerin bizi göreceği gibi ve şüphesiz hayvanların gözünde göründüğümüz gibi göreceğiz. Böyle durumlarda olmasına izin verin

sönecek, ısrarcı rüyalar deliliğe dönüşecek ve biz de Nebuchadnezzar gibi canavarlara dönüşeceğiz. Bu, bazıları yasal olarak kurulmuş olan kurt adamlarla ilgili hikayeleri açıklıyor. Gerçekler tartışma götürmezdi ama tanıklar da kurt adamlardan daha az halüsinasyon görmüyorlardı.[60]

Rüya halindeki tesadüf ve yazışma vakaları ne nadir ne de olağanüstüdür. Manyetik ecstasy durumundaki kişiler dünyanın farklı uçlarından birbirlerini görebilir ve konuşabilirler. Biz de birisiyle ilk kez tanışabiliriz ve rüyalarımızda sık sık karşılaştığımız için o kişi eski bir tanıdık gibi görünecektir. Hayat bu tuhaf olaylarla doludur ve insanın hayvana dönüşmesine dair deliller her tarafta mevcuttur. Varoluşun bütün lağımlarını aşındırdıktan sonra neredeyse aptal durumuna düşmüş kaç tane yaşlı fahişe ve obur dişi, kendi tomlarına fena halde aşık olan yaşlı dişi kedilerden başka bir şey değildir.

Pisagor her şeyden önce ruhun ölümsüzlüğüne ve yaşamın sürekliliğine inanıyordu. Yaz ve kışın, gündüz ve gecenin, uyku ve uyanmaların sonsuz ardışıklığı onun için ölüm olgusunu yeterince açıklıyordu. Ona göre insan ruhlarının özel ölümsüzlüğü de hafızanın kalıcılığından kaynaklanıyordu. Önceki enkarnasyonlarının bilincinde olduğu söyleniyor ve eğer rapor doğruysa, bu onun anılarının önerdiği bir şeydi, böyle bir adam için ne sahtekar ne de aptal olabilirdi.[61]Basit spekülasyon ve hipotezler kendisi tarafından olumlu bir doğrulama olarak inşa edilmişken, rüyalarında eski anılara rastlamış olması muhtemeldir. Her ne olursa olsun düşüncesi muhteşemdi, çünkü bireyselliğimizin gerçek yaşamı yalnızca hafızadan ibarettir. Eskilerin resmettiği Lethe'nin suları, ölümün gerçek felsefi türüydü. Görünüşe göre Mukaddes Kitap, Mezmurlar Kitabı'nda "adil olanın sonsuza dek anılması" söylendiğinde bu fikre ilahi bir onay veriyor.[62]

[60]İkinci bölümün ekleri arasında*Zohar*fizyonomi üzerine kısa bir bölüm var ve çok ilginç bazı materyaller içeriyor. Mesela belli renk ve özellik özelliklerine sahip bir adamın Allah'a yönelmesi halinde sağ gözünün gözbebeğinde beyaz bir leke oluşacağını öğreniyoruz. Alnında yarım daire şeklinde üç kırışık bulunan ve gözleri parlayan kişi, düşmanlarının yenilgisini görecektir. Zina eden ve tövbe etmeyen bir adam, göbeğinin altındaki bir çıkıntıdan tanınır ve üzerinde iki kıl bulunur. Tövbe ederse kıllar gider ama şişlikler kalır. Kulağında güzellik lekesi olan bir adam, Kanunun büyük bir ustası olacak ve genç yaşta ölecektir. Omuzlar arasındaki iki uzun kıl, nesnesiz ve sürekli küfür etmeye yatkın bir kişiyi gösterir. Bu ayrıntıların bilimin ihmal edilmiş bir kısmına ait olduğu görülecektir ve eğer böyle alıntı yaptığı eseri tamamen biliyor olsaydı, Éliphas Lévi'nin bunları nasıl kendi hizmetine sunacağını bilemiyorum. sıklıkla.

[61]Reenkarnasyon hipotezi kişisel olarak Éliphas Lévi'nin hoşuna gitmemişti ve o, Zoharik Kabalizmi bunun burada bir miktar önem taşıdığını anlayacak kadar bilmiyordu. Pisagor'un öğretisine ilişkin gelenekler, gerçek değerleri dikkate alınarak ele alınmalıdır, ancak bunlara göre onun, ruhun birbirini takip eden bedenlere göçü olarak anlaşılan, ruh hali doktrini olarak adlandırılan öğretinin önemli bir savunucusu olduğuna şüphe yoktur. . Kendisi de öyleydi (*A*) Æthalides, Merkür'ün oğlu; (*B*) Truva savaşında Menelaus'un elinde ölen Panthus'un oğlu Euphorbus; (*C*) İyonya'nın bir şehri olan Klazomenae'nin peygamberi Hermotimus; (*D*) mütevazı bir balıkçı ve nihayet (*e*) Samoslu filozof.

[62]*Anıt olarak æterna erit justus.*

VII. Kutsal Kabala

Şimdi İbrahim tarafından Keldani'den alınan, Yusuf tarafından Mısır rahiplerine iletilen, Musa tarafından edinilen ve İncil'deki sembollerle gizlenen Kutsal Kabala'ya veya Şit'in çocuklarının geleneğine dönerek gerçek bilimin kökenine başvuralım. Kurtarıcı tarafından Aziz Yuhanna'ya vahyedilen ve bu Havari'nin Kıyametinde tüm antik dönemlerinkine benzeyen hiyeratik görüntülerde bütünüyle somutlaşan.

Putperestlikle akraba olan her şey Kabalistler tarafından nefretle karşılanıyordu, buna rağmen Tanrı onlar tarafından bir insan figürü altında temsil ediliyordu, ama bu tamamen hiyeroglifti. Onlar için O, akıllıdır, sevendir, yaşayan sonsuzdur. O, ne bütün varlıkların bütünlüğüdür, ne soyutluk içindedir, ne de felsefi olarak tanımlanabilir bir varlıktır. O her şeyin içindedir, her şeyden daha fazlası ve daha büyüğüdür. O'nun adı tarif edilemez ve yine de bu isim yalnızca O'nun tanrısallığının insani idealini ifade eder.[63]İnsanın Tanrı'yı Kendinde anlaması mümkün değildir. O, imanın mutlakıdır, fakat aklın mutlakı Varlıktır. Varlık kendi kendine vardır ve öyle olduğu için vardır. Varlığın nedeni Varlığın kendisidir. Şunun ya da bunun neden var olduğu meşru bir spekülasyon meselesidir, ancak Varlığın neden var olduğunu araştırmak saçma olacaktır, çünkü bu, Varlığı Varlıktan önce varsaymak olacaktır.

Varlıktaki varoluş tarzlarının uyumlu ve hiyerarşik yasalara göre dengelendiği akıl ve bilim tarafından kanıtlanmıştır. Artık hiyerarşi artan bir ölçekte derecelendiriliyor ve giderek daha monarşik hale geliyor. Aynı zamanda akıl, tek bir mutlak şefin huzurunda, bu yüce kralın üzerinde gördüğü yüksekliklere kapılmadan duramaz; bu nedenle sessizliğe sığınır ve yerini tapınma inancına bırakır. Hem bilim hem de akıl açısından kesin olan şey, Tanrı düşüncesinin insandaki tüm özlemlerin en büyüğü, en kutsalı ve en yararlısı olduğudur; ahlak ve onun ebedi yaptırımı bu inanca dayanmaktadır. Dolayısıyla insanlıkta varlığın en gerçek olgusudur ve eğer yanlış olsaydı, Doğa saçmayı formüle ederdi, boşluk yaşamı onaylardı ve aynı anda hem Tanrı'nın var olduğu hem de Tanrı'nın var olmadığı söylenebilirdi. Tanrı. Kabalistler işte bu felsefi ve tartışılmaz gerçekliğe ya da İlahiyat kavramına bir isim verirler ve diğer tüm isimler de onun içinde yer alır.[64]Bu ismin şifreleri tüm sayıları üretir ve harflerinin hiyeroglif biçimleri, içindeki her şeyle birlikte Doğanın tüm yasalarını ifade eder. İlahi Tetragram ile ilgili olarak daha önce ele alınan konulara bu yerde tekrar dönmeyeceğiz.*Aşkın Büyü Doktrini*; ancak Kabalistlerin onu dört ana şekilde yazdıkları da eklenebilir: (1) יהוה, jhvh olarak yazılır, ancak telaffuz edilmez. Ünsüz harfler yod, he, vau, he'dir ve tüm benzetmelere karşı bizim tarafımızdan Yehova olarak çevrilmiştir, çünkü şekli çok bozuk olan Tetragrammaton

[63]Éliphas Lévi "anlatılamaz" sözcüğünün ifade edilemeyen bir şey anlamına geldiğini unutmuş; Kabalistlere göre etkili ismin gizli olduğunu söylemek istiyordu.
[64]Daha sonraki tüm Kabalistler bu konuda hemfikirdir*Tetragrammaton*İlahi isimlerin kökü ve temelidir. Sefirotik sistemde tahsislerden biri şöyledir:*Hokmah*veya Yüce Bilgelik, buna karşılık gelir *Yod*Tetragrammaton'un.*Keter*Taç olan ona atfedilen hiçbir mektubun olmadığı söyleniyor, çünkü gizemi*Ain Soph*Tanrılığın gizli uçurumu burada ima edilmektedir. Ancak zirve noktası*Yod*bir bakıma samimi bir kaygı uyandırıyor*Keter*.*O*İlahi Dörtlü'nün ikinci harfidir ve ona atfedilir.*Bina*veya Yüce Anlayış, burada tüm yaşam kavranır. Burası Hz.*Şekina*aşkınlık içinde. Üçüncü mektup ise*Vau*ve altısını içerdiği söyleniyor*Sephiroth*itibaren*Chesed*ile*evet*. İkinci*O*dördüncü ve son harf; karşılık gelir *Malkut*veya Tanrı'nın birliğinin sırrının bulunduğu Krallık. Burası Hz.*Şekina*tezahürde. Böylece,*Yod*,*O*, *Vau*,*O*Yehova olarak adlandırdığımız on kelimenin tümünü içerir*Sephiroth*. Ancak başka tahsisler de var.

altı harften oluşur.[65](2) אדני, adni, Rab anlamına gelir ve bizim tarafımızdan adonai olarak telaffuz edilir.[66](3) אהיה ahih, Varlık anlamına gelir ve şu şekilde telaffuz edilir: biz eieie.[67](4) אגלא, agla, yazıldığı gibi telaffuz edilir ve Kabala'nın tüm gizemlerini hiyeroglif olarak içerir.[68]

Mektup*Alef*א, İbrani alfabesinin ilkidir ve birliği ifade ederek hiyeroglif olarak Hermes'in dogmasını temsil eder: Yukarıda olan aşağıdakine benzer. Buna uygun olarak mektubun iki kolu vardır ve bu kollardan biri aynı hareketle yeryüzünü, diğeri ise gökyüzünü işaret etmektedir. Mektup*Gimel*, ג, alfabede üçüncüdür; sayısal olarak üçlüyü ifade eder, hiyeroglif olarak ise doğumu, bereketi ifade eder. Lamed, ל, on ikinci harftir ve mükemmel döngünün bir ifadesidir. Hiyeroglif bir işaret olarak düşünüldüğünde sürekli hareketin dolaşımını ve yarıçapın çevreyle ilişkisini temsil eder. Çoğaltılan*Alef*sentezini temsil eder. Bu nedenle agla adı şu anlama gelir: (1) üçlüyle sayıların döngüsünü gerçekleştiren ve birliğe geri dönen birlik. (2) Onunla bir olan Doğanın verimli ilkesi. (3) Bilimi bereketleyen ve onu birliğe kavuşturan ilk gerçek. (4) Özet, analiz, bilim ve sentez. (5) Tek Tanrı olan Üç İlahi Kişi; Astral Işığın egemen bir irade eylemiyle sabitlenmesi olan ve üstadlar tarafından bir okla delinmiş bir yılan olarak temsil edilen ve böylece harfi oluşturan Büyük Çalışmanın sırrı*Alef*. (6) Üç temel maddeye, Tuz, Kükürt ve Cıvaya karşılık gelen üç çözünme, süblimleşme ve sabitleme işlemi; tamamı harfle ifade edilir. *Gimel*. (7) Basil Valentine'in on iki anahtarı, aşağıdakilerle temsil edilir:*Lamed*. (8) Son olarak Çalışma, ilkesine uygun olarak ve söz konusu ilkeyi yeniden üreterek gerçekleştirilir.

Bütün majiyi tek bir kelimede toplayan o Kabalistik geleneğin kökeni buradadır. Bu kelimenin nasıl okunduğunu ve nasıl telaffuz edildiğini bilmek veya kelimenin tam anlamıyla gizemlerini anlamak ve bilgiyi eyleme dönüştürmek, mucizelerin anahtarına sahip olmaktır. Ağla sözcüğünü telaffuz ederken, doğuya yönelmek gerektiği, yani niyet ve bilginin doğu geleneğiyle birliği anlamına geldiği söylenmektedir. Ayrıca şunu da unutmamak gerekir ki, Kabala'ya göre mükemmel söz, eylemlerle gerçekleştirilen sözdür; İncil'de sık sık tekrarlanan şu ifade buradan gelir:*yüz ifadesi*, bir kelime yapmak - yani bir eylemi gerçekleştirmek anlamında. Bu nedenle agla kelimesini Kabalistik olarak telaffuz etmek, tüm inisiyasyon testlerini geçmek ve tüm çalışmalarını tamamlamak anlamına gelir.[69]

Söylendiği gibi*Aşkın Büyü Doktrini*Yehova isminin yetmiş iki açıklayıcı isme ayrıldığını,*Şemahamforaş*.[70]Bunları kullanma sanatı

[65]Éliphas Lévi yedi harf demek istemiş olmalı ama bunun bir anlamı yok. Rosenroth'a göre sesli harfli Tetragrammaton sekizinci İlahi İsimdir - יְהוָה. Noktalar şunlardır*Elohim*ve o İsim olarak okunur. Bu, İsrail'in sürgünü nedeniyle "Anlatılamaz" İsmin gizlenmesi anlamına gelir.

[66]Bu, yaratılmışlara en yakın olan İlahi İsimdir. Buradaki ek bilgi için bkz.*Kabala Denudata*, cilt. Ben. s. 32-41.

[67]Bkz. the*Zohar*, Bölüm i. folyo 15a, Exodus iii'de. 14: "Ve Tanrı Musa'ya şöyle dedi: Ben buyum"—אהיה אשר אהיה

[68]Buxtorf'un Haham Sözlüğü'ne göre,*Ağla*cümlenin baş harflerinden oluşur לצלם נכור אהה אדני =*Güçleriniz Sæculum'da, Domine*. Levi'nin bunu açıklamasına ilişkin Kabalistik bir otorite yok gibi görünüyor ve bu kelime, Kutsal Kitap'ta çok nadiren geçiyor.*Zohar*.

[69]Petrus Galatinus'a göre*De Arcanis Katolikæ Veritatis*, kelime*Ağla*İlahi Teslis'in sonsuz gücünü ifade eder. Éliphas Lévi gibi o da bize her harfin ayrı anlamını veriyor ve Buxtorf gibi onları daha önce alıntıladığımız cümlenin baş harfleri yapıyor; çevirisi şu şekilde:*æternum'daki potansiyelleriniz Dominus*. O şartlar*Ağla Nomen Dei*, bunun için öneri için olduğu kadar çok ve az otorite var gibi görünüyor*İlahi potansiyel*bu Trinity'ninkidir.

[70]Bu İsmin çok kapsamlı bir açıklaması başlıklı bölümde bulunacaktır.*De Cabale Hebræorum* Kircher'in bir parçasını oluşturan*başyapıt*,*Odipus Ægyptiacus*. Kendi ölçüleri içinde ve son derece basit bir şekilde yazılmış bu kadar önemli bir risalenin Fransızcaya bile tercüme edilmemiş gibi görünmesi ilginçtir.

yetmiş iki ismi bulmak ve bunların içinde evrensel bilimin anahtarlarını keşfetmek, Kabalistlerin Süleyman'ın Anahtarları adını verdikleri sanattır. Nitekim bu unvanı taşıyan dua ve çağrı külliyatlarının sonunda genellikle yetmiş iki sihirli daire bulunur ve bu da otuz altı tılsım veya dört katı dokuzun mutlak sayının tetradla çarpımı anlamına gelir. Bu tılsımların her biri, iki ve yetmiş isimden ikisini taşıyor; sayıların simgesi olan işaret ve karşılık geldikleri Tetragrammaton'un dört harfi. Bundan dört sembolik Tarot takımı ortaya çıktı: Asa, *Yod*; sorusuna yanıt veren Kupa *O*; Kılıç, atıfta bulunulan *Vau*; ve Pentagramı, finalle uyumlu olarak *O*. Tarot'ta denar'ın tamamlayıcısı eklenmiştir, böylece birlik karakteri sentetik olarak tekrarlanmıştır.[71]

Popüler maji gelenekleri, Süleyman'ın Anahtarlarına sahip olan kişinin her seviyeden ruhla iletişim kurabileceğini ve tüm doğal güçlerin itaatini sağlayabileceğini doğrular. Sık sık kaybolan ve çoğu kez yeniden kurtarılan bu Anahtarlar, Tarot tarafından yeniden üretilen yetmiş iki ismin tılsımlarından ve otuz iki hiyeroglif yolun gizemlerinden başkası değildir. Bu işaretlerin yardımıyla ve onların sayı ve harflere benzeyen sonsuz kombinasyonları sayesinde Doğanın tüm sırlarının doğal ve matematiksel açığa çıkmasına ulaşmak mümkündür ve bu anlamda evrenle iletişim kurulur. tüm zeka hiyerarşisi.

Kabalistler, bilgelikleriyle, hayal gücü rüyalarına ve uyanıklık halinin halüsinasyonlarına karşı tetikteydiler. Bu nedenle özellikle sinir sistemini rahatsız eden ve aklı sarhoş eden her türlü sağlıksız çağrışımdan kaçındılar. Doğa dışı görme fenomeni üzerine ilginç deneyler yapanların, afyon ve haşhaş yiyenlerden hiçbir farkı yok. Onlar pervasızca kendilerine zarar veren çocuklardır. Kişinin sarhoşluğa kapılması mümkündür; Sarhoşluk deneyimini yaşayacak kadar kendimizi gönüllü olarak unutabiliriz, ama kendine saygısı olan bir adam için tek bir örnek yeterlidir. Kont Joseph de Maistre, bir gün ortaçağın barbarlığıyla alay ettiğimiz gibi, şimdiki aptallığımızla da alay edeceğimizi söylüyor. Acaba masa çevirenlerimizi görse ya da ruhlar alemine dair hipotez üretenleri dinlese ne düşünürdü? Zavallı yaratıklar olduğumuz için, bir saçmalıktan, tam tersine koşarak kaçarız. Onsekizinci yüzyıl, dini inkar ederek hurafelere karşı çıktığını sanıyordu ve biz de buna karşılık, kocakarı masallarına inanarak o dönemin dinsizliğine tanıklık ediyoruz. Voltaire'den daha iyi bir Hıristiyan olup da hâlâ hayaletlere inanmamak mümkün mü? Bir çocuğun annesinin rahmine dönmesi gibi, ölüler de terk ettikleri bu dünyayı tekrar ziyaret edemezler.[72]Ölüm dediğimiz şey yeni bir hayata doğuştur. Doğa, varoluş ölçeğinde gerekli ilerleme sırasına göre bir kez yaptığını tekrarlamaz ve kendi temel yasalarını yalanlayamaz. Organlarıyla sınırlı olan ve bunların hizmet verdiği insan ruhu, görünen dünyadaki şeylerle ancak bu organlar aracılığıyla iletişim kurabilir. Beden, ruhun içinde bulunduğu fiziki ortamlara göre ayarlanmış bir kılıftır. Ruhun hareketini sınırlayarak onun faaliyetini mümkün kılar. Bedenin yokluğunda ruh her yerde olur ama yine de o kadar zayıflamış olur ki hiçbir yerde hareket edemez, sonsuzluğun içinde kaybolur, Tanrı içinde yutulur ve yok olur.[73]Bir damla tatlı suyun bir kürecik içine toplanıp denize döküldüğünü hayal edin; bu kılıf korunduğu sürece

[71]Bu referansın gözümden kaçtığını itiraf etmeliyim. Tarot, her biri 14 karttan oluşan dört takımdan oluşur ve 22 Trump Major vardır ve toplamda 78 kart oluşur.

[72]Aksiyomun oldukça ikna edici bir havası var, ancak benzetme yanlıştır ve "geri dönüş" sözcüğü popüler konuşmanın bir yanılgısıdır. Bu hayattan ayrılanlarla iletişim kurma imkânı, dünyaların iç içe geçmesi meselesidir. İnsan ruhunun gittiğini veya geri geldiğini söylemek, cennetin üzerimizde olması gibi sembolik bir ifadedir.

[73]Benzetme yine yanlıştır ve materyalist bir aklın yaratılmasıdır. Ruhun Allah'a dönüşü yok oluş değil, sonsuza kadar yaşamdır ve tüm yaşamla birleşmedir.

Su damlası bozulmadan varlığını sürdürecek, ama bırakın kürecik kırılsın, engin denizde damlayı nerede arayacağız?

Ruhları yaratırken, Tanrı onlara ancak bir zarf içinde sınırlandırılmaları yoluyla öz-bilinçli kişilik bahşedebilir, böylece eylemlerini merkezileştirebilir ve kısıtlama yoluyla onu kaybolmaktan kurtarabilir. Ruh bedenden ayrıldığında kabuğu değiştirdiği için zorunluluk ortamını da değiştirir.[74]Doğası gereği, havanın kırık bir kaptan kaçarken sudan yükselmesi gibi, yalnızca astral formda veya ışık aracında giyinmiş olarak, doğası gereği atmosferin üzerine yükselir. Ruhun, araç yükseldiği için ve hem eylem hem de bilinç ona bağlı olduğu için yükseldiğini söylüyoruz.[75]Atmosfer havası, kendisinden sonsuz derecede daha nadir olan berrak cisimler için katı hale gelir ve ancak daha büyük bir araç varsayarak aşağı inebilirler. Atmosferimizin üstündeki bölgede bunu nereden elde edecekler? Onlar ancak başka bir enkarnasyon yoluyla dünyaya dönebilirlerdi ve bu tür bir dönüş bir zaman kaybı olurdu, çünkü özgür ruh halinden vazgeçmiş olacaklar ve çıraklıklarını yenileyeceklerdi. Üstelik böyle bir geri dönüşün olasılığı Katolik dini tarafından kabul edilmiyor.

Burada öne sürülen doktrin Kabalistler tarafından tek bir aksiyomda formüle edilmiştir: Ruh aşağı inmek için giyinir, yukarı çıkmak için soyunur. Zekanın yaşamı yükseliştir. Çocuk, annesinin bedeninde bitkisel bir yaşam sürmekte ve ağacın kökünden toprağa bağlı olması ve onunla beslenmesi gibi, bağlı olduğu bir kordon aracılığıyla besin almaktadır. Çocuk bitkisel hayattan içgüdüsel ve hayvani hayata geçtiğinde bağ kopar ve artık özgür hareket kabiliyetine sahip olur. Çocuk erkek olduğunda içgüdülerin engellerinden kurtulur ve akıllı bir varlık gibi davranabilir. Adam öldüğünde, daha önce dünyaya bağlı olduğu yer çekimi kanunundan kurtulur. Ruh, suçlarının kefaretini ödediğinde, dünya atmosferinin dış karanlığından çıkıp güneşe doğru yükselecek kadar güçlenir.[76]Kutsal merdivenin sonsuz yükselişi burada başlar, çünkü seçilmişlerin sonsuzluğu bir aylaklık durumu olamaz; erdemden erdeme, saadetten saadete, zaferden zafere, şan ve şereften şerefe geçerler. Zincirde hiçbir kopukluk yoktur ve üstün derecedekiler aşağıda bulunanlar üzerinde hâlâ nüfuz sahibi olabilir, ancak bu hiyerarşik düzenle uyum içindedir ve aynı şekilde akıllıca yöneten bir kralın en alçakgönüllülere iyilik yapması gibi. onun konularından. Sahneden sahneye dualar yükselir ve lütuflar yağar, asla yolu şaşırmazlar. Ancak bir kez yukarı çıkan ruhlar bir daha aşağı inemezler çünkü yükselişleriyle orantılı olarak altlarındaki bölgeler katılaşır. İbrahim, zengin adam benzetmesinde büyük uçurumun sabit olduğunu, öyle ki buradan size geçecek olanların geçemeyeceğini söylüyor.[77]

Vecd, yıldız bedenin güçlerini öylesine yüceltebilir ki maddi bedeni de peşinden çekebilir, böylece ruhun kaderinin yükselmek olduğunu kanıtlar. Havaya yükselme hikayeleri mümkündür, ancak bir insanın toprak altında veya suda yaşayabileceğine dair bir örnek yoktur. Bedenden ayrılan bir ruhun, atmosferimizin yoğunluğunda bir an bile varlığını sürdürmesi daha az imkansız değildir. Bu nedenle, ayrılan varlıklar bizimle ilgili değil, çünkü

[74]Ruh, içinde bir başkasını hazırladığı bir zarfı atar.
[75]Bu ifade kafa karışıklığına neden olabilir. Ruhun bilinci ve faaliyeti, içinde bulunduğu araç vasıtasıyla tezahür eder. Araca ait olan onlar değil, kullandıkları araçtır.

[76]Güneşin ruhların meskeni olduğuna dair Kabalistik bir otorite yoktur.
[77]Kabalizm, bu yaşamı terk etmiş olanlarla iletişim sorunu konusunda sessizdir, ancak üstü kapalı olarak Samuel'in vakasının kanıtlarına dayanarak bu olasılığı kabul etmek zorundadır. Ruhun aşağı inmek için giyindiği ve yukarı çıkmak için soyunduğu aksiyomu sözde*sonuçlar Kabalistikæ*Picus de Mirandula'da bulunur, ancak büyük ölçüde*Zohar*ve inişe gelince, olan da budur*eski hipotez*ruhçu maddeleşme olgularında. Zengin adam benzetmesine gelince, bunun sözde ruhun dönüşü sorunuyla hiçbir ilgisi yoktur; İbrahim'in bağrında bulunanlar da ölüler diyarındakiler kadar bu yaşamı terk etmişlerdi.

ruhçular sanırım. Sevdiklerimiz bizi görebilir ve bize tezahür ettirebilirler, ancak yalnızca serap ve Astral Işığın ortak aynasındaki yansıma yoluyla. Üstelik artık ölümlü şeylerle ilgilenemezler; bize yalnızca duygularımızda en yüksek olan ve kendi ebedi tarzlarına uygun olan şeylerle tutunurlar.[78]

Zohar'ın gizemli kitabında yer alan Kabalizm'in vahiyleri bunlardır; bilim için elbette varsayımsaldırlar, ancak bir dizi kesin tümevarıma dayanırlar ve bu tümevarımlar bilimin tartışmasız gerçeklerinden çıkarılır.

Bu noktada, Sihir alanındaki en tehlikeli sırlardan biriyle temasa geçiyoruz; akışkan cisimlerin varlığına ilişkin olası olmaktan öte bir hipotez.*larvalar*antik teurjide temel ruhlar adı altında bilinir. Konuyla ilgili bir şeyler söylendi*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*ve bu korkunç açıklamalarla şakalaşan talihsiz Abbé de Villars, tedbirsizliğinin bedelini hayatıyla ödedi.[79]Sırrın tehlikeli olmasının nedeni, büyük büyülü sırrın eşiğinde olmasıdır. Gerçek şu ki, temel ruhların çağrılması, Astral Işığın yansıtılmasıyla sıvıları pıhtılaştırma gücünü ima eder ve bu güç, bu şekilde yönlendirilirse, daha sonraki bir aşamada gösterileceği gibi, yalnızca düzensizlik ve talihsizlikler üretebilir. Bu arada hipotezin dayanakları ve ihtimalinin delilleri şöyledir: Ruh her yerdedir ve maddeyi canlandırandır; kendi formu olan aracı mükemmelleştirerek yer çekimi kuvvetinin üstesinden gelir. Çevremizde her yerde, içgüdülerle şeklin nasıl geliştiğini, akıl ve güzelliğe ulaşıncaya kadar görüyoruz: Bunlar, ruhun cazibesine kapılan ışığın çabalarıdır; onlar ilerici ve evrensel neslin gizeminin bir parçasıdır.

Işık, hem hareket hem de ısı olduğu için formların ve yaşamın etkili aracısıdır. Bir merkez etrafında sabitlendiğinde ve kutuplaştığında, canlı bir varlık üretir ve ardından onu mükemmelleştirmek ve korumak için gereken plastik maddeyi çeker. Bu plastik madde, son tahlilde toprak ve sudan oluşur ve İncil'de haklı olarak toprağın balçığı olarak adlandırılır. Ancak bu ışık, Hintli hiyerophantların ve Göetia'nın tüm okullarının inandığı gibi, şimdi ruhundadır: o yalnızca ruhun aracıdır. O da bedeni değil*protoplastları*İskenderiye okulunun ilahiyatçıları tarafından böyle kabul edilmesine rağmen. İlahi Nefesin ilk fiziksel tezahürüdür. Tanrı onu ebediyen yaratır ve Tanrı'nın suretinde olan insan onu değiştirir ve çoğaltır gibi görünür.[80]

Klasik masal, Prometheus'un gökten ateşi çalarak toprak ve sudan oluşan görüntülere hayat verdiğini ve bu suçtan dolayı Jüpiter tarafından havaya uçurulduğunu ve zincirlendiğini söyler. Kabalistlerin en gizli kitaplarında temel ruhların, Adem'in yalnızlığının çocukları olduğu, henüz kendisine verilmemiş olan kadını özlediği sırada rüyalarından doğduğu söylenir.

[78]Bu bizi terk edenlere bağlı. Dünyevi ve kötü ne olacak? Onlarla bizim aramızdaki bağ -varsayalım ki- neden en yüksek duygularımızdan olsun?

[79]Gerçek şu ki suikasta kurban gitti, buradan çıkan sonuç bunun sırlarına ihanet ettiği varsayılan kişiler tarafından ya da onlar adına olduğu yönünde. Katillerin de yine çıkarımda bulunularak Gül Haç Kardeşleri olduğu söylendi. Bahsedilebilir ki,*Kont de Gabalis*toprak, hava, ateş ve su gibi temel ruhlarla iletişim teorisini içerir; ancak tedavi şekli bunun bir olduğunu gösteriyor*jeu d'esprit*.

The *Yeni Girişimler sur les Sciences Secrètes*,*Génies Asistanları*Ve*Le Gnome Uzlaşmaz*Devam filmi olduğu varsayılanlar daha sonraki dönemlere ait sahtelerdir.

[80]Éliphas Lévi eserlerinin başka bir yerinde Astral Işığın (*A*)*Oda*İbranilerin (*B*) bir elektromanyetik eter, (*C*) hayati ve aydınlık bir kalori, (*D*) hayatın enstrümanı, (*e*) Adem'in her şeye kadir olmasının aracı, (*F*) evrensel görüş camı. Manyetik akımların yasasını takip eder, irade gücünün yüce bir yansımasıyla sabitlenmeye tabidir, ruhun ilk kılıfı ve hayal gücünün aynasıdır. Buna aynı zamanda mıknatıslanmış elektrik de diyor. Görünüşe göre onun Fransa'daki çağdaşı müritleri ustalarının teorisini, daha doğrusu onun doktrinsel kısmını terk etmişler. Öte yandan belki de teosofik himaye altında akasik kayıtların deposu olarak yeniden ortaya çıkmıştır.

onu Allah'ın izniyle.[81]Paracelsus'a göre, rüya insanlarında kadın cinsiyetinin belirli aralıklarla kaybettiği kan ve erkek bekarların maruz kaldığı gece emisyonları hayaletlerle havaya çıkar.[82]Varsayımsal kökeni*larvalar*Ustalara göre burada yeterli açıklıkla belirtilmiştir ve daha fazla açıklama yapmaktan kaçınılabilir.

Çok*larvalar*Kan buharından oluşan havai bir bedenleri vardır, bu nedenle dökülen kana çekilirler ve eski günlerde kurban dumanından beslenirler. Onlar bir zamanlar kâbusun canavar çocukları isminde*kuluçka*Ve*succubi*. Görünebilecek kadar yoğunlaştıklarında, bir görüntünün yansımasıyla renklenen bir buhar gibidirler; kişisel yaşamları yoktur, ancak gölgenin bedeni temsil etmesi gibi, onları çağrıştıran büyücününkini taklit ederler. Her şeyden önce, izolasyonları onları düzensiz alışkanlıklara terk eden aptallar ve ahlaksız yaratıklar hakkında bilgi topluyorlar. Fantastik bedenlerinde parçaların uyumu çok zayıf olduğundan açık havadan, büyük ateşten ve her şeyden önce kılıcın ucundan korkarlar. Bir bakıma ebeveynlerinin gerçek bedenlerinin buharlı uzantıları haline gelirler, çünkü yalnızca onları yaratanların ya da çağrışımlarıyla onları sahiplenenlerin hayatından yararlanarak yaşarlar. Bu şekilde, eğer vücutların gölgeleri yaralanırsa, doğmamış çocuğun annesinin hayal gücü tarafından incinmesi ve şeklinin bozulması gibi, ebeveynleri de ciddi şekilde sakatlanabilir. Dünya bu tür olaylarla dolu; bu tuhaf açıklamaları haklı çıkarıyorlar ve ancak bu şekilde açıklanabilirler.

Çok*larvalar*Sağlıklı kişilerin yaşam ısısını çekerler ve zayıf olanları hızla tüketirler. Böylece vampirlerin hikayeleri ortaya çıkıyor; çok iyi bilindiği gibi, zaman zaman doğrulanan müthiş gerçeklikteki şeyler. Bu aynı zamanda medyumların çevresinde neden takıntılı kişilerin olduğunu da açıklıyor.*larvalar*Atmosferdeki soğumanın bilincindeyiz. Varlıklarının hayal gücünün yanılsamalarından ve duyuların dalgınlığından kaynaklandığını gören bu yaratıklar, canavarca doğuşlarının sırrını çözebilecek bir kişinin huzurunda asla tezahür etmezler.

[81]Ayrıca Adem'in şeytani karısı Lilith'e de atıflar vardır.*Zohar*; ona cezaların kışkırtıcısı deniyordu ve aslında kötü melek Samael'in karısıydı. Şunu da eklemek mümkündür: Paracelsus'a göre ilkokullar*Adamo'dan önceki nesil olmayan*. Görmek*Liber de Nymphis, Sylphis, Pygmæis et Salamandris, Tract. Ben, kap. 1.*.

[82]Bekâr erkeklerde sözü edilen fizyolojik özellikler, Doğanın evlilik durumuna körü körüne duyduğu özlemdir ve kutsal yaşam konusunda geçici bir ihtiyatla, uyarıyı ihmal edenler veya hesaba katanlar için utanç vericidir. günah.

Kitap II. Oluşumu ve Gelişimi

Dogmalar

ב—BETH

I. Tarihin İlkel Sembolizmi

Kutsal Yazıları dini ve dogmatik bakış açısıyla açıklamak bizim yetkimizin bir parçası değildir. Her şeyden önce hiyerarşik düzene tabi olarak, teolojiyi Kilise doktorlarına teslim ediyoruz ve deneyim ve akıl alanına giren her şeyi insan bilimine teslim ediyoruz. Bu nedenle, bazı İncil pasajlarının yeni bir uygulamasını riske atıyor gibi göründüğümüz durumlarda, bu her zaman dini kararlara gereken saygıyı gösterir. Kendimizce dogmacılık yapmayız, gözlemlerimizi ve araştırmalarımızı yasal mercilere sunarız.

Musa'nın kutsal eserinde insan ırkının en eski tarihini okuduğunuzda, hemen göze çarpan şey, mükemmel bir pantacle figüründe özetlenen Dünya Cenneti'nin tanımıdır. Haç şeklinde düzenlenmiş dört nehir tarafından eşit olarak sulandığı için dairesel veya kare şeklindedir; ortasında ise bilgiyi ve yaşamı, istikrarlı zekayı ve ilerici hareketi, bilgeliği ve yaratılışı temsil eden iki ağaç bulunur.[83]Asklepios ve Hermes'in yılanı Ağaca dolanmıştır; gölgesinin altında erkek ve kadın, aktif ve pasif, zeka ve sevgi vardır. Dünyanın ilk çekiciliğini ve merkezi ateşini simgeleyen yılan, zayıf olanı baştan çıkarır ve erkeğin yenik düşmesine neden olur; ancak daha sonra onu yenebilmek için yılana teslim olur: Bir gün dünyaya bir Kurtarıcı vererek onun başını ezecektir. Bu hayranlık verici sahnede tüm bilim temsil ediliyor.[84]Adam, hassas kısmın ricalarına boyun eğerek zeka aleminden feragat eder; ruhun gıdası olması gereken bilginin meyvesini, adaletsiz ve maddi tatmin amacıyla uygulayarak kirletir; sonuç olarak uyum ve doğruluk duygusunu kaybeder. Daha sonra hayvan derisine bürünür, çünkü fiziksel form er ya da geç ve her zaman ahlaki eğilimlere uygun olarak şekillenir. O, yaşamın dört nehrinin suladığı dairenin dışına atılır ve sürekli hareket eden, yanan bir kılıçla silahlanmış bir melek, onun birlik alanına geri dönmesini engeller.

bölümünde gözlemlediğimiz gibi*Sihir Doktrini*Voltaire, İbranice melek anlamına gelen kelimenin boğa anlamına geldiğini keşfetti ve bu hikayeden oldukça keyif aldı. Eğer boğa başlı melekte, belirsiz bir sembolizmin imgesinde ve ateşten dönen kılıçta, Düşüşten sonra ona bir fikir veren, yanlış anlaşılmış ve yanıltıcı gerçeğin parıltılarını tanısaydı, daha az eğlenebilirdi. ulusların putperestliğine bahane. Yanan kılıç aynı zamanda insanın artık nasıl yönlendireceğini bilmediği ışığın da simgesiydi, böylece onun gücünü yönetmek yerine onun ölümcül etkisine maruz kalmıştı. Mutlak anlamda anlaşıldığında büyük büyülü eser, yanan kılıcın fethi ve yönlendirilmesidir ve melek, Antik Gizemlerde her zaman bir boğa figürü altında temsil edilen dünyanın meleği veya ruhudur.

[83]Bu, sembolün bir yapısıdır ve Éliphas Lévi'nin, sembolün arkasında yatan anlayışa duyduğu içten hayranlığıyla biraz renklenmiştir.*Gülün Romantizmi*. Yaratılış metni, Bahçeyi sulamak için bir ırmağın yükseldiğini ve oradan "bölündüğünü ve dört kola", yani dört ırmak kaynağına dönüştüğünü söylüyor. Bu nehirler Bahçeyi değil, bahçenin dışındaki dünyayı suladı ve isimleri antik dünyanın coğrafyasında biliniyor. Bu nedenle Cennet Bahçesi'nin mistik pantacles'ı, bir su halkası veya çemberinden oluşan bir çevreyi, başka bir Elma Bahçesi olan Avalon'unkine benzer bir adayı gösterir ve sular buradan cennetin dört noktasına doğru akar: bu nedenle bir haç oluştururlar. ve bu haçın merkezinde Cennet vardır. Okuyucu, gizli geleneğe göre Adem'in Cennet Bahçesi'nde gül yetiştirmeye hazırlandığını akılda tutarsa, Gül Haç sembolizminin dünyanın hangi yerinden kaynaklandığını anlayacaktır.
[84]Bu doğrudur, ancak bu yalnızca daha büyüğün daha küçüğü içermesi anlamında bu dünyanın bilimidir. Gerçekte buna ilahi bilgi denir.*Daath*Kabalizim'de, birliğinden doğan*Hokmah*Ve*Bina*veya Bilgelik ve Anlayış.

Bu nedenle Mitra sembolizminde ışığın efendisi, yeryüzündeki boğayı yenerken ve kan damlalarıyla temsil edilen yaşamı özgür kılan kılıcı böğrüne daldırırken görülür.

Havva'nın günahının ilk sonucu Habil'in ölümüdür. Sevgiyi anlayıştan ayırarak onu güçten de ayırdı ve bu körlüğe ve dünyevi arzuların esaretine indirgenerek aşkı kıskandı ve onu öldürdü. Kabil'in çocukları babalarının suçunu sürdürdüler; Dünyaya getirdikleri kızlar feci derecede güzeldi ama sevgiden yoksun oldukları için meleklerin laneti için doğmuşlardı.[85]ve Seth'in soyundan gelenlerin skandalı için.

Tufandan sonra ve Ham'in, gizeminin bir kısmına daha önce değindiğimiz yalanının devamı olarak, insançocukları, evrensel bir pantacle ve saray inşa ederek, anlamsız bir projeyi gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu, sosyalist eşitlik konusunda büyük bir deneydi ve Fourier'nin falansteryumu, Babil kulesiyle karşılaştırıldığında üzücü bir kavramdır.[86] İkincisi hiyerarşiye karşı aktif bir protestoydu
bilgi, sellere ve fırtınalara karşı inşa edilmiş bir kale, tanrılaştırılmış insanların atmosferin ve onun kargaşasının üzerinde uçacağı bir burun. Ama bilgiye taş merdivenlerle çıkılmaz; ruhun hiyerarşik dereceleri bir kulenin hikayeleri gibi harçla inşa edilmemiştir. Böyle somutlaşmış bir hiyerarşiye karşı anarşinin kendisi protesto etti ve insanlar birbirlerini anlamaktan vazgeçtiler; bu ölümcül bir dersti ve günümüzde başka bir Babil hayali kuranlar tarafından tamamen yanlış yorumlanmıştı. Eşitliğin inkârı, yalnızca vahşet ve materyalizm anlamında hiyerarşik olan doktrinlere yanıt verir. İnsan ırkı böyle bir kule inşa ettiğinde zirvede çekişme yaşanacak ve kalabalık üssü terk edecek. Tüm hedefleri tatmin etmek için zirvenin tabandan daha geniş olması ve bunun sonucunda en küçük şokta çökecek dengesiz bir yapı ortaya çıkması gerekiyor.

İnsanların dağılması, Ham'ın din dışı torunlarına karşı ilan edilen lanetin ilk sonucuydu, ancak Kenan ırkı, daha sonraki bir dönemde tüm gelecek kuşakları lanetleyen söz konusu lanetin yükünü belirli bir şekilde taşıyordu.[87]Ailenin koruyucusu olan bu iffet, aynı zamanda hiyerarşik inisiyasyonların da ayırt edici özelliğidir; küfür ve isyan her zaman kirlidir; rastgele cinsel ilişkiye girme ve çocuk öldürme eğilimindedirler. Çocukların doğumu ve yok edilmesiyle ilgili gizemlere saygısızlık, kara büyünün korkunç ayinlerine teslim edilen eski Filistin dinlerinin temeliydi; Hindistan'ın kara tanrısı, canavarca priapik Rutrem, burada Belphegor adı altında hüküm sürüyordu. Talmudcular ve Platoncu Yahudi Philo, bu puta tapınmayla ilgili o kadar utanç verici şeyler söylüyorlar ki, bunlar bilgili avukat Seldenus'a inanılmaz geliyordu. Sakallı, ağzı açık, dili devasa bir fallusa benzeyen bir heykel olduğu söyleniyor; ibadet edenler böyle bir görüntü karşısında utanmadan kendilerini teşhir ediyor ve dışkı teklifleri sunuyorlardı. Moloch ve Chamos'un putları, bazen talihsiz küçük çocukları sert göğüsleriyle ezen, bazen de onları kızgın kollarında yiyip bitiren ölüm makineleriydi. Sesi eşliğinde dans ediliyordu

[85]Yorumu*Zohar*Yaratılış hakkında, vi. 2 - "Tanrı'nın oğulları, insan kızlarının güzel olduğunu gördüler" - meleklerin, burada belirtilen arzuyu kavradıkları anda cennetten atıldıklarını doğrular. Aza ve Azael bu düşmüş ruhların şefleriydi. Daha sonra erkeklere büyü öğrettiler.
[86]İnşaatçıların tasarımı,*Zohar*, Bölüm I, Fol. 75A, Şeytan'ın alanı için göksel alanı terk etmekti. Görünüşe göre kendi kötü arzularına benzer şekilde cenneti yeniden inşa etmeyi arzuluyorlardı. Onlar, “o günlerde yeryüzündeki devler” ve “eskinin kudretli adamları, şöhretli adamlar” ile aynı ruh niteliklerine sahiptiler. Bkz. Yaratılış, c. vi. v.4 ve*Zohar*, Bölüm I, Fol. 25B.
[87]Zoharik Kabalaizm, Ham'ın suçunun görünüşte masum olan oğlu Canaan'ı ziyaret etmesinden memnun değildi ve bu, Kenan'a yapılan laneti, onun Canaan'ı ortadan kaldırmış olmasıyla açıklıyordu. *testisler*büyükbabası Nuh'un şahsından. Görünüşte bu gülünç bir büyüklüktür, ama tüm Noetik mitlerin, tıpkı Cennet'in kendisi gibi, sembolizmde gölgelenen bir seks gizemi olduğuna dair gizli bir imadır.

Kurbanların çığlıkları bastırılsın diye trompetler ve tefler çalındı ve bu danslar zavallı anneler tarafından yönetildi. Ensest, sodomi ve hayvanlarla cinsel ilişki bu kötü şöhretli insanlar arasında izin verilen uygulamalardı ve hatta kutsal ayinlerin bir parçasını bile oluşturuyordu.

Evrensel uyuma şiddet uygulamanın ölümcül sonucu budur; kimse dokunulmadan gerçeğe karşı günah işlemez. Tanrıya isyan eden insan, kendisine rağmen Doğanın öfkesine sürüklenir. Aynı nedenler her zaman aynı sonuçları doğurur ve orta çağdaki Büyücülerin Şabatı, Chamos ve Belphegor bayramlarının tekrarından başka bir şey değildi. Doğanın kendisi bu tür suçlara karşı sonsuz ölüm kararını ilan ediyor. Siyah tanrılara tapanlar, rastgele ahlakın havarileri, kamusal ahlaksızlığın vaizleri, aile ve hiyerarşi düşmanları, din ve politikadaki anarşistler Tanrı'nın ve insanlığın düşmanlarıdır; onları dünyadan yalıtmamak, dünyanın zehirlenmesine razı olmak anlamına gelir, ya da en azından soruşturmacıların görüşü böyleydi; ama biz kendi başımıza ortaçağın zalim infazlarını yeniden tesis etmeyi arzulamaktan çok uzağız. Toplum daha gerçek anlamda Hıristiyanlaştıkça, hasta olanları yok etmemiz değil iyileştirmemiz gerektiğini daha iyi anlayacaktır; suça yönelik içgüdüler kesinlikle akıl hastalıklarının en dehşet verici olanıdır.

Aşkın Büyünün Kutsal Sanat ve Kraliyet Sanatı olarak adlandırıldığı unutulmamalıdır; Mısır'da, Yunanistan'da ve Roma'da krallığın ve rahipliğin ihtişamını ve çöküşünü paylaşıyordu. Tarikat ve onun gizemleriyle ilgili olan her felsefe, büyük siyasi güçler için zararlıdır; çünkü bunlar, İlahi gücün simgeleri olmaktan çıkarsa kalabalığın gözünde ihtişamını kaybederler. Taçla çarpışan her taç kırılır. Prometheus'un ebedi hayali gökten ateşi çalıp oradan tanrıları devirmektir. Kafkasya'da emeği simgeleyen Herkül tarafından bağlanan popüler Prometheus, perçinlerini ve zincirlerini her zaman yanında taşıyacaktır; Kralların Kralı ve tanrıların Tanrısı olarak doğduğu ve sırası geldiğinde ellerinden ve ayaklarından çivilenmeyi seçen O'nun ayakları dibinde itaat etmeyi öğreninceye kadar, ölmez akbabasını açık yarasına bağlı olarak taşıyacak. tüm asi ruhların din değiştirmesi için yandan delinmiş.

Cumhuriyetçi kurumlar iktidarın kariyerini entrikalara açarak hiyerarşinin ilkelerini tehlikeye attı. Kralları oluşturma görevi artık hiyerarşiye bırakılmadı ve yerini ya tahtı eşitsiz doğum şansına bırakan miras hakkı ya da monarşiyi kurmak için dini etkiyi bir kenara bırakan halk seçimi aldı. Cumhuriyetçi ilkeler. Yunan ve Roma devletlerinin zaferlerine ve aşağılamalarına arka arkaya başkanlık eden hükümetler bu şekilde oluşturuldu. Kutsal alanlara ayrılan bilim ihmal edildi ve inisiyasyonu dağıtanlar tarafından kabul edilmeyen cesur veya dehalı adamlar, tapınağın sırlarının yerine şüphe veya inkarı koyarak rahiplerinkine karşı başka bir bilim tasarladılar. Maceracı hayal güçlerinin aşırılığı nedeniyle, bu tür filozoflar hızla saçmalıklara düştüler ve kendi sistemlerinin suçu Doğa'ya yüklendi. Herakleitos ağladı, Demokritos kahkahalara sığındı ve biri diğeri gibi aptaldı. Pyrrhon sonunda hiçbir şeye inanmamak zorunda kaldı ki bu da onu hiçbir şey bilmediği gerçeğinden dolayı pek temize çıkaramaz. Sokrates, saf ve basit ahlakın varlığını onaylayarak bu felsefi kaosa belli bir ışık ve sağduyu getirdi. Peki dinin yokluğunda ahlakın ne faydası var? Sokrates'in soyut Deizmi halk tarafından ateizm olarak yorumlanıyordu. Bununla birlikte, Sokrates'in öğrencisi Platon, Sokrates'te eksik olan ve kendisinin asla hayal etmediği doktrin sistemini sağlamaya çalıştı.

Platon'un öğretisi insan dehası tarihinde çığır açan bir öğretiydi ama onun kendi icadı değildi, çünkü dinden başka bir hakikat olmadığını fark ederek Memphis rahiplerine danışmaya ve onların Gizemlerine inisiyasyon elde etmeye gitti. . Hatta ona bir kredi verildi

Yahudi kutsal kitapları hakkında bilgi.[88]Ancak Mısır'da onun inisiyasyonu kusurlu olabilirdi; çünkü o zamana kadar rahipler, ilksel hiyerogliflerin önemini unutmuşlardı; bu, mezarda bulunan bir hiyeratik yazıtın şifresini çözmek için üç gün harcayan rahibin öyküsünün de gösterdiği gibi. Alcmene'nin mezarı, Sparta Kralı Agesilaus tarafından gönderilmiştir. Hierophantlar arasında şüphesiz en bilgili olanı olan Cornuphis, eski işaret ve karakter koleksiyonlarına başvurdu; sonunda yazının şu harflerle yazıldığını buldu:*protein*Yunanca adı olan*Thoth'un Kitabı*Hareketli hiyerogliflerden oluşan, karakter, sayı ve temel figürlerin olası kombinasyonları kadar çok sayıda varyasyona sahip olan. Ama*Thoth'un Kitabı*Eğer Cornuphis Kutsal Sanatta gerçekten uzman olsaydı, kehanetlerin ve bilimdeki temel çalışmanın anahtarı olan bu eser, işaretleri belirlenmeden önce bu kadar uzun araştırmaları gerektirmemeliydi. Bu dönemde ilkel gerçeklerin karartıldığının bir başka kanıtı da konuya itirazlarını kaydeden kahinlerin artık anlaşılmayan bir üslupta olmalarıdır.

Platon, Mısır'dan döndükten sonra Simmias'la birlikte Karia'nın sınırlarında yolculuk ederken, Deloslu bazı adamlar tarafından karşılandı ve Apollon'un bir kehanetini yorumlaması için ona yalvardı. Yunanistan'daki sıkıntıların son bulması için kübik taşların iki katına çıkarılması gerektiği belirtildi. Bu girişim Apollon tapınağında saklanan bir taşla yapılmıştı; ancak onu her taraftan ikiye katlama işi yirmi beş yüzeye sahip bir çokyüzlüyle sonuçlandı; Kübik formu yeniden sağlamak için, art arda ikiye katlama işlemiyle onu taşın orijinal hacminin yirmi altı katına çıkarmak zorunda kaldılar. Platon, elçilerini matematikçi Eudoxus'a geri gönderdi.[89]kahinin geometri çalışmalarını tavsiye ettiğini söylüyordu. Sembolün derin anlamını kendisinin mi anlamadığı, yoksa onu cahillere açıklamayı küçümseyip küçümsemediği, varsayıma bırakılması gereken noktalardır; ama kesin olan şey, kübik taşın ve onun çarpımının, ustalar tarafından gizlenen ve aptallar tarafından dairenin karesini alma adı altında takip edilen sürekli hareketin gizemi de dahil olmak üzere, kutsal sayıların tüm sırlarını açıkladığıdır.[90]Tek bir merkezi küp etrafındaki yirmi altı küpün bu kübik kümelenmesiyle kehanet, Deloslulara yalnızca geometrinin unsurlarını değil aynı zamanda formlar ve sayıların karşılıklı ilişkisiyle açıklanan yaratıcı uyumların anahtarını da gösteriyordu. Antik çağ boyunca tüm büyük alegorik tapınakların planı çarpımda bulunur (*A*) küpün çarpı işaretiyle, (*B*) hakkında bir dairenin tanımlandığı ve ardından (*C*) küre içinde hareket eden kübik haç. Bir diyagramla daha anlaşılır hale getirilen bu kavramlar, masonik inisiyasyonlarda günümüze kadar gelmiş olup, söz konusu modern toplumlara atfedilen ismin aynı zamanda temel ilkelerini de tam olarak haklı çıkarmaktadır. mimarlık ve inşaat bilimi.

Deloslular geometrik soruyu çarpımlarını yarı yarıya azaltarak cevaplamayı düşündüler ama kübik taşlarının hacminin sekiz katını zaten elde etmişlerdi. Geri kalanı için deneylerin sayısı istenildiği gibi artırılabilir, çünkü hikayenin kendisi muhtemelen Platon'un öğrencilerine sorduğu bir problemdir. Eğer kehanetin söylenişi bir gerçek olarak kabul edilecekse, onda daha da derin bir anlam bulabiliriz; kübik taşı ikiye katlamak, birliği birlikten, şekli fikirden, eylemi düşünceden çıkarmaktır. Dünyada kesinliğini gerçekleştirmektir.

[88]Bunun sadece bir varsayım olduğunu ve Platon'un seyahatleriyle ilgili herhangi bir efsaneye dayanmadığını söylemeye gerek yok. On üç yıl olduğu tahmin edilen bir süre boyunca Mısır'da olduğu söyleniyor.
[89]O, yalnızca geometri bilgisiyle ünlü olmakla kalmayıp, aynı zamanda Mısır'a olağan bir hacı ziyareti yapmış ve astronomide bir usta olarak geri döndüğü varsayılan Platon'un bir öğrencisiydi.
[90]Ne yazık ki Eliphas Lévi'nin bizzat kendisinin dairenin karelenmesi ve sürekli hareket üzerine çok sayıda ve elbette çok az amaç için yazdığını hatırlamamız gerekiyor. Başka bir yerde bize bir karenin merkezi etrafında dönmesinin bir daireyi tanımladığını ve dolayısıyla dairenin kare olduğunu söyler. Ayrıca hayalinde, kendi kendini durdurma sürecinde kendini kuran bir saat icat etti ve bu sürekli bir hareketti - muhtemelen mekanizma çalışmayı bırakmadığı veya kendi kendini yıpratmadığı sürece. Okuyucu bu fantezilerde bir usta gibi saklanıyor mu, yoksa bir aptal gibi mi takip ediyor, kendisi karar verebilir.

sonsuz matematik, kesin bilimler temelinde siyaset kurmak, dini dogmayı sayılar felsefesiyle uyumlu hale getirmek.

Platon'un Pisagor'dan daha fazla belagati ama daha az derinliği vardır; mantıkçıların felsefesini kahinlerin değişmez dogmalarıyla uzlaştırmayı arzuluyor; bayağılaştırmaya çalışmaz, bilimi yeniden inşa eder. Felsefesi de daha sonraki bir tarihte, yeni doğmakta olan Hıristiyanlığa önceden hazırlanmış teoriler ve canlandırıcı doktrinler sağlamaya mahkumdu. Her ne kadar teoremlerini matematiğe dayandırmış olsa da Platon bir geometriciden çok şairdi; uyumlu biçimler açısından zengindi ve muhteşem hipotezler konusunda müsrifti. Özellikle bir hesap dehası olan Aristoteles, okullarda her şeyi tartışmaya havale ediyordu; her şeyi sayısal evrimlerin gösterilerine ve hesaplama mantığına tabi kıldı. Platonculuk inancını bir kenara bırakarak her şeyi kanıtlamaya ve aynı şekilde her şeyi kendi kategorileri içinde kavramaya çalıştı; üçlüyü kıyasa ve ikiliyi entimeme dönüştürdü. Onun için varoluş zinciri bir*soritler*. Her şeyi bir soyutlamaya indirgedi ve her şey üzerinde akıl yürüttü; Varlığın kendisi onun sürecinde bir soyutlamaya dönüştü ve ontolojinin hipotezleri arasında kayboldu. Platon'un kaderi Kilise Babalarına ilham vermekti; Aristoteles'in ortaçağ skolastiklerinin ustası olması; Hiçbir şeye inanmayan ama her şeyi açıklamak için yola çıkan bu mantığın üzerinde Allah bilir ne bulutlar toplandı. İkinci bir Babil planlanmıştı ve başka bir dil karmaşası da çok uzakta değildi. Varlık varlıktır ve varlıkta varlığın nedenidir. Başlangıçta Söz vardır ve Söz ya da Logos, konuşmada ya da konuşulan akılda formüle edilmiş mantıktır. Söz Tanrı'dadır ve Söz, akla tezahür eden Tanrı'nın Kendisidir. Ama bu kesinlikle tüm felsefeleri aşan bir gerçektir ve hiçbir şey bilmemenin ve Pyrrho'nun mantıksız şüphesine düşmenin cezası altında kesinlikle inanılması gereken bir gerçektir. İmanın koruyucusu olarak rahiplik tamamen bilimin bu temeline dayanır ve biz onun öğretisinde Ebedi Söz'ün İlahi prensibini selamlamak zorundayız.

II. Mistisizm

İlahi Hakkın meşruluğu rahipliğe o kadar kök salmıştır ki, gerçek rahiplik ondan ayrı olarak var olamaz. İnisiyasyon ve kutsama gerçek bir mirastır. Aynı şekilde kutsal alan kâfirler açısından dokunulmazdır ve aynı şekilde mezhepçiler tarafından da ele geçirilemez. Aynı nedenle, ilahi vahyin muhteşem ışıkları, yüce akla uygun olarak yayılır, çünkü onlar bir düzen ve uyum içinde inerler. Allah dünyayı göktaşları ve şimşeklerle aydınlatmaz, her gezegen sistemini kendi güneşi etrafında çevirir. Görev konusunda sabırsız hale gelen bazı ruhları rahatsız eden işte bu uyumdur ve bu nedenle insanlar, vahyi kendi kötülükleriyle aynı fikirde olmaya zorlamada başarısız olarak ahlak reformcuları gibi görünmek için öne çıkıyorlar. Rousseau gibi onlar da şöyle haykırıyorlar: "Eğer Tanrı konuştuysa, ben neden hiçbir şey duymadım?" Ve hemen ardından şunu ekliyorlar: "Konuştu ama benimle konuştu." Bu onların hayalidir ve sonunda buna kendileri inanırlar. Mezhep yaratıcıları da böyle başlar ve bunlar dini anarşinin kışkırtıcılarıdır: Onları hiçbir şekilde ateşe mahkum etmeyiz, ancak onları bulaşıcı çılgınlığın mağdurları olarak hapsetmek kesinlikle arzu edilir. Bilimin dünyevileşmesine yol açan mistik okullar işte bu şekilde kuruldu. Hint fakirlerinin sözde yaratılmamış ışığa, yani eretizm ve beyin tıkanıklığının yardımıyla nasıl elde ettiklerini gördük. Mısır'ın da kendi büyücüleri ve büyücüleri vardı; Yunanistan'ın zamanında Teselya ise sihirbazlık ve büyücülükle doluydu. Tanrılarla doğrudan iletişime geçmek, rahipliği ortadan kaldırmak ve tahtın temelini yıkmak anlamına gelir; bu, sözde aydınlanmacılığın anarşik içgüdüsü tarafından keskin bir şekilde idrak edilen bir gerçektir. Bu tür komplocular, isyanda katılık ve papazın meşruiyetine karşı protestoda enerjik olmak koşuluyla, görgü kurallarındaki her skandalı önceden affederek mürit toplamaya çalıştıkları, serbestliğin cazibesiydi.[91]

Orpheus'u parçalayan Bakkhalar, kendilerinin bir tanrıdan ilham aldıklarına inandılar ve büyük hiyerophant'ı tanrılaştırılmış sarhoşluklarına kurban ettiler. Bacchus'un alemleri mistik kargaşalardı; çılgınlığın havarileri her zaman düzensiz hareketlere, çılgınca çalkantılara ve korkunç kasılmalara başvurmuşlardır. Bacchus'un kadınsı rahipliğinden Gnostiklere; sema yapan dervişlerden Paris papazının mezarındaki saralılara; hurafenin ve fanatik coşkunun özellikleri hep aynı olmuştur. Tüm zamanların mistikleri, her zaman arındırıcı doktrin bahanesi altında ve abartılı bir maneviyat adına kültün sembollerini somutlaştırmışlardır. Büyücülerin bilimine saygısızlık edenler için de durum tam olarak aynıydı; çünkü aşkın Büyü, hatırlanması gerektiği gibi, ilkel rahip sanatıdır. Yasal hiyerarşinin dışında yapılan her şeyi kınar ve mezhepçilerin ve büyücülerin -işkenceyi olmasa da- kınanmasını haklı çıkarır. Burada iki sınıf kasıtlı olarak birbiriyle bağlantılıdır, çünkü tüm sapkınlar, dünyaya tanrı diye kabul ettirdikleri ruhları ve hayaletleri çağrıştırmışlardır; hepsi kendi yalanlarını desteklemek için mucizeler yaratma gücünü kendilerine mal ettiler. Bu delillere göre hepsi Göetik yani Kara Büyü uygulayıcılarıydı.

Anarşi, muhalif mistisizmin çıkış noktası ve en önemli özelliği olduğundan, mezhepler arasında dini uyum imkansızdır, ancak yine de hiyerarşik ve yasal otoriteye karşı nefret gibi tek bir noktada şaşırtıcı bir ittifak içindedirler. Gerçekte bu

[91]Bu bölümde gerekli olan tek açıklama, dini anarşi, mezhepler veya büyü ile hiçbir ilgisi olmayan Mistisizm kelimesinin baştan sona kötüye kullanılmasıdır. Ancak bu çeviriye yazdığım önsöze bakınız.

Onları birbirine bağlayan tek bağ olduğu için dinlerinin tüm kökü. Bu, Ham'in suçudur, aile ilkesini küçümsemektir ve çıplaklığını ve utancını saygısız bir neşeyle ifşa ettikleri babaya yönelik bir hakarettir. Bütün anarşik mistikler Entelektüel'i Astral Işık'la karıştırırlar; Yılanın başını ezen o sorumluluk sahibi ve saf bilgeliği onurlandırmak yerine, yılana tapıyorlar. Onlar da baş dönmesinden sarhoş oluyorlar ve kaçınılmaz olarak çılgınlığın uçurumuna düşüyorlar.

Bütün aptallar ileri görüşlüdürler ve harikalar yarattıklarına hiç şüphesiz içtenlikle inanabilirler; aslında halüsinasyon bulaşıcıdır ve açıklanamayan şeyler onların çevresinde yeterince sık meydana gelir veya meydana geliyor gibi görünür. Dahası, Astral Işık olgusunun aşırı çekimi veya yansıması, yarı eğitimli kişilerin kafasını karıştıracak türdendir. Vücutta merkezileşmiştir ve şiddetli moleküler şişkinliğin bir sonucu olarak, onlara o kadar yüksek bir esneklik verir ki, kemikler bükülebilir ve kaslar aşırı derecede gerilebilir. Deyim yerindeyse, en ağır cisimleri havaya kaldıran ve onları projeksiyonun kuvvetiyle orantılı bir süre boyunca havada tutabilen girdaplar ve su hortumları oluşturur. Hastalar patlamak üzere olduklarını hissederler ve kendilerini rahatlatmak için kompresyon veya perküsyon uygulanması için ağlarlar. Akışkan gerilimle dengelenen en şiddetli darbeler ve en büyük daralma, ne morarmalara ne de yaralara neden olur ve hastayı ezmek yerine rahatlatır.

Aptalların doktorları dehşete düşürmesi gibi, halüsinasyon gören mistikler de bilge adamlardan nefret eder; Önce onlardan kaçarlar, sonra sanki kendi istekleri dışında körü körüne zulmederler. Yumuşak huylu ve hoşgörülü oldukları sürece bu, kötü alışkanlıklar konusundadır; otoriteye boyun eğerek akla karşı amansızlar; Uyum ve hiyerarşiden söz edilirse, görünüşte en hoşgörülü sapkınlar bile öfke ve nefrete kapılacaktır. Bu nedenle sapkınlıklar her zaman karışıklıklara yol açmıştır. Sahte peygamber saptıramıyorsa öldürmek zorundadır. Kendine karşı hoşgörü için haykırıyor ama bu hoşgörünün başkalarına da ne anlamda uygulanması gerektiğine dikkat ediyor. John Calvin, kendi özel kararının emri üzerine Servet'i yakılmaya mahkûm ettiğinde, Protestanlar Roma'nın odun yığınlarına ve yakılan odun yığınlarına karşı yüksek sesle bağırıyorlardı. Bağışçıların, Sünnetçilerin ve diğerlerinin sayılamayacak kadar çok olan suçları, Katolik yöneticileri aşırıya sürükledi ve Kilisenin, suçlu olanları laiklerin eline bırakmasına neden oldu. Dinsizliğin iniltilerine kulak verilse Vaudois'ın, Albigens'in, Hussit'lerin kuzu olduğu düşünülmez mi? Katoliklerin yok edilmesini vaaz ederken bir yandan hançeri, diğer elinde İncil'i sallayan İskoçya ve İngiltere'nin karanlık Püritenlerinin masumiyeti neredeydi? Bu kadar çok misilleme ve dehşetin ortasında, kana karşı nefretini her zaman öne süren ve en azından prensipte koruyan tek Kilise: hiyerarşik ve meşru Kilise.[92]

Şimdi, şeytani mucizelerin olasılığını ve gerçekliğini kabul eden Kilise, iyiye de kötüye de uygulanabilecek doğal bir gücün varlığını kabul ediyor; ve bu nedenle büyük bilgeliğiyle, doktrinin kutsallığının mucizeyi yasallaştırabilmesine rağmen, mucizenin tek başına din öğretiminde yeniliklere asla izin veremeyeceğine karar vermiştir. Yasaları mükemmel olan ve asla kendilerini yanlışlamayan Tanrı'nın, bize doğaüstü görünen etkiler yaratmak için doğal bir araç kullandığını söylemek, Tanrı'nın yüce aklını ve değişmez gücünü doğrulamaktır; O'nun takdirine ilişkin anlayışımızı yüceltmek içindir; ve samimi Katolikler, bu tür bir bakış açısının, O'nun hakikat lehine işleyen harikalara müdahalesine hiçbir şekilde meydan okumadığını anlamalıdır. Astral tıkanıklıkların neden olduğu sahte mucizeler her zaman anarşik ve ahlak dışı bir eğilime sahiptir, çünkü düzensizlik düzensizliği doğurur. Aynı zamanda tanrılar ve yakınları da

[92]Zulmün tarihi bu savunmanın geçerliliği konusunda kendi adına konuşmaya bırakılabilir ve Éliphas Lévi'nin bahsettiği varsayılan ilkenin karanlıkta arkadan bir bıçaklamayı gizlediği bile düşünülebilir. Her halükarda, iddia edilen kan dehşeti en iyi şekilde ateşe verme ve ibne yöntemiyle açıklanmaktadır.

kafirler kana susamıştır ve korumalarını genellikle cinayet pahasına uzatırlar. Suriye ve Yahudiye'deki putperestler, zavallı küçük kurbanların bedenlerinden koparılan çocukların kafalarından kehanetler çıkardılar. Bu kafaları kuruttular ve dillerin altına bilinmeyen harfler taşıyan altın bir lamen yerleştirdiler, onları duvarların oyuklarına sabitlediler, altlarına bantlarla tutturulmuş büyülü bitkilerden oluşan bir tür vücut inşa ettiler, ayaklarının dibinde bir lamba yaktılar. korkunç putlar, önlerinde tütsü yaktılar ve dini danışmalarına devam ettiler. Kafaların konuştuğuna ve son çığlıkların acısının hayal güçlerini dağıttığına inanıyorlardı; dahası, daha önce de söylediğim gibi, kan çekiyor*larvalar*. Eski insanlar, cehennemi fedakarlıklarında, sıcak ve dumanlı kanla doldurdukları bir çukur kazmaya alışmışlardı; sonra gecenin en derin yerlerinden, boşluğun etrafında yükselen, alçalan, sürünen ve kaynayan zayıf ve solgun gölgeleri gördüler. Aynı kana batırılmış bir kılıcın ucuyla çağrışım çemberini çizdiler ve defne, kızılağaç ve selvi ağacından ateş yaktılar, çirişotu ve mine çiçeğiyle taçlandırılmış sunakların üzerinde. Gece sanki daha da soğuyor ve daha da karanlıklaşıyordu; ay bulutların arkasına gizlenmişti; ve köpekler kırlarda acıklı bir şekilde ulurken, çemberin etrafında toplanan hayaletlerin zayıf hışırtısını duydular.

Her şeyi başarmak için herkese cesaret edilmeli; büyülerin ve bunlarla bağlantılı dehşetlerin aksiyomu böyleydi. Sahte büyücüler suç nedeniyle bir araya toplanmışlardı ve kendilerini korkutmayı başardıklarında başkalarını da korkutabileceklerine inanıyorlardı. Kara Büyü ayinleri, yarattığı dinsiz ibadetler gibi iğrenç olmaya devam etti; eski uygarlıklara karşı komplo kuran suçluların birliğinde ve barbar ırklarda durum kayıtsız şartsız böyleydi. Karanlığa karşı hep aynı tutku vardı; aynı küfürler, aynı kanlı süreçler vardı. Anarşik Büyü ölüm kültüdür. Büyücü kendini kadere adar, akıldan vazgeçer, ölümsüzlük umudundan vazgeçer ve sonra çocukları kurban eder. Evliliğe yemin eder ve kısır sefahate teslim edilir. Bu koşullar altında çılgınlığının doyumunun tadını çıkarır, kötülüğün her şeye kadir olduğuna inanıncaya kadar kötülükten sarhoş olur ve halüsinasyonlarını gerçeğe dönüştürerek, ustalığının tüm ölümü ve Hades'i zevkle uyandırma gücüne sahip olduğunu düşünür.

Bilinmeyen, hatta tamamen anlamsız barbar sözcükleri ve işaretleri Kara Büyünün en iyileridir.[93] Halüsinasyon, ayinler veya ayinlerden ziyade gülünç uygulamalar ve aptalca çağrışımlarla daha kolay güvence altına alınır.*formüller*zekayı uyanık durumda tutan. Du Potet, bazı işaretlerin vecd üzerindeki gücünü test ettiğini ve okült kitabında ihtiyat ve gizemle yayınlanan işaretlerin, Grand'ın eski baskılarında bulunan sahte şeytani imzalarla tamamen aynı olmasa da analoji içinde olduğunu söylüyor. Grimoire.[94]Aynı nedenler her zaman aynı sonuçları doğurur ve büyücülerin ayı altında, bilgelerin güneşi altında olduğu kadar yeni olan hiçbir şey yoktur.

Kalıcı halüsinasyon durumu ölüm ya da bilinçten vazgeçmedir ve kişi o zaman rüyaların ölümcüllüğünün oluşturduğu tüm şanslara teslim olur. Her anı kendi yansımasını doğurur, her kötü arzu bir görüntü yaratır, her pişmanlık bir kabus doğurur. Hayat bir hayvanınkine dönüşür, ama huysuz ve azap çeken bir hayvanınkine; ahlak ve zaman duygusu aynı şekilde yoktur; gerçeklikler artık yok; duygusuz formların girdabında yapılan genel bir danstır. Bazen bir saat yüzyıllarca uzunmuş gibi gelir, bazen de yıllar bir saat hızla uçup gidebilir.

[93]Gördüğümüz gibi, Zerdüşt'e atfedilen kehanetlerden biri, "Çağırmanın barbar isimlerini değiştirmeyin" diyor ve gösterilen sebep, onların "tarif edilemez gücü" nedeniyledir. Bu, Éliphas Lévi'nin gerçek Zerdüşt'üydü ve o değildi.*eski hipotez*, Kara Büyünün bir temsilcisi. "Barbarca kelimeler ve bilinmeyen işaretler", sözde beyaz çeşidin lehinedir.

[94]Benimkini gör*Tören Büyüsü Kitabı*, s. 100-102, bu Grimoire'ın bir çalışması için.

Astral Işık tarafından fosforlu hale getirilen beynimiz sayısız yansıma ve görüntüyle doludur. Gözlerimizi kapattığımızda göz kapaklarımızın altında parlak, kasvetli veya müthiş bir panorama ortaya çıkabilir. Ateşi olan kişi, dayanılmaz bir parlaklıktan gözleri kamaşmadan, gece boyunca onları zar zor kapatabilir. Kusursuz bir elektriksel aygıt olan sinir sistemimiz, bu aygıtın negatif kutbu olan ışığı beyinde yoğunlaştırır veya yaşamsal sıvımızın dolaşımı için tasarlanmış noktalar olan ekstremiteler aracılığıyla ışığı yansıtır. Beyin, dengeyi veya makineyi bozan herhangi bir tutkuya benzer bir dizi görüntüyü güçlü bir şekilde çektiğinde, ışık alışverişi durur, astral solunum durur ve yanlış yönlendirilen ışık, deyim yerindeyse, beyinde pıhtılaşır. Bu nedenle halüsinasyon gören kişilerin duyuları son derece yanlış ve sapkın düzeydedir. Bazıları deriyi kayışlarla parçalamaktan ve etlerini yavaş yavaş kızartmaktan zevk alır; diğerleri geçim için uygun olmayan şeyleri yer ve tadını çıkarır. Doktor Brierre de Boismont çok sayıda örnek topladı ve bunların çoğu son derece merak uyandırıcı.[95]Hayattaki tüm aşırılıklar -ister iyiliğin yanlış kurgulanması, ister kötülüğe direnmeme yoluyla olsun- beyni aşırı uyarabilir ve orada ışığın durgunlaşmasına neden olabilir. Aşırı hırs, gururlu bir kutsallık iddiası, vicdan ve arzularla dolu bir kendini tutma, tekrarlanan pişmanlık uyarılarına rağmen utanç verici tutkulara düşkünlük - tüm bunlar akıl senkopuna, hastalıklı bir coşkuya, histeriye, vizyona, deliliğe yol açar. Bilgili doktor, bir adamın vizyonlara maruz kaldığı için değil, sıradan anlamdan ziyade vizyonlara inandığı için deli olduğunu gözlemlemeye devam ediyor. Dolayısıyla mistikleri kurtarabilecek tek şey itaat ve otoritedir; eğer kendilerine inatçı bir güvenleri varsa bunun çaresi yoktur; zaten akıl ve inanç nedeniyle aforoz edilmişlerdir: onlar evrensel hayırseverliğin yabancılarıdır. Kendilerini toplumdan daha akıllı sanıyorlar; bir din kurmayı hayal ediyorlar ama yalnız kalıyorlar; hayatın gizli anahtarlarını kişisel kullanımları için güvence altına aldıklarına inanıyorlar, ancak zekaları çoktan ölüme gömülmüş durumda.

[95]Referans, başlıklı bir çalışmaya aittir.*Halüsinasyonlar veya Hayaletlerin Tarihi, Vizyonlar, Şarkılar, Extase, Magnétisme ve Somnambulisme*. İlk kez 1850 civarında yayımlandı ve o dönemde geçerliydi. Geniş malzeme yelpazesi her zaman değerli olacaktır. İngilizceye çevrildiğini düşünüyorum.

III. İnisiyasyonlar ve Sınavlar

Ustaların Büyük Çalışma olarak ayırdığı şey, yalnızca metallerin dönüştürülmesi değil, aynı zamanda ve hepsinden önemlisi Evrensel Tıptır; yani, ölümün kendisi de dahil olmak üzere tüm hastalıkların ilacıdır. Artık Evrensel İlacı üreten süreç insanın ahlaki yenilenmesidir. Bu, Kurtarıcımızın bir hukuk doktoru olan Nikodim'e yaptığı konuşmada değindiği ikinci doğumdur. Nikodemus anlamadı ve İsa şöyle dedi: "Sen İsrail'de bir üstat mısın ve bunları bilmiyor musun?" - sanki bunların hiçbir profesörün bilgisiz olmaya cesaret edemeyeceği din biliminin temel ilkelerine ait olduğunu ima etmek istiyormuş gibi.[96]

Yaşamın büyük gizemi ve zorlukları, göksel kürede ve mevsimlerin yıllık dizilişinde temsil edilir. Sfenksin dört yönü bu mevsimlere ve dört elemente karşılık gelir. Aşil'in kalkanındaki sembolik figürler -Homeros'un tanımına göre- anlam bakımından Herkül'ün On İki Görevine benzemektedir. Herkül gibi Aşil'in de elementleri fethettikten ve hatta tanrılarla savaştıktan sonra ölmesi gerekiyor. Savaştığı canavarların temsil ettiği tüm kötülüklere karşı zafer kazanan Herkül, bir an için aşkların en tehlikelisine yenik düşer. Ama Dejanira'nın yanan gömleğini bedeninden koparır, oysa et onunla birlikte kemiklerden gelir; onu suçlu ve yenilgiye uğratılmış halde, kendi adına ölmeye terk ediyor - ama özgürleşmiş ve ölümsüz biri olarak.

Düşünen her insan, sfenksin gizemini çözmeye ya da bu mümkün olmazsa ölmeye çağrılan bir Odipus'tur. Her inisiye, büyük bir çalışma yılının döngüsünü tamamlayarak, kalbini ve yaşamını feda ederek yüceltilme zaferini hak edecek bir Herkül haline gelmelidir. Orpheus, Eurydice'i başarıyla kazanana ve nasıl kaybedeceğini öğrenene kadar lirin ve kurbanların kralı değildir. Omphale ve Dejanira, Herkül'ü kıskanıyorlar: Biri onu küçük düşürecek, diğeri terk edilmiş bir rakibinin öğütlerine boyun eğecek ve böylece dünyayı özgürleştiren onu zehirlemeye ikna edilecek; ama eylemde onu çok daha ölümcül bir zehirden, yani kendi değersiz aşkından iyileştirir. Odun ateşinin alevi onun çok hassas kalbini arındırır; tüm gücüyle yok olur ve Jüpiter'in tahtının yakınında muzaffer bir şekilde oturur. Aynı şekilde Yakup, bütün bir gece boyunca bir melekle güreşene kadar İsrail'in büyük patriği olarak atanmamıştı.

Çile, yaşamın büyük sözüdür ve yaşamın kendisi de durmadan doğuran ve yiyip bitiren bir yılandır. Kıvrımlarından kaçmalıyız; ayağımızı onun başına koymalıyız. Hermes yılanı kopyaladı, onu kendine karşı koydu ve sonsuz bir denge içinde onu kendi gücünün tılsımına, caduceus'unun ihtişamına dönüştürdü.

Memphis ve Eleusis'in büyük sınavları, bilimi güçlü ve yiğit adamlara emanet ederek krallar ve rahipler oluşturmak için tasarlanmıştı. Bu tür testlere kabul edilmenin bedeli bedenin, ruhun ve yaşamın rahipliğin ellerine teslim edilmesiydi. Aday daha sonra karanlık yer altı bölgelerinden aşağıya indi, burada yanan odun yığınlarının arasından sırayla geçti, derin ve hızlı su baskınlarından geçti, uçurumlara atılmış köprülerin üzerinden geçti, elinde söndürülmemesi gereken bir lamba vardı. Titreyen, korkusunu yenen asla ışığa dönmedi; ama her engeli cesurca aşan kişi, halk arasında kabul edildi.*gizemli*Bu, Küçük Gizemlere inisiyasyon anlamına geliyordu. Henüz yapmalıydı

[96]İsa'nın ima ettiği İkinci Doğum'un, her ne kadar böyle bir değişiklik söz konusu olsa da, herhangi bir ahlaki değişim kavramıyla anlaşılmadığını söylemeye gerek yok. Ahlak manevi yaşamın kapısıdır ama onun sığınağı değildir.

sadakatini ve sessizliğini kanıtlayın; ancak birkaç yılın sonunda usta unvanına eşdeğer bir unvan olan epopt oldu.[97]

Felsefe, rahiplikle rekabet halinde, bu uygulamaları taklit etti ve öğrencilerini kanıtlamaya çalıştı. Pisagor beş yıl boyunca susmayı ve uzak durmayı emretmişti. Platon okullarını yalnızca geometri uzmanlarına ve müzikte yetenekli olanlara açmıştı; dahası, eğitiminin bir kısmını inisiyelere ayırdı, böylece felsefesinin gizemleri vardı.[98]Dünyanın yaratılışını şeytanlara atfetmiş ve insanı tüm hayvanların atası olarak temsil etmiştir. Ancak Platon'un iblisleri, Yüce İlke'nin birleşimi ve uyumuyla yarattığı güçler olan Musa'nın Elohim'ini ifade eder. Hayvanları insanlığın doğurduğu şekilde temsil ederken, onların sentezi insan olan canlı formun analizi olduklarını kastediyor. Söz'ün tanrısallığını ilk kez ilan eden Platon'du ve o, bu yaratıcı Söz'ün yeryüzündeki yaklaşan enkarnasyonunu önceden görüyor gibi görünüyordu; dünyanın kötülüğü tarafından mahkum edilen mükemmel adil adamın acılarını ve idamını ilan etti.

Sözün bu yüce felsefesi saf Kabala'nın bir parçasıdır, dolayısıyla Platon hiçbir şekilde onun mucidi değildir.[99]Bunu hiçbir şekilde gizlemiyor ve herhangi bir bilimde yalnızca ebedi gerçeklerle ve Tanrı'nın kehanetleriyle uyumlu olanın alınması gerektiğini ilan ediyor. Bu alıntıyı yapan Dacier şunu ekliyor: "Platon, bu ebedi hakikatlerle, ilkel insanlığın Tanrı'dan aldığını ve sonraki nesillere aktardığını varsaydığı eski bir geleneği ifade ediyordu." Aslında Kabala'yı isimlendirmeden daha net konuşmak imkansızdır: o, isim yerine tanımdır; bir bakıma ismin kendisinden daha kesin bir şeydir.

Platon aksini söylüyor: “Bu büyük bilginin kök maddesi kitaplarda bulunmaz; derin meditasyon yoluyla, kutsal ateşi doğru kaynağında keşfederek kendi içimizde aramalıyız... Bu nedenle bu vahiyler hakkında hiçbir şey yazmadım ve onlar hakkında asla konuşmayacağım. Bunları yaygınlaştırmaya kalkışan kişi, bu çabayı boşuna bulacaktır, çünkü Tanrı tarafından bu göksel gerçekleri kendi içlerinde ayırt etme anlayışıyla donatılmış çok az sayıda insan dışında, bu onları bazılarının gözünde aşağılık kılacaktır. sanki onlar hala anlamadıkları mucizelerin emanetçileriymiş gibi, başkalarını boş ve aceleci bir özgüvenle dolduruyorlar.”[100]

[97]Mısır inisiyasyonunun bu özetinde gözden kaçan nokta, masonluk gibi resmi gizemleri yaşamsal inisiyasyondan ayıran noktadır ve burada bundan bahsediyorum çünkü Mısır gizemlerinin sadece sembolik gösteriler olmadığını, iletişim kurduklarını öne süren anıtlar var. alabilenlere - bu tür sembolizmin ardındaki yaşam.

[98]Burada kurulan benzetme, Yunan gizemleri açısından daha önce Mısır gizemleriyle ilgili olarak ima edilenleri varsaymaktadır. Felsefe okullarının kanunları ve tüzükleri, öğrencilerden ne talep ederlerse etsinler, eğer o mabetlerde mistik yaşam varsa, rahiplerin mabetlerinde iletilen inisiyasyon ve ilerleme derecelerinin taklidi değildi. Bunlar yalnızca gösterişli gösteriler olsa bile bu karşılaştırma işe yaramaz; çünkü Pisagor ve Platon'un ritüel yoluyla derece vermedikleri açıktır. Üniversiteye giriş ve "küçük geçiş" sembolizm yolundaki törensel törenler değildir.

[99]Gerçek şu ki, Yahudi Kabalası'nın içerdiği kadarıyla *Logolar* Felsefe şu ana kadar İskenderiye düşünce okullarının karışık anılarını bünyesinde barındırıyor. Éliphas Lévi, tarihin tüm evrenini Shem, Ham ve Japhet'in, tufanın ve Nuh'un Gemisinin yardımıyla açıklayan Jacob Bryant'ı, Davies'i ve saygıdeğer Bay Faber'i hatırlatıyor. Her yerde Kabala'yı gördü; eğer her zaman var olan ve Kabalimin de yansımasının bir parçası olduğu gizli bir gelenekten bahsetmiş olsaydı, kafası daha az karışır ve daha az kafa karıştırıcı olurdu; ama parçaya özgü bir terimi bütüne uyguladı. İçinde söyleniyor *Zohar* Bize en yüce gizemleri keşfeden Söz'ün, ışık ve karanlığın birleşmesinden oluştuğunu. Bölüm I, Fol. 32a. Ayrıca Söz'ün üstün göklerde yaşadığı da söylenir, Fol. 33b. Ve başka referanslar da var.

[100]Dacier, on sekizinci yüzyılın ikinci yarısında bir çevirmendi ve onun konuyla ilgili çalışması *Platon Doktrini* başlıklı bir koleksiyonun üçüncü cildinde yer aldı. *Bibliothèque des Anciens Philosophes* 1771'de yayınlanmaya başladı.

Genç Dionysius'a şöyle yazdı: “Arkhedemus'a, çok daha değerli, çok daha ilahi olan ve onu bana açıkça göndererek ciddiyetle bilmeyi arzuladığınız şey hakkında tanıklık etmeliyim. Sizin görüşünüze göre, Birinci Prensip'in doğasına ilişkin görüşlerimi size yeterince açıklamadığımı anlamamı sağlıyor. Sadece muammalarla yazabilirim, böylece mektubum karada veya suda ele geçirilirse, onu okuyan kişi hiçbir şey anlamayacaktır: her şey, varlıklarını ondan aldıkları krallarını kapsar, o tüm iyi şeylerin kaynağıdır - İkinci olana ikinci, üçüncü olana üçüncü.”

Bu birkaç kelime sefirotik teolojinin tam bir özetidir.[101]Kral Ensoph'tur; Yüce ve Mutlak Varlık. Her şey bu merkezden yayılır, bu merkez her yerdedir ama biz ona üç özel şekilde ve üç ayrı kürede bakarız. İlk Sebep olan İlahi dünyada Kral tek ve ilktir. İkincil nedenler dünyası olan bilim dünyasında, Birinci İlkenin etkisi hissedilir, ancak adı geçen nedenlerin yalnızca ilki olarak algılanır. Orada Kral, pasif yaratma ilkesi olan duad aracılığıyla tezahür eder. Son olarak, formlar dünyası olan üçüncü dünyada, mükemmel form olarak, vücut bulmuş Söz, yüce iyilik ve güzellik, mükemmelliği yaratmış olarak ortaya çıkar. Bu nedenle Kral aynı anda birinci, ikinci ve üçüncüdür ve O'nun her şeyin içinde, her şeyin merkezinde ve nedeni olduğunu görür. Yalnızca inisiyenin kesin bilgisini kabul ederek Platon'un dehası konusunda sessiz kalalım.

Bu nedenle, artık büyük havarimiz Aziz Yuhanna'nın, kendi müjdesinin proœmium'unu Platon'un felsefesinden ödünç aldığı söylenemez. Aksine, Aziz Yuhanna ile aynı kaynaklardan yararlanan Platon'dur; ama canlı kılan o ruhu almamıştı. İnsani vahiylerin en büyüğünü açıklayan kişinin felsefesi, insanı yaratan Söz'ü arzulayabilir, ancak yalnızca müjde bu Söz'ü dünyaya verebilir.

Platon'un Yunanlılara öğrettiği Kabala, daha sonraki bir dönemde Teozofi adını almış ve büyü öğretisinin tamamını kucaklayarak sona ermiştir.[102]Tüm araştırma keşifleri ardı ardına bu gizli öğretinin toplamına yöneldi. Amaç teoriden pratiğe geçmek ve kelimelerin eserlerde hayata geçirilmesini bulmaktı. Tehlikeli kehanet deneyimleri bilime rahiplikten nasıl vazgeçebileceğini öğretti; sığınak ihanete uğradı ve hiçbir görevi olmayan adamlar tanrıları konuşturmaya cesaret etti. Bu nedenle teurji, Kara Büyüye karşı ilan edilen aforozlara ortak oldu ve kara büyünün suçlarını taklit ettiğinden şüphelenildi, çünkü kendisini bu dinsizliğin bir parçası olmaktan kurtaramadı. İsis'in perdesi cezasızlıkla kaldırılmaz ve İlahi şeyler söz konusu olduğunda merak, inanca küfreder. Büyük Üstat, "Görmeden iman edenlere ne mutlu" diyor.

Teurji ve büyücülük deneyleri, kendi uygulamalarına bırakılanlar için her zaman ölümcüldür. Öteki dünyanın eşiğine adım atmak ölüm anlamına gelir ve bunu çoğu zaman garip ve korkunç bir şekilde takip eder. Vertigo gelir, katalepsi ve delilik işi bitirir. Belli kişilerin varlığında havada bir karışıklık olduğu, lambirilerin yarıldığı, kapıların sallandığı, gıcırdadığı kuşkusuzdur. Fantastik işaretler ve hatta kan gibi lekeler,

[101]Lévi'nin bazı materyallerini aldığı kaynaklar hakkında bilgi sahibi olmak isteyenler başvurabilirler. *Cœlum Sephiroticum*JC Steebius'un yazdığı, 1679'da ortaya çıkan eski bir folyonun yanı sıra Reuchlin ve Rosenroth. Onun elinde işlerin nasıl değiştiğini görecekler. Göre*Zohar*,*Ain Soph*hemen yansır*Keter* tezahür yolunda. Kral olduğunu söylemek doğru değil.*Ain Soph*Kabalimde ve Platon'un mektubu sefirotik analojilerden yoksundur.

[102]Yunanca θεοσοφια sözcüğünün klasik çağlarda Latince'ye geçmediğini ve orta çağ boyunca bilinmediğini söylemek gerekir. Okült yaygınlığının bir örneği olarak Paracelsus tarafından kullanıldığının izini süremiyorum. Yaygınlaştığı söylenebildiği kadarıyla, yalnızca mistik anlamdaydı, tıpkı kelimelerin doğru kullanımında olduğu gibi. Jacob Böhme tarafından tanıdık hale getirildi.

el değmemiş parşömen veya keten üzerine kendilerini damgalamış gibi görünüyorlar. Bu imzaların niteliği her zaman aynıdır ve uzmanlar tarafından şeytani yazılar adı altında sınıflandırılmaktadır. Bu tür karakterlerin sadece görülmesi bile manyetik histeriden muzdarip olan kişileri kasılmalara veya coşkuya sevk eder; ruhları gördüklerine inanırlar ve Şeytan ya da yanılgı dehası onlar için bir ışık meleğine dönüştürülür. Sahte ruhlar, tezahürlerinin koşulu olarak cinsiyetler arasında bir tür temasa, el ele tutuşmaya, ayak ayağa kalkmaya, yüz yüze nefes almaya ve hatta utanmazca kucaklaşmaya ihtiyaç duyarlar. Adanmışlar bu tür sarhoşluktan şaşkına dönmüş durumdalar; Tanrı tarafından seçildiklerini, cennetin tercümanı olduklarını düşünürler ve hiyerarşiye itaati taassub olarak görürler. Onlar Hint Kabil ırkının varisleri, esrar ve fakirlerin kurbanlarıdır. Hiçbir uyarıdan faydalanmazlar, kendi eylemleri ve iradeleriyle yok olurlar.

Bu tür acı çekenleri iyileştirmek için Yunan rahipleri bir tür homoeopatiye başvurdular; Hastalığı abartarak hastaları korkutmuşlar ve bu amaçla onları Trophonius'un mağarasında uyutmuşlar.[103] Bu deneyimin hazırlığı oruç tutmak, arınmak ve nöbet tutmaktı; hastalar daha sonra kasaya indirildi ve zifiri karanlıkta kapatıldı. Napoli yakınlarındaki Köpek Mağarası'nda bulunanlara benzer sarhoş edici gazlar mağarayı doldurdu ve vizyonerin üstesinden hızla gelindi. Yeni başlayan asfiksi, kurbanın zamanında kurtarıldığı ve her yeri çarpıntı içinde, solgun ve saçları diken diken olmuş bir şekilde ileri gittiği korkunç rüyalara neden oldu. Bu durumda kişi bir üçayak üzerinde oturuyordu ve tam uyanmadan önce kehanet dolu sözler duyuluyordu. Bu tür deneyimler sinir sistemini o kadar dağıtıyordu ki denekler bunları asla titremeden hatırlamıyorlardı ve gelecekte çağrışımlardan veya hayaletlerden bahsetmeye cesaret edemiyorlardı. Bazıları bir daha asla gülümsemedi ya da neşe duygusunu hissetmedi; Genel izlenim o kadar melankolikti ki bir atasözüne dönüştü ve boyun eğmeyen herkes için şöyle denildi: "Trophonius'un mağarasında uyudu."[104]

Bilimin kalıntıları ve gizemlerinin ortaya çıkarılması için, antik çağların filozoflarının çalışmalarından ziyade dini sembolizmine başvurmamız gerekir. Mısır'ın rahipleri hareket ve yaşam yasalarını bizden daha iyi biliyorlardı. Tepki tepkisini yumuşatabiliyor ya da teşvik edebiliyorlardı ve nedenini varsaydıkları sonuçların gerçekleşmesini zorluk çekmeden öngörebiliyorlardı. Seth, Hermes, Solomon, Herkül'ün sütunları büyülü geleneklerde bu evrensel denge yasasını sembolize ederken, denge bilimi inisiyeleri yaşam, ısı ve ışık merkezleri etrafındaki evrensel çekime yönlendirdi. Yani her ayın üç dekaninin veya on günlük genii'nin koruması altına alındığı bilinen Mısır kutsal takvimlerinde Aslan burcundaki ilk dekan, yedi ışınlı bir insan başı ile temsil edilir; vücudunda akrep kuyruğu vardır ve Yay burcu çene altındadır. Başın altında Iao'nun adı yer alıyor ve figüre Mısır dilinde altın ve ışık anlamına gelen Khnoubis adı veriliyordu. Thales ve Pythagoras Mısır kutsal alanlarında dünyanın güneşin etrafında döndüğünü öğrendiler, ancak bu gerçeği genel olarak yayınlamaya çalışmadılar çünkü bu, çekim ve radyasyonun, sabitlik ve ışınımın ikili yasası olan büyük bir tapınak sırrının açığa çıkmasını içerecekti. Yaradılışın ilkesi ve yaşamın şaşmaz nedeni olan hareket.[105] Aynı şekilde, bu büyülü geleneği duymuş olan ancak bir nedenin yokluğunda sonuç olarak ortaya çıkan Hıristiyan yazar Lactantius da,

[103] Trophonius mağarasının ziyaretiyle ilgili klasik otoriteler arasında Yunanistan tarihini yazan Cæsarea'lı Pausanias, Cicero, Pliny ve Philostratus yer alır. *Bulutlar* Aristophanes'e aittir. Éliphas Lévi'nin açıklamasına belirli çekincelerle yaklaşılmalıdır, ancak bu, bilimsel araştırma dışında doğruluğunun veya tersinin herhangi bir sonuç doğuracağı bir mesele değildir. Ziyaretten önce çeşitli kurbanlar ve başka törenler yapılırdı ve deneyime katılacak aday genellikle tek başına inerdi. Sanırım ziyaretin etkisinin kalıcı olduğu kayıtlara geçmedi.

[104] Gerçek formül şu gibi görünüyor: "Trophonius'un kehanetine danıştı."

[105] Buna göre, hiç şüphe yok *Zohar* Güneş, dünyanın da dahil olduğu gezegen sisteminin merkezidir.

Dünyanın hareketine ve antipodlara inanan teürjik hayalperestlerle yüksek sesle alay ettiler; bunun sonucu olarak da başlarımız dik görünse de ayaklarımız yukarıya doğru başımızın üzerinde yürüdüğümüz gerçeği ortaya çıktı. Üstelik çocuk mantığıyla, böyle bir durumda altımızdaki cennetten baş aşağı düşmemiz gerektiğini de sözlerine ekledi. Filozoflar böyle akıl yürütürken, rahipler onların hatalarına cevap vermeden ve hatta gülümsemeden, tüm dogmalar, şiirin tüm biçimleri ve gerçeğin tüm sırları hakkında yaratıcı hiyerogliflerle yazmaya devam ettiler.

Hades'in alegorik tasvirlerinde Yunan hiyerophantları majinin gizli sırlarını gizlediler. Cennette olduğu gibi orada da dört nehir buluruz.*arti*diğerlerinin etrafında yedi kez dönen beşinci. Cocytus adında bir üzüntü ve sessizlik nehri vardı; bir unutkanlık nehri ya da Lethe vardı; ve sonra hızlı ve karşı konulamaz bir nehir, önündeki her şeyi sürükleyerek, başka bir ateş nehrine ters yönde aktı. Son ikisine Acheron ve Phlegethon adı verildi; biri negatif, diğeri pozitif sıvıydı ve her birinin içinde sonsuza kadar akıyordu. Acheron'un siyah ve buzlu suları Phlegethon'un sıcaklığıyla tütüyordu, ikincisinin sıvı alevleri ise birincisi tarafından kalın buharlarla kaplanmıştı.*Larvalar*Ve*Lemurlar*Bu buharlardan sayısız, yaşamış ve henüz gelmemiş bedenlerin gölgeli görüntüleri; ama acıların selinden içseler de içmeseler de, hepsi kendilerine gençlik ve huzur getirecek olan unutkanlık sularını arzuluyorlardı. Yalnızca bilgeler unutmaya çalışmazlar, çünkü hafıza onların ödülüdür zaten; dolayısıyla onlar yalnızca gerçekten ölümsüzdürler, çünkü yalnızca ölümsüzlüklerinin bilincindedirler. Tenarus'un işkenceleri, ahlaksızlıkların ve onların ebedi azaplarının gerçekten ilahi resimleridir. Tantalus'un açgözlülüğü, Sisifos'un hırsının kefareti asla ödenmeyecektir, çünkü asla tatmin edilemezler. Tantalos suya susamıştır, Sisifos bir taşı bir dağın tepesine doğru yuvarlar, oraya yerleşmeyi umarak, ama taş sürekli olarak geriye düşer ve onu uçuruma sürükler. Aşırılık konusunda dizginsiz olan Ixion, cennetin kraliçesine tecavüz ederdi ve cehennemi öfkelerle kırbaçlanırdı. Sadece bir hayaleti kucakladığı için suçunu tamamlamadı. Hayalet görünüşte aşkına tenezzül etmiş ve tutkusuna hizmet etmiş olabilir, ancak görevi reddettiğinde, tatmini saygısızlık pahasına olduğunda, aşk olduğunu düşündüğü şey çiçek maskesindeki nefreti kanıtladı.

Ölümün gizemlerini mezarın ötesinde değil, yaşamın içinde aramalıyız. Kurtuluş ya da kınama burada, aşağıda başlıyor ve bu dünyanın da kendi cenneti ve cehennemi var. Erdem her zaman ödüllendirilir, kötülük her zaman cezalandırılır; kötülerin zenginliği bizi zaman zaman onların cezadan muaf olduklarını, iyilik ve kötülük aracının onlara şans eseri verilmiş gibi göründüğünü düşünmeye sevk ediyorsa, adaletsizlere rağmen vay halimize; Altının anahtarı ellerinde olabilir ama bu onlara yalnızca kabrin ve cehennemin kapısını açar.

Tüm gerçek inisiyeler, çalışmanın ve ıstırabın muazzam değerinin farkına vardılar. Bir Alman şair, üzüntünün insanlığın sürüsünü yöneten meçhul çobanın köpeği olduğunu anlatır. Acı çekmeyi ve ölmeyi de öğren; sonsuzluğun jimnastiği böyledir ve ölümsüz mürit böyledir. Bu Dante'nin ahlaki dersidir.*İlahi Komedya*Platon dönemine ait alegorik Cebes Tablosunda da ana hatları çizilmiştir. Bunun bir açıklaması korunmuştur ve orta çağın birçok ressamı bu tabloyu yeniden inşa etmiştir. Hem felsefi hem de büyülü bir anıt, mükemmel bir ahlaki sentez ve dahası, açığa çıkması cenneti ve yeri alt üst edecek olan Büyük Arcanum'un veya Sır'ın bugüne kadar denenmiş en cüretkar gösterimidir. Okurlarımız şüphesiz bizden bunun açıklamasını yapmamızı bekleyecektir, ancak bu muammayı çözen kişi, bunun doğası gereği açıklanamaz olduğunu ve onu açığa çıkaranlar için bile, onu şaşırtanlar için bir ölüm cezası olduğunu bilir.[106]

[106]Bu paragrafta, en azından ifade açısından, okuyucuda kaçınılmaz olarak Cebes'in eserinin bir resim olduğu algısını yaratacak olağanüstü bir kafa karışıklığı var. Aslında insan yaşamının bir açıklamasıdır

Bu sır, Cebes'in güzel alegorisinde çile dağından zaferle inen bilgenin krallığı ve o inisiyenin tacıdır. Büyük Arcanum onu, temelde aynı şey olan altın ve ışığın ustası yaptı; çemberin dörtgenini çözdü; sürekli hareketi yönetir; ve Felsefe Taşı'na sahiptir. İşinin ehli olanlar beni anlayacaktır. Doğanın işleyişinde ne bir kesinti ne de işleyişinde bir boşluk vardır. Cennetin uyumları dünyanın uyumlarıyla uyum içindedir ve sonsuz yaşam, evrimlerini bir günlük yaşamda hüküm süren aynı yasalara uygun olarak gerçekleştirir. Kutsal Kitap, Tanrı'nın her şeyi ağırlığına, sayısına ve ölçüsüne göre düzenlediğini söyler ve bu aydınlık öğreti aynı zamanda Platon'un da öğretisidir. İçinde *Phaedon*Sokrates'i, Kabalistik geleneklerle oldukça uyumlu bir şekilde ruhun kaderi hakkında konuşan biri olarak temsil eder. Denemeyle arınmış ruhlar ağırlık yasalarından kurtulurlar ve gözyaşı atmosferinin üzerinde uçarlar; diğerleri karanlıkta sürünür ve zayıflara veya suçlulara tezahür edenlerdir. Maddi hayatın sefaletinden kurtulmuş olanlar, artık onun suçlarını düşünmek veya hatalarını paylaşmak için geri gelmezler: bir kere gerçekten yeterlidir.

Eskilerin ölülerin gömülmesi konusunda gösterdikleri özen, büyücülüğe şiddetle karşı çıkıyordu ve mezarın uykusunu bölenler her zaman dinsiz olarak görülüyordu. Ölüleri geri çağırmak onları ikinci bir ölüme mahkûm etmek anlamına gelirdi ve eski dinlere mensup ciddi insanların, ölümden sonra gömülmeden kalma korkusu, cesedin işkencelerle kirletilmesi ve kullanılması ihtimalini göz önünde bulunduruyordu. büyücülükte. Ölümden sonra ruh Tanrı'ya, beden ise ortak ana olan toprağa aittir. Bu sığınma evlerini işgal etmeye cesaret edenlerin vay haline. Mezarın kutsal alanı bozulduğunda eski insanlar kızgınlara kurbanlar sundular.*yeleler*ve bu uygulamanın temelinde kutsal bir düşünce yatıyordu. Aslında, karanlıkta yüzen ama ışığa yönelen ruhları sihir yoluyla cezbetmeye izin verilseydi, böyle bir kişi, kendi kanıyla ve kendi kanıyla beslemesi gereken, gerileyen ve ölümünden sonra doğan çocuklar doğururdu. ruh. Necromancer'lar vampir yaratıcılarıdır ve eğer ölüler tarafından yutularak ölürlerse onlara acınmayı hak etmezler.

başlığını taşıyan bir diyalogda yer almaktadır.*Tablo*verilmişti. Birkaç kez basıldı ve sanırım bir kez de 1747'de Glasgow'da basıldı.

IV. Toplu İbadetin Büyüsü

Formlar fikirlerin ürünüdür ve onlar da fikirleri yansıtır ve yeniden üretirler. Duygular söz konusu olduğunda, bunları paylaşanların birlikteliğiyle bunlar çoğalır, böylece herkes, herkes için ortak olan coşkuyla dolar. Öyle oluyor ki, eğer bir kişi adil ve güzel konusunda kolaylıkla aldatılabiliyorsa, genel olarak insanlar, buna rağmen, yüce olan her şeyi zihinlerinde yüceltmeye devam edecekler ve bunu gönül rahatlığıyla yapacaklardır. başlı başına yüce bir özlem. Doğanın bu iki büyük kanunu kadim bilgeler tarafından biliniyordu ve onları doğası gereği tek olan, herkese empoze edilen, hiyerarşik ve sembolik karakterli, tüm dinler gibi, gerçek kadar muhteşem, zengin bir toplu ibadetin gerekliliğini görmeye yönlendirdi. Doğa kadar çeşitli, gök kadar yıldızlı, toprak kadar kokulu; aslında daha sonra Musa tarafından kurulan, Süleyman tarafından tüm görkemiyle gerçekleştirilen ve bugün bir kez daha şekil değiştirip büyük metropol St. Peter Roma'da.

İnsanlık hiçbir zaman birden fazla din ve tek bir ibadet tanımamıştır. Bu evrensel ışığın belirsiz yansımaları ve gölgeleri vardı, ama karanlık yanılgı gecesinden sonra onun güneş gibi tek ve saf olarak ortaya çıktığını görüyoruz.

Tarikatın görkemi dinin yaşamıdır ve eğer Mesih yoksul hizmetkarları seçmişse, onun egemen tanrısallığı yoksul sunaklar talep etmemiştir. Protestanlar ritüelin bir talimat olduğunu ve kötü veya önemsiz bir tanrının yaratılmaması gerektiğini anlayamadılar.
kalabalığın hayal gücü. Kendi evlerine bu kadar çok zenginlik saçan ve aynı zamanda İncil'e çok değer veren İngilizler, Süleyman Tapınağı'nın benzersiz ihtişamını hatırlasalar, kendi kiliselerini aşırı derecede soğuk ve çıplak bulurlardı. Fakat onların ibadet şekillerini kurutan şey, kalplerinin kuruluğudur; ve sihirden, ihtişamdan ve duygudan yoksun bir tarikatla kalpleri nasıl hayatla donatılacak? Belediye binalarını andıran toplantı evlerine ve mübaşir veya katip gibi giyinmiş şu dürüst bakanlara bakın; onların huzurunda dini bir formalizm ve Tanrı'yı barışın adaleti olarak görmekten başka kim yapabilir?

Ortodoksluk, Aşkın Büyünün mutlak karakteridir. Gerçek dünyaya doğduğunda, bilimin yıldızı gerçeği Magi'ye duyurur ve onlar geleceğin bebek yaratıcısına tapmaya başlarlar. İnisiyasyon, hiyerarşiye ilişkin anlayışın yanı sıra itaat pratiğiyle de elde edilir ve gerçekten inisiye olan kişi asla mezhepçi olmaz. Ortodoks gelenekler Keldani'den İbrahim tarafından taşınmıştır; Gerçek Tanrı bilgisiyle birleşerek Yusuf döneminde Mısır'da hüküm sürdüler. Koung-Tseu bunları Çin'de kurmaya çalıştı ama Hindistan'ın aptal mistisizmi, Fo kültünün putperest biçimi altında, bu büyük imparatorlukta hüküm sürmeye mahkumdu. İbrahim'in Keldani'den çıkması gibi, ortodoksluk da Musa tarafından Mısır'dan çıkarıldı ve Kabala'nın gizli geleneklerinde, Tanrı'nın ışığı altında bakıldığında, aynı anda eksiksiz, mükemmel, benzersiz ve en büyük haliyle bizimkiyle karşılaştırılabilecek bir teoloji buluyoruz. Kilisenin babaları ve doktorları tarafından yorumlanması - dünyaya henüz anlaşılması için verilmeyen ışıkları da içeren mükemmel bir bütün.
The *Zohar*Kabalistik kutsal kitapların başı ve tacı olan bu kitap, ayrıca eski mitolojilerin ve alanın kutsal alanlarında gizlenmiş bilimlerin tüm derinliklerini ortaya çıkarır ve tüm belirsizliklerini aydınlatır. Ondan faydalanabilmek için manasının sırrını bilmemiz gerektiği doğrudur ve ayrıca bu sırra aşina olmayan en keskin zekaların, onun manasının sırrını bulacağı da doğrudur.*Zohar* her türlü anlayışın ötesinde ve hatta okunamaz. Sihir üzerine çalışmalarımızı okuyan dikkatli öğrencilerin sırrı kendi başlarına öğrenecekleri umulmaktadır.

şifreyi çözme sırası kendilerine gelecek ve böylece pek çok gizemi açıklayan kitabı okuyabilecekler.[107]

İnisiyasyon, Magic'te gerçekleşmenin temeli olan hiyerarşik prensibin zorunlu sonucu olduğundan, kutsal olmayanların, kutsal alanın kapılarını zorlamak için boşuna çabaladıktan sonra, sunağı sunağa karşı yükseltmeye ve hizipleşmenin cahilce ifşa edilmesine karşı çıkmaya yönlendirildikleri sonucu çıkar. Ortodoksluğun suskunluğuna. Magi'lerle ilgili korkunç hikayeler dolaşıyordu; büyücüler ve vampirler kendi suçlarının sorumluluğunu onlara yüklüyorlar; bebeklerle ziyafet çeken ve insan kanı içen kişiler olarak temsil ediliyorlardı. Bilimin sağduyusuna yönelik bu tür küstah cehalet saldırıları, bunların kullanımını sürdürmeye yetecek kadar başarılı olmuştur. Bu kitabın yazarı, kendi kulaklarıyla nasıl duyduğunu bilmediğim hangi broşürde, bir kulübün çevresinde zavallı bir yaratık ortaya çıkmamış mı? Bu kitabın yazarı, muhallebi yapmak için zenginlerin kanını talep ediyor. aç insanların beslenmesi? İftira ne kadar korkunçsa, aptalların zihninde yarattığı izlenim de o kadar büyük olur.

Müneccimlere iftira atanlar, kendilerini itham ettikleri kötülükleri kendileri yaptılar ve utanmaz büyücülüğün tüm aşırılıklarına terk edildiler. Her yerde hayaletler ve mucizeler söylentisi vardı ve tanrılar da alemlere izin vermek için görünür biçimlerde aşağıya iniyorlardı. Sahte manyak çevreler*Illuminati*Orpheus'u öldüren bakkallara geri dönelim. Rastgele seks ve suikastın vecd ve dualarla birleştiği o fanatik ve gizli çevrelerin günlerinden bu yana, lüks ve mistik bir panteizm sürekli olarak arttı. Ancak bu tüketen ve yok eden dogmanın ölümcül kaderi, Yunan mitolojisinin en güzel masallarından birinde kayıtlıdır. Bazı Tire korsanları Bacchus'u uykusunda şaşırttı ve ilham tanrısının köleleri haline geldiğini düşünerek onu gemilerine taşıdılar; ama açık denizde birdenbire gemilerinin şekli değişti, direkler asma kütüklerine, arma dallarına dönüştü; vaşaklarla ve panterlerle dans eden satirler her yerde görülüyordu; mürettebat çılgına dönmüştü, keçilere dönüştüklerini ve kendilerini denize attıklarını hissettiler. Bacchus daha sonra Bœotia'ya çıktı ve inisiyasyon şehri Thebes'e gitti ve burada Pentheus'un üstün gücü gasp ettiğini gördü. İkincisi de tanrıyı hapse atmaya çalıştı ama zindan kendiliğinden açıldı ve tutsak zaferle çıktı. Pentheus öfkelendi ve Cadmus'un Bacchantes'e dönüşen kızları, genç bir boğayı kurban ettiklerini düşünerek onu parçalara ayırdılar.[108]

Panteizm asla bir sentez oluşturamaz, Cadmus'un kızlarının örnek aldığı bilimlerle parçalanmalıdır. Orpheus, Cadmus, Odipus ve Amphiaraüs'ten sonra Yunanistan'daki majikal rahipliğin en büyük masalsı sembolleri Tiresias ve Calchas'tır; ancak bunlardan ilki anlayışsız veya sadakatsiz bir rahipti. Birbirine geçmiş iki kişiyle bir günde buluşma

[107]Başka bir yerde şunu ima ettim:*Zohar*birçok bakımdan son derece eğlenceli bir eserdir ve okunması Binbir veya Ambrosiyal Gecelerden çok daha eğlendiricidir. Ancak Éliphas Lévi bunun bir miktar ön eğitim gerektirdiğini söylerken haklı. Ancak öneride bulunurken benim kastettiğimi tam olarak kastetmiyor. Ciddi tarafta*Zohar*Kesinlikle bir başlangıç çalışması ve dünyanın en büyük kitaplarından biri, ancak Sir John Lubbock ve benzer girişimlerde bulunan diğer kişiler bundan haberdar değildi. Lévi, bunun bir anahtara ihtiyaç duyduğunu söylerken de büyük ölçüde haklıdır, ancak kastettiği anlam doğru bir şekilde ifade edilmemiştir. Açıklama, bunun yöntemsel bir sistem olmadığı ve okurların baştan sona imalı bir biçimde somutlaştırdığı gelenekle tanışıklıklarını varsaydığı yönündedir.

[108]Bu hesabın hazırlanmasında hangi otoritenin takip edildiğini söylemek zor. Pentheus, şehri inşa eden Cadmus'tan sonra Thebes'in ikinci kralıydı. Bacchus, Cadmus'un kızı Semele'nin Jüpiter'den olan oğluydu, ancak hiçbir zaman Theban tahtına aday olmadı. Pentheus'un suçu gasp değil, Bacchus'un tanrısallığını tanımayı reddetmekti. Cadmus'un kızları tarafından değil, aralarında kendi annesinin de bulunduğu bir Bacchanal kalabalığı tarafından parçalandı. Bu hikayeyi Lévi'nin yaptığı gibi bir panteizm alegorisine dönüştürmek imkansızdır.

Yılanların kavga ettiğini sandı ve asasının bir darbesiyle onları ayırdı. Caduceus'un amblemini anlamadı ve bu nedenle Doğanın güçlerini bölmeye, bilimi inançtan, zekayı aşktan, erkeği kadından ayırmaya çalıştı. Birlikteliklerini savaşla karıştırdı, ayrılık sırasında onları yaraladı ve böylece kendi dengesini kaybetti. Dönüşümlü olarak erkek ve kadın oldu, ama hiçbiri mükemmel bir şekilde olmadı, çünkü evliliğin tamamlanması ona yasaklanmıştı. [109]Evrensel dengenin ve yaratıcı hukukun gizemleri burada tam olarak ortaya çıkıyor. Nesil aslında insandaki androjenin bir eseridir; Erkek ve kadın kendi bölünmelerinde kısır kalırlar, ilimsiz din gibi ve tam tersi yumuşaklık dışında kuvvet ve zorlama olmayan yumuşaklık, merhametin yokluğunda adalet ve adaletten ayrılan merhamet gibi. Uyum, karşıtlıktaki şeylerin benzerliğinden kaynaklanır; Aralarında seçim yapabilmemiz için onları birleştirmek amacıyla ayırt edilmeli, ayrılmamalı. İnsanın fikirlerinde sürekli siyahtan beyaza geçtiği ve sürekli kendini aldattığı söylenir. Bu bir zorunluluktur, çünkü görünür ve gerçek biçim siyah ve beyazdır; ışık ve gölgenin onları birbirine karıştırmayan bir ittifakıyla kendini gösterir. Doğadaki tüm karşıtlıklar da öyledir ve onları ayıran kişi Tiresias'ın cezalandırılması riskini göze alır. Bazıları ise Minerva'yı çıplak şaşırttığı için körlüğe yakalandığını, yani Gizemlere saygısızlık ettiğini söylüyor. Bu da başka bir alegori ama simgelenen hep aynı şey.

Hiç şüphe yok ki bu saygısızlığı aklında bulunduran Homer, Tiresias'ın gölgesinin Cymmerian karanlığında dolaştığını ve Ulysses ruhlara danıştığında diğer talihsiz gölgeler ve larvalar arasında susuzluğunu kanla gidermeye çalıştığını, büyülü ve müthiş bir tören kullanarak tasvir eder. kendi medyumlarımızın çarpıklıkları ya da modern büyücülerimizin zararsız acele mektupları.

Homeros'ta rahiplik neredeyse sessizdir, çünkü kahin Calchas ne egemen bir papaz ne de büyük bir rahiptir. Olası gazaplarını göz önünde bulundurarak kralların hizmetinde gibi görünüyor ve Aşil'in korunmasını isteyene kadar Agamemnon'a hoş karşılanmayan gerçekleri söylemeye cesaret edemiyor. Böylece bu reislerin arasına ayrılık tohumları ekiyor ve ordunun başına felaketler getiriyor. Homeros'un tüm anlatıları önemli ve derin dersler içermektedir ve o, mevcut vakada, ilahi hizmetin dünyevi etkilerden bağımsız olması ihtiyacını Yunanistan'a aşılamaya çalışmıştır. Rahip sınıfı yalnızca en yüksek papalığa karşı sorumlu olmalıdır ve baş rahip, tacında bir taç eksik olduğunda yetersiz kalır. Dünyevi hükümdarlarla eşit olabilmesi için kendisinin de dünyevi bir kral olması gerekir; anlayış ve bilimde kral olmalı, aynı zamanda ilahi misyonunda da kral olmalıdır. Homer bilgeliğiyle bize böyle bir rahipliğin başarısız olmasının imparatorlukların dengesini bozan bir şeyler olduğunu söylüyor gibi görünüyor.

Odysseia'da ortaya çıkan başka bir kahin olan Theoclymenes, Penelope'nin taliplerinden pek de dostça olmayan bir konukseverliği gereksiz bir uyarıyla satın alarak ve öngördüğü karışıklıktan önce ihtiyatlı bir şekilde geri çekilerek neredeyse bir asalağın bir kısmını doldurur.

Bu iyi ve kötü falcılar ile, korku ve ürkeklikle yaklaşılan, mabetlerinde görünmeden yaşayan kâhinler arasında uçurum vardır. Bununla birlikte, Circe'nin halefleri yalnızca cesarete boyun eğerler; Geri çekilmelerine girmek için güç veya kurnazlık kullanılmalıdır; saçlarından yakalanmalı, kılıçla tehdit edilmeli ve ölümcül tripoda sürüklenmeliler. Sonra sırayla kıpkırmızı ve beyazlaşarak, titreyerek ve tüyleri diken diken olarak şunu söylüyorlar:

[109]Klasik hikaye ise bunun tam tersidir. Yılanlarla yaptığı deneylerin etkisi gökkuşağının dibinden geçmek gibiydi; Tiresias kıza dönüştü. Bu haliyle evlendi; ancak birbirine geçmiş bazı yılanlarla ikinci kez karşılaştıktan sonra onları tekrar vurdu ve orijinal cinsiyetine kavuştu. Her iki durumda da evliliği tamamlayamamak şöyle dursun, iki cinsiyetin cinsel ilişkiden elde ettiği tatminin karşılaştırmalı boyutu konusunda tanrılar nezdinde bir otorite haline geldi.

Birbirinden kopuk sözler, öfkeyle kaçarlar, ağaçların yapraklarına kopuk cümleler karalayarak toplandığında peygamberlik ayetleri oluştururlar ve bu yaprakları rüzgara atarak kendilerini sığınaklarına kapatırlar ve bir sonraki çağrıyı görmezden gelirler. Bu şekilde üretilen kehanet, olası birleşiminin modları ne kadar farklıysa o kadar çok anlama sahipti. Yapraklarda kelimeler yerine hiyeroglif işaretler bulunsaydı, yorumlar daha da çoğalırdı, aynı zamanda bunların tesadüfi birleşimiyle kadere de başvurulabilirdi; bu, daha sonra yer bilimcilerinin sayılar ve geometrik şekiller aracılığıyla kehanetlerinde izlenen bir yöntemdi.[110]Günümüzde de büyük büyülü Tarot alfabelerini, çoğunlukla değerlerini bilmeden kullanan haritacılık ustaları tarafından takip edilmektedir. Bu tür operasyonlarda tesadüf, yalnızca tercümanın ilham almak için dayandığı işaretleri seçer ve istisnai sezgi ve ikinci görüşün yokluğunda, kutsal harflerin birleşimleriyle belirtilen ifadeler veya birleştirilmiş figürlerin vahiyleri tesadüfen kehanet yapar. Harfleri birleştirmek yetmez; insan okumayı bilmeli. Kartomani, doğru anlayışıyla, ruh çağırma veya fedakarlık olmaksızın, gerçek anlamda ruhlara danışmaktır: ancak iyi bir araç olduğunu varsayar; aksi takdirde tehlikelidir ve kimseye tavsiye etmiyoruz. Geçmişteki talihsizliklerimizin anısı, bugünün acılarını daha da acıtmaya yetmiyor mu ve o zaman, kaçınılması imkansız felaketlerin peşine düşerek, onları geleceğin tüm kaygılarıyla mı doldurmak zorundayız?

[110]Geometrik terimi coğrafya figürleri için pek geçerli değildir.

V. Bekaretin Gizemleri

Roma İmparatorluğu, başkalaşım geçirmiş Yunan İmparatorluğu'ndan başka bir şey değildi. İtalya bir Büyük Yunanistan'dı ve Helenizm dogmalarını ve gizemlerini mükemmelleştirdiğinde, önündeki bir sonraki görev kurt çocuklarının eğitimiydi: Roma zaten sahnedeydi.

Numa tarafından Romalılara verilen inisiyasyonun özel özelliği, İsis adı altında Yüce Tanrıya tapan Mısır'ın önderliğinde kadına atfedilen tipik önemdi. Yunan inisiyasyon tanrısı Iacchos'tur, Hindistan'ın fatihi, Ammon'un boynuzlarını takan muhteşem çift cinsiyetli varlık,[111]Kurban kadehini tutan ve ondan evrensel yaşamın şarabını döken Pantheus - gök gürültüsünün oğlu, kaplanların ve aslanların fatihi Iacchos. Baküsler Orpheus'u parçaladığında, Iacchos Gizemleri kutsal sayıldı; ve Roma adı olan Bacchus altında o yalnızca sarhoşluğun tanrısıydı. Numa ilhamını gizem ve yalnızlık tanrıçası, bilge ve sağduyulu bir tanrı olan Egeria'dan aldı.

Bağlılığı ödüllendirildi; Egeria tarafından tanrıların annesine verilmesi gereken onur konusunda talimat almıştı. Bu adanma kapsamında bir kubbenin altına dairesel bir tapınak inşa etti ve orada hiçbir zaman sönmeyen bir ateş yakıldı. Vestal olarak adlandırılan dört bakire tarafından sürdürülüyordu ve güvenlerine sadık kaldıkları sürece tuhaf onurlarla çevreleniyorlardı, öte yandan başarısızlıkları olağanüstü bir şiddetle cezalandırılıyordu. Hizmetçinin onuru aynı zamanda annenin de onurudur ve her ailenin kutsallığı, bakire saflığının mümkün ve görkemli bir şey olarak tanınmasına bağlıdır. Burada kadın artık eski esaretten kurtulmuştur; o artık doğulu bir köle değil, evin tanrısı, ocağın koruyucusu, babanın ve eşin onuru. Roma bu şekilde bir ahlak mabedi haline geldi ve bu koşulla aynı zamanda ulusların kraliçesi ve dünya metropolü oldu.

Tüm çağların büyü geleneği, bakir duruma belirli bir doğaüstü ve ilahi nitelik atfeder. Kehanetsel ilhamlar onu süslüyor; öte yandan Göetik Büyüyü, kanlarının kutsal ve kefaret niteliğinde bir erdeme sahip olduğu düşünülen çocukları kurban etmeye iten şey masumiyet ve bekaret nefretidir. Neslin cazibesine dayanmak, ölümün fethinden mezun olmak demektir ve yüce iffet, rahiplerin önüne konulan en görkemli taçtı.[112] Hayatı insanların kucağında harcamak, mezara kök salmaktır. İffet, toprağa o kadar gevşek bağlı bir çiçektir ki, güneşin okşaması onu yukarıya çekince zahmetsizce kopar ve bir kuş gibi uçar.

Vestallerin kutsal ateşi inancın ve saf sevginin simgesiydi. Bu aynı zamanda Numa'nın üretip yönetebildiği korkunç ve heyecan verici doğası olan evrensel failin de amblemiydi. Vestal'ler kusurlu bir ihmal nedeniyle ateşlerinin sönmesine izin verdilerse, bu ateş ancak güneş ışınları veya yıldırımla yeniden alevlenebilirdi. Her yılın başında yenilenir ve kutlanırdı; bu, Paskalya arifesinde aramızda sürdürülen ve uygulanan bir gelenekti.

[111]Boynuzlarla tasvir edilen Bacchus, Jüpiter ile Proserpine'nin oğluydu. Iacchos'un çift cinsiyetli doğasına gelince, Lévi'nin otoritesini bilmiyorum ama böyle bir özellik, bazen genel ihtimale aykırı olsa da, çeşitli tanrılara atfedilmiştir. Hatta Jüpiter'in bir insan olduğu ama aynı zamanda ölümsüz bir bakire olduğu bile söyleniyordu.

[112]Lévi başka bir yerde felsefe çalışması için tüm duyu çağrılarının tatmininin gerekli olduğunu doğruluyor. Şu anda, iffetin ya bekarlık ya da bakirelik anlamına geldiğini ima ederek meseleyi karıştırıyor. Ancak evlilik hayatının aynı zamanda iffetli bir hayat olduğunu da anlamadı; evden ve onun kutsallığından etkili bir şekilde söz ediyor ve başka bir yerde iffetli ve evlilikle ilgili Venüs'ten söz ediyor.

Hıristiyanlık, haksız yere, önceki ibadet biçimlerinde güzel olan her şeyi ele geçirmekle suçlanmıştır; bu, evrensel ortodoksluğun son dönüşümüdür ve bu haliyle, tehlikeli uygulamaları ve boş batıl inançları reddederken, ona ait olan her şeyi korumuştur.

Ayrıca kutsal ateş, vatan sevgisini ve ocak dinini temsil ediyordu. Lucretia bu dine ve evlilik kutsal alanının dokunulmazlığına kendini kurban olarak sundu. Lucretia, antik Roma'nın tüm ihtişamını kişileştiriyor; şüphesiz hafızasını iftiraya terk ederek öfkeden kurtulabilirdi, ama iyi bir şöhret *asilzade qui mecbur*. Onur konusunda bir skandal, düşüncesizlikten daha içler acısı bir durumdur. Lucretia, daha sonra bunun kefaretini ödeyebilmek ve intikamını alabilmek için bir saldırıya maruz kalarak erdemli bir kadın olarak onurunu rahipliğin zirvesine çıkardı. Bu ünlü Romalı hanımın anısına, anavatan ve ocak kültünde yüksek inisiyasyon kadınlara emanet edilmiş, erkekler hariç tutulmuştur. Gerçek aşkın en kahramanca fedakarlıklara ilham veren şey olduğunu bu şekilde öğrenmeleri onlara kalmıştı. Onlara, insanın gerçek güzelliğinin kahramanlık ve ihtişam olduğu öğretildi; kocasına ihanet etme veya onu terk etme yeteneğine sahip kadının hem geçmişini hem de geleceğini patlatması ve alnına, yalan yere yeminle daha da kötüleşen geçmişe dönük bir fuhuşun silinmez lekesiyle damgalanması. Gençlik çiçeğinin kendisine verildiği kişiyi sevmekten vazgeçmek, erdemli bir kadının kalbine acı verebilecek en büyük acıdır; ama bunu yurt dışında yayınlamak geçmiş masumiyeti tahrif etmek, dürüstlükten ve onur dürüstlüğünden vazgeçmek demektir; son ve en telafisi mümkün olmayan utançtır.

Roma'nın dini böyleydi; tüm büyüklüğünü böyle bir ahlak kuralının büyüsüne borçluydu ve evlilik onun gözünde kutsal olmaktan çıktığında çöküşü yaklaşmıştı. Juvenal günlerinde gizemler*Bona Dea* bu sözde alemlere yalnızca kadınların kabul edildiğine göre, onların kendilerine ihanet etmiş olmaları gerektiği göz önüne alındığında, bunların saf olmayanlığın gizemleri olduğu söyleniyor; belki de sorgulanması mümkün olabilir; ancak suçlamanın doğru olduğu varsayımıyla, Nero ve Domitian'ın hükümdarlıklarından sonra her şey mümkün göründüğünden, yalnızca tanrıların annesinin temiz saltanatının sona erdiği ve yerini popüler, evrensel ve daha saf tapınmaya bıraktığı sonucuna varabiliriz. Tanrı'nın Annesi Meryem'in.

Büyülü yasaları başlatan ve toplumsal yaşamın manyetik etkilerini bilen Numa, önceden belirlenmiş kurallar altında yaşayan rahipler ve kahinlerden oluşan kolejler kurdu. Bu, dinin büyük güçlerinden biri olan manastır kurumlarının ilk fikriydi. Bundan çok önce, Yahudi peygamberler dua ve ilhamın ortak olduğu, sempatik bağlarla birleşmişlerdi. Numa'nın Yahudiye'nin geleneklerine aşina olduğu anlaşılıyor; onun*alevler*Ve*salii*Davud'un gemi önündeki gösterisini anımsatan danslar ve evrimlerle kendilerini bir coşku durumuna soktular. Numa, Delphos'unkilere rakip olacak yeni kehanetler oluşturmadı, ancak rahiplerine özellikle kehanet sanatı konusunda eğitim verdi; bu da onları Doğanın gizli yasalarıyla belirlenen belirli bir önsezi ve ikinci görüş teorisiyle tanıştırdığı anlamına geliyordu. Bugünlerde kehanet ve kehanet sanatını küçümsüyoruz, çünkü ışığın derin bilimini ve onun yansımalarının evrensel analojilerini kaybettik. Voltaire, büyüleyici Zadig öyküsünde, hafif ve ciddiyetsiz bir dokunuşla, tümüyle doğal bir kehanet bilimini betimler; kabanın sınırlı mantığı. Pisagor'un üstadı Parmenides'in bir pınarın suyunu tattıktan sonra yaklaşan bir depremi tahmin ettiği söylenir. Durum olağanüstü değil, çünkü sudaki bitümlü ve kükürtlü tadın varlığı, filozofa bölgedeki yeraltı faaliyetleri hakkında fikir vermiş olabilir. Suyun kendisi bile olağandışı bir şekilde rahatsız edilmiş olabilir. Her ne olursa olsun, kuşların uçuşu hâlâ şiddetli kışların habercisi olarak kabul ediliyor ve hayvanların sindirim ve solunum aygıtlarını inceleyerek bazı atmosferik etkileri öngörmek mümkün olabilir. Artık havadaki fiziksel rahatsızlıklar ortadan kalktı

nadiren ahlaki bir nedendir. Burada devrimler büyük fırtınalar olgusuyla tercüme edilir; ulusların derin nefesleri göğü bile hareket ettirir. Başarı elektrik akımlarıyla tesadüfen ilerler ve canlı ışığın tonları gök gürültüsünün hareketlerini yansıtır. Kalabalık, kendine özgü kehanet içgüdüsüyle, "Havada bir şey var" diyor. Kâhinler ve kahinler, ışığın her yere yazdığı karakterleri nasıl okuyacaklarını ve astral akımların ve devrimlerin işaretlerini nasıl yorumlayacaklarını biliyorlardı. Kuşların neden tek başına ya da sürüler halinde uçtuklarını, hangi etkiler altında Kuzey'e ya da Güney'e, Doğu'ya ya da Batı'ya döndüklerini biliyorlardı; kahinlerle alay etsek de bunu açıklayamıyoruz. Alay etmek çok kolaydır ve iyice öğrenmek çok zordur.

Fontenelle gibi ileri görüşlü adamların ve Kircher gibi eğitimli adamların, kadim kehanetlerle ilgili bu kadar ölçüsüz şeyler yazmaları, böylesine önceden belirlenmiş bir aşağılama ve anlaşılmayan şeyin inkarı sayesinde olmuştur. Bu düzenin güçlü beyinleri için her şey zanaat ve hokkabazlıktır. Her tapınağın mahzenlerinde otomatik heykellerin, gizli konuşma borularının ve yapay yankıların olduğunu varsayıyorlar. Kutsal mekana yönelik bu sonsuz iftira neden? Rahipliklerde hileden başka bir şey olmadı mı? Ceres ya da Apollon'un rahipleri arasında dürüst ve inançlı insanlar bulmak imkansız mıydı? Yoksa bunlar da diğerleri gibi aldatıldı mı? Peki nasıl oldu da sahtekarlar yüzyıllarca kendilerine ihanet etmeden ticaretlerini sürdürdüler, bireysel düzenbazlara ölümsüzlük bahşedilmedi? Son deneyler bize düşüncelerin Astral Işığın yardımsız gücü tarafından aktarılabileceğini, yazıya çevrilebileceğini ve basılabileceğini gösterdi. Belşatsar bayramındaki gibi gizemli eller hâlâ duvarlarımıza yazıyor. Kesinlikle fanatizm ya da safdillikle suçlanamayacak bir bilim adamının akıllıca gözlemini unutmayalım: "Saf matematik dışında" dedi Arago, "imkansız kelimesini telaffuz eden kişi dikkatli olmayı eksik ediyor."

Numa'nın dini takvimi Magi'nin takvimine dayanmaktadır; bu, inisiyelerin gizli doktrinini baştan sona hatırlatan ve halkın kanunlarını mükemmel bir şekilde uyarlayan bir dizi ziyafet ve gizemdir.*kültür*Doğanın evrensel yasalarına. Ayların ve günlerin düzeni, Hıristiyan yenilenmesinin muhafazakar etkisiyle korunmuştur. Numa yönetimindeki Romalılar gibi biz de doğum ve ölümün anılmasına adanan günleri hâlâ perhizle kutsuyoruz; ama bizim için Venüs'ün günü Golgota'nın kefaretiyle kutsanmıştır. Satürn'ün kasvetli günü, enkarne olmuş Tanrımızın mezarında uyuduğu gündür, ancak O yükselecek ve vaat ettiği yaşam Kronos'un tırpanını köreltecektir. Romalıların gençlik ve çiçek perisi, yılın ilk meyvelerine gülümseyen genç anne Maia'ya adadıkları bu ay, bizim tarafımızdan mistik gül, saflık zambağı, Kurtarıcı'nın göksel annesi Meryem'e adanmıştır. Dini ibadetlerimiz de dünya kadar eskidir, bayramlarımız atalarımızınki gibidir; çünkü Hıristiyanlığın Kurtarıcısı, eski inisiyasyonun sembolik ve kutsal güzelliklerinin hiçbirini bastırmak için gelmemiştir. Kendisi, İsrail'in mecazi Kanununa atıfta bulunarak söylediği gibi, her şeyi gerçekleştirmek ve yerine getirmek için geldi.

VI. Batıl inançlar

Batıl inançlar, fikir kaybından sonra varlığını sürdüren dinsel formlardır. Artık bilinmeyen bir gerçek ya da çehresi değişmiş bir gerçek, her şeyin kökeni ve açıklamasıdır. İsimleri Latince'den *üstün yetenekler*, hayatta kalanları belirtir; onlar eski bilgi veya düşüncenin ölü kalıntılarıdır.

Her zaman düşünceden çok içgüdüyle yönetilen sıradan insanlar, formlar aracılığıyla fikirlere bağlanırlar ve alışkanlıklarını değiştirmekte güçlük çekerler. Batıl inançları yok etme girişimi onları her zaman dine karşı bir saldırı olarak etkilemiştir ve bu nedenle Hıristiyan dünyasının en büyük papalarından biri olan Aziz Krikor, eski uygulamaları ortadan kaldırmaya çalışmamıştır. Misyonerlerine tapınakları temizlemelerini ve yıkmamalarını tavsiye ederek, "bir halk eski ibadet yerlerine sahip olduğu sürece alışkanlık gereği oralara sık sık gidecek ve böylece gerçek Tanrı'ya tapınmaya daha kolay yönlendirilecekler" dedi. Ayrıca şunları söyledi: “Brötonların bayramlar ve kurbanlar için belirli günleri vardır; Onlara bayramlarını bırakın ve kurbanlarını esirgemeyin; onlara bayramlarının neşesini bırakın, ama onları putperestlik durumundan yavaş yavaş ve aşamalı olarak Mesih'in mülküne çekin.

Bu şekilde eski dini ibadetlerin yerini, neredeyse hiç isim değişikliği yapılmadan kutsal gizemler aldı. Örneğin, her yıl düzenlenen bir ziyafet vardı.*Charistia* ataların ruhlarının davet edildiği, böylece evrensel ve ölümsüz yaşama inanç eyleminin yapıldığı yer. Efkaristiya veya ilahi *Charistia*, antik çağın yerini aldı ve biz Paskalya'yı Paskalya'dan cennetteki ve dünyadaki tüm dostlarımıza iletiyoruz.[113] Hıristiyanlık, eski hurafeleri bu tür uyarlamalarla sürdürmek şöyle dursun, evrensel inançların varlığını sürdüren işaretlerine ruh ve hayat üflemiştir.

Dinle bu kadar yakın akraba olan Doğa bilimi, insanları İlahi Vasfın sırlarına yönlendirdiği için, o unutulmuş Büyü bilimi, hiyeroglif işaretlerde ve bir dereceye kadar da yaşadığı yaşayan geleneklerde veya batıl inançlarda hâlâ bölünmez bir şekilde yaşamaktadır. dıştan dokunulmadan bırakılmıştır. Örneğin sayıların ve günlerin gözlemlenmesi, ilkel majikal dogmanın kör bir hatırasıdır. Venüs'e adanan bir gün olan Cuma, doğum ve ölümün gizemlerini simgelediği için her zaman uğursuz kabul edilirdi. Yahudiler Cuma günü hiçbir girişimde bulunmadı, ancak Şabat'tan veya zorunlu dinlenme gününden önce geldiği için haftaya ait işi tamamladılar. 12'nin mükemmel döngüsünü takip eden 13 sayısı aynı zamanda yaşam aktivitelerini takip eden ölümü de temsil eder; ve Yahudi dilinde *Sembol* ölümle ilgili makale on üç numaradır. Yusuf ailesinin iki kabileye bölünmesi, İsrail'in Vaat Edilmiş Topraklardaki ilk Fısıh Bayramına on üç misafir getirdi; bu, on üç kabilenin Kenan'daki hasatları paylaşması anlamına geliyordu. Bunlardan biri, Yakup'un çocuklarının en küçüğü olan Benyamin'inki yok edildi. Masada on üç kişi olduğunda en küçüğünün hızla öleceği geleneği buradan geliyor.[114]

Magi belirli hayvanların etinden kaçındı ve kana dokunmadı. Musa, hayvanların ruhundan pay almanın yasa dışı olduğu gerekçesiyle bu uygulamayı bir kural haline getirdi.

[113] Aralarında belli bir benzerlik bulunan iki pagan bayramı vardı: (*A*) *Karisia* Aglaia, Thalia ve Euphrosyne'nin onuruna düzenlenen *Charitler* veya Graces. Geceleri danslarla kutlanırken, egzersizi en uzun süre sürdüren kişiye pasta hediye edildi. *B*) *Charistia* Akrabaların ve dostların barışması için düzenlenen ve yemek yenen bir Roma festivali. Hıristiyanlık döneminden önce Hıristiyan anlamında bir Efkaristiya'nın izlerinin bulunması, ayinlerin sürekliliği ve katolikliği için arzu edilebilir.

[114] 13'ün aynı zamanda dirilişin, yani yeni hayata doğuşun sayısı olduğunu da söyleyebiliriz.

kanda hangi ruh var. Pek çok hastalığın mikrobu olabilecek, pıhtılaşmış ve bozulmuş Astral Işık fosforu gibi, katledildikten sonra orada kalır. Boğulmuş hayvanların kanı zorlukla sindirilir ve felce ve kabusa zemin hazırlar. Eti*etobur hayvan*aynı zamanda ilişkilendirildiği vahşi içgüdüler nedeniyle ve zaten yolsuzluk ve ölümü özümsemiş olduğundan sağlıksız.

Porphyry şöyle diyor: "Bir hayvanın ruhu, bedeninden şiddetle ayrıldığında, oradan ayrılmaz, ancak aynı şekilde ölen insanlarınki gibi, bedenin yakınında kalır. Sempati tarafından o kadar tutulur ki uzaklaştırılamaz. Bu tür ruhların vücutlarının yanında inlediği görülmüştür. Cesetleri defnedilmemiş insanların ruhları için de durum aynıdır. Sihirbazların operasyonları, sihirbazların tamamen veya kısmen cesedin efendisi olduğu sürece, onlara itaat edilmesini sağlayarak onlara karşı öfke uyandırır. Bu gizemlere aşina olan, hayvan ruhlarının ayrıldıkları bedenlere duyduğu sempatiyi ve bunlara yaklaşmaktan aldıkları zevki bilen teozoflar, uzaylı ruhlardan etkilenmememiz için bazı etlerin kullanımını haklı olarak yasaklamışlardır. .”

Porphyry, kehanetin kuzgunların, köstebeklerin ve şahinlerin kalpleriyle beslenerek elde edilebileceğini ekliyor; burada İskenderiyeli teurjist kendisini kutsalın süreçlerine adamaktadır.*Küçük Albert*ama batıl inançlara bu kadar çabuk kapılmasına rağmen, bu yanlış bir yola girmesinden kaynaklanıyor, çünkü onun çıkış noktası bilimdi.[115]

Eskiler, hayvanların gizli özelliklerine işaret etmek için, devlerin savaşı döneminde tanrıların gizlenmek amacıyla çeşitli şekillere büründüklerini ve daha sonra bunları zevkle sürdürdüklerini söylemişlerdi. Böylece Diana dişi bir kurda dönüştü; güneş bir boğaya, aslana, ejderhaya ve şahine; Bir at, dişi aslan ve orospunun içine girin.

Adı*Ferebatlar*Birçok teozofa göre, kaplumbağa güvercinlerle beslenerek yaşadığı için Proserpine'e atandı ve bu kuşlar, Maia rahibelerinin, güzel Ceres'in kızı ve dünyanın Proserpine'si olan o tanrıçaya yaptıkları olağan adaklardı. -insan ırkının annesi. Eleusis inisiyeleri evcil kuşlardan, balıklardan, fasulyelerden, şeftalilerden ve elmalardan uzak dururlardı; bir kadınla normal dönemlerinde olduğu gibi çocuk yatağında da cinsel ilişkiden kaçındılar. Bu bilginin alındığı Porphyry şunları ekliyor: “Görüntü ilmini inceleyen herkes, yerdeki varlıkların esaretinden kurtulmak ve gök tanrıları arasında kendine yer bulmak için her türlü kuştan uzak durulması gerektiğini bilir. .” Ama sebebini vermiyor.

Euripides'e göre Girit'teki gizli Jüpiter kültünün inisiyeleri hiçbir et etine dokunmamıştı; Kral Minos'a hitaben yapılan koroda, söz konusu rahipler şu şekilde konuşturulur: "Europa ve büyük Jüpiter'in soyundan, Girit Adası'nın kralı, yüz şehriyle ünlü, Fenikeli Tyrian bir kadının oğlu, şuraya geliyoruz: meşe ve selvi ağaçlarından yapılmış, bıçaklarla biçimlendirilmiş tapınaklardan vazgeçiyorsun; saf bir yaşamın liderleri, işte, biz geliyoruz. Jüpiter-Idæus'un rahibi olduğum için Bacchanal'ların gece ziyafetlerine katılmıyorum, yarı pişmiş et yemiyorum; ama tanrıların anasına taper ikram ediyorum. Ben Kuretler arasında beyazlar giyinmiş bir rahibim; İnsanların beşiklerinden uzak duruyorum; Mezarlarından da uzak duruyorum; ve yaşam nefesiyle canlanan hiçbir şeyi yemiyorum.”

Balık eti fosforludur ve dolayısıyla afrodizyaktır. Fasulye ısınır ve zihin yokluğuna neden olur. En düzensiz biçimleri de dahil olmak üzere perhizin her biçimi için, tüm batıl inançların dışında, derin bir neden bulunabilir muhtemelen. Belirli kombinasyonlar var

[115]Grimoire adı altında anılan*Küçük Albert*Latince baskısında denir*Alberti Parvi Lucii Libellus*ve "harika sırlarla dolu bir hazinedir." Asıl amaç bunu babalandırmaktı*Albertus Magnus*ve aslında şu şekilde bilinen başka bir koleksiyon daha var:*Büyük Albert*. Benzer değerdedir.

Doğanın uyumlarına aykırı yiyecekler. Musa, "Çocuğu annesinin sütünde kaynatmayacaksınız" dedi; bu, bir alegori olarak dokunaklı ve hijyen açısından bilgece bir reçetedir.

Yunanlılar da Romalılar gibi, ama aynı ölçüde değil, kehanetlere inanıyorlardı; Yılanların kutsal sunuları tatması iyiye işaretti; sağa ya da sola gürlediğinde durum olumlu ya da tam tersi oluyordu. Hapşırma şekillerinde ve diğer doğal zayıflıklarda, burada tahmine bırakılabilecek işaretler vardı. Homeros, Merkür İlahisi'nde, hırsızlar tanrısının daha beşikteyken, Apollon'un öküzlerini çaldığını, Apollon'un ise hırsızlığı itiraf ettirmek için yavrusunu alıp sarstığını anlatır:

Mercure s'avisant d'un yabancı mucize, De ses flancs courroucés fit entender l'oracle; Jusqu'au grand Apollon la vapeur en monta.[116]

Romalılar için bunların hepsi bir işaretti; ayağın çarptığı bir taş, bir baykuşun çığlığı, bir köpeğin havlaması, kırık bir vazo, size ilk bakan yaşlı bir kadın. Bütün bu tür boş korkuların temelinde, birbiriyle bağlantılı bir dizi neden yoluyla yükselen sıradan insanların gözden kaçırdığı bir etki dışında hiçbir belirtiyi ihmal etmeyen büyük büyülü kehanet bilimi vardı. Bu bilim, örneğin, köpeğin ulumasına neden olan atmosferik etkilerin, bazı hastalar için ölümcül olduğunu, kuzgunların ortaya çıkmasının ve dönmesinin, gömülmemiş cesetlerin varlığı anlamına geldiğini - ki bu her zaman uğursuz bir işarettir; cinayet ve infaz bölgeleri bu kümes hayvanlarının uğrak yeridir. Diğer kuşların uçuşları sert kışların habercisiyken, bazıları da denizin üzerinden hüzünlü çığlıklarıyla yaklaşan fırtınaların habercisidir. Bilimin cehalet tespitleri ve genellemeler yaptığı şeyler hakkında; birincisi her yerde yararlı uyarılar görüyor; diğeri ise her konuda sıkıntı çeker ve korkar.

Romalılar ayrıca rüyaların büyük gözlemcileriydi; bunların yorumlanması sanatı yaşamsal ışığın bilimine, onun yönünün ve yansımalarının anlaşılmasına aittir. Aşkın matematikte ustalaşmış insanlar, ışığın yokluğunda doğrudan, yansıyan ya da kırılmış hiçbir görüntünün olamayacağının çok iyi farkındadır; ve kıvrımın altındaki geri dönüşünü nasıl bulacaklarını bildikleri ışının yönüne göre, kesin bir hesaplamayla ve her zaman ışık kaynağına ulaşırlar ve onun evrensel veya göreceli gücünü tahmin edebilirler. Ayrıca, görsel mekanizmanın (dış veya iç) sağlıklı veya hastalıklı durumunu da hesaba katarlar ve görüntülerin görünürdeki deformasyonunu veya doğruluğunu buna bağlarlar. Bu tür insanlar için rüyalar tam bir vahiydir, çünkü rüya, uyku dediğimiz o gece ölümü sırasındaki ölümsüzlüğün bir benzeridir. Rüya halindeyken, iyinin ya da kötünün, zamanın ya da mekanın farkında olmadan evrensel yaşamı paylaşırız. Ağaçların üzerinden atlıyoruz, suyun üzerinde dans ediyoruz, hapishanelerin üzerine nefes alıyoruz ve onlar düşüyor; ya da alternatif olarak, sağlık durumumuz ve çoğu zaman vicdanımızın durumuna göre ağırız, üzgünüz, avlanıyoruz, zincirlenmişiz. Bütün bunları gözlemlemek faydalıdır ve şüphesiz,

[116]Bu satırların, Salomon Certon'un Fransızca çevirisine uygun olarak Éliphas Lévi tarafından aktarıldığı şekliyle kalmasına katlandım. Homer'ınkini yorumlayan Shelley*Merkür'e İlahi*Bu noktada, ismine yakışmayan, Yunanca orijinalini yıldızlarla temsil eden bir şiir yazdım ve nasihatten ders almış oldum. Lévi birkaç satır daha veriyor; nedenini pek bilmiyorum ama Shelley'nin versiyonunda bunlar şu şekilde duruyor:

"Phoebus çimlerin üzerinde
Attı ve tasarladığı her şeyi yerine
getirirken, geçmeye hevesli olan Apollon
kudretli aklından fırladı.
Kurnaz bebeğe yönelik şu alay: 'Bunun
seni kurtaracağını sanma,
"'Seni Jove ve May'in kundaklanmış küçük çocuğu!'
Ve onu yakaladı: 'Bu alametle asil sürülerimi takip
edeceğim ve sen yolu göstereceksin.'"

ama hiçbir şey bilmeyen ve öğrenme arzusu olmayanlar bundan ne sonuç çıkarabilir?

Ruhu yücelten ve ona duyular üzerinde hakimiyet kazandıran çok güçlü uyum eylemi, eski bilgeler tarafından çok iyi biliniyordu; ama sakinleştirmek için kullandıkları şey, büyücüler tarafından heyecanlandırmak ve sarhoş etmek için gasp edildi. Tesalya ve Roma büyücüleri, okudukları barbar şiirlerle ayın gökten çekilebileceğine ve ayın solgun ve kanlı bir şekilde yeryüzüne düştüğüne inanıyorlardı. Okumalarının monotonluğu, sihirli asalarının hareketi; Çemberler etrafında tavafları mıknatıslanmış, heyecanlanmış ve onları aşama aşama öfkeye, coşkuya, hatta katalepsiye sürüklemişti. Bu tür bir uyanıklık halinde rüyaya daldılar, mezarların açıldığını, havanın iblis bulutlarıyla kaplandığını, ayın gökten düştüğünü gördüler.

Astral Işık, üretimleri ve hareketleri ebedi denge yasalarıyla kontrol edilen, dünyanın yaşayan ruhu, maddi ve ölümcül bir ruhtur. Tüm bedenleri saran ve nüfuz eden bu ışık, aynı zamanda onların ağırlıklarını da kaldırabilir ve güçlü bir emici merkez etrafında dönmelerini sağlayabilir. Bugüne kadar yeterince incelenmeyen olaylar, günümüzde yeniden üretilse de, bu teorinin doğruluğunu kanıtlıyor. Büyücülerin merkezinde yer aldığı büyülü girdaplar da aynı doğa yasasına atfedilmelidir. Bazı sürüngenlerin kuşlar üzerinde, olumsuz ve emici olan diğerlerinin ise hassas doğalarda yarattığı büyüyü açıklıyor. Medyumlar genellikle, uçurumların girdapların suyunu çekmesi gibi, kendilerinde boşluğun açıldığı ve böylece ışığı çeken hastalıklı yaratıklardır. En ağır cisimler daha sonra saman gibi kaldırılabilir ve akıntı tarafından sürüklenebilir. Akışkan bedenleri biçimsiz olan bu tür olumsuz ve dengesiz doğalar, çekim güçlerini yansıtarak, bu sayede havadaki tamamlayıcı ve fantastik unsurları tasvir edebilirler. Ünlü medyum Home, çevresinde bedensiz eller ortaya çıkardığında, kendi elleri ölü ve donmuş olur. Medyumların, ölümün yaşamla gözle görülür bir şekilde mücadele ettiği olağanüstü varlıklar olduğu söylenebilir. Büyücüler, falcılar, nazar tutanlar ve büyü yapanlar için de aynı sonuca varılabilir. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendilerinde olmayan yaşamı çeken ve böylece ışığın dengesini bozan vampirlerdir. Bu bilinçli olarak yapıldığında, cezalandırılması gereken suçlular, aksi halde ise hassas ve sinirli kişilerin dikkatle izole edilmesi gereken son derece tehlikeli öznelerdirler.

Porphyry, Plotinus'un hayatında şu hikayeyi anlatır. "Felsefeyle uğraşanlar arasında İskenderiyeli ve bir dönem Ammonius'un öğrencisi olan Olympius adında biri vardı. Plotinus'u küçümseyerek davrandı ve itibar konusunda onu geçme hırsına kapıldı. Aynı zamanda onu büyülü törenlerle yaralamaya çalıştı, ancak bu girişimin kendisine yansıdığını anlayınca arkadaşlarına Plotinos'un ruhunun büyük bir güce sahip olması gerektiğini, çünkü düşmanlarının kendi kötü tasarımlarını geri çevirebileceğini itiraf etti. . Plotinus, Olympius'un düşmanca girişimlerinin bilincindeydi ve bazen aniden şöyle dediği zamanlar oldu: 'Şimdi kasılmalar geçiriyor.' Bu tür şeylerin tekrarlanması ve Plotinus'a yapacağı kötülüklerden kendisinin de etkilendiğini anlayan Olympius, zulmetmeyi bıraktı.

Denge, yaşamsal ışığın büyük yasasıdır; Bizimkinden daha dengeli bir doğa tarafından kuvvetle yansıtılır ve itilirse, aynı şiddetle bize geri döner. Bu nedenle, Doğa adil olduğundan ve tepkileri korkunç olduğundan, doğal güçleri adaletsizliğin hizmetine kullananların vay haline.

VII. Büyülü Anıtlar

Eski Mısır'ın başlı başına bir süs olduğunu söylemiştik ve bu, eski dünya hakkında da doğrulanabilir. Büyük hiyerophantlar mutlak bilimlerini gizlemek için çaba harcadıkça, onun sembollerini giderek daha fazla genişletmeye ve çoğaltmaya çalıştılar. Üçgen piramitler, kare tabanlarıyla Doğa bilimine dayanan metafiziği temsil ediyordu; ve bu bilimin sembolik anahtarı, piramitlerin dibinde yüzyıllardır nöbet tutarken kendisi için kumda çok derin bir yatak oyan o muhteşem sfenksin devasa biçimini aldı. Dünyanın harikaları olarak adlandırılan bu yedi büyük anıt, piramitlere ve Thebes'in yedi gizemli kapısına ilişkin muhteşem yorumlardı. Rodos'ta, ışık ve hakikat tanrısının altınla giyinmiş bir insan formunda sembolize edildiği Güneş Pantacle'ı vardı; sağ elinde zeka meşalesini kaldırdı ve sol elinde faaliyet şaftını tuttu. Ayakları, Doğanın ebedi dengeleyici güçlerini, gerekliliği ve özgürlüğü, aktif ve pasif, sabit ve uçucuyu, tek kelimeyle Herkül Sütunlarını temsil eden benlere sabitlenmişti. Efes'te evrenin benzerliğiyle yapılmış Diana Panthea Tapınağı olan Ay Pantacle'si vardı. Bir haçı çevreleyen, kare bir galeriye ve Aşil'in kalkanını hatırlatan dairesel bir bölgeye sahip bir kubbeydi. Mausoleus'un mezarı, İffetli ve Evlilik Venüs'ünün Pantacle'ıydı; formda bir şekildeydi*lingam*, kare bir yüksekliğe ve dairesel bir bölgeye sahiptir. Meydanın ortasında, üzerinde haç oluşturacak şekilde koşumlanmış dört atlı bir arabanın bulunduğu kesik bir piramit yükseliyordu. Piramitler Hermes'in ya da Merkür'ün Pantacle'siydi. Olimpik Jüpiter bu tanrının Pantacle'ıydı. Babil'in duvarları ve Semiramis kalesi Mars'ın Pantacles'ıydı. Özetle, Süleyman Tapınağı -diğerlerinin yerini alacak olan o evrensel ve mutlak simge- Yahudi olmayan dünya için Satürn'ün korkunç Pantacle'siydi.

Eskilerin düşüncesine göre inisiyasyonun felsefi yedilisi, tek bir prensibe indirgenebilen üç mutlak prensip ve yalnızca tek bir form olan ve form ve fikirden oluşan bir birlik oluşturan dört temel form olarak özetlenebilir. Üç prensip şunlardır: (1) Varlık varlıktır; felsefede bu, fikrin ve olanın veya hakikatin özdeşliğini ifade eder; dinde ilk prensip Baba'dır. (2) Varlık gerçektir; felsefede bu, bilginin ve olanın ya da gerçekliğin özdeşliği anlamına gelir; dinde Platon'un Logosu, Demiourgos, Söz'dür. (3) Varlık mantıksaldır; felsefede bu, akıl ile gerçekliğin özdeşliğini ifade eder; dinde, Hıristiyanlıkta Kutsal Ruh olarak adlandırılan, iyinin gerçekleştirilmesini sağlayan İlahi Takdir veya İlahi Eylem, doğru ile iyinin karşılıklı sevgisidir.

Dört temel biçim iki temel yasanın ifadesiydi: direnç ve hareket; sabit durum veya direnen atalet ve aktif yaşam veya uçucu; diğer ve daha genel terimlerle ifade edersek, madde ve ruh-madde, pasif olumlamayla formüle edilen hiçliktir; ruh, doğru olandaki mutlak zorunluluğun ilkesidir. Maddi hiçliğin ruh üzerindeki olumsuz etkisine kötülük ilkesi adı verildi; Ruhun bu aynı hiçlik üzerindeki pozitif etkisine, böylece onun yaratılışla ve ışıkla dolmasına iyi prensip adı verildi. Bu anlayışlara, bir yanda insanlık, diğer yanda ise maddi nesilleri nedeniyle günah içinde, yani hiçlik içinde dünyaya gelenleri kurtaran akılcı ve kurtarıcı yaşam karşılık geliyordu.

Gizli inisiyasyon doktrini öyleydi, öylesine takdire şayan bir sentezdi ki, Hıristiyanlığın ruhu canlanmaya başladı, görkemiyle aydınlattı, dogmasıyla ilahi bir şekilde kurdu ve kutsal törenleriyle gerçekleştirdi. Onu koruması amaçlanan perdenin altında, bu

sentez kaybolmuştur. Tüm ilkel güzelliği ve tüm ana doğurganlığıyla insan tarafından yeniden ele geçirilmeye mahkumdur.

III.Kitap. İlahi Sentez ve Gerçekleştirilmesi Hıristiyan Vahiyine Göre Magia

ג—GIMEL

I. Yahudiler Tarafından Mesih'in Sihirle Suçlanması

Aziz Yuhanna'ya göre İncil'in başında Katolik Kilisesi'nin diz çökmek dışında asla dile getirmediği bir cümle vardır; bu cümle şudur: “Söz insan oldu.” Hıristiyanlığın genel vahiyi burada yer alır. Aynı şekilde, başka yerlerde de Evangelist, İsa Mesih'in bedende, yani görünür ve insani gerçeklikte tezahür ettiği itirafı olan ortodoksluk kriterini ortaya koyuyor.

Vizyonlarına ezoterik bilimin pantacles ve hiyerogliflerini süsledikten sonra; tekerleklerin içinde dönen tekerlekleri sergiledikten sonra; canlı gözlerin tüm kürelere döndüğünü hayal ettikten sonra; Kadim peygamberlerin en derin Kabalisti olan Hezekiel, dört gizemli canlının çırpan kanatlarını açtıktan sonra, kuru kemiklerle dolu bir ovadan başka bir şey görmez. Onun sözü üzerine etle kaplanırlar ve böylece onlara yeniden şekil verilir. Acınası bir güzellik bu ölüm kalıntılarını kuşatıyor ama bu güzellik soğuk ve cansız. Cennetten üzerlerine bir sevgi nefesi indiğinde eski dünyanın öğretileri ve mitolojileri bunlardı. Sonra ölü şekiller ayağa kalktı; felsefenin hayaletleri yerini gerçek bilgeliğe sahip adamlara bıraktı; Söz enkarne olmuş ve canlıydı; artık soyutlamaların değil, gerçekliğin günüydü. Sadece masallarla sonuçlanan hipotezlerin yerini, eserlerle ispat edilen bu iman aldı. Büyü kutsallığa dönüştürüldü, harikalar mucizelere dönüştü, kadim inisiyasyon tarafından dışlanan sıradan insanlar erdemin krallığına ve rahipliğine çağrıldı. Bu nedenle idrak, Hıristiyan dininin özüdür ve onun doktrini, en bariz alegorilere bile bir vücut verir. Büyük mal varlığına sahip olan genç adamın evi hâlâ Kudüs'te sergileniyor ve benzer bir geleneğe göre bir zamanlar aptal bakirelerden birine ait olan bir lambanın dikkatli bir araştırmayla bulunması hiçbir şekilde imkansız olmayabilir. Bu tür saf saflıklar aslında pek tehlikeli değildir; aslında bunlar yalnızca Hıristiyan inancının yaşayan ve gerçekleştiren gücünü kanıtlar. Yahudiler bu inancı, inancı somutlaştırmak ve dünyevi şeyleri idealleştirmekle suçladılar. bizim*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*skandal niteliğindeki benzetmeyi okuduk.*Sefer Toldos Yeşu*suçlamayı desteklemek için icat edildi. Bu konuyla ilgilidir*Talmud*Boşanmış kadının oğlu İsa ben Sabta, Mısır'da kutsal olmayan gizemleri inceledikten sonra İsrail'de sahte bir taş dikti ve insanları putperestliğe sürükledi. Bununla birlikte, Yahudi rahipliğinin onu iki eliyle lanetlemekle yanlış yaptığı kabul edildi ve bu bağlamda şunu da görüyoruz: *Talmud*Bundan sonra Hıristiyan âlemini ve İsrail'i birleştirecek güzel bir emir var: "Asla iki elinizle lanet etmeyin ki, içlerinden biri her zaman bağışlamakta ve kutsamakta özgür olsun." Gerçekte rahiplik, müritlerine kurulu hiyerarşiye uymalarını tavsiye eden barış getiren Üstad'a karşı adaletsizlikten suçluydu. Kurtarıcı, "Onlar Musa'nın koltuğundalar" dedi; “Bu nedenle size söylediklerini yapın, kendilerinin yaptığı gibi değil.” Başka bir sefer, on cüzamlıya kendi kişiliklerini rahiplere göstermelerini emretmişti ve onlar yolda iyileşmişlerdi: Mucizelerinin şerefini en ölümcül düşmanlarına bu şekilde atfeden İlahi Mucizeler Yaratıcısında ne kadar dokunaklı bir fedakarlık. Öte yandan, İsa'yı sahte bir temel taşı koymakla suçlayanlar gerçek olanı biliyor muydu? Ferisilerin zamanındaki Yahudiler, aynı anda hem temel taşı, hem kübik taş, hem de felsefi taş olan, kısacası Kabalistik Tapınağın temel taşı olan, tabanda kare ve üçgen olan şeyin bilimini kaybetmemiş miydi? piramitler gibi yukarıda mı? İsa'yı bir yenilikçi olarak suçlamakla, kendilerinin antik çağları unuttuklarını ilan etmediler mi? İbrahim'in gördüğü ve sevindiği o ışık, Musa'nın sadakatsiz çocukları için sönmemiş miydi ve onu yeni bir ihtişamla parlatan İsa tarafından kurtarılmamış mıydı? Konudan tam olarak emin olmak gerekirse, İncil

Ve*Kıyamet*Aziz Yuhanna'nın gizemli öğretileriyle karşılaştırılması gerekir.*Sefer*

*Yetzirah*Ve*Zohar*. O zaman Hıristiyanlığın, İsrail'de bir sapkınlık olmaktan çok uzak, Yahudiliğin gerçek ortodoks geleneği olduğu, oysa din bilginleri ve Ferisilerin mezhepçi olduğu anlaşılacaktır. Dahası, Hıristiyan ortodoksluğu, dünyanın genelinin rızasıyla ve İsrail'de sürekli kurbanla birlikte egemen rahipliğin askıya alınmasıyla kanıtlanmıştır; bunlar gerçek bir dinin tartışılmaz iki işaretidir. Tapınağı olmayan, Baş Rahibi olmayan ve kurbansız Yahudilik yalnızca muhalif bir ikna olarak varlığını sürdürür; bazı kişiler hala Yahudi, ancak Tapınak ve Sunak Hıristiyan.

Hıristiyanlıkla ilgili bu kesinlik kriterinin apokrif İncillerde çok güzel bir alegorik anlatımı vardır: Onun kanıtı gerçekleşmenin kanıtıdır. Bazı çocuklar kilden kuşlar yaparak eğleniyorlardı; aralarında çocuk İsa da vardı. Her küçük sanatçı kendi eserini övdü ve yalnızca İsa hiçbir şey söylemedi; ama kuşlarına şekil verdikten sonra ellerini çırparak onlara uçmalarını söyledi ve kuşlar uçtu. Hıristiyan kurumları da antik dünyanınkilere karşı üstünlüklerini gösterdi; ikincisi öldü, ancak Hıristiyanlık yaşıyor. Kabala'nın, yani ilkel geleneğin tam anlamıyla gerçekleşmiş ve hayati bir ifadesi olarak kabul edilen Hıristiyanlık hala bilinmemektedir ve bu nedenle Kabalistik ve peygamberlik niteliğindeki kitap, Kabala olarak adlandırılmıştır.*Kıyamet*Kabalistik Anahtarlar olmadan anlaşılmaz olduğundan henüz açıklanması gerekmektedir. Geleneksel yorum, Johannitler veya Aziz Yuhanna'nın öğrencileri tarafından uzun süre korunmuştur; ancak Gnostikler daha sonraki bir aşamada açıklığa kavuşturulacağı gibi, tam bir kafa karışıklığına ve her şeyin kaybına neden olacak şekilde müdahale etti.[117]

Elçilerin İşleri'nde Aziz Pavlus'un Efes'te merak uyandıran konuları ele alan bütün kitapları topladığını ve halkın önünde yaktığını okuyoruz. Bu referansın hiç şüphesiz eski Göetik metinlere veya büyücülük çalışmalarına yapıldığına şüphe yok. Kayıp elbette üzüntü vericidir, çünkü hataların hatıralarından bile bazı hakikat ışınları parlayabilir ve sonuç olarak bilim için değerli olduğu kanıtlanacak bilgiler elde edilebilir.[118]İsa Mesih'in gelişiyle birlikte kehanetlerin her yerde susturulduğu ve denizin üzerinden bir sesin "Büyük Pan öldü" diye bağırdığı genel bir bilgidir. Raporu istisna eden pagan bir yazar, kendi adına kehanetlerin sona ermediğini ancak kısa bir süre sonra onlara danışacak kimsenin bulunmadığını beyan eder. Düzeltme değerlidir, çünkü böyle bir meşrulaştırma girişimi, sözde iftiradan daha kesindir. Gerçek mucizelerin karşısında küçümsenen harika eserler için de hemen hemen aynı şeyi söylemek gerekir. Gerçekte, eğer doğanın yüksek kanunları gerçek ahlaki üstünlüğe itaat ederse, mucizeler de onları üreten erdemler gibi doğaüstü hale gelir. Astral Işığın üstün Lütuf Işığına itaat etmesi gerçeği bizim için gerçekte alegorinin eski yılanın yenilmiş kafasını Cennetin Kraliçesi'nin ayağının altına yerleştirdiği anlamına gelirken, bu teori Tanrı'nın gücünden hiçbir şey eksiltmez.

[117]Bu mezheple buna göre görüşeceğiz ve mevcut sözümüzün ya (*A*) iddia edilen geleneksel yorumu haklı çıkarma amacı taşımayan veya (*B*) ilk referansın daha sonraki uzantısı tarafından nitelendirilmesi gerekir. Johannite Hıristiyanlığı, Yüksek Dereceli Masonluğun temsilcileri arasında pek çok romantizmin konusu olmuştur. Woodford'un *Masonluğun Ansiklopedileri*takipçilerini Nasıralı ve Nasıralılarla özdeşleştiriyor ve Vaftizci Yahya'yı "tek gerçek peygamber" olarak gördüklerini ekliyor. Artık nesli tükenmiş olan Tapınakçı Masonluğun bir tarikatının, Johannite mezhebi ile bağlantısı olduğu iddia edilmiş gibi görünüyor.

[118]Başka bir yerde, farklı zaman dilimlerinde ve diğer duygu durumlarında olayların bir Fransız okültizm savunucusunu nasıl şaşırtabileceğine dair ilginç bir örnek olarak yazarın aynı konu hakkındaki önceki yorumunu aktardım. “St. Pavlus, Trismegistus'un kitaplarını yaktı” -Götik metinleri ya da ruh çağırma çalışmalarını değil; “Ömer, Trismegistus'un (?) ve Aziz Paul'un müritlerini yaktı. Ey zalimler! Ey yangın çıkaranlar! Ey sandıklar! Karanlık ve yıkım işini ne zaman bitireceksin!” Bu şundan*Haute Magie Ritüeli*, P. 327.

II. Büyünün Hıristiyanlığa Tanığı

Evrensel dengenin bilimi olan ve mutlak ilkesi hakikati, gerçekliği ve varlık nedenini taşıyan büyü, uyumun ortaya çıkardığı her sentezin tek üreten ilkesi aracılığıyla tüm antinomileri açıklar ve birbiriyle çatışan tüm gerçeklikleri uzlaştırır. zıtlıkların analojisi. Bu bilimin inisiyesi için dinin varlığından şüphe yoktur ve biz olanı inkar etmiyoruz. Varlık, olmaktır— אהיה אשר אהיה. Din ile aklın bariz karşıtlığı her ikisinin de gücüdür; her birini kendi ayrı alanına yerleştirir ve her birinin olumsuz yanını diğerinin olumlu yanıyla verimli hale getirir: Az önce söylediğimiz gibi bu, aralarındaki yazışma yoluyla anlaşmaya varılmasıdır. aykırı şeyler. Bütün dini yanılgıların ve karışıklıkların nedeni, bu büyük yasanın göz ardı edilerek, dini bir felsefe, felsefeyi de bir din haline getirmeye çalışmak, inanç meselelerini bilimin süreçlerine tabi kılmaktır ki bu da daha az gülünç değildir. bilimin inancın körü körüne itaatine tabi olmasından daha iyidir. Bilim adına dogmanın gizemlerine karşı çıkmak veya bunları sürdürmek bilgili bir adamın görevi olmadığı gibi, matematiksel bir saçmalığı onaylamak veya bir teoremin kanıtlanmasını reddetmek de bir ilahiyatçının görevi değildir.

Bilimler Akademisi'ne, Tek Tanrı'da Üç Kişi'nin var olduğunun matematiksel olarak doğru olup olmadığını ve Tanrı'nın Annesi Meryem'in kusursuz olarak dünyaya geldiğinin fizyoloji temelinde doğrulanıp onaylanamayacağını sorarsak, Bilimler Akademisi bu konuda hüküm vermekten kaçınacaktır ve bu doğru olacaktır. Sorular inanç alanına ait olduğundan bursun telaffuz edilecek bir başlığı yoktur. Bir inanç maddesine inanılır ya da inanılmaz, ancak her iki durumda da bu bir tartışma meselesi değildir: inançtır çünkü bilimin incelemesinden kaçmaktadır.

Joseph de Maistre, bir gün gerçek aptallığımız hakkında hayretle konuşacağımıza dair bize güvence verirken, şüphesiz, bize her gün bir gerçeğin doğruluğuna inanacaklarını bildiren sözde güçlü zekalı insanlardan bahsediyor. bilimsel olarak kanıtlandığı zaman dogmadır. Bu, inanacak hiçbir şey kalmadığında, dogmanın kendisi yıkılıp bilimsel bir teorem haline geldiğinde inanacaklarını söylemekle eşdeğerdir. Açıklandığında, belirlendiğinde, sınırlandığında, tanımlandığında ya da tek kelimeyle sonluya dönüştürüldüğünde sonsuzu itiraf etmemizi önermenin başka bir yoludur. Var olmadığından tamamen emin olduğumuzda sonsuzluğa inanacağız; Okyanusun uçsuz bucaksızlığını şişelere konduğunu gördüğümüzde kabul edeceğiz. Ama dostlarım, size kanıtlanan ve anlayışınıza getirilen şey bundan böyle bir inanç meselesi değil, bir bilgi meselesidir. Öte yandan, Papa'nın iki artı ikinin dört olmadığına ve hipotenüsün karesinin dik açılı bir üçgenin diğer iki kenarına çizilen karelere eşit olmadığına karar verdiğini öğrenirseniz, Papa'nın unvanı olmadığı için böyle bir karar vermediğini söylerken haklı; bunlar onu ilgilendirmez ve bu işlere karışamaz. Burada Rousseau'nun bir öğrencisi her şeyin yolunda olduğunu haykıracaktır, ancak Kilise bizden biçimsel olarak matematiğe karşıt olan şeylere inanmamızı talep etmektedir. Bütün matematik bilimi bize bütünün parçadan daha büyük olduğunu söyler; bununla birlikte İsa Mesih öğrencileriyle iletişim kurduğunda tüm bedenini elinde tutmalı ve başını kendi ağzına koymalıdır. Söz konusu sefil şakalaşma Rousseau'da metinsel olarak ortaya çıkar. Sofistin bilimi inançla, doğal düzeni ise doğaüstü ya da ilahi olanla karıştırdığını söylemek kolaydır. Eğer din, Kurtarıcımız'ın Evkaristiya töreninde aynı şekil ve büyüklükte iki doğal bedene sahip olduğunu ve birinin diğeri tarafından yenildiğini iddia etse, bilimin itiraz etme hakkı olurdu. Ama din

Efendinin bedeninin ilahi ve kutsal olarak bir parça ekmeğin doğal işareti veya görünümü altında muhafaza edildiğini ortaya koyar. Bir kez daha, bu bir inanmak ya da inanmama meselesidir: Kim bunun üzerinde mantık yürütür ve konuyu bilimsel olarak tartışırsa, aptal olarak sınıflandırılmayı hak eder.[119]

Bilimdeki doğruluk kesin delillerle kanıtlanır; Dinde doğruluk, iman birliği ve işlerin kutsallığı ile ispat edilir. İncil'de felçliye "Yatağını kaldır ve yürü" diyenin günahları bağışlama hakkına sahip olduğunu kabul etme yetkisine sahibiz. Din, mükemmel ahlakın gerçekleşmesi ise doğrudur. Amel, imanın delilidir. Bilime, Hıristiyanlığın hiyerarşiyi ilke, itaati kural ve hayırseverliği yasa sayan geniş bir insan topluluğu oluşturup oluşturmadığını sormak caizdir. Eğer bilim, tarihsel belgelere dayanarak durumun böyle olduğunu ancak Hıristiyanlar arasındaki yardımlaşma konusunda başarısız olunduğunu söylerse, o zaman bunu kendi sözüne güvenerek kabul ediyorum; bu da hayırseverliğin varlığını kabul ediyor çünkü şunu kabul ediyor: orada eksiklik olabilir. Hayırseverlik hem harika bir kelime hem de harika bir şeydir; Hıristiyanlıktan önce var olmayan bir kelimedir ve temsil ettiği şey dinin toplamıdır. İlahi Ruh'un yeryüzünde görünür kıldığı hayırseverlik ruhu değil mi? Bu Ruh, duyusal varlığını eylemlerle, kurumlarla, anıtlarla ve ölümsüz eserlerle ortaya koymadı mı? Kısaca, iyi niyetli bir şüphecinin, St. Vincent de Paul'un kızını diz çöküp dua etmeden nasıl görebildiğini anlamıyoruz. Yardımseverlik ruhu, gerçekten de Tanrı'dır; ruhtaki ölümsüzlüktür; hiyerarşidir, itaattir, yaralanmaların bağışlanmasıdır, imanın sadeliği ve bütünlüğüdür.

Ayrılan mezhepler kökten ölüm darbesiyle karşı karşıyadır çünkü ayrılırken hayırseverlik konusunda yoksundurlar, inanç üzerine mantık yürütmeye çalışırken ise basit sağduyulu yoksundurlar. Mezheplerde dogmanın saçma olduğu, çünkü sözde-makul olduğu görülür. Bu nedenle ya bilimsel bir teorem olmalı ya da hiçbir şey olmamalıdır. Artık dinde, mektubun öldürdüğünü ve yalnızca ruhun hayat verdiğini biliyoruz; ama söz konusu ruh hayırseverlik değilse nedir? Dağları yerinden oynatan ve şehitliğe direnen inanç, her şeyi veren cömertlik, insanların ve meleklerin diliyle konuşan belagat - tüm bunlar, diyor Aziz Pavlus, hayırseverlik olmadan hiçbir şey değildir. Bilginin kaybolabileceğini ve kehanetin sona erebileceğini, ancak hayırseverliğin sonsuz olduğunu ekliyor. Hayırseverlik ve onun işleri - dindeki gerçeklik budur: artık gerçek akıl asla gerçekliği inkar etmez, çünkü o, gerçek olan varlığın kanıtıdır. Felsefe işte bu şekilde dine el uzatır, ama asla onun alanını gasp etmek istemez ve bu şartla din, sevgi dolu görkemleriyle felsefeyi kutsar, teşvik eder ve aydınlatır. Hayırseverlik, Yunan inisiyelerinin rüyasına göre Eros ile Anteros'u uzlaştırması gereken gizemli bağdır. İki sütunu birleştiren, Süleyman Tapınağı'nın kapısının kirişidir.*Jaçin* Ve*Boaz*; haklar ve görevler, otorite ile özgürlük, güçlü ile zayıf, halk ile hükümet, erkek ile kadın arasındaki ortak garantidir. İnsan biliminde yaşam için gerekli olan şey, ilahi duygudur; Varlık-Gerçeklik-Akıl üçlü prensibinin doğrunun mutlakı olması gibi, o da iyinin mutlakıdır. Yemlikteki Kurtarıcı'ya tapan Mecusiler'in o güzel sembolünün doğru yorumlanması için bu açıklamalar gerekliydi. Kralların üçü beyaz, biri sarımsı ve biri siyahtır; altın, buhur ve mür sunuyorlar. Karşıtların uzlaşması bu ikili üçlüyle ifade edilir ve bizim de tam olarak bunu istiyoruz.

[119]onun içinde*Temel Felsefe*James Balmes, kelimenin tam anlamıyla dönüşüm anlamında anlaşılan Efkaristiya Gizeminin kendi içinde saçma olmadığını, yani doğası gereği çelişkili olmadığını göstermeye çalışıyor. Öyle olduğunu kanıtlamak için şunu kanıtlamanız gerekir: (*A*) pasif duyarlılığı maddeden soyutlamanın çelişki ilkesini yok etmek anlamına geldiğini; (*B*) duyu organlarımız ve nesneler arasındaki yazışmaların doğası gereği değişmez olduğu; (*C*) izlenimlerin ruhun hassas melekelerine bu organlar aracılığıyla iletilmesinin mutlaka gerekli olduğu ve başka türlü asla iletilemeyeceği. Bkz. Kitap III,*Uzatma ve Uzay*, C. 33,*Dinin Zaferi*. Bu alıntıyı yapıyorum çünkü bana öyle geliyor ki Eliphas Lévi, Rousseau'nun gözlemini tartışırken ihtiyatsız davrandı.

sadece açıklamaya çalışıyordum. Hıristiyanlık, Magi'nin beklediği gibi, aslında onların gizli doktrininin sonucuydu; ama eski İsrail'in bu Benjamin'i, doğumu nedeniyle annesinin ölümüne neden oldu. Gerçek Zerdüşt'ün, Melkisedek ve İbrahim'in Işığın Büyüsü, Büyük Gerçekleştirici'nin gelişiyle sona erdi. Bundan böyle, mucizelerle dolu bir dünyada, sadece dahiler bile bir skandaldan başka bir şey olamaz ve büyüsel ortodoksluk, dinin ortodoksluğuna dönüşmüştür. Muhalif olanlar ancak*Illuminati*e büyücüler; Büyünün adı ancak kötü anlamına göre yorumlanabilir ve bundan sonra onun yüzyıllar boyunca tezahürlerini bu engelleme altında takip edeceğiz.

Kilise geleneklerinde adı geçen ilk kafir, Büyücü Simon'du; onun efsanesi çok sayıda harikayı bünyesinde barındırıyor; konumuzun ayrılmaz bir parçasıdır ve temelini etrafını saran masal bulutundan ayırmaya çalışacağız. Simon'un uyruğu gereği bir Yahudi olduğu ve Samiriye'nin bir kasabasında doğduğuna inanılıyor. Gitton.[120]Büyü konusundaki üstadı, kendisinin Tanrı tarafından gönderildiğini ve peygamberlerin önceden bildirdiği Mesih olduğunu söyleyen Dositheus adında bir mezhepçiydi.[121]Simon, aldığı eğitimle yalnızca yanıltıcı sanatları değil, aynı zamanda gerçekten Magi geleneğine ait olan bazı doğal sırları da edindi. Astral Ateş bilimine sahipti ve onun büyük akımlarını çekerek kendisini geçilmez ve yanmaz gösteriyordu. Aynı zamanda yükselip havada kalma gücü de vardı. Bu tür beceriler, bilimin yokluğunda ve tabiri caizse kazara, Astral Işıkla sarhoş olmuş meraklılar tarafından, örneğin St. Médard'ın konvülsiyonları tarafından sıklıkla gerçekleştirildi; ve fenomenler günümüzde medyum durumda tekrarlanıyor. Simon, uzaktan kendisine inananları büyüledi ve onlara çeşitli şekillerde göründü. Görüntüler ve gözle görülür yansımalar üretti.*Örneğin*Herkes bir ara çıplak bir ülkede harika ağaçlar görebileceğini düşünürdü. Dahası, mobilyaların artık Amerikalı Home'un atmosferi içinde taşınması gibi, normalde cansız olan nesneler de onun yakın çevresine taşınıyordu; ve nihayet bir eve girmek veya çıkmak istediğinde kapılar gıcırdadı, sarsıldı ve kendiliğinden açıldı.

Simon bu harikaları Samiriye'nin önde gelen halkının önünde gerçekleştirdi; ve, onun gerçek başarıları zamanı gelince abartıldığından, büyücü, kutsal bir varlık olarak kabul edildi. Gücünü, aklı rahatsız eden heyecan hallerine borçlu olduğu için, kendisini öyle müstesna bir varlık olarak görmeye başladı ki, ilahi şerefler talep etmekten çekinmedi ve alçakgönüllü bir şekilde tüm insanlığın ibadetini gasp etmenin hayalini kurdu. dünya. Krizleri veya coşkuları olağanüstü fiziksel sonuçlar doğurdu. Bazen ölmek üzere olan yaşlı bir adam gibi solgun, solgun, kırık görünüyordu; Bazen parlak sıvı kanını canlandırıyor, gözleri parlıyor, cildi pürüzsüz ve yumuşak oluyor ve birdenbire yenilenmiş ve yenilenmiş gibi görünüyordu. Doğuluların harikaları çoğaltma konusunda büyük bir kapasitesi var; Simon'un çocukluktan yıpranmaya geçtiğini ve yine onun iradesiyle yıpranmadan çocukluğa döndüğünü gördüklerini iddia ettiler. Mucizeleri her yerde duyuldu, ta ki sadece Yahudi Samiriye'nin değil, aynı zamanda komşu ülkelerin de idolü haline gelene kadar.

Ancak mucizelere tapanlar genellikle yeni duygulara açlar ve ilk başta kendilerini şaşırtan şeylerden bıkmayı da ihmal etmediler. Havari Aziz Philip, oradaki müjdeyi vaaz etmek için Samiriye'ye ulaştığında, Simon'un tüm prestijini kaybetmesiyle sonuçlanan yeni bir coşku dalgası böylece başladı. Üstelik anormal olduğunun bilincindeydi.

[120]Doğduğu yer belirsizdir; Kıbrıs da alternatiflerden biri.
[121]Bu, İsa'nın çağdaşı olan Samiriyeli Dositheus'tur. Aziz Epiphanius'un onun hakkında bir anlatımı vardır ve Photius da ondan bahsetmektedir.

Güç kaybı nedeniyle devletlerin sona erdiğini düşünüyordu; kendisinden daha bilgili büyücüler tarafından geride bırakıldığına inanıyordu ve izlediği yol, sırlarını incelemek, keşfetmek veya satın almak umuduyla havarilere bağlanmaktı.

Simon kesinlikle bir Aşkın Büyü inisiyesi değildi; bu büyü ona, Doğanın gizli güçlerini bu şekilde kırılmadan yönlendirecek olanlar için bilgelik ve kutsallığın gerekli olduğunu söylerdi; bu kadar korkunç silahlarla, onları anlamadan oynamak aptalca bir davranıştı; ve Doğanın Kutsal Alanı'nı kirletenleri bu hızlı ve korkunç ölüm bekliyor. Simon, bir ayyaşınki gibi bastırılamaz bir susuzlukla tükenmişti; coşkusunun askıya alınması tüm mutluluğunu yitirmesi anlamına geliyordu ve geçmişteki aşırılıklardan dolayı hastalandığından, yeniden sarhoşlukla sağlığına kavuşacağını düşünüyordu. İnsan bir tanrı kılığına girdikten sonra isteyerek basit bir ölümlü durumuna geri dönmez. Bu nedenle Şimon, kaybettiği şeyi geri kazanmak için havarisel sadeliğin tüm zorluklarına katlandı; izledi, dua etti, oruç tuttu ama mucizeler geri dönmedi. Daha sonra Yahudiler arasında bir anlaşmaya varmanın mümkün olabileceğini düşündü ve Aziz Petrus'a para teklif etti. Havarilerin şefi onu öfkeli bir şekilde uzaklaştırdı; ve öğrencilerinin katkılarını bu kadar isteyerek alan kişi artık kaynaklarının sonuna gelmişti; bu kadar ilgisizlik gösteren erkeklerden oluşan topluluğu derhal terk etti ve Aziz Petrus'un küçümsediği parayla Helena adında bir kadın köle satın aldı.[122]

Mistik kaprisler her zaman sefahate benzer. Simon, hizmetçisine tutkuyla aşık oldu; hem zayıflatan hem de yücelten bu tutku, katalepsi durumlarını ve harikalar armağanı olarak adlandırdığı hastalıklı fenomeni yeniden canlandırdı. Tamamen beyninden çıkan, erotik rüyalarla birleşen büyülü anılarla dolu bir mitoloji; Helena'yı yanında taşıyarak, dogmatik davranarak ve ona tapınmaya ve şüphesiz ona para ödemeye istekli olanlara kendini göstererek, havariler gibi hac yolculuklarına çıktı.

Simon'a göre, Tanrı'nın ilk tezahürü, anında yansımasını sağlayan mükemmel bir ihtişam aracılığıyla gerçekleşti. Kendisi de bu ruh güneşiydi ve yansıması da ayın Yunanca adı olan Selene adını verdiği Helena'ydı. Şimdi Simon'un ayı, büyücünün sürekli rüyalarında haritasını çizdiği o dünyaya çağların başında indi. Orada, onun güneşinin düşüncesiyle hamile kalan bir anne oldu ve babalarına bahsetmeden tek başına yetiştirdiği melekleri dünyaya getirdi. Melekler ona isyan ettiler ve onu ölümlü bir bedene hapsettiler. İşte o zaman, Tanrı'nın ihtişamı, Helena'yı kurtarmak için sırayla inmek zorunda kaldı ve böylece Yahudi Simon yeryüzünde ortaya çıktı. Orada ölümün üstesinden gelmek ve insanlığın geri kalanı yeryüzünde meleklerin ebedi zulmüne terk edilirken, Helena'sını ve ardından seçilmişlerin muzaffer korosunu havaya taşımak zorunda kaldı. Böylece, Hıristiyanlığı taklit eden ama tam tersi anlamda baş-kafir, isyanın ve kötülüğün ebedi saltanatını onayladı, dünyayı iblisler tarafından yaratılmış ya da en azından tamamlanmış olarak temsil etti, düzeni ve hiyerarşiyi yok etti, cariyesiyle tek başına kendini şeytan olarak gösterdi. yol, hakikat ve hayat. İşte Deccal'in öğretisi vardı ve Simon'la birlikte yok olmayacaktı, çünkü günümüze kadar varlığını sürdürdü. Aslında Hıristiyanlığın peygamberlik gelenekleri, onun geçici hükümdarlığından ve gelecek zaferinden, en korkunç felaketlerin habercisi olarak bahseder. Simon aziz unvanını aldı ve tuhaf bir tesadüf eseri, ilk baş kafirin - "özgür kadın"ın mucidinin - tüm duyusal mistisizmini hatırlatan modern bir Gnostik mezhebin şefinin adı da Saint-Simon'du. Kainizm, bu saf olmayan kaynaktan çıkan tüm sahte vahiylere verilebilecek isimdir. Bunlar, evrensel uyum ve toplumsal düzene karşı lanetleme ve nefret dogmalarıdır; onlar onaylayan düzensiz tutkulardır

[122]Helen'in Simon tarafından Tire'deki kötü şöhretli bir evde bulunduğunu söyleyenin Hıristiyan savunucularından biri olduğuna inanıyorum. Aksi takdirde onun daha önceki bir enkarnasyonda Truvalı Helen olduğu söylenir.

görev yerine ruhsat, iffetli ve fedakar aşk yerine şehvetli aşk, annenin yerine fahişe ve Kurtarıcı'nın annesi Meryem'in yerine Simon'un cariyesi Helena.

Simon kötü bir üne kavuştu ve Roma'ya yerleşti; orada tüm olağanüstü gösterilerden etkilenen imparator onu karşılamaya hazırdı: Bu imparator Nero'ydu. Aydınlanmış Yahudi, hokkabazlıkta yaygın olan bir numarayla taçlı aptalı şaşkına çevirdi. Başı kesildi, ancak daha sonra imparatoru selamladı, başı tekrar omuzlarına yerleştirildi. Mobilyaların hareket etmesine ve kapıların açılmasına neden oldu; tek kelimeyle, gerçek bir medyum gibi davrandı ve Nero'nun alemlerinde ve Trimalcyon'un ziyafetlerinde sıradan bir büyücü oldu. Efsaneyi yaratanlara göre, Aziz Petrus'un dünyanın bu başkentini ziyaret etmesi, Roma Yahudilerini Simon öğretisinden kurtarmak içindi. Nero, alt düzeydeki casusları aracılığıyla, İsrail harikalarının yeni bir işçisinin kendi büyücüsüne savaş açmak için geldiği konusunda hızla bilgilendirildi ve o, onları kendi eğlencesi için bir araya getirmeye karar verdi. Petronius ve Tigellinus belki de bu ziyafetteydiler.[123]

Havarilerin prensi içeri girerken, "Barış sizinle olsun" dedi. Simon, "Senin huzurunla hiçbir ilgimiz yok" diye yanıtladı. “Gerçek savaşla keşfedilir. Düşmanlar arasındaki barış, birinin zaferi, diğerinin yenilgisidir.”

Aziz Petrus cevap verdi: “Barışı neden reddediyorsunuz? İnsanların kötü alışkanlıkları savaşı yarattı, ama barış her zaman erdemle birlikte yaşar."

Simon, "Erdem güç ve beceridir" dedi. “Kendi adıma ateşle yüzleşirim, havaya yükselirim, bitkileri yenilerim, taşları ekmeğe dönüştürürüm; Peki ya sen ne yaparsın?"

Aziz Petrus, "Sizin için dua ediyorum ki, büyülerinizin kurbanı olmayın." “Dualarınızı eksik etmeyin; onlar cennete benim kadar çabuk yükselemeyecekler.”

Ve sihirbazın bir pencerenin yanından geçip dışarıdaki havada yükseldiğini görün. Bunun, uzun cüppesinin altına gizlenmiş bir tür aerostatik aparat aracılığıyla mı başarıldığını, yoksa Paris Deacon'unun çırpınmaları gibi Astral Işığın yüceltilmesi nedeniyle mi kaldırıldığını söyleyemeyiz; ancak bu olay sırasında Aziz Petrus dizlerinin üzerinde dua ediyordu ve Simon büyük bir çığlık atarak aniden yere düştü ve kalçaları kırılarak ayağa kalktı. Nero, Simon'dan çok daha az oyalayıcı bir sihirbaz gibi görünen Aziz Petrus'u hapse attı; ikincisi düşüşünden öldü. Dönemin popüler söylentilerine ait olan bu tarihin tamamı, artık, belki de yanlış bir şekilde, apokrif efsaneler bölgesine havale ediliyor.[124]Bu nedenle, daha az dikkat çekici ya da korunması daha az değerli değildir.

Simon'un mezhebi kendisiyle bitmedi ve halefi, onun müritlerinden biri olan Menander'dı.[125]Bir peygamber rolüyle yetinerek tanrı gibi davranmadı; ama din değiştirenleri vaftiz ettiğinde suyun üzerine gözle görülür bir ateş indi. Ayrıca bu büyülü daldırmanın sonucu olarak ruhun ve bedenin ölümsüzlüğünü vaat ediyordu ve Aziz Justin'in günlerinde Menander'in, kendilerinin ölümsüz olduğuna kesinlikle inanan takipçileri hâlâ vardı.

[123]Çünkü ikisi de Nero'nun favorileriydi ya da bir ziyafete yapılan atıf Eliphas Lévi'ye 19. yüzyıldaki ünlü Ziyafet'i hatırlatmıştı.*Satyricon*Petronius Arbiter'ın. Sophronius Tigellinus, Nero'nun bakanlarından biriydi.

[124]Aziz Petrus ile Sihirbaz Simon arasındaki anlaşmazlık popüler bir söylenti meselesi değil; sahte hesaplardan birinde yer alan metodik bir hesaptır*Tanımalar*Aziz Clement'e atfedilmiştir. Éliphas Lévi'nin sunduğu versiyonun kendi hayal gücüyle süslendiği anlaşılacaktır. Simon'ın öğrenci kaydetmek için Roma'yı ziyaret ettiği genel olarak kesin kabul ediliyor ve Eusebius'un Aziz Petrus'la bir tür görüşme yapma yetkisi var.

[125]Menander'in şefi olduğu pek çok ardılının olduğunu söylemek daha doğru olabilir. Aynı zamanda, Lévi ve diğerleri tarafından Simon'un ustası olarak tanımlanan Dositheus'u takip eden okul da dahil olmak üzere birçok Simonian mezhebi vardı. Menander, Tanrı'nın Yüce Gücünün elçisi olduğunu iddia etti.

Aralarında meydana gelen ölümler diğerlerini hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmadı, çünkü ölenler sahte kardeş oldukları gerekçesiyle hemen aforoz edildiler. Bu inananlar için ölüm gerçek bir dinden dönmeydi ve ölümsüz safları yeni din değiştirenlerin kaydedilmesiyle dolduruluyordu. İnsanoğlunun budalalığının boyutunu anlayanlar, 1858 yılı olan bu yılda, Amerika ve Fransa'da Menander'in mezhebinin devamı olan fanatik bir mezhebin var olduğunu duyduklarında şaşırmayacaktır.[126]

Simon'un ismine eklenen sihirbaz niteliği, Sihri Hıristiyanlar için dehşet verici bir şey haline getirdi; ancak bu nedenle Kurtarıcı'ya beşiğinde tapan Büyücü-Kralların anısını onurlandırmaktan vazgeçmediler.

[126] 1865 civarındaki döneme dahil edilmemişlerdi. *La France Mystique* Erdan'ın, içerdiği halde *sıkıntıları seçer*; ve bunlar arasında bulunmuyorlar *Paris'in küçük dinleri* Her ne kadar hiyerarşik bir hükümete bağlı ve sanırım San Francisco'da yetkili bir şubesi bulunan bir Gnostik kilisesi olsa da günümüzde, belki de daha az *partibus kafirliğinde* mezhep kendi ülkesinde olduğundan daha fazla.

III. Şeytan

Hıristiyanlık, Tanrı'ya saygı duyan kavramları net bir şekilde formüle ederek bizi en mutlak ve en saf sevgi olarak Tanrı anlayışına götürürken, aynı zamanda Tanrı'ya karşı çıkan ruhu, isyan ve nefret ruhunu da daha az açık bir şekilde tanımlamaktadır. : işte bu Şeytandır. Ancak bu ruh bir kişilik değildir ve bir tür kara tanrı olarak görülmemelidir: o, tüm dışsal zekalarda ortak olan bir sapkınlıktır. İncil'de Şeytan "Benim adım lejyon" diyor, "çünkü biz çok kişiyiz." Zekanın doğuşu Sabah Yıldızına benzetilebilir ve bir an parladıktan sonra kendi kendine karanlığın boşluğuna düşerse, İşaya'nın İsa'ya söylediği kesme sözünü ona uygulayabiliriz. Babil kralı: "Gökten nasıl düştün, ey Sabahın Oğlu Lucifer?" Peki bu, zekanın Sabah Yıldızı olan göksel Lucifer'in bir tür cehenneme dönüştüğü anlamına mı geliyor? Işık Taşıyıcısı adı, izinsiz giriş ve karanlık meleğine adil bir şekilde uygulanabilir mi? Özellikle, bizim anladığımız gibi, arkamızda büyülü geleneğin kim olduğu anlaşıldığında, Şeytan'ın kişileştirdiği ve eski yılanın simgelediği cehennemin, dünyayı kuşatan ve içindeki her şeyi tüketen merkezi ateş olduğunu düşünmüyoruz. Kronos'un yılanı gibi kendi kuyruğunu üretip yutuyor - kısacası, Her Şeye Gücü Yeten'in Kabil'e söylediği Astral Işık: "Eğer kötülük yaparsan, günah hemen kapında olacak" - yani düzensizlik tüm duyularınızı ele geçirecek; "yine de sana ölüm arzusunu boyun eğdirdim ve ona hükmetmek sana düşüyor."[127]

Şeytan'ın kraliyet ve neredeyse tanrısal kişileştirilmesi, sahte Zerdüşt'e ya da başka bir deyişle, daha sonraki ve materyalist Pers Magi'sinin sofistike doktrinine kadar uzanan bir gaftır; Entelektüel dünyanın iki kutbunu tanrılar olarak temsil edenler, aktif olan güce karşıt olarak pasif gücü bir tanrı haline getirenler onlardı. Aynı vahim hatanın Hint mitolojisinde de yapıldığını belirtmiştik. Ahriman veya Siva, batıl inançlı efsane yaratıcıları tarafından anlaşıldığı şekliyle iblisin babasıdır ve bu nedenle Kurtarıcımız tarafından şöyle söylenmiştir: "Şeytan, babası gibi yalancıdır." Bu konuda Kilise, İncil metinlerinden memnundur ve nesnesi şeytanın tanımı olan hiçbir dogmatik karar yayınlamamıştır. İyi Hıristiyanlar onun adını bile vermekten kaçınırken, din ahlakçıları müminlerin onunla ilgilenmemelerini, onun sanatlarına karşı yalnızca Tanrı'yı düşünerek direnmelerini tavsiye ederler. Rahip öğretisinin bu bilgece ihtiyatlılığına hayran kalmamak elde değil. Aslında öğretinin ışığı neden entelektüel karanlık ve kalbin en karanlık gecesi olan ona yansısın ki? Bizi Tanrı bilgisinden uzaklaştıracak ruhun bizim tarafımızdan bilinmemesine izin verin. Kilisenin ihmal ettiği şeyi yapmak kesinlikle bizim niyetimiz değil; Biz böyle bir konuyu yalnızca inisiyelerin okült bilimlerdeki gizli eğitimine ilişkin olarak onaylıyoruz. Büyük Sihirli Ajanın - ışığın taşıyıcısı ve tüm formların haznesi olduğu için doğru bir şekilde Lucifer olarak adlandırılmıştır - yaratılış boyunca yayılmış aracı bir güç olduğunu söylediler; yaratmaya ve yok etmeye hizmet ettiğini; Adem'in düşüşünün, ırkını o ölümcül ışığa maruz bırakan erotik bir sarhoşluk olduğu; duyularımızı istila eden tüm aşk tutkularının, bizi ölüm uçurumuna çekmeye çalışan bu ışığın bir girdabı olduğu; deliliğin, halüsinasyonların, hayallerin, vecdlerin bu içsel fosforun son derece tehlikeli bir şekilde yüceltilmesine yol açtığı; son olarak söz konusu ışığın ateş mahiyetinde olduğu, tedbirli kullanımında ısıtıcı ve canlandırıcı olduğu, aşırılığında ise yaktığı, erittiği ve yok ettiği. Bu ışığın üzerinde insan, bir yandan egemen bir imparatorluğu üstlenmeye çağrılıyor, dolayısıyla

[127]Levi'nin versiyonunu, açıklama yapıyormuş gibi yapmadan, kelimenin tam anlamıyla verdim. Yetkili versiyonda pasaj şöyle yazıyor: “Eğer iyi davranmazsan, günah kapıdadır. Ve onun arzusu sana olacak ve sen ona hükmedeceksin.” Yaratılış, iv. 7.

ölümsüzlüğünü kazanırken, bir yandan da bunların sarhoşluğu, emilimi ve ebedi yok oluşunun tehdidi altındadır. Yiyip bitiren, intikam alan ve ölümcül yönüyle Astral Işık, cehennemin ateşi, efsanenin yılanı olarak adlandırılabilir, oysa içinde bol miktarda bulunan işkence dolu günah, tükettiği kürtajların gözyaşları ve diş gıcırdaması, Onlardan kaçan ve sefaletlerine hakaret ediyormuş gibi görünen hayat hayaleti; bunların hepsine şeytan ya da Şeytan denilebilir. Cehennemin gösterişleri ve işleri arasında, kısacası, bu ışığın baş dönmesiyle yanlış yönlendirilen o eylemler, zevkin, zenginliğin ve şöhretin yanıltıcı görüntüleri de yer alabilir.

Peder Hilarion Tissot, halüsinasyonlar ve sayıklamaların eşlik ettiği bazı sinir hastalıklarını şeytani mülkler olarak görüyor ve Kabalistlerin anladığı anlamda anlaşıldığında kesinlikle haklı. Ruhumuzu baş dönmesine sürükleyen her şey gerçekten cehennemliktir, çünkü cennet düzenin, aklın ve özgürlüğün ebedi saltanatıdır. İncil'in ele geçirdiği insanlar İsa Mesih'ten kaçtılar; kehanetler Havarilerin huzurunda susturuldu; halüsinasyon hastalığına yakalananlar ise inisiyelere ve bilgelere karşı yenilmez bir tiksinti göstermişlerdir. Kehanetlerin ve saplantıların askıya alınması, insan özgürlüğünün ölüme karşı kazandığı zaferi kanıtladı. Astral hastalıklar yeniden ortaya çıktığında, bu ruhsal zayıflamanın uğursuz bir işaretidir ve bu tür tezahürleri her zaman ölümcül bozukluklar takip eder. Burada sözü edilen karışıklıklar Fransız Devrimi'ne kadar devam etti ve Saint-Médard'ın fanatikleri onun kanlı felaketlerinin habercisiydi. Şeytani Büyünün köklerine inen ünlü kriminolog Torreblanca, iblisin işlerini sınıflandırırken astral rahatsızlığın tüm fenomenlerini doğru bir şekilde anlatıyor. İşte çalışmasının 15. bölümünden bazı alıntılar:*Operasyonel Büyü*:[128](1) İblis sürekli olarak bizi hataya yönlendirmeye çalışıyor. (2) Doğasını değiştiremese de, hayal gücünü rahatsız ederek duyuları yanıltır. (3) Anormal şeyler insanın gözüne tecelli ettiğinde, zihinde hayali bir cisim şekil alır ve o hayalet orada kaldığı sürece olaylar devam eder. (4) İblis, ister sağlıktaki düzensizlik, ister fiili hastalık nedeniyle, yaşamsal işlevlerin bozulmasıyla hayal gücündeki dengeyi bozar. (5) Hastalıklı bir neden bu dengeyi ve aynı zamanda aklın dengesini bozduğunda, uyanıkken görülen rüya mümkün hale gelir ve var olmayan şey gerçek gibi görünür. (6) Görüntülerin bu şekilde zihinsel olarak algılanması, görmeyi güvenilmez hale getirir. (7) Vizyonlar somutlaşmıştır ancak bunlar yalnızca düşünce formlarıdır. (8) Eskiler, hastalığı iki sınıfa ayırdılar; bunlardan biri çılgınlık olarak adlandırılan hayali biçimlerin algılanması, diğeri ise korybantizm veya varlığı olmayan seslerin ve diğer seslerin duyulmasıydı.

Birkaç açıdan ilginç olan bu ifadelerden, Torreblanca'nın hastalığın, aslında hastalığın kendisi olan şeytana atfedildiği sonucu çıkıyor ve eğer dogmatik otorite izin veriyorsa, biz de buna tamamen katılıyoruz. Astral Işığın varlıkları parçalama ve absorbe etme yönündeki yinelenen çabaları onun doğasının bir parçasıdır; aralıksız akıntıları su gibi yıpratıcı etkiye sahiptir ve ateş gibi bile tüketir, çünkü ateşin özü ve eritici gücüdür. Yönettiği kişileri karakterize eden sapkınlık ruhu ve yıkım sevgisi bu gücün içgüdüleridir. Bunlar ayrıca, tamamlanmamış yaşamın bilincinde olan ve zıt yönlere bölünmüş hisseden ruhun acı çekmesinden de kaynaklanmaktadır. Ruh kendi sonunu vermek ister, ancak tek başına ölmekten korkar ve bu nedenle tüm yaratılışı kendi yok oluşuna dahil eder. Bu tür astral sapkınlık sıklıkla çocuklara karşı nefret biçimini alır; Bilinmeyen bir güç, bazı kişileri onları öldürmeye zorluyor ve otoriter sesler bunu talep ediyor gibi görünüyor.

[128]Sanırım bu referansın amacı*Epitome Delictorum, sive de Magia, in qua aperta vel occulta invocatio Daemonum*, & c., 4to. İlk basımına dair elimde hiçbir kayıt yok ama 1679'da Leyden'de yeniden basıldı.

onların ölümü. Dr. Brierre de Boismont, Papavoine ve Henriette Cornier'in suçlarını hatırlatarak bu çılgınlığın korkunç örneklerini aktarıyor.

Astral sapkınlıktan muzdarip olanlar kötü niyetlidirler ve başkalarının neşesini kıskanırlar; özellikle umuda düşmandırlar ve teselli sunarken bile en çaresiz ve yürek burkan mecazları seçerler. Bunun açıklaması, hayatlarının acı çekmekle eş anlamlı olduğu ve ölüm dansına sürüklendikleridir. Dahası, nesil eylemini suiistimal eden, saygısız alaylar ve utanç verici şakalar yoluyla onun sapkınlığına veya onursuzluğuna yol açan astral sapkınlık ve ölüm arzusudur. Müstehcenlik hayata karşı bir küfürdür. Bu kötü alışkanlıkların her biri, hayatı ileten tanrısallığın olumsuz ve çarpık yansıması olan siyah bir idol veya bir iblis tarafından kişileştirilir: bunlar ölüm putlarıdır. Moloch, bebekleri yiyip bitiren ölümdür. Şeytan ve Nisroch nefretin, ölümün ve umutsuzluğun tanrılarıdır. Astarte, Lilith, Nehamah, Ashtaroth sefahatin ve kürtajın putlarıdır. Adramelech cinayet tanrısıdır, Belial ise sonsuz isyan ve anarşinin tanrısıdır. Aklın, yok olmanın eşiğinde durup, yok edicisine körü körüne tapınması, böylece yok edicinin kendisini emerek çektiği azabın sonuna ulaşması, işte böyle canavarca anlayışlardır. Kabalistlere göre Şeytan'ın gerçek adı Yehova'nın tersidir, çünkü Şeytan siyah bir tanrı değil, İlahiyat'ın inkarıdır. O, ateizmin ve putperestliğin kişileşmiş halidir. Şeytan, inisiyeler için bir kişilik değil, kötülüğe uygulanabilmesine rağmen iyi bir amaç için yaratılmış bir güçtür: o gerçekten özgürlüğün aracıdır. Boynuzlu tanrı Pan'ın mitolojik figürü altında, fiziksel nesile başkanlık eden bu gücü temsil ediyorlardı ve şairler tarafından sahte Lucifer'e dönüştürülen, eski yılanın kardeşi, ışık taşıyıcısı veya fosfor olan Şabat keçisi de buradan geliyordu. efsane.

IV. Son Paganlar

Tanrı'nın ebedi mucizesi, Doğanın uyumundaki O'nun takdirinin değişmez düzenidir; dahiler düzensizliklerdir ve yalnızca yaratıktaki dejenerasyona atfedilebilir. Dolayısıyla ilahi mucize, bozulan düzenin yeniden sağlanmasına yönelik ilahi bir tepkidir. İsa, ele geçirilenleri iyileştirdiğinde onları sakinleştirdi ve ürettikleri harikaları askıya aldı; havariler piton kızların coşkusunu bastırınca kehanete de son verdiler. Hata ruhu, kışkırtma ve yıkım ruhudur; Gerçeğin ruhu yoluna huzur ve barış getirir. Hıristiyanlığın şafağında uygarlaştırıcı etkisi böyleydi; ancak kargaşanın dostu olan tutkular, mücadele etmeden onu kolay zaferin eline bırakmadı. Sona eren çoktanrıcılık, eski mabedlerin büyüsünden güç alıyordu; İncil'in gizemlerine hâlâ Eleusis'in gizemlerine karşı çıkıyordu. Tyanalı Apollonius, dünyanın Kurtarıcısı'na paralel olarak kurulmuş ve Philostratus bu yeni tanrı konusunda bir efsane inşa etmeyi üstlenmiştir. Ardından, kendisini öldüren mızrak Sezar'ın putperestliğine de son darbeyi indirmeseydi kendisi de tanrılaştırılacak olan İmparator Julian geldi. Biçimleri ölü olan bir dinin zorla ve yıpranmış yeniden doğuşu, tam anlamıyla bir kürtajdı ve buna kalkışan Julian, dünyaya getirmeye çalıştığı bunamış çocuklarla birlikte yok olmaya mahkumdu.

Buna rağmen Apollonius ve Julian iki meraklı, hatta harika kişiliklerdi ve onların tarihi Sihir Yıllıkları'nda çığır açıcı niteliktedir. O dönemde alegorik efsaneler modaydı. Usta olanlar öğretilerini kişiliklerinde somutlaştırdılar ve inisiye olanlar ise inisiyasyonun sırlarını birleştiren masallar yazdılar. Kelimenin tam anlamıyla ele alındığında fazlasıyla absürt olan Philostratus'un Apollonius'un tarihi, sembolizmi bilimin verilerine göre incelendiğinde akılda kalıcı hale gelir. Bu, Hıristiyanlığınkine zıt bir tür pagan müjdesidir; bu genel olarak gizli bir doktrindir ve biz onu yeniden inşa edip açıklayabilecek konumdayız.

Philostratus'un üçüncü kitabının ilk bölümünde, belli bir ovadan doğan ve ulaşılmaz bölgelerde kaybolan harika bir nehir olan Hyphasis'in anlatımı yer alır. Bu nehir, ilk ilkeleri itibarıyla basit olan ancak nihai sonuçlar açısından doğru bir şekilde çıkarımı yapılması zor olan büyülü bilgiyi temsil eder.[129]Philostratus bu bağlamda bize, Hyphasis kıyılarında yetişen ağaçların balzamı tarafından kutsanmadığı sürece evliliklerin verimli olmadığını söyler. Bu nehrin balıkları Venüs için kutsaldır; sorguçları mavidir, pulları çok renklidir ve kuyrukları altındır: Kuyruğu istedikleri zaman kaldırabilirler. Nehirde ayrıca beyaz solucana benzeyen bir hayvan da var ve bu hayvanın haşlanması sadece camda saklanabilen yanıcı bir yağ üretiyor. Hayvan, duvarları yıkma gücüne sahip olduğundan yalnızca kralın hizmetine ayrılmıştır. Yağı havaya maruz kaldığında tutuşur ve o zaman bütün dünyada bu alevi söndürebilecek hiçbir şey yoktur.

Apollonius, Hyphasis Nehri'ndeki balıklarla, yakın zamanda manyetik deneylerin bir tarafının mavi, diğer tarafının altın rengi ve ortasında birçok renk bulunduğunu kanıtladığı evrensel konfigürasyonu ifade eder. Beyaz solucan, üçlü ateşle yoğunlaştığında yağa dönüşen Astral Işıktır ve bu tür bir yağ evrensel ilaçtır. Sadece cam tarafından muhafaza edilebilir, bu Astral Işık için iletken değildir, gözenekliliği takdir edilemez. Bu sır, ilk inisiye anlamına gelen krala aittir.

[129]Hyphasis'in, gelenek tarafından İskender'in fetihlerinin sınırı olarak belirlenen Hindistan'ın belirli bir nehri olduğu dikkate alınmalıdır. Éliphas Lévi bu gerçeği bilseydi, bu konuda başarılı bir alegori yapabilirdi.

çünkü o gerçekten şehirleri yok edebilecek bir güçle ilgilidir. Burada bazı önemli sırlara büyük bir açıklıkla işaret ediliyor.

Bir sonraki bölümde Philostratus tek boynuzlu atlardan söz ediyor ve bu hayvanların boynuzlarının her türlü zehire karşı koruma sağlayan içki kapları haline getirilebileceğini söylüyor. Sembolik yaratığın tek boynuzu hiyerarşik birliği temsil eder ve dolayısıyla Philostratus, Damis'in yetkisine dayanarak söz konusu kupaların aynı zamanda krallara özel olduğunu ekler. "Mutlu" diyor Apollonius, "hiç sarhoş olmayan, böyle bir kadehten içen kişiye."

Damis ayrıca Apollonius'un ayaklarından göğüslerine kadar beyaz, üst kısmı siyah olan bir kadınla tanıştığını anlatır. Müritleri bu dahi karşısında paniğe kapıldılar ama usta ona elini verdi çünkü onu tanıyordu. Onlara onun, renkleri Mısırlıların taptığı boğa Apis'inkilere benzeyen Hint Venüs'ü olduğunu söyledi. Bu palyaço dişi, büyülü bir bilimdir; beyaz uzuvları veya yaratılmış formları, siyah kafayı veya insanların genel olarak bilmediği o yüce nedeni ortaya çıkarır. Ancak Philostratus ve Damis biliyorlardı ve Apollonius'un öğretisini gizleyerek bu gibi amblemler altında ifade ediyorlardı. Büyük Eserin sırrı bu üçüncü kitabın beşinci ila onuncu bölümlerinde yer almaktadır ve benimsenen sembolizm biçimi, bir sarayın girişini savunan ejderhalarınkidir.
bilge.[130]Üç tür ejderha vardır; sırasıyla bataklıklarda, ovalarda ve dağlarda yaşayanlar. Dağ Kükürt, bataklık Merkür ve ova Filozofların Tuzudur. Ovanın ejderhaları, tuzun asit gücüne gönderme yaparak, testere balığı gibi sırtta sivri uçludur. Dağların altın pulları ve altın sakalları var, sürünen hareketlerinin sesi bakırın çıngırağı gibidir. Başlarında tüm mucizelerin gerçekleşebileceği bir taş vardır. Kızıldeniz kıyısında güneşlenirler ve altın harflerle işlenmiş kırmızı bir bez yardımıyla yakalanırlar; bu büyülü harflerin üzerine başlarını yaslayıp uykuya dalıyorlar ve ardından bir baltayla başları kesiliyor. Burada Felsefe Taşı'nı, Kızıl Hakimlik'i ve altın harflerle temsil edilen ünlü ateş rejimini kim tanımaz? Philostratus, Bilgelerin Kalesi adı altında Athanor'u sisle çevrili ama güney tarafı açık bir tepe olarak tanımlıyor. Dört adım genişliğinde, güneşin sıcaklığıyla çekilen ve gökkuşağının tüm renklerini sergileyen masmavi bir buharın yükseldiği bir kuyusu var. Kuyunun dibi kırmızı arsenikle zımparalanır. Çevresinde ateşle dolu bir havza vardır ve oradan, kokusuz ve dumansız, kurşuni bir alev yükselir ve asla havzanın kenarından ne daha yükseğe ne de aşağıya iner. Ayrıca birinde yağmurun, diğerinde rüzgarın depolandığı iki adet kara taş rezervuarı bulunmaktadır. Aşırı kuraklık olduğunda yağmur sarnıcı açılıyor ve ardından tüm ülkeyi sulayan bulutlar çıkıyor. Filozofların Gizli Ateşini ve onların "kendileri" olarak adlandırdıkları şeyi daha kesin olarak tanımlamak zor olurdu.*Balneum Mariae*. Bu açıklamadan, eski simyacıların Büyük İşlerinde elektrik, manyetizma ve buharı kullandıkları sonucu çıkıyor.

Philostratus daha sonra, kayıtsız bir şekilde Taş ve Işık olarak adlandırdığı Felsefe Taşı'nın kendisinden söz eder. “Dinsizlerin onu keşfetmesine izin verilmez, çünkü Sanatın süreçlerine göre ele geçirilmezse yok olur. Belirli sözel formüller ve ritüeller aracılığıyla bu hedefe ulaşabilenler yalnızca bilgelerdir.*Pantarba*. Geceleri ateşe benzeyen, alevler saçan, gündüzleri göz kamaştıran Taşın adıdır.

[130]Tüm literatürde Hermetik Gizem'i genel olarak görmeye çok yatkın olan ve eskinin büyük ve kutsal adamları hakkında birçok mitik eserin babası olan geçmiş yüzyılların simyacılarının Apollonius konusunda sessiz kalmaları dikkat çekicidir. Éliphas Lévi'nin yorumunu kabul etmekten çok uzağım, çünkü Philostratus, simyanın doğmamış olduğunun söylenebileceği üçüncü yüzyılın şafağına aittir; ama eminim ki ilk yorumcular Apollonius'un hayatını bilselerdi neredeyse bir şeylerden şüphelenirlerdi. Rahip Pernety bile Yunan ve Mısır masallarının Hermetik önemi üzerine yaptığı konuşmada bariz fırsatı kaçırdı.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

parlaklığı. Bu ışık, takdire şayan bir erdem meselesidir, çünkü yakınındaki her şeyi kendine çeker.[131]

Apollonius'un gizli öğretileriyle ilgili yukarıdaki açıklama, Felsefe Taşı'nın, bir merkez etrafında yoğunlaştırılmış ve sabitlenmiş Astral Işıktan oluşan evrensel bir mıknatıstan başka bir şey olmadığını kanıtlamaktadır. Bu, tüm üretken ısının konsantre erdemlerini içeren yapay bir fosfordur ve onunla ilgili mevcut çok sayıda alegori ve gelenek, onun kesin varlığının kanıtıdır.[132]

Philostratus'un Asurlu Damis'i takip ederek kaydettiği Apollonius'un tüm yaşamı, bir özürler ve benzetmeler dizisidir; büyük inisiyasyon ustalarının gizli doktrini, daha önce de belirtildiği gibi o dönemde bu şekilde yazılmıştır. Bu nedenle, resitalin neden masallar içerdiğini biliyoruz ve bu masalların metninin altında, kâhinlerin gizli bilgisini bulmayı beklememiz ve hatta anlamaya çalışmamız gerekir.

Büyük bilimi ve göze çarpan erdemlerine rağmen Apollonius, Magi'nin hiyerarşik okulunun halefi değildi. Onun inisiyasyonunun kaynağı Hindistan'dı ve Brahminlerin zayıflatıcı uygulamalarına bağımlıydı; ayrıca açıkça isyanı ve kral katlini vaaz ediyordu: yanlış yolda büyük bir karakterdi. İmparator Julian'ın figürü Apollonius'unkinden daha şiirsel ve güzel görünüyor; dünya tahtında bir bilgenin tüm sadeliğini sürdürdü; ve Hıristiyanlığın genç özünü Helenizmin zayıflamış bedenine aktarmaya çalıştı. O asil bir manyaktı, yalnızca anavatanın çağrışımlarına ve atalarının tanrılarının resimlerine çok fazla bağlılıktan suçluydu. Hıristiyan doktrininin etkinliğini fark eden bir denge olarak, Kara Büyüyü yardımına çağırdı ve Jamblichus ve Efesli Maximus'un liderliğini takip ederek karanlık çağrışımlara daldı. Ancak gençliklerinde ve güzelliklerinde yeniden diriltmeyi arzuladığı tanrılar, soğuk ve yıpranmış, hayattan ve ışıktan çekinen ve haç işaretinin önünde uçmaya hazır bir şekilde karşısına çıktılar.

Kapanış Helenizmin derecesine göre tam olarak alınmış ve Celileli galip gelmişti. Julian, sahte bir şekilde iddia edildiği gibi, galip gelene küfretmeden bir kahraman gibi öldü.[133] Ammianus Marcellinus son anlarını uzun uzadıya tasvir ediyor: Bunlar bir savaşçı ve filozofun anlarıydı. Hıristiyan kutsalcılığının lanetleri mezarının üzerinde uzun süre yankılandı; Asil ruhların sevgilisi olan Kurtarıcı, talihsiz Julian'dan daha az ilginç ve daha az cömert olan düşmanları affetmedi mi?

Bu imparatorun ölümü üzerine büyü ve putperestlik tek ve aynı evrensel kınamaya dahil oldu. Bu dönemde, daha sonraki bir dönemde Gnostiklerin ve Maniheistlerin yöneldiği gizli ustalar dernekleri ortaya çıktı. Söz konusu toplumlar, yanlışlarla doğruların birbirine karıştığı bir geleneğin emanetçileriydi; ama onlar, müthiş taahhütlerin mührü altında, kadim her şeye gücü yeten Büyük Arcanum'u, tükenmiş ibadetlerin ve düşmüş rahipliklerin sürekli hayal kırıklığına uğrayan umutlarıyla birlikte aktardılar.

[131]Sembolizmdeki Taş'ın, Felsefe Taşı veya Simya Taşı olarak adlandırılan özel sembolden çok daha eski olduğu unutulmamalıdır.
[132]Son ifade, örneğin Zohar yazarlarının anladığı şekliyle Mistik Taş ile ilgili olarak geçerlidir.
[133]Giriş*Dogme de la Haute Magie*diyor: (*A*) Julian'ın aydınlanmış biri ve birinci sınıfın inisiyesi olduğu; (*B*) Yunan çoktanrıcılığının alegorilerinin cazibesine kapılan bir Gnostik olduğu; (*C*) Cato'nun dönemleriyle Epaminondas gibi sona ermenin tatminini yaşadı.

V. Efsaneler

İçinde yer alan tuhaf anlatılar*Altın Efsane*Ne kadar muhteşem olursa olsunlar, en yüksek Hıristiyan antik çağına bakılmaksızın referans verilebilirler. Bunlar tarih olmaktan ziyade benzetmelerdir; üslubu İncillerdeki gibi sade ve doğuludur; ve bunların geleneksel varlığı, Johannit inisiyasyonunun Kabalistik gizemlerini gizlemek için bir tür mitolojinin tasarlandığını kanıtlıyor.*Altın Efsane*alegoriler ve özürlerle ifade edilen bir Hıristiyan Talmudu'dur. Bu açıdan bakıldığında eser ne kadar eski olursa o kadar yeni olur, o kadar önemli ve ilgi çekici olur.[134]Bu kadar gizemlerle dolu olan bu Efsanedeki anlatılardan biri, Büyü ile yeni doğan Hıristiyanlık arasındaki çatışmayı aynı derecede dramatik ve şaşırtıcı bir şekilde anlatmaktadır. Bu, Chateaubriand'ın planının önceden hazırlanmış bir taslağı gibidir. *Şehitler*ve*Faust*Goethe'nin birleşimi.

Justina, Cymodoce gibi bir put rahibinin kızı olan genç ve sevimli bir pagan kızdı. Penceresi Hıristiyan kilisesine bakan bir avluya açılıyordu, böylece her gün yüksek sesle kutsal İncilleri okuyan bir papazın saf ve hatırlanan sesini duyuyordu. Bilinmeyen sözler kalbine o kadar derinden dokundu ve heyecanlandırdı ki, bir akşam annesi onun ne kadar ciddi göründüğünü ve endişelerinin sırdaşı olmaya çalıştığını söylediğinde Justina ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Beni kutsa annem, ya da bağışla." ben: Ben bir Hıristiyanım." Annesi ağlayarak onu kucakladı, ardından kocasının yanına dönüp duyduklarını anlattı. O gece uykularında anne ve babanın ikisi de aynı rüyayı gördüler. Üzerlerine ilahi bir ışık indi, tatlı bir ses onları çağırdı ve şöyle dedi: "Ey bütün mazlumlar bana gelin, ben de sizi teselli edeceğim. Gelin, babamın sevgilisi, ben de dünyanın başlangıcından beri sizin için hazırlanmış olan krallığı size vereceğim."

Sabah doğdu; baba ve anne kızlarını kutsadı. Üçü de katkümenlere kaydoldu ve olağan denetimli serbestliğin ardından Kutsal Vaftiz'e kabul edildiler. Justina kiliseden annesi ve yaşlı babası arasında bembeyaz ve ışıltılı bir şekilde döndü; pelerinlerine sarınmış iki yasak adam Faust ve Mephistopheles'in Margaret'in yanından geçmesiyle geçti: Bunlar büyücü Cyprian ve onun öğrencisi Acladius'tu. Hayalet karşısında gözleri kamaşmış bir şekilde durdular ama Justina onları görmeden yoluna devam etti ve ailesiyle birlikte eve ulaştı.

Artık sahne değişiyor ve Cyprian'ın laboratuvarındayız. Daireler çizildi, katledilen bir kurban hâlâ dumanı tüten bir reşo yüzünden çarpıntı yapıyor; karanlığın dehası büyücünün huzurunda durup şöyle der: "Beni çağırdın; Gelirim. Konuş: neye ihtiyacın var?" - "Bir bakireyi seviyorum." - "Onu baştan çıkar." - "O bir Hıristiyan." - "Onu ihbar et." - "Ona sahip olurum ve onu kaybetmem: bana yardım edebilir misin? ?"—"Masum olan ve Tanrı'nın Kendisiyle her gün konuşan Havva'yı ayarttım. Eğer bakireniz Hıristiyan ise, bilin ki İsa Mesih'in çarmıha gerilmesine ben sebep oldum."—"Bu yüzden onu benim ellerime teslim edeceksiniz."—"Bu büyülü merhemi alın ve evinin eşiğini yağlayın: gerisini beni ilgilendirir."

Ve şimdi Justina küçük ve sade odasında uyuyor ama Cyprian kapıda günahkar sözler mırıldanıyor ve korkunç ayinler yapıyor. İblis genç kızın yastığına doğru sürünür ve kiliseden çıkarken yeniden karşılaşmış gibi görünen Kıbrıslı'nın imajıyla dolu şehvetli rüyalar aşılar. Ancak bu sefer ona bakıyor; dinliyor,

[134]The *Altın Efsane*Cenova Başpiskoposu Jacobus de Voragine tarafından 1275 civarında derlendi. Onun yetkilileri (*A*) Eusebius, (*B*) Aziz Jerome, (*C*) efsanevi mesele. Kabalistik gizemlerin ve Johannit inisiyasyonunun kayıtlarını başka yerlerde araması gerektiğine eminim. Ancak bu öneriyi tartışmaya değmez.

fısıldadığı şeyler ise onun kalbini sıkıntıyla dolduruyor. Ama aniden hareket ediyor, uyanıyor ve haç işareti yapıyor. İblis ortadan kaybolur ve baştan çıkarıcı, kapıda nöbet tutarak bütün gece boş yere bekler.

Ertesi gün çağrılarını yeniler ve cehennem suç ortağına acı suçlamalar yükler. İkincisi, beceriksizliğini itiraf eder, utanç içinde ileri sürülür ve Cyprian, kendini sırayla genç bir kıza ve güzel bir gence dönüştüren, Justina'yı okşamanın yanı sıra öğütlerle de baştan çıkaran üstün sınıftan bir şeytanı çağırır. Teslim olmak üzeredir ama iyi meleği ona yardım eder; İlhamı haç işaretiyle birleştirir ve kötü ruhu kovar. Bunun üzerine Cyprian cehennemin kralını çağırır ve Şeytan bizzat gelir. Justina'yı Eyüp'ün tüm acılarıyla birlikte ziyaret eder ve Antakya'ya korkunç bir veba yayar; kahinler, onun kışkırtmasıyla, bunun ancak Justina'nın, kendisi gibi öfkeli olan Venüs'ü ve sevgiyi tatmin etmesiyle sona ereceğini ilan ederler. Ancak Justina, halk için herkesin önünde dua eder ve bela sona erer. Şeytan da şaşırır; Cyprian, onu haç işaretinin her şeye kadir olduğunu kabul etmeye zorlar ve bunu kendi şahsında yaparak ona meydan okur. Magic'i reddediyor, Hıristiyan oluyor, piskopos olarak kutlanıyor ve Justina ile bir manastırda buluşuyor. Artık cennetsel merhametin saf ve kalıcı sevgisiyle seviyorlar; zulüm her ikisinin de başına gelir; birlikte tutuklanırlar, aynı gün idam edilirler ve mistik ve ebedi evliliklerini Tanrı'nın bağrında onaylarlar.[135]

Efsaneye göre Aziz Cyprian Antakya Piskoposuydu, ancak dini tarih onun koltuğunun Kartaca'da olduğunu söylüyor. Geri kalanlar için kişiliklerin aynı olup olmamasının pek önemi yoktur; biri şiire ait, diğeri ise Kilisenin babası ve şehidi.

Eski Grimoire'lar arasında, muhtemelen Kartaca'nın kutsal Piskoposu olan efsanedeki St. Cyprian'a atfedilen bir dua vardır: onun belirsiz ve mecazi ifadeleri, onun din değiştirmeden önce ölümcül uyuşturucu bağımlısı olduğu fikrine itibar etmiş olabilir. Kara Büyü uygulamaları. Bu şekilde sunulabilir.

“Ben, Kıbrıslı, Rabbimiz İsa Mesih'in hizmetkarı, Her Şeye Gücü Yeten Baba Tanrı'ya şöyle dua ettim: Sen güçlü Tanrısın, benim her şeye gücü yeten Tanrımsın, büyük ışıkta ikamet ediyorsun. Sen kutsalsın ve övgüye layıksın ve eski günlerde hizmetkarının kötülüğünü ve iblisin hileleri yüzünden beni içine düşürdüğüm kötülükleri gördün. Senin gerçek adını bilmiyordum; Koyunların ortasından geçtim, çobansızdılar. Bulutlar yeryüzüne çiy dökmez; ağaçlar meyve vermedi ve doğum yapan kadınlar doğuramadı. Bağlandım ve gevşemedim; Denizdeki balıkları bağladım, tutsak oldular; Denizin yollarını sınırladım ve nice kötülükleri kuşattım. Ama şimdi, Rab İsa Mesih, Senin Kutsal Adını biliyorum, Seni sevdim, tüm kalbimle, tüm ruhumla ve tüm içsel varlığımla dönüştüm. Senin sevginde yürümek ve bundan böyle inancım ve duam olan emirlerini takip etmek için çok sayıda günahımdan döndüm. Sen gerçeğin Sözüsün, Babanın tek Sözüsün ve şimdi seni bulutların zincirini kırman ve çocuklarının üzerine süt gibi güzel yağmur yağdırman, nehirleri serbest bırakman ve yüzenleri özgürleştirmen için çağırıyorum. uçanlar. Kutsal İsminin erdemiyle tüm zincirleri kırman ve tüm engelleri kaldırman için Seni çağırıyorum.”

Bu duanın çok eski olduğu açıktır ve bu dönemin ilk yüzyıllarındaki Hıristiyan ezoterizmine ait ilkel tiplerin en dikkat çekici anılarını bünyesinde barındırmaktadır.

Alegorik azizlerin masalsı efsanesine verilen Altın niteliği, onun karakterinin yeterli bir göstergesidir. İnisiyelerin gözünde altın yoğunlaştırılmış ışıktır; Kabala'nın kutsal sayılarına altın deniyordu; Pisagor'un ahlaki talimatları şunlardı:

[135]İçinde*Altın Efsane*Hikayenin başlığı “Aziz Justina'ya Dair” olup festivali 26 Eylül'dedir. Kartaca Piskoposu Aziz Cyprian, efsanedeki Kıbrıslı'dan tamamen farklıdır.

içinde bulunan*Altın Ayetler*; ve eşeğin önemli bir rol oynadığı Apuleius'un gizemli eseriyle aynı sebepten dolayı*rol*, denir*Altın Eşek*.

Hıristiyanlar, Paganlar tarafından eşeğe tapınmakla suçlanmışlardır ve söz konusu iftira kendilerinin uydurduğu bir iftira değildir; bu, Mısır sembolleri aracılığıyla Kutsallık hakkındaki Kabalistik fikirleri ifade eden Samiriye Yahudilerine atfedilebilir. Zeka, adı altında saygı duyulan büyülü bir yıldızın sembolüyle temsil ediliyordu.*Rempham*; bilim amblemi ile tasvir edilmiştir*Anubis*, ikinci isim şu şekilde değiştiriliyor:*Nibbalar*; kaba inanç ya da safdillik benzer şekilde ortaya çıkarken*Thartac*Elinde kitap olan, pelerin giyen ve eşek kafasına sahip bir tanrı temsil ediliyordu.[136]Samiriyeli doktorlara göre Hıristiyanlık,*Thartac*ya da anlayış ve bilgiden üstün, evrensel bir kehanet olarak ortaya konan kör inanç ve bayağı safdillik. Bu nedenle Yahudi olmayanlarla ilişkilerinde ve kendilerinin Hıristiyanlarla özdeşleştirildiğini duyduklarında protesto ettiler ve eşek kafasına tapanlarla karıştırılmamaları için yalvardılar. Sözde vahiy filozofların dikkatini dağıttı ve Tertullianus kendi zamanında var olan bir Roma karikatüründen bahseder.*Thartac*Tüm görkemiyle, Hıristiyanlığın tanrısı olarak tanımlanan Tertullianus'u çok eğlendirmişti, gerçi kendisi şu ünlü aforizmanın yazarıydı:*İnanç saçmalık*.
[137]

Apuleius'un Altın Eşeği gizli bir efsanedir.*Thartac*. Bu, yazarın şüphesiz bir dönem boyunca iddia ettiği, büyülü bir destan ve Hıristiyanlığa karşı bir hicivdir, ya da en azından eşeğe dönüşmesi alegorisi altında bunu ima ediyor görünmektedir. Eserin hikayesi şu şekildedir. Apuleius, büyüler ülkesi Teselya'da seyahat ediyordu. Karısı büyücü olan bir adamın evinde misafirperverlik gördü ve bu şekilde metresinin sırlarını ele geçirmeyi düşünerek metresinin hizmetçisini baştan çıkardı. Hizmetçi, sevgilisine büyücünün kendisini kuşa dönüştüreceği bir karışım sunacağına söz verdi, ancak kutuda bir hata yaptı ve Apuleius eşeğe dönüştü. Onu ancak uygun formuna kavuşması için gül yemenin yeterli olacağını söyleyerek teselli edebilirdi; gül, inisiyasyon çiçeğidir. Gece gül bulmakta zorluk yaşandığı için yarına kadar beklemeye karar verildi ve hizmetçi eşeği ahıra koydu, ancak eşek sadece hırsızlar tarafından alınıp götürülmek üzere. Eşek için tasarlanmamış güllere rastlama şansı artık çok azdı ve bahçıvanlar hayvanı sopalarla kovaladılar.

Uzun ve hüzünlü esareti sırasında, kendi deneyiminin ruhu ve şiiri gibi olan bu muhteşem ve sembolik efsanenin Psyche'nin hikayesinin anlatıldığını duydu. Apuleius'un büyünün sırlarını aradığı gibi, Psyche de aşkın sırlarını gafil avlamak istiyordu; aşkını kaybetti ve o da insan formuna dönüştü. O, Venüs'ün gazabı altında yaşayan sürgün edilmiş bir gezgindi ve Venüs hırsızların kölesiydi. Ancak Psyche cehennemden geçtikten sonra cennete dönecekti ve tanrılar Lucius'a acıdı. İsis ona bir rüyada göründü ve bir vahiyle uyarılan rahibinin, yaklaşan festivalinin törenleri sırasında kendisine gül vereceğine söz verdi. O festival geldi ve Apuleius, İsis'in alayını uzun uzadıya anlatıyor;

[136]Bu resimli işaret eski bir Grimoire'da görülüyor.
[137]Éliphas Lévi'nin mistik eşek konusundaki bu hayaliyle, aynı kategoriye ait olmasına rağmen tamamen farklı türden bir başkasını karşılaştıralım. (1) Josephus tarafından, Onias adında bir Yahudi'nin ondan izin aldığı kaydedilmiştir. Ptolemy Philometor, Arabistan'ın belirli bir yerinde, kurucunun adıyla Onium olarak anılacak olan Tanrı'nın onuruna bir tapınak inşa edecek. (2) Bu Onium, yaygın olarak sanıldığı gibi Heliopolis değildi. (3) Onium'daki Tapınak, ses benzerliği nedeniyle Yunanca Ass anlamına gelen ovoç kelimesiyle ilişkilendirilmiştir. (4) Sonuç olarak Yunanlılar, Yahudi tapınmasının gizli nesnesi olan söz konusu hayvanı keşfettiklerine inanıyorlardı. (5) Her Yahudi tapınağının girişinde bir eşek kafasının olduğu ileri sürüldü. (6) Yunanlılar Yahudiler ve Hıristiyanlar arasında kesin bir ayrım yapmadıkları için eşeğe Hıristiyanların tanrısı da denmeye başlandı.—Jacob Bryant:*Antik Mitolojinin Analizi*, 3. baskı, cilt. vi. s. 82*ve devamı.*

bu anlatım bilim açısından değerlidir, çünkü Mısır gizemlerinin anahtarını verir. Garip hayvanlar taşıyan kılık değiştirmiş erkekler ilk sırada yer alıyor; bunlar kaba masallardır. Kadınlar çiçekler saçarak ve omuzlarında büyük tanrının imajını yansıtan aynalar taşıyarak onları takip ediyorlar. Erkekler de öne çıkıyor ve annelik içgüdüleri sayesinde bilinçsizce daha yüksek gerçekleri yansıtarak kadınların süslediği dogmaları formüle ediyorlar. Daha sonra erkekler ve kadınlar ışık taşıyıcıları olarak birlikte geldiler; bilimin ve yaşamın aktif ve pasif yaratıcıları olan iki terimin ittifakını temsil ediyorlardı.[138]Işıktan sonra genç müzisyenlerin temsil ettiği armoni ve kısacası üçe kadar tanrı imgeleri geldi, ardından da bir görüntü yerine büyük İsis'in sembolünü taşıyan, bir küre şeklindeki büyük hiyerofan geldi. Altının üzerinde bir Caduceus var. Lucius Apuleius başrahibin elinde güllerden bir taç gördü; yaklaştı ama geri çevrilmedi; gülleri yedi ve insan şekline geri döndü.

Bütün bunlar bilgili bir şekilde yazılmış ve Lucius ile eşeğin ikili doğasına yakışır şekilde artık kahramanca ve yine grotesk karaktere sahip bölümlerle iç içe geçmiştir. Apuleius, çağın sonunda eski dünyanın hem Rabelai'si hem de İsveçborg'uydu.

Hıristiyanlığın büyük ustaları, Tanrı'nın mistisizmini ya anlayamadılar ya da anlamadılar.*Altın Eşek*. St.Augustine*Tanrının Şehri*Apuleius'un kelimenin tam anlamıyla bir eşeğe dönüştüğüne inanılıp inanılamayacağını en ciddi şekilde sorar ve bu olasılığı kabul etmeye eğilimli görünüyor, ancak yalnızca istisnai bir fenomen olarak - bundan hiçbir sonuç çıkmıyor. Eğer bu onun açısından bir ironiyse, bunun zalimce olduğunu kabul etmek gerekir, ama eğer bu açık sözlülükse - bununla birlikte, Madaura'nın keskin retoriği St. Augustine, açık sözlü olmayı pek sevmezdi.

Ahırdaki barışçıl hayvanların üzerinde parıldayan bebek Tanrı'yı - alnında tüm geçmişin ve geleceğin uzlaştırıcı yıldızının durduğu Çocuk'u - algılamadan Beytüllahim'in eşeğiyle alay eden Antik Gizemlerin inisiyeleri gerçekten kör ve talihsizdi. İktidarsızlıkla suçlanan felsefe, muzaffer Hıristiyanlığa hakaret ederken, Kilise babaları Platon'un tüm ihtişamını üstlendiler ve her zaman O'nun Kilisesi'nde mevcut olan, her kilisesinde yeniden doğan İlahi Söz'ün yaşayan gerçekliğine dayanan yeni bir felsefe yarattılar. üyeleridir ve insanlıkta ölümsüzdür. Eğer aynı zamanda tamamen feragat ve her türlü bağlılıktan oluşan, ilahi olduğu için insani ve insani olduğu için ilahi olan bir öğreti olmasaydı, Prometheus'unkinden daha büyük bir gurur hayali olurdu.

[138]Yorumu*Zohar*Yaratılış ii üzerine. 22, "Rab Tanrı'nın insandan aldığı" sözlerinin, Geleneğin Yazılı Öğreti'den kaynaklandığına işaret ettiğini söylüyor. “Ve onu insana getirdi” sözü, Geleneksel Hukukun tek başına kalmaması gerektiğini, ancak Yazılı Kanunla birlik içinde var olabileceğini göstermektedir. Bölüm I, Fol. 48B. Erkeğin Yazılı Kanun, kadının ise Gizli Doktrin olduğu sonucu çıkıyor ve başka bir yerde açıkça ifade ediliyor.

VI. Bazı Kabalistik Resimler ve Kutsal Amblemler

Kurtarıcı'nın resmi buyruğuna uygun olarak, ilkel Kilise, En Kutsal Gizemlerini kalabalığın küfür etme şansına maruz bırakmadı. Vaftiz ve Efkaristiya'ya kabul, ilerici inisiyasyonlar sayesinde oldu; kutsal kitaplar da gizli tutuldu; bunların özgürce incelenmesi ve her şeyden önce yorumlanması rahipliğe ayrıldı. Üstelik görseller giderek daha az belirgin hale geliyordu. Zamanın duygusu İsa'nın figürünü yeniden üretmekten kaçınıyordu ve yer altı mezarlarındaki resimler çoğunlukla Kabalistik amblemlerdi. Geyiklerin su içmek için geldiği dört nehirli Cennet Haçı vardı; Yunus'un gizemli balığının yerini sıklıkla iki başlı bir yılan almıştır; sandıktan yükselen bir adam Osiris'in resimlerini hatırlıyor.[139]Daha sonraki bir dönemde tüm bu alegoriler, onları yanlış uygulayan, Kabala'nın kutsal geleneklerini maddileştiren ve alçaltan Gnostisizm nedeniyle yasaklandı.

Gnostik ismi Kilise tarafından her zaman reddedilmedi. Doktrini Aziz Yuhanna'nın geleneklerine bağlı olan babalar, mükemmel Hıristiyanı tanımlamak için sıklıkla bu unvanı kullandılar. Tamamlanmış bir Kabalist olan ancak ortodoksluğu şüpheli olan büyük Synesius dışında, Aziz Irenæus ve İskenderiyeli Aziz Clement bunu bu anlamda uyguladılar. Sahte Gnostiklerin tümü hiyerarşik düzene karşı isyan halindeydi; genel yayılım yoluyla kutsal bilimi eşitlemeye, anlayışın yerine vizyonları, hiyerarşik dinin yerine kişisel fanatizmi ve özellikle de bilge Hıristiyan ayıklığı ve itaatinin yerine duygusal tutkuların mistik izinlerini koymaya çalışıyorlardı. iffetli evliliklerin ve ölçülülüğün kurtarıcısı olan hukuka.

Fiziksel yollarla ecstasy'nin uyarılması ve kutsallığın yerine uyurgezerliğin ikame edilmesi - bunlar, Hindistan'ın Kara Büyüsünü sürdüren Cainite mezheplerinin değişmez eğilimiydi. Kilise onları enerjik bir şekilde kınamaktan başka bir şey yapamazdı ve misyonundan sapmadı; Kürek sürüldüğünde ve daralarla kaplanmış tarlalarda alev tutuşturulduğunda bilimin iyi tahılının çoğu zaman zarar görmesi üzücüdür.

Nesil ve aile düşmanları olan sahte Gnostikler sefahati artırarak kısırlığı garanti altına almaya çalıştılar; Onların iddiası maddeyi ruhsallaştırmaktı ama aslında onlar ruhu maddeselleştirdiler ve bu da son derece iğrenç bir biçimdeydi. Onların teolojisi, Eons'un çiftleşmesi ve şehvetli kucaklaşmalarla doludur.[140]Brahmanlar gibi onlar da ölüm sembolü altında ölüme tapıyorlardı. *lingam*; onların yaratılışı sonsuz bir onanizmdi ve kurtuluşları da sonsuz bir kürtajdı.

Simon Magus'un günlerinden bu yana, hiyerarşiden mucize yardımıyla kurtulmaya çalışan Gnostikler, sanki hiyerarşi dışında mucize, düzensizlik veya rezillikten başka bir şeyi kanıtlamış gibi, harikalar yaratmanın büyük işçileriydi. Yerleşik ibadetin yerine kara büyünün saf olmayan ayinlerini koyarak, Efkaristiya şarabı yerine kanın ortaya çıkmasına neden oldular ve barışçıl ve saf akşam yemeğinin yerine yamyam cemaatlerini koydular.
Cennetsel Kuzu.[141]Valentinus'un müritlerinden baş kafir Marcos, iki kişiyle ayin yaptı.

[139]Simyanın resimsel sembollerinden birinde kanatlı güneş adamının başı bir sandıktan yükselirken tasvir edilmiştir. Tekrarlanan bir görüntüdür.

[140]Éliphas Lévi'nin Gnostisizmin yalnızca karanlık tarafını resmettiği açıktır; hiçbir şey söylemiyor ve belki de yüksek yönler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun Eons'un çiftleşmesine yönelik eleştirisi, bir Kabalizm savunucusu için tuhaf bir anlam taşıyor, zira*Zohar*benzer görsellerle dolu.

[141]Bu ifadenin, Éliphas Lévi'yi tanımadan geçemeyeceğimiz dönemin bir Fransız yetkilisi tarafından kontrol edilmesi gerekiyor. Jacques Matter ve onunkilere atıfta bulunuyorum*Gnosticisme Tarihi Eleştirisi*1843'te ikinci ve genişletilmiş baskısı yayınlandı. Bu yazarın ifadesine göre: (*A*) Bazı Gnostikler reddedildi

kadehler; küçük olana şarap döktü ve sihirli bir formül söyleyince büyük olan kap kana benzer bir likörle doldu ve kaynayarak şişti. O bir rahip değildi ve bu şekilde Tanrı'nın kendisini mucizevi bir törenle görevlendirdiğini kanıtlamaya çalışıyordu.[142]Bütün öğrencilerini kendi huzurunda aynı mucizeyi gerçekleştirmeye teşvik etti. Özellikle de başarıları kendisininkiyle paralel olan kadınlardı, ancak daha sonra sarsılma ve esrime durumuna geçtiklerinde Marcos onların üzerine üfledi, kendi çılgınlığını dile getirdi, böylece onlar da kendi hatırı için değil, din adına unutmaya söz verdiler. sadece sağduyu ama tamamen nezaket.

Kadının rahipliğe bu şekilde müdahalesi her zaman sahte Gnostiklerin hayali olmuştur, çünkü cinsiyetleri bu şekilde eşitleyerek aileye anarşi getirmişler ve toplumun yoluna bir engel oluşturmuşlardır. Annelik kadınların gerçek rahipliğidir; tevazu ocakbaşının ve ona ait olan dinin ritüelidir. Gnostikler bunu anlayamadılar ya da daha doğrusu çok iyi anladılar ve annenin kutsal içgüdülerini yanlış yola saptırarak, kendi arzuları için tam özgürlük ile aralarında duran engeli yıktılar.[143]

Ancak ahlaksızlığın üzücü açık sözlülüğü herkesin sahip olduğu bir yetenek değildi. Tam tersine, diğer Gnostiklerin yanı sıra Montanistler de ahlakı uygulanamaz hale getirmek için abarttılar. Keskin doktrinleri Tertullianus'un paradoksal ve aşırılıkçı dehasını gölgeleyen Montanus'un kendisi, Priscilla ve Maximilla, peygamberleri ya da -şimdi dediğimiz gibi- uyurgezerleriyle birlikte çılgınlık ve coşkunun sınırsız çapkınlığına teslim edilmişti. Bu tür aşırılıkların doğal cezası, yazarları için hiç de hoş değildi; çılgın bir çılgınlıkla ve intiharla sonuçlandılar.

Markosluların doktrini derin ve somutlaşmış bir Kabalaydı; Allah'ın her şeyi alfabedeki harflerle yarattığını hayal ediyorlardı; bu harflerin, varlıkları yaratma gücüne sahip pek çok ilahi yayılım olduğu; kelimeler çok güçlüydü ve gerçek hayatta olduğu gibi sanal ortamda da harikalar yaratıyordu.[144]Bütün bunlar bir bakıma doğrudur ama Marcosçu sapkınlık anlamında değil. Söz konusu sapkınlar, gerçekleri halüsinasyonlarla desteklediler ve uyurgezerlik durumunda zihinsel olarak istedikleri yere götürüldükleri için görünmez olduklarına inanıyorlardı. Sahte mistikler söz konusu olduğunda, yaşam ve rüya çoğu zaman o kadar birbirine karışır ki, hakim rüya durumu gerçekliği istila eder ve bastırır: bu durumda bu, çılgınlığın nihai kuralıdır. Hayal gücünün doğal işlevi imgeleri ve biçimleri uyandırmaktır; ancak anormal bir coşku durumunda, korkunç gebelik olguları ve resmi bilimin araştırmaktan ziyade incelemeyi daha akıllıca yapacağı bir dizi benzer olguyla kanıtlandığı üzere, hayal gücü aynı zamanda biçimleri dışsallaştırabilir. reddetmek

tamamen Efkaristiya; (*B*) Onu koruyanlar hiçbir zaman Kurtarıcı'nın eti ve kanından oluşan insanın gerçek iletişimini öğretmediler; (*C*) onlar için bu, Pleroma'ya ait bir varlıkla mistik birleşmelerinin bir amblemiydi; (*D*) Harikalar yaratan Efkaristiya Marcos'a özeldi, ancak Aziz Irenæus'a göre bu bir hilenin sonucuydu; (*e*) Kadehleri şarap ve suyla doldurdu, üzerlerine kendi formülünü telaffuz etti ve bu sıvıların mor ve yakut renginde görünmesini sağladı.*Op. alıntı.*, cilt. ii. s. 344-346.

[142]Bu iddia sadece bir çıkarımdır.

[143]Burada somutlaştırılan materyaller doğrudan Matter'dan geliyor ve son cümle neredeyse kendi sözlerinden oluşuyor. Önceki yazar, kadınların kadehi kutsamasına neden olduğunu söylüyor. Kutlamaya Marcos dışında erkeklerin müdahalesi hakkında hiçbir şey söylenmedi.

[144]Ancak Marcos ve takipçilerine atfedilen rüya,*Zohar*Açılış bölümünde İbrani alfabesindeki harflerin sırayla Tanrı'nın huzuruna çıkıp başlamak üzere olan yaratılış işinde kullanılmak üzere dua ettiklerini anlatıyor. Her biri için geçerli olan nedenden dolayı sırasıyla bir kenara bırakıldılar.*Beth*Çalışmanın temeli olarak alınan*Alef*tüm harflerin ilki olarak yerleştirildi; Evrenin Efendisi, Kendi İlahi Birliğinin bu mektup sayesinde olduğunu doğruladı. Anlamı şuydu*Alef*1 numaraya karşılık gelir. Bu, diyor*Zohar*Saf bir incelikle, Kutsal Yazıların ilk iki kelimesinin nedeni budur.*Beth*baş harfleri ve sonraki iki kelime olarak*Alef*.—*Zohar*, Bölüm I, Fols. 2b-3b.

inatla. Dinin haklı olarak şeytani mucizeler adı altında damgaladığı düzensiz yaratımlar bunlardandır ve Simon'un, Menandrialıların ve Marcos'unkiler de bunlardır.

Günümüzde, şu anda Londra'da bir mülteci olan Vintras adında sahte bir Gnostik, boş kadehlerde ve günahkâr ev sahiplerinde kanın görünmesine neden oluyor. Mutsuz varlık daha sonra Marcos gibi coşkuya kapılır, hiyerarşinin çöküşünü ve sınırsız ilişkiye ve dizginsiz aşka teslim olmuş sözde bir rahipliğin yaklaşan zaferini kehanet eder.[145]

Gnostiklerin çok yönlü panteizminden sonra, Pers'in sözde Magi'leri arasında yaygın olan sahte inisiyasyonu dini dogma olarak formüle eden Marcos'un düalizmi geldi. Kötülüğün kişileştirilmesi, Tanrı'nın Kendisiyle rekabet halinde olan, hem karanlığın Kralı hem de Işığın Kralı olan bir Tanrı yarattı ve en enerjik protestomuzu kaydettiğimiz Şeytan'ın her yerde bulunması ve egemenliğine ilişkin zararlı öğreti bu döneme atfedilebilir. . Burada, inançla ilgili her konuda olduğu gibi burada da Kutsal, Katolik, Apostolik ve Roma Kilisesi'nin yüce ve yanılmaz kararlarını erteleyerek, meleklerin düşüşüne ilişkin geleneği inkar etme veya onaylama iddiasında bulunmuyoruz. Ancak düşmüş meleklerin bu dinden çıkmadan önce bir lideri olduğunu varsayarsak, söz konusu olay onları yalnızca Tanrı'nın katı adaletiyle yumuşatılmış tam bir anarşiye sürüklemekten başka bir şey yapamazdı. Tüm gücün kaynağı olan Tanrısallıktan ayrılmış ve diğerlerinden çok daha suçlu olan, isyan halindeki meleklerin prensi, tüm dışlanmışların sonuncusu ve en güçsüzünden başka bir şey olamaz.

Ancak Doğada Tanrı'yı unutanları günaha ve ölüme çeken bir güç varsa, bu güç Astral Işık'tan başkası değildir ve biz onu düşmüş ruhlara hizmet etmede bir araç olarak tanımayı reddedmiyoruz. Bu konuya, tüm yönleriyle ve tüm ortodoksluğuyla anlaşılabilmesi için, eksiksiz bir açıklamayla hazırlanarak tekrar döneceğiz.[146]Okültizmin büyük bir sırrının bu şekilde açığa çıkması, çağrışımların, tüm meraklı deneyimlerin, manyetizmanın kötüye kullanılmasının, masanın ters çevrilmesinin ve harikalar ve halüsinasyonlarla bağlantılı her şeyin tehlikesini açıkça ortaya koyacaktır.

Arius, Tanrı'nın kendisinden farklı bir Tanrı Oğlu'nu melez olarak yaratarak Maniciliğin yolunu hazırlamıştı. Bu, Tanrı'da ikilik, Mutlak'ta eşitsizlik, Yüce Güç'te aşağılık, Baba ile Oğul arasında çatışma olasılığı ve hatta bunun gerekliliği hipoteziyle eşdeğerdi. Bu düşünceler ve ilahi kıyasın terimleri arasındaki tutarsızlık, kavramın reddedilmesini kaçınılmaz kılmaktadır. İlahi Söz'ün iyi ya da kötü, Tanrı ya da şeytan olabileceği konusunda herhangi bir şüphe var mı? Ancak Yunanca [Yunanca: omoousios] sözcüğüne bir ikili ünlü eklenmesi ve bu sözcüğün [Yunanca: omoiousios] olarak değiştirilmesiyle ortaya çıkan büyük ikilem buydu. İznik Konseyi, Oğul'un Baba ile aynı özden olduğunu ilan ederek dünyayı kurtardı; gerçi gerçek yalnızca ilkelerin gerçekte evrenin dengesini oluşturduğunu bilenler tarafından gerçekleştirilebilir.

Gnostisizm, Arianizm, Maniheizm Kabala'dan yanlış yorumlanarak ortaya çıktı. Bu nedenle Kilise, inananlarının bu kadar tehlikeli bir bilimi incelemesini yasaklamakta haklıydı; anahtarları yalnızca yüce rahipliğe bırakılmalıdır. Bu gizli geleneğin, en azından kendisi tarafından İmparator Şarlman'a sunulduğu söylenen okült bir ritüelin kendisine atfedildiği III. Leo'nun papalığına kadar, egemen papazlar tarafından korunduğu bir gerçek gibi görünmektedir. Süleyman'ın Anahtarları'nın en gizli karakterlerini içerir. Saklanması gereken bu küçük eser daha sonra dolaşıma girdi ve

[145]Daha sonraki bir bölümde Vintras'a yönelik bu suçlamanın, kurduğu mezhepten ihraç edilen kişilerin ifadelerine dayandığı ve bildiğim kadarıyla ciddi bir şekilde ileri sürülmediği görülecektir.

[146]Ancak soru ortaya çıkana kadar askıda kaldı.*La Clef des Grands Mystères*Bunların önemli bir kısmı Lévi'nin uzun zamandan beri yayınladığım yazılarının özetinde yer alıyor.*Büyünün Gizemleri*. Astral Işık, daha önce alıntılandığı gibi "mıknatıslanmış elektrik" olarak açıklanmaktadır.

Kilise tarafından kınandı ve sonuç olarak Kara Büyü alanına geçti. Adıyla biliniyor *Enchiridion*Leo III'ün son derece nadir ve merak uyandıran eski bir kopyasına sahibiz.[147]

Kabalistik anahtarların kaybı, Kutsal Ruh'un her zaman desteklediği Kilise'nin yanılmazlığını gerektiremez, ancak yorumda büyük bir belirsizliğe yol açtı, Hezekiel'in kehaneti ve Aziz Yuhanna Kıyametinin yüce tasvirleri aktarıldı. tamamen anlaşılmaz. Aziz Petrus'un yasal varisleri bu kitaba olan saygılarını kabul etsinler ve bilginin anahtarlarından birini bulduğuna inanan ve onu bu anahtara sahip olanların ayaklarına bırakmaya gelen en mütevazı çocuklarının emeklerini kutsasınlar. anlayış ve inanç hazinelerini açma ve kapatma hakkı.

[147]Benim .. De*Tören Büyüsü Kitabı*Kesinlikle gizli tutulması gereken veya daha iyisi, sırları nedeniyle değil, her bakımdan değersiz olduğu ve atfedildiği için yok olmasına izin verilmesi gereken bu sözde okült ritüelin yargılanması için tüm fırsatları verdim. Leo III'e göre bu papaya hakarettir.

VII. İskenderiye Okulu Filozofları

Yok oluşunun arifesinde Platon'un okulu İskenderiye'ye büyük bir ışık saçtı; ancak üç yüzyıllık savaştan sonra zafer kazanan Hıristiyanlık, antik çağ doktrinlerinde kalıcı ve doğru olan her şeyi özümsemişti. Yeni dinin son düşmanları, mumyaları galvanize ederek hayatta olan insanların ilerleyişini kontrol etmeye çalıştılar. Rekabetin artık ciddiye alınamayacağı zaman gelmişti ve İskenderiye okulunun paganları, istemeyerek ve bilinçsizce, Nasıralı İsa'nın müritleri tarafından tüm çağlara meydan okumak için dikilen kutsal anıt üzerinde çalışıyorlardı. Ammonius Saccas, Plotinus, Porphyry, Proclus bilim ve erdem tarihindeki büyük isimlerdir; teolojileri yüksekti, doktrinleri ahlakiydi ve kendi tavırları katıydı. Ancak bu çağın en önemli ve en dokunaklı figürü, tüm takımyıldızın en parlak yıldızı, Theon'un kızı Hypatia'ydı; anlayışı ve erdemleri onu vaftiz çeşmesine götürecek olan bakire ve bilgili kızdı, ama o bir şehit olarak öldü. Onu oraya sürüklemeye çalıştıklarında vicdan özgürlüğü için. Cyrene'li Synesius, Hypatia okulunda eğitim gördü; Ptolemais Piskoposu oldu ve ilk yüzyılların en iyi Hıristiyan şairi olmasının yanı sıra en eğitimli filozoflardan biri oldu. Sıradan insanların her zaman anlaşılması kolay şeyleri küçümsediğini ve bunların gerektirdiği şeyin sahtekarlık olduğunu söyleyen oydu. Kendisine piskoposluk onuru verilmesi önerildiğinde, bir arkadaşına yazdığı bir mektupta şöyle yazmıştı: "Bilgeliğe ve gerçeği ilk elden düşünmeye çekilen zihin, onu gizlemek zorunda kalır, böylece çoğunluk tarafından kabul edilebilir. Işık ile hakikat arasında, tıpkı gözlerimizle sıradan anlayışlar arasında olduğu gibi, gerçek bir benzetme vardır. Çok parlak bir ışığın ani iletilmesi maddi gözün kamaşmasına neden olur ve gölge tarafından yumuşatılan ışınlar, henüz görme yeteneği zayıf olanlara daha yararlı olur. Yani bence kurgular halk için gereklidir, gerçek ise onu tüm görkemiyle düşünecek kadar güçlü olmayanlar için zararlıdır. Bu nedenle eğer dini yasalar ihtiyatlı davranmaya ve ifade tarzında alegoriye izin veriyorsa, bana sunulan onuru kabul edebilirim; Başka bir deyişle, toplum içinde özürler ve benzetmeler anlatsam da, evde filozof olarak kalmam şart. Aslında bayağı kalabalıkla yüce bilgelik arasında ortak ne olabilir? Gerçek gizli tutulmalıdır; kalabalığın kusurlu akıllarıyla orantılı bir eğitime ihtiyacı var."

Synesius'un bu tarzda yazması üzücüdür, çünkü hiçbir şey, halka açık öğretimle görevlendirilen birine çekince koymasına izin vermekten daha siyasetsiz olamaz. Benzer düşüncesizliklerin bir sonucu olarak günümüzde dinin halk için gerekli olduğu yönündeki ortak kanaat ortaya çıkmıştır; Mesele, anlayış ve ahlak söz konusu olduğunda hiç kimsenin bu kategoriye dahil edilmeye tolerans göstermeyeceği göz önüne alındığında, insanların ne için olduğudur.

Synesius'un en dikkat çekici eseri, en saf Kabalistik öğretileri ortaya koyduğu ve yüceltilmesi ve belirsiz üslubuyla sapkınlık şüphesi yaratan bir teosofist olarak ortaya çıktığı rüyalar üzerine bir incelemedir; ama mezhepçilerin ne inatçılığı ne de fanatizmi vardı onda. Kilisenin huzuru içinde yaşadığı gibi, şüphelerini açıkça itiraf ederek ama hiyerarşik otoriteye boyun eğerek öldü: din adamları ve cemaati ondan daha iyi bir şey istemedi. Synesius'a göre rüya hali, ruhun bireyselliğini ve maddi olmayan doğasını kanıtlar; bu durumda ruh, eğilimlerine ve arzularına göre kendine bir cennet, bir ülke, ışıkla parlayan saraylar veya karanlık mağaralar yaratır. Ahlaki ilerleme, rüyaların eğilimi ile tahmin edilebilir, çünkü bu hayallerde özgür irade askıya alınırken, hayal gücü tamamen baskın içgüdülere terk edilir. Sonuç olarak imgeler düşüncenin yansıması ya da gölgesi olarak üretilir; önseziler bedensel şekil alır; hatıralar

umutlarla iç içedir. Rüyalar kitabı bazen parlak bazen de karanlık karakterlerle yazılmıştır, ancak bunların kodunun çözülüp okunabileceği kesin kurallar oluşturulabilir. Jerome Cardan, Synesius'un incelemesi üzerine uzun bir yorum yazdı ve hatta bunu, açıklamalarını da ekleyerek tüm rüyaların sözlüğüyle tamamladığı bile söylenebilir. Bütünüyle küçük kolportaj kitaplarından tamamen ayırt edilmelidir ve okült bilim kütüphanesinde gerçekten ciddi bir yer talep etmektedir.[148]

Eleştirinin bir kısmı, Areopagite Dionysius adı altında çıkan olağanüstü eserleri Synesius'a atfetmiştir; her halükarda bunların uydurma olduğu ve İskenderiye okulunun parlak dönemine ait olduğu kabul edilir. Bunlar yüksek Kabalimin Hıristiyanlık tarafından fethinin anıtlarıdır ve yalnızca bu yola inisiye olanlar tarafından anlaşılabilir. Dionysius'un başlıca incelemeleri İlahi İsimler ve Göksel ve Kilise Hiyerarşileri üzerinedir. Birincisi, haham teolojisinin tüm gizemlerini açıklıyor ve basitleştiriyor. Yazara göre Tanrı sonsuz ve tanımlanamaz bir ilkedir; O kendi başına tektir ve ifade edilemez, ancak biz O'na, O'nun ilahi mükemmelliğine yönelik kendi arzularımızı formüle eden isimler atfederiz.[149]Bu isimlerin toplamı ve sayılarla ilişkisi, insan düşüncesinde en yüksek olanı oluşturur; teoloji, Tanrı biliminden çok, en yüce arzularımızın bilimidir. Manevi hiyerarşinin dereceleri daha sonra üçlü tarafından yönetilen ilkel sayılar ölçeğinde oluşturulur. Melek emirleri üçtür ve her emir üç koro içerir. Yeryüzündeki hiyerarşi bu modele göre kurulmalıdır ve Kilise onun en mükemmel örneğidir: Prensler, piskoposlar ve son olarak basit papazlar vardır. Prensler arasında kardinal piskoposlar, kardinal rahipler ve kardinal diyakozlar bulunmaktadır. Piskoposlar arasında başpiskoposlar, basit piskoposlar ve seçmenler var. Bakanlar arasında rektörler veya papazlar, basit rahipler ve diyakozluğu elinde bulunduranlar var. Bu kutsal hiyerarşiye ilerleme, alt diakonluk, alt emirler ve katiplik olmak üzere üç hazırlık derecesi ile gerçekleşir. Hepsinin işlevleri meleklere ve azizlere karşılık gelir; Üç Kişinin her birinde üç katlı İlahi İsimleri yüceltmeleri gerekir, çünkü İlahi Hipostazların her birinde Bölünmemiş Üçlübirlik'e bütünüyle tapınılır. Bu aşkın teoloji, ilkel kilisenin teolojisiydi ve muhtemelen Aziz Dionysius'a, tıpkı İncil'in haham editörleri gibi, yalnızca onun ve havarisel zamanlara dayanan bir gelenek nedeniyle atfedilir.*Sefer Yetzirah*bu metni patrik İbrahim'e atfetmiştir, çünkü bu patriğin ailesinde babadan oğula aktarılan geleneği bünyesinde barındırmaktadır. Ne olursa olsun Aziz Dionysius'un kitapları bilim açısından değerlidir; Antik inisiyasyonun mistik evliliğini Hıristiyanlığın müjdesiyle kutsuyorlar, üstün felsefenin mükemmel anlayışını mutlak olarak tamamlanmış ve her şeyde kusursuz bir teolojiyle birleştiriyor.

[148]Synesius'un çalışmasında ortaya konmuştur (*A*) rüyalar yoluyla kehanet bilgisi için iffet ve ölçülülüğün vazgeçilmez olduğu; (*B*) bunlar kabul edildiğinde, rüyalarla kehanetin hem değerli hem de basit olduğu; (*C*) geçmiş, şimdi ve gelecekteki her şeyin bize kendi görüntülerini aktardığını; (*D*) genel bir yorum kuralının bulunmadığı; (*e*) herkes rüyalarını not ederek kehanet ilmini kendisi yapmalıdır. Filozof, uyku görüntüleri üzerine yaptığı bir araştırmadan kişisel olarak elde ettiği kazanç hakkında bazı bilgiler veriyor. Kehanet aynı zamanda onu bazı sihirbazların kurduğu pusulardan da korudu, böylece onların ellerinden zarar görmedi.

[149]Éliphas Lévi'nin Dionysius'a atfedilen eserler hakkındaki bilgisi şüphesiz Paris Başpiskoposu Monsenyör Darboy'un 1845'te yayınlanan çevirisinden kaynaklanmaktadır. Metinlerin gerçekliğini kanıtlamak için tasarlanmış ayrıntılı bir giriş vardır ve bu, en azından içeriği açısından mükemmeldir. özel bir savunma parçası olarak. İlahi İsimler hakkındaki risaleye atıfta bulunan okuyucunun, onun haham teolojisinin hiçbir gizemini içermediğini anladığında üzülmesine gerek yoktur. Günümüzde çoğumuz için Dionysosça yazıların en önemlisi, Mistik Teoloji üzerine olanıdır; bu, Lévi'nin sıralamasında ihmal edilmiştir ve belki de doğal olmayan bir şey değildir;*pelagus tanrısı*üzerinden yelken açmaya cesaret edemezdi.

Kitap IV. Büyü ve Medeniyet

ד—DALETH

I. Barbarlar Arasındaki Büyü

Kara Büyü, Hıristiyanlığın ışığı önünde geri çekildi, Roma haçla fethedildi ve dahiler, barbar eyaletlerin yeni Roma ihtişamını çevrelediği o karanlık çembere sığındı. Çok sayıda olağanüstü olay arasında İmparator Hadrianus döneminde doğrulanan bir olay vardır. Asya'daki Tralles'te, aslen Korintli olan ve Demostrates ile Charito'nun kızı olan Philinnium adında genç ve asil bir kız, kötü durumdaki bir genç olan Machates tarafından büyülendi. Evlilik imkansızdı çünkü söylendiği gibi Philinnium asil biriydi, üstelik tek kız çocuğu ve zengin bir mirasçıydı. Machates halktan biriydi ve bir meyhanesi vardı. Philinnium'un tutkusu zorluklarla daha da arttı; babasının evinden kaçtı ve Machates'e sığındı. Yasadışı ilişki, kızın ebeveynleri tarafından bulunup kurtarılması ve dikkatle tecrit edilmesiyle başladı ve altı ay boyunca devam etti. Artık ülkeyi terk edip Korint'e götürmek için önlemler öngörülüyordu; ama sevgilisinden ayrıldığından beri gözle görülür bir şekilde zayıflayan Philinnium, bunun üzerine, ne gülümseyerek ne de uyuyarak, her türlü beslenmeyi reddederek zayıflayan bir rahatsızlığa yakalandı. Sonunda öldüğü ortaya çıktı. Ebeveynler daha sonra ayrılma kararlılığından vazgeçtiler ve genç kızın en zengin kıyafetleriyle saklandığı bir kasa satın aldılar. Mezar aileye ait kapalı bir alanda bulunuyordu ve paganlar ölenlerin mezarlarında dua etmediği için cenazeden sonra buraya kimse girmiyordu. Soylu aile herhangi bir skandaldan kaçınmak konusunda o kadar endişeliydi ki tüm düzenlemeler gizlice yapıldı ve Machates'in metresine ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak gömülmeyi takip eden gece, emekli olmak üzereyken, kapı yavaşça açıldı ve elinde lambayla öne doğru geldiğinde Philinnium'u muhteşem bir şekilde giyinmiş, ancak solgun, soğuk ve gözlerine korkunç bir bakışla dikilmiş halde gördü. Machates onu karşılamaya koştu, onu kollarına aldı, okşamaların ortasında binlerce soru sordu ve geceyi birlikte geçirdiler. Gün doğmadan önce Philinnium ayağa kalktı ve ortadan kayboldu, oysa sevgilisi hâlâ derin bir uykudaydı.

Artık kızın, onu şefkatle seven ve kaybının acısıyla ağlayan yaşlı bir hemşiresi vardı. Bu kötü davranışta suç ortağı olabilir ve sevgilisinin cenazesinden bu yana uyuyamadığı için geceleri bir tür hezeyan içinde sık sık uyanıyor ve Machates'in evinde dolaşıyor. Öyle oldu ki, az önce anlattığım olaydan birkaç gün sonra genç adamın odasında bir ışık gördü; Yaklaşıp kapının aralıklarından baktığında, sevgilisinin yanında oturan Philinnium'un sessizce ona baktığını ve onun kucaklamalarına teslim olduğunu fark etti. Zavallı kadın, dikkati dağılmış halde, annesini uyandırmak için geri koştu ve gördüklerini anlattı. Başlangıçta bu, bir hayalperestin saçmalıkları olarak kabul edildi, ancak sonunda onun ricalarıyla ikna edilen anne ayağa kalktı ve Machates'in evine gitti. İçeride herkes uyuyordu ve kapıyı çalmaya cevap yoktu. Bayan kapının aralıklarından baktı, lamba sönmüştü ama ay ışığı odayı aydınlattı ve anne sandalyenin üzerinde kızının perdelerini gördü ve yatakta uyuyan iki kişiyi ayırt edebildi. Korkuya kapıldı, titreyerek eve döndü, çocuğunun mezarını ziyaret etmeye cesaret edemedi ve gecenin geri kalanını heyecan ve gözyaşları içinde geçirdi. Ertesi gün Machates'in kalacağı yeri aradı ve onu nazikçe sorguladı. Genç adam Philinnium'un kendisini her gece ziyaret ettiğini itiraf etti. "Neden onu bana reddediyorsun?" dedi annesine. "Tanrıların önünde nişanlıyız." Sonra bir sandığı açarak Charito'ya kızının yüzüğünü ve kemerini gösterdi ve şunu ekledi: “Dün gece bunları bana verdi ve hiçbir zaman kendisinden başka kimseye ait olmayacağıma söz verdi; Bu nedenle artık bizi ayırmaya çalışmayın, çünkü karşılıklı bir sözle birleşmiş durumdayız.”

"Bu yüzden sen de onu aramak için mezara mı gideceksin?" dedi annesi. "Philinnium bu dört gündür ölü ve seni kandırmak için ona benzeyenin bir büyücü ya da stryge olduğuna şüphe yok. Sen ölümün eşisin, yarın saçların ağaracak, ertesi gün de sen de gömüleceksin. Tanrılar öfkeli bir ailenin onurunun intikamını bu şekilde alır."

Machates bembeyaz oldu ve bu dil karşısında titredi; kendisinin cehennemi güçlerin oyunu olduğundan korkmaya başladı; Charito'ya o akşam kocasını getirmesi için yalvardı; o zaman onları odasının yakınına saklayacak ve hayalet geldiğinde onları bu konuda uyarmak için bir işaret verecekti. Geldiler ve belirlenen saatte Philinnium da yatakta olan ama tamamen giyinik olan ve sadece uyuyormuş gibi yapan Machates'e geldi. Kız soyunup onun yanına yerleşti; Machates sinyali verdi; Ellerinde meşalelerle içeri giren anne ve baba, kızlarını tanıyınca büyük bir çığlık attı. Philinnium solgun bir yüzle yataktan ayağa kalktı ve boş ve korkunç bir sesle şunları söyledi: "Ey babam ve annem, neden benim mutluluğumu kıskandınız ve neden beni mezarın ötesine kadar takip ettiniz? ? Aşkım cehennem tanrılarını zorlamıştı; ölüm yetkisi askıya alındı; sadece üç gün ve hayata döndürülmüş olmam gerekirdi. Ama sizin acımasız merakınız Doğanın mucizesini geçersiz kılıyor; beni ikinci kez öldürüyorsun."

Bu sözlerden sonra hareketsiz bir kütle halinde yatağın üzerine düştü; yüzü soldu; odayı ceset kokusu doldurdu; ve artık beş gün önce ölmüş bir kızın şekilsiz kalıntılarından başka hiçbir şey yoktu. Ertesi gün bütün kasaba bu dahi yüzünden kargaşa içindeydi. İnsanlar tarihin halka anlatıldığı amfitiyatroya akın etti ve kalabalık daha sonra Philinnium'un morg kasasını ziyaret etti. Varlığına dair hiçbir iz yoktu ama Machates'ten hediye olarak aldığı demir bir yüzük ve yaldızlı bir kupa buldular. Ceset meyhanenin odasındaydı ama genç adam ortadan kaybolmuştu. Kâhinlere danışıldı ve onlar, kalıntıların kasabanın sınırları dışında defnedilmesi talimatını verdi. Fury'lere ve dünyevi Merkür'e kurbanlar sunuldu; göksel*yeleler* büyü yapıldı ve Jupiter Hospitalis'e adaklar sunuldu.

Bu gerçeklerin gözle görülür tanığı olan ve bunları özel bir mektupta aktaran Adrian'ın azatlı kölesi Phlegon, böylesine olağanüstü bir olaydan rahatsız olan bir ortamı sakinleştirmek için yetkisini kullanması gerektiğini ekliyor ve hikayesini şöyle bitiriyor: şu sözler: "İmparatora bilgi vermeyi uygun görürseniz bana bildirin, bu olaylara tanık olanlardan bazılarını göndereyim." Philinnium'un tarihi bu nedenle iyi bir şekilde doğrulanmıştır. Büyük bir Alman şairi[150]başlığıyla herkesin bildiği bir türküye konu olmuştur.*Korint'in Gelini*. Kızın ebeveynlerinin Hıristiyan olduğunu varsayıyor ve bu ona insan tutkuları ile dinin görevleri arasında güçlü bir şiirsel karşıtlık kurma fırsatını veriyor. Ortaçağ iblis bilimciler, genç Yunan hanımın yeniden dirilişini veya muhtemelen görünüşteki ölümünü şeytani bir takıntı olarak açıklamayı ihmal etmediler. Kendi açımızdan, bilinçli uyurgezerliğin eşlik ettiği histerik bir komayı tanıyoruz; Philinnium'un babası ve annesi, kaba bir uyanışla onu öldürdüler ve halkın hayal gücü, bu tarihin tüm koşullarını abarttı.[151]

[150]Goethe.

[151]Bu açıklama, Phlegon ve Proclus'un yetkili olduğu kayıtlı gerçeklerle uyumlu değildir. Phlegon'un eserleri 1620'de Leyden'de Meursius'un editörlüğünde ve yine 1775'te Halle'de Franzius tarafından yayınlandı; adı Phlegon tarafından yazıldığından Philinnion'un öyküsünü içerirler. Machates, Demostratus'un Pella'dan yabancı bir arkadaşıydı, bir hancı değil. Philinnion, ölümünden sonra ailesinin evinde ona göründü ve aşkını ilan etti. Machates'le olan ilişkisi bir hizmetçi tarafından tesadüfen keşfedildi ve*sonuç*şimdiki yerde verildiği kadardır. Ancak Philinnion, tanrıların rızasıyla hareket ettiğini söyledi. Éliphas Lévi, tutarsızlıklarını Fransız demografların anlatılarına başvurarak açıklıyor, ancak onu kontrol edebileceğimiz hiçbir referansta bulunmuyor. Ancak şunları belirtiyor:

Kâhinler tarafından kendisine kurbanlar verilmesi emredilen dünyevi Merkür, kişileştirilmiş Astral Işık'tan başkası değildir. Bu, dünyanın akışkan dehasıdır; nasıl yönlendirileceğini bilmeden onu uyandıranlar için öldürücüdür; fiziksel yaşamın odak noktasıdır ve ölümün mıknatıslanmış haznesidir. Hıristiyanlığın gücünün zincirlediği ve uçuruma, yani dünyanın merkezine attığı bu kör güç, son çabalarını gösterdi ve son çırpınışlarını barbarlar arasındaki korkunç doğumlarla gösterdi. Müjdenin vaizlerinin, putperestliğin ölüm sancıları içindeki vücut bulmuş halleri olan, iğrenç biçimlere sahip hayvanlarla uğraşmak zorunda kalmadıkları bir bölge neredeyse yoktur. *seyahatler*,*Graouillis*,*çirkin yaratıklar*,*Tarasques*yalnızca alegorik değildir; Ahlaki bozuklukların fiziksel bozukluklara yol açtığı ve geleneğin şeytanlara atfettiği korkunç biçimleri bir dereceye kadar gerçekleştirdiği kesindir. Cuvier'in mamut canavarlarını inşa ettiği bu fosil kalıntılarının gerçekten her durumda bizim yaratılışımızdan önceki dönemlere ait olup olmadığı sorusu ortaya çıkıyor. Regulus'un savaş makineleriyle saldırırken temsil ettiği ve Livy ile Pliny'ye göre Bagrada nehrinin sınırlarında yaşayan o büyük ejderha da sadece bir alegori midir? 120 fit uzunluğundaki derisi Roma'ya gönderildi ve orada Numantia ile savaş dönemine kadar korundu. Tanrıların olağanüstü suçlardan dolayı öfkelendikleri zaman yeryüzüne canavarlar gönderdiklerine dair eski bir gelenek vardı ve bu gelenek gerçek gerçeklere dayanamayacak kadar evrenseldi; bununla ilgili hikayelerin mitolojiden çok tarihe ait olduğu sonucu çıkıyor.

Barbar ırklara ait tüm anıtlarda, Hıristiyanlığın uygarlık amacıyla onları fethettiği dönemde, (a) daha önce tüm dünyaya yayılmış olan yüksek majikal inisiyasyonun son izlerini ve (b) meydana gelen yozlaşmanın kanıtlarını buluyoruz. eski dünyanın sembolizminin içine düştüğü putperest iğrençlikle birlikte böylesine ilkel bir vahiy. Magi'nin müritlerinin yerine, her yerde kahinler, büyücüler ve büyücüler hüküm sürdü; İnsanların tanrılaştırılmasında Tanrı unutuldu. Örnek Roma tarafından çeşitli eyaletlere verildi ve Sezarların tanrılaştırılması tüm dünyayı kanlı tanrıların diniyle tanıştırdı. Almanlar, Irminsul adı altında, Augustus'un Varus'un kayıp lejyonlarının yasını tutmasına neden olan Arminius veya Hermann'a tapınıyor ve insan kurbanlar sunuyorlardı. Galyalılar, Brennus'tan Taranis ve Teutas'ın niteliklerini anarak onun onuruna sazlardan inşa edilmiş ve Romalılarla dolu dev heykeller yaktılar. Materyalizm her yerde hüküm sürüyordu; putperestlik de onunla eşanlamlıydı; aynı zamanda her zaman aşağılık olduğu için her zaman acımasız olan batıl inanç da öyle.

Ancak Galya'nın Fransa'nın en Hıristiyan ülkesi olmasını önceden belirleyen Tanrı, burada ebedi hakikatlerin ışığının parlamasına neden oldu. Orijinal Druidler, Magi'nin gerçek çocuklarıydı; inisiyasyonları Mısır ve Keldani'den ya da başka bir deyişle ilkel Kabala'nın en saf kaynaklarından geliyordu.[152]En yüksek uyum olan İsis veya Ilesus isimleri altında Teslis'e tapıyorlardı; Asurca'da Rab anlamına gelen ve Adonai ismiyle örtüşen Belen veya Bel; Camul veya Camael, Kabala'da ilahi adaleti temsil eden bir isim.[153]Bu ışık üçgeninin altında ilahi bir şey var saydılar.

Machates'in bir meyhanenin bekçisi olduğu iddiasından sorumlular. Fiili olay tarihi Makedonyalı II. Philip'in hükümdarlığıdır ve bahsedilen "İmparator", Kral Philip olmalıdır. Lévi, Phlegon tarihini (Hadrian'ın hükümdarlığı) olay tarihiyle karıştırır. Phlegon sadece ilginç hikayeler toplayan bir koleksiyoncuydu ve elbette doğumundan 500 yıl önce meydana gelen bir olaya tanık olamazdı!

[152]Bugün bunun bir hayal olduğu ve yalnızca Aristoteles'in Yunanistan felsefesini Galya'daki bir kaynağa atfettiğini hatırlatmaya yaradığı anlaşılacaktır, oysa Pisagor'un buradan türediği İskenderiyeli Clement tarafından doğrulanmıştır. Öte yandan, Druidizmin daha sonraki gelişmelerinde yalnızca Yunan düşüncelerinden değil aynı zamanda Fenike fikirlerinden de etkilenmiş olabileceği düşünülüyor.

[153]Druidik mitolojisinde Belen, diğer adıyla Heol, güneş tanrısıydı; Camael savaş tanrısıydı. En yüksek tanrının Lucan'ın bahsettiği Esus olduğuna inanılıyor. O, sonsuzluğun bir işareti olarak daire tarafından temsil edilir ve tüm kader onun altındaydı. En önemli tanrıça bilgeliğe başkanlık eden Keridwen'di. Lévi'nin sıralamasının sonucu başlangıca benzer; bir rüya.

yine üç kişileştirilmiş yayılımdan oluşan yansıma: Mısırlıların Thoth'uyla aynı olan Teutas veya Teuth ve Söz veya formüle edilmiş Zeka; daha sonra isimleri amblemler gibi değişen Güç ve Güzellik. Sonunda kutsal yediliyi dogmanın ilerleyişini ve gelecek gelişmelerini temsil eden gizemli bir imgeyle tamamladılar. Şekil, peçeli ve kucağında bir bebek taşıyan genç bir kıza benziyordu; bu sembolü çocuk doğuracak bakireye adadılar.[154]

Antik Druidler katı bir perhiz içinde yaşadılar, gizemleriyle ilgili en derin gizliliği korudular, doğa bilimleri üzerinde çalıştılar ve yeni ustaları yalnızca uzun süreli inisiyasyonlardan sonra kabul ettiler. Autun'da ünlü bir Druidik koleji vardı ve Saint-Foix'e göre onun armaları hala o kasabada mevcut. Bunlar masmavi renktedir, yılanlar arjantinli, ökseotu ile örtülmüştür, diğer ökseotundan ayırmak için meşe palamudu ile süslenmiştir, doğal olarak meşe palamudu taşıyan ökseotu değil meşedir. Ökseotu kendine özgü meyveleri olan parazit bir bitkidir.[155]

Druidler tapınak inşa etmediler ancak dinlerinin ayinlerini dolmenlerde ve ormanlarda uyguladılar. Sunaklarını oluşturmak için bu kadar devasa taşları kaldırdıkları mekanik araçlar şu anda bile bir spekülasyon meselesi. Bu ereksiyonlar, Armorica'nın bulutlu gökyüzünün altında hala karanlık ve gizemli bir şekilde görülebilmektedir. Eski kutsal alanların bize ulaşmayan sırları vardı. Druidler ataların ruhlarının çocuklara göz kulak olduğunu öğretiyordu; görkemleriyle mutlu olduklarını ve utançlarından dolayı acı çektiklerini; koruyucu cinlerin anavatanın ağaçlarını ve taşlarını gölgede bıraktığını; ülkesi için ölen savaşçının tüm suçlarının kefaretini ödediğini, görevini onurlu bir şekilde yerine getirdiğini, bir dahi rütbesine yükseltildiğini ve bundan böyle tanrıların gücünü kullandığını. Galyalılar için vatanseverliğin kendisi bir dindi; kadınlar ve hatta çocuklar, gerekirse işgale karşı koymak için silah taşıyorlardı. Joan of Arc ve Beauvais'li Jeanne Hachette, yalnızca Galyalıların bu asil kızlarının geleneklerini sürdürdüler. Anavatanın toprağına yapışan hatıraların büyüsüdür.

Druidler, manyetizmayla tedavi eden ve muskaları akışkan etkileriyle dolduran rahipler ve doktorlardı. Onların evrensel ilaçları ökseotu ve yılan yumurtasıydı, çünkü bu maddeler Astral Işığı özel bir şekilde çekerler.[156]Ökse otunun kesilmesindeki ciddiyet, bu bitkiye halkın güvenini kazandırdı ve onu güçlü bir şekilde çekici kıldı. Bu şekilde ortaya çıktı ve özellikle Druidler tarafından büyü ve büyülerle güçlendirildiğinde harika tedaviler sağladı. Atalarımızı bu konuda aşırı saflıkla suçlamayalım; bizim için neyin kaybolduğunu biliyor olabilirler. Manyetizmanın ilerleyişi bir gün bize ökse otunun emici özelliklerini açığa çıkaracak; o zaman bitkilerin kullanılmayan erdemlerini çeken ve tentürler ve tatlarla doldurulan süngerimsi büyümelerin sırrını anlayacağız. Eski olduğu için yeni olacak bir tıp bilimi tarafından mantarlar, yermantarları, ağaçlardaki öd ve ökseotu çeşitleri anlayışla kullanılacaktır. Yosun toplayan Paracelsus'la alay etmeyi bırakacağız.*usnea*) asılan adamların kafataslarından; ama daha fazla ilerleyebilmek için gerileyen bilimden daha hızlı ilerlememek gerekir.

[154]Éliphas Lévi'nin bir notu, Chartres'ta üzerinde Virgini Parituræ yazan bir Druidik heykelinin bulunduğunu söylüyor. Druidik yazıtların Latince olması gerektiği merak ediliyor.

[155]Kısırlığı önleyerek türün çoğalması gerekiyordu ve atfedilen diğer erdemlerle de yüceltildi; o, ruhani ağaç ve yüksek zirvenin büyümesiydi. İçinde dehanın, ilhamın ve dinginliğin yaşadığı söylenen mistik Keridwen kazanının malzemeleri arasında yer alıyordu.

[156]Bu ifadeye, diğer bir ifadeyle aynı okült önem atfedilmektedir.*Dogme ve Ritüel*Éliphas Lévi, geçmişin batıl inançlarını anlatırken, bu acıyı çekebilenler için kurbağanın zehirli olmadığını, zehir süngeri olduğunu doğruluyor. Ancak sanırım, "halkın güveni" ökse otunu manyetik hale getirebiliyorsa, halk güvensizliğinin de kurbağalara zehir aşılayabileceği açıktır.

II. Kadınların Etkisi

Kadına anneliğin ağır ve hassas görevlerini yükleyen Tanrı, ona erkeğin koruması ve saygısını kazandırmıştır. Doğanın kendisi tarafından hayatı olan sevgilerin sonuçlarına tabi kılınan kadın, efendilerine sevginin sağladığı zincirlerle liderlik eder ve onurunu oluşturan ve aynı zamanda koruyan yasalara ne kadar tam olarak uyarsa, hakimiyeti de o kadar büyük olur. ve aile mabedinde ona duyulan saygı o kadar derin olur. İsyan onun için tahttan feragat etmesidir ve sözde bir özgürleşmeyle onu ayartmak, onu önceden kısırlığa ve küçümsemeye mahkum ederek boşanmasını tavsiye etmektir. Yalnızca Hıristiyanlık, kadını bekaret ve fedakarlığın yüceliğine çağırarak onu özgürleştirme gücüne sahiptir. Numa, vestalleri kurduğunda bu gizemi önceden görmüştü; ancak Druidler, bakirelerin ilhamlarına kulak vererek ve Sayne adasının rahibelerine neredeyse ilahi onurlar ödeyerek Hıristiyanlığın önüne geçtiler.

Galya'da kadınlar çapkınlıklarıyla ve ahlaksızlıklarıyla galip gelmiyorlardı, ama öğütleriyle yönetiyorlardı; onların mutabakatı dışında ne barış ne de savaş yapıldı; Böylece ocağın ve ailenin çıkarları anneler tarafından savunuldu ve ulusal gurur, ana vatan sevgisiyle yumuşatıldığında adaletin ışığında parladı.

Chateaubriand, Velleda'yı Eudorus'un aşkına boyun eğen biri olarak göstererek ona iftira attı; bakire olarak yaşadı ve öldü. Romalılar Galya'yı işgal ettiğinde yaşı çoktan ilerlemişti ve bir tür*Pythia*büyük törenlerin ortasında kehanetlerde bulunan ve kehanetleri saygıyla korunan kişi. Kolları olmayan uzun siyah bir elbise giymişti; başı ayaklarına kadar uzanan beyaz bir örtüyle örtülmüştü; mine çiçeğinden bir taç takıyordu ve kuşağına bir orak yerleştirilmişti; asası bir asa şeklindeydi; sağ ayağı bir sandaletle, sol ayağı ise bir çeşit sandalet giyiyordu.*chaussure à poulaine*. Daha sonraki bir dönemde Velleda'nın heykelleri Berthe'nin heykelleri yerine alındı.*ah büyük pied*. Başrahibe aslında dişi Druidlerin koruyucu tanrısallığının nişanını taşıyordu; o Hertha'ydı ya da Wertha'ydı, Galyalı genç İsis, Cennetin Kraliçesi, çocuk doğurması gereken bakire. Bir ayağı yerde, diğeri suda tasvir edilmişti çünkü inisiyasyon kraliçesiydi ve evrensel bilime başkanlık ediyordu. Suya basılan ayak genellikle eski İsis'in kabuğuna veya deniz kabuğuna benzer şekilde bir gemi tarafından destekleniyordu. Kısmen siyah, kısmen beyaz bir iplikle sarılmış Kaderlerin asasını tutuyordu, çünkü tüm biçimlere ve sembollere başkanlık ediyordu ve fikirlerin cüppesini dokuyan da oydu. Ayrıca ona sirenlerin alegorik formu, yarı kadın ve yarı balık ya da bacakları yılan olan güzel bir kızın gövdesi verildi; bu, Doğanın tüm okült güçlerinin tezahüründe şeylerin akışını ve karşıtların analojik ittifakını simgeliyordu. Bu son biçim altında Hertha, müzisyen, şarkıcı, yani armonileri ortaya çıkaran siren olan Melusine veya Melosina adını almıştır. Kraliçe Bertha ve peri Melusine ile ilgili efsanelerin kökeni budur. İkincisinin on birinci yüzyılda Lüzinyanlı bir lorda geldiği söyleniyor; kendisi tarafından seviliyordu ve evlilikleri, onun varlığının bazı gizemlerini çözmeye çalışmaması koşuluyla gerçekleşti. Bu söz verildi ama kıskançlık merakı doğurdu ve yalancı şahitliğe yol açtı. Melusine'i gözetledi ve metamorfozlarından birinde onu şaşırttı, çünkü peri haftada bir kez yılan bacaklarına yeniden kavuşuyordu. Çok daha umutsuz ve korkunç bir çığlıkla yanıtlanan bir çığlık attı. Melusine ortadan kaybolur ama yine de geri döner ve Lüzinyan ailesinin bir üyesi ölüm noktasına geldiğinde ağıt yakar.[157]Efsane Psyche masalından taklit edilmiştir ve bu şekilde tehlikelere gönderme yapar.

[157]Yüzen gelenekler ve*şansonlar*Melusine ile ilgili hikayeler Jean d'Arras tarafından on dördüncü yüzyılın sonlarında güzel bir şövalyelik romantizminde toplandı.

saygısız inisiyasyonlar veya din ve aşk gizemlerine saygısızlık; kadim ozanların geleneklerinden alınmıştır ve açıkça Druidlerin bilgili okulundan türemiştir. On birinci yüzyıl onu ele geçirdi ve ön plana çıkardı ama çok eskilerden beri vardı.[158]

Fransa'da ilhamın daha çok kadınlara atfedildiği görülüyor; elfler ve periler azizlerden önce gelir ve Fransız azizlerinin efsanelerinde neredeyse her zaman peri karakterinden bir şeyler bulunur. Aziz Clothilde bizi Hıristiyan yaptı ve Aziz Geneviève, erdemi ve inancının gücüyle Attila'nın tehditkar istilasını püskürterek bizi Fransız olarak tuttu. Ancak Joan of Arc, kutsal kadınlar hiyerarşisinden ziyade peri ailesindendir; o da Hypatia gibi, muhteşem doğal armağanların kurbanı ve cömert karakterinin şehidi olarak öldü. Ondan daha sonra bahsedeceğiz. St. Clothilde hâlâ kırsal kesimde mucizeler yaratıyor. Andelys'te bir hacı kalabalığının bir araya toplandığını gördük. *havuz*Her yıl azizin heykeli suya batırılır ve yaygın inanışa göre suya ilk inen hasta hemen iyileşir. Clothilde bir aksiyon kadını ve büyük bir kraliçeydi ama pek çok acı yaşadı. Büyük oğlu vaftizinden sonra öldü ve ölüm büyücülüğe atfedildi; ikincisi hastalandı ve ölüm noktasına geldi. Azizin cesareti boyun eğmedi ve Sicambre bir gün insan cesaretinden daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda, Clothilde'nin Tanrısını hatırladı. Din değiştirip büyük bir krallık kurduktan sonra dul kaldı ve Clodomir'in iki çocuğunun gözlerinin önünde katledildiğini gördü. Böyle acılar içinde yeryüzündeki kraliçeler Cennetin Kraliçesine benzerler.[159]

Tarih bize, büyük ve parlak Clothilde figüründen sonra, bakışları büyücülük olan kadın, prensleri katleden büyücü Fredegonde'un kötü niyetli kişiliğindeki iğrenç bir dengeyi sunuyor. Rakiplerini büyü yapmakla suçladı ve onları yalnızca kendisinin hak ettiği işkencelere mahkum etti. Chilperic'in ilk karısından bir oğlu kalmıştı; Clovis adı verilen bu genç prens, annesi büyücü sanılan halkın bir kızına bağlıydı. Anne ve kız, büyü yaparak Clovis'in aklını bozmak ve Fredegonde'un iki çocuğunu büyü yaparak öldürmekle suçlandılar. Mutsuz kadınlar tutuklandı; kızı Klodswinthe sopalarla dövüldü, güzel saçları kesildi ve bu, Fredegonde tarafından prensin odasının kapısına asıldı. Daha sonra Klodswinthe hapis cezasına çarptırıldı. Onun kesin ve basit cevapları yargıçları hayrete düşürdü ve tarih, onun kaynar su testine tabi tutulmasının önerildiğini söylüyor. Büyük bir ateşin üzerine kurulmuş bir küvetin içine kutsanmış bir yüzük yerleştirildi ve beyazlar içindeki sanık, itiraf edip konuştuktan sonra yüzüğü bulmak için kolunu küvete sokmak zorunda kaldı. Değişmeyen yüz hatları herkesin bir mucize gerçekleştiğini haykırmasına neden oldu, ama zavallı çocuk korkunç bir şekilde yanmış kolunu öne çıkardığında, kınama ve dehşet dolu bir çığlık daha duyuldu. Daha sonra konuşmak için izin istedi ve yargıçlara ve halka şöyle dedi: “Siz benim suçsuzluğumu kanıtlamak için Tanrı'dan bir mucize istediniz. Tanrı ayartılmamalıdır ve O, insanların kaprislerine yanıt olarak Doğa yasalarını askıya almaz; fakat O, kendisine iman edenlere güç verir ve benim için, O'nun sizden esirgediğinden daha büyük bir mucize gerçekleştirdi. Bu su beni yaktı ama bütün kolumu suya daldırdım ve yüzüğü çıkardım. Ne ağladım, ne bembeyaz oldum, ne de titredim

[158]Bu antik çağ hipotezi doğrulansın ya da olmasın, bunun benimsenmesi, Éliphas Lévi'nin Melusine'in romansını Psyche masalının bir taklidi olarak nitelendirmesinden alıkoymuş olmalıdır: bu açıkça ters taraftır. İkinci durumdaki alegori, ruhun İlahi Ruh tarafından üstlenilmesidir, böylece insan doğamızda kurtuluşa muktedir olan her şey, onun duygusu, arzusu ve sevgisi mistiklerin görkemli mertebesine girebilir. evlilik. İlk durumdaki alegori, psişik kısım ile doğamızdaki dünyaya ait olan her şey arasında kurulan birliğin alegorisidir; ama bu dünya gerçek evliliğe muktedir değildir ve diğer deneyim birlik dünyasında sona ererken, bu, mümkün olduğu gibi, yalnızca ayrılık dünyasında sona erer.

[159]Jules Garinet'e bakın:*Fransa'da Sihir Tarihi*, 1818, s. 11, 12.

bu korkunç işkence altında. Eğer dediğin gibi bir sihirbaz olsaydım, yanmamak için büyücülüğe başvururdum; ama ben bir Hıristiyanım ve Tanrı bana bunu şehitlerin azmi ile kanıtlama lütfunu verdi." Bu mantık o barbar çağda anladıkları türden bir mantık değildi; Klodswinthe, infazını beklemek üzere hapishaneye geri gönderildi; ama Tanrı ona acıdı ve öykünün alındığı tarih, O'nun onu Kendisine çağırdığını söylüyor. Eğer sadece bir efsaneyse, güzel olduğunu ve hafızalarda yer etmeyi hak ettiğini kabul etmek gerekir.

Fredegonde kurbanlarından birini kaybetti ama diğer ikisini kaybetmedi. Anne işkenceye maruz kaldı ve çektiği acıların üstesinden gelerek, kızının suçu ve Clovis'in suç ortaklığı da dahil olmak üzere gereken her şeyi itiraf etti. Bu itiraflarla donanmış olan Fredegonde, oğlunun vahşi Chilperic tarafından teslim edilmesini sağladı. Genç prens tutuklanarak cezaevinde bıçaklandı, Fredegonde ise pişmanlıktan intihar ederek kurtulduğunu açıkladı. Talihsiz Clovis'in cesedi, hançer hâlâ yaradayken babasına gösterildi. Chilperic soğukkanlılıkla baktı; tamamen Fredegonde'un yönetimi altındaydı; Fredegonde, saray görevlileri arasında küstahlıkla onu lekeliyordu; gizlemeye o kadar az özen gösteriyordu ki, deliller neredeyse kendisine rağmen gözlerinin önündeydi. Kraliçeyi ve suç ortağını öldürmek yerine sessizce ava çıktı. Fredegonde'un hoşuna gitmeme korkusu yüzünden öfkeye katlanmak zorunda kalabilirdi ama Fredegonde onun yüzünden utandı ve suikast için bir bahanesi olabileceği düşüncesiyle ona kendi gazabına inanma onurunu verdi. Onu suçlarla ve alçaklıkla doyurmuştu; kadın onu tiksintiyle öldürmüştü.

Tek suçları kendisini hoşnut etmeyen kadınları büyücülük bahanesiyle yok eden Fredegonde, Kara Büyü konusunda deneyler yaptı ve bu konuda yetenekli olduğunu düşündüğü bazılarını korudu. Verdun piskoposu Ageric, çalınan nesneleri toplayıp hırsızların kimliğini tespit ederek büyük miktarda para kazanan bir piton kadını tutuklattı; muhtemelen bir uyurgezerdi. Kadın muayene edildi ama iblis, zincirlendiği sürece kadının içinden çıkmayı reddetti; Pythonness bir kilisede korumasız ve gözetimsiz bırakılırsa, onu terk etmeyi kabul etti. Tuzağa düştüler; Fredegonde'a sığınmak için dışarı çıkan, onu sarayda saklayan ve sonunda onu daha fazla şeytan çıkarılmaktan ve muhtemelen kazıktan kurtaran da kadının kendisiydi. Bu nedenle, bu durumda, istemeden iyilik yaptı, ancak bu daha çok kötülükten duyduğu zevk sayesindeydi.[160]

[160]Fredegonde'un hikayesi ve onun büyücülükle olan bağlantısı Tours'lu Gregory tarafından anlatılır, ancak Éliphas Lévi bunu daha önce alıntılanan Jules Garinet'ten almıştır. Klodswinthe ile ilgili ayrıntılar onun kendi icadı gibi görünüyor ve onun atfedilen söylemi bunun tüm izlerini taşıyor.

III. Büyücülere Karşı Salic Kanunları

İlk Fransız krallarının yönetimi altında, büyü suçu, yüksek konumdakiler dışında ölümü gerektirmiyordu; oysa kendilerini bayağı kalabalığın üstüne yükselten ve en eski çağlarda bile heybetli hale gelen bir suçtan ötürü ölmekten gurur duyanlar da vardı. kralların görüşü. Örneğin, Fredegonde'un emriyle idam sehpasında hiçbir şey yaşamadığını beyan eden, daha korkunç işkencelere neden olan ve cellatlara göğüs gererken ölen general Mummol vardı; ekstra doğal cesaret.[161]

474 yılında çıkarıldığı sanılan ve Sigebert tarafından Pharamond'a atfedilen Salic kanunları arasında aşağıdaki yönetmelikler yer almaktadır.

"Eğer bir kimse, bir başkasının bir başkası gibi hareket ettiğine tanıklık ederse*Heréburge*veya*çizgili porte*- bakır kabı vampirlerin büyülerini yaptıkları noktaya taşıyanlara uygulanan unvanlar - ve eğer onu mahkum edemezse, işbu belge ile 7.500 dolar cezaya mahkûm edilecektir.*inkarcılar*180½ olmak üzere*metelik*.... Eğer herhangi biri özgür bir kadını vampir ya da fahişelikle suçlar ve sözlerini kanıtlayamazsa, 2500 ceza alacaktır.*inkarcılar*62½ olmak*metelik*.... Bir vampir bir adamı yerse ve suçlu bulunursa, 8000 dolar ceza alacaktır.*inkarcılar*200 olmak*metelik*."

O zamanlar yamyamlığın belli koşullar altında mümkün olduğu ve dahası, insan etinin piyasa fiyatının çok yüksek olmadığı görülecektir. Fiyatı 180½*metelik*Bir adama iftira atmak, ama bu meblağın biraz üzerinde bir miktar karşılığında onu öldürebilir ve yenebilirdi ki bu da hem daha dürüst hem de daha titiz bir davranıştı. Bu dikkat çekici yasa, ünlü Haham Jechiel tarafından, kitapta adı geçmeyen bir kraliçenin huzurunda unutulmaz bir şekilde yorumlanan, aynı derecede merak uyandıran bir Talmud resitalini hatırlatıyor.[162]Haham Jechiel, St. Louis'in hükümdarlığı döneminde yaşadığı için büyük olasılıkla Kraliçe Blanche'dı. Kendisinden, vaftiz sırasında Hristiyan ismi olan Nicholas adını alan Douin adında din değiştirmiş bir Yahudinin itirazlarına yanıt vermesi istenmişti. Talmud metinleri üzerinde yapılan çeşitli tartışmalardan sonra şu pasaja ulaştılar: "Bir kimse Moloch'a çocuklarının kanını sunacaksa, bırakalım ölsün." Talmud şu açıklamayı yapıyor: "Bu nedenle, yalnızca bir nebze kan değil, çocuklarının tam kanını ve bütün etini sunan kişi, yasanın hükmü altına girmez ve ona karşı hiçbir ceza bildirilmez." Tartışmaya katılanlar, her türlü anlayışın ötesindeki bir yapıya haykırdılar: Bazıları acıyarak güldü, bazıları öfkeyle titredi. Haham Jechiel zar zor bir duruşma elde edebildi ve sonunda başarılı olduğunda, önceden mahkum edildiğini gösteren her türlü hoşnutsuzluk belirtisi vardı.

"Bizim için" dedi, "ölüm cezası bir kefarettir ve dolayısıyla bir uzlaşmadır, bir intikam eylemi değil. İsrail kanununa göre ölen herkes İsrail barışında ölür; ölümde huzuru paylaşıyorlar ve babalarıyla yatıyorlar. Onlarla birlikte mezara hiçbir lanet inmez; Yakup'un Evi'nin ölümsüzlüğüne bağlılar. Bu nedenle ölüm, taçlandıran bir lütuftur; kızgın demirin zehirli yarasına şifadır. Ama biz uygulamıyoruz

[161]Garinet'e bakın,*Fransa'da Sihir Tarihi*, s. 14-16 ve Th. de Cauzons,*Fransa'da La Magie et la Sorcellerie*, cilt. ii. P. 100. Orijinal otorite yine Tourslu Gregory'dir:*Franço Tarihi*, Kitap VI, c. 35. Levi'nin anlatımı oldukça yanlıştır, çünkü daha önce görülmemiş işkencelerden sonra Mummol'un hayatı bağışlanmıştır, ancak kendisi Bordeaux yolunda ölmüştür. Cellatlarına meydan okuduğu ve yenilenen işkencenin Chilperic tarafından emredildiği görünmüyor.
[162]Söz konusu eserin adı*Nicolai ile ilgili Acta Disputationis*.

tedaviyi geçmiş olanlara demir; ihlalleri nedeniyle kendilerini İsrail'den sonsuza kadar uzaklaştıran kişiler üzerinde hiçbir yetkimiz yoktur. Bunlar artık ölüdür ve bu nedenle onların yeryüzündeki kınanma sürelerini kısaltmak bizim işimize gelmez: Onlar Tanrı'nın gazabına teslim edilirler. İnsanın yalnızca iyileşebilmesi için yaralama hakkı vardır ve biz iyileşemeyecek durumda olanlara çare uygulamayız. Bir ailenin babası sadece çocuklarını cezalandırır ve yabancılara kapıyı kapatmakla yetinir. Yasalarımızın haklarında ceza vermediği büyük suçlular böylece sonsuza kadar aforoz edilirler; bu da ölümden daha büyük bir cezadır."

Haham Jechiel'in açıklaması takdire şayandır ve eski İsrail'in tüm ataerkil dehasını solumaktadır. Gerçekten Yahudiler bilimde babalarımızdır ve eğer biz - onların zulmü yerine - onları anlamaya çalışsaydık, bugün inancımıza bu kadar yabancılaşmazlardı.

Yukarıdaki Talmudik gelenek, Yahudilerin ruhun ölümsüzlüğüne olan inancını göstermektedir.[163]Ölümün kendisine karşı bir protesto ve yaşamın sonsuzluğuna duyulan yüce bir inanç eylemi olmadığı sürece, suçluların kefaret niteliğindeki bir ölümle İsrail ailesiyle yeniden bütünleşmesi nedir? Kont Joseph de Maistre, celladın kanlı misyonunu bir tür tuhaf rahiplik düzeyine yükselttiğinde bu doktrini çok iyi anlamıştı. Bu büyük yazar, cezanın acısının yalvarttığını ve dökülen kanın hala bir kurban olarak kaldığını söyledi. Ölüm cezası genel af dışında olsaydı, bu cinayete misillemeden başka bir şey olmazdı; Cezasını çeken adam tüm kefaretini yerine getirir ve ölümle Tanrı'nın çocuklarının ölümsüz toplumuna girer.

Salic yasaları, savaş zamanlarında olduğu gibi her şeyin fidye ile ödendiği, hâlâ barbarlık durumunda olan bir halkın yasalarıydı. Kölelik hâlâ mevcuttu ve insan yaşamının tartışılabilir ve göreceli bir değeri vardı. Satma hakkı olan şey her zaman satın alınabilir olmalıdır ve fiyatı parayla olan bir nesnenin yok edilmesi için yalnızca para gerekir. Dönemin etkili yasalarından biri de Kilise'ninkiydi ve kilisenin konseyleri, büyücü adı altında dolaşan vampirlere ve zehirleyicilere karşı en sıkı önlemleri alıyordu. 506'da Aşağı Languedoc'ta toplanan Agde Konseyi onlara karşı aforoz kararı verdi. 541'de toplanan ilk Orléans Konseyi kehanet operasyonlarını kınadı; 589'da Narbonne'dakiler yalnızca daha büyük aforozla büyücüleri ziyaret etmekle kalmadı, aynı zamanda onların yoksulların yararına köle olarak satılmalarını da emretti. Aynı konsey halka açık alanda kırbaçlama kararı verdi*amatör diaboli*; yani şüphesiz onunla ilgilenenler, ondan korkanlar, onu çağrıştıranlar ve ona her bakımdan Tanrı'nınkine benzeyen bir güç atfedenler.[164]Mösyö le Comte de Mirville'in öğrencilerini böyle günlerde yaşamadıkları için içtenlikle tebrik ediyoruz.

Fransa'da bu olaylar yaşanırken doğulu bir vizyoner, aynı zamanda bir imparatorluk olan bir dinin kurulmasıyla meşguldü. Muhammed bir sahtekar mıydı, yoksa halüsinasyon mu görmüştü? Müslümanlar için o hâlâ bir peygamberdir ve Arap bilginleri için Kur'an her zaman bir başyapıt olacaktır. Okuma yazma bilmeyen bir adam, basit bir deve sürücüsü olmasına rağmen ülkesinin en mükemmel edebi anıtını yarattı. Başarısı mucizevi sayılabilirdi ve haleflerinin savaş tutkusu bir an için tüm dünyanın özgürlüğünü tehdit ediyordu. Ancak Asya'nın Charles Martel'in demir eli altına girdiği gün geldi. O kaba asker

[163]St. Louis günlerine ilişkin bir hikayenin Talmudik olmadığı açıktır ve Yahudiler arasındaki ölümsüzlük fikrinin eskiliği, neyse ki bundan daha iyi bir temele dayanmaktadır. Eleştiri, Lévi'nin bilgili bir adam olarak görülmesi halinde dikkatsizliğini ortaya koyuyor. Bazıları onun okuyucularının bilgisizliğinden yararlandığını düşünecek.
[164]İfadeyle aslında kastedilen neydi?*amatör diaboli*Éliphas Lévi tarafından çok iyi anlaşılması gerekirdi. ile ilgili efsanelere karşılık gelir.*kuluçka*Ve*succubi*. Spesifik bir örnek için bkz. Brierre de Boismont,*Halüsinasyonlar*, P. 151*ve devamı.*

yapılacak bir kavga varken dua etmek için çok az oyalanırdı; Para istediğinde manastırları ve kiliseleri yağmaladı ve hatta savaşçılarına dini yardımlar bile sattı. Rahipler bu nedenlerden ötürü kollarının Tanrı tarafından kutsandığını varsayamadığından, zaferleri Büyüye atfedildi. Gerçekten de, dinsel duygular ona karşı öylesine harekete geçmişti ki, saygıdeğer Orléans Piskoposu St. Eucher, bir melekten gördüğü bir görüntüde, kiliselerini yağmaladığı veya kirlettiği azizlerin onun cennete girmesini yasakladıklarını ve hatta cesedini gömdüklerini öğrendi. ruhuyla birlikte uçuruma daldılar. Aziz Eucher vahiyi Mayence Piskoposu Boniface'e ve Kısa Pepin'in baş papazı Fulfvad'a iletti. Charles Martel'in mezarı açıldı, cesedin kayıp olduğu ortaya çıktı, taşın iç tarafı sanki yanıyormuş gibi karardı, pis bir duman üflendi ve içinden büyük bir yılan çıktı. Boniface tarafından, Charles Martel'in oğulları olan Kısa Pepin ve Carloman'a, bu korkunç örnekle uyarıda bulunmaları ve kutsal şeylere saygı duymaları için dua eden orijinal bir açılış raporu gönderildi. Ancak bir rüyaya inanarak bir kahramanın mezarını ihlal edenler ve ölümün tamamen ve hızla gerçekleştirdiği yıkımı cehennemdeki işlere bağlayanlar açısından bu erdemden pek eser yoktu.[165]

Fransa'da kamuoyuna açık olarak meydana gelen bazı olağanüstü olaylar, Kısa Pepin'in saltanatını karakterize ediyordu. Hava insan şekilleriyle canlı gibiydi; cennet, sarayların, bahçelerin, savrulan dalgaların, tam yelkenli gemilerin ve savaş düzenindeki orduların yanıltıcı sahnelerini yansıtıyordu. Atmosfer harika bir rüya gibiydi ve bu muhteşem gösterilerin detayları herkes tarafından görülebiliyordu. Görme organlarına saldıran bir salgın mıydı, yoksa bir anten mi?
yoğunlaşmış hava üzerinde yanılsamalar yansıtan tedirginlik mi? Bu, muhtemelen atmosfere yayılan sarhoş edici ve zararlı bir pisliğin neden olduğu genel bir yanılsama değil miydi? İkinci açıklamanın olasılığı, bu görüntülerin, hayal gücünde büyücülerin bulutlarda sağlığa zararlı tozlar ve zehirleri açık ellerle saçtığını gören halkı kışkırtması gerçeğiyle artmaktadır. Ülke kısırlığa maruz kaldı, sığırlar öldü ve ölüm oranı insanları da kapsıyordu.

Bu olaylar, başarısı ve itibarı savurganlığıyla orantılı olan bir hikayenin yayılması için bir fırsat sundu. O dönemde ünlü Kabalist Zedekias[166]Kabala'yı değil, ondan doğan ve kâfirlerden daima gizlenen bir bilimin zahiri kısmını oluşturan eğlenceli spekülasyonları öğrettiği bir okült bilim okulu vardı. Bu tür mitolojilerle Sidkias dinleyicilerinin aklını başka yöne çevirdi. Başlangıçta neredeyse manevi bir konumda yaratılan ilk insan olan Adem'in, kendi zevkine göre en harika bitki örtüsünü doğuran bir ışıkta, atmosferimizin üzerinde nasıl ikamet ettiğini anlattı. Elementlerin en saf maddesinden oluşmuş, canlı yansımaları olan, erkek ve dişi benzerliğinde biçimlendirilmiş güzel varlıklardan oluşan korolar ona hizmet ediyordu. Bunlar heceler, semenderler, undinler ve yer cüceleriydi; ancak Adem, düşmemiş durumuyla, yalnızca kendi hava cennetine yükselme gücüne sahip olan semenderler ve heceler aracılığıyla gnomlar ve altkuyruklar üzerinde hüküm sürdü.

Hecelerin hizmetinde ilk ebeveynlerimizin mutluluğuna eşit olabilecek hiçbir şey yoktu; onlar geçici ruhlardı, ama ışığı inşa etme ve dokuma konusunda inanılmaz bir beceriye sahiplerdi, onun şimdi en parlak ve verimli hayal gücünün kavrayabileceğinden çok daha çeşitli, binlerce biçimde çiçek açmasını sağlıyorlardı. Bu nedenle, dünyevi atmosfere dayandığı için bu adı alan yeryüzü cenneti, bir büyüler alanıydı. Adem ile Havva inci ve safirden yapılmış saraylarda uyudular; güller etraflarında bitiyor ve ayakları için bir halı oluşturuyordu; kuğuların çektiği deniz kabuklarıyla suların üzerinde süzülüyordu; kuşlar onlarla nefis müzik konuşmalarıyla konuşuyorlardı; çiçekler onları okşamak için eğildiler. Ama bütün bunlar sonbaharda kayboldu.

[165]Hikaye Gregory of Tours'dan geliyor.
[166]Zedekias ve atmosferik harikalar hakkındaki bilgiler Garinet'in s. 34'ünden alınmıştır.*ve devamı.*

atalarımızı yeryüzüne atanlar ve bundan sonra onları giydiren maddi bedenler, İncil'de adı geçen hayvan derileridir. Kimsenin onların kaprislerine uymadığı yalnız ve çıplaklardı. Cennet'teki yaşamlarını unuttular ya da onu yalnızca anıların dürbününden görülen bir rüya olarak gördüler. Ancak cennet alemleri hala ve sonsuza kadar dünya atmosferinin üzerinde uzanır; heceler ve semenderler bu şekilde insan egemenliğinin koruyucuları haline gelirler; tıpkı hâlâ geri dönüşünü beklemedikleri bir efendinin evindeki kederli hizmetkarlar gibi.

Havadaki görüntüler gün ışığında görülmeye başlayınca, bu şaşırtıcı kurgular hayal güçlerini ateşledi. Bunlar hiç şüphesiz hecelerin ve semenderlerin eski efendilerini aramak üzere inişini simgeliyordu. Günümüzde animasyonlu tablolardan ve akışkan tezahürlerden konuştuğumuz gibi, heceler ülkesine yapılan yolculuklar her tarafta konuşuluyordu. Bu çılgınlık güçlü zihinleri bile ele geçirdi ve doğaüstü şeylerin halka açık sokaklarda satılmasından hoşlanmayan Kilise'nin, bu tür açıklamaların otoriteye ve kamuya duyulan saygıyı tehlikeye attığını görerek müdahale etmesinin zamanı gelmişti. Hiyerarşik talimat zinciri, düzen ve ışık ruhuna atfedilemez. Bu nedenle bulut hayaletleri mahkemeye çıkarıldı ve cehennemden doğan illüzyonlar olmakla suçlandı; bu sırada ellerine bir şey almak için sabırsızlanan halk, büyücülere karşı bir haçlı seferi başlattı. Halkın çılgınlığı bir çılgınlık nöbetine dönüştü; taşradaki yabancılar gökten inmekle suçlandılar ve acımasızca öldürüldüler; embesiller, heceler ya da iblisler tarafından kaçırıldıklarını itiraf ediyorlardı; daha önce bu şekilde övünen diğerleri bunu ya söylemediler ya da söyleyemediler; yakıldılar ya da boğuldular ve Garinet'e göre krallık genelinde ölenlerin sayısı neredeyse inanılanı aşıyor.[167]İlk bölümlerin cehalet veya korkuyla oynanması dramaların yaygın felaketidir.

Bu tür vizyoner salgınlar sonraki hükümdarlık dönemlerinde tekrarlandı ve Charlemagne'ın tüm gücü halkın çalkantısını yatıştırmak için harekete geçirildi. Daha sonra Dindar Louis tarafından yenilenen bir ferman, hecelerin en ağır cezalarla tezahür etmesini yasakladı. Anlaşılacaktır ki, havadaki varlıkların yokluğunda hüküm, onları görmüş olmakla övünenlerin üzerine düşmüştür ve bu yüzden de görülmezler olmuştur. Havadaki gemiler unutulma limanına geri döndüler ve artık kimse mavi mesafeyi katettiğini iddia etmedi. Önceki çılgınlığın yerini başka popüler çılgınlıklar alırken, Charlemagne'ın büyük saltanatının romantik ihtişamı efsanelerin yaratıcılarına inanacakları yeni mucizeler ve anlatılacak yeni mucizeler sağladı.

[167]Bkz. Tarihi'nin 34-37. sayfalarına. Ancak Garinet'teki hesap şu kaynaktan türetilmiştir: *Cinquième Entretien* başlıklı romantizmde *Le Comte de Gabalis*.

IV. Şarlman'ın Hükümdarlığı Efsaneleri

Charlemagne, büyülerin ve peri dünyasının gerçek prensidir; saltanatı, barbarlıkla orta çağ arasında görkemli ve parlak bir duraklama gibidir; kendisi ise Süleyman'ın saltanatının büyülü gösterisini hatırlatan büyük ve görkemli bir hayalettir: o hem bir diriliş hem de bir kehanettir. Onda Frenk ve Galya kökenlerini aşan Roma imparatorluğu tüm ihtişamıyla yeniden ortaya çıktı; Onda ayrıca, kehanetin çağrıştırdığı ve tezahür ettirdiği bir sembol gibi, olgun uygarlık çağlarının mükemmel imparatorluğu, rahiplikle taçlandırılan ve sunağın yanında tahtını kuran imparatorluk önceden çizilmiştir.

Şövalyelik çağı ve aşkların muhteşem destanı Charlemagne ile başlar; onun döneminin kronikleri şöyledir*Aymon'un Dört Oğlu*, veya*Oberon, Periler Kralı*. Ormanda yol kaybolduğunda kuşlar konuşarak Fransız ordusunu yönlendirir; küstah devler okyanusun ortasında ortaya çıkıyor ve imparatora doğuya doğru özgür bir yol gösteriyor. Paladinlerin ilki olan Roland, herhangi bir Hıristiyan gibi vaftiz edilmiş ve Durandal adını taşıyan sihirli bir kılıç kullanıyor; kahraman, kendisini anlıyor gibi görünen bu kılıca hitap eder ve onun doğaüstü başlangıcına hiçbir şey karşı koyamaz. Roland'ın ayrıca fildişi bir boynuzu var; bu boynuz o kadar ustalıkla yapılmış ki, en hafif nefes bile içinde bir tepki uyandırıyor ve bu cevap yirmi fersah öteden duyularak dağların bile sarsılmasına neden oluyor. Şövalye, Roncesvalles'te fethedilmek yerine bunalmış bir halde düştüğünde, o zaman bile ağaçlardan ve yuvarlanan kayalardan oluşan bir çığın altında bir dev gibi ayağa kalkar; borusunu çalıyor ve Sarazenler kaçarak sığınıyor. On fersahtan fazla bir mesafede bulunan Şarlman, sinyali duyar ve yardımına koşar, ancak Fransız ordusunu barbar sürüye satan hain Ganelon tarafından engellenir. Kendini terk edilmiş bulan Roland, son kez Durandal'ını kucaklıyor ve sonra tüm gücünü toplayarak, kâfirlerin eline düşmesin diye silahı parçalamayı umarak iki eliyle bir dağ bloğuna vuruyor; ama bloğun kendisi yarılmış, kılıçta girinti bile yok. Burada Roland onu göğsüne bastırıyor ve öyle yüksek ve gururlu bir ifadeyle ruhunu teslim ediyor ki, Sarazenler yaklaşmaya cesaret edemiyorlar ama hâlâ titreyerek, artık var olmayan fatihlerine bir ok bulutu yöneltiyorlar. Kısaca, papalığa taht veren ve karşılığında dünya imparatorluğunu onun elinden alan Şarlman, Fransız tarihindeki şahsiyetlerin en heybetlisidir.

Biz bundan bahsetmiştik*Enchiridion*- Kabala'nın en gizli sembollerini en güzel Hıristiyan dualarıyla birleştiren o küçük çalışma. Gizli
gelenek[168]Kompozisyonunu Leo III'e atfediyor ve bu papaz tarafından tüm adakların en değerlisi olarak Şarlman'a sunulduğunu doğruluyor. Ona sahip olan ve onu nasıl değerli bir şekilde kullanacağını bilen herhangi bir kral, dünyanın efendisi olabilir. Belki de bu geleneğin hafifçe bir kenara atılması doğru değildir.

(1) Doğanın tüm Sırlarını açıklayan ve onları Lütuf Gizemleriyle uyumlu hale getiren, aklı inançla uzlaştıran ilkel ve evrensel bir vahyin varlığını varsayar; çünkü her ikisi de Tanrı'nın kızlarıdır ve ikili yaşamlarıyla zekayı aydınlatma konusunda hemfikirdirler. (2) Bu vahyi kalabalıktan gizlemenin -kendisini dayatan- gerekliliği, bunu anlamayanlar tarafından suiistimal edilmesinler ve sadece aklın gücüne değil, aynı zamanda imanın kendisine de karşı çıksınlar diye. asla sıradan insanların kavrayamayacağı kadar iyi olan akıl karışıklığı. (3) Bu gizemlerin bilgisini egemen rahiplik ve dünyanın geçici efendileri için saklayan gizli bir geleneğin varlığı.

[168]Gerçekte okült bir gelenek değildir; bu sadece büyü kitabının izinsiz iddiasıdır.

Dünya. (4) Söz konusu gizemleri yalnızca ustaların anlayabileceği hiyeroglif bir tarzda ifade eden belirli işaretlerin veya pantacles'ın sürekliliği.[169]

The *Enchiridion*Bu açıdan bakıldığında, alegorik dualaların bir derlemesi olarak görülmelidir ve gizli Kabalistik pantacles bunun anahtarıdır. Başlıca figürlerden bazıları aşağıdaki gibi tanımlanabilir. Eserin kapağında görünen ilki, çift daire içine yazılmış ters bir eşkenar üçgeni temsil ediyor. Üçgen içerisine haç şeklinde yazılan iki kelime*Elohim*Ve*Tzabaoth*, orduların tanrısı, doğal güçlerin dengesi ve sayıların uyumu anlamına gelir.[170]Üçgenin üç tarafında üç büyük isim var:*Yehova*,*Adonai*, *Ağla*; Yehova isminin üstünde Latince kelime var*Formasyon*; Adonai'nin üstünde *Reformasyon*; ve Ağla'nın üstünde*Dönüşüm*. Dolayısıyla yaratılış Baba'ya, kurtuluş veya ıslah Oğul'a ve kutsallaşma veya dönüşüm Kutsal Ruh'a atfedilir; eylem, tepki ve dengenin matematiksel yasalarıyla uyum içindedir. Dahası, Yehova, kutsal Tetragram'da yer alan dört harfin temel önemine uygun olarak dogmanın doğuşu ve oluşumu olarak anlaşılmalıdır;*Adonai*bu dogmanın insan formunda, yani Tanrı'nın Oğlu veya kusursuz insan olan Tanrı'nın tezahüründe gerçekleşmesidir.[171]; Ve*Ağla*Başka bir yerde tam olarak açıkladığımız gibi, bu ismin oluştuğu hiyerogliflerin Büyük Eser'in üçlü sırrını açık bir şekilde ortaya koyduğunu görerek, tüm dogmaların ve tüm Kabalistik bilimin sentezini ifade eder.[172]

İkinci pantacle, üç yüzü olan, taçla taçlandırılmış ve suyla dolu bir kaptan çıkan bir kafadır. Gizemlerin gizemlerine inisiye olanlar*Zohar*[173]bu kafanın sunduğu alegoriyi anlayacaktır. Üçüncü pantacle, Süleyman'ın Yıldızı olarak bilinen çift üçgendir. Dördüncüsü, cihazı taşıyan Sihirli Kılıçtır—*Deo duce, comite ferro*: Büyük Arcanum'un ve ustanın her şeye kadir gücünün bir amblemidir. Beşincisi, kırk sayısıyla çözülen, Kurtarıcı'ya atfedilen insan formu sorunudur. Bu, teolojik sayıdır. *Sephiroth*doğal gerçekliklerle çarpılır.[174]Altıncı, kemiklerle temsil edilen, kopyalanan ruhun pantakülüdür.

[169]Okült geleneğin iddialarında ifade edilen veya ima edilen bu varsayımların, onun mevcut temsilcisinin hipoteziyle hiçbir ilgisi olmadığını belirtmek gerekir.*Enchiridion*sadece iki iddiada bulunuyor ve bunlar kendisine özel. Bunlar (*A*) Papa Leo tarafından Şarlman'a gönderildiğini ve (*B*) başlıca özelliği sayılan bazı duaların gizemli bir güce sahip olduğu. Lévi'nin bir sonraki paragrafındaki öneriye rağmen, kitabın değerlendirilebileceği başka bir bakış açısı yoktur.

[170]Éliphas Lévi'nin başka bir yerinde şöyle deniyor:*Enchiridion*gerçek rakamları hiçbir zaman yayınlanmamıştır ve insan bunun daha önemli bir MS olduğunu düşünmeye sevk edilmektedir. kopyası onun elinde olabilir. Tarif ettiği levhalar basılı bir baskıya ait, ancak bununla ilgili hiçbir ayrıntı yok. Sembollerin çoğu başka türlü gayet iyi bilinmektedir ve bunları*Tören Büyüsü Kitabı*, tanıdığım örneklerden alınmıştır. Bazıları Levi'nin tanımına uyuyor.

[171]*Adonai*göre*Zohar*başlıklarından biridir*Şekina*.

[172]Başka bir yerde söyledi (*A*) bu kelimeyi telaffuz etmek*Ağla*Kabalistik olarak inisiyasyonun tüm denemelerinden geçmek ve tüm işlerini yerine getirmek; (*B*) Hermes imparatorluğunu oluşturan okült güçlerin, bilime göre, anlatılamaz ismini telaffuz edebilen kişiye itaat ettiği*Ağla*;*(C*) ve harflerinin (1) birliği, (2) doğurganlığı, (3) mükemmel döngüyü ve (4) sentezin ifadesini temsil ettiği.

[173]Yaradılış suları üzerinde yükselen Yaratıcı Zekayı simgelediğini kastediyor. Bu, kesin olarak söylemek gerekirse, Zoharik sembolizm değildir ancak bölümlerden birine ilişkin kendi yapısına karşılık gelir, yani, *Gizlenme Kitabı*.

[174]Bu özellikle bir Gül-Haç sayısıdır ve Kabalizm'deki önemi Eski Ahit'in kutsal metinlerinde sık sık tekrarlanmasından kaynaklanmaktadır. Büyük sürgün günleri sona erdiğinde ve İsrail'e zulmeden tüm halkların ve dünyanın tüm krallarının üzerine yargı geldiğinde, yerden göğe bir ateş sütunu kaldırılacağı ve kırk gün süreyle herkese görünür. Kral Mesih, Cennet Bahçesi'ndeki Kuş Yuvası denilen yerden ayrılacak ve Celile diyarında tecelli edecektir. Kırk günün sonunda doğuda her renkten muhteşem bir yıldız görünecek,
&C.*Zohar*, Bölüm II., fol. 7b.

E harfi ve mistik Tau veya T. Yedinci ve en önemlisi, Süleyman'ın anahtarlarını, Tetragram'ı, Tanrı'nın işaretini yorumlayan Büyük Sihirli Monogramdır.*Labarum*ve ustalığın ana sözcüğü.[175]Bu pantacle tekerlek yönünde dönmesiyle okunur ve Rota, Taro veya Tora olarak telaffuz edilir. Bu mühürde A harfi sıklıkla eşdeğeri olan 1 rakamı ile değiştirilmektedir. Söz konusu pantacle aynı zamanda Tarot takımlarının dört hiyeroglif ambleminin (Değnek, Kupa, Kılıç ve Denye) biçimini ve değerini de içermektedir. Bu temel hiyeroglifler Mısır'ın kutsal anıtlarının her yerinde tekrarlanıyor; Homeros ayrıca onları Aşil'in kalkanında tasvir ediyor ve onları eserin yazarıyla aynı sıraya koyuyor.*Enchiridion*. Bu açıklamaların kanıtları, şu anda sunulsaydı, bizi şu anki konumuzdan uzaklaştıracak ve dahası, gelecekte üstlenip kamuoyuna açıklamayı umduğumuz özel bir çalışma gerektirecektir.[176]

Resimde tasvir edilen büyülü kılıç veya hançer*Enchiridion*Gizli Mahkeme'nin veya Özgür Yargıçlar Birliği'nin özel sembolü gibi görünüyor. Haç şeklindedir ve kendisini çevreleyen cihaz tarafından gizlenir veya sarılır. Onu yalnızca Allah kullanır ve onunla saldıran kişi, yaptıklarından dolayı hiç kimseye karşı sorumlu değildir. Bu nedenle, hem tehdidi hem de ayrıcalığı bakımından korkunçtur. Vehmic hançerinin karanlıkta suçluları vurduğunu, suçlarının çoğu zaman bilinmediğini biliyoruz. Bu dehşet verici adaletle ilgili gerçekler nelerdir? Cevap, tarihin aydınlatamadığı gölge diyarlarına bir geziyi ve bilimin sağlayamayacağı ışık için geleneklere ve efsanelere başvurmayı içerir.

Özgür Yargıçlar, düzenin ve hükümetin çıkarları adına, aynı şekilde gizli olan anarşik ve devrimci toplumlara karşı çıkan gizli bir dernekti. Batıl inançların kolay kolay ölmediğini ve yozlaşmış Druidizmin Kuzey'in vahşi topraklarında kök saldığını biliyoruz. Saksonların tekrarlanan ayaklanmaları, (a) her zaman çalkantılı olan ve (b) yalnızca ahlaki güçle baskı altına alınamayan bir fanatizmin kanıtıydı. Yenilgiye uğrayan tüm ibadet biçimleri (Roma paganizmi, Germen putperestliği, Yahudi kini) muzaffer Hıristiyanlığa karşı komplo kurdu. Gece toplantıları yapıldı; bunun üzerine komplocular ittifaklarını insan kurbanların kanıyla sağlamlaştırdılar; ve keçi boynuzlu canavar biçimli bir panteist idol, festivaller olarak adlandırılabilecek festivallere başkanlık ediyordu.*agapaæ*nefretten. Kısacası, Şabat hâlâ her ormanda ve henüz sahiplenilmemiş eyaletlerin vahşi doğasında kutlanıyordu. Onlara katılan ustalar maskeliydi ve başka türlü tanınmaz durumdaydılar; toplantılar ışıklarını söndürdü ve gün doğmadan dağıldı; suçlular her yerde bulunacaktı ve hiçbir yerde hesap sorulamazdı. Bu nedenle Charlemagne onlarla kendi silahlarıyla savaşmaya karar verdi.

Üstelik o günlerde feodal tiranlar yasal otoriteye karşı mezhepçilerle işbirliği içindeydi; kadın büyücüler kalelere fahişe olarak bağlıydı; Şabat günlerini sık sık ziyaret eden haydutlar, kana bulanmış yağmacı yağmalarını soylularla paylaşıyordu; feodal mahkemeler en yüksek teklifi verenin emrindeydi; ve kamunun yükü tüm ağırlığıyla yalnızca zayıf ve yoksulların omuzlarındaydı. Kötülük Vestfalya'da doruğa ulaşmıştı.[177]ve gizli bir görevle görevlendirilen Charlemagne tarafından oraya sadık ajanlar gönderildi.[178]Her ne kadar enerji

[175]Levha III'e bir atıf*Tören Büyüsü Kitabı*söz konusu amblemin Labarum olmadığını gösterecek. İkincisini temsil etmesi amaçlanan bir tasarım için bkz. Levha IV, Şekil 2.*Enchiridion*ve eserin metni.

[176]Éliphas Lévi, ondan çok sonra yazıp yayınladı.*Sihir Tarihi*, ancak burada ifade edilen niyet gerçekleşmedi.

[177]Söz konusu dönemde Vestfalya, Ren Nehri ile Weser Nehri arasındaki bölgeyi kapsıyordu. Güney sınırı Hesse dağlarıydı; kuzeyi, o zamanlar Hollanda'dan Schleswig'e kadar uzanan Friesland bölgesi.

[178]Charlemagne, Éliphas Lévi'nin kastettiği anlamda hiçbir gizli göreve asla emanet edilmedi. Otuz yıllık bir savaşın ardından Vestfalya'daki Saksonları yenmiş, onlara fatihin dinini dayatmış ve orada bir Frenk hükümet sistemi kurmuştu.

Ezilenlerin arasında kalanlar, ister halk arasında ister soylular arasında hâlâ adaleti seven herkes, bu elçiler tarafından bir araya getirilmiş, ortak sözler ve ihtiyatla bağlıydı. Bu şekilde bir araya gelen inisiyelere bizzat imparatordan aldıkları tüm yetkileri bildirdiler ve Özgür Yargıçlar Mahkemesini kurmaya başladılar.[179]

Onlar, yaşam ve ölüm hakkına sahip bir tür gizli polisti. Yargılamalarını çevreleyen gizem ve infazlarının çabukluğu, hâlâ barbarlık içinde olan insanların hayal gücünü etkilemeye yardımcı oldu. Kutsal Vehm devasa boyutlara ulaştı; Erkekler, maskeli kişilerin, nöbetçilerinin ve alemlerinin tam ortasında soyluların kapılarına çivilenen çağrıların, göğüslerinde haç biçimli korkunç bir hançerle ve ona iliştirilmiş parşömen üzerinde ölü bulunan haydut şeflerinin hayaletlerini anlatırken ürperiyorlardı. Kutsal Vehm'in cümlesinden bir alıntı. Mahkeme, en fantastik prosedür biçimlerini etkiledi: itibarsız bir kavşakta ortaya çıktığı belirtilen suçlu, siyah giysili bir adam tarafından toplantıya götürüldü, o da gözlerini bağladı ve onu sessizce ileri götürdü. Bu her zaman gecenin uygunsuz bir saatinde oluyordu, çünkü hüküm gece yarısı dışında asla açıklanmıyordu. Suçlu, tek bir ses tarafından sorgulandığı geniş bir yer altı kasasına götürüldü.[180]Göz kırpması kaldırıldı, kasa tüm derinliği ve yüksekliğiyle aydınlatıldı ve Özgür Yargıçlar maskeli ve siyah elbiseler giyerek oturdular. Cezalar her zaman ağır değildi, çünkü yargılayanlar suçun koşullarına aşinaydı, ancak onlarla ilgili hiçbir şey ortaya çıkmamıştı çünkü ölüm, ifşa edeni anında yakalayabilirdi.[181]Bazen bu heybetli toplantılar o kadar kalabalıktı ki, bir intikam ordusuyla karşılaştırılabilecek kadar kalabalıktı; Bir gece bizzat imparator Gizli Mahkeme'ye başkanlık etti ve binden fazla Özgür Yargıç onun etrafında bir daire şeklinde oturdu.[182]1400 yılında Almanya'da on bin üye vardı. Vicdanı kötü olan insanlar kendi akrabalarından ve arkadaşlarından şüpheleniyorlardı. Brunswick'li William'ın bir keresinde şunu söylediği bildiriliyor: "Eğer Schleswig Dükü Adolphus beni ziyaret ederse, onu mutlaka asmalıyım çünkü asılmak istemiyorum." Aynı ailenin prensi olan ve bir süreliğine imparator olan Brunswick'li Frederick, Özgür Yargıçların teklifine uymayı reddetti ve o andan itibaren tepeden tırnağa silahlanmış ve etrafı muhafızlarla çevrili olarak dolaştı. Ancak bir gün süitinden biraz uzaklaştı ve zırhının bir kısmını gevşetme fırsatı buldu. Geri dönmedi ve muhafızları, bir anlığına emeklilik istediği koruluğa girdi. Talihsiz adam, vücudunda Kutsal Vehm'in hançeri ve silaha iliştirilmiş cezasıyla ölmek üzereydi. Her yöne baktıklarında maskeli bir adamın yavaş adımlarla geri çekildiğini görebiliyorlardı ama kimse onu takip etmeye cesaret edemiyordu.

Vehmic Divanı Kanunları Vestfalya'nın antik arşivlerinde bulunmuş ve*Reichstheater* Müller'in şu başlığıyla; “Kanun ve Tüzük

[179]Gizli Mahkeme'nin kökeni, döneminin tüm tarihi gibi belirsizdir, ancak on üçüncü yüzyılın ortalarına atfedilebileceği oldukça kesindir. Éliphas Lévi'nin, yıllar önce ileri sürülen Charlemagne hipotezinin hiçbir şekilde yazarı olmadığını da eklemek gerekir. Rekabetçi görüşler çoktur. Mahkemenin bir belgesinin, doğru alıntılandığı varsayılırsa, bunun Şarlman döneminden kalma olduğunu iddia ettiği doğrudan görülecektir. Jules Garinet ise konuyla ilgili herhangi bir bilgi göstermeden iddiayı destekledi.

[180]Mahkemenin toplantıları sıklıkla şehir evinde ve kalede, bazen pazar yerinde ve nadiren de kilise avlularında yapılıyordu. Yeraltındaki bir oturumla ilgili tek bir kayıt var. Genel alan açık havada ağaçların altındaydı.

[181]Sanık, kendi savunmasını yapma hakkına sahip olduğu gibi, yanında bir avukat da getirebilirdi. Temyiz hakkının bulunduğu bazı koşullar da vardı.

[182]Bu olağanüstü ifade için yeterli kanıt yok. Éliphas Lévi, Mahkemenin tek bir toplantı şekli ve yeri olan bir Mason Büyük Locası gibi olduğu izlenimine kapılmış görünüyor. Doğal olarak pek çok mahkemeden oluşmuştu ve gördüğümüz gibi her yerde toplanmıştı.

Vestfalya'nın Özgür Sayımları ve Özgür Yargıçları Kutsal Gizli Mahkemesi, İmparator Charlemagne tarafından 772 yılında kurulmuş ve 1404'te, aydınların mahkemelerinde adaletin idaresi için gerekli olan değişiklik ve eklemeleri yapan Kral Robert tarafından revize edilmiştir. onları kendi yetkisiyle."

İlk sayfadaki bir not, ölüm cezasına çarptırılacak herhangi bir kişinin kitaba bakmasını yasakladı. Burada Gizli Mahkeme'nin ortaklarına verilen aydınlatılmış kelimesi, onların tüm misyonunu ortaya koyuyor: karanlığa tapanları gölgelerde bulmak zorundaydılar; gizem uğruna topluma karşı komplo kuranları gizemli bir şekilde engellediler; ama onlar, suç teşkil eden entrikalara ışık tutan gizli ışığın askerleriydi ve mahkeme kararı açıkladığında mahkemeyi aydınlatan ani bir ihtişamın ifade ettiği şey de buydu.

Charlemagne kanununun kamusal hükümleri, gecenin tiranlarına karşı bu kutsal savaşa izin veriyordu. Büyücülere, kahinlere, büyücülere verilen cezaları belirlemek için kayıtlara başvurulabilir.*noueurs d'aiguilette*ve aşk iksiri kisvesi altında zehir uygulayanlar. Aynı yasalar, ister insanlar ister sığırlar üzerinde olsun, havayı karıştırmayı, fırtına çıkartmayı, karakterler ve tılsımlar oluşturmayı, kura çekmeyi, büyücülük ve büyülü büyüler yapmayı cezalandırıyordu. Büyücüler, astrologlar, kahinler, büyücüler, okült matematikçiler, hırsızlar ve suikastçılarla aynı şekilde iğrenç ilan ediliyor ve cezaya tabi tutuluyor. Bu ciddiyet, Kara Büyünün korkunç ayinleri ve bebek kurbanları hakkında söylenenlerin hatırlanmasıyla anlaşılacaktır. Baskının hem bu kadar şiddetli hem de çok sayıda biçim almasına göre tehlike gerçekten de ciddi olmalı.

Aynı kökten anılan bir diğer kurum da gezgin şövalyelik kurumuydu. Gezgin şövalyeler, kale muhafızlarının tüm baskılarına ve büyücülerin tüm kötülüklerine karşı Tanrı'ya ve onların mızraklarına başvuran bir tür Özgür Yargıçtı. Onlar, kendilerini haç işaretiyle koruyan ve ardından hainleri paramparça eden silahlı misyonerlerdi; Böylece, kendini tümüyle adamış bir yaşamın şehitliğiyle sevgiyi kutsallaştıran soylu bir kadının anısını kazandılar. Kölelerin kurban olarak sunulduğu ve antik dünyanın fatihlerinin uğruna şehirleri yaktığı pagan fahişelerden çoktan çok uzaktayız. Hıristiyan âleminin hanımları için başka fedakârlıklar da gerekliydi; zayıfların ve ezilenlerin uğruna hayat tehlikeye atılmalı, tutsaklar serbest bırakılmalı, kutsal sevgiye saygısızlık edenlere ceza verilmeli; sonra etekleri armalarla işlenmiş o güzel beyaz hanımlar; elleri soluk ve narindi; zambaklar kadar gururlu, koltuklarının altında Saat Kitapları ve kuşaklarında tespihlerle kiliseden dönen o yaşayan Meryem Analar, altın veya gümüş işlemeli bir peçeyi çıkarır ve onu önlerinde diz çöken şövalyeye eşarp olarak verirlerdi; onlara dua etmek ve Tanrı'yı hayal etmek. Havva'yı ve onun hatalarını unutalım; onlar binlerce kez affedildiler ve Meryem'in asil kızlarının bu tarif edilemez lütfuyla fazlasıyla kefaret edildiler.

V. Sihirbazlar

Ebedi denge yasasını kutsayan aşkın bilimin bu temel dogması, Hıristiyan dünyasının oluşumunda tam anlamıyla gerçekleştirilmesine ulaştı. Yaşayan iki sütun (Papa ve İmparator) medeniyetin yapısını destekliyordu. Ancak imparatorluk, Dindar Louis ve Kel Charles'ın zayıf ellerinden kayıp gittiğinde bölünmenin acısını çekti. Fetih ya da entrika şanslarına terk edilen dünyevi güç, kendisini Roma'yla uyum içinde tutan ilahi birliği kaybetti. Papa, büyük yargıç olarak sıklıkla müdahale etmek zorunda kaldı ve kendi risk ve tehlikesini göze alarak, birçok rekabetçi hükümdarın hırslarını ve cüretkarlığını dizginledi.

O zamanlar aforoz korkunç bir cezaydı, çünkü evrensel inanç tarafından onaylanıyordu ve manyetik kınama akımının gizemli etkileri olarak kalabalığı dehşete düşüren olaylara yol açıyordu. Yasadışı bir evlilik nedeniyle bu korkunç cezaya maruz kalan ve ortaçağ sanatının biçimsizliğin gülünç yönlerini temsil eden şeytan tasvirlerine benzer şekilde canavarca bir çocuğun babası olan Dindar Robert'ın örneği var. Yasak bir birlikteliğin melankolik meyvesi, en azından annenin ele geçirdiği acılı vicdana ve korkunç rüyalara tanıklık ediyordu. Robert, olayı Tanrı'nın gazabının bir kanıtı olarak kabul etti ve papalığın kararına teslim oldu. Kilisenin ensest olarak ilan ettiği bir evlilikten vazgeçerek, Bertha'nın Constance of Provence'la evlenmesini reddetti ve yeni gelininin şüpheli ahlakında ve kibirli karakterinde cennetin ikinci bir cezasını görmek ona kaldı.

O dönemde kroniklerin yapımcıları şeytani efsanelere hayrandılar ama onların kayıtları zevkten çok safdillik sergiliyor. Her keşiş hastalığına, rahibelerin her sağlıksız kabusuna gerçek bir hayalet vakası olarak bakılır. Sonuç, Cyrano de Bergerac'ın sanatsal ruhunun onları eğlenceli yaratımlar haline getirmek isteyen tek şey olduğu itici fantazmagoriler, aptalca göndermeler, imkansız dönüşümlerdir. Ancak Robert'ın saltanatından St. Louis'in saltanatına kadar anlatılmaya değer hiçbir şey yok gibi görünüyor.[183]

Büyük Kabalist ve gerçekten dikkate değer bir doktor olan ünlü Haham Jechiel, St. Louis döneminde yaşadı. Lambası ve sihirli çivisi hakkında anlatılanların hepsi onun elektriği keşfettiğini ya da en azından onun en önemli kullanım alanlarını bildiğini kanıtlıyor.[184]Büyü kadar eski olan bu gücün bilgisi, daha büyük inisiyasyonun anahtarlarından biri olarak aktarıldı. Gece olduğunda Jechiel'in evinde parlak bir yıldız belirdi; ışık o kadar parlaktı ki hiçbir göz kamaşmadan ona bakamazdı ve onun fırlattığı ışın gökkuşağı renkleriyle renklenmişti. Hiçbir zaman başarısız olduğu bilinmiyordu ve o dönemde mevcut olan yağ veya diğer yanıcı maddelerle asla doldurulmamıştı. Acelecilik ya da kötü niyetli merak, Jechiel'in kapısını ısrarla çalarak onu rahatsız etmeye çalıştığında, Haham dolabına sabitlenmiş bir çiviyi çaktı ve aynı anda hem çivinin başında hem de kapı tokmağında mavi bir kıvılcım yarattı. Akılsız kişi öyle bir sarsıldı ki

[183]Bu ifadenin fazlasıyla haklı olduğu, şuna yapılan bir referansla görülebilir:*Fransa'da La Magie et la Sorcellerie*, T. De Cauzons tarafından, son birkaç yılda 4 cilt halinde yayınlanan önemli bir araştırma çalışması. başlıklı bölüm*La Magie'nin ilk Capétiens'i*şeytani tezahürlerle ilgili önemsiz şeylerin bir kaydıdır ve yalnızca kronolojik bütünlük adına dahil edilebilir.

[184]Haham Jechiel'in kendini koruma cihazının hikayesi Bartolocci tarafından anlatılıyor:*sv*R. Jechiel de Parisio, *Magna Bibliotheca Rabbinica*, cilt. iii. s. 834, 835. R. Ghedalia ben David Iacchia'ya aittir. Ancak Jechiel'in bir sihirbaz olduğu varsayılmasına rağmen, bu süreçte ne elektrik ne de büyü vardı; yalnızca kendi kapısının eşiğinde veya eşiğinde bir tür tuzak vardı.

Dünyanın ayaklarının altında açıldığına inanarak merhamet için ağladı. Bir gün düşmanca bir kalabalık, mırıltılar ve tehditler savurarak girişin etrafını sardı, bu sırada onlar da kargaşaya ve yerin sözde sarsılmasına direnmek için kollarını birbirine dolayarak ayakta durdular. İçlerinden en cesurları öfkeyle tokmağa saldırdı ama Jechiel çivisini çaktı; Bir anda saldırganlar birbirlerinin üzerine yuvarlandılar ve yanmış insanlar gibi bağırarak kaçtılar. Yerin yarılıp onları dizlerine kadar yuttuğundan emindiler; nasıl dışarı çıktıklarını bilmiyorlardı; ama hiçbir şey onları geri dönüp saldırıyı yenilemeye ikna edemezdi. Büyücü böylece yaydığı dehşetle sükûnet kazandı.

Büyük bir Katolik olan St. Louis aynı zamanda büyük bir kraldı ve Jechiel'i tanımak isteyerek onu sarayına çağırdı.[185]Kendisiyle birkaç defa sohbet etmiş, açıklamalarından tam anlamıyla tatmin olmuş, onu düşmanlarından korumuş ve hayatının geri kalan kısmında ona olan saygısını ve hayırseverliğini asla ihmal etmemiştir.

Albertus Magnus da aynı dönemde yaşamıştır ve halk arasında hâlâ bütün sihirbazların büyük üstadı olarak anılır.[186]Zamanın tarihçileri onun Felsefe Taşı'na sahip olduğunu doğruluyor[187]ve otuz yıl boyunca çalıştıktan sonra android problemini çözmeyi başardığını, başka bir deyişle, hayat ve konuşma yeteneğine sahip, aslında sorulara bu kadar kesinlik ve incelikle cevap verebilen yapay bir insan yarattığını söyledi. Görüntüyü susturamayınca çileden çıkan Aziz Thomas Aquinas, sopasının bir darbesiyle görüntüyü kırdı. Popüler masal budur; şimdi bunun ne anlama geldiğini görelim.

İnsanın oluşumunun ve onun yeryüzündeki ilkel görünümünün gizemi, Doğanın sorunlarının peşinde koşanları sürekli olarak meşgul etmiştir. Gerçekte insan, fosiller dünyasının en sonuncusudur ve Musa'nın yaratılış günleri, o günlerin gerçekte uzun zaman dilimleri olduğuna tanıklık ederek birbirini takip eden kalıntılarını bırakmıştır. Peki insanlık nasıl oluştu? Yaratılış, Tanrı'nın Adem'i toprağın çamurundan yarattığına ve onun burnuna yaşam nefesini üflediğine tanıklık eder; bu, doğruluğunu bir an bile sorgulamadığımız bir ifadedir; ancak parmaklarıyla kili şekillendiren bir Tanrı'nın sapkın ve antropomorfik fikrini reddediyoruz. Saf bir ruh olan Tanrı'nın elleri yoktur ve Doğaya verdiği güçle yaratıklarının birbirlerinden gelişmesini sağlar. Dolayısıyla eğer Rab, Adem'i toprağın tozundan yarattıysa, insanın o topraktan İlahi Tesir altında ve yine de doğal bir şekilde ortaya çıktığını anlamalıyız. Adem ismi İbranice'de kırmızı toprak anlamına gelir.[188]ama bu dünya aslında nedir? Simyacıların aradığı şey budur ve bundan Büyük Çalışma'nın metalik dönüşümün sırrı - önemsiz ve ikincil bir sonuç - değil, yaşamın evrensel sırrı olduğu sonucu çıkar.[189]Bu, ışığın maddeye dönüştüğü ve içinde hareket ve yaşam ilkesini içeren bir dünyaya yoğunlaştığı dönüşümün orta noktasının arayışıydı. Dünyalar gibi manyetik olan ve hayvanlar gibi canlı olan sayısız parçacıkların yaratılmasıyla kana kırmızı renk veren olgunun genelleştirilmesiydi. Hermes'in öğrencileri için metaller, insanınki gibi gelip geçen toprağın pıhtılaşmış kanıydı.

[185]Tesadüfen onu görmeye gitti ve Yahudi'nin tuzağına düştü. Garinet, St. Louis sarayına yapılan hayali ziyaretin otoritesidir. Sauval'ı takip ediyor.
[186]Bu paragraf Garinet'ten uyarlanmıştır. *Tarih. de la Magie Fransa'da*, P. 76.
[187]Simya üzerine pek çok bilimsel inceleme Albertus Magnus'a aittir. *Libellus de Alchymia* Ve *Concordantia Philosophorum*.
[188]Göre *Zohar* Adem dört taraftan getirilmiş topraktan oluşmuştur ve bu aslında onun kişiliğinin parçaları ile antik fiziğin dört unsuru arasındaki sembolik tekabüliyete bir göndermedir.

[189]Mistik Simya'nın aradığı evrensel sır, daha doğrusu yaşam yaşamının sırrıydı; bu, Tanrı'da dönüşüm arayışıydı.

Işığın eserini takip ederek beyazdan siyaha ve siyahtan kırmızıya.[190] Bunu ayarlamak için ısı yoluyla hareket halindeki akışkanı oluşturmak ve ona elektriğin yardımıyla ışığın hafif meyve vermesini sağlamak - işte bilgelik çalışmasının ilk kısmı buydu. Sonu daha zorlu ve muhteşemdi; bu, hayati dünyanın pıhtılaşmış kanı olan adem toprağını geri kazanma meselesiydi; Filozofların en büyük hayali, Prometheus'un eserini, Tanrı'nın eserini taklit ederek, yani Adem'in ilahi her şeye gücü yeten çocuk olması gibi, bilimin çocuğu olması gereken bir insan üreterek gerçekleştirmekti. Rüya belki anlamsızdı ama yine de muhteşemdi.

Her zaman Işığın Büyüsünü taklit eden ama onu sanki geriye doğru götüren Kara Büyü, aynı zamanda bir tutku aracı ve bir cehennem kehaneti olarak kullanılabileceği android ile de ilgileniyordu. Bu amaç için Doğayı kızdırmak ve yoğun insan kötülüğüyle dolu, zehirli bir mantar türü elde etmek gerekiyordu; bu, her türlü suçun canlı gerçekleşmesiydi. Bu nedenle sihirbazlar, bir cesedin asılı olduğu darağacının altında mandragoru aradılar; bitkiye bağlanan bir köpek tarafından parçalanmasına neden oldular ve hayvana ölümcül bir darbe indirdiler. Yok etme işlemi, acı çeken canavarın kasılmalarıyla gerçekleştirildi; köpeğin ruhu bitkiye geçti ve asılan adamın ruhunu da oraya çekti. Bu kadar dehşete ve saçmalığa yeter; bu tür bilgilere meraklı olanlar, kırsal kesimde bilinen yaygın büyü kitabına başvurabilirler.*Küçük Albert*. Ayrıca insan yüzlü horoz şeklinde bir mandragore yapmanın yöntemini de bulacaklar. Aptallık ve dinsizlik tüm bu süreçlerde birbirleriyle yarışırlar, çünkü Doğa, aynı zamanda akıl yasalarını tersine çevirmeden kasıtlı olarak öfkelenemez.

Albertus Magnus ne çocuk katili ne de tanrı katiliydi; ne Tantalus'un ne de Prometheus'un suçundan suçluydu; ama o, Aristoteles'in kategorileri ve Peter Lombard'ın cümlelerinin sonucu olan tamamen skolastik teolojiyi, akıl yürütme yerine argümantasyondan oluşan ve ilgili inceliklerle her şeye bir cevap bulmayı içeren o kıyas mantığını her noktada yaratmayı ve silahlandırmayı başarmıştı. şartlar. Bir felsefeden ziyade, keyfi bir şekilde yanıt veren ve makinelerin devrimi gibi tezlerini ortaya koyan felsefi bir otomattı. Hiçbir şekilde insan değildi*logolar*ama bir mekanizmanın değişmeyen çığlığı, bir androidin cansız konuşması. Bu, rasyonel gerekliliklerin özgürce uygulanmasının yerine, makinelerin ölümcül kesinliğiydi. Aziz Thomas
Aquinas,[191]Daha önce sık sık dile getirilen o muhteşem cümleyle aklın sonsuz imparatorluğunu ilan ederek bu söz iskelesini tek darbeyle paramparça etti: "Bir şey sadece Tanrı istediği için değildir, Tanrı onu adil olduğu için ister." Büyükten küçüğe doğru tartışırken bu önermenin yaklaşık sonucu şuydu: Bir şey, Aristoteles söylediği için doğru değildir, ancak Aristoteles, o şey doğru olmadığı sürece onu makul bir şekilde söyleyemezdi. Bu nedenle önce gerçeği ve adaleti arayın, o zaman Aristoteles'in bilimi size eklenecektir. Skolastik düşüncenin harekete geçirdiği Aristoteles, Albertus Magnus'un gerçek androidiyken, St. Thomas Aquinas'ın ustanın asası, Tanrı'nın öğretisiydi.*Summa Totius Teolojisi*Aklı başında ve sağlıklı konulara ciddi bir şekilde dönülmesi önerildiğinde ilahiyat okullarımızda yeniden incelenecek olan bir güç ve akıl şaheseri.[192]

[190]Fiziksel Simyanın tezi, Doğanın her zaman altın üretmeyi amaçladığı ancak altın üretiminin saf olmaması nedeniyle engellendiği yönündeydi.*medya*bunun ortasında toprağın altında çalıştı. Sonuç olarak kalitesiz metaller ortaya çıktı. Hermetik sanatın amacı Doğanın tasarımını tamamlamak ve temel olanı mükemmelliğe yükseltmekti.
[191]Eğer literatürdeki atıflara güvenilebilirse, Aziz Thomas Aquinas simya üzerine sekiz inceleme yazmıştır. Albertus Magnus'unkilerle aynı özgünlüğe sahiptirler.
[192]Söz konusu çalışma Leo XIII tarafından özel bir şekilde emredilmiştir.

Aziz Dominic'in miras bıraktığı Felsefe Taşı'na gelince[193] Albert'e ve ikincisi tarafından St. Thomas Aquinas'a göre bunu, o dönemde yaygın olan fikirlerin felsefi ve dini temeli olarak anlamalıyız. Eğer Aziz Dominik Büyük İş'i başarabilseydi, Kilise adına bu kadar kıskandığı o dünya imparatorluğunu Roma için güvence altına almış olacaktı ve bu kadar çok kafiri tüketen ateşi kendi potasını ısıtmak için yönlendirecekti. . Aziz Thomas dokunduğu her şeyi altına dönüştürdü, ancak bu yalnızca bir mecazdır; altın bu durumda gerçeğin simgesidir.

Bu noktada Hermetik bilimin, Hıristiyanlığın ilk yüzyıllarından itibaren Ostanes, Romarius, Kraliçe Kleopatra, Arap Geber, Alfarabius ve Salmanas, Morien, Artephius ve Aristeus tarafından geliştirildiğine dair birkaç söz daha söylemenin zamanı geldi.[194]Mutlak bir şekilde anlaşıldığında bu bilime, gerçekleşme anlamında Kabala veya İşlerin Büyüsü denilebilir. Dolayısıyla onun üç benzer derecesi vardır: dini gerçekleşme, felsefi gerçekleşme ve fiziksel gerçekleşme. Birincisi imparatorluğun ve rahipliğin sağlam temelidir; ikincisi mutlak bir doktrinin ve hiyerarşik bir talimatın oluşturulması; sonuncusu, daha büyük evrende sürekli olarak yaşayan yaratıcı yasanın Mikrokozmos veya daha küçük dünyanın ölçüleri dahilinde keşfedilmesi ve uygulanmasıdır. Söz konusu yasa, hareketin maddeyle, sabitin uçucuyla, nemliyle katının birleşimidir. Prensibi ilahi dürtüdür, aracı evrensel ışıktır - sonsuzda eterik, yıldızlarda ve gezegenlerde astral, metallerde metalik, spesifik veya cıvalı, bitkilerde bitkisel, hayvanlarda hayati, insanlarda manyetik veya kişisel.

Bu ışık Paracelsus'un özüdür ve yaratılmış tüm maddelerde ya gizlidir ya da aktiftir. Böyle bir öz, yaşamın gerçek iksiridir ve topraktan ekim yoluyla çıkarılır; metallerden birleştirme, düzeltme, yüceltme ve sentez yoluyla; damıtma ve kaynatma yoluyla bitkilerden; hayvanlardan emilim yoluyla; nesilden nesile erkeklerden; solunum yoluyla havadan. Bu anlamda Aristeus bize havanın havadan türetilmesi gerektiğini söylüyor; Khunrath tarafından canlı cıvanın androjen tarafından oluşturulan mükemmel insandan elde edilmesi gerektiği; hemen hemen tüm bilgeler, metallerin ilacının metallerden türetilmesi gerektiğini ve bu ilacın -her ne kadar temelde tüm krallıklarda bir olsa da- formlara ve türlere göre derecelendirildiğini ve belirlendiğini söylüyorlar. Kullanımı üç yönlüdür: sempati, itme veya denge yoluyla. Kademeli öz, yalnızca kuvvetlerin yardımcı unsuruydu; Her krallığın ilacı, temel karasal veya mineral cıva ve sentetik canlı cıva veya insan manyetizmasının eklenmesiyle krallığın kendisinden türetilmelidir.

Kabala kadar engin ve derin, maji kadar gizemli, kesin bilimler kadar gerçek olan, ancak çok uzun olan ve sahte üstatların hüsrana uğramış açgözlülüğü ve onu ortaya çıkaran belirsizlikler nedeniyle çoğu zaman itibarını yitiren bu bilimin hızlı ve özet taslağı budur. gerçek bilgeler onların teorilerini ve süreçlerini kuşatmışlardır.

[193]Bu efsanenin nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum ya da unuttum, ancak her halükarda St. Dominic'e dönüşüm üzerine hiçbir çalışma atfedilmedi, bu da bana onun ustalık hikayesinin kayda değer bir geçerlilik kazanmadığını düşünmeme neden oluyor.

[194]Ostanes'in bir parçası Bizans antik simyacı koleksiyonuna dahil edilmiştir. Romarius, aynı koleksiyondaki risalesinin Kleopatra'ya hitap ettiği varsayılan Comarius'u okumalıdır. Salmanas yapay inci yapımı üzerine yazılar yazıyordu ve Arap olduğu sanılıyordu. Ağırlıklar ve ölçüler üzerine bir risalenin Kleopatra'ya atfedildiği ve bazı Latince sahteciliklerin de olduğu görülmektedir. Diğer isimler simya literatüründe iyi bilinmektedir.

VI. Bazı Ünlü Kovuşturmalar

Eski dünyanın toplumları, kastların materyalist egoizmi nedeniyle yok olup gittiler, kendi açılarından taşlaştılar, sıradan insanları ümitsiz bir kınamayla izole ettiler ve iktidarın dizginlerini az sayıdaki seçilmişlere bıraktılar, böylece bu güçten mahrum kaldılar. ilerlemenin, hareketin ve yaşamın ilkesi olan dolaşımdır. Düşmanlık olmadan, rekabet olmadan ve dolayısıyla kontrol olmadan güç, papazların kraliyet hakları için ölümcül oldu. Öte yandan cumhuriyetler, her türlü görevin yokluğunda, hiyerarşik ve yüksek düzeyde onaylanan özgürlükler çatışması yüzünden yok oldu ve hızla birbirleriyle rekabet halindeki pek çok tiranlığa dönüştü. Bu iki uçurum arasında sabit bir nokta bulmak için, Hıristiyan hiyerophants'ın fikri, ciddi yeminlerle fedakarlığa söz verilmiş, katı kurallarla korunan, inisiyasyonla toplanmış ve büyük dini ve sosyal sırların tek emanetçisi olarak bir toplum yaratmaktı. imparatorluğun yolsuzluklarına maruz kalmadan krallar ve papazlar yapmak. Bu dünyaya ait olmadığı halde bu dünyanın tüm ihtişamına hükmeden Mesih İsa'nın krallığının sırrı işte buydu. Aynı fikir, dini ya da sivil seküler otoritelerle sık sık savaş halinde olan büyük dini tarikatların kuruluşlarına da yön veriyordu. Benzer bir gerçekleşme, inançlarını St.Petersburg'un ilkel Hıristiyan geleneğine dayandırdıklarını iddia eden muhalif Gnostikler ve İlluminati mezhepleri tarafından da hayal edildi.

John. Zengin ve sefih bir Tarikatın Kabala'nın gizemli öğretilerini başlattığı, bu rüyanın Kilise ve Devlet için gerçek bir tehdit olduğu bir zaman geldi.[195]meşru otoriteye, hiyerarşinin muhafazakar ilkelerine sırt çevirmeye, devasa bir devrimle tüm dünyayı tehdit etmeye hazır görünüyordu. Tarihi çok az anlaşılan Tapınakçılar, söz konusu korkunç komploculardı ve onların düşüşünün sırrını uzun uzadıya ortaya çıkarmanın, böylece V. Clement ve Güzel Philippe'in anısını aklamanın zamanı geldi.

1118'de, o zamanlar Doğu'da bulunan dokuz haçlı şövalyesi - aralarında Geoffrey de Saint-Omer ve Hugh de Payens'in de bulunduğu - kendilerini dine adadılar ve yeminlerini, her zaman düşmanca, gizlice ya da gizli olarak düşmanca davranan Konstantinopolis patriğinin ellerine teslim ettiler. Photius'un günlerinden beri açıkça Roma'ya. Tapınakçıların açıkça beyan edilen amacı, kutsal yerlere hac yolculuğu yapan Hıristiyanları korumaktı; onların gizli amaçları, Süleyman Tapınağı'nı Hezekiel'in öngördüğü modele göre yeniden inşa etmekti. İlk Hıristiyan yüzyıllarının Yahudileştirici mistikleri tarafından resmi olarak öngörülen böyle bir restorasyon, Doğulu patriklerin gizli rüyası haline gelmişti. Böylece yeniden inşa edilen ve Katolik ibadetine adanan Süleyman Tapınağı, gerçekte evrenin metropolü olacaktı. Doğu, Batı'ya galip gelecek ve Konstantinopolis patrikleri papalığa el koyacaktı.[196]

Bu askeri tarikatın benimsediği Tapınakçıların adını açıklamak için tarihçiler, Kudüs Kralı II. Baldwin'in onlara Süleyman Tapınağı civarında bir ev verdiğini varsayıyorlar. Ancak onlar ciddi bir anakronizmden dolayı suçludurlar, çünkü o dönemde söz konusu yapı yalnızca varlığını sona erdirmekle kalmamış, Zerubbabel'in İkinci Tapınağı'nın başka bir taşının üzerinde kalmamış olması bir yana, aynı zamanda yerini belirtmek de zor olacaktı. durdular. Baldwin tarafından Tapınakçılara tahsis edilen Evin, Süleyman Tapınağı'nın yakınında değil, Doğu patriğinin gizli ve silahlı misyonerlerinin onu yeniden inşa etmek için tasarladığı yerde olduğu sonucuna varılmalıdır.

[195]Bu, Hıristiyanlık zamanlarında çeşitli biçimlerde sürdürülen Gizli Geleneğin genel anlamıyla anlaşılmalıdır. Tapınakçıların Yahudiliğin gizli okullarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kınamalarıyla sonuçlanan resmi sürece dayanarak Kara Büyü, Büyücülük ve Suikastçılar Tarikatı ile birliğe girmekle suçlandılar.

[196]Bu spekülasyonun iddialarını makalemde ele aldım.*Masonlukta Gizli Gelenek*, cilt. IP 300*ve devamı.*

Tapınakçılar, kutsal metin modelleri olarak bir ellerinde kılıç, diğer ellerinde malayla çalışan Zerubbabel'in askeri Masonlarını aldılar.[197]Böylece kılıç ve mala onların nişanı haline geldi ve daha sonraki bir dönemde, göreceğimiz gibi, Mason Kardeşler adı altında gizlendiler. Tapınakçıların malası dört katlıdır; üçgen kanatlar bir haç şeklinde yerleştirilmiştir ve Doğu Haçı olarak bilinen Kabalistik bir pantacle oluşturur.[198]

Hugh de Payens'in Tarikatını kurarken en derin düşüncesi, tam olarak Konstantinopolis patriklerinin hırslarına hizmet etmek değildi. O dönemde Doğu'da, Kurtarıcı'nın dininin iç gizemlerine tek başına inisiye olduklarını iddia eden bir Hıristiyan Johannite mezhebi vardı; aynı zamanda İsa Mesih'in gerçek tarihini de bildiklerini iddia ediyorlardı. Yahudi geleneklerinin ve Talmudik anlatımların bir kısmını benimseyerek, İncillerdeki gerçekleri, anahtarı Aziz John'un elinde olan alegoriler olarak değerlendirdiler. Bunun kanıtı, eğer İsa'nın yaptığı her şey kayıt altına alınsaydı, "Sanırım yazılması gereken kitaplar dünyanın kendisi bile içeremezdi" demesiydi. Böyle bir ifadenin, değiştirilebilen ve sonsuza kadar uzatılabilen alegori ve efsaneye atıfta bulunulmadığı sürece gülünç bir abartı olacağını savundular. Gerçek tarihsel gerçeklere gelince, Johanniler aşağıdakileri anlattılar.

Nasıralı Miriam adında genç bir kız, kendi kabilesinden Jochanan adında genç bir adamla nişanlıydı, odasına sevgilisinin adı altında ve kıyafetiyle giren ve zorla onun isteğini yerine getiren Pandira veya Panter tarafından şaşırdı. arzular. Onun talihsizliğini öğrenen Jochanan, ondan ödün vermeden onu terk etti çünkü aslında o masumdu; ve kız, Yeşu veya İsa adını alan bir erkek çocuk doğurdu. Bebek, Joseph adında bir Haham tarafından evlat edinildi ve onu Mısır'a taşıdı, burada gizli bilimlere başladı ve Osiris'in rahipleri, onun uzun zamandır üstadlara vaat edilen Horus'un gerçek enkarnasyonu olduğunu kabul ederek onu egemen olarak kutsadılar. evrensel dinin papazı. Yeşu ve Yusuf, genç adamın bilgisi ve erdeminin çok geçmeden rahiplerin kıskançlığını ve nefretini uyandırdığı Yahudiye'ye geri döndüler ve bir gün onu doğumunun gayri meşruluğuyla alenen suçladılar. Annesini seven ve ona saygı duyan Joshua, efendisini sorguladı ve Pandira'nın suçu ve Miriam'ın talihsizlikleri ile ilgili tüm tarihi öğrendi. Bir evlilik şöleninin ortasında şunları söylediğinde, ilk dürtüsü onu toplum içinde inkar etmek oldu: "Kadın, seninle benim aramda ortak ne var?" Ancak daha sonra talihsiz bir kadının engelleyemeyeceği acıları çektiği için cezalandırılmaması gerektiğini anlayarak şöyle haykırdı: “Annem hiçbir şekilde günah işlemedi ve masumiyetini kaybetmedi; o bakire ve yine de bir anne: bırakın ona iki kat onur ödensin. Bana gelince, benim yeryüzünde babam yok; Ben Tanrının ve insanlığın oğluyum.”

Hıristiyanların yüreklerini bu kadar acıtan bir kurguyla daha fazla ilerlemeyeceğiz; Johannitlerin bu sahte geleneğin sorumlusu Aziz John Evangelist olduğunu ve gizli kiliselerinin kuruluşunu söz konusu havariye atfettiklerini söylemekle yetinelim. Bu mezhebin büyük papazları Mesih unvanını üstlendiler ve Aziz Yuhanna'nın günlerinden beri kesintisiz bir güç aktarımı iddiasında bulundular. Tapınağın kurulduğu dönemde bu hayali ayrıcalıklarla övünen kişiye Theoclet adı veriliyordu. Gizemlere ve umutlara başlattığı Hugh de Payens'le tanıştı.

[197]Referans aslında kıyamet kitabının dördüncü bölümünedir.*Nehemya Kitabı*, hangisi*Esdras'ın İkinci Kitabı*ne Zerubbabel'in değil, Nehemya'nın Masonlarına. İkincisi, İkinci Tapınağın inşasıyla, birincisi ise Kudüs çevresindeki duvarların inşasıyla ilgileniyordu. Gençlerin yarısı surları onarma işini yaptı, yarısı da savaşmaya hazır durumdaydı. İnşaatçıların dizginleri de bir kılıçla kuşanılmıştı. Bir elinde kılıç, diğerinde mala sembolik bir ifadedir.
[198]Dört üçgen bıçağın haç şeklinde düzenlenmesinin sıradan bir Malta haçı veya St. John Şövalyeleri haçı oluşturacağı açıktır. Bu, Hıristiyanlık öncesi dönemde bir Asur amblemiydi.

onun varsayımsal kilisesinin;[199]onu egemen rahiplik ve yüce krallık fikirleriyle baştan çıkardı; sonuçta onu halefi olarak atadı. Tapınak Şövalyeleri'nin düzeni, başından beri ayrılık ve krallara karşı komplo ile lekelenmişti. Bu eğilimler derin bir gizemle sarmalanmıştı, çünkü Tarikat, mesleğini en katı ortodoksluğun dışında tutuyordu. Sadece şefler onun nereye yöneldiğini biliyorlardı, geri kalanlar ise iyi niyetle onu takip ediyorlardı.

Zenginlik ve nüfuz elde etmek, bunlara dayanarak entrika çevirmek ve gerektiğinde Johannite dogmasının yerleşmesi için mücadele etmek; inisiye kardeşler tarafından önerilen araç ve amaç bunlardı. Kendi kendilerine, "Papalık ve rakip monarşilerin pazarlık yaptığını, birbirini sattığını, yolsuzluğa düştüğünü ve belki yarın birbirini yok ettiğini gözlemleyin" diye savundular. Bütün bunlar Tapınağın mirasına işaret ediyor; Kısa bir süre sonra uluslar bizden hükümdarlar ve papazlar isteyecekler; evrenin dengesi, dünyanın hakemi ve efendisi olacağız."

Tapınakçıların iki doktrini vardı; biri Johannizm olduğu için gizlenmiş ve liderlere ayrılmıştı;[200]diğeri halka açıktı, Roma Katolik doktriniydi. Yerine geçmeyi umdukları düşmanları bu şekilde aldattılar. Üstadların Johannizm'i, Gnostiklerin Kabala'sıydı, ama hızla Doğa'ya putperestliğe ve açığa çıkan tüm dogmalara karşı nefrete varan mistik bir panteizme dönüştü. Daha iyi başarıları için ve partizanları güvence altına almak için, tüm düşmüş ibadetlerin pişmanlıklarını ve her yeni tarikatın umutlarını beslediler, tüm vicdan özgürlüğünü ve tüm zulüm gören inançların sentezi olması gereken yeni bir ortodoksluğu vaat ettiler. Kara Büyünün büyük ustalarının panteist sembolizmini tanıyacak kadar ileri gittiler ve kendilerini önceden mahkum ettikleri bir dine itaatten daha iyi izole etmek için, canavar idol Baphomet'e ilahi şerefler verdiler.[201]Hatta eski zamanlardan beri muhalif kabileler Dan ve Beytel'in Altın Buzağı'sına tapıyorlardı. Yeni keşfedilen bazı anıtlar ve on üçüncü yüzyıla ait bazı değerli belgeler, burada kaydedilen her şeyin bol miktarda kanıtını sunuyor. Diğer deliller ise yıllıklarda ve Okült Masonluğun sembollerinin altında gizlenmiştir.

Sapkınlık nedeniyle ölüm tohumları ekilen ve ilkesel olarak anarşik olan Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, ne alçakgönüllülüğü ne de kişisel feragattan anladığı için gerçekleştirmeye muktedir olmadığı büyük bir iş tasarlamıştı. Öte yandan, çoğu durumda eğitimsiz olan ve yalnızca kılıcı başarılı bir şekilde kullanma becerisine sahip olan Tapınakçılar, dünyanın kraliçesi olarak adlandırılan kamuoyunu geçersiz kılma veya gerektiğinde bağlama konusunda hiçbir niteliğe sahip değildi. Hugh de Payens, daha sonraki bir dönemde, krallar için daha az zorlu olmayan bir milis kuvvetinin askeri kurucusunu ayırt edecek görüş derinliğine sahip değildi. Tapınakçılar başarısız olan Cizvitlerdi. Prensipleri dünyayı satın almak için zengin olmaktı ve aslında öyle de oldular, çünkü 1312'de yalnızca Avrupa'da 9000'den fazla malikaneye sahiplerdi. Zenginlik aynı zamanda kırıldıkları kayaydı; küstah oldular

[199]Küfür kurgusu iyi bilinmektedir ve kökeni*Sefer Toldos Yeşu*; buna gelenek demek yanlıştır; daha doğrusu yalan bir uydurmadır. Theoclet hikayesine dair bir kaynak bulmayı başaramadım ama Fabré Palaprat'nın çevresinden doğmuş olması pek mümkün değil.*Ordre du Temple*.

[200]1844 yılında Jacques Matter, Tapınak Şövalyelerine yönelik suçlamalar üzerine özel bir çalışma yaptı. onun*Gnosticisme Tarihi Eleştirisi*, cilt. iii. P. 315*ve devamı.*Tapınakçıların Aziz Yuhanna İncili'ni tercih ettiği yönündeki iddianın, Tarikat tarihinin hiçbir yerinde kanıtlanmadığını belirtiyor. Bu nedenle Paulician Gnostisizminin kalıntıları tarafından renklendirilmediler, ki öyle olması da pek muhtemel değil.

[201]Başka bir yerde Éliphas Lévi şöyle diyor: (*A*) Varsayımsal idol Baphomet'in, Dünyanın İlk Maddesini temsil eden sembolik bir figür olduğu*Başyapıt*Astral Işık olan; (*B*) Ayrıca "muhalif dindarlığın Mesih'i" ile özdeşleştirilebilecek tanrı Pan'ı da ifade ediyordu; (*C*) Bafometik kafanın "ilk ve yaratıcı nedeni yalnızca düşünceye atfeden güzel bir alegori" olduğu; ve sonunda, (*D*) "Masum ve hatta dindar bir hiyerogliften başka bir şey değil."

ve kamuoyunda ortaya çıkmasını umdukları dini ve sosyal kurumları küçümsemelerine izin verdi. Richard Cœur de Lion'un kendisine şunu söyleyen gizli rahibe verdiği cevabı herkes biliyor: "Efendim, size çok pahalıya mal olan ve serbest bırakılmanız sizin için büyük avantaj olacak üç kızınız var: onlar hırstır, açgözlülük ve lüks." ... "Bu doğru" dedi kral. "Pekala, onlarla evlenelim. Tapınakçılara hırsı, keşişlere açgözlülüğü ve piskoposlara lüksü veriyorum. Tüm tarafların rızasının alınacağından şimdiden eminim."

Tapınakçıların hırsı kendileri için ölümcül oldu; projeleri tahmin edildi ve öngörüldü. Papa V. Clement ve Kral Güzel Philip Avrupa'ya işaret verdi ve deyim yerindeyse ağa yakalanan Tapınakçılar tutuklandı, silahsızlandırıldı ve hapse atıldı. asla bir*darbe*öyle korkunç bir tekdüzelikle başarıldı ki. Tüm dünya şaşkına dönmüştü ve çağlar boyunca yankılanacak olan bir davanın tuhaf açıklamalarını bekliyordu. Ancak Tapınakçı komplosunun planını halkın önünde açıklamak imkansızdı; bunu yapmak, kalabalığın efendilere ayrılmış sırlara girişini başlatacaktı. Bu nedenle, hem suçlayanların hem de tanıkların hazır olduğu Magic'in suçlamasına başvurulmuştur. Tapınakçılar, kabul törenlerinde İsa'nın resmine tükürdüler, Tanrı'yı inkar ettiler, Büyük Üstad'ı müstehcen öpücükler verdiler, göz yerine karbonkül olan küstah bir kafaya taptılar, büyük bir kara kediyle iletişim kurdular ve dişi iblislerle cinsel ilişkiye girdiler. . İddianamede ciddi bir şekilde ortaya konulan maddeler bunlar. Bu dramın sonu tanıdık; Jacques de Molay ve arkadaşları alevlerde can verdi, ancak Tapınağın büyük üstadı ölmeden önce Gizli Masonluğu organize etti ve kurdu. Hapishanesinin duvarları içinde dört Metropolitan Locası kurdu: Doğuda Napoli, Batıda Edinburgh, Kuzeyde Stockholm ve Güneyde Paris. Papa ve Kral, tuhaf ve ani bir şekilde hızla yok oldular.[202] Tarikatın baş suçlayıcısı Squin de Florian suikasta kurban gitti. Tapınakçıların kılıcı kırılırken hançere dönüştürüldü ve yasaklanmış malaları bundan böyle yalnızca mezarların dikilmesinde kullanıldı. Artık intikamlarını olgunlaştırırken sığındıkları karanlığa geçsinler. Devrimin büyük çağında onların yeniden ortaya çıktığını göreceğiz ve onları işaretlerinden ve eserlerinden tanıyacağız.

Tapınak davasından sonra tarihteki en büyük büyülü kovuşturma, üstelik neredeyse bir aziz sayılan bir hizmetçinin yargılanmasıydı. Bu vakada Kilise, mağlup olmuş bir partinin aşağılık öfkesine boyun eğmekle suçlandı ve Aziz Petrus Başkanı'nın Jeanne d'Arc'ın suikastçılarına ne gibi lanetler yağdırdığı ciddi bir şekilde soruldu.[203]Gerçekten tanımayanlar için hemen şunu söyleyebiliriz ki, Tanrı'nın eliyle aniden ölümle karşılaşan değersiz Beauvais Piskoposu Pierre Cauchon, ölümünden sonra IV. Callixtus tarafından aforoz edildi, kalıntıları kutsal topraklardan alınıp atıldı. kamu kanalizasyonuna. Dolayısıyla Orléans'ın Hizmetçisi'ni yargılayan ve mahkûm eden Kilise değil, kötü bir rahip ve mürteddi.

Bu asil kızı muhriplerine teslim eden VII. Charles, daha sonra intikamcı bir takdirin eline düştü; kendi zehiri tarafından zehirlenme korkusuyla açlıktan öldü

[202]İddiaya göre, Jacques de Molay tarafından bir yıl bir gün içinde İlahi Mahkeme huzuruna çıkarıldılar, orada haksızlıklarının hesabını verdiler ve belirtilen süre içinde öldüler ki bu doğru değil.

[203]Orléans Hizmetçisi'ni kınayan sürecin revizyonu, 1449'da bizzat VII. Charles tarafından başlatıldı. 1552'de, bu sürecin hukuka aykırılığını ve adaletsizliğini sergilemek üzere on iki makale hazırlandı. Siyasi nedenlerden dolayı, yani Fransa ile İngiltere arasındaki ilişkiler nedeniyle Joan'ın annesi ve erkek kardeşleri Roma'da davacı oldu ve Papa Callixtus V bir komisyon atadı. 1456'da komisyon, sahtekarlık, iftira, adaletsizlik, çelişkiler ve olgu ve hukuktaki açık hata nedeniyle ilk süreci tersine çevirerek ve iptal ederek kararını açıkladı.—*Fransa'da La Magie et la Sorcellerie*, cilt. ii. s. 514-518.

oğul. Korku tabanın azabıdır. Söz konusu kral, hayatını bir fahişeye feda etti ve bir bakire tarafından kendisine kurtarılan bir krallığı onun uğruna borçla yükledi. Fahişe ve bakire, ulusal şairlerimiz tarafından kutlanmıştır: Voltaire'den Joan of Arc ve Béranger'dan Agnes Sorel.

Joan masumiyetiyle öldü, ancak Magic'e karşı yasaların doğruluğu kısa süre sonra suçluların başında gelen birinin davasında haklı çıktı. Söz konusu kişi, VII. Charles dönemindeki en yiğit kaptanlardan biriydi, ancak devlete sunduğu hizmetler, suçlarının kapsamını ve büyüklüğünü dengeleyemedi. Devlerin ve Croquemitaine'in tüm hikayeleri, tarihi Mavi Sakal adı altında çocukların anısına kalan bu fantastik alçağın yaptıklarıyla gerçeğe dönüştü ve aşıldı. Raiz Lordu Gilles de Laval'ın gerçekten de o kadar siyah bir sakalı vardı ki, Versailles Müzesi'ndeki Salle des Maréchaux'daki portresinden de anlaşılacağı üzere neredeyse maviye benziyordu. Brittany Mareşali, Fransız olduğu için cesurdu; Zengin olduğu kadar gösterişliydi de; ve deli olduğu için büyücü oldu.[204]

Raiz Lordu'nun zihinsel bozukluğu, ilk etapta görkemli bağlılık ve aşırı ihtişamla kendini gösterdi. Yurt dışına çıktığında her zaman önünde haç ve pankart olurdu; papazları altınla kaplıydı ve piskoposlar gibi giyinmişlerdi; her zaman zengin giyinen küçük sayfalardan veya koro üyelerinden oluşan bir koleji vardı. Ancak her gün bu çocuklardan biri şerifin huzuruna çağrıldı ve bir daha yoldaşları tarafından görülmedi; Ortadan kaybolan kişinin yerine yeni biri geçmişti ve çocukların kayıplara ne olduğunu sormaları ve hatta kendi aralarında onlardan bahsetmeleri kesinlikle yasaklanmıştı. Çocuklar, mareşal tarafından, vaatleriyle gözlerini kamaştıran ve kendi hikayelerine göre, onlara parlak bir gelecek garanti edilen, çocuklarıyla artık ilgilenmeyeceklerine söz verilen fakir ebeveynlerden elde edildi.

Bunun açıklaması şu: Onun durumunda görünüşte bağlılık, kötü şöhretli uygulamaların maskesi ve koruyucusuydu. Aptalca bir israf yüzünden mahvolmuş olan mareşal, ne pahasına olursa olsun zenginlik yaratmayı arzuluyordu. Simya son kaynaklarını da tüketmişti ve faizli krediler onu başarısızlığa uğratmak üzereydi; bu nedenle cehennemin yardımıyla altın elde etme umuduyla Kara Büyünün son ve en berbat deneylerine girişmeye karar verdi. Saint-Malo piskoposluğunun mürted bir rahibi, Prelati adında bir Floransalı ve Sillé,[205]Mareşalin kahyası olan kişi onun sırdaşı ve suç ortağı oldu. Soylu genç bir kadınla evlenmişti[206]ve girişi duvarla örülmüş bir kulesi olan Machecoul'daki şatosunda onu neredeyse kapalı tuttu. Mareşal tarafından, buranın harap bir durumda olduğu ve kimsenin buraya girmeye çalışmadığı yönünde bir rapor yayıldı. Ancak karanlık saatlerde sık sık yalnız kalan Madame de Raiz, bu kulede ileri geri hareket eden kırmızı ışıklar gördü; ama tuhaf ve kasvetli karakteri onu aşırı dehşete düşüren kocasını sorgulamaya cesaret edemedi.

1440 yılının Paskalya Günü'nde,[207]Şapelinde ciddi bir şekilde konuşan mareşal, Machecoul'un hanımına veda etti ve ona Kutsal Topraklara gideceğini söyledi; zavallı yaratık o zaman bile soru sormaktan korkuyordu, onun huzurunda o kadar titriyordu ki; o da hamileliğinin birkaç ayındaydı. Polis memuru, kendisinin yokluğunda kız kardeşinin refakatçi olarak ziyarete gelmesine izin verdi. Madame de Raiz bundan yararlandı

[204]Büyücülük suçlamasının, onun yok edilmesine yönelik siyasi bir komployu kapsadığı ve Tapınak Şövalyeleri ile ilgili aynı suçlamayla aynı değerde olduğu öne sürüldü.
[205]Francesco Prelati'nin mesleği bir sihirbaz gibi görünüyor ve Gilles de Sillé'ye gelince, onun St. Malo rahibi olduğu söyleniyor.
[206]Bu Catherine de Thouars'tı ve servetinin büyük kısmı ona aitti. Avrupa'nın en zengin soylularından biri olduğu söyleniyor.
[207]Bundan sonra anlatılanların sadece romantik bir anlatım olduğu anlaşılacaktır. Görmek *Gilles de Rais, Barbe Bleue ile* Bossard ve Maulde tarafından.

Hoşgörü, ardından Gilles de Laval atına bindi ve yola çıktı. Kız kardeşi Madame de Raiz, korkularını ve endişelerini dile getirdi. Kalede neler yaşandı? Efendisi neden bu kadar üzgündü? Tekrarlanan devamsızlıklarının anlamı neydi? Gün geçtikçe kaybolan çocuklara ne oldu? Duvarlarla örülmüş kuledeki o gece ışıkları neydi? Bu ve benzeri sorunlar her iki kadının da merakını son derece artırdı.
derece.[208]Yine de ne yapılabilir? Mareşal onların kuleye yaklaşmalarını bile açıkça yasaklamıştı ve ayrılmadan önce bu emri tekrarlamıştı. Madame de Raiz ve kız kardeşi Anne'in kalenin alt katlarındaki odaları köşe köşe ve taş taş aramaya başladıkları gizli bir girişi mutlaka vardı. Sonunda, sunağın arkasındaki şapelde, bir heykel yığınının içine gizlenmiş bakır bir düğmeye rastladılar. Baskı altında boyun eğdi; Bir taş geriye doğru kaydı ve şimdi hepsi titreyen iki merak meraklısı, kendilerini mahkum kuleye götüren merdivenin en alt basamaklarını fark ettiler.

İlk katın tepesinde, baş aşağı bir haç ve siyah mumlarla bir tür şapel vardı; Sunakta hiç şüphesiz şeytanı temsil eden iğrenç bir figür duruyordu. İkinci katta fırınlar, imbikler, imbikler, odun kömürü, kısacası simyanın tüm aygıtlarıyla karşılaştılar. Üçüncü kaçış, ağır ve pis kokulu atmosferin genç kadınları geri çekilmeye zorladığı karanlık bir odaya gidiyordu. Madame de Raiz bir vazoya çarptı ve devrildi; elbisesinin ve ayaklarının kalın ve bilinmeyen bir sıvıyla ıslandığının bilincindeydi. Merdivenlerin başındaki ışığa döndüğünde kanlar içinde olduğunu gördü.

Rahibe Anne oradan kaçacaktı ama Madame de Raiz'de merak, tiksinti veya korkudan daha güçlüydü. Merdivenlerden indi, cehennem şapelinden bir lamba aldı ve kendisini korkunç bir manzaranın beklediği üçüncü kata döndü. Kanla dolu bakır kaplar duvarlar boyunca dizilmişti, her birinde tarih yazılı etiketler vardı ve odanın ortasında yakın zamanda öldürülen bir çocuğun cesedinin yattığı siyah mermer bir masa vardı. Düşen bu leğenlerden biriydi ve kirli, kurt yeniği ahşap zemine siyah kan her yere yayılmıştı.

İki kadın artık dehşetten yarı ölü durumdaydı. Madame de Raiz, düşüncesizliğinin kanıtlarını ne pahasına olursa olsun silmeye çalıştı. Tahtaları yıkamak için sünger ve su aramaya gitti; ama sadece lekeyi genişletti ve ilk başta siyah görünen şeyin rengi tamamen kırmızıya dönüştü. Aniden kalede Madame de Raiz'e seslenen insanların çığlıklarına karışan yüksek bir kargaşa yankılandı. Şu hayret verici sözleri ayırt etti: "İşte Monsenyör geri dönüyor." İki kadın merdivene doğru yöneldi ama aynı anda ayak sesleri ve şeytanın şapelindeki diğer seslerin farkına vardılar. Rahibe Anne yukarıya, kulenin siperine doğru kaçtı; Madame de Raiz titreyerek aşağı indi ve kendisini mürted rahip ve Prélati'nin eşliğinde yukarı çıkmakta olan kocasıyla karşı karşıya buldu.

Gilles de Laval karısını kolundan yakaladı ve hiçbir şey söylemeden onu cehennem şapeline sürükledi. O zaman Prélati[209]şerif'e şunu gözlemledi: "Gördüğünüz gibi bu bir ihtiyaçtır ve kurban kendi isteğiyle geldi." ... "Öyle olsun" diye yanıtladı efendisi. "Kara Ayine başlayın." ... Mürted rahip sunağa giderken Gilles de Laval oraya sabitlenmiş küçük bir dolabı açıp büyük bir bıçak çıkardı, ardından artık neredeyse baygın durumda olan ve bir yığın halinde yatan eşinin yanına oturdu. duvara yaslanmış bir bankta. Kurban törenleri başladı.

[208]Bu noktada anlatım Mavi Sakal veya halk unsurunun karışımını temsil eder ve Perrault ile birlikte okunabilir.
[209]Francesco Prélati ve Gilles de Sillé'nin daha sonra hesap verdiği görülmemektedir.

Şunu açıklamak gerekir ki, şerif Kudüs'e giden yolu kullanmaktan çok uzakta, yalnızca Prélati'nin yaşadığı Nantes'e doğru ilerlemişti; bu sefil zavallıya büyük bir öfkeyle saldırdı ve uzun süredir talep ettiği şeyi şeytandan almanın yolunu sağlamadığı takdirde onu öldürmekle tehdit etti. Gecikme sağlamak amacıyla Prélati, cehennem efendisinin korkunç koşullar gerektirdiğini açıkladı; bunların arasında ilki, mareşalin doğmamış çocuğunu annesinin rahminden zorla kopardıktan sonra feda etmesiydi. Gilles de Laval yanıt vermedi ve hemen Floransalı büyücü Machecoul'a ve onun yanında bulunan suç ortağı rahip'e döndü. Geri kalanıyla tanışıyoruz.

Bu arada, kulenin çatısında kendi başına bırakılan ve aşağı inmeye cesaret edemeyen Rahibe Anne, şans eseri tehlike sinyali vermek için peçesini çıkarmıştı. Kaleye doğru ilerleyen bir grup silahlı adamın eşlik ettiği iki süvari tarafından yanıtlandılar; onların, mareşalin Filistin'e sahte bir şekilde ayrıldığını öğrendikten sonra Madame de Raiz'i ziyaret etmeye ve teselli etmeye gelen iki erkek kardeşi oldukları ortaya çıktı. Kısa bir süre sonra şatonun avlusuna vardıklarında Gilles de Laval iğrenç töreni askıya aldı ve karısına şunları söyledi: "Madam, sizi affediyorum ve eğer şimdi benim yaptığımı yaparsanız aramızdaki mesele sona erer." sana söyle. Dairenize dönün, üstünüzü değiştirin ve kardeşlerinizi kabul edeceğim misafir odasına gelin. Ama tek bir söz söylersen veya onları en ufak bir şüpheye düşürürsen, onlar ayrılırken seni buraya getiririm; Kara Ayine artık kesildiği yerden devam edeceğiz ve kutsama töreninde öleceksin.
Bu bıçağı nereye koyacağımı işaretle."

Ayağa kalktı, karısını odasının kapısına götürdü ve ardından hanımının gelip kardeşlerini selamlamaya hazırlandığını söyleyerek akrabalarını ve süitlerini kabul etti. Madame de Raiz neredeyse anında hayalet gibi solgun bir halde ortaya çıktı. Gilles de Laval gözlerini ondan hiç ayırmıyor, bakışlarıyla onu kontrol etmeye çalışıyordu. Kardeşleri hasta olduğunu söyleyince o bunun hamilelik yorgunluğu olduğunu söyledi ama alçak sesle şunu ekledi: "Kurtar beni; beni öldürmeye çalışıyor." Aynı anda Rahibe Anne koridora koşarak bağırdı: "Bizi götürün; bizi kurtarın kardeşlerim: bu adam bir suikastçı" ve Gilles de Laval'ı işaret etti. Mareşal adamlarını çağırırken, iki ziyaretçinin refakatçisi kadınların etrafını kılıçlarla çevreledi; ve mareşalin adamları ona itaat etmek yerine silahlarını bıraktılar. Madame de Raiz, kız kardeşi ve erkek kardeşleriyle birlikte asma köprüyü alarak kaleden ayrıldı.

Ertesi gün Dük John V, Machecoul'a yatırım yaptı ve artık silahlı adamlarına güvenemeyen Gilles de Laval, direnmeden teslim oldu.[210]Brittany parlamentosu onun tutuklanmasına cinayet olarak karar vermişti; dini mahkeme ilk etapta onun hakkında kafir, sodomit ve büyücü olarak hüküm vermeye hazırlanıyordu. Uzun süredir terör nedeniyle susturulan ebeveynlerin sesleri her taraftan yükselerek kayıp çocuklarını talep ediyordu: Eyalet genelinde evrensel bir yardım ve yaygara vardı. Machecoul ve Chantocé kaleleri arandı ve bunun sonucunda iki yüz çocuk iskeleti bulundu; geri kalanı yangında tükenmişti.

Gilles de Laval, yargıçların huzuruna büyük bir kibirle çıktı.[211]Alışılmış soruya: "Sen kimsin? " diye yanıt verdi: "Ben Gilles de Laval, Brittany Mareşali, Raiz, Machecoul, Chantocé ve diğer tımarların Lorduyum. Peki sen kimsin ki bana soru sormaya cesaret ediyorsun?" Ona şu cevap verildi: "Biz sizin yargıçlarınızız, Kilise Mahkemesinin yargıçlarıyız."—"Ne, siz benim yargıçlarım! Gidin, sizi iyi tanırım ustalarım. Siz taklitçiler ve müstehcen adamlarsınız.

[210]Gerçekten Nantes Piskoposu ve Brittany Şansölyesi Jean de Malestroit'in huzuruna çıktığı belirtildi. Bu çağrıya uydu.
[211]Kayıtlar, onun başlangıçta küstah olduğunu, ancak kısa süre sonra yöntemlerini değiştirdiğini ve yaptığı itirafta Henri ve Poitou adlı iki hizmetkarının yer aldığını söylüyor.

Şeytanın zevklerini satın almak için Tanrınızı satarsınız. Bu nedenle beni yargılamaktan bahsetmeyin, çünkü eğer suçluysam, bana iyi bir örnek borçlu olan sizsiniz, beni kışkırtanlarsınız." - "Hakaretlerinizi bırakın ve bize cevap verin." - "Boynumdan asılmayı tercih ederim." sana cevap vermektense. Brittany başkanının bu tür meselelerle tanışmanıza maruz kalmasına şaşırdım. Bilgi edinip daha sonra yaptığınızdan daha kötüsünü yapabileceğinizi sorguluyorsunuz."

Ancak bu kibirli küstahlık, işkence tehdidiyle yıkıldı.[212]Gilles de Laval, Saint-Brieuc Piskoposu ve Başkan Pierre de l'Hôpital huzurunda cinayetlerini ve saygısızlıklarını itiraf etti. Çocukları katletme amacının, bu zavallı küçük varlıkların acıları sırasında aradığı iğrenç bir zevk olduğunu iddia etti. Başkan bu açıklamaya inanmakta zorlandı ve onu yeniden sorguladı. "Ne yazık ki," dedi şerif aniden, "hem kendinize, hem de bana boş yere eziyet ediyorsunuz." Başkan, "Size eziyet etmiyorum" diye yanıtladı, "ama sözleriniz beni şaşırttı ve tatmin olmadı. Aradığım ve sahip olmam gereken şey saf gerçektir." Mareşal cevap verdi: "Gerçekten başka bir sebep yoktu. Daha ne istersin? Elbette on bin kişiyi mahkum edecek kadar itirafta bulundum."

Gilles de Laval'in itiraf etmekten kaçındığı şey, Felsefe Taşı'nı öldürülen çocukların kanında aradığı ve onu bu korkunç sefahate sürükleyen şeyin açgözlülük olduğuydu. Ruh çağıranların inancına dayanarak, yaşamın evrensel failinin, Doğaya ve cinayete yönelik öfkenin birleşik eylem ve tepkisiyle birdenbire pıhtılaşabileceğine inanıyordu. Daha sonra soğudukça kanın üzerinde oluşan yanardöner ince tabakayı topladı;[213]onu çeşitli fermantasyonlara tabi tuttu, ürünü athanorun felsefi yumurtasında sindirip tuz, kükürt ve cıva ile birleştirdi. Tarifini hiç kuşkusuz, o dönemde biliniyor olsaydı, Yahudilerin geneline tüm dünyanın lanetlenmesini sağlamaya yetecek olan eski İbranice Grimoires'ın bazılarından almıştı. İnsanın hamile kalma eyleminin, insanın manyetizmasına maruz kalan şeylere sempati yoluyla tepki olarak Astral Işığı çektiğine ve pıhtılaştırdığına ikna olan İsrailli büyücüler, Philo'nun kendilerini suçladığı o büyük kötülüklere daldılar. astrolog Gaffarel.[214]Bir erkek, doğaya aykırı olan davranışları onların üzerinde gerçekleştirirken, ağaçların kadınlar tarafından aşılanmasına neden oldular. Kara Büyü söz konusu olduğunda her yerde aynı dehşet tekrarlanır, çünkü karanlığın ruhu icat edilmiş bir ruh değildir.

Gilles de Laval diri diri yakıldı*Magdeleine öncesi*Nantes yakınında; hayatı boyunca kendisine eşlik eden tüm gösterişlerle idama gitme iznini aldı; sanki cezasının alçaklığına, kendisini bu kadar aşağılayan ve ölümcül bir şekilde kaybettiği gösteriş ve açgözlülüğü de dahil etmek istiyormuş gibi.[215]

[212]Onu işkence altında olmakla suçlayanlar Gilles de Rais'in hizmetkarlarıydı.

[213]Bu açıklama tamamen varsayımdan ibaret olup, Kara Büyü kayıtlarında böyle bir sürecin varlığına dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Bazı okuyucuların gizli bilgi kaynaklarını Éliphas Lévi'ye atfetmeleri elbette mümkündür. Genel olarak konuşursak, Kara Büyü ve eşanlamlı beyaz türü, iyi ya da kötü simya süreçleriyle yeterince ilgilenmiyordu. Amatörleri ve ustaları, iblislerin yardımıyla gömülü hazineleri keşfederek zenginleşmenin yollarını aradılar; aynı zamanda madenlerden altın ve değerli taşlar getirebilecek veya dönüşümü bizzat gerçekleştirebilecek kötü ruhlarla da iletişim kurmaya çalışıyorlardı.

[214]Gaffarel'in Yahudileri savunmak ve onları Philo'nun yaptığı suçlamaların yanı sıra birçok suçlamadan temizlemek için yazdığını söylemek sadece. Onun tezi, onlara birçok şeyin yanlış bir şekilde empoze edildiği yönündeydi.

[215]Onun kaderi, daha önce adı geçen ve suç ortakları olduğu söylenen hizmetkarlar tarafından da paylaşıldı.

VII. Şeytanla İlgili Hurafeler

Kilisenin kötülüğün dehasına ilişkin olarak açıkladığı kararların ciddiyetine tanıklık ettik; çocuklarına ondan korkmamalarını, onunla meşgul olmamalarını, adını bile anmamalarını tavsiye etmiştir. Buna rağmen, orta çağın kötü günlerinde hastalıklı hayal gücünün ve zayıf zihinlerin canavarca ve korkunç olana olan eğilimi, hakikati reddettiği için unutulmaktan başka hiçbir şeyi hak etmeyen karanlık varlık için müthiş bir önem ve en uğursuz biçimlerdir. ve sonsuza kadar ışık. Sapkınlığı ifade eden hayaletin bu görünürdeki farkına varılması, insan çılgınlığının vücut bulmuş haliydi; şeytan manastırların kabusu haline geldi, insan zihni kendi korkusunun kurbanı oldu ve makul olduğu varsayılmasına rağmen, uyandırdığı hayaller karşısında titredi. Siyah ve deforme olmuş bir canavar, gençliğin ve yaşamın güneşin vaatlerine ve yıldızların dingin huzuruna güvenmesini engellemek için yarasa kanatlarını gökle yeryüzü arasına yaydı. Bu hurafe harpisi her şeyi nefesiyle zehirledi, temasıyla her şeye bulaştı. Sürüngenin yumurtalarının yutulması korkusuyla yeme ve içme konusunda korku vardı; güzelliğe bakmak belki de canavarın yarattığı bir yanılsamaya kur yapmaktı; gülmek, ebedi işkencecinin alaycılığını cenaze yankısı olarak hatırlatıyordu; ağlamak onu yas tutan kişinin gözyaşlarına hakaret ederken hayal ediyordu. Şeytan, yeryüzündeki insanlara küfür ve umutsuzluğu empoze ederken, Tanrı'yı cennette hapsediyor gibiydi.

Batıl inançlar hızla saçmalığa ve zihinsel yabancılaşmaya yol açar; Hiçbir şey, Sihir tarihi üzerine popüler yazarların derlemelerine yükledikleri çok sayıda anlatımdan daha içler acısı ve daha can sıkıcı olamaz. Muhterem Peter, şeytanın tuvaletlerde pis pis baktığını gördü; başka bir kronik yazarı onu bir kedi şeklinde tanıdı, ancak kedi bir köpeğe benziyordu ve bir maymun gibi atlıyordu; Corasse'li bir lorda, dişi domuz gibi görünen ama son derece zayıf ve aslında neredeyse etsiz olan Orthon adında bir imp hizmet ediyordu. St. Germain des Prés'in başrahibi William Edeline, onu bir koyun şeklinde gördüğünü ifade eder; bu koyun şekli ona saygı ve onur işareti olarak kuyruğunun altından öpülmesi gerektiğini düşünmüştür.

Zavallı yaşlı kadınlar onun sevgilileri olduğunu itiraf ettiler; Mareşal Trivulce, odasındaki şeytanlara karşı kendisini kesip saplayarak korurken terörden öldü. Yüzlerce zavallı ahmak ve ahmak, kötü ruhla olan eski ticaretlerini itiraf ettikleri için yandılar; hakkındaki söylentiler *kuluçka*Ve*succubi*her taraftan duyuldu; yargıçlar doktorlara iletilmesi gereken açıklamalar üzerinde ciddi bir şekilde tartıştı; üstelik bunlar kamuoyunun karşı konulamaz baskısı tarafından harekete geçiriliyordu ve büyücülere karşı hoşgörü, yargıçları da halkın tüm öfkesine maruz bırakacaktı. Aptallara yapılan zulüm, çılgınlığı bulaşıcı hale getirdi ve manyaklar birbirlerini parçalara ayırdı; insanlar ölene kadar dövüldü, yavaş ateşle yakıldı, yaptıkları büyüyü bozmaya zorlamak umuduyla buzlu suya daldırıldı; adalet ise yalnızca kalabalığın kör öfkesinde başlayan şeyi kazıkta tamamlamak için müdahale etti.

Gilles de Laval'ın tarihini anlatırken Kara Büyünün yalnızca gerçek bir suç değil aynı zamanda tüm suçların en ağırı olabileceğini yeterince belirttik; ne yazık ki zamanın yöntemi, hastaları kötü niyetli kişilerle karıştırıyor ve bakılması gerekenleri sabır ve yardımseverlikle cezalandırıyordu.

İnsanın sorumluluğu hangi noktada başlar ve hangi noktada biter? Sorun, insan adaletinin erdemli emanetçilerini sık sık rahatsız edebilecek bir sorundur. Germanicus'un oğlu Caligula, babasının tüm erdemlerini miras almış gibi görünüyordu ama mantığı şuydu:

zehir yüzünden dikkati dağıldı ve dünyanın terörü haline geldi. Gerçekte suçlu muydu ve işlediği suçların onu hapse atmak yerine itaat eden aşağılık Romalıların kapısına bırakılması gerekmez miydi?

Daha önce adı geçen Peder Hilarion Tissot, bizden daha da ileri giderek gönüllü suçları bile delilik kategorisine dahil eder ama ne yazık ki deliliğin kendisini kötü ruhun saplantısı olarak açıklıyor. Bu iyi din adamına, her türlü kötülüğe muktedir olduğu bilinen bir serserinin yüzüne kapısını kapattıktan sonra ona kendi küçük çocuklarına sık sık tavsiyelerde bulunması, onları kaçırması ve takıntı haline getirmesi için izin vermesi gereken bir ailenin babası hakkında ne düşündüğünü sorabiliriz. ? Bu nedenle, gerçek bir Hıristiyan olabilmek için, kim olursa olsun, şeytanın yalnızca kendilerini gönüllü olarak ona adayanları takıntı haline getirdiğini ve bu kişilerin, sarhoş bir kişi bile olsa, onlara yaptırdığı her şeyden sorumlu olduklarını kabul edelim. İnsan, içkinin etkisiyle suçlanabileceği rahatsızlıklardan haklı olarak sorumlu tutulur. Sarhoşluk geçici bir deliliktir ve delilik kalıcı bir sarhoşluktur; her ikisi de eterik dengemizi bozan ve ruhu hassaslık aracından mahrum bırakan beyin sinirlerindeki fosforik tıkanıklıktan kaynaklanmaktadır. Ruhsal ve kişisel ruh, sazların beşiğinde bağlanıp kundaklanan ve Nil sularının sallanmasına terk edilen Musa'ya benzer. İlahi Söz şu parlak cümleyle formüle edildiğinde, Elohim'in üzerinde derin düşüncelere daldığı o gizemli su, dünyanın akışkan ve maddi ruhu tarafından sürüklenir: Işık olsun.

Dünyanın ruhu otomatik olarak dengeye yönelen bir güçtür; ya irade ona üstün gelmeli ya da iradeyi fethetmelidir. Her türlü tamamlanmamış yaşam, sanki bu bir canavarlıkmış gibi acı çeker ve bu nedenle entelektüel kürtajları özümsemeye çalışır. Bu nedenle manyaklar ve halüsinasyon gören insanlar, yıkıma ve ölüme karşı karşı konulamaz bir özlem duyarlar; yok oluş onlara bir lütuf gibi görünür ve onlar sadece kendi adlarına ölümü elde etmekle kalmaz, aynı zamanda başkalarının ölümlerine tanık olmaktan da keyif alırlar. Hayatın kendilerinden kaçtığının farkına varırlar; bilinç onları acıtır, hatta umutsuzluğa sürükler; onların varlığı bir ölüm algısıdır, cehennem azabıdır. Oğlunu beşikteyken öldürmesini emreden otoriter bir ses duyulur. Mücadele ediyor, ağlıyor, kaçıyor ama sonunda baltayı alıp çocuğu öldürüyor. Bir başkası ve bu korkunç hikaye yakın zamanda meydana gelen bir hikaye, kalpler için ağlayan seslerin yönlendirdiği; anne ve babasını öldüresiye dövüyor, göğüslerini açıyor, kalplerini söküyor ve onları yemeye başlıyor. Özgür iradesiyle kötü bir eylemden suçlu olan kişi, bu gerçekle sonsuz yok oluşa ciddi bir adım atmış olur ve bu ölümcül pazarlığın onu nereye götüreceğini öngöremez.

Varlık maddedir ve hayattır; hayat hareketle kendini gösterir; hareket denge ile sürdürülür; denge bu nedenle ölümsüzlüğün yasasıdır. Vicdan, eşitlik ve adalet olan dengenin farkındalığıdır. Ölümcül olmadığı sürece her aşırılık karşıt bir aşırılıkla düzeltilir; bu, tepkinin ebedi yasasıdır; ama eğer aşırılık tüm dengeyi bozarsa, dışarıdaki karanlıkta kaybolur ve sonsuz ölüme dönüşür.

Dünyanın ruhu, astral hareketin baş dönmesinde, aklın dengelenmiş güçleri sayesinde hiçbir direnç göstermeyen her şeyi kendisiyle birlikte taşır. Kusurlu ve bozuk bir yaşamın tezahür ettiği her yerde, tıpkı canlılığın yaraları iyileştirmek için akması gibi, bu ruh da enerjisini onu yok etmeye yönlendirir. Bazı hastalıklı kişilerin çevresinde meydana gelen atmosferik düzensizlikler, dolayısıyla akışkan kargaşalar, masaların otomatik hareketleri, havaya yükselmeler, taş atmalar ve takıntılı kişiler tarafından astral ellerin ve ayakların görünür ve somut projeksiyonu bundan kaynaklanmaktadır. Doğa, kökünü kazımaya çalıştığı bir kanser üzerinde, kapatmaya çalıştığı bir yara üzerinde ya da ortak yaşam kaynağına geri dönebilmesi için ölümü arzu edilen bir vampir üzerinde çalışmaktadır.

Hareketsiz nesnelerin kendiliğinden hareketi yalnızca dünyayı mıknatıslayan kuvvetlerin işleyişinden kaynaklanabilir; Bir ruh, yani bir düşünce, kaldıraç olmadan hiçbir şeyi kaldıramaz. Aksi takdirde, Doğa'nın organların yaratılması ve mükemmelleştirilmesi yönündeki sonsuz çabası, deyim yerindeyse, amaçsız kalırdı. Duyulardan arınmış ruh, maddeyi kendi iradesine tabi kılabilseydi, nizam ve ahenk içinde ilk tecelli eden şanlı ölüler olurdu, ama bunun yerine sadece hastalıklı ve kaprisli varlıklar hakkında üretilen tutarsız ve ateşli faaliyetler vardır. Bunlar dünyanın ruhunu bozan düzensiz mıknatıslardır; ama dünya bu tür başarısız varlıkların patlamasıyla hezeyana giriyorsa, bunun nedeni, kendisinin bir krizden geçmesi ve şiddetli kargaşayla sonuçlanacak bir krizden geçmesidir.

Ciddi sanılan bazı kişilerde olağanüstü bir çocuksuluk vardır. Örneğin Marquis de Mirville var.[216] açıklanamayan tüm olayları şeytana havale eden. Ama efendim, eğer şeytan doğanın düzenine müdahale edebilseydi her şeyi yerle bir etmez miydi? Karakteriyle ilgili hipoteze göre, vicdani kaygılar onu pek etkileyemiyordu. Siz, Tanrı'nın gücünün kısıtladığını ve bunun olup olmadığının açık olduğunu söyleyeceksiniz; ancak ilk varsayımda şeytan iktidarsız hale getirilirken, ikinci varsayımda efendi olan odur. M. de Mirville ayrıca Tanrı'nın ona bir süre acı çektiğini söyleyebilir. Zavallı adamları kandırmaya yetecek kadar mı, bilindiği gibi zaten çok tahta olan kafalarını karıştıracak kadar mı demek istiyor? Bu alternatifte artık efendi olan şeytan değildir; daha ziyade Tanrı var - ama hayır, kimse devam etmeye cesaret edemiyor: daha ileri gitmek küfür olur.

Ünlü manyak Fourier'nin çok iyi söylediği gibi, varlığın düzenli bir sırayı takip eden uyumunu tam olarak anlamıyoruz. Ruh, Söz aracılığıyla ruhlar üzerinde etkide bulunur; madde, ruhun izlerini alır ve mükemmel bir organizma vasıtasıyla onunla iletişim kurar. Formlardaki uyum, fikirlerdeki uyumla ilişkilidir ve ışık ortak aracıdır. Işık ruh ve hayattır; renklerin sentezi, gölgelerin uyumu, formların uyumudur; ve onun titreşimleri yaşayan matematiktir. Ama karanlık ve onun fantastik yanılsamaları, uykunun fosforlu yanılgıları ve hezeyan halinde söylenen sözler; bunların hepsi hiçbir şey yaratmaz, hiçbir şeyin farkına varmaz ve tek kelimeyle var olmaz. Bu tür şeyler yaşamın sınırına aittir, astral sarhoşluğun buharları ve yorgun gözlerin yanılgılarıdır. Bu demetlerin iradesini takip etmek, çıkmaz bir sokakta yürümek demektir; onların vahiylerine inanmak ölüme tapmaktır: Doğanın tanıklığı budur.

Tutarsızlık ve istismar, masayı tersine çevirmenin tek mesajıdır; aşağılık düşünce derinliklerinin, saçma ve anarşik hayallerin, halk pisliklerinin meydan okumak için kullandıkları sözcüklerin yankılarıdır bunlar. Baron de Guldenstubbé'nin bir kitabı var.[217]diğer dünyayla yazışma yapıyormuş gibi davranan. Cevapları vardı ve buna benzer müstehcen taslaklar, umutsuz hiyeroglifler ve "ölüm ruhu" olarak tercüme edilebilecek aşağıdaki Yunanca imza [Yunanca: pneuma thanatos] vardı. Amerikan doktrinine göre olağanüstü vahiylerin son sözü budur; papaz otoritesinden ayrılan ve onu hiyerarşik kontrolden bağımsız olarak kurma girişiminde bulunan doktrinin kendisi de budur. Olayın gerçekliği ve önemi, onlara inananların iyi niyeti hiçbir şekilde inkar edilmez; ancak ilahi olarak iletilen bilgelik ruhunu tercih etmemeleri halinde karşılaşacakları tehlikelere karşı ilgili herkesi uyarmalıyız.

[216]Marquis Eudes de Mirville şunları yazdı:*Modern Bilimin Esprits ve Leurs Akışkanları Tezahürleri*, 1858 ve o günün dini otoritesi tarafından şiddetle tavsiye edilen diğer büyük kitaplar. Satanizmin psişik ve okült olaylara her yerde müdahalesini gördü. Şeytan'ın kişiliğini kaldırın ve Éliphas Lévi de tam olarak aynı şeyi söylüyor.

[217]Referans şu şekildedir:*Ecriture Directe'den La Réalité des Esprits ve le Phénomène Merveilleux*. 1857'de ortaya çıktı ve çok ilginç bir malzeme koleksiyonudur. Çok sonra ya da 1875'te aynı yazar şunları yayınladı:*La Morale Universelle*laik eğitim için bir savunma gibi görünüyor.

Dünyanın akışkan ruhunun otomatik olarak zeka serapını ve uyuyan aklın rüyalarını yansıttığı tüm bu düzensiz ve belirsiz mesajlardan önce hiyerarşik olarak Kilise'ye.

Kitap V. Üstatlar ve Rahiplik

ה—HE

I. Sihirle Suçlanan Rahipler ve Papalar

Gnostiklerin saygısızlıkları ve dinsizlikleri nedeniyle Kilisenin Büyüyü yasakladığını açıklamıştık. Tapınak Şövalyeleri'nin kınanması kopuşu tamamladı ve bu andan itibaren gölgelerde gizlenmeye ve intikam planları yapmaya zorlanan Magic, Kilise'yi de dışladı. Kamuya açık günlerde sunağı sunağa karşı koyan ve bu nedenle kınamayı ve celladın baltasını kendilerine dayatmayı gerektiren baş sapkınlardan daha ihtiyatlı olan üstatlar, öğretilerinin yanı sıra kızgınlıklarını da gizlediler. Kendilerini korkunç yeminlerle birbirlerine bağladılar ve öncelikle kamuoyu mahkemesinde olumlu bir görüş elde etmenin öneminin farkına vardılar, kendilerini suçlayanlara ve yargıçlara, kendilerinin peşinde oldukları uğursuz söylentilere sırt çevirdiler ve rahipliği halka kınadılar. Kara Büyü okulu.

İnsan, inançları ve inançları aklın sarsılmaz temeline dayanmadığı sürece, hem gerçeği hem de yanlışı hararetle ve kayıtsızca arzular; her iki tarafta da acımasız tepkilerin olduğunu fark ediyor. Bu savaşa kim son verecek? Yalnızca şöyle diyen O'nun ruhu: "Kötülüğe kötülüğü karşılık vermeyin, kötülüğü iyilikle yenin."

Katolik rahiplik, misyonu iyi Samiriyeli olmasına rağmen zulüm ruhuyla suçlanmıştır; bu nedenle, hırsızların arasına düşen kişiye merhamet göstermeden yollarına devam eden merhametsiz Levililerin yerini almıştır. Rahiplerin İlahi kutsamalarını kanıtlamaları insanlığın icraatıdır. Bu nedenle, suçları veya ne yazık ki rahiplikle mühürlenmiş bazı kişileri genel olarak papazlığa atfetmek büyük bir adaletsizliktir. Bir insan için kötü olmak her zaman mümkündür; ama gerçek bir rahip tam tersine her zaman yardımseverdir. Şimdi, sahte üstatlar soruna bu açıdan bakmadılar;[218] onlara göre Hıristiyan rahipliği geçersiz kılınmıştı ve dolayısıyla Gnostiklerin yasaklanmasından bu yana gasp edici bir güç haline gelmişti. Dereceleri artık vicdan tarafından düzenlenmeyen bir hiyerarşi nedir, dediler? Gizemlere ilişkin aynı cehalet ve aynı kör inanç, kutsal alanın baş liderlerini ve en alt düzeydeki bakanlarını aynı fanatizme veya aynı ikiyüzlülüğe sürüklemektedir. Körler körlerin liderleridir. Eşitler arasındaki üstünlük artık entrikanın ve şansın sonucundan başka bir şey değil. Pastörler, kaba ve düzensiz bir inançla kutsal unsurları kutsuyorlar; ekmekte hokkabazdırlar ve insan eti yerler; onlar artık büyücü değil, büyücü. Mezhepsel karar böyleydi. İftirayı desteklemek için, örneğin papaların onuncu yüzyıldan beri karanlığın ruhuna teslim edildiğini doğrulayan masallar uydurdular. Sylvester II olarak taçlandırılan bilgili Gerbert, söylendiği gibi, ölüm döşeğinde bu konuda itirafta bulundu. Aziz Dominic Tarikatı'nı onaylayan ve Haçlı Seferleri'ni vaaz eden III. Honorius'un kendisi de iğrenç bir büyücüydü; hâlâ kendi adını taşıyan ve yalnızca rahiplere ayrılmış olan Grimoire'ın yazarıydı. Aynı sahte üstatlar bu Grimoire hakkında gösteriler yapıp yorumlarda bulunarak, bu şekilde o dönemdeki tüm popüler önyargıların en korkunçunu -yanlış ya da doğru olarak alenen büyücüler olarak kabul edilenlere karşı duyulan ölümcül nefreti- Vatikan'a karşı döndürmeye çalıştılar.

Bazı kötü niyetli veya saf tarihçiler bu yalan uydurmaları desteklediler. Böylece papalığın skandal tarihçisi Platina, Martinus Polonus'tan II. Sylvester'a yönelik iftiraları aktarıyor. Bu masallara göre matematik konusunda uzman olan Gerbert

[218] Okuyucu, Éliphas Lévi'nin yalnızca bir bakış açısını ifade ettiğini anlamalıdır; Söz konusu dönemde veya aslında başka herhangi bir dönemde burada belirtilen şeyleri söyleyen veya düşünen -doğru veya yanlış- üstadların olduğu varsayılmamalıdır.

bilim ve Kabala, şeytanı çağrıştırdı ve papalığa ulaşmak için onun yardımına ihtiyaç duydu. Tutkunun gerçekleşmesi sadece iblis tarafından vaat edilmekle kalmamış, aynı zamanda Kudüs dışında ölmemesi gerektiği de teyit edilmiştir; bu yere büyücünün içten içe onun asla gitmemeye karar verdiği kolaylıkla anlaşılacaktır. Söz verdiği gibi papa oldu, ancak bir gün Roma'da bir kilisede ayin yaparken kendini ciddi şekilde hasta hissetti ve birdenbire, görev yaptığı şapelin Kudüs'teki Kutsal Haç'a ithaf edildiğini hatırlayınca, ne olduğunu anladı. geçip gitmek. Şapelin içine bir yatak yaptırdı ve kardinallerini çağırarak iblislerle ticaret yaptığını herkesin önünde itiraf etti. Ayrıca cesedinin yeşil ağaçtan yapılmış bir arabaya konulmasını ve biri siyah, diğeri beyaz iki bakire at tarafından çekilmesini emretti; kendi yollarına başlatılmaları ancak ne yönlendirilmeleri ne de yönlendirilmeleri gerektiğini; ve kalıntılarının, durdurulan her yere defnedilmesi gerektiğini söyledi. Araba bu şekilde Roma boyunca ilerledi ve Lateran'ın önünde durdu. Bir süre yüksek sesli çığlıklar ve inlemeler duyuldu, ardından sessizlik oluştu ve cenaze töreni gerçekleşti. Asıl yeri seyyar satıcıların kitaplarında olan bir efsane böylece sona eriyor.

Platina'nın bu tür hayalleri tekrarladığı inancıyla Martinus Polonus, bunları kendi adına (a) Galfridus adlı birinden ve (b) Naudé'nin "masalların ve masalların en büyük sahtekarı" olarak adlandırdığı kronikler yapımcısı Gervaise'den ödünç almıştı. Eline kalem alan en kötü şöhretli yalancı." Protestanlar, benzer değere sahip kaynaklardan, hepimizin duyduğu gibi, aynı zamanda bir büyücü olan sözde Papa Joan hakkında skandal niteliğinde ve açıkça uydurma bir hikaye türetmişlerdir: aslında o, Kara Büyü üzerine kitapların hâlâ kendisine atfedildiği kişidir. Protestan bir tarihçinin bu kadın papanın anısına göz attık ve burada yer alan çok ilginç iki gravürü not ettik. Bunların, kahramanın portreleri olduğu varsayılır, ancak gerçekte İsis'i bir taçla taçlandıran eski Tarotlardır. İkinci Tarot kartındaki hiyeroglif figürün hala dişi papa olarak adlandırıldığı, üzerinde hilal ayının noktaları veya İsis'in boynuzlarının bulunduğu bir taç takan bir kadın olduğu iyi bilinmektedir. Protestan kitabındaki bir örnek daha da dikkat çekicidir; figürün saçları uzun ve seyrek; göğüste güneş haçı var; Herkül'ün iki sütunu arasında oturuyor ve arkasında okyanus akıyor, suyun yüzeyinde nilüfer çiçekleri açıyor. İkinci portre ise aynı tanrısallığı, egemen rahiplik vasıflarıyla ve oğlu Horus'u kollarında tutarak temsil ediyor. Kabalistik belgeler olarak bu iki resim benzersiz bir değere sahiptir, ancak Papa Joan ile ilgilenenlerin amacına pek ulaşamazlar.

Gerbert'e yönelik büyücülük suçlamasını ortadan kaldırmak için, eğer bunun ciddiye alınabileceğini varsayarsak, onun yüzyılının en bilgili adamı olduğunu ve iki hükümdarın hocası olduğunu ve seçilmesini imparatora borçlu olduğunu belirtmek yeterli olacaktır. saygın öğrencilerinden birinin minnettarlığı. Matematikte olağanüstü bir yetkinliğe sahipti ve fizik bilgisi kendi dönemindeki bilgileri aşmış olabilir; Tek kelimeyle, korkunç Hildebrand gibi kralları suçlayan biri olmasa da, bıraktığı mektupların da gösterdiği gibi, evrensel bilgi birikimine ve büyük yeteneğe sahip bir adamdı. Prensleri aforoz etmek yerine eğitmeyi seçmişti ve iki Fransız kralı ile üç imparatorun desteğinden yararlanarak, Naudé'nin sağduyulu bir şekilde işaret ettiği gibi, Rheims ve Ravenna başpiskoposluğu için kendisini şeytana satmaya ya da bunların ardı ardına gelen papalık. Bir dereceye kadar liyakatine rağmen birbirini takip eden pozisyonlara ulaştığı doğrudur; Yetenekli politikacıların ele geçirilmiş insanlar, eğitimli politikacıların ise büyücüler sanıldığı bir çağdı. Gerbert, söylediğimiz gibi, yalnızca büyük bir matematikçi ve seçkin bir gökbilimci değildi, aynı zamanda mekanikte de çok başarılıydı ve Malmesbury'li William'a göre, Rheims'ta öyle harika hidrolik makineler inşa etmişti ki, senfonilerin çoğunu su çalıyordu. büyüleyici havalar Üstelik Ditmare'ye göre Magdebourg kasabasını, gökyüzünün tüm hareketlerini ve yıldızların doğup battığı zamanları kaydeden bir saatle süsledi.

Son olarak, Naudé'nin kanıtlarına göre,[219]Bir kez daha adını memnuniyetle andığımız o, "o kadar ustalıkla tasarlanmış olan o pirinç testini yaptı ki, daha önce adı geçen Malmesbury'li William'ın kendisi de bu şekilde aldatıldı ve Magic'e havale etti. Ayrıca Onuphrius, Farnese kütüphanesinde aynı Gerbert tarafından yazılan geometri üzerine bilgili bir kitap gördüğünü belirtir; ve kendi adıma, Erfordiensis ve onu saatlerin ve şu anda aramızda mevcut olan aritmetiğin yapımcısı olarak gören bazılarının ifade ettiği görüşe dayanarak bir karara varmadan, tüm bu kanıtların, küp, paralelkenar, dodecahedron, almicantar, valsagora, almagrippa, cathalzem ve bugünlerde matematiği anlayacak kadar aşina olan diğer isimleri hiç duymamıştım, bunların Gerbert'in çağırdığı ruhlara ait olduğunu ve bu kadar çok şeyin var olduğunu düşünmüştüm. olağanüstü avantajların yokluğunda bu kadar nadir görülen tek bir kişilikten kaynaklanamaz, bu nedenle onun bir büyücü olduğu ortaya çıkar.

Kroniklerin yapımcılarının ulaştığı küstahlığın ve kötü niyetin boyutunu belirtmek için Platina'nın şunu söylemek kalıyor:[220]- tüm Roma pasquinade'lerinin kötü niyetli ve naif yankısı, II. Sylvester'ın mezarının büyücüye dönüştüğünü, her papanın yaklaşan düşüşüne kehanet gibi ağladığını ve içlerinden biri ölmek üzereyken Gerbert'in günahkar kemiklerinin birlikte sallanıp takırdadığını doğruluyor. Mezarın üzerine kazınmış bir kitabe bu harikalara renk katıyor - IV. Sixtus'un kütüphanecisi utanmadan şunu ekliyor. Tarihçiler arasında ilginç bir tarihi belgenin varlığını tasdik etmek için yeterli olarak dolaşan deliller bunlardır. Platina, Vatikan'ın kütüphanecisiydi; Papaların tarihini IV. Sixtus'un emriyle yazdı; ayrıca Roma'da da yazdı; burada hiçbir şey böyle bir iddianın doğruluğunu veya yanlışlığını doğrulamaktan daha kolay olamazdı; buna rağmen bu iddia, Platina'nın inanılmaz bir dikkatsizlikle ödünç aldığı yazarların hayal gücü dışında hiçbir zaman var olmadı.[221]- dürüst Naudé'nin öfkesini haklı olarak harekete geçiren bir durum; daha sonraki sözleri aşağıda olacaktır: "Bu, hem Sylvester II'nin mezarındaki sözde mucizeler olan deneyim açısından, hem de hiçbir zaman aynı deneyime sahip olmayan, saf bir sahtekarlık ve açık bir yalan. Herkesin tanık olduğu ve mezarın üzerinde olduğu iddia edilen yazıtın, gerçekte var olduğu şekliyle, IV. Sergius tarafından yazıldığı ve sözde büyülü masalları desteklemekten çok uzak olduğu, tam tersine, en mükemmel tanıklıklardan biridir. Sylvester'ın iyi yaşamı ve dürüstlüğü için bu arzu edilebilirdi. Çağdaşları olan Marianus Scotus, Glaber, Ditmare, Helgandus, Lambert ve Herman Contract'ın bahsetmediği bir iftiraya bu kadar çok Katolik'in ortak olması gerçekten utanç verici bir şey.

Şimdi Honorius'un Grimoire'ına geçersek, bu dinsiz kitap bu ismin üçüncü taşıyıcısına ya da 13. yüzyılın en gayretli papazlarından birine atfedilir. Şüphesiz III. Honorius'un mezhepçiler ve büyücüler tarafından nefret edilmesi muhtemeldir ve onu suç ortakları olarak göstererek onun onurunu lekelemeye çalışabilirler. 1216'da papa olarak taç giyen Censius Savelli, Maniheistlerin ve büyücülerin çocukları olan Albigensliler ve Vaudois için çok zorlu olan Aziz Dominik Tarikatı'nı doğruladı. Ayrıca Fransiskanları ve Karmelitleri kurdu, bir haçlı seferi vaaz etti, Kiliseyi akıllıca yönetti ve birçok kararname bıraktı. Bir papayı bu kadar üstün bir şekilde Kara Büyüyle görevlendirmek

[219]Gabriel Naudé'ye bakın:*Grands Hommes'un Magie'yi suçlaması nedeniyle özür dileriz*.
[220]Bartholemæus Platina, Vatikan'ın kütüphaneci yardımcısıydı ve*Vitas Summorum Pontificum'daki Opus*ölümünden iki yıl önce, 1479'da Venedik'te ortaya çıktı.
[221]Lévi Notu'na göre "Bırakın papalar bu işi yapsın" diyor; "Soruyla ilgilenenler onlardır."

Katolik[222]kurduğu büyük dini tarikatlara da benzer şüpheler yöneltmektir ve şeytan bundan faydalanmaktan neredeyse kaçınamaz.

Bununla birlikte, Grimoire of Honorius'un bazı eski nüshaları, Honorius II'nin adını taşır, ancak egemen papalığa terfi ettikten sonra etrafını şairlerle dolduran o zarif Kardinal Lambert'i bir büyücü yapmak imkansızdır. Mans Piskoposu Hildebert'in durumunda olduğu gibi ya da Hugh de Saint-Victor gibi bilgili ilahiyatçılarla ağıtlar için piskoposluklar veriyordu. Ama öyle oluyor ki II. Honorius'un adı bizim için söz konusu korkunç büyü kitabının gerçek yazarına işaret eden bir ışık hüzmesi gibidir.[223]1061'de imparatorluk papalığa karşı kin beslemeye başladığında ve kutsal okuldaki sorunları ve bölünmeleri kışkırtarak papazın nüfuzunu gasp etmeye çalıştığında, Parma'lı Gilbert'in harekete geçirdiği Lombardiya piskoposları, Papa Piskoposu Anselm'in seçilmesini protesto ettiler. Lucca, II. Alexander olarak papalık koltuğuna yükseltilmişti. İmparator Henry IV muhaliflerin tarafını tuttu ve onlara başka bir papa seçme yetkisi verdi ve onları destekleyeceğine söz verdi. Cadulus'u ya da Cadalus'u, ilgi çekici Parma Piskoposu'nu, her türlü suçu işleyebilen ve benzetme ve cariyelik konusunda kamuya açık bir skandala imza atabilen bir adamı seçtiler. Honorius II adını aldı ve bir ordunun başında Roma'ya karşı yürüdü. Almanya ve İtalya'nın tüm piskoposları tarafından mağlup edildi ve kınandı. Göreve geri dönerek Kutsal Şehir'in bir kısmını ele geçirdi ve Aziz Petrus'a girdi; kovuldu ve St. Angelo Kalesi'ne sığındı, buradan ancak ağır bir fidye ödeyerek emekli olma iznini aldı. İşte o zaman İmparator'un elçisi Köln Başpiskoposu Otho, II. İskender'i Vatikan'ı gasp ettiği için kamuoyu önünde suçlamaya cüret etti; ancak Hildebrand adında bir keşiş, yasal papanın davasını öyle bir belagat gücüyle üstlendi ki, İmparator şaşkınlık içinde geri çekildi ve kendi suç girişimleri için af istedi. Söz konusu Hildebrand, gelecek olan ve böylece hayatının eserini başlatan, öfkeli Gregory VII'nin ilahi takdirinin önünde zaten vardı. Anti-papa, Mantua Konseyi tarafından tahttan indirildi ve IV. Henry affını aldı. Cadalus belirsizliğe geri döndü ve muhtemelen büyücülerin ve mürtedlerin baş rahibi olmaya karar verdi ve bu sıfatla ve Honorius II adı altında, bu isimle geçen Grimoire'ı yazdı.[224]

Anti-papanın karakteri hakkında bilinenler bu tür bir suçlamaya renk katıyor; zayıfların huzurunda cüretkârdı, güçlülerin huzurunda alçaldı, sefahat ve entrikacıydı, inanç ve ahlaktan yoksundu, dinde cezasızlık ve yağma makinesinden başka bir şey görmüyordu. Böyle bir kişi için Hıristiyan erdemleri birer engeldi ve din adamlarına olan inanç, aşılması gereken bir zorluktu; bu nedenle kendi gönlüne göre rahipler yapacaktı, yani her türlü suça ve kutsala saygısızlıklara muktedir olacaktı. Şimdi, Honorius'unki olarak adlandırılan Grimoire'ın ana amacı bu gibi görünüyor.

[222]Éliphas Lévi, Katolik Dinini, yani Roma'yı kastederken, Talleyrand'ın kendisini kutsamasını ve yakınlarına onu güldürmemeleri için yalvarmasını hatırlatıyor: sokaktaki adamın sembolik diliyle, onun dilinin yanağında olduğu çok açık. Roma'nın açık bir düşmanı, Albigenslilere ve Vaudois'e yönelik iğrenç katliamlarda kullanılan araçlara izin veren papanın "son derece katolik" olduğunu söylemeden önce iki kez düşünecektir.

[223]Bu bölümü okuyanları şuraya davet ediyorum: *Tören Büyüsü Kitabı* Bu Grimoire'ın içeriği ve tarihinin, Éliphas Lévi'nin eleştirisine özel olarak atıfta bulunularak değerlendirildiği yer.

[224]içinde bahsetmiştim *Tören Büyüsü Kitabı* yani ilk baskısı *Honorius'un Büyü Kitabı* 1629 yılı, iddia edilen yazarın ölümünden yaklaşık 900 yıl sonra olarak anılmaktadır. Ayrıca onu doğru kaynağına da yönlendirdim. *Honorius'un Yeminli Kitabı* on dördüncü yüzyıla aittir. Buradaki söz konusu Honorius, efsanevi bir yerde toplanmış büyücülerin sözcüsüydü. Öklid'in oğlu ve Thebanlıların efendisi olarak tanımlanır.

Söz konusu eser bilime meraklı olanlar için hiç de önemsiz değildir. İlk bakışta sadece iğrenç saçmalıklardan oluşan bir doku gibi görünüyor,[225]ama Kabala'nın işaretlerine ve sırlarına inisiye olanlar için bu, kelimenin tam anlamıyla insanın sapkınlığının bir anıtıdır, çünkü şeytan onda bir güç aracı olarak görünür.

İnsanın safdilliğinden yararlanmak ve ona hakim olan umacıyı ustanın ve onun kaprislerinin hesabına çevirmek işin sırrı budur. Gerektiğinde ve cesur ellerde kasapların ve kundakçıların meşalesine dönüşebilecek bilim meşalesini gasp ederek karanlığı kalabalığın gözleri önünde daha da karartmayı amaçlıyor. İmanı kullukla özdeşleştirmek, gücü ve özgürlüğü kendine saklamak aslında Şeytan'ın yeryüzündeki saltanatını hayal etmektir ve kamusal sağduyuya ve dine karşı böyle bir komplonun yazarlarının ortaya çıkmayı ummaları ve bunu Kötü imparatorluğun fantastik hükümdarını yeryüzünde enkarne etme duygusu.

Bu Grimoire'ın doktrini Simon'un ve Gnostiklerin çoğunluğununkiyle aynıdır: bu, ikamedir.[226]Aktif prensip için pasifin. Eserin ön yüzünü oluşturan bir pantacle, tutkunun akıldan üstün olduğu, şehvetin tanrılaştırıldığı ve kadının erkekten önce geldiği, tüm Hıristiyanlık karşıtı mistik sistemlerde tekrarlanan bir eğilim olan bu doktrinin ifadesini verir. Figürün merkezinde yer alan İsis'in hilal ayı iç içe üç üçgenle çevrelenmiştir. Üçgen bir ile aşılır*dönüm noktası ansata*çift çapraz çubuklu. Bir daire içine yazılmıştır ve dairenin üç bölümünün oluşturduğu alanın içinde bir tarafta ruhun işareti ve Süleyman'ın Kabalistik mührü, diğer tarafta sihirli bıçak ve ikili sayının ilk harfi vardır. lingam figürünü oluşturan ters haç ve Tanrı'nın adı אל= al da ters çevrilmiştir. Çember hakkında şöyle yazılmıştır: "Üstlerinize itaat edin ve onlara tabi olun, çünkü onlar bunu yaptığınızı göreceklerdir."[227]

Bir inanç sembolü ya da beyanı haline getirilen bu pantacle metinsel olarak şu şekildedir: — Ölüm matematiğin gücüyle hüküm sürer ve Doğadan başka Tanrı yoktur. Dogmalar din adamlarının gücüne yardımcıdır ve fedakarlıkları haklı çıkarmak için kalabalığa empoze edilir. İnisiye her türlü dinin üstündedir ve hepsinden yararlanır ama söylediği şey inandığı şeyin antitezidir. İtaat yasası emreder ve açıklamaz; İnisiyelerin emir vermesi ve saygısız olanların itaat etmesi sağlanır.

Okült bilimleri inceleyen herkes, eski büyücülerin doktrinlerini hiçbir zaman yazılı olarak ifade etmediklerini, onu pantacles'ın sembolik karakterleriyle formüle ettiklerini biliyor. Kitabın ikinci sayfasında iki adet dairesel sihirli mühür bulunmaktadır. Birincisinde ters çevrilmiş ve isimlerin değiştirilmesiyle Tetragram'ın karesi var. אהיה = eieie יהוה = Yehova yerine; אדני = adonai; אגלא = agla—dört kutsal kelime
anlamı:[228]Mutlak Varlık Yehova'dır, Üç Kişideki Rab, Tanrı ve Kilise hiyerarşisidir, Grimoire'ın yazarı şunu değiştirmiştir: יהוה, Yehova; אדני, adni;

[225]Bu, onun tam olarak aynı karakterde olduğunu belirtmenin başka bir yoludur.*Kral Süleyman'ın Anahtarı*, *Haham Süleyman'ın Anahtarları*ve*Peter de Abano'nun Büyülü Unsurları*, verilen açıklamaya karşılık gelir.

[226]Grimoire, aksine, kötü ruhların çağrılması için bir Ritüeldir ve bu operasyonun yalnızca yasallığını kabul ederek, Latin Kilisesi doktrinine her bakımdan uygundur. Şimdi, Kutsal Bakire kültüne rağmen, bu Kilisenin aktif prensibin yerine pasif prensibi koyduğunu söylemek boştur.

[227]Bu ön parçayı bilmiyorum ama başlık sayfasında güneşi ters üçgen içinde temsil eden bir desenin olduğu bir kopya görmüştüm.

[228]Bu yorum Éliphas Lévi'ye özeldir ve Yahudilikteki Gizli Geleneğin Latin Kilisesi hiyerarşisini sürdürmediği göz önüne alındığında, söylemeye gerek yok, Kabalizmde hiçbir yetkisi yoktur. İçinde*Zohar*, Adonai bir unvandır*Şekina*, daha önce de belirtildiği gibi.

דראר, d'rar; אהיה, eieie - şu anlama gelir: Yehova, Rab, Mutlak Varlık'taki aynı yeniden doğuşla kişileşen, ebedi yeniden doğuşun ölümcül ilkesinden başkası değildir.

Dairenin içindeki karenin etrafında, Yehova'nın adı doğru biçimdedir, fakat aynı zamanda ters çevrilmiştir; solda Adonai'ninki ve sağda üç harf אהו, achv ve ardından iki nokta var, tüm anlam: Cennet ve cehennemin her biri birbirinin yansımasıdır; Yukarıda olan, aşağıda olan gibidir; Tanrı insanlıktır; insanlık, Adem ile Havva'nın baş harfleri olan achv harfleriyle ifade edilir.[229]

İkinci mühürde ארארית, ararita adı vardır ve onun altında yirmi altı Kabalistik karakteri çevreleyen ראש, döküntü vardır. Mührün altında aşağıdaki sıraya göre verilen on İbranice harf vardır: יב טבהבררר. Bütün bunlar, çok uzun ve burada açıklanamayacak kadar tehlikeli olabilecek bir materyalizm ve kader formülüdür. Grimoire'ın önsözü sırasıyla gelir ve tam uzunlukta verilebilir.[230]

“Cennetin Krallığının Anahtarlarının, Mesih İsa'nın Aziz Petrus'a söylediği şu sözlerle verildiği Kutsal Apostolik Sandalye: Sana Cennetin Krallığının Anahtarlarını veriyorum ve yalnızca sana, Efendilerinin köleleri olarak ona şeref, şeref ve itaat borçlu olan Karanlıklar Prensi ve melekleri, Mesih İsa'nın bizzat Şeytan'a hitaben söylediği şu diğer sözlere dayanarak: Tanrınız Rab'be ve yalnızca O'na ibadet edeceksiniz. hizmet edeceksin; dolayısıyla bu Anahtarların gücü sayesinde Kilisenin Başı cehennemin Efendisi yapıldı. Ancak bugüne kadar Ruhları çağırma ve yönetme sorumluluğunun yalnızca Egemen Papalar tarafından üstlenildiğini gören Kutsal II. Honorius, pastoral ilgisinden etkilenerek, çağrıların bilimini ve gücünü ve ruhlar üzerindeki imparatorluğu iyi niyetle kendisine iletmeyi arzuladı. böyle bir durumda kullanılması gereken büyülerle birlikte İsa Mesih'teki saygıdeğer Kardeşler; bu nedenle artık her şey aşağıda yer alan Boğa'nın içinde yer alıyor."

İşte cehennem papalığı, Dante'nin cehennem prenslerinden birinin yüksek sesli çığlığında damgaladığı anti-papaların günahkâr rahipliği, tüm gerçeklerle birlikte:*Papa Şeytan, Papa Şeytan: Halep*. Meşru papanın cennetin prensi olarak devam etmesine izin verin; Papa karşıtı Cadalus'un cehennemin hükümdarı olması yeterlidir. “O iyiliğin Tanrısı olsun, çünkü ben kötülüğün tanrısıyım; biz bölünmüş durumdayız ama benim gücüm eşittir.”

Cehennem papazının Boğası takip ediyor,[231]karanlık çağrışımların gizemi, batıl inanç ve saygısızlık biçimlerinin altına gizlenmiş müthiş bir bilgiyle anlatılıyor. Oruçlar, gözlemler, gizemlere saygısızlık, alegorik törenler ve kanlı kurbanlar kurnazca kötülüklerle birleştirilir. Çağrışımlar şiirsel ya da coşkulu, dehşetle karışık bir şekilde eksik değil. Örneğin yazar, bir operatörün çağrıların ilk haftasında Perşembe günü gece yarısı kalkmasını, odasına kutsal su serpmesini ve bir önceki gün hazırlanan ve bir mum şeklinde delinmiş olan sarı mumdan bir parça yakmasını emreder. geçmek. Bu mumun kararsız ışığında tek başına bir kiliseye girmeli ve Matins'teki dokuzuncu ders yerine alçak sesle Ölüler Dairesi'ni okumalı.

[229]Elbette mektubun olduğu varsayımıyla*Alef*anlamına gelir*Adem*, sırasında*Çet*Ve*Vau*isminin ilk harfleri *Havva*. Yorumun tamamı aynı değerdedir ve Éliphas Lévi bunu ifade etmede benim tercüme etmemde olduğumdan daha ciddi değildi.*Honorius'un Büyü Kitabı*dekoratif felsefi adaletsizlik gibi bir uçurum yok.

[230]Kendi kitabımda yayınlanan Grimoire'ın kendisinden yapılan çeviriyi kullandım.*Tören Büyüsü Kitabı*, P. 107.

[231]İblislere komuta etme gücünün Petrus'un Makamında yerleşik olduğunu doğrular ve daha sonra bu gücü, dini hiyerarşinin saflarında yer alan "İsa Mesih'teki saygıdeğer kardeşlere ve sevgili oğullara" muafiyet yoluyla iletmeye devam eder.

Burada Latince'den tercüme edilen ritmik duayı takip ederek, tuhaf biçimini ve eski dünya büyücülerinin monoton büyülerini anımsatan nakaratlarını koruyoruz.

Tanrım, beni cehennem korkularından kurtar,
Ruhumu mezar larvalarından koru;
Onları bulmak için korkmadan cehennemlerine ineceğim;
bir yasa isteğimi onlara dayatacağım.
Geceye ve onun karanlığına ihtişamı ortaya çıkarması için
sesleneceğim: Kalk, ey Güneş; ve Ay, beyaz ve parlak ol;
Cehennemin gölgeleriyle konuşacağım ve terörü itiraf
etmeyeceğim: Bir yasa isteğimi onlara dayatacağım.
Görünüşleri korkunç, görünüşleri fantastik: İblislerin
yeniden melek olmasını diliyorum.
Onların isimsiz çarpıklıklarından hiçbir zaman korkmadan
konuşuyorum: Kendi yasa isteğimi onlara dayatacağım.
Bu gölgeler, korkan gözün uyandırdığı yanılsamalardır; Ben ve ben
ancak onların lanetlenmiş güzelliklerini iyileştirebiliriz,
Ve korkmadan cehennemin derinliklerine dalıyorum:
Bir kanun için irademi onlara dayatacağım.[232]

Diğer birçok törenin ardından çağrı gecesi gelir. Uğursuz bir yerde, kırık haçlarla tutuşturulan ateşin ışığında, haç közleriyle bir daire çizilir ve bunu yaparken birkaç mezmurun ayetlerini içeren büyülü bir ilahi okunur. Aşağıdaki gibi dönüştürülebilir:[233]

"Ya Rab, kral senin gücüne seviniyor; izin ver doğduğum işi bitireyim. Kötülüğün gölgeleri ve gecenin hayaletleri rüzgarın önünde uçuşan toz gibi olsun... Ya Rabbi, cehennem senin huzurunda aydınlanır ve parlar; Her şey Senin sayende biter ve her şey Seninle başlar: Yehova, Tsabaoth, Elohim, Eloi, Helion, Helios, Jodhevah, Shaddai. Yahuda Aslanı görkemiyle yükseliyor; Kral Davut'un zaferini tamamlamak için geliyor. Korku kitabının yedi mührünü açıyorum. Şeytan yaz şimşekleri gibi gökten düşer. Bana dedin ki: Cehennemden ve onun azaplarından uzak ol; senin temiz meskenlerine çekilmeyecekler. Şahmeran'ın bakışlarına dayanacak gözlerin; ayakların asp üzerinde korkusuzca yürüyecek; Yılanları eline alacaksın ve onlar senin gülümsemenle yenilecekler; zehir içeceksin ve onlar da artık acı çekecekler
sana. Elohim, Elohab, Tsabaoth, Helios, Ehyeh, Eieazereie, Ey Theos, Tsehyros. Dünya ve onun doluluğu Rab'bindir; O, onu uçsuz bucaksız uçurumun üzerine kurdu. Rabbin dağına kim çıkacak? Elleri masum, kalbi temiz; Gerçeği esaret altında tutmayan ya da onu alıp başıboş kalmasına izin vermeyen kişi; Ruhunda yüceliği hisseden ve yalan sözle yemin etmeyen kişi. Aynı kişi, kendi bölgesi için güç alacaktır ve bu, insan doğuşunun, toprak ve ateşten neslin, Tanrı'yı arayanların ilahi doğuşunun sonsuzluğudur. Doğanın prensleri, kapılarınızı genişletin; göklerin boyunduruğu, seni kaldırıyorum. Ey kutsal ordular, bana gelin; görkemin Kralına bakın. Adını hak etti; Elinde Süleyman'ın mührünü tutuyor. Efendi şeytanın kara esaretini kırdı

[232]Grimoire'daki konuşmanın ritmik olmadığını, ancak "irademi onlara ne zaman dayatacağım" ifadesinin kelimenin tam anlamıyla veya özünde birkaç kez tekrarlandığını açıklamak gerekir. Bu şekilde Éliphas Lévi dizelerinin nakaratını alıyor: *Bunu yapmak için gönüllü olarak empoze ediyorum*. Onun metrik sunumu iyi tasarlanmış ve uygulanmıştır.
[233]Levi tarafından şiir olarak verileni, Ritüel'in sözlerinden başka bir şey olmayan düzyazı olarak tercüme ettim. Grimoire'dan aldığım dua çevirimi karşılaştırın. *Tören Büyüsü Kitabı*, s. 280-282.

ve esareti esir aldı. Yalnızca Rab Tanrıdır ve yalnızca O Kraldır. Yücelik yalnızca Sana mahsustur, ya Rab; izzet ve izzet sanadır."[234]

Sanki Walter Scott ya da Victor Hugo'nun kasvetli püritenlerinin, büyücülerin isimsiz çalışmalarına fanatik ilahilerle eşlik ettiği duyuluyor. *Faust* veya *Macbeth*.

Babil Kulesi'ni başlatan vahşi avcı, dev Nemrut'un gölgesine hitaben yapılan bir sihirde, Honorius'un üstadı, bu kadim günahkarı, zincirlerinin perçinlenmesiyle ve her gün artan işkenceyle tehdit ediyor, eğer derhal itaat etmezse. operatörün iradesi. Bu, hezeyan içindeki gururun yüceliğidir ve bir başrahibi ancak cehennemin hükümdarı olarak anlayabilen bu anti-papa, sanki ölülere sonsuza kadar eziyet etme gibi gasp edilmiş ve kederli bir hakkın özlemini çekiyor gibi görünmektedir. yaşayanları küçümsemek ve reddetmek.

[234] Ritüel, göğün dört bir yanına başkanlık eden Kralların ve haftanın günlerine hükmeden kötü meleklerin çağrılmasıyla devam eder.

II. Bohem Göçebelerin Ortaya Çıkışı

On beşinci yüzyılın başlarında, bilinmeyen esmer gezgin sürüleri Avrupa'ya yayılmaya başladı.[235] Bazen Bohemya'dan geldiklerini iddia ettikleri için Bohemyalılar, bazen de Mısırlılar, liderleri Mısır Dükü unvanını aldıkları için kehanet, hırsızlık ve yağmacılık sanatlarını icra ediyorlardı. Bunlar, kendi inşa ettikleri kulübelerde çadır kuran göçebe kabilelerdi; dinleri bilinmiyordu; kendilerini Hıristiyan ilan ettiler; ama onların ortodoksluğu fazlasıyla şüpheliydi. Kendi aralarında komünizmi ve rastgele cinsel ilişkiyi uyguluyorlardı ve kehanetlerinde alegorik biçimde ve sayıların erdemlerine dayanan tuhaf bir işaretler dizisinden yararlanıyorlardı. Nereden geldiler? Onlar hangi lanetli ve yok olmuş dünyanın hayatta kalan kimsesizleriydi? Batıl inançlı insanların inandığı gibi büyücülerin ve iblislerin çocukları mıydı bunlar? Hangi son kullanma tarihi geçmiş ve ihanete uğramış Kurtarıcı onları sonsuza kadar dolaşmaya mahkûm etmişti? Bu, Gezgin Yahudi'nin genel ailesi miydi yoksa esaret altında gözden kaybolan ve Yecüc ve Mecüc tarafından bilinmeyen bölgelerde uzun süre zincirlenmiş olan İsrail'in on kabilesinin kalıntıları mıydı? Yalnızca yok olmuş bir medeniyetin batıl inançlarını ve ahlaksızlıklarını elinde tutuyormuş gibi görünen bu gizemli yabancıların geçişindeki şüpheli sorular bunlardı. Çalışmanın düşmanıydılar, ne mülkiyete ne de aileye saygı duyuyorlardı; kadınlarını ve çocuklarını peşlerinden sürüklediler; sahte kehanetlerle dürüst ev sakinlerinin huzurunu bozdular. Bütün bunlar ne olursa olsun, Paris civarındaki ilk kampları bir yazar tarafından şöyle anlatılıyor:—

"Ertesi yıl, 1427'de, Ağustos ortasından sonraki Pazar günü, yani ayın 17'si, Paris çevresine on iki sözde ceza infaz kurumu geldi; bir dük, bir kont ve hepsi atlı on adam, şöyle dediler: aslen Aşağı Mısır'dan gelen iyi Hıristiyanlar olduklarını. Ayrıca, eski zamanlarda fethedildiklerini ve Hristiyanlığa döndüklerini, reddedenlerin idam edildiğini, vaftize razı olanların ise ülkenin hükümdarı olarak bırakıldığını belirttiler. Bir süre sonra Sarazenler onları işgal etti ve inançları sağlam olmayan pek çok kişi, görev gereği ülkelerine direnme veya savunma girişiminde bulunmadı, ancak teslim oldu, Sarazen oldu ve Kurtarıcımızdan vazgeçti. Almanya İmparatoru, Polonya Kralı ve diğer yöneticiler, halkın inançlarından bu kadar kolay vazgeçtiğini, Sarazen ve putperest haline geldiğini öğrenince, onların üzerine saldırdılar ve onları yeniden kolayca fethettiler. İlk başta, Hıristiyanlığa geri dönmeleri için onları kendi ülkelerinde bırakmaya niyetleri varmış gibi görünüyordu, ancak konsilde müzakere edildikten sonra imparator ve diğer krallar, onların bu ülkede asla toprak sahibi olmamalarını emrettiler. Kendi ülkelerine Papa'nın izni olmadan, bunu elde etmek için Roma'ya gitmeleri gerekiyor. Oraya genç ve yaşlı büyük bir topluluk halinde ilerlediler ve küçükler için büyük acılar yaşandı. Roma'da günahlarını itiraf ettiler ve Papa, danışmanlarıyla görüştükten sonra onlara, kefaret olarak, yatakta uyumadan yedi yıl boyunca dünyayı dolaşmaları emrini verdi. Ayrıca, her piskoposun ve papazlık yapan başrahibin, harcamalarına katkı olarak onlara ilk ve son olarak Tours para biriminden on libre vermesini emretti. Onlara bu yönde mektuplar sundu, onlara dua etti ve beş yıldır dünyayı dolaşıp duruyorlardı.

“Birkaç gün sonra, Vaftizci Yahya'nın şehit olduğu gün veya 29 Ağustos'ta, genel kalabalık onu takip etti ve Paris'e girmelerine izin verilmedi, ancak St. Denis Şapeli'ne yerleştirildiler. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yaklaşık 120 kişi vardı. Kendi ülkelerinden ayrıldıklarında bin veya on iki kişi olduklarını ifade ettiler.

[235] Çingenelerin Avrupa'daki varlığının izleri on beşinci yüzyıldan öncesine kadar sürülebilir.

yüz ruh; diğerleri yolda ölmüştü; kralları ve kraliçeleri de aralarındaydı; Hayatta kalanlar hâlâ dünyevi mallara sahip olmayı bekliyorlardı; çünkü kutsal baba, kefaretleri sona erdiğinde onlara iyi ve verimli topraklar vaat etmişti.

“Şapeldeyken, kutsama töreninde hiç bu kadar büyük bir kalabalık olmamıştı, çünkü insanlar onları görmek için St. Denis, Paris ve banliyölerden akın ediyordu. Hem erkek hem de kız çocukları en zeki hilebazlardı. Neredeyse hepsinin kulakları delikti ve her kulağında kendi ülkelerinde iyi bir doğumun işareti olduğunu söyledikleri bir veya iki gümüş yüzük vardı; son derece esmer ve yünlü saçlıydılar. Kadınlar şimdiye kadar görülen en çirkin ve en siyahiydi; yüzleri yaralarla kaplıydı, saçları at kuyruğu kadar siyahtı, kıyafetleri eski bir kumaştan oluşuyordu. *flaussoie* veya *Schavina* omzunun üzerinden bir ip veya kumaş parçasıyla bağlıydı ve altında da kötü bir gömlek vardı. Tek kelimeyle, Fransa'nın en yaşlı sakininin anısına göre, Fransa'da şimdiye kadar görülen en sefil yaratıklardı bunlar. Yoksulluklarına rağmen aralarında eli denetleyen, kendilerine danışan kişiye geçmiş yaşamlarında neler olduğunu ve gelecekte onları neler beklediğini anlatan büyücüler vardı. Karı kocaya, karı kocaya ihbar ederek evlerin huzurunu bozdular. Ve daha da kötüsü, insanlarla büyü sanatları hakkında konuşurken, dinleyicilerin cüzdanlarını boşaltarak kendi cüzdanlarını doldurmayı başardılar. Bu gerçekleri anlatan bir Paris vatandaşı, kendisinin de onlarla üç dört kez yarım kuruş bile kaybetmeden konuştuğunu ekliyor; ama bu her yerdeki insanların raporudur ve haber Paris piskoposuna ulaştı; o da oraya küçük Jakoben adındaki bir Minorit rahibini alarak gitti ve o, piskoposun emriyle büyük bir vaaz verdi ve kadın erkek herkesi aforoz etti. Fal söyleyenler ve ellerini gösteren herkes. Kalabalığın gitmesi emredildi ve 8 Eylül'de Pontoise'a doğru ilerlemek üzere yola çıktı.

Başkentin kuzeyinde yolculuklarına devam edip etmedikleri bilinmiyor, ancak anıları Departman du Nord'un bir köşesinde hayatta kaldı. “Gerçekte, Hamel köyü yakınındaki bir ormanda, altı taştan oluşan bir druid anıtından beş yüz metre uzakta, Büyücünün Mutfağı adı verilen bir çeşme vardır ve geleneğe göre oradadır. *Cara Maraş* dinlendiler ve susuzluklarını giderdiler. Şimdi bunlar kesinlikle *Caras'mar* yani Bohemyalılar veya eski Flaman sözleşmelerinin bölge sakinleri tarafından beslenme hakkını tanıdığı gezgin büyücüler ve kahinler.

Onlar Paris'i terk ettiler ama onların yerine başkaları geldi, böylece Fransa da diğer ülkeler kadar sömürüldü. İngiltere'ye ya da İskoçya'ya çıktıklarına dair bir kayıt yok ama çok geçmeden bu krallığın sayısı yüz bini aştı.[236] Onlar isminde *kurumuş* Ve *caird*, zanaatkarlar, zanaatkarlar demek kadar, çünkü İskoç kelimesi Sanskritçe k + r'den türetilmiştir, yapmak fiili buradan gelir, *Ker-aben* çingenelerin ve Latinlerin *Cerdo* ya da beceriksiz, ki onlar değiller. Aynı dönemde Hıristiyanların Müslüman hakimiyetine karşı sığındıkları Kuzey İspanya'da da onlardan eser kalmamışsa, bunun nedeni şüphesiz Güney'deki Arapların daha çok hoşlarına gitmesiydi; ancak II. John döneminde çingeneler bu ikincilerden açıkça ayırt ediliyordu, ancak kimse nereden geldiklerini bilmiyordu. Özetle, söz konusu dönemden itibaren tüm Avrupa kıtasında genel olarak tanındıkları ortaya çıktı. Kral Sindel'in çetelerinden biri 1433'te Ratisbon'da ortaya çıkarken, Sindel'in kendisi de yedek kuvvetleriyle birlikte 1439'da Bavyera'da kamp kurdu. Bavyeralılar için Bohemya'dan gelmiş gibi görünüyordu, kabilenin 1433'te kendilerini teslim ettiğinden habersizdi. Mısırlılar onlara Bohemyalılar adını verdiler; Fransa'da bu isimle yeniden ortaya çıktılar ve orada tanındılar. Willy-nilly, onlara hoşgörü gösterildi. Bazıları nehirlerde altın arayarak dağlarda geziniyordu; atlar için bazı dövme ayakkabılar ve köpekler için zincirler; hacılar yerine yağmacı olan diğerleri ise sürünerek, araştırarak dolaşıyordu.

[236] Bu açıklama için George Borrow'un yetkisi alıntılanmıştır.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

her yerde ve her yerde hırsızlık ve soygun yapıldı. Çadırlarını sürekli değiştirmekten ve tamir etmekten yorulan birkaçı ayağa kalktı ve yeraltında dört ila altı fit uzunluğunda kulübeler, kare kulübeler oydu ve sırtı yeşil dallardan oluşan bir çatıyla kaplıydı; Y şeklindeki kazıklar yerden neredeyse yarım metreden fazla yükseliyordu. Bütün aile, Fransa'da isminden başka bir şey kalmamış olan bu sığınakta karmakarışık bir halde toplanmıştı. Kapıdan başka açıklığı ve duman için bir deliği olmayan böyle bir konaklama yerinde, baba çekiçle vuruyor, ateşin etrafına çömelmiş çocuklar körük üflüyor ve anne, içinde yalnızca kaçak avlanmadan elde edilen artıkların bulunduğu tencereyi kaynatıyordu. Eski kıyafetlerin, uzun tahta çivilerden sarkan bir dizgin ve bir sırt çantasının arasında, örs, kerpeten ve çekiçten başka hiçbir mobilyası olmayan, saflık ve sevgi, hizmetçi ve şövalye, malikanenin hanımı ve uşakla buluştu. Orada çıplak beyaz ellerini kâhinin delici bakışlarına gösterdiler; orada aşk satın alındı, mutluluk satıldı ve yalan, karşılığını buldu. Oradan şarlatanlar ve kumarbazlar, büyücünün yıldızlarla süslü cübbesi ve sivri uçlu şapkası, serseriler ve onların argoları, sokak dansçıları ve neşe kızları geldi. Bu aylaklığın krallığıydı ve*gerçeküstü*, Villon görgü kuralları ve bedava yemekler. Onlar, orta çağın basit bir hikaye anlatıcısının deyimiyle, sürekli olarak hiçbir şey yapmamakla meşgul olan insanlardı. Aynı derecede mütevazı ve seçkin bir bilim adamı olan M. Vaillant, bir tarih kitabının yazarı*Rom-Muni* veya bazı sayfalarını alıntıladığımız Bohemyalılar, antik dünyanın papazlık tarihinde çingenelere büyük önem atfetmesine rağmen bundan daha gurur verici bir portre sunmuyor. Alınlarında lanet, ellerinde yağmayla çağlar boyunca yolculuk eden bu ilkel uygarlığın garip Protestanlarının, ortaçağ Hıristiyanları üzerinde önce merakı, sonra güvensizliği, en sonunda da yasaklamayı ve nefreti nasıl uyandırdıklarını anlatıyor. Anavatanı olmayan bu halkın, parazitlerin ya da tüm dünyanın ve hiçbir yerin vatandaşlarının başına ne gibi tehlikelerin gelebileceği kolaylıkla anlaşılacaktır. Onlar çöller gibi imparatorlukları dolaşan Bedevilerdi; onlar her yere süzülen ve hiçbir yerde kalmayan göçebe hırsızlardı. İnsanların onları büyücü, hatta iblis, kura çeken, çocuk hırsızı olarak gördüğü hızla ortaya çıktı ve tüm bunların bir temeli vardı. Üstelik göçebeler her yerde korkunç gizemleri gizlice kutlamakla suçlanmaya başladı; Şamlı Rumlar Yahudileri kendi kardeşliklerinden birini öldürmek ve onun kanını içmekle suçlarken, tüm bilinmeyen cinayetlerden, tüm gizemli adam kaçırma olaylarından sorumlu tutuldular. On iki ila on beş yaş arasındaki erkek ve kız çocuklarını tercih ettikleri doğrulandı. Gençlerin dehşete kapılmalarını ve onlardan uzak durmalarını sağlamanın etkili bir yolu vardı; ama yine de iğrençti, çünkü çocuklar ve sıradan insanlar fazlasıyla saftırlar; korku nefreti doğurduğu gibi, aynı zamanda zulmü de doğurur. Olan da buydu; onlardan yalnızca kaçınılıp kaçmakla kalmadılar, aynı zamanda onlara ateş ve su da reddedildi; Avrupa onlar açısından Hindistan gibi oldu ve her Hıristiyan onlara karşı silahlanmış bir Brahman oldu. Bazı ülkelerde, genç bir kız, hayır amacıyla sadaka vermek için onlardan birine yaklaştığında, dikkati dağılan mürebbiye onu dikkatli olması konusunda uyarıyordu, çünkü çingene bir çingeneydi.*katkaon*Gece uyurken onun kanını emen bir dev. Kız titreyerek geri çekildi. Eğer bir çocuk, gölgesi oturdukları duvara düşecek kadar yakından geçerse ve belki de bütün bir çingene ailesinin yemek yediği ya da güneşin tadını çıkardığı bir yerin yanından geçerse, efendisi şöyle bağırırdı: “Uzak dur çocuğum; bu vampirler gölgenizi çalacak ve ruhunuz sonsuza kadar Şabat'ta dans edecek." Böylece Hıristiyan nefreti yeniden canlandı.*Lemurlar*ve goblinler, vampirler ve canavarlar onların azil gerekçesi olarak gösteriliyor. “Onlar mucizeleri Musa'nın mucizeleriyle yarışan Mambres'in soyundan geliyorlardı; Mısır kralı tarafından her yerde İsrail çocukları hakkında casusluk yapmak ve onların kaderini çekilmez hale getirmek için gönderildiler; onlar Hirodes'in Beytüllahim'in ilk doğanlarını yok etmek için kullandığı katillerdi; diğerlerine göre onlar gerçekten de paganlardı, fakat Mısır dilinden tek bir kelime anlamıyordular; dilleri tam tersine, büyük oranda İbranice içeriyordu ve bu nedenle Yahudiye mezarlarında uyuyan o sefil ırkın reddiydiler. içerdikleri cesetleri yedikten sonra; onlar

yoksa 1348'de kuyularımızı ve sarnıçlarımızı zehirledikleri için işkenceye uğrayan, kovalanan ve yakılan o hain Yahudiler, bir kez daha işlerine dönmüşlerdi. Son bir alternatif olarak, ister Yahudiler ister Mısırlılar, Essenliler veya Chusyalılar, Firavunlar veya Kaftorlular, Asurlu Balistari veya Kenan'daki Filistliler olsun, onlar döneklerdi ve Saksonya'da, Fransa'da ve her yerde onların yalnızca yakılmaya ve asılmaya uygun oldukları tanıklık edildi.

Onlara gelen yasak, kadere başvurdukları ve kehanetler elde ettikleri o tuhaf kitaba da düştü. Anlaşılmaz figürler taşıyan renkli kartlar, şüphesiz tüm eski vahiylerin anıtsal özeti, Mısır hiyerogliflerinin anahtarı, Süleyman'ın anahtarları, Hanok ve Hermes'in ilkel kutsal yazılarıdır. Bahsettiğimiz yazar, Tarot'u henüz mükemmel bir şekilde anlamayan ama onu derin bir çalışma haline getiren bir adam olarak Tarot'tan söz ederek, burada alışılmadık bir bilgeliğin kanıtını veriyor. Söylediği şudur: -

"Bu tabletlerin ve tasvir ettikleri figürlerin biçimi, düzeni ve düzeni, zamanla önemli ölçüde değiştirilmiş olsa da, o kadar açık bir şekilde alegoriktir ki, alegoriler antik çağın sivil, felsefi ve dini öğretisine o kadar yakından karşılık gelir ki, insan onları eski halklar arasındaki inanç meselesinin bir sentezi olarak görmek zorunda kaldık. Tarot'un yıldız yıldızlarından bir çıkarım olduğunu zaten açıklığa kavuşturmaya çalıştık.*Enoch'un Kitabı* Henochia kimdir; As-taroth olan Athor'un astral çarkına göre modellendiğini; Kuzey yarımkürede kutup ayısı olan Hint Ot-tara veya Arc-tura gibi kuvvet majördür (*ufaklık*), dünyanın sağlamlığının ve dünyanın yıldız gökkubbesinin dayandığı yer. Sonuç olarak, güneşin arabası, Davud'un ve Arthur'un arabası sayılan kutup ayısı gibi, o da Yunan talihi, Çin kaderi, Mısır tehlikesi, Romanların kaderidir; ve yıldızlar, kutup ayısı hakkındaki aralıksız devrimleri sırasında, insan mutluluğunu oluşturan iyilik ve kötülüğün, sevgi ve nefretin aktığı o uğurları ve felaketleri, ışık ve gölgeyi, soğuk ve sıcaklığı yeryüzüne yağdırırlar.

"Eğer bu kitabın kökeni gece karanlığında o kadar kaybolmuşsa ki kimse nerede ve ne zaman icat edildiğini bilmiyorsa, her şey bizi onun Hint-Tatar kökenli olduğuna ve eski uluslar arasında çeşitli şekillerde değiştirildiğine inanmaya yöneltiyor. öğretilerinin aşamaları ve bilge adamlarının özellikleri, okült bilim kitaplarından biriydi, hatta muhtemelen kehanet kitaplarından biriydi. Onun bize ulaştığı yolu yeterince belirttik; bunun Romalılar tarafından bilindiğini ve onlara sadece imparatorluğun ilk günlerinden değil, bizzat Cumhuriyet'in ilk günlerinden itibaren, gizemlere inisiye olan doğu kökenli çok sayıda yabancının müdahalesiyle geldiğini gördük. Bacchus ve İsis'in ve bilgilerini Numa'nın mirasçılarına aktaranların."

Vaillant, Tarot'un dört hiyeroglif işaretinin - Asalar, Kupalar, Kılıçlar ve İnkarcılar veya altın çemberler - Aşil'in kalkanı üzerine oyulmuş Homer'da bulunduğunu söylemiyor; ancak ona göre: “Kadehler zamanın yayları veya kemerleridir, gökyüzünün kapları veya gemileridir. İnkarcılar takımyıldızları, sabit ve hareketli yıldızlardır. Kılıçlar ateştir, alevdir, ışındır; Asalar gölgelerdir, taşlardır, ağaçlardır, bitkilerdir. Kupa Ası evrenin vazosu, göksel gerçeğin kemeri, dünyanın ilkesidir. İnkârcıların Ası güneştir, dünyanın büyük gözü, hayatın rızkı ve unsurudur. Kılıç Ası, savaşların, talihsizliklerin ve zaferlerin geldiği Mars'ın mızrağıdır. Asa Ası, yılanın gözü, pastoral dolandırıcı, çobanın üvendiresi, Herkül'ün sopası, tarımın amblemidir. Kupalardan ikisi inek, Io veya Isis ve boğa Apis veya Mnevis'tir. Kupa Üçlüsü İsis, ay, gecenin hanımı ve kraliçesidir. İnkârcıların üçü güneş, günün efendisi ve kralı Osiris'tir. İnkârcıların dokuzu elçi Merkür veya melek Cebrail'dir. Kupa Dokuzlusu, mutluluğun geldiği iyi kaderin hamileliğidir.”

Son olarak M. Vaillant bize, Tarot kartlarınınkiyle aynı büyüklükte, büyük dikdörtgen bölmeler oluşturan karakterlerden oluşan bir Çin diyagramının olduğunu söylüyor. Bu bölmeler altı dikey sütun halinde düzenlenmiştir; ilk beşinin her biri on dört bölmeden oluşur ve toplamda yetmiş olur; altıncısı ise sadece yarısı dolu ve yedi bölme içeriyor. Üstelik bu diyagram yedi sayısının aynı birleşiminden sonra oluşuyor; her tam sütun iki kez yedi veya on dört bölmeden oluşurken, yarım sütun yedi bölmeden oluşur. Tarot'a o kadar benzer ki, ikincinin dört takımı ilk dört sütunu kaplar; beşinci sütunda yirmi bir koz bulunurken, geri kalan yedi koz altıncı sütundadır; sonuncusu yaratılış haftasını oluşturan altı günü temsil eder. Çinlilere göre bu diyagram, imparatorluklarının ilk dönemine, Iao tarafından tufan sularının kurutulduğu döneme kadar uzanıyor. Dolayısıyla sonuç, bunun ya orijinal Tarot ya da onun bir kopyası olduğudur; Her halükarda Tarot Musa'dan önce gelir, çağların başlangıcına veya Zodyak'ın oluşturulduğu döneme atfedilebilir; ve dolayısıyla yaşının altı bin altı yüz yıl olduğu.[237]

"İbranilerin bu kelimeyi aktarma yoluyla oluşturdukları Roman Tarot böyledir. *Tevrat*, Yehova'nın Kanununu ifade eder. O zamanlar, bugünkü haliyle bir oyun olmaktan çok uzak, bir kitaptı ve ciddi bir kitaptı; sembollerin ve amblemlerin, analojilerin veya yıldızlarla insan arasındaki ilişkilerin kitabıydı; büyücünün yardımıyla kaderin gizemlerini açığa çıkardığı kader kitabı. Figürleri, isimleri, sayıları ve bunlardan elde edilen kehanetler, doğal olarak Hıristiyanlar tarafından onun şeytani bir sanatın aracı, bir büyü eseri olarak görülmesini sağlıyordu. Bu, onların aceleciliğinin güveni kötüye kullandığını öğrendikleri anda, bunu ne kadar şiddetle yasakladıkları buradan anlaşılacaktır. *Sagi* halkın güvenilirliğine bağlıydı. Böylece verdiği mesaja olan inanç kaybolarak bir oyun haline gelen Tarot'un resimleri, milletlerin beğenisine ve yüzyılların birbirini takip eden ruhuna göre değişikliğe uğramıştır.[238] Draft oyununun satranç oyunuyla karşılaştırılabilir olması gibi, kombinasyonları da Tarot'unkilerle karşılaştırılabilen modern oyun kartlarımızı bu önemsiz biçimdeki çalışmaya borçluyuz. Bundan, kartların kökeninin yanlış bir şekilde VI. Charles dönemine atfedildiği sonucu çıkıyor ve ayrıca Kastilya kralı XI. Alphons tarafından 1332'den önce kurulan Kemer Tarikatı'nın inisiyelerinin kart oynamama sözü verdikleri de belirtilebilir. . Le Sage bize V. Charles zamanında Siennalı St. Bernard'ın kartları yakmaya mahkum ettiğini ve daha sonra kartların çağrıldığını anlatır. *zaferler* Tarot kartlarından biriyle temsil edilen, muzaffer Osiris veya Hürmüz'ün onuruna oynanan zafer oyunundan sonra. Üstelik kralın kendisi 1369'da kartları yasaklamıştı ve küçük Jean de Saintré'nin bu iltifatla onurlandırılmasının nedeni oynamamasıydı. O günlerde kartlar deniyordu *Naipes* İspanya'da ve *Naibi* İtalya'da, *Naibi* dişi şeytanlar, sibyller ve pythoness'ler.

Tekrar alıntı yaptığımız M. Vaillant, bu nedenle Tarot'un değiştirilip değiştirildiğini düşünüyor; bu, Çin rakamlarını taşıyan Alman örnekleri için geçerli, ancak yalnızca ayrıntıları değiştirilen İtalya örnekleri için geçerli değil; İlkel Mısır hiyerogliflerinin izlerinin kaldığı Besançon'dakiler için. İçinde *Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli* Etteilla ya da Alliette'in Tarot'a ilişkin çabalarının sonuçlarının ne kadar talihsiz olduğunu gösterdik. Bu aydın kuaför, otuz yıl çalıştıktan sonra ancak anahtarları değiştirilmiş bir piç seti üretmeyi başardı.

[237] Vaillant'tan çok önce bu Çince yazıt, bunun Tarot'un bir şekli olduğuna inanan Court de Gebelin tarafından tanımlanmıştı.

[238] Bibliothèque du Roi ve Musée Carrer'de saklanan bazı güzel Tarot kartları, gördüğümüz gibi tartışmalı olan Jacques Gringonneur'un eseriyse, Tarot'un ilk kez 1393'te duyulduğu ve 1423'te St. Siennalı Bernardin, şüphesiz Tarot olan oyun kartlarına karşı vaaz verdiğinde, bunların daha sonraki bir tarihte kullanıldıkları gibi daha erken bir tarihte de aynı şekilde kullanılmış olmaları muhtemeldir.

sayıların artık işaretlere cevap vermediğini. Tek kelimeyle, Etteilla'ya ve onun pek de fazla olmayan zekasının ölçüsüne uygun bir Tarot.

M. Vaillant'ın bu inisiyasyon anahtarının yasal sahiplerinin çingeneler olduğunu ileri sürmesi konusunda pek anlaşamıyoruz. Bunu şüphesiz bazı Kabalistik Yahudilerin sadakatsizliğine veya tedbirsizliğine borçluydular. Çingenelerin kökeni Hindistan'dır veya tarihçileri en azından bu teorinin olasılığını göstermiştir. Günümüze ulaşan Tarot kesinlikle çingenelerin tarotudur ve bize Yahudiye yoluyla gelmiştir. Gerçekte, anahtarları İbrani alfabesindeki harflerle uyum içindedir ve bazı figürler onların biçimlerini bile kopyalamaktadır. Peki çingeneler neydi? Bir şairin dediği gibi: Onlar eski bir dünyanın yozlaşmış kalıntılarıydı; onlar, komünizmleri onların her ülkede yasaklanmasına neden olan Hintli Gnostiklerin bir mezhebiydi; pratikte kabul ettikleri söylenebileceği gibi, onlar ölümcül bir lanetle ele geçirilen Büyük Arcanum'a saygısızlardı. Coşkulu bir fakir tarafından kandırılan bir sürü, kendilerini neredeyse her görevden muaf tutan sözde bir doğa kanunu adına tüm uygarlıklara karşı protesto yapan, dünyayı dolaşan gezginler haline gelmişlerdi. Artık görevi ihlal ederek hakim olmaya çalışan yasa, saldırganlık, yağma ve yağmadır; bu Kabil'in kardeşine karşı kaldırdığı eldir ve toplum kendini savunurken Habil'in ölümünün intikamını alıyor gibi görünmektedir.

1840 yılında, Faubourg St. Antoine'ın bazı teknisyenleri, kendi deyimleriyle, gazeteciler tarafından kandırılmaktan ve hazır konuşma yapanların hırslarına alet olmaktan bıkan saf radikalizm ve radikalizmin bir dergisini kurmaya ve düzenlemeye karar verdiler. kaçınma veya dolambaçlı sözlerden ayrı bir mantık. Bu nedenle bir araya geldiler ve doktrinlerinin sağlam bir şekilde yerleşmesi için tartıştılar; cumhuriyetçi özgürlük, eşitlik ve diğer aygıtları temel aldılar. Ancak özgürlük onlara çalışma ödeviyle, eşitlikle mülkiyet hukukuyla bağdaşmaz göründü ve bu nedenle komünizme karar verdiler. Ancak içlerinden biri, komünizmde en keskin olanın bölünmeye başkanlık edeceğini ve aslan payını alacağını belirtti; bunun üzerine hiç kimsenin fikri üstünlük hakkına sahip olamayacağı hükme bağlandı. Ancak fiziksel güzelliğin bile bir aristokrasi teşkil edebileceğine dikkat çekilerek çirkinlikte eşitlik olması gerektiğine hükmetmişlerdir. Sonunda, toprağı işleyenler yere boyunduruk altına alındığından, gerçek komünistlerin tarımı takip edemeyecekleri, anavatanları için yalnızca dünyayı, aileleri için de insanlığı düşünmeleri gerektiği, dolayısıyla kervanlara ve karavanlara başvurmanın onlara düştüğü anlaşıldı. sonsuza kadar dünyayı dolaş. Biz bir benzetme yapmıyoruz, söz konusu kongrede hazır bulunanları tanıyoruz ve onların dergilerinin başlıklı ilk sayısını okuduk.*İnsani Yardım*1841 yılında bastırılmıştır. Bu konuda dönemin basın raporlarına bakılabilir. Dergi devam etseydi ve yeni başlayan mezhep, aynı dönemde eski avukat Cabet'in yaptığı gibi, İkarya göçü için din değiştirenleri toplasaydı, yeni bir Bohem ırkı örgütlenecek ve serseriler bir ırkı daha fazla sayacaktı.

III. Raymund Lully'nin Efsanesi ve Tarihi

Kilisenin, Gnosis'in küfürlerine karşı öfkeli olması nedeniyle inisiyasyonu yasakladığını açıklamıştık. Muhammed doğu fanatizmini inanca karşı silahlandırdığında, cahil ama dua eden dindarlığın karşısına vahşi ve savaşçı saflığı çıkardı. Halefleri Avrupa'ya ayak bastı ve onu hızla istila etme tehdidinde bulundu. Hıristiyanlar şöyle dediler: İlahi Takdir bizi cezalandırıyor; Müslümanlar cevap verdi: Felaket bizden yana.

Katolik denilen ülkelerde büyücü diye yakılmaktan korkan Yahudi Kabalistler, Arapların arasına sığındılar; çünkü onların gözünde bunlar kâfirdi ama putperest değillerdi. Bazılarının sırlarına ilişkin bilgiye sahip olmalarını kabul ettiler ve zaten zorla fethetmiş olan İslam, çok geçmeden, eğitimli Arapların küçümseyerek "Barbarlar" olarak adlandırdığı kişilere bilim yoluyla da galip gelebileceğini ümit edecek bir konumdaydı. Batı. Fransa'nın dehası, fiziksel güç saldırılarına kendi müthiş çekicinin darbeleriyle karşı çıktı. Müslüman ordularının akıp giden dalgasından önce, zırhlı bir parmak net bir çizgi çizmişti ve güçlü bir zafer sesi seli haykırıyordu: Daha ileri gitmeyeceksin. Bilimin dehası Raymund Lully'yi yetiştirdi ve o, Davut'un Oğlu olan Kurtarıcı için Süleyman'ın mirasını geri aldı; kör inancın çocuklarını ilk kez evrensel bilginin ihtişamına çağıran oydu. Sahte alimler ve kendi kibirleriyle bilge olan insanlar, bu gerçekten büyük adam hakkında küçümseyerek konuşmaya devam ediyorlar; ama popüler içgüdü onun intikamını aldı. Romantizm ve efsaneler onun hikâyesini ele almış ve sonuç olarak kendisi Abelard gibi tutkulu, Faust gibi inisiye olmuş, Hermes kadar simyacı, Aziz Jerome gibi pişmanlık ve bilgi sahibi bir adam, bir gezgin olarak resmedilmiştir. Gezgin Yahudi, aslında Aziz Stephen gibi bir şehit ve ölümüyle neredeyse dünyanın Kurtarıcısı kadar görkemli olan biri.

Romantizmle başlayalım: bilgimiz dahilindeki en dokunaklı ve güzel olanlardan biridir.

1250 yılının bir Pazar günü, aslen Cenovalı olan Ambrosia di Castello adında güzel ve başarılı bir bayan, alıştığı gibi Mayorka adasındaki bir kasaba olan Palma kilisesinde ayin dinlemeye gitti. O sırada sokaktan geçmekte olan seçkin görünüşlü ve zengin giyimli atlı bir süvari, bayanı fark etti ve yıldırım çarpmış gibi yaklaştı. Kiliseye girdi ve büyük verandanın gölgesinde hızla gözden kayboldu. Ne yaptığının bilincinde olmayan şövalye, atını mahmuzladı ve onun peşinden, korkmuş ibadet edenlerin ortasına doğru ilerledi. Şaşkınlık ve skandal büyüktü. Şövalye iyi biliniyordu; o, Adalar'ın Seneschal'i ve Saray Belediye Başkanı Senyor Raymund Lully'ydi. Bir karısı ve üç çocuğu vardı; Ambrosia di Castello da evliydi ve üstelik kusursuz bir üne sahipti. Bu nedenle Raymund Lully büyük bir çapkın olarak görülüyordu. Palma kilisesine atlı girişi tüm kasabada yankılandı ve Ambrosia, büyük bir kafa karışıklığı içinde kocasının tavsiyesine başvurdu. Görünüşe göre mantıklı bir adamdı ve karısının güzelliği genç ve parlak bir asilzadenin kafasını çevirdiği için hakarete uğradığını düşünmüyordu. Ambrosia'ya hayranını kendisininki kadar tuhaf bir çılgınlıkla iyileştirmesini önerdi. Bu arada Raymund Lully, özür dilemek, daha doğrusu kendisini daha da suçlamak için bayana çoktan mektup yazmıştı. Onu harekete geçiren şeyin "tuhaf, doğaüstü ve karşı konulamaz" olduğunu söyledi. Onun onuruna ve bir başkasına ait olduğunu bildiği sevgilere saygı duyuyordu; ama bunalmıştı. Tedbirsizliğinin kefareti için yüksek özveri, büyük fedakarlıklar, gerçekleştirilecek mucizeler, bir Stylite'nin tövbesi ve bir gezgin şövalyenin becerileri gerektiğini hissetti.

Ambrosia şöyle cevapladı: "Sizin doğaüstü olarak adlandırdığınız bir aşka yeterince karşılık vermek, ölümsüz bir varoluş gerektirir. Eğer bu sevgi, her birimizin sevdiği kişilerin hayatları boyunca kahramanca görevlerimize feda edilirse, vicdanın ve dünyanın birbirimizi sevmemize izin vereceği o anda, her türlü şüphenin ötesinde, kendisi için bir sonsuzluk yaratacaktır. . Bir yaşam iksiri olduğu söyleniyor; onu keşfetmeye çalışın ve başardığınızdan emin olduğunuzda gelin ve beni görün. O zamana kadar karınız ve çocuklarınız için yaşayın, ben de sevdiğim koca için yaşayacağım; ve eğer benimle sokakta karşılaşırsan, tanıdığına dair hiçbir işaret yapma."

Belli ki bu bir nezaketti*konge*sevgilisini kıyamete kadar erteleyen; ama o bunu bu şekilde anlamayı reddetti ve o günden itibaren parlak asil, ciddi ve düşünceli simyacıya yer açmak için ortadan kayboldu. Don Juan Faust'a dönüşmüştü. Yıllar geçti; Raymund Lully'nin karısı öldü; Ambrosia di Castello da dul kaldı; ama simyacı onu unutmuş ve yalnızca yüce işine dalmış görünüyordu.

Sonunda bir gün, dul kadın yalnız kaldığında, Raymund Lully'nin haber verildiği duyuldu ve elinde parlak ve kırmızı bir iksirle dolu bir şişe tutan kel ve bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir adam daireye girdi. Dengesiz adımlarla ilerledi, gözleriyle onu aradı. Aradıkları nesne önlerindeydi ama hayalinde her zaman genç ve güzel kalan kadını tanıyamadı.

"Benim," dedi uzun uzun. "Benimle ne yapardın?"

Bu sesin vurguları karşısında simyacı şiddetle irkildi; sevgiyle değişmeden bulmayı düşündüğü kadını tanıdı. Dizlerinin üstüne çökerek kadının ayaklarına kapandı ve şişeyi ona uzattı ve şunu söyledi: “Al onu, iç, hayattır bu. Benim varoluşumun otuz yılı buna dahildir; ama denedim ve bunun ölümsüzlük iksiri olduğunu biliyorum.”

Ambrosia hüzünlü bir gülümsemeyle "Ne?" diye sordu, "onu kendin mi içtin?"

"İki ay boyunca" diye yanıtladı Raymund, "burada bulunana eşit miktarda iksir aldıktan sonra diğer tüm besinlerden uzak durdum. Açlığın sancıları bana eziyet ediyor; ama ölmemiş olmamın yanı sıra, içimde eşi benzeri olmayan bir güç ve yaşamın ortaya çıktığının da bilincindeyim.”

"Sana inanıyorum" dedi Ambrosia, "ama varoluşu koruyan bu iksir, kaybolan gençliği geri getirme konusunda güçsüz. Zavallı dostum, kendine bir bak,” dedi ve önüne bir ayna tuttu.

Raymund Lully irkildi, çünkü otuz yıllık çalışması boyunca kendisini hiç bu şekilde incelemediği efsane tarafından doğrulanmıştır.

"Ve şimdi Raymund," diye devam etti Ambrosia, "bana bak" ve kar gibi beyaz olan saçlarını çözdü; sonra cübbesinin tokalarını gevşeterek, kanser tarafından neredeyse yemiş olan göğsünü ona gösterdi. "Ölümsüzleştirmek istediğin bu mu?" diye sordu acınası bir tavırla.

Sonra simyacının şaşkınlığını görerek devam etti: “Seni otuz yıldır seviyorum ve seni hasta, yaşlı bir adamın bedeninde kalıcı bir hapishaneye mahkûm etmeyeceğim; sen de beni kınama. Hayat dediğin bu ölümü bağışla bana. Yeniden gerçekten yaşayabilmem için gerekli olan değişimin acısını çekmeme izin verin: doğamızı yenileyelim.
sonsuz bir gençlik. Yalnızca mezarın gecesini uzatan iksirinize dair bir dileğim yok: Ölümsüzlüğü arzuluyorum.”

Bunun üzerine Raymond Lully yerde kırılan şişeyi yere attı.

“Seni teslim ediyorum” dedi, “ve senin iyiliğin için hapiste kalacağım. Ben bu dünyada sonsuza kadar yaşayan bir ölüme mahkum edilirken, cennetin ölümsüzlüğünde yaşayın.”

Daha sonra yüzünü ellerinin arasına alıp ağlayarak uzaklaştı. Birkaç ay sonra, Aziz Francis Tarikatı'ndan bir keşiş, Ambrosia di Castello'ya son anlarında yardım etti. Bu keşiş simyacı Raymund Lully'ydi. Romantizm burada biter ve efsane onu takip eder. Bu efsane, Raymund Lully isminin farklı dönemlerindeki birçok taşıyıcıyı tek bir kişilikte birleştirir ve böylece pişmanlık duyan simyacıya birkaç yüzyıllık bir varoluş ve kefaret bahşeder. Talihsiz ustanın doğal olarak ölmesi gereken gün, çözülmenin tüm acılarını yaşadı; sonra, en büyük kriz anında, Prometheus'un akbabasının şölenine devam etmesi gibi, hayatın yeniden bedenini ele geçirdiğini hissetti. Elini ona doğru uzatan dünyanın Kurtarıcısı kederli bir şekilde cennete döndü ve Raymond Lully, ölme umudu olmadan kendisini hâlâ yeryüzünde buldu.

Kendini duaya adadı ve varlığını iyi işlere adadı; Tanrı ona ölüm dışında tüm lütufları bahşetti; ama hepsini tamamlayacak ve taçlandıracak olanın yokluğunda diğerlerinin ne faydası var? Bir gün ona parlak meyveleriyle dolu Bilgi Ağacı gösterildi; varlığı ve onun armonilerini anladı; Kabala'yı kehanet etti; temellerini attı ve evrensel bir bilimin planını çizdi; o andan itibaren aydın doktor olarak selamlandı. Böylece, Tanrı'nın, merhametiyle, büyük adamlara ölümlerinden sonrasına kadar bahşettiği o ölümcül emek ödülü olan şerefi elde etti; çünkü bu, yaşayanları sarhoş eder ve zehirler. Ancak ölüm nedeniyle bu zaferin yerini alamayan Raymund Lully, bu zaferin kendisinden önce yok olacağından korkma fırsatına sahip olabilirdi ve bu arada bu ona ölümsüz talihsizliğinin bir alay konusu gibi görünebilirdi.

Dünyayı ve onun tüm krallıklarını satın alabilmek için nasıl altın yapılacağını biliyordu ama en mütevazı mezarı bile kendine garanti edemiyordu. O, ölümsüzlüğün yoksuluydu. Her yerde ölmek için yalvarıyordu ama kimse ona bunu sağlayamadı. Saray soylusu kendini kaptırmış bir simyacıya, simyacı ise bir keşiş haline gelmişti; keşiş vaiz, filozof, münzevi, aziz ve hepsinden önemlisi misyoner oldu. Arabistan'ın bilginleriyle el ele tutuştu; İslamcılığa karşı zaferle savaştı ve İslam profesörlerinin öfkesinden korkacak her şeye sahipti. Korkacak her şey; bu onun umut edecek bir şeyi olduğu ve umduğu şeyin ölüm olduğu anlamına geliyordu.[239]

En fanatik sınıftan genç bir Arap'ı kendisine refakatçi olarak tuttu ve onun huzuruna Muhammed'in dininin belası gibi poz verdi. Arap efendisine suikast düzenledi; beklediği de buydu; ama Raymond Lully ölmedi; Başarısızlığından dolayı çaresizlik içinde kendini öldüren, affetmeyi çok istediği suikastçıydı, böylece kurtuluş ve huzur yerine vicdana ek bir yük gelmişti.

Tunus'a doğru yola çıktığında yaraları henüz iyileşmemişti; burada Hıristiyanlığı açıkça vaaz ediyordu; ama bilgisine ve cesaretine hayran kalan Bey, onu kalabalığın çılgınlığına karşı korudu ve tüm kitaplarıyla birlikte yeniden gemiye binmesini sağladı. Çok geçmeden aynı bölgelere geri dönerek Bone, Bougia ve diğer Afrika kasabalarında vaaz verdi; Müslümanlar şaşkına dönmüştü ve ona el uzatmaktan korkuyorlardı. Sonunda Tunus'u tekrar ziyaret etti ve insanları sokaklarda toplayarak, oradan kovulmasına rağmen Muhammed'in dinsiz öğretilerini karıştırmak ve İsa Mesih için ölmek için geri döndüğünü ilan etti. Bu sefer koruma mümkün olmadı, öfkeli halk onu avladı, gerçek bir isyan çıktı; onları daha da cesaretlendirmek için kaçtı; zaten birçok darbeyle kırılmıştı, kana bulanmıştı, yaralarla kaplıydı; ama yine de yaşamaya devam etti. Sonunda battı, kelimenin tam anlamıyla bir taş dağının altına gömüldü.

[239]Éliphas Lévi'nin üzerinde çalıştığı Raymund Lully'nin romantik tarihi Jean Marie de Vernon tarafından yazılmıştır.

Efsaneye göre aynı gece, iki Cenevizli tüccar, Steven Colon ve Louis de Pastorga, açık denizde seyrederken Tunus limanından parlayan büyük bir ışık gördüler. Rotalarını değiştirdiler ve kıyıya yaklaştıklarında bu mucizevi ihtişamın uzaklara ve yakınlara yayılan bir taş yığını keşfettiler. Büyük bir şaşkınlık içinde indiler ve sonunda Raymund Lully'nin parçalanmış ama hala nefes alan cesedini keşfettiler. Gemiye alındı ve Mayorka'ya götürüldü; burada şehidin kendi memleketi önünde ölmesine izin verildi. Tanrı onu bir mucizeyle serbest bıraktı ve kefareti böylece sona erdi.

İşte muhteşem Raymund Lully'nin yolculuğu böyle; şimdi gelelim tarihsel gerçeklere.

Aydınlanmış doktor unvanını hak eden filozof ve usta Raymund Lully, Ambrosia di Castello'ya olan talihsiz tutkusuyla ünlenen Mayorka'lı kâhyanın oğluydu.[240]Ölümsüzlük iksirini keşfetmedi ama İngiltere'de Kral III. Edward için altın yaptı ve bu altına adı verildi. *Aurum Raymundi*. olarak adlandırılan, günümüze kadar gelmiş çok nadir bulunan bazı madeni paralar vardır.*Raymundinler*uzmanlar tarafından. Louis Figuier, bunları söz konusu hükümdarlık döneminde vurulan gül soylularıyla özdeşleştiriyor:[241]ve biraz anlamsız bir şekilde, Raymund Lully'nin simyasının, kimyasal süreçlerin günümüzde olduğundan çok daha az mükemmel olduğu bir dönemde tespit edilmesi zor olan altının karmaşıklığından başka bir şey olmadığını öne sürüyor. Buna rağmen Lully'nin bilimsel öneminin farkındadır ve onunla ilgili kararını şu şekilde verir:—

“Dehası insan bilgisinin tüm dallarını kucaklayan ve bir araya getiren Raymund Lully *Ars Magna*Bilimin o zamanki ansiklopedik ilkelerini özetleyen geniş bir felsefe sistemi, kimyagerlere değerli bir miras bırakmayı başaramazdı. Kimyada yaygın olarak kullanılan çeşitli bileşikleri mükemmelleştirdi ve dikkatle tanımladı; tartar ve odun külü yoluyla potasyum karbonat hazırlanmasını, şarap ispirtosunun arıtılmasını, uçucu yağların hazırlanmasını, gümüşün kappellenmesini ve tatlı cıvanın hazırlanmasını ona borçluyuz.”[242]

Gül soylularının altın kadar saf olduğundan emin olan diğer bilim adamları, Orta Çağ'daki pratik kimyanın çok kusurlu süreçlerini göz önünde bulundurarak, Raymund Lully'nin ve aslında diğer ustalarınki gibi dönüşümlerin sadece birer değişim olduğunu öne sürdüler. Gümüş madenlerinde bulunan ve aslında çok sayıda Hermetik sembolde Projeksiyon Tozu'nun etkin ve temel unsuru olarak gösterilen antimonla saflaştırılan altının ayrıştırılması.[243]Kimyanın var olmadığı konusunda onlarla aynı fikirdeyiz.

[240]Tarihsel olarak kesin olan şudur: (*A*) Ambrosia di Castello'nun öyküsü, kök meselesi bakımından, orijinal ve yalnızca kitabın yazarı olan Raymund Lully ile ilgilidir.*Ars Magna*; (*B*) Büyük ihtimalle uydurmadır; (*C*) Çalışmalarını takdire şayan bir şekilde yapan Éliphas Lévi tarafından dekore edilmiş ve dramatize edilmiş olması; (*D*) Aydınlanmış doktorun babasıyla ilgili olarak bildiğimiz tek şey onun büyük bir asker olduğu; (*e*) Simya incelemelerinin yazarının,*Ars Magna*; (*F*) Simya yazarının (1) başka bir Raymund Lully olduğu söyleniyor, sanırım bu sadece eserlerini ünlü bir kişiye babalık etmek için bu ismi aldığı anlamına geliyor ve (2) kapının mühtedi, Yahudi olan bir kişi olmak, ancak bu simya metinlerinin kanıtlarıyla açıkça çelişmektedir; (*G*) Raymund Lully'nin eserleri on sekizinci yüzyılın sonunda sekiz devasa cilt halinde toplandığında, başka bir yerde söylediğim gibi, mistik olan üçüncü bir Raymund Lully'yi buluyoruz; ama gerçek kimliği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

[241]1465 yılında Gül Soylularının yerini Melekler aldı.*sıcaklık*Edward IV.

[242]Louis Figuier tarih kisvesi altında okült aşk romanları yazıyordu ve tarihle ilgili olarak neyden bahsettiğini bilmiyordu.*Ars Magna*. Onun elinden geçtiğini düşünmek için hiçbir neden yok. Küçük simya metinlerinde durum farklıydı; ve onlar hakkında söylediklerini sorgulamak için hiçbir neden yok.

[243]İngiltere'de Raymund Lully adında biri tarafından gerçekleştirilen dönüşümün hikayesi, adı geçen simya metinlerine dayanmaktadır ve bu nedenle hiçbir kanıt değildir ve kendisini Westminster Başrahibi olarak adlandıran John Cremer'in sahte bir Vasiyetnamesi'nden alınmıştır, ancak bu isimde hiç kimse bunu açıklamamıştır. söz konusu ofis, ya sözde dönemde ya da başka bir zamanda.

Söz konusu dönemde, bunun üstadlar tarafından yaratıldığını veya daha doğrusu üstatların büyülü mabedlerin hazinesi olan sentetik sırları kendilerine saklayarak bazı analitik süreçler konusunda çağdaşlarına talimat verdiklerini de ekleyebiliriz. Bunlar daha sonra mükemmelleştirildi, ancak henüz bilim adamlarını, kelimenin tam anlamıyla Hermetik felsefeyi oluşturan o eski senteze ulaşmaya yönlendirmediler.

Onun felsefi*vasiyet*Raymund Lully, bu bilimin tüm ilkelerini, üstü kapalı bir şekilde, ustaların uygulamalarını ve aslında görevlerini takip ederek ortaya koymuştur. Ayrıca bir beste yaptı *Anahtar*-e*vasiyet*bahsedildi ve son olarak bir*Anahtar*-e*Anahtar*ya da daha doğrusu, bizce onun simya üzerine yazılarının en önemlisi olan bir el kitabı. Onun ilkeleri ve prosedür tarzlarının ne saf metallerin gelişmişliğiyle ne de alaşımların ayrılmasıyla hiçbir ortak yanı yoktur. Teorik olarak Geber'in ilkelerine, uygulama olarak ise Arnaldus de Villanova'nın ilkelerine uygundur; doktrin açısından Kabala'nın en yüce fikirlerine uygundur. Cehaletin büyük şeylere getirdiği itibarsızlık nedeniyle cesaretlerinin kırılmasını reddeden bu ciddi beyinler, eğer 19. yüzyıldaki en büyük deha adamları tarafından takip edilen mutlaklık araştırmasını sürdürmek istiyorlarsa, Raymund Lully'nin eklerini Kabalistik olarak incelemelidirler. yaşlı dünya.[244]

Kendini kutsal ortodoksluğun hiyerarşik havariliğine adamış, Aziz Yuhanna'dan sonraki ilk inisiye olan bu seçkin üstadın tüm hayatı, tekrarlıyoruz, dindar temellerde, vaazlarda, muazzam bilimsel çalışmalarda geçti. Böylece, 1276'da Palma'da, Müslüman doktorların çalışmalarını çürütmek ve Mağribiler arasında Hıristiyan inancını vaaz etmek amacıyla, Doğu dilleri ve özellikle Arapça çalışmalarına adanmış bir Fransisken koleji kurdu. John XXI, bu kurumu, papalığının ilk yılında Viterbo'dan 16 Aralık tarihli pastoral bir mektupla doğruladı.

1293'ten 1311'e kadar Lully, Papa IV. Nicholas'tan ve Fransa, Sicilya, Kıbrıs ve Mayorka krallarından aynı amaçla birçok başka kolejin kurulmasını talep etti ve aldı. Gittiği her yerde, insan bilgisinin evrensel bir sentezi olan ve ana hedefi insanlar arasında tek bir dil ve aynı zamanda tek bir düşünce tarzının kurulması olan Büyük Sanatında talimatlar verdi. Paris'i ziyaret etti ve orada en bilgili doktorları hayrete düşürdü; daha sonra İspanya'ya geçerek Complute'ta kaldı ve burada dil ve bilim çalışmaları için merkezi bir akademi kurdu. Bir dizi manastırda reform yaptı, İtalya'ya gitti ve yeni bir askeri düzen için asker topladı; Tapınakçıları kınayan Viyana Konseyi'nde de bu kurumu savundu. Katolik bilimi ve Aziz Yuhanna'nın gerçek inisiyasyonu, Tapınağın koruyucu kılıcını sadakatsiz ellerden kurtarmayı amaçlıyordu. Bu dünyanın büyükleri zavallı Raymund Lully ile alay ettiler ve yine de kendi başlarına onun istediği her şeyi yaptılar. Alaycı bir ifadeyle Fantastik Raymund olarak adlandırılan bu aydınlanmış kişilik, papaların papası ve kralların kralı gibi görünüyor; Eyüp kadar fakirdi ve hükümdarlara sadaka veriyordu; ona aptal deniyordu ve bilgeleri şaşkına çeviren türden bir aptallık içindeydi. Dönemin en büyük siyasetçisi, ciddi olduğu kadar geniş bir zihni de olan Kardinal Ximenes, ondan ilahi Raymund Lully ve en aydın doktor dışında hiç söz etmemişti. Genebrard'a göre 1314'te ya da kitabın önsözünün yazarına göre 1315'te öldü.*Meditasyonlar*Hermit'in

[244]Simyacı Raymund Lully adı altında mevcut olan risaleler, Lenglet du Fresnoy tarafından bu eserin yazarına atfedilenlerle bağlantılı olarak sıralanmıştır.*Ars Magna*. Mangetus kitabında onaltı tane basmıştır.*Bibliotheca Chemica Curiosa*, 1702.*Codicillus*,*Vade Mecum*, veya*Cantilena*74 bölüme ayrılmış önemli bir çalışmadır.

Blaquerne. Seksen yaşındaydı ve zorlu ve kutsal varoluşunun sonu, Aziz Petrus ve Aziz Pavlus'un Şehadet Bayramı'nda geldi.[245]

Büyük Kabalistlerin bir öğrencisi olan Raymund Lully, sistemlerin geleneksel soyutlamalarının yerine sabit bir doğal gerçeklik kavramını koyarak ve skolastisizmin muğlak terimlerinin yerine basit ve doğal bir ifade tarzını koyarak mutlak ve evrensel bir felsefe kurmaya çalıştı. Kendi dönemindeki ilim adamlarının tanımlarını hatalı ve müphem bir yaklaşımla tartışmaları artırdığı için kınamıştır. Aristoteles'e göre insan makul bir hayvandır, ancak onun bir hayvan olmadığı ve nadiren makul olduğu da söylenebilir. Üstelik hayvani ve makul kelimeleri bir araya getirilemez; bu anlamda bir aptal, erkek olamaz vb. Raymund Lully, şeyleri eşanlamlılarına veya yaklaşıklarına göre değil, gerçek isimlerine göre tanımladı; Daha sonra isimleri etimolojik olarak açıkladı. Dolayısıyla -İnsan nedir?- sorusuna, sözcüğün genel kabulünde insan olma durumunu ifade ettiği, ancak özel bir kabulünde alındığında insan kişiliğini ifade ettiği yanıtını verecektir. Peki bu insan kişiliği nedir? Başlangıçta, Tanrı'nın topraktan oluşan bir bedene hayat üfleyerek yarattığı kişiliktir (*humus*); Kelimenin tam anlamıyla o sensin, benim, Peter, Paul vb. Bilimsel jargona alışkın olanlar aydınlanmış doktora herkesin bu şekilde konuşabileceğini söyleyerek itiraz ettiler; böyle bir yönteme dayanarak tüm dünyanın bilgili gibi görünebileceğini; ve akademi doktrininden önce popüler sağduyunun tercih edileceği. Raymund Lully'nin büyük sadeliğiyle cevabı "Ben de bunu diliyorum" oldu. Aydınlanmacı teorisine karşı yapılan çocukça suçlamanın nedeni budur; ve bir anlamda çocukçaydı ama O'nun şunu söyleyen öğüdünün çocuksuluğuyla birlikte: "Bu küçüklerden biri olmadıkça, cennetin Krallığına giremezsiniz." Tanrı'nın ve insanların göksel yaşamının anlayış ve sevgiden başka bir şey olmadığını görerek, Cennetin Krallığı aynı zamanda bilimin krallığı değil mi?

Raymund Lully'nin amacı Hıristiyanlaştırılmış Kabala'yı kaderciliğe karşı koymaktı.*büyü* Arapların gelenekleri, Hindistan'ın geleneklerine karşı Mısır gelenekleri, Kara Büyüye karşı Işığın Büyüsü. Son günlerde Deccal'in öğretilerinin maddeleşmiş bir gerçekçilik olacağını ve kötü büyünün tüm canavarlıklarının yeniden ortaya çıkacağını ifade etti. Bu nedenle zihinleri Hanok'un dönüşüne veya anahtarı Hanok'un hiyeroglif alfabelerinde bulunan bilimin nihai açığa çıkışına hazırlamaya çalıştı. Aklın ve inancın bu uyumlu ışığı, Hıristiyanlığın yeryüzündeki Mesihsel ve evrensel saltanatından önce gelecektir. Lully de gerçek Kabalistler ve kahinler için büyük bir peygamberdi; en azından yüce karakterlere ve asil arzulara saygı duyabilen şüpheciler için ise yüce bir hayalperestti.

[245]Okuyucu bu noktada Raymund Lully'nin hayatı ve yazılarına ilişkin çalışmama başvurabilir.*Simyacı Filozofların Yaşamları*, s. 68-88.

IV. Bazı Simyacılar Üzerine

Nicholas Flamel yalnızca simyaya aittir ve o, yalnızca Saint-Jacques-la-Boucherie sokağı kâtibinin Büyük Eser'in mutlak anahtarlarını bulduğu Yahudi İbrahim'in hiyeroglif kitabı nedeniyle dikkate alınmaktadır. Bu kitap Tarot'un Anahtarları üzerine kurulmuştu ve sadece hiyeroglif ve Hermetik bir yorumdu.*Sefer Yetzirah*. Flamel'in bizzat anlatımından yaprakların sayısının 21 olduğunu, başlıkla birlikte 22 olduğunu görüyoruz.[246]ve her yedinci sayfada boş bir yaprak olacak şekilde üç yedi bölüme ayrılmışlardı. Burada, tüm okült türlerin yüce Kabalistik ve kehanet özeti olan Kıyamet'in, sembollerini her biri arasında cennette sessizlik bulunan üç yedi parçaya böldüğünü ve böylece Kutsal Kitap'taki yazılmamış yaprakla çarpıcı bir benzetme kurduğunu aklımızda tutalım. Flamel'in mistik kitabı.[247]Kıyametin yedilileri şunlardır (*A*) açılacak yedi mühür, yani öğrenilecek yedi gizem ve aşılacak yedi zorluk; (*B*) çalınacak yedi borazan, anlaşılması gereken yedi söz; (*C*) boşaltılacak yedi şişe, bu da buharlaştırılması ve sabitlenmesi gereken yedi maddeyi ifade eder.

Flamel'in eserindeki ilk yedinci yaprağın hiyeroglif karakteri, Firavun'un büyücüleri tarafından getirilen yılanları alt eden Musa'nın asasını taşır. Birbirlerini yutarken görülüyorlar ve figür bir bütün olarak, kübik arabasına Mısır Büyüsünün beyaz ve siyah sfenkslerini taşıyan Tarot'un Galip'ine benziyor. Söz konusu sembol İbn Meymun'un inancındaki yedinci dogmaya tekabül etmektedir: Biz yalnızca tek bir peygamberi kabul ediyoruz, o da Musa'dır. Bilimin ve eserin birliğini temsil eder; ayrıca kompozitlerin çözünmesiyle ve metallerdeki Kükürt ve Tuzun karşılıklı etkisi ile oluşan Bilgelerin Merkürünü temsil eder.

On dördüncü sayfadaki amblem, haç üzerine yerleştirilmiş Bronz Yılan'dı. Haç, saflaştırılmış Kükürt ve Tuzun evliliğini ve ayrıca Astral Işığın yoğunlaşmasını temsil eder. Tarot'taki on dördüncü Trump kartı, biri altın, biri gümüş olmak üzere iki ibrikte sıvıları karıştıran, dünyanın ruhu olan bir meleği tasvir ediyor. Başka bir şekilde formüle edilen aynı semboldür. Flamel'in kitabının 21. sayfasında, su kaynakları ve oraya buraya süzülen yılanların olduğu bir çölle temsil edilen uzay ve evrensel yaşam tipi yer alıyordu.[248]Tarot'ta uzay, gökyüzünün ana yönlerine tahsis edilen dört burçla temsil edilir ve hayat, bir daire içinde dans eden çıplak bir kızla temsil edilir. Flamel yayların ve yılanların sayısını belirtmez, ancak ilki muhtemelen dört tanedir ve Cennet Pantacle'sindeki gibi tek bir kaynaktan fışkırır; yılanlar dört, yedi, dokuz veya on olurdu.

Dördüncü yaprakta Merkür'ün ayaklarını kesmeye hazırlanan Zaman figürü vardı. Yakınlarda kökü mavi, sapı beyaz, yaprakları kırmızı ve çiçekleri altın renginde çiçek açmış bir gül ağacı vardı.[249]Dört sayısı, temel farkındalığın sayısıdır. Zaman atmosferik nitrojendir; tırpanı bu nitrattan elde edilen asittir ve Cıva sabittir

[246]Orijinal metinde bir başlığa atıf yoktur.
[247]Kıyamet'te sadece bir kez "gökte yarım saat kadar bir sessizlik olduğu" belirtiliyor. Bkz. Bölüm VIII, ayet 1.
[248]The *Nicholas Flamel'in Kitabı*sembolleri şu şekilde tanımlamaktadır: (1) Birbirlerini yiyen Asa ve yılanlar; (2) üzerinde bir yılanın çarmıha gerildiği bir Haç; (3) Ortalarında pek çok güzel çeşmenin bulunduğu ve oradan oraya buraya süzülen bir dizi yılanın çıktığı çöller.
[249]Bu yaprağın ön yüzünde Merkür ve Satürn (Flamel'in zannettiği gibi) tasvir edilmiş, arka yüzünde ise sembolik çiçek yer alıyordu. Bunun bir gül olduğu söylenmiyor, sadece güzel bir çiçek olduğu söyleniyor. Gül ağacı beşinci yaprağın ön yüzündeydi.

böylece tuza dönüşür. Gül ağacı, Çalışma'yı ve onun aşamalarını karakterize eden ardışık renkleri temsil eder: Siyah, beyaz ve kırmızı yönlerden geçen ustalıktır ve altından tomurcuklanan ve açılan bir çiçek olarak altının üretildiği bir ustalıktır.

5 sayısı Büyük Gizem'in numarasıdır ve beşinci sayfada her yerde mevcut olan büyük etkeni aramak için gül ağacının etrafındaki toprağı kazan kör adamlar temsil edilmiştir. Daha bilgili olan bazı kişiler, katılaşmış havayı andıran beyaz bir suyu tartıyorlardı.[250]Bu sayfanın arka tarafında güneş ve ayın kanlarıyla yıkandığı masumların katliamı vardı. Hermetik sanatın gerçek sırrı olan bu alegori, Aristeus'un dediği gibi havanın havaya alınması sürecine gönderme yapmaktadır.[251]şunu koyuyor; ya da anlaşılır bir dille konuşursak, havayı kuvvet olarak kullanmak, onu Astral Işık aracılığıyla genişletmek, tıpkı ateşin etkisiyle suyun buhara dönüşmesi gibi. Bu, bilim ve iyi niyetle yönlendirildiğinde, elektriğin, mıknatısların yardımıyla ve operatörün iradesinin güçlü bir şekilde yansıtılmasıyla gerçekleştirilebilir. Çocukların kanı, felsefi ateşin temel bedenlerden çıkardığı temel ışığı temsil eder. Güneş ve ayın yıkanmak için indiği söylendiğinde, buradaki anlam, içindeki gümüşün altına renk kattığı ve altının, içindeki kükürtün gerçek Projeksiyon Tozu'na dönüşmesini sağlayacak bir saflık derecesi elde ettiğidir.

Simya üzerine bir inceleme yazmıyoruz, her ne kadar bu bilim gerçekte Transandantal Büyünün uygulamaya konulması olsa da; onun vahiylerini ve harikalarını başka özel ve daha kapsamlı çalışmalara saklıyoruz.

Popüler gelenek, Flamel'in ölmediğini ve Saint-Jacques-la-Boucherie kulesinin altına bir hazine gömdüğünü doğruluyor. Aydınlanmış üstatlara göre, yedi metalden oluşan levhalarla kaplı bir sedir kutunun içindeki bu hazine, Yahudi İbrahim'e atfedilen, Flamel'in yazısındaki yorumlar ve Projeksiyon Tozu'nun yeterli örnekleriyle birlikte ünlü kitabın orijinal kopyasıydı. denizin Merkür olduğunu varsayarak denizi altına dönüştürmek.

Flamel'den sonra Bernard Trevisan, Basil Valentine ve diğer ünlü simyacılar geldi. Basil Valentine'in on iki Anahtarı aynı anda Kabalistik, büyülü ve Hermetiktir. Daha sonra 1480 yılında Cornelius Agrippa'nın ustası ve orta çağın en büyük dogmatik büyücüsü Trithemius ortaya çıktı. Trithemius, Aziz Benedict Tarikatı'nın, kusursuz ortodoksluğa ve suçlanamaz davranışa sahip bir başrahibiydi. Cesur öğrencisi Agrippa gibi okült felsefe üzerine açıkça yazacak kadar tedbirsiz değildi. Onun tüm büyülü eserleri gizemleri gizleme sanatına yönelirken, öğretisi gerçek ustalar gibi kısa bir ifadeyle ifade edildi. Bu pantacle son derece nadirdir ve onun broşürünün yalnızca birkaç el yazması nüshasında bulunur.*Septem Secundeis*. Polonyalı bir beyefendi ve yüce bir akla ve asil bir kalbe sahip olan Kont Alexander Branistki'nin bize nezaketle gösterdiği ilginç bir örnek var. Pantacle, biri beyaz diğeri siyah olmak üzere tabanda birleştirilen iki üçgenden oluşur. Siyah üçgenin tepesinde çömelmiş bir aptal var, başını güçlükle çeviriyor ve kendi benzerliğinin yansıdığı üçgene hayranlıkla bakıyor. Beyaz üçgenin zirvesinde, hayatının baharında, şövalye gibi silahlanmış, sabit bakışlı, güçlü ve barışçıl bir komuta tavrına sahip bir adam duruyor. Bu üçgenin içinde ilahi tetragramın harfleri yazılıdır. Amblemin doğal ve ekzoterik anlamı şu şekilde bir aforizmayla açıklanabilir: Bilge adam gerçek Tanrı korkusu içinde dinlenir, ama aptal kendi suretinde yaratılmış sahte bir tanrının dehşeti karşısında şaşkına döner. Ancak ustalar, bir bütün olarak pantacle ve daha sonra onun bileşenleri üzerinde meditasyon yaparak, burada Kabalimin son sözünü ve Büyük Arcanum'un anlatılamaz formülünü bulacaklardır. İçinde

[250]Orijinalde katılaşmış havayla ilgili hiçbir referans yoktur.
[251]Aksi takdirde, söylemlerde belirgin bir şekilde yer alan Arisleus *Turba Felsefesi*.

Başka bir deyişle, mucizeler ve harikalar arasındaki ayrım, hayaletlerin sırrı, evrensel manyetizma teorisi ve tüm gizemlerin bilimidir.

Trithemius, tamamen pantacles ile yazılmış bir Büyü tarihini şu başlık altında yazdı: *Veterum Sophorum Sigilla ve Imagines Magicæ*. İçinde onun*Steganografi*Ve*Basımcılık*tüm okült yazıların anahtarını verir ve gerçek büyü ve çağrışım bilimini örtülü terimlerle açıklar. Trithemius, Sihirde ustaların efendisidir ve onu ustaların en bilgesi ve bilgilisi ilan etmekte hiçbir tereddütümüz yok.

Hayatı boyunca arayış içinde olan ve ne bilime ne de huzura ulaşabilen Cornelius Agrippa için durum tam tersidir. Kitapları bilgelik ve güvenceyle doludur; Kendisi bağımsız ve fantastik bir karaktere sahipti, bu yüzden iğrenç bir büyücü sanıldı ve rahipler ve prensler tarafından zulme uğradı. Sonunda kendisine mutluluk getiremeyen bilimlere karşı yazdı ve sefalet ve terkedilmişlik içinde öldü.

Şimdi, yalnızca yaşlı ama aydınlanmış bir kadına duyduğu aşırı mistik sevgiyle tanınan o bilgili ve yüce Postel'in yumuşak ve hoş figürüne geliyoruz. Postel'de, Jeanne Ana'nın müridinden çok farklı bir şey var; ama bayağı beyinler öğrenmektense aşağılamayı tercih ediyor ve onda daha iyi bir şey görmek istemiyorlar. William Postel'in dehasını tanıtmayı teklif etmemiz bunların yararına değil.

Normandiya'nın Barenton bölgesine mensup fakir bir köylünün oğluydu; azmin ve çok fazla fedakarlığın gücüyle, kendi kendine öğrenmeyi başardı ve zamanının en bilgili adamı oldu; ama yoksulluk onu her zaman takip etti ve zaman zaman onu kitaplarını satmaya zorladı. Teslimiyet ve tatlılıkla dolu olarak, bir lokma ekmek kazanmak için emekçi bir adam gibi çalıştı ve sonra çalışmalarına geri döndü. Döneminin bilinen bütün dillerini ve ilimlerini edindi; apokrif İnciller ve İnciller de dahil olmak üzere nadir ve paha biçilmez el yazmaları keşfetti.*Sefer Yetzirah*; kendini aşkın Kabala'nın gizemlerine inisiye etti,[252]ve bu mutlak gerçeğe, tüm felsefelerin ve dogmaların en üstün nedenine duyduğu basit hayranlık nedeniyle, onu dünyaya açıklama tutkusu vardı. Bu nedenle gizemlerin dilini açıkça konuştu ve başlıklı bir kitap yazdı.*Dünyanın Kuruluşundan Gizli Saklanan Şeylerin Anahtarı.*[253]Bu eserini Trent Konsili'nde bir araya gelen babalara ithaf ederek, onları uzlaşma ve evrensel sentez yoluna girmeye davet etti. Kimse onu anlamadı, bazıları onu sapkınlıkla suçladı ve en ılımlıları onun bir aptal olduğunu söylemekle yetindi.

Postel'e göre Teslis, insanı Kendi suretinde ve benzerliğinde yarattı. İnsan vücudu ikilidir ve üçlü birliği iki yarımın birleşmesinden kaynaklanır. İnsan ruhu da ikilidir; bu *düşmanlık*Ve*animasyon*veya akıl ve duygu; aynı zamanda iki cinsiyeti vardır; erkek kafada, dişi ise kalpte ikamet eder. Tamamlanmasında kurtuluş aynı zamanda insanlıkta da ikili olmalıdır; zihin saflığıyla kalbin hatalarını düzeltir ve sonra kalbin cömertliği beynin egoist kısırlığını kurtarmalıdır. Postel'in bakış açısına göre Hıristiyanlık şimdiye kadar yalnızca akıl yürüten akıl tarafından anlaşılmış ve kalbe girmemiştir. Söz erkek kılındı, ama Dünya Söz kadın yapıldığında kurtarılacak. Sevgi ruhunun yüce büyüklükleri, dinin annelik dehası tarafından öğretilecek ve sonra akıl, imanla uyumlu hale getirilecek, çünkü o, bağlılığın kutsal aşırılıklarını kavrayacak, yorumlayacak ve dizginleyecektir.

[252]Tercüme ettiği eski bir hikaye var.*Sefer Ha Zohar*Latince'ye çevrildi, ancak el yazması hiçbir zaman bulunamadı.

[253]İlk olarak Basel'de, ardından 1646'da Amsterdam'da yayımlandı. 1899'da ikinci baskısı Fransızcaya çevrildi. Mistik bakış açısından dikkatli bir okumayı hak ediyor ve karşılığını alacak.

Dinin Hıristiyanların çoğunluğu tarafından nasıl anlaşıldığına dikkat edin; yalnızca cahil ve zulmeden bir tarafgirlik, batıl inançlı ve aptalca bir inat ve her şeyden önce korku - temel korku - olarak. Bu neden? Çünkü bunu söyleyenlerde kadın kalbi yoktur, çünkü onlar tüm dinleri açıklayan o anne sevgisinin ilahi coşkularına yabancıdırlar. Beyni istila eden ve ruhu bağlayan güç, iyi, anlayışlı ve tahammüllü Tanrı'nın gücü değildir; kötü, embesil ve korkak Şeytan'ındır. Bu şekilde, İlahi olana duyulan sevgiden çok şeytan korkusunun olduğu ortaya çıkıyor. Donmuş ve buruşmuş beyin, ölü kalbin üzerinde bir mezar taşı gibi ağırlık yapar. Kalp lütufla yükseldiğinde, anlayış için ne büyük bir uyanış, akıl için ne büyük bir yeniden doğuş, hakikat için ne büyük bir zafer olacaktır. Bunu neden anlayan ilk ve neredeyse tek kişi benim ve dirilişe kavuşan, hiçbir şey duymayan ölüler arasında tek başına ne yapabilir? Bu yüzden gel ve çabuk gel, ey ana-ruh, Venedik'te bana Tanrı'nın ilham verdiği bir bakirenin ruhunda görünen; inin ve yeni dünyanın kadınlarına kurtarıcı misyonlarını ve kutsal ve ruhsal yaşamın havariliğini öğretin.

Postel'in bu asil ilhamlarını Venedik'te tanıştığı Jeanne adlı dindar bir kadına borçlu olduğu bir gerçektir. O, bu seçilmiş ruhun ruhani danışmanıydı ve onun etrafında dönen mistik şiir akımına kapılmıştı. Efkaristiya'yı ona verdiğinde gözlerinde parıldadı ve şekli değişti ve elli yaşın üzerinde olmasına rağmen, zavallı rahip masum bir şekilde onu on beşten daha azına alacağını itiraf etti: kalplerindeki sempati de öyle değişti. onu gözlerinde. Bu tür göksel halüsinasyonları ve lirik çocuksulukları, iki bakire varlık arasındaki böylesine mistik bir evliliği, iki saf ruhtaki bu kadar olağanüstü aşk coşkularını anlamak için çilecilik yaşamını takip etmiş olmak gerekir. Onda, dünyanın yeniden canlanacağı İsa Mesih'in yaşayan ruhunu fark etti. Şeytan'ın iğrenç hayaletini tüm zihinlerden uzaklaştıracak olan bu kalp ışığını gördüm, diyor; bu benim hayallerimin kuruntusu değil; o dünyaya geldi, bir hizmetçide ete büründü, onun içinde geleceğin dünyasının anasını selamladım. Bu, Postel'i tercüme etmekten ziyade analiz etmektir, ancak duygularının ve dilinin hızlı bir şekilde kısaltılması, onun mecazi olarak konuştuğunu ve bilgili Cizvit Desbillons'un Postel'in hayatı ve eserleri hakkındaki notunda ileri sürdüğü gibi, hiçbir şeyin Postel'den daha ileri olmadığını açıkça ortaya koyacaktır. Düşünceleri, bazılarının iddia ettiği gibi, onu yalnızca alçakgönüllü erdemlerinin parlaklığıyla kendine çeken bu zavallı hastane kız kardeşinde tanrısallığın ikinci bir enkarnasyonunu temsil etmekten çok. Postel'e iftira atan ve alay edenlerin bir Mère Jeanne'ye bile değmeyeceğinden kesinlikle eminiz.

Postel ve rahibenin mistik ilişkileri yaklaşık beş yıl devam etti ve bu sürenin sonunda öldü; itirafçısına kendisinden asla ayrılmayacağına, ancak maddi yaşamın bağlarından kurtulduğunda ona yardım edeceğine dair güvence verdi. Postel "Sözünü tuttu" diyor; “Paris'te benimle birlikteydi, kendi ışığıyla beni aydınlattı ve aklımla inancımı uyumlu hale getirdi. Cennete yükselişinden iki yıl sonra, onun manevi bedeni ve maddesi içime indi ve tüm bedenime hissedilir bir şekilde nüfuz etti, böylece bende yaşayan benden ziyade o oldu. Bu deneyimden sonra Postel kendisini her zaman dirilmiş bir varlık olarak görmüş ve imzasını atmıştır.*Postellus Restitutus*. Aslına bakılırsa ilginç bir sonuç ortaya çıktı; beyaz saçları yeniden siyaha döndü, kırışıklıkları kayboldu ve daha önce sadeliği ve uyanıklığı nedeniyle zayıflamış ve soluklaşmış olan yüzü gençliğin kırmızı rengine büründü. Alaycı biyografi yazarları onun saçını ve yüzünü boyadığını iddia ediyor; Onu bir aptal olarak resmetmek yeterli değildi ve onun asil ve cömert karakterinden bir hokkabaz ve şarlatan ortaya çıktı. Soğuk ve şüpheci zihinlerin, coşkulu kalpler hakkında hüküm verirken gösterdikleri aptallık veya kötü niyet, şüphesiz, bu ikincilerin belagatli mantıksızlıklarından daha harikuladedir.

Peder Desbillons şöyle yazıyor: “Bu hayal edilmişti ve anladığım kadarıyla hâlâ Jeanne Ana tarafından gerçekleştirilen yenilenmenin onun sisteminin temeli olduğuna inanılıyor; ancak onun varlığının farkına varmadan önce tamamen gelişmişti ve ölümünden birkaç yıl önce bunu yapmadığı sürece asla ondan ayrılmadı. İsa Mesih'in Havariler tarafından kurulan Evanjelik saltanatının, aklın ışığıyla zorlanmadıkça artık Hıristiyanlar arasında sürdürülemeyeceği veya kafirler arasında yayılabileceği aklına gelmişti. Kendisini kişisel olarak etkileyen bu prensibe, Fransa kralının evrensel monarşiye geçiş hedefi olan bir ilke daha ekledi. İkinci Gelişin yolu, kalplerin fethi ve zihinlerin ikna edilmesiyle hazırlanmalı ki, bundan sonra tek bir iman olsun ve İsa Mesih tek bir kral kişiliğinde ve tek bir yasa uyarınca tüm dünyaya egemen olsun.” Peder Desbillons'a göre bu, Postel'in deli olduğunu kanıtlıyor. Dinin, öğretisinin yüce mantığıyla zihinlere hakim olması gerektiğini ve monarşinin güçlü ve kalıcı olabilmesi için, barışın egemenliği altında kamu refahının zaferleriyle kalpleri birbirine bağlaması gerektiğini düşündüğü için delirdi. Her gün hakkında konuştuğumuz krallığın geleceğine inandığım için deliriyorum: O'nun krallığı geliyor. Delidir çünkü yeryüzünde akla ve adalete inanmıştır. Aslında doğru konuştular; zavallı Postel delirmişti. Deliliğinin kanıtı, daha önce de söylediğimiz gibi, Trent Konsili Babalarına mektup yazarak, onlardan tüm dünyayı kutsamaları ve hiç kimseye karşı lanetlememeleri yönünde ricada bulunmasıdır. Başka bir örnek olarak, Cizvitleri din değiştirmeye ve onların insanlar arasında evrensel uyumu -hükümdarlar arasında barışı, rahipler arasında aklı ve bu dünyanın prensleri arasında iyiliği- vaaz etmelerini sağlamaya çalıştı. Kısacası, son ve en büyük delilik olarak, bu dünyanın menfaatlerini ve büyüklerin lütfunu ihmal etmiş, daima tevazu ve yoksulluk içinde yaşamış, ilim ve kitaplarından başka hiçbir şeye sahip olmamış, hak ve adaletten başka bir şey arzulamamıştır. Tanrı zavallı William Postel'in ruhuna huzur versin.

O kadar yumuşak huylu ve iyi biriydi ki dini amirleri ona acıdılar ve muhtemelen, daha sonra La Fontaine hakkında söylendiği gibi, onun kötü olmaktan çok aptal olduğunu düşünerek, onu geri kalan süre boyunca manastırına kapatmakla yetindiler. onun günlerinden. Postel, hayatının sonuna doğru bu şekilde sağlanan sessizlik için minnettardı ve üstlerinin talep ettiği her şeyi geri çekerek huzur içinde öldü. Evrensel uyumun insanı anarşist olamaz; o her şeyden önce katoliklerin en samimisi ve Hıristiyanların en mütevazısıydı. Postel'in eserleri bir gün yeniden keşfedilecek ve merakla okunacak.

Theophrastus Aureolus Bombast adlı ve Sihir Dünyasında meşhur Paracelsus ismiyle tanınan bir başka manyağa geçelim. Bu usta hakkında anlatılanları özetlemeye gerek yok.*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*ancak Paracelsus'un restore ettiği okült ilaca bir şeyler eklenebilir. Bu gerçekten evrensel tıp, ustaların sıvı veya içilebilir altın olarak adlandırdığı geniş bir ışık teorisine dayanmaktadır. Titreşimleri her şeyin hareketi ve yaşamı olan yaratıcı etken ışık; evrensel eterde saklı olan ışık, soğurucu merkezler etrafında yayılır, bu merkezler doygun hale gelince hareketi ve yaşamı yansıtır, böylece yaratıcı akımlar oluşturur; yıldızlarda astralize edilen, hayvanlarda hayvanlaştırılan, insanlarda insanlaştırılan ışık; bitkilerde yaşayan, metallerde parıldayan, Doğanın tüm formlarını üreten ve hepsini evrensel sempati yasalarıyla dengeleyen ışık - bu, Paracelsus'un kehanet ettiği, kanı tentürleyen, kandan salınan manyetizma fenomenini sergileyen ışıktır. akciğerlerin hermetik körükleri tarafından solunup dışarı atılan hava. Kan daha sonra gerçek bir yaşam iksiri haline gelir; burada yakut ve manyetik hayati ışık kürecikleri hafif yaldızlı bir sıvı içinde yüzer. Bu kürecikler, insan bedeninin bir kısaltması olduğu dünyanın tüm biçimlerini almaya hazır gerçek tohumlardır. Seyreltilebilir ve pıhtılaşabilirler, böylece sinirlerde ve kemikleri çevreleyen ette dolaşan sıvıları yenilerler. Dışarıya yayılırlar, daha doğrusu seyrekleşerek ışık akımları tarafından çekilirler ve

Astral bedende - vecdin hayal gücüyle genişleyen o iç ve ışıklı bedende - dolaşırlar, öyle ki bazen kanları, bunlara nüfuz edildiğinde ve astral bedenle özdeşleştirildiğinde uzaktaki nesneleri renklendirir. Okült tıp üzerine özel bir çalışmada burada belirtilenler, bilim adamlarına ilk bakışta ne kadar garip ve paradoksal görünse de kanıtlanacaktır.[254] Paracelsus'un ortaya koyduğu tıbbın temelleri bunlardı; ışığın sempatisiyle iyileşti; ilaçları astral beden geri çekildiğinde hiçbir şey hissetmeden parçalanabilen ve tamamen pasif olan dışsal maddi bedene değil, iç ortama, duyuların kaynağı olan araca verdi. Bunların özünü sempatik özlerle yeniledi. Örneğin, dökülen kana güçlü reaktifler uygulayarak yaraları iyileştirdi, böylece fiziksel ruhunu ve arıtılmış öz suyunu vücuda geri gönderdi. Hastalıklı bir uzvu iyileştirmek için balmumundan bir uzuv yaptı ve irade gücüyle hastalıklı uzvun manyetizmasını oraya aktardı. Daha sonra balmumuna vitriol, demir ve ateşle muamele etti, böylece balmumu parçasının bir ek ve eklenti haline geldiği hasta kişinin kendisi üzerinde hayal gücü ve manyetik yazışmalarla tepki verdi. Paracelsus kanın gizemlerini biliyordu; Baal rahiplerinin neden etlerine bıçaklarla kesikler attıklarını ve sonra gökten ateş indirdiklerini biliyordu; Doğuluların neden bir kadının önünde fiziksel sevgi uyandırmak için kanlarını akıttıklarını biliyordu; dökülen kanın intikam ya da merhamet için nasıl haykırdığını ve havayı melekler ya da şeytanlarla doldurduğunu biliyordu. Kan rüyaların aracıdır ve Astral Işıkla dolu olduğundan uyku sırasında beyindeki görüntüleri çoğaltır. Kürecikleri biseksüel, manyetize ve metal kaplı, sempatik ve iticidir. Dünyadaki tüm formlar ve görüntüler fiziksel ruhtan veya kandan çağrılabilir.

Saygıdeğer gezgin Tavernier "Baroche'ta" diyor.[255]“Agra'dan Surat'a giderken İngiliz cumhurbaşkanıyla belli bir günde ulaştığım birinci sınıf bir İngiliz evi var. Ayrıca bazı hokkabazlar da geldi, mesleki becerilerinin bir kısmını sergilemek için izin istediler ve başkan bunu görmeyi merak etti. İlk önce büyük bir ateş yaktılar, demir zincirleri ısıttılar, sonra onları vücutlarına sardılar ve sonuçta acı çekiyormuş gibi davrandılar, ancak hiçbir zarar gelmedi. Daha sonra bir parça odun alıp yere koydular ve seyircilerden birinden hangi meyveyi sevdiğini seçmesini istediler. Seçimi mangoya düştü ve bunun üzerine sanatçılardan biri ona bir kefen sardı ve beş altı kez yere çömeldi. Çarşafın kıvrımından adamın ne yaptığını görebildiğim üst kattaki odaya çıkma merakım vardı. Aslında koltuk altlarındaki eti usturayla kesiyor ve kanını tahtaya sürüyordu. Her ayağa kalktığında orman gözle görülür biçimde büyüyordu; üçüncüsünde dallar ve tomurcuklar oluşmuş, dördüncüsünde ağaç yapraklarla kaplanmış, beşincisinde ise çiçekler açmıştı.

“İngiltere cumhurbaşkanı, Hollandalı komutanın çocuğunu vaftiz etmek için Amadabat'tan papazını getirmişti; başkan vaftiz babası gibi davranıyordu. Şunu da belirtmek gerekir ki Hollandalıların, askerlerin ve tüccarların bir araya toplandığı yerler dışında papazları yoktur. İngiliz din adamı, Hıristiyanların bu tür gösterilere yardım etmesine izin veremeyeceğini söyleyerek başladı ve sanatçıların bir parça kuru odundan yarım saatten az bir sürede nasıl dört veya beş fit yüksekliğinde bir ağaç çıkardıklarını görünce itiraz etti. İlkbaharda olduğu gibi yaprakları ve çiçekleri olan bu işe son vermeyi görev bildi. Bu nedenle bu tür olaylara tanık olmakta ısrar edenlere cemaat uygulamayacağını duyurdu. Bu nedenle başkan hokkabazları görevden almak zorunda kaldı.”

[254]Bu söz, Éliphas Lévi'nin yerine getirilmemiş başka bir niyetini temsil ediyor.
[255]Görmek*Les Six Voyages de Jean Baptiste Tavernier, en Turquie, en Perse et aux Indes*, Paris, 1676. Beş Fransızca baskısı vardı ve çalışma İngilizceye de çevrildi.

Bu alıntıyı kendisine borçlu olduğumuz Dr. Clever de Maldigny, mangoların büyümesinin bu şekilde aniden durdurulmasından üzüntü duymaktadır, ancak bu olayı açıklamamaktadır. Bize göre bu, kanın parlak ışığının manyetizmasına hayran kalma durumuydu; bu, aynı bitkinin küllerini içeren bir kapta yaşayan bir bitkinin uzun süre boyunca ortaya çıkmasını sağlayan palingenesis olarak adlandırılan olayla aynı olan mıknatıslanmış bir elektrik olgusuydu. öldüğünden beri.

Paracelsus'un bildiği sırlar bunlardı ve bu gizli doğal güçlerin tıp amaçlarına uygulanması sayesinde hem hayranlar hem de düşmanlar edindi. Zaten Postel gibi basit bir kişilik değildi; doğası gereği saldırgandı ve şarlatan tipindeydi; o da tanıdık ruhunun büyük kılıcının kabzasında saklı olduğunu ve asla yanından ayrılmadığını doğruladı. Hayatı aralıksız bir mücadeleydi; gezdi, tartıştı, yazdı, öğretti. Ahlaki zaferlerden ziyade fiziksel sonuçlar konusunda daha istekliydi ve pratik sihirbazlar arasında birinci olmasına rağmen bilgelik ustaları arasında sonuncuydu. Felsefesi bilgelik üzerineydi ve kendi adına bunu şöyle adlandırdı:*felsefe destanı*.[256]Hiçbir şeyi tam olarak bilmeden herkesten daha fazla kehanet yaptı. Yorumlarındaki acelecilik dışında, onun sezgilerine denk hiçbir şey yoktur. Bazı biyografi yazarlarına inanabilirsek, cesur deneyimlere sahip, kendi fikirleriyle, kendi konuşmalarıyla sarhoş olmuş, bazen de başka türlü sarhoş olmuş bir adamdı. Bıraktığı eserler bilim açısından kıymetlidir ancak dikkatli okunması gerekir. Ona, kahin anlamında anlaşılan ilahi Paracelsus denebilir; o bir kahindir ama gerçek bir usta değildir. O her şeyden önce bir hekim olarak mükemmeldir, çünkü o Evrensel İlacı bulmuştu. Buna rağmen ömrünü uzatamadı ve henüz gençken, çalışmaktan ve aşırılıklardan yıpranarak öldü.[257] Çağdaşlarının yararlanamadığı keşifler nedeniyle arkasında fantastik ve belirsiz bir ihtişamla parlayan bir isim bıraktı. Son sözünü söylememişti ve Hanok ve Aziz Yuhanna gibi hakkında söylenebilecek gizemli varlıklardan biridir: O ölmedi ve son günden önce dünyaya tekrar gelecek.

[256]Bu aslında özel bir incelemenin başlığıdır, ancak aşırı derecede uzun olduğundan ve*çok amaçlı bilmece*Onun felsefesini geniş anlamda temsil etmek haksızlık sayılamaz.
[257]Paracelsus'un en son ve en başarılı savunucusu, aşırılık suçlamasının düşmanları tarafından icat edildiğini söylüyor. Bkz.*Paracelsus'un Hayatı*, Bayan Anna M. Stoddart, 1911.

V. Bazı Ünlü Büyücüler ve Büyücüler

Dante'nin yapıtları üzerine yapılan çok sayıda yorum ve araştırma arasında, bildiğimiz kadarıyla hiç kimse bu yapıtın esas karakteristiğine işaret etmemiştir. Görkemli Ghibelline'in başyapıtı, gizemlerin cüretkar bir şekilde açığa çıkarılmasıyla papalığa karşı bir savaş ilanıdır. Dante'nin destanı Johannite ve Gnostiktir; Bu, Kabalistik rakamların ve sayıların Hıristiyan dogmalarına cesurca uygulanmasıdır ve ayrıca buradaki mutlak unsurun gizli bir inkarıdır; doğaüstü dünyalara yaptığı ziyaret, Eleusis ve Thebes Gizemlerine bir inisiyasyon gibi gerçekleşir. Yeni Tartarus'un çevrelerinde Virgil tarafından yönlendiriliyor ve korunuyor; sanki Pollio'nun oğlunun kaderinin şefkatli ve melankolik peygamberi, Floransalı şairin gözünde Hıristiyan destanının gayri meşru ama gerçek babasıymış gibi. Virgil'in pagan dehası sayesinde Dante, umutsuzluk cümlesini okuduğu kapının üstündeki uçurumdan çıkar; başının üstünde durarak, yani dogmayı tersine çevirerek kaçar. Aynı şekilde, canavarca bir merdiven gibi, iblisin kendisini kullanarak ışığa doğru yükselir; dehşetin gücüyle dehşetten, dehşetin gücüyle korkunçtan çıkar. Görünüşe göre cehennemin yalnızca kendilerine geri dönemeyenler için çıkışsız olduğuna tanıklık ediyor; Çok tanıdık bir ifade kullanmam gerekirse, şeytanı doğasına karşı alır ve cesaretle özgürleşmeye ulaşır.[258]Bu gerçekten Protestanlığın aşıldığı bir durumdur ve Roma'nın düşmanlarının şairi, Faust'un mağlup Mephistopheles'in başı üzerinde cennete yükseldiğini zaten tahmin etmiştir. Aynı zamanda Dante'nin cehenneminin olumsuz bir araftan başka bir şey olmadığını da gözlemleyin; bu onun arafının sanki bir kalıp içindeymiş gibi cehenneminde şekillendiği anlamına gelir; körfezin kapağı ya da tıpası gibidir ve Cennete tırmanan Floransalı devin Araf'ı cehenneme tekmelemek niyetinde olduğu anlaşılacaktır.[259]

Onun cenneti, Hezekiel'in pantacle'ı gibi, bir haçla bölünmüş bir dizi Kabalistik daireden oluşur; Bu haçın ortasında bir gül çiçek açıyor, böylece ilk kez halka açık bir şekilde ortaya çıkıyor ve Gül Haçlıların sembolünü neredeyse kategorik olarak açıklıyor. İlk kez söylüyoruz çünkü 1260 yılında, yani Dante'nin doğumundan beş yıl önce ölen Lorrisli William, bu eseri tamamlamamıştı.*Gülün Romantizmi*elli yıl kadar sonra mantosu Clopinel'in üzerine düşüyor. Belli bir şaşkınlıkla keşfedilecek ki*Gülün Romantizmi*ve*İlahi Komedya*tek bir çalışmanın iki zıt biçimidir: ruhun bağımsızlığıyla erginlenme, tüm çağdaş kurumlara dair hiciv ve Gül Haç Kardeşliği'nin büyük sırlarının alegorik bir formülü.

[258]Dante'yi yanlış alıntılayan Éliphas Lévi, onun da aynı tür zihinsel yolculuğu gerçekleştirdiğini ve aynı şekilde dogmayı tersine çevirerek kaçtığını savundu. Başka bir yerde şöyle diyor: “Körfezden körfeze ve dehşetten dehşete uçurumun yedinci çemberinin dibine indikten sonra... Dante... teselli bulmuş ve muzaffer bir şekilde ışığa doğru yükseldi. Biz de aynı yolculuğu yaptık ve yüzümüzde sükûnet, kalbimizde huzurla kendimizi dünyanın karşısına çıkarıyoruz... insanlığa cehennemin, şeytanın... ve diğer tüm kasvetli fantazmagorilerin bir kabus olduğuna dair güvence vermek için. delilik."

[259]Yorumlanması*İlahi Komedya*Papalığa karşı bir savaş eyleminin somutlaştırılması olarak Gabriele Rossetti tarafından 1830'larda başlatıldı.*Reformasyona yol açan Papalık Karşıtı Ruh Üzerine İncelemeler*. Éliphas Lévi'nin Johannite adını verdiği belirsiz ve şüpheli ilkelerin yerine Albigenses ve Waldocular'ın öğretilerini koyuyor. İtalyan geliştiricisinden devralınan aynı tez, aynı ilgiyle ilk olarak Eugène Aroux tarafından da sürdürüldü.*Les Mystêres de la Chevalerie*ve daha sonra Dante çevirisine eklenen büyük açıklamalarda. İkinci çalışma 1856'da ortaya çıktı. Lévi'nin yorumu Aroux'nunkinin bir çeşididir. Fransız yazarın incelemeleri eleştiri için bir neşe kaynağıdır. Bir anıt daha üretti*Dante, Hérétique, Revolutionnaire ve Socialiste*, 1854. Kendisi Latin Kilisesi'nin sadık bir üyesiydi, ancak bence kitapları Roma'da yakılsaydı inananlar arasında büyük bir sevinç yaşanırdı.

Büyücülüğün bu önemli tezahürleri Tapınakçıların düşüşüyle örtüşüyor, çünkü Jean de Meung veya Dante'nin yaşlılık çağındaki çağdaşı olan Clopinel, en iyi yıllarında Güzel Philip'in sarayında gelişti. *Gülün Romantizmi* eski Fransa'nın destanıdır, önemsiz bir biçimde derin bir çalışmadır, Apuleius'unki gibi öğretilen okült gizemlerin açığa çıkışıdır. Flamel, Jean de Meung ve Dante'nin gülleri aynı çalıya aittir.

Dante gibi bir dahi, kafir olamaz. Büyük adamlar zekaya ivme kazandırır ve bu ivme, huzursuz sıradanların başlattığı faaliyetlerde daha sonra etkisini gösterir. Dante'yi hiç okumamış olabiliriz ve Luther tarafından da kesinlikle anlaşılmamış olabilir. Buna rağmen, şairin güçlü düşüncesiyle verimli hale getirilen Ghibelline'lerin misyonu, yavaş yavaş imparatorluğu papalığa karşı yükseltti; yüzyıldan yüzyıla çeşitli isimler altında sürdürüldü ve sonunda Almanya'yı Protestanlaştırdı. Reformasyon'u başlatan kesinlikle Luther değildi; Luther'i ele geçiren ve onu ileri iten de ikincisiydi. Bu kare omuzlu keşiş yalnızca inatçılığı ve cesaretiyle övünebilirdi ama o, devrimci fikirler için gerekli bir araçtı. Luther anarşik teolojinin Danton'uydu; batıl inançlı ve aceleciydi, şeytanın takıntılı olduğuna inanıyordu; Kiliseye karşı argümanlarını dikte eden, ona bağıran, saçma sapan şeyler söyleten ve her şeyden önce yazdıran şeytandı. Tüm Kabil'lerin ilham verici dehası o zamanlar mürekkepten başka bir şey istemedi ve Luther'in kaleminden akan bu sıvı göz önüne alındığında, yakında bir kan denizi olacağına dair güvence verdi. Luther gerçeğin bilincindeydi ve şeytandan nefret ediyordu çünkü o başka bir ustaydı; bir gün, sanki onu şiddetli içkiyle doyurmak istermiş gibi, mürekkepli boynuzu kafasına fırlattı. Bölüm, I. Charles'ın ölüm fermanını imzalarken suç ortaklarına mürekkep süren şakacı kral katilini hatırlatıyor.

Luther'in yöntemi şuydu: "Papacı değil Türk;" ve aslında protestanlığın kökeninde, İslamcılık gibi, geleneksel bir kült halinde örgütlenmiş basit Deizm vardır veya ondan farklıysa, yalnızca Katolikliğin kalıntılarının kusurlu bir şekilde silinmesi nedeniyledir. Katolik dogmasının reddi açısından Protestanlar, az sayıda hurafeleri olan Müslümanlar, az da olsa peygamberdirler.

İnsanlar, tüm zamanların mürtedlerinin bolca kanıtladığı gibi, şeytandan vazgeçtiklerinden daha az isteksizce Tanrı'dan vazgeçiyorlar. Anarşi nedeniyle hızla alt bölümlere ayrılan Luther'in müritlerinin tek bir ortak inanç bağı vardı; hepsi Şeytan'a inanıyordu ve isyan ruhları onları Tanrı'dan uzaklaştırdıkça büyüyen bu hayalet, sonunda korkunç boyutlara ulaştı. Würtemberg'in başdiyakozu Carlostad, bir gün kürsüdeyken siyah bir adamın tapınağa girdiğini, onun önüne oturduğunu ve vaazı boyunca korkunç bir sabitlikle ona baktığını gördü. Endişelendi, kürsüden çıktı ve yardımcıları sorguya çekti; ama kimse hayaleti görmemişti. Carlostad dehşet içinde eve döndü; siyahlı bir yabancının onu aradığını ve üç gün içinde geri döneceğine söz verdiğini söyleyen oğullarının en küçüğü tarafından karşılandı. Halüsinasyon gören başdiyakozun kafasında şüpheye yer yoktu; o yabancı onun vizyonunun hayaletiydi. Korkusundan ateşi çıktı, yatağa çekildi ve üçüncü günden önce öldü.

Bu mutsuz sapkınlar kendi gölgelerinden korkuyorlardı; vicdanları katolik kalmış ve onları acımadan cehenneme göndermişti. Bir akşam eşi Catherine de Bora ile birlikte yürürken Luther, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı ve derin bir iç çekerken alçak sesle şöyle dedi: "Ah, hiçbir zaman göremeyeceğim güzel gökyüzü!" "Ne!" diye bağırdı karısı. "O halde mahkum edildiğinizi mi düşünüyorsunuz?" Luther şu cevabı verdi: "Yeminlerimize sadık kalmadığımız için Tanrı'nın bizi cezalandırmayacağını kim bilebilir?" Catherine'in özgüven eksikliğini görerek onu lanetlediğini ve onu terk ettiğini varsayarsak, İlahi Uyarı'nın üstesinden gelen reformcunun onun cezai suçunu daha sonra fark etmesi mümkün olabilir.

ilk eşi olan kiliseye ihanet ederek, isteyerek ayrıldığı manastıra ağlayarak dönecekti. Ama kibirlilere karşı koyan Tanrı, şüphesiz onu bu kurtarıcı sıkıntıya layık bulmadı. Luther'in evliliğinin kutsala saygısızlık komedisi, onun gururunun ilahi cezasıydı ve günahında inatla kaldığı için, bu ceza her zaman yanındaydı ve sonuna kadar onunla alay ediyordu. Şeytan ve karısı arasında öldü; birinden dehşete düştü, diğerinden ise fazlasıyla utandı.

Yolsuzluk ve batıl inanç çok iyi bir şekilde bir araya geliyor. Aynı derecede zulüm ve saflık içeren ahlaksız Rönesans dönemi kesinlikle aklın ikinci doğuşu dönemi değildi. Catherine de Médicis bir büyücüydü, Charles IX büyücülere danıştı, Henry III bağlılık ve sefahatle oynadı. O zamanlar astrologların en parlak dönemiydi, ancak içlerinden birkaçı zaman zaman tahminlerini değiştirmelerini sağlamak için işkence görüyordu. Üstelik zehirleme işine biraz bulaşan ve celladın ipini hak eden saray büyücüleri de vardı. *Trois-Échelles* Charles IX'un büyücüsü bir hokkabaz ve düzenbazdı; bir gün Kral'a itirafta bulundu ve yaptığı kötülükler hiç de hafife alınacak şeyler değildi; Kral onu affetti, ancak hastalığın tekrarlaması halinde darağacında tedavi edileceğine söz verdi; tekrar kötüleşti ve zamanı gelince asıldı.[260]

Birlik, zayıf ve sefil III. Henri'nin ölüm yeminini ettiğinde büyücülüğe ve kara büyüye başvurdu. L'Étoile[261] Birlik rahiplerinin ayin yaptığı sunakların üzerine Kral'ın balmumu heykelinin yerleştirildiğini ve bu heykelin, beddua ve lanet içeren bir dua sırasında bıçakla bıçaklandığını belirtiyor. Kral yeterli hızla ölmeyince onun aynı zamanda bir büyücü olduğu sonucuna varıldı. Henri III'ün, Sodom ve Gomorra suçlarının daha korkunç ve duyulmamış zulümlerin başlangıcı olduğu toplantılar düzenlediğini temsil eden broşürler yayınlandı. Kralın yardakçıları arasında bizzat şeytan olan birinin olduğu söyleniyordu ve genç bakireler kaçırılıp Beelzebub'a zorla fuhuş yaptırılıyordu.[262] Halk bu masallara inandı ve sonunda büyücülük tehditlerini uygulayacak bir fanatik bulundu. Jacques Clément, kendisine Kralı öldürme emrini veren vizyonlardan ve otoriter seslerden acı çekti; bir şehit gibi kral katlini aradı ve İskandinav mitolojisinin kahramanları gibi gülerek öldü. Skandal çığırtkanlığı yapan kronikler, sarayın büyük bir hanımının, keşişin yalnızlığının ilhamını okşamalarının çekiciliğiyle tamamladığını iddia ediyor; ama anekdotun olasılığı yetersiz. Keşişin coşkusunu artıran şey, keşişin kendini tutmasıydı ve kör bir tutku hayatı sürmeye başlasaydı, doymak bilmez bir zevk iştahı tüm doğasını ele geçirecek ve ölmeye gönüllü olmayacaktı.

Dini savaşlar dünyayı kasıp kavururken, Almanya'da teürjik ve büyüsel okullardan başka bir şey olmayan gizli illuministik dernekler kuruldu. Bunların en eskisi, Dante'nin şiirindeki alegorilerde ve İncil'deki amblemlerde gördüğümüz gibi, sembolleri Guelfolar ve Ghibellinler zamanlarına kadar uzanan Gül Haçlılar'ınki gibi görünüyor. *Gülün Romantizmi*.

[260] Yetkili, demonograf Bodin'dir. Trois-Échelles, Kral'a, kendisini harikalar yaratmasını sağlayan bir ruha teslim ettiğini itiraf etti. Büyücülükten suçlu olan başkalarını suçlaması şartıyla affedildi. Daha sonraki mahkumiyetinin, kendisinin gerçekleştirdiği yeni operasyonların sonucu olduğu sanılıyor.

[261] Yani Pierre de l'Étoile. Görmek *Véritable Fatalité de Saint Cloud*, sanat. 8.

[262] Bu anlatım, o döneme ait iki broşürden alıntı yapan Garinet'ten alınmıştır: (A) *Les Sorcelleries de Henri de Valois, et les Oblations qu'il faisait au Diable dans le Bois de Vincennes*, 1589; (B) *Henri de Valois sur les'in Paris'in bir çocuğu için seçtiği korkunç elçilere övgüler*, 1589.

Her zaman güzelliğin, yaşamın, aşkın ve zevkin simgesi olan gül, Rönesans'ta ortaya çıkan tüm protestoların gizli düşüncesini mistik bir şekilde ifade etti.[263]Ruhun baskısına karşı isyan eden bedendi; Doğa, lütuf gibi onun da Tanrı'nın kızı olduğuna tanıklık ediyordu; bekar tarafından bastırılmayı reddeden aşktı bu; kısırlığa isyan eden hayattı bu; inisiyeler için gülün yaşayan çiçek sembolü olduğu, varlığın uyumunun vahiyleri üzerine kurulu, akıl ve sevgiyle dolu doğal dine yönelen insanlıktı. Aslında bu bir pantacles; form daireseldir, taç yaprakları kalp şeklindedir ve uyumlu bir şekilde birbirlerine yaslanırlar; renk tonu ilkel renklerin en uyumlu tonlarını sunar; kaliksi mor ve altındandır. Gördük ki Flamel, daha doğrusu *Yahudi İbrahim'in Kitabı*, onu Büyük İşin tamamlanmasının hiyeroglif işareti olarak temsil eder.[264]İşte Clopinel ve William de Lorris'in aşkının anahtarı. Gülün fethi, inisiyasyonun bilime sunduğu sorundu; din ise Haç'ın evrensel, ayrıcalıklı ve nihai zaferini hazırlamak ve kurmak için iş başındaydı.

Yüksek inisiyasyonun önerdiği sorun, Gül ve Haç'ın birliğiydi ve aslında evrensel sentez olan okült felsefe, varlığın tüm fenomenlerini hesaba katmak zorundaydı. Salt fizyolojik bir olgu olarak ele alındığında din, ruhun bir ihtiyacının ortaya çıkışı ve doyurulmasıdır. Onun bir gerçek olarak varlığı bilimseldir ve bunu inkar etmek insanlığın kendisini inkar etmek olur. Kimse onu icat etmedi; kanunlar ve medeniyetler gibi ahlâki hayatın gerekleri tarafından şekillenir. Bu salt felsefi ve ölçülü bakış açısına göre, her şey kaderle açıklanırsa din ölümcül, doğa yasalarının temel kaynağının Yüce Zeka olduğu kabul edilirse İlahi olarak kabul edilmelidir.[265]Dolayısıyla, her dinin özelliği, uygun şekilde adlandırıldığı gibi, doğaüstü bir vahiy yoluyla doğrudan İlahi Vasıf'a bağlı olmasıdır - başka hiçbir aktarım yolu yeterli bir dogma onayı sağlamaz - gerçek doğal dinin, bu vahiy ile ortaya çıkan din olduğu sonucuna varılmalıdır. ortaya çıktı; yani, bir dini yalnızca onun vahyedildiği anlayışıyla benimsemek doğaldır, her gerçek din fedakarlığı teşvik eder ve insanın aynı şeyi dışarıdaki ve özellikle yukarıdaki diğer canlılara empoze etmeye ne gücü ne de hakkı vardır. insanlığın olağan koşulları.

Bu tamamen rasyonel prensipten yola çıkan Gül-Haçlılar, baskın hiyerarşik ve vahiy dine saygı duymaya yönlendirildiler. Bu nedenle, meşru monarşinin olduğu kadar papalığın da düşmanı olamazlar; oysa eğer papalara ve krallara karşı komplo kuruyorlarsa, bunun nedeni, onları veya kişisel olarak bunları görev bakımından mürtedler ve anarşinin yüce suçlayıcıları olarak görmeleridir.[266]Aslında bir despot -ister manevi ister dünyevi olsun- taçlı bir anarşistten başka nedir ki? Protestanlığı bu şekilde açıklamak mümkündür ve hatta

[263]Aroux'u karşılaştırın:*La Comedie de Dante*, cilt. ii., s. onun 33'ü*Clef de la Comedie*. Gül, "Albigensian Kilisesi ve onun öğretilerinin... mistik bir çiçeğe dönüşmesidir." Gerson'un aforozlarına rağmen William of Lorris'in romantizminin muazzam modası bundan kaynaklanmaktadır.

[264]Flamel'in sözleri şöyle: “Beşinci yaprağın üzerinde, bir bahçenin ortasında, içi boş bir meşe ağacının yanında büyüyen, dibinde saf beyaz bir su çeşmesi fışkıran güzel bir gül ağacı vardı. aşağıdaki derinliklere doğru baş aşağı koştu. Ancak toprağı kazan, onu arayan çok sayıda insanın elinden geçti, ama körlükleri nedeniyle, ağırlığını düşünen birkaç kişi dışında hiçbiri bunu bilmiyordu.*Le Livre de Nicolas Flamel.*

[265]Görülecektir ki bu, manevi dünyanın doğa hukuku yoluyla açıklanmasına karşı tezdir; doğal dünyanın ruhsal yasa aracılığıyla açıklanmasıdır. Aynı şekilde Éliphas Lévi de özünde doğaüstü lütuf dininin doğal dinin kaynağı olduğunu ileri sürerken haklıdır. Doğadakilerin gizli lütfunu, yerleşik kutsal törenlerin ışığında buluruz.

[266]“Eskiden ölümcül bir suç olan Papa'ya artık güvenli bir şekilde Deccal adını veriyoruz... Doğuyu ve Batıyı, yani Papa ve Muhammed'i kınıyoruz... O (Papa) paramparça edilecek. çiviler ve son bir inilti onun eşeğinin anırmasına son verecek... Şimdi ağzı açık bir şekilde İsa'ya karşı küfürlerini yağdıran Romalı sahtekarın cezası... Bu engerek yılanının ağzı durdurulacak.'' Görmek*Kardeşlik İtirafı*, RC, 1616.

Bazı papalardan kesinlikle daha katolik ve bazı krallardan daha monarşik olan bazı büyük üstadların radikalizmi; Henry Khunrath ve gerçek din adamı gibi bazı eksantrik üstadların radikalizmi.*Illuminati*onun okulundan.

Okült bilimler üzerine özel bir çalışma yapmış olanlar dışında herkes tarafından Khunrath pratikte bilinmiyor; yine de bir ustadır ve birinci dereceden biridir. O, Gül Haç'ın egemen prensidir ve bu bilimsel ve mistik unvana her bakımdan layıktır.[267]Onun külotları dünyanın ışığı kadar muhteşem*Görkem Kitabı*, isminde*Zohar*; onlar Trithemius olarak öğrenilir, Pythagoras gibi kesindirler ve Büyük Eser'i İbrahim ve Nicholas Flamel'in kitabı olarak ifşa etmeleriyle tamamlanırlar.

Kimyager ve doktor olan Khunrath, 1502'de doğdu ve aşkın teosofik inisiyasyona ulaştığında kırk iki yaşındaydı.[268]The *Ebedi Bilgelik Amfitiyatrosu*Eserleri arasında en dikkat çekici olan 1598 yılında yayımlanmış olup, buna eklenen İmparator Rudolph'un onayı söz konusu yılın 1 Haziran tarihine aittir.[269]Yazar, radikal bir Protestanlık iddiasında bulunmasına rağmen, yüksek sesle Katolik ve Ortodoks unvanlarını iddia ediyor; evrensel bilim olarak bile bir ve üç yönlü olan Kıyametin anahtarına sahip olduğunu ancak bunu gerektiği gibi sır olarak sakladığını ifade eder. İşin bölümü yedi katlıdır ve bu bölümler aracılığıyla aşkın felsefeye inisiyasyonun yedi derecesi dağıtılır. Metin Süleyman'ın kehanetleri üzerine mistik bir yorumdur.[270]ve çalışma, yazılı olarak kamuya açıklanabilecek olanlarla ilgili olarak, Sihir ile okült Kabala'nın sentezi olan bir dizi sinoptik programla sona ermektedir. Bilimin ezoterik ve anlatılamaz kısmı olan geri kalanı, özenle tasarlanmış ve oyulmuş muhteşem pantacles şeklinde formüle edilmiştir. Bunların sayısı dokuzdur: (1) Hermes'in dogması; (2) Büyülü gerçekleşme; (3) Bilgeliğin yolu ve çalışmadaki ilk prosedür; (4) Yedi mistik ışınla aydınlatılan Tapınağın Kapısı; (5) Ortasında haç şeklinde kollarını uzatan bir insan figürünün yer aldığı bir Işık Gülü; (6) Dua ve çalışmanın gerekli birliğini gösteren Khunrath'ın büyülü laboratuvarı; (7) Bilimin mutlak sentezi; (8) Evrensel denge; (9) Khunrath'ın kişisel doktrininin, kendisini eleştirenlere karşı enerjik bir protestoyu somutlaştıran bir özeti.[271]Bu, bir Alman karikatürüyle çevrelenmiş, canlılık ve saf yüreklilikle dolu, Hermetik bir pantacle. Filozofun düşmanları böcekler, deliler, öküzler ve eşekler olarak tasvir edilmiş, tamamı Latin efsaneleri ve kaba Alman epigramlarıyla süslenmiştir. Khunrath sağda bir vatandaş kıyafetiyle, solda ise öğrencisinin dairesinde gösteriliyor; her ikisinde de rakiplerine surat asıyor. Bir kasabalı olarak bir kılıçla silahlanmıştır ve

[267]Fransa'da Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Ayini'ne bağlı olarak Onsekizinci Derece mensuplarına verilen Masonik Hükümdar Prens Rose-Croix unvanı, İngiltere'de Mükemmel ve Kusursuz Prensler olarak değiştirilmiştir. Eski Gül-Haç unvanı şuydu:*kardeş*ve Tarikatın başı atandı *İmparator*.

[268]Éliphas Lévi'nin neye ulaşmak istediğini söylemek zor olduğundan bu tarihi geçerli bıraktım. Khunrath 1559 veya 1560'ta doğdu ve on yedinci yüzyılın başlarında öldü.

[269]Bu bir hata.*Amfitiyatro*1609'da ortaya çıktı, lisans daha önce alınmıştı.

[270]Çalışma şunları içerir (*A*) 365 ayetten alınmıştır*Atasözleri*ve uydurma*Bilgelik Kitabı*Latince Vulgata, Khunrath'ın yeni çevirisiyle yan yana basılıyor. Bu ayetler yedi dereceye ayrılmıştır. (*B*) Her ayetin uzun bir yorumu. (*C*) İlk gravürlü plakaya giriş; (*D*) ikinciye; (*e*) üçüncüye; (*F*) dördüncüye; Ve (*G*) tüm çalışmanın bir sonsözü veya sonucu.

[271]Éliphas Lévi levhaların çoğunu kaybetmiş ve onun açıklamalarını takip etmek zor. 1 numara ustanın laboratuvarı ve hitabet evidir. Görünüşe göre 2 numara onun Bilgelik Yolu adını verdiği yol. 3 numara Felsefe Taşıdır. 4 numara, Lévi'nin Hermes'in Dogması olarak tanımladığı şeydir, çünkü Zümrüt Tablet'in cümleleri Çağlar Kayası'na veya İnisiyasyon Dağı'na yazılmıştır. 5 numara Kutsal Alanın Kapısıdır, ancak üç ışınla aydınlatılmaktadır. 6 numara, Lévi'nin Işık Gülü dediği şeydir, ama aslında merkezinde İsa'nın olduğu güneştir. 7 ve 9 numaralılar verilen açıklamalara karşılık gelmektedir; ancak 8 numara pek de bir denge doktrini değildir: Yasanın kendisinde yerine geldiği Mesih aracılığıyla yenilenme doktrinidir.

bir yılanın kuyruğu; öğrenci olarak bir çift maşa taşıyor ve yılanın kafasını eziyor. Toplum içinde gösteri yapar ve evde talimat verir, ancak jestlerinden de anlaşılacağı üzere gerçek her zaman aynıdır ve rakiplerinin kirli nefeslerine karşı küçümsemeyle ifade edilir. Ancak ikincisi o kadar zararlıdır ki cennet kuşları ayaklarının dibine düşüp ölürler. Bu son derece ilginç levha, eserin pek çok nüshasında eksiktir.

Kitap bir bütün olarak en yüksek inisiyasyonun tüm gizemlerini içerir. Adından da anlaşılacağı gibi, Hıristiyan-Kabalistik, İlahi-büyülü, fiziko-kimyasal, üç katlı ve evrenseldir. Aşkın Büyü ve Hermetik Felsefenin gerçek bir el kitabıdır. Daha eksiksiz ve mükemmel bir inisiyasyon başka bir yerde bulunamaz;*Sefer Yetzirah*Ve*Zohar*. Üçüncü şeklin açıklamasını takip eden dört önemli sonuçta Khunrath şunları tespit ediyor: (1) Büyük İşi gerçekleştirmenin maliyeti (operatörün bakım ve kişisel harcamaları dışında) otuz taleri geçmemelidir. Şunları ekliyor: “Bilgi sahibi birinden öğrendiğim için yetkiyle konuşuyorum; Daha çok harcayan kendini kandırır ve parasını boşa harcar.” Buradan, ya Khunrath'ın Felsefe Taşı'nı kendisinin oluşturmadığı ya da zulüm korkusuyla onu kabul etmek istemediği sonucu çıkıyor. Ustanın, servetinin onda birinden fazlasını kişisel kullanımına ayırmaması, geri kalanının ise Tanrı'nın yüceliğine ve hayır işlerine adanmaması görevini yerleştirmeye devam ediyor. Son olarak, Hıristiyanlığın ve Doğanın gizemlerinin birbirini yorumladığını ve aydınlattığını ve Mesih'in gelecekteki saltanatının bilim ve inançtan oluşan ikili temele dayanacağını doğruluyor. İncil'deki kehanetlerin tabiat kitabıyla da teyit edilmesiyle, Yahudileri ve Müslümanları bilim ve akıl temelinde Hristiyanlığın hakikatine ikna etmek ve -İlahi Lütuf'un yardımıyla- imana gelmek mümkün olacaktır. şaşmaz bir şekilde birlik dinine bağlıdır. Şu özdeyişle bitiriyor: "Doğanın ve Sanatın mührü sadeliktir."

Khunrath'la çağdaş olan başka bir inisiye doktor, Hermetik filozof ve Paracelsian tıbbının öğrencisi vardı; bu Oswald Crollius'tu, yazarı*İmzalar Kitabı veya Büyük ve Küçük Dünyanın Gerçek ve Hayati Anatomisi*.[272]Bu eserin önsözü Hermetik felsefenin son derece iyi işlenmiş bir taslağıdır; Crollius, Tanrı ve Doğa'nın, tabiri caizse, tüm eserlerini imzaladığını, belirli bir doğal gücün her ürününün, okült yazılara inisiye olan kişinin okuyabilmesi için silinmez karakterlerle basılmış bu gücün damgasını taşıdığını göstermeye çalışıyor. açık bir kitapta olduğu gibi, nesnelerin sempatileri ve antipatileri, maddelerin özellikleri ve yaratılışın diğer tüm sırları. Farklı yazıların karakterleri, ilkel olarak yıldızlarda ve çiçeklerde, dağlarda ve en küçük çakıl taşlarında bulunan bu doğal imzalardan ödünç alınmıştır. Kristallerin şekilleri, minerallerin üzerindeki işaretler, Yaratıcının onları oluştururken sahip olduğu düşüncenin izlenimleriydi. Fikir şiir ve ihtişam açısından zengindir, ancak bu gizemli dünyalar dilinin herhangi bir gramerinden ve bu ilkel ve mutlak konuşmanın yöntemli bir sözlüğünden yoksunuz. İkili işi başaran tek kişi Kral Süleyman'dır; fakat Süleyman'ın kitapları kaybolmuştur. Crollius'un girişimi bunların yeniden yapılandırılması değil, yaratıcı Söz'ün evrensel dilinde elde edilen temel ilkeleri keşfetme girişimiydi.

Bu ilkelere dayanarak, geometrinin temel unsurlarına dayanan orijinal hiyerogliflerin, sırayla dengeleyici çekimler tarafından belirlenen, dönüşümlü veya birleşik hareketlerle belirlenen formların kurucu ve temel yasalarına karşılık geldiği kabul edildi. Basitler, kompozitlerden dış şekilleriyle ayırt ediliyordu; ve rakamlarla sayılar arasındaki yazışma sayesinde bunu yapmak mümkün hale geldi

[272]The *Bazilika Chimica*J. Marcel de Boulene tarafından Fransızcaya çevrildi ve 1624'te Lyons'da yayımlandı. 1633'te Paris'te yeniden basıldı. Üçüncü bölüm,*İmza Kitabı*. Latince baskısı 1608'de Frankfurt'ta çıktı.

yüzeylerindeki çizgilerden ortaya çıkan tüm maddelerin matematiksel sınıflandırması. Cennet bilimini hatırlatan bu çabaların temelinde bilimleri bekleyen koca bir keşifler dünyası vardır. Paracelsus bunları tahmin etmişti, Crollius onlara işaret ediyor, takip edecek bir başkası bunları gerçekleştirecek ve bunlarla ilgili kanıtları sunacak. Dünün çılgınlığı gibi görünen şey, yarının dehası olacak ve ilerleme, bu kayıp ve kurtarılmış dünyaya, insan bilgisinin bu Atlantis'ine ilk kez bakan yüce arayışçıları selamlayacak.

On yedinci yüzyılın başı simyanın büyük çağıydı; Philip Muller, John Torneburg, Michael Maier, Ortelius, Poterius, Samuel Norton, Baron de Beausoleil, David Planis Campe, Jean Duchesne, Robert Fludd, Benjamin Mustapha, D'Espagnet, Kozmopolit'in dönemiydi; Cosmopolite'in yazılarını çeviren ve yayınlayan rütbe-de Nuisement, John Baptist van Helmont, Eirenæus Philalethes, Rodolph Glauber, yüce ayakkabıcı Jacob Böhme.[273]Bu inisiyelerin şefi Aşkın Büyü araştırmalarına adanmıştı, ancak bu nefret edilen ismi Hermetik deneylerin perdesi altında çok dikkatli bir şekilde gizlediler. Keşfetmeyi ve müritlerine aktarmayı arzuladıkları Bilgelerin Merkür'ü, bilimsel ve dinsel sentez, egemen birlik içinde barınan barıştı. Mistiklerin kendileri gerçeğe kör inananlardan başka bir şey değildi*Illuminati* İlluminizm, doğru adıyla, ışığın evrensel bilimiydi.

1623 baharında Paris sokaklarında şu garip bildiri asıldı: "Gül Haç Kardeşlerinin yetkili habercileri olan bizler, Yüceler Yücesi'nin lütfuyla bu kasabada görünür ve görünmez misafirliği gerçekleştiriyoruz. Bilgelerin kalpleri kime dönerse, yaşadığımız ülkelerin dilini konuşma konusunda dışsal araçlar olmadan talimat verirler.[274]ve iş arkadaşımız olan insanları terörden ve ölümden kurtarın. Eğer biri sırf merakından dolayı bizi ararsa bizimle asla iletişim kurmayacaktır; ama eğer o, kardeşliğimizin kaydına yazılmak için ciddi bir istekle harekete geçerse, düşüncelerin ayırt edicileri olan bizler, sözlerimizin doğruluğunu böyle birine açıklayacağız, böylece yalnızca onun yerini açıklamayacağız. çünkü düşüncenin okurun sağlam iradesiyle birleşmesi bizi ona, onu da bize tanıtmaya yetecektir."

Kamuoyu bu gizemli manifestoyu benimsedi ve eğer birisi açıkça Gül Haç Kardeşleri'nin kim olduğunu sorarsa, bilinmeyen bir kişi muhtemelen soruyu soran kişiyi parçalara ayıracak ve ona ciddi bir tavırla şöyle diyecekti:[275]: “Tüm evrende hızlı bir şekilde gerçekleşmesi gereken reformasyona önceden belirlenmiş olan Gül-Haçlılar, yüce bilgeliğin emanetçileridir ve Doğanın tüm armağanlarının kesintisiz sahipleri olarak, bunları istedikleri gibi dağıtabilirler. Nerede olurlarsa olsunlar, dünyanın geri kalanında olup biten her şeyi, aralarında olduklarından daha iyi biliyorlar; Açlığa ve susuzluğa üstündürler ve korkulacak ne yaşı ne de hastalığı vardır. En güçlü ruhlara hükmedebilirler ve

[273]Bu isimlerden bazıları son derece belirsizdir ve edebi kalıntılarına hiçbir önem verilmemektedir. Philip Müller yazdı*Miracula ve Mysteria Medico-Chymica*, 1614. Çeşitli yerlerde sekiz kez basılmıştır. John Torneburg'la ilgili hiçbir kaydım yok. Ortelius, Sendivogius'un yorumcusuydu; Michael Poterius veya Potier on simya broşürünün yazarıydı, ancak bunların sanatseverler arasında tahmin edildiğini hiç duymadım. Baron de Beausoleil hâlâ daha hacimliydi ve daha iyi tanınıyordu. David de Planis Campe'nin eserleri 1646'da bir folioda toplandı; simyasal bir hayalperest olarak kabul edilir. Düşesne oldu*Sieur de la Violette*ve yazıları altı cilttir. Benjamin Mustapha, daha doğrusu Mussaphia, içilebilir altın üzerine yazdı. Diğer isimler ise Lévi'nin deyimiyle bilim tarafından bilinmektedir ve bu alanda ünlüdür.
[274]Bu imanın toplamı biraz belirsiz. Benimkini gör*Gül Haçlıların Gerçek Tarihi*, s. 388-390, bildirinin çeşitli versiyonları için.
[275]Bu söylemin bir bütün olarak otoritesini bulamadım, ancak bazı bölümleri Gabriel Naudé tarafından alıntılanıyor.

dahi. Allah onları düşmanlarından korumak için bir bulutla örtmüştür ve kendi rızaları olmadan görülemezler; kartalınkinden daha delici gözler olabilir miydi? Genel kurulları Mısır piramitlerinde yapılıyor; ama Musa'nın baharını çıkaran kaya gibi, bu piramitler de onlarla birlikte çöle doğru ilerleyecek ve Vaat Edilmiş Topraklara girene kadar onları takip edecekler.

VI. Bazı Büyülü Kovuşturmalar

Alegorik Cebes Tableti'nin Yunan yazarı bu takdire şayan sonucu şöyle ifade eder: “Arzulanacak tek bir gerçek iyilik vardır, o da bilgeliktir; Korkulacak tek bir kötülük vardır, o da deliliktir." Ahlaki kötülük, kötülük ve suç gerçekten de kelimenin tam anlamıyla çılgınlıktır. Bu nedenle Peder Hilarion Tissot, aşırı cüretkar broşürlerinde suçluları cezalandırmak yerine onları kendi sorumluluğumuz altına almamız ve iyileştirmemiz gerektiğini durmadan ilan ettiğinde yürekten sempati duyuyoruz. Ancak, akla rağmen, suçun aşırı hayırsever yorumlarına karşı protesto amacıyla sempati artıyor; bunun sonucu, hukuku silahsızlandırarak ahlakın yaptırımını ortadan kaldırmak olacaktır. Maniyi sarhoşluğa benzetiyoruz ve ikincisinin neredeyse her zaman gönüllü olduğunu görerek, gönüllü akıl kaybını mazeret olarak görmeyen, sarhoşluk halinde işlenen kabahatleri ve suçları cezalandıran hakimlerin bilgeliğini alkışlıyoruz. Kendi kendine oluşan durumun ağırlaştırıcı bir durum olarak sayılacağı ve kendi eylemiyle kendisini mantığın dışına koyan akıllı varlığın, kendisinin de kanunun dışında olduğunu anlayacağı bir gün bile gelebilir. İnsanlığın nedeni hukuk değil mi? Şarapla, gururla, nefretle, hatta aşkla sarhoş olanın vay haline. Kör olur, adaletsiz olur, koşulların oyunu olur; o yürüyen bir bela ve yaşayan bir ölümdür; öldürebilir veya tecavüz edebilir; O, zincirlerinden kurtulmuş bir aptaldır ve bırakalım da bu şekilde suçlansın. Toplumun meşru müdafaa hakkı vardır; Bu bir haktan öte bir görevdir, çünkü toplumun çocukları vardır.

Bu düşünceler, biraz açıklama yapmamız gereken büyülü soruşturmalar tarafından harekete geçiriliyor. Kilise ve Toplum sıklıkla aptalları yargı yoluyla öldürmekle suçlanıyor. Büyücülerin aptal olduğunu kabul ediyoruz ama onlarınki sapkınlık budalalığıydı. Aralarında masum ama hastalıklı kişiler de yok olmuşsa, bunlar ne Toplumun ne de Kilisenin sorumlu tutulamayacağı talihsizliklerdir. Ülkesinin kanunlarına ve kendi zamanının yargı biçimlerine göre mahkûm edilen her insan, adil bir şekilde mahkûm edilmiştir; olası masumiyeti bundan böyle Tanrı'nın elindedir: o, insanların önünde suçludur ve suçlu kalmalıdır.

Olağanüstü bir romantizmde,*Büyücülerin Şabatı*,[276]Ludwig Tieck kutsal bir kadını, maserasyonlarla yıpranmış, oruç ve dualarla zihinsel olarak zayıflamış, büyücülere karşı dehşete kapılan, yine de aşırı alçakgönüllülüğüyle kendisini tüm suçlardan suçlamaya meyilli, sonunda kendisinin olduğuna inanan zavallı yaşlı bir yaratık tasvir ediyor. Bir cadı bunu itiraf eder, hata ve önyargı nedeniyle mahkum edilir ve sonunda diri diri yakılır. Böyle bir tarih, doğru olduğunu varsayarsak neyi kanıtlar? Adli bir hata olasılığından ne fazlası ne de azı. Ama eğer bu tür hatalar mümkünse, aslında bunlar adalet açısından öyle olamaz, yoksa insani adalete ne olur? Ölüme mahkûm edilen Sokrates kaçmayı tercih edebilirdi ve bunun yolunu kendi yargıçları sağlayabilirdi ama o yasalara saygı duydu ve bu nedenle ölmeye karar verdi.

Bazı cezaların ağırlığı orta çağın mahkemelerine değil yasalara atfedilmelidir. Suçları ve cezaları anlatılan Gilles de Laval haksız yere mahkûm edildi mi ve aptal olduğu için affedilmesi mi gerekiyordu? Küçük çocukların yağlarından filtreler oluşturan o korkunç embesiller masum muydu? Üstelik Kara Büyü bu talihsiz çağın genel çılgınlığıydı. Büyücülükle ilgili sorulara aralıksız başvuruda bulunan yargıçlar, zaman zaman kendilerinin de aynı suçları işlediklerini düşünüyorlardı. Veba birçok bölgede salgın haline geldi ve idamlar suçluları çoğaltıyor gibi görünüyordu.

[276]Bu başlığa sahip bir hikaye de görünmüyor*Hayalet*veya Tieck'in çalışmalarının başka bir yerinde.

Delancre, Delrio, Sprenger, Bodin ve Torreblanca gibi demograflar, ayrıntıları aynı derecede sıkıcı ve iğrenç olan birçok kovuşturma hakkında rapor veriyor. Mahkum edilen yaratıklar çoğunlukla halüsinasyon görmüş ve aptaldılar, ancak aptallıkları kötüydü ve halüsinasyonları tehlikeliydi. Erotik tutkular, açgözlülük ve nefret, akıllarını bozan başlıca nedenlerdi; gerçekten de her şeyi yapabilirlerdi. Sprenger, yeni doğan çocukların cesetlerini güvence altına almak için büyücülerin ebelerle işbirliği yaptığını söylüyor. Ebeler bu masumları daha doğdukları anda, beyinlerine uzun iğneler sokarak öldürüyordu. Bebeğin ölü doğduğu ve bu şekilde gömüldüğü söylendi; Ertesi gece, strigeler toprağı kazdılar ve cesedi çıkardılar, onu narkotik ve zehirli bitkilerle dolu bir tavada haşladılar, ardından bu insan jelatini damıttılar. İçki, uzun yaşam iksiri olarak görev yapıyordu ve dövülerek kurum ve kara kedi yağıyla birleştirilen katı kısım, büyülü ovma için kullanılıyordu. Bu tür iğrenç açıklamalar karşısında mide tiksinti ile döner ve öfke öfkeyle acımayı susturur; ama yargılamalara bakıldığında, yargıçların saflığı ve zalimliği, kabul almak için kullanılan yalan merhamet vaatleri, gaddar işkenceler, müstehcen muayeneler, utanç verici ve gülünç önlemler ve son olarak alaycı bakanlıklarla kamuya açık infazlar görülür. laik silaha teslim olan ve az önce ölüme mahkum ettiği kişilere merhamet dileyen bir rahiplik, tüm bu kaosun ortasında, kişi yalnızca dinin kutsal olduğu, ancak insanların hepsinin eşit derecede aptal ya da alçak olduğu sonucuna varmak zorunda kalıyor.

1598 yılında Pierre Aupetit adlı Limousinli bir rahip, işkenceyle kendisinden alınan saçma itiraflar nedeniyle diri diri yakıldı.[277]1599'da Antide Collas adında bir kadın Dôle'de cinsel yapısında anormal bir şeyler olduğu için yakıldı ve bunun ancak Şeytan'la utanç verici bir ilişkiyle açıklanabileceği düşünülüyordu. Defalarca işkenceye maruz bırakılan, soyunan, doktorlar ve yargıçlar tarafından incelenen, utanç ve acıya boğulan talihsiz varlık, bir şekilde her şeye son vermek için her şeyi itiraf etti.[278]Saint-Claude yargıcı Henri Boguet, tespih haçından bir parça eksik olduğu için bir kadına büyücü diye işkence yapılmasına neden olduğunu ve bu vahşi manyağın gözünde bunun kesin bir büyücülük işareti olduğunu anlatıyor. Engizisyon mahkemeleri tarafından büyütülen on iki yaşındaki bir çocuk, babasını kendisini Şabat'a götürmekle suçladı. Baba, çektiği acılar sonucu hapishanede öldü ve çocuğun yakılması teklif edildi, ancak merhameti erdem sayan Boguet buna karşı çıktı. Otuz beş yaşındaki Rollande de Vernois öyle dondurucu bir zindana hapsedildi ki, eğer ateşin yanına gitmesine izin verilirse büyü yaptığını itiraf edeceğine söz verdi. Sıcaklığını hissettiği anda ateş ve sayıklamanın da eşlik ettiği korkunç kasılmalara girdi. Bu durumda işkenceye maruz bırakıldı, gerekli her türlü ifadeyi verdi ve ölmek üzereyken kazığa sürüklendi. Bir fırtına çıktı, yangın söndürüldü ve bunun üzerine Boguet verdiği cezadan keyifle keyif aldı, çünkü görünüşte cennet tarafından korunan bu kadına gerçekten ve tartışmasız bir şekilde şeytanın yardım etmesi gerekiyordu. Aynı yargıç, biri tavşan, diğeri kurt biçiminde olan Pierre Gaudillon ve Pierre le Gros'u gece yolculuklarından dolayı yaktı.

Ancak 17. yüzyılın başında en büyük heyecanı yaratan dava, Marsilya'daki Accoules papazı Mesire Louis Gaufridi'nin davasıydı. Bu olayın skandalı ölümcül bir emsal yarattı ve bu emsal çok sadık bir şekilde takip edildi. Bu, rahiplerin bir rahibi suçladığı, bir bakanın bakanlıktaki ortaklarından oluşan bir mahkeme önüne sürüklendiği bir davaydı. Constantine, bazı kişiler tarafından çağrısına saygısızlık eden bir rahip bulursa, bunu yapacağını söylemişti.

[277]Pierre De Lancre'ye bakın: *Tableau de l'Inconstance des Démons*, Kitap VI., Söylem 4. Ancak Éliphas Lévi, Garinet'nin özet açıklamasını takip etmiş görünüyor.
[278]Hesap Bodin'de ve Henri Boguet'nin kayıtlarında yer alıyor. Fiziksel özelliği şöyle anlatılıyor *bu partinin bir parçası olarak elimizde bir sorun var*. Boguet'nin eseri *Discours Exécrables des Sorciers*, 1602. Son derece nadirdir.

utanç verici bir günahtı, onu kendi moruyla örtecekti ki bu güzel ve asil bir deyişti, çünkü kamu ahlakı karşısında adaletin yanılmaz olması gibi, rahipliğin de lekesiz olması gerekirdi.[279]

Aralık 1610'da Marsilyalı genç bir kadın Provence'taki Sainte-Baume'ye hac yolculuğuna çıktı ve orada coşkuya ve kasılmalara kapıldı. Ona Magdelaine de la Palud adı verildi. Bir başka adanmış olan Louise Capeau da kısa bir süre sonra benzer şekilde ele geçirildi.[280] Dominikliler ve Kapuçinler bunun şeytan tarafından ele geçirildiğine inanıyorlardı ve şeytan çıkarma ayinlerine başvuruyorlardı. Sonuç olarak, Magdelaine de la Palud ve kurban arkadaşı, bir yüzyıl sonra, kasılma salgını sırasında sık sık tekrarlanan o gösteriyi sundular. Çığlık attılar, kıvrandılar, dövülmek ve ayaklar altında çiğnenmek için yalvardılar. Bir gün altı adam, Magdelaine'in en ufak bir acı çekmesine bile gerek kalmadan, art arda Magdelaine'in göğsünün üzerinden geçti. Bu haldeyken, Gaufridi adında bir rahip tarafından nişanlandığı şeytana kendisini, bedenini ve ruhunu teslim ettiğini söyleyerek, en olağanüstü ahlaksızlığı itiraf etti.[281] Dikkati dağılmış kızı hapsetmek şöyle dursun, bir duruşma sağladı ve şeytan kovucu keşişler, dini amirleri Sainte-Baume'deki durum hakkında gizlice bilgilendirmek amacıyla üç Capuchin'i Marsilya'ya gönderdi; amaç, mümkünse, Papaz Gaufridi'yi oraya götürün ve onu sözde şeytanlarla yüzleştirin.[282]

Dahası, keşişler, iki histeriğin cahil ve fanatik bağlılıkla dolu söylemleri olan cehennemi ilhamlarını kayda geçirdiler ve dini, şeytan kovucuların kendilerinin anladığı şekilde sundular. Tek kelimeyle, ele geçirilmiş kadınlar, onları kovanların rüyalarını anlatıyor gibiydi: Bu tam da günümüzün masa örtücülüğü ve medyum fenomeniydi. Şeytanlar, Amerika'daki ruhlardan daha az uygunsuz olmayan isimler aldılar; en ateşli ve cahil Kapuçinlere layık vaazlar vererek matbaaya ve kitaplara karşı çıktılar. Kendi suretlerinde ve kendilerine benzer şekilde yaratılmış iblislerin huzurunda, babalar cehennem ruhlarına sahip oldukları ve bunların doğruluğu konusunda doğrulandılar. Hastalıklı hayal güçlerinin hayaletleri, müstehcen itirafları hem meraklarını hem de gizli şehvetle dolu öfkelerini harekete geçiren iki kadında bedensel bir şekil aldı ve canlı bir tezahür kazandı. Mutsuz Louis Gaufridi en sonunda önlerine getirildiğinde onların eğilimleri böyleydi.

Gaufridi, hoş bir yüze sahip, zayıf karakterli ve fazlasıyla şüpheli bir ahlaka sahip, fazlasıyla dünyevi bir rahipti.[283] Magdelaine de la Palud'un itirafçısıydı ve ona doyumsuz bir tutku aşılamıştı; bu tutku, kıskançlıkla nefrete dönüşerek ölümcül bir olaya dönüştü ve talihsiz rahibi kendi çılgınlık girdabına sürükledi ve sonunda onu cehenneme sürükledi. hisse. Sanığın kendi savunmasında söylediği her şey aleyhineydi. Tanrı'yı ve Mesih İsa'yı, Mesih'in Kutsal Annesi'ni ve öncüsü Aziz John Baptist'i çağırdı; ama onlar şöyle cevap verdiler: Şabat dualarını okumakta çok iyisin. Tanrı adına, Lucifer'i anlıyorsun; İsa Mesih tarafından Beelzebub; Kutsal tarafından

[279] Seküler rahiplerin ve keşişlerin yargılanması ve idam edilmesi, büyücülük tarihinde sıklıkla tekrarlanır.

[280] İsimlerin Seigneur de la Palud ve Louise Capel'in kızı Madeleine de Mandol olduğu anlaşılıyor.

[281] Gerçek masraflar (*A*) Madeleine'in dokuz yaşındayken Gaufridi tarafından baştan çıkarıldığı, (*B*) onu Şabat'a götürdüğünü, (*C*) ona 666 şeytan gönderdiğini söyledi. Louise'e yalnızca dört tane göndermişti.

[282] Görmek *L'Histoire Admirable de la Possession ve de la Conversion d'une Pénitente séduite par un Magicien*, Engizisyoncu Michaëlis tarafından, 1612.

[283] Marsilya rahibi ve Accoules papazıydı.

Deccal'in mürted annesi Bakire; Yecüc ve Mecüc'ün öncüsü ve sahte peygamber olan Aziz John Baptist tarafından.

Gaufridi işkenceye maruz kaldı ve Magdelaine de la Palud'un beyanlarını imzalaması halinde merhamet sözü verdi. Dikkati dağılmış, atlatılmış, kırılmış zavallı rahip ne gerekiyorsa imzaladı; yanması için yeterliydi ve görülen nesne de buydu.[284]Bu aynı zamanda Provençal Kapuçinlerin kutsal alanın ayrıcalıklarını ihlal etme konusunda halka bir ders olarak verdikleri korkunç gösteriydi. Rahiplerin nasıl öldürüldüğünü gösterdiler ve halk daha sonra hatırladı. Kudüs'ün Titus tarafından yıkılmasından önce gerçekleşen mucizelere tanık olan bir haham şöyle haykırdı: "Ey Kutsal Tapınak, seni ele geçiren şey nedir ve neden kendini bu şekilde korkutuyorsun? “Ne Peter'ın Başkanı ne de piskoposlar Gaufridi'nin öldürülmesini protesto etmediler, ancak on sekizinci yüzyıl gelip Devrim'i getirecekti.

Sahip olunan kadınlardan biri[285]Accoules'un papazını yok eden kişi, iblisin onu, önceden kehanet gibi ve hiçbir kişisel bilgisi olmadan adını verdiği başka bir rahibin cinayetini hazırlamak için terk ettiğini ifade etti: Bu Urbain Grandier'di. O zamanlar, mutlak otoritenin devletlerin kurtuluşunu garanti edebileceğini düşünen o korkunç Kardinal de Richelieu'nun hükümdarlığı vardı; ne yazık ki eğilimleri gerçekten Hıristiyan olmaktan ziyade politik ve incelikliydi. Bu büyük adamı karakterize eden sınırlamalardan biri, onu kişisel saldırıya duyarlı ve aynı zamanda intikam konusunda amansız kılan belirli bir kalp darlığıydı. Dahası, yetenek konusunda en az affetmeye hazır olduğu şey bağımsızlıktı; dalkavukluk yapmak yerine yardımcı olarak önemli adamları tercih ederken, kendisinden uzaklaşmak isteyen her şeyi yok etmekten belli bir zevk alıyordu. Onun tutkusu her şeye hükmetmekti; Peder Joseph onun sağ kolu, Laubardemont ise soluydu.

O zamanlar Loudun'daki taşrada, dikkate değer bir dehaya ve yüce bir karaktere sahip, aynı zamanda bilgi ve yeteneğe sahip, ancak ihtiyattan yoksun bir din adamı vardı. Kalabalıkları memnun etmek ve büyüklerin sempatisini çekmek için yaratılmış olduğundan, zaman zaman tehlikeli bir partizan haline gelebilirdi; Protestanlık o dönemde Fransa'da heyecan uyandırıyordu ve dini bekarlıktan hoşlanmaması nedeniyle yeni fikirlere yatkın olan Loudun'daki Aziz Petrus'un papazı, böyle bir partinin başında Calvin'den daha parlak ve daha az cesur olmayan bir vaiz olduğunu kanıtlayabilirdi. Luther'den daha. Adı Urbain Grandier'di. Piskoposuyla ciddi farklılıklar onun yeteneğinin ve esnek olmayan karakterinin örneklerini zaten vermişti, ancak şans eseri bu beceriksiz bir yetenekti, çünkü güçlü düşmanlardan ne yazık ki Kardinal'e değil Kral'a başvurmuştu. Kral haklı olduğunu düşünüyordu ancak ne kadar hatalı olduğunu ona öğretmek Kardinal'e kalmıştı. Bu arada Grandier zaferle Loudun'a dönmüş ve kasabaya bir defne dalı taşıyarak girmenin amcası olmayan gösterisine kendini kaptırmıştı. O andan itibaren kayboldu.[286]

Loudun'daki Ursuline rahibelerinin Baş Leydisi, dinde Rahibe Jeanne des Anges olarak adlandırılıyordu, aksi takdirde Baron de Cose'un torunu Jeanne de Belfiel. Dindarlık konusunda ateşli olduğu söylenemezdi ve manastırı ülkedeki en katı manastırlar arasında yer almamalıydı; özellikle, atfedilen gece sahneleri yaşandı.

[284]İtiraf şunları içeriyordu: (1) Lucifer'in vizyonları, (2) onunla anlaşmak, (3) kadınların sevgisini kadınların üzerine üfleyerek elde etmek, (4) Kara Şabat'ı ziyaret etmek, (5) Kara Ayinleri kutlamak, vb.
[285]Dönemin tarihinde Louise'den artık haber alınmıyor. Madeleine ailesi tarafından dışlandı ve Avignon'da sadakayla yaşadı, ta ki 1653'te Aix Parlamentosu onu sürekli inzivaya mahkum edene kadar.
[286]Tarihsel gerçekler, Grandier'in bir keresinde Richelieu'nun, ardından Luçon Piskoposu'nun önüne geçmekte ısrar ettiğini ve Coussay'ı utandırdığını gösteriyor. Rahibin Kral'a başvurduğu bile tam olarak belli değil ama ahlaksızlık suçlamasıyla birçok davaya karışmıştı. Ancak Garinet'e göre Grandier'nin Paris'e gittiğini ve davasını Kral önünde savunduğunu da eklemekte yarar var.

ruhlar.[287]Akrabalar yatılıları geri çekti ve evin tüm kaynakları tükenme noktasına geldi. Grandier bazı entrikaların sorumlusuydu ve bu konularda biraz dikkatsizdi, oysa küçük bir kasabanın aylaklığı için eksikliklerini dile getirmeyecek kadar kamuoyuna açık bir karakterdi. Ursuline'lerin öğrencileri, ebeveynleri tarafından onlardan gizemli bir şekilde tartışıldığını duydular; rahibeler skandaldan üzüntü duyarak ve skandalın kimin aracılığıyla ortaya çıktığı üzerinde çok fazla durarak onlardan söz ediyorlardı; gündüzleri konuştuklarını geceleri rüyalarında görüyorlardı; ve böylece geceleri onu yatakhanelerinde sözde ahlakına uygun koşullar altında göründüğünü gördüler; çığlıklar attılar, takıntılı olduklarına inandılar ve böylece şeytan aralarına salıverildi.

Grandier'in amansız düşmanı olan rahibelerin yöneticileri, bu olaydan hem kendi kinlerinin hem de manastırın çıkarları doğrultusunda elde edebilecekleri avantajı kavramaktan geri kalmadılar.[288]Şeytan çıkarma ayinlerini ilk başta özel olarak ve daha sonra halka açık olarak gerçekleştirmeye başladılar. Grandier'in arkadaşları bir komplo kurulduğunu hissettiler ve o gittiğinde her şeyin sakinleşeceğine inanarak Loudun'dan ayrılmak için yardımını değiştirmesi konusunda endişeliydiler. Ancak Grandier cesurdu ve iftiraya boyun eğmeye tahammülü yoktu; bu nedenle kaldı ve bir sabah papazlık kıyafetleri giymiş olarak kilisesine girerken tutuklandı. Kendisine derhal bir Devlet mahkumu muamelesi yapıldı; evraklarına el konuldu, eşyaları mühürlendi ve güçlü bir koruma altında Angers kalesine götürüldü. Bu arada Loudun'da onun için bir insandan ziyade vahşi bir canavar için tasarlanmış gibi görünen bir zindan hazırlandı. Her şeyden haberdar olan Richelieu, Laubardemont'u Grandier'e son vermesi için göndermiş ve parlamentonun bu olaya göz kulak olmasını yasaklamıştı.

Saint-Pierre papazının davranışı bir dünya adamının davranışıysa, büyü suçundan dolayı mahkum olan Grandier'nin davranışı da bir kahraman ve bir şehidin davranışıydı: Sıkıntılar da büyük ruhları ortaya çıkarır ve bu çok daha anlamlıdır. acıya dayanmak refahtan daha kolaydır. Annesine şunları yazdı: “Ben kendi derdime sabırla katlanıyorum ve kendi derdimden çok seninkine acıyorum. Yatağım olmadığı için çok hastayım; benimkini bana getirmeye çalış; çünkü beden dinlenmezse zihin teslim olur. Bana ayrıca teselli için dua kitabımı, bir İncil'i ve Aziz Thomas'ı gönder. Geri kalanı için üzülmeyin; Tanrı'nın suçsuzluğumu kanıtlayacağını umuyorum."[289]

Tanrı'nın er ya da geç zulüm gören masumiyetin rolünü üstleneceğine şüphe yoktur, ancak onu her zaman yeryüzündeki düşmanlardan kurtarmaz, ancak ölüm dışında. Bu ders Grandier tarafından öğrenilmek üzereydi. Kendi açımızdan, insanları gerçekte olduklarından daha kötü temsil etmemize izin vermeyin; düşmanları onun masumiyetine inanmıyordu; öfkeyle onu kovaladılar, ama kovaladıkları kişi onlar için büyük bir suçluydu.

O zamanlar histeri olgusu çok az anlaşılmıştı ve uyurgezerlik pek bilinmiyordu; rahibelerin kasılmaları; bedensel hareketleri tüm normal insan gücünü aşıyor; ikinci görüşe ilişkin şaşırtıcı kanıtları en az saf olanları bile ikna edecek türden şeylerdi. O zamanın tanınmış bir ateisti olan, Brittany parlamentosunun danışmanı Sieur de Kériolet, şeytan çıkarma ayinlerine tanık olmaya ve onlarla alay etmeye geldi. Onu hiç görmemiş olan rahibeler ona ismiyle hitap ediyor ve kimsenin bilmediğini düşündüğü günahlarını yayınlıyorlardı. O kadar bunalmıştı ki, tüm asabi tabiatlılar gibi bir aşırı uçtan diğerine geçti; gözyaşı döktü, itirafta bulundu ve geri kalan günlerini en katı çileciliğe adadı.

[287]Bu olgunun ilk kurbanı Baş Rahibe gibi görünüyor.
[288]Manastırın müdürünün adı Mignon'du ve yardımına yalnızca bazı Karmelitleri değil, aynı zamanda şeytani müdahalelere büyük bir inanan bölgenin laik bir rahibini de çağırdı.
[289]Bu mektup Garinet tarafından alıntılanmıştır, s. 218, 219.

Loudun'daki şeytan kovucuların safsatası, M. de Mirville'in günümüzde sürdürme cesaretini gösterdiği saçma mantık bozukluğuydu: Şeytan, doğanın bilinen yasalarıyla açıklanamayan tüm olayların yaratıcısıdır. Bu mantıksız düsturun yanına, deyim yerindeyse bir inanç şartı olan başka bir düsturu eklediler: usulüne uygun olarak kovulan şeytan, gerçeği söylemeye mecburdur ve bu nedenle adalet davasında tanık olarak kabul edilebilir.

Talihsiz Grandier, bu nedenle kötü niyetli kişilerin eline değil, daha çok, vicdanlarının dürüstlüğü konusunda güçlü olan ve bu inanılmaz soruşturmayı en iyi şekilde duyuran gözü dönmüş manyakların eline teslim edildi. Böyle bir skandal kiliseyi hiçbir zaman etkilememişti; uluyan, kıvranan rahibeler, en müstehcen hareketler yapan, küfürler eden, Bacchantes'in Orpheus'a yaptığı gibi Grandier'e saldırmaya çalışan; dinin en kutsal şeyleri bu iğrenç manzaraya karışmış ve onun pisliğine kapılmış; tüm Grandier'in ortasında tek başına sakin, omuz silkiyor ve kendini vakar ve yumuşaklıkla savunuyor; güzel, solgun, perişan, terden terleyen yargıçlar ve kırmızı cüppesi içindeki Laubardemont, bir cesedi bekleyen bir akbaba gibi çatışmanın üzerinde geziniyordu: Urbain Grandier'in davası böyleydi.

İnsanlığın onuru adına şunu söyleyelim ki, hem şeytan kovuculara hem de yargıçlara iyi niyetle yaklaşmak zorundayız, çünkü sanığın yasal olarak öldürülmesine yol açacak böyle bir komplo ne mutlu ki imkansızdır. Canavarlar da kahramanlar kadar nadirdir; kitle, büyük erdemlerden ve büyük suçlardan aynı derecede aciz olan sıradan insanlardan oluşur. Zamanın en kutsal kişileri Loudun'daki mülke inanıyorlardı; St. Vincent de Paul bile buranın tarihine yabancı değildi ve bu konuda fikri sorulmuştu. Richelieu, her halükarda Grandier'den kurtulmanın bir yolunu bulmuş olsa da, sonunda onun suçlu olduğuna inandı. Onun ölümü dönemin bilgisizliğinden ve önyargısından kaynaklanan bir suçtu; bu bir cinayetten ziyade bir felaketti.

Okurlarımıza yaşadığı işkencelerin ayrıntılarını vermiyoruz: hiçbir şey itiraf etmemesine rağmen kararlı, teslim olmuş, sabırlı kaldı; yargıçlarını küçümsemeye bile tenezzül etmedi ama şeytan kovucuların kendisini bağışlamaları için yumuşak bir şekilde dua etti: "Ve siz, babalarım," dedi onlara, "ızdıraplarımın şiddetini azaltın ve ruhumu umutsuzluğa düşürmeyin." Şikâyet eden doğanın bu iniltisinden, bağışlayan bir Hıristiyanın tüm uysallığı fark edilir. Şeytan kovucular duygularını gizlemek için küfürlerle karşılık verdi ve cellatlar ağladı.[290]Üç rahibe, aklı başında oldukları anlardan birinde, Grandier'nin masum olduğunu haykırarak kendilerini mahkemenin önüne attılar, ancak şeytanın onların ağzından konuştuğuna inanılıyordu.[291]ve onların beyanı yalnızca sonu hızlandırdı. Urbain Grandier, 18 Ağustos 1634'te diri diri yakıldı. Sabırlı davrandı ve sonuna kadar istifa etti. Arabadan alındığında bacakları kırılmış halde tek bir çığlık ya da inleme çıkarmadan ağır bir şekilde yüz üstü yere düştü. Peder Grillau adında bir Fransiskan kalabalığın arasından geçerek acı çeken kişiyi ayağa kaldırdı ve ağlayarak onu kucakladı: "Sana annenin kutsamasını getirdim" dedi, "o ve ben senin için Tanrı'ya dua ediyoruz." Grandier, "Teşekkür ederim babam," diye yanıtladı; “yalnızca sen bana acıyorsun; zavallı annemi teselli et ve onun oğlu ol.” Amir'in teğmeni derinden etkilendi ve şöyle dedi: "Bayım, acınızda üstlenmek zorunda kaldığım kısmı bağışlayın." Ve Grandier şöyle cevap verdi: "Beni gücendirmedin ve sana verilen görevleri yerine getirmek zorundasın." Boğulmaya söz verdiler

[290]Olağan ve olağanüstü işkence olarak adlandırılan işkencenin uygulanmasına rağmen, aslında yanıt vermeyi reddeden Grandier'den suçlamalarla ilgili hiçbir suç itirafı alınamadı. Éliphas Lévi'nin sınır dışı edilmesine ilişkin tablosu baştan sona doğru ve hayranlık uyandıracak şekilde anlatılmış.

[291]Bu, belirtildiği gibi gerçekleşti ve dahası, kasaba sakinleri belediye binasındaki bir toplantının ardından Kral'a bir mektup yazarak sürecin sahteliğinden, saçmalığından ve can sıkıntısından şikayetçi oldular. Garinet'e bakın,*Adet Gerekçeleri*, No. XVI.

ama cellat ipi sıkmaya çalıştığında ipin düğümlenmiş olduğu ortaya çıktı ve talihsiz Curé de St. Pierre canlı canlı alevlerin içine düştü.

Baş şeytan kovucular, Peder Tranquille ve Lactance, kısa bir süre sonra şiddetli bir çılgınlığın hezeyanı içinde öldüler; Onların yerine geçen Peder Surin embesil oldu; Grandier'e yapılan işkenceye yardım eden cerrah Manoury, kurbanının hayaletinin etkisinde kalarak öldü. Laubardemont trajik bir şekilde oğlunu kaybetti ve efendisinin gözünde utanç içinde kaldı; rahibeler aptal olarak kaldı. Sorunun korkunç ve bulaşıcı bir hastalıkla, sahte gayret ve sahte bağlılığın getirdiği zihinsel hastalıkla ilgili olduğu doğru mu? İlahi Takdir, insanları kendi hatalarına göre cezalandırır ve onları, hatalarının üzücü sonuçlarına göre eğitir.

Grandier'in ölümünden on yıl sonra, Louviers rahibelerinin iki rahibi kendilerine büyü yapmakla suçladığı Normandiya'da Loudun skandalları yeniden alevlendi. Bu rahiplerden biri çoktan ölmüştü ama onun cesedini çıkarmak için mezarın kutsallığını ihlal ettiler. Mülkiyetin ayrıntıları Loudun ve Sainte-Baume'unkilerle aynıydı. Histerik kadınlar, yöneticilerinin kabuslarını küfürlü bir dile tercüme etti. Her iki rahip de ateşe mahkum edildi ve -dehşeti daha da artırmak için- yaşayan bir adamla bir ceset aynı kazığa bağlandı. Pagan bir şairin kurgusu olan Mezentius'un cezalandırılması, Hıristiyanlar tarafından öyle gerçekleştirildi ki; Hıristiyan bir halk, saygısız infaza soğukkanlılıkla yardım etti ve bakanlar, aynı anda hem rahiplik makamını hem de ölüleri bu şekilde kirleterek dinsizliğe korkunç bir örnek teşkil ettiklerini fark etmediler. Çağrı geldiğinde, on sekizinci yüzyıl, yangınları rahiplerin kanıyla söndürmeye geldi ve neredeyse her zaman olduğu gibi, iyilik kötülerin bedelini ödedi. O yüzyılın başında insanoğlunun yakılması hâlâ devam ediyordu; İnanç ölmüş olsa da, ikiyüzlülük genç Labarre'yi en korkunç işkencelere maruz bıraktı çünkü o, bir geçit töreni sırasında ortaya çıkmayı reddetti. O zamanlar Voltaire, Attila'nınkine benzer bir mesleğin bilincindeydi ve kalbindeydi. İnsan tutkuları dine saygısızlık ederken, Tanrı bu yeni yok ediciyi, dini artık ona layık olmayan bir dünyadan uzaklaştırmak için gönderdi.

1731'de Toulon'lu Catherine Cadière adlı genç bir kadın, itirafçısı Cizvit Girard'ı baştan çıkarma ve büyü yapmakla suçladı. Uzun zamandır bir aziz olarak geçmiş, damgalanmış ve kendinden geçmiş bir kadındı. Onun geçmişi şehvetli bayılmalar, gizli kırbaçlamalar ve açık saçık duyumlarla dolu. Tehlikeli mistisizm tarafından bozulan bekar hayal gücününkilerle karşılaştırılabilecek gizemlerle ilgili rezillik batağı nerede? Kadının tek sözüne inanılmadı ve Peder Girard kınamalardan kurtuldu; skandal bu nedenle daha az büyük değildi, ancak çıkardığı gürültü bir kahkaha patlamasıyla yankılandı: Voltaire'in aramızda olduğunu söylemiştik.

O zamana kadar batıl inançlılar, olağanüstü olayları şeytanın ve ruhların müdahalesiyle açıklamışlardı; Kendi açısından aynı derecede saçma olan Voltaire ekolü, tüm kanıtlar karşısında bu fenomeni bizzat reddetti. Bir tarafta açıklayamadığımız her şeyin şeytandan geldiği söylendi; diğer taraftan gelen cevap ise açıklayamadığımız şeylerin var olmadığıydı. Doğa, benzer koşullar altında aynı dizi eksantrik ve muhteşem gerçekleri yeniden üreterek, bir durumda haddini bilmez cehalete, diğer durumda ise bilim eksikliğine karşı çıktı.

Fiziksel rahatsızlıklar her zaman belirli sinir hastalıklarına eşlik etmiştir; Aptallar, epileptikler, katalepsi hastaları, histeri kurbanları olağanüstü yeteneklere sahiptirler, bulaşıcı halüsinasyonlara maruz kalırlar ve ara sıra atmosferde veya çevredeki nesnelerde belirli kargaşa ve düzensizlikler üretirler. Halüsinasyon gören kişi, rüyalarını dışa vurur ve kendi gölgesi tarafından azap görür; beden, beynin acılarıyla çarpıtılmış kendi yansımalarıyla çevrilidir; özne Astral Işıkta kendi görüntüsünü görür; o ışığın mıknatıs gibi davranan güçlü akımları mobilyaları yerinden oynatıyor ve deviriyor; sesler

daha sonra duyulur ve sesler rüyalardaki gibi duyulur. Bugünlerde o kadar sık tekrarlanan ve bayağı hale gelen bu olaylar, babalarımız tarafından hayaletlere ve şeytanlara atfedildi. Voltairci felsefe, en tartışılmaz gerçeklerin gözle görülür tanıklarına embesil ve aptal muamelesi yaparak bunları inkar etmeyi daha kolay buldu.

Örneğin, Paris papazının mezarındaki ya da Saint-Médard coşkulularının toplantılarındaki olağanüstü sarsıntılardan daha güvenilir ne olabilir? Çırpınanların talep ettiği tuhaf vuruşların açıklaması nedir? Binlerce kişinin kafasına yağdırılan darbeler, bir su aygırını bile ezebilecek kadar baskılar, demir kıskaçlarla göğüslerin bükülmesi, hatta el ve ayaklara çivi çakılarak çarmıha gerilme? Peki ya insanüstü bükülmeler ve havaya yükselmeler? Voltaire'in takipçileri bunda spor ve eğlenceden başka bir şey görmeyi reddettiler; Jansenistler mucize diye bağırdılar; gerçek Katolikler içini çekti; Müdahale etmesi gereken bilim ve bu sadece fantastik hastalığı açıklamak için uzak tutuldu. Yine de Loudun'un Ursuline'leri, Louviers'in rahibeleri, çırpınanlar ve Amerikan medyumları artık ona ait. Manyetizma olgusu bilimi yeni keşiflerin yoluna soktu ve yaklaşan kimyasal sentez doktorlarımızı Astral Işık bilgisine yönlendirecek. Bu evrensel kuvvet bir kez bilindiğinde, mıknatıslarının gücünü, sayısını ve yönünü belirlemekten onları ne alıkoyacak? Bunu bilimde bir devrim takip edecek ve Chaldea'nın Aşkın Büyüsüne geri dönüş olacak.

Cideville papaz evi hakkında çok şey söylendi; De Mirville, Gougenot Desmousseaux ve diğer eleştirmeyen inananlar, orada meydana gelen tuhaf olaylarda şeytanın çağdaş bir ifşasını gördüler; ama aynı şeyler 1706'da Saint-Maur'da da oldu ve bütün Paris oraya akın etti. Duvarlarda büyük darbeler vardı, yataklar dokunulmadan sallanıyordu, diğer mobilyalar yer değiştirmişti. Gösterimler, yirmi dört ya da yirmi beş yaşlarında genç bir adam ve bünyesi zayıf olan evin sahibinin derin bir baygınlığa düşmesi ve saat 14:00'te ruhların kendisiyle konuştuğunu duyduğuna inanması ile sona erdi. çok uzundu ama daha sonra söyledikleri tek bir kelimeyi bile tekrarlayamadı.

On sekizinci yüzyılın başındaki bir hayaletin öyküsü burada takip edilebilir; anlatımın basitliği onun gerçekliğini kanıtlar; Gerçeğin mucitler tarafından taklit edilemeyecek bazı özellikleri vardır.

Bézuel adında dindar bir Valognes rahibi, 7 Ocak 1708'de, Abbé de Saint-Pierre'in akrabası olan bir bayan tarafından akşam yemeğine davet edildi; kendisi de aynı gruptandı ve rahip, onların isteği üzerine, onun görünüşünü anlattı. ölen yoldaşlarından biri, yaklaşık on iki yıl önce açık günde. 1695'te onlara kendisinin on beş yaşlarında genç bir bilim adamı olduğunu ve kendisi gibi akademisyen olan avukat Abaquène'in oğulları olan iki çocukla tanıştığını söyledi. “Büyük olanı benim yaşımdaydı ve ondan on sekiz ay kadar küçük olan diğerinin adı Desfontaines'ti; birlikte yürüdük ve eğlencelerimizi paylaştık; ve Desfontaines'in bana karşı daha fazla dostluğu olsa da olmasa da, kardeşinden daha canlı, daha cana yakın, daha zeki olsa da, ona daha çok değer verdiğimi biliyorum. Biz
1696'da Capucin'lerin manastırında dolaşırken bana, içlerinden hangisi önce ölürse, hayatta kalan kişiye durumuyla ilgili haberleri getireceğine dair birbirlerine söz veren iki arkadaşın öyküsünü okuduğunu söyledi; İçlerinden vefat eden birinin ahdini yerine getirdiğini ve hayatta kalana hayret verici şeyler anlattığını söyledi. Desfontaines daha sonra benden bir iyilik isteyeceğini, bunun da benzer bir söz vermek olduğunu, kendisi de aynısını yapacağını söyledi. Ancak ben isteksizdim ve aslında teklifi reddettim; aradan birkaç ay geçti ve bu süre zarfında o bu fikri sık sık tekrarladı, ben de hep direndim. Ağustos 1696'da eğitimine Caen'de devam etmek üzere ayrılmak üzereyken,

bana o kadar çok şey söyledi ki, gözlerinde yaşlarla sonunda razı oldum. Bunun üzerine, üzerine önceden yazdığı iki küçük kağıt parçasını çıkardı; biri kendi kanıyla imzalanmış ve içinde ölümü halinde bana durumunu bildireceğine söz vermişti; diğeri ise benim için bir ilişkiye girdiğimi gösteriyordu. benzer bağ. Parmağımı deldim ve oradan çıkan kanla kendi adımı imzaladım. Sözü alınca çok sevindi ve binlerce teşekkürle beni kucakladı. Bir süre sonra kardeşiyle birlikte ayrıldı; ayrılık ikimiz için de çok acı vericiydi; Zaman zaman yazdık, ardından altı hafta boyunca bir sessizlik oldu ve ardından anlatacağım olay gerçekleşti. 31 Temmuz 1697'de, perşembe günü ve her zaman hatırlayacağım bir gün olarak, yanında kaldığım ve bana karşı her zaman son derece iyi davranan merhum Mösyö de Sortoville, Fransisken manastırının bitişiğindeki bir çayıra gitmem için bana yalvardı ve saman yapımında halkına yardım et. Çeyrek saatten fazla bir süredir orada değildim ki, saat iki buçukta aniden başım döndüğünü ve halsizliğin üstesinden geldiğimi hissettim. Saman çatalıma yaslanmaya çalışmam boşunaydı; Samanların üzerine uzanmak zorunda hissettim kendimi ve böylece yarım saat kadar orada kalıp gücümü toplamaya çalıştım. Duygu geçti ama daha önce böyle bir deneyim yaşamadığım için biraz şaşırdım ve bunun bir hastalığın başlangıcı olmasından korktum. Günün geri kalanına dair özel bir anım yok ama ertesi gece her zamankinden daha az uyudum.

“Ertesi gün aynı saatte, Mösyö de Sortoville'in o zamanlar on yaşlarında olan torunu M. de Saint-Simon'la birlikte çayırda yürürken, ben de aynı şekilde etkilendim ve gölgeye oturdum. bir taşın üzerinde. Yine geçti ve yürüyüşümüze devam ettik; o gün başka hiçbir şey olmadı ve ertesi gece neredeyse hiç uyumadım. Sonunda, ertesi gün, ağustos ayının ikinci günü, tam olarak aynı saatte samanların istiflendiği çatı katındaydım, o zaman yine benzer bir baş dönmesi ve zayıflığa kapıldım, ama öncekinden daha ciddiydi. Bayıldım ve tüm bilincimi kaybettim. Hizmetçilerden biri beni gördü ve sorunun ne olduğunu sordu, ben de asla inanmayacağım bir şeyi gördüğümü söyleyerek cevap verdiğim söylendi. Ancak ne soruyu ne de cevabı hatırlamıyorum. Aklımda kalan hatıra, beline kadar çıplak birini görmüş olmamdı ama tanıdığım kişi değildi. Merdivenden inmeme yardım edildi; Basamaklara sıkı sıkıya tutundum; ama yoldaşım Desfontaines'i merdivenin dibinde gördüğümde halsizlik geri geldi, başım iki basamağın arasına düştü ve yine bilincimi kaybettim. Grande Place des Capucins'de bank görevi gören geniş bir kirişin üzerine yatırılmıştım; Orada olmalarına rağmen M. de Sortoville'den ya da hizmetkarlarından hiçbir şey göremedim; ama hâlâ merdivenin dibinde duran Desfontaines'in, yanına gelmem için işaret verdiğini gördüm; onun için oda. Yanımda bulunan ve gözlerim açık olmasına rağmen görmediğim kişiler bu hareketi gözlemlediler. Cevap vermedi ve ben ona doğru gitmek için ayağa kalktım; sonra öne çıkıp sol kolumu kendi sağ koluna aldı ve kolları hâlâ birbirine kenetlenmiş halde beni birkaç adım ileri, sessiz bir sokağa yönlendirdi. Baş dönmesinin geçtiğini ve kendi işlerime gittiğimi düşünen hizmetçiler, M. de Sortoville'e kendi kendime konuştuğumu söyleyen bir genç hariç, işlerine geri döndüler. Yanıma geldi ve daha sonra bana söylediği gibi soru sorduğumu ve cevap verdiğimi duydu. Yaklaşık üç çeyrek saat boyunca oradaydım ve Desfontaines'le konuştum. Desfontaines şunları söyledi: Eğer senden önce ölürsem gelip sana anlatacağıma söz verdim. Önceki gün Caen nehrinde boğuldum. Tam bu sıralardaydı ve bazı arkadaşlarımla yürüyordum; hava çok sıcaktı, yıkanmaya karar verdik, üzerime bir halsizlik çöktü ve dibe çöktüm. Arkadaşım Abbé de Menil-Jean beni yukarı çıkarmak için daldı. Bacağını yakaladım ve çok sıkı tuttuğum için bunun bir somon balığı olduğunu düşünmüş olabilir ya da hemen yukarı çıkmak zorunda kalmış olabilir, ancak bacağıyla o kadar sert bir darbe indirdi ki göğsüme bir darbe yedim, onu fırlattım. beni tekrar dibe, o noktada derinliğin önemli olduğu yere!

“Desfontaines daha sonra bana yürüyüşleri sırasında olup bitenleri ve aralarında tartışılan konuları anlattı. Kurtarılıp kurtarılmadığını, lanetlenip lanetlenmediğini, arafta olup olmadığını, benim de lütuf halinde olup olmadığımı ve onu hızla takip edip etmemem gerektiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum; ama sanki duymamış ya da dinlemeyi reddetmiş gibi konuşmaya devam etti. Onu birkaç kez kucaklamaya çalıştım ama hiçbir şeyi kucaklamıyor gibiydim; ama yine de beni kolumdan sımsıkı tuttuğunu hissettim ve bende yarattığı acıdan dolayı onu görmemek için başımı çevirmeye çalıştığımda, sanki beni de bakmaya zorlayacakmış gibi elini sıkılaştırdı. dinleyecek kadar. Onu son gördüğüm zamana göre daha uzun görünüyordu, hatta öldüğü zaman olduğundan daha da uzun görünüyordu, gerçi tanıştığımızdan bu yana geçen on sekiz ay boyunca epeyce büyümüştü. Onu sadece beline kadar gördüm ve çıplaktı, başı çıplaktı ve güzel sarı saçlarının alnına beyaz bir kağıt kıvrılmıştı; Kağıdın üzerinde yazı vardı ama sadece IN, &c kelimesini okuyabiliyordum. Sesi aynı sesti; ne neşeli ne de üzgün görünüyordu, aksine sakin ve dingin bir durumdaydı. Kardeşinin dönüşünde bana, babasına ve annesine bazı mesajlar vermem için yalvardı; Geçen Pazar kefaret olarak kendisine dayatılan ve henüz okumadığı yedi tövbe mezmurunu da okumam için bana yalvardı. Sonunda bana bir kez daha kardeşiyle konuşmamı tavsiye etti ve giderken bana veda ederek şöyle dedi: 'Seni tekrar görene kadar', yürüyüşün sonunda ayrılırken her zaman kullandığımız formül buydu. Ayrıca boğulduğu sırada çeviri yapan kardeşinin, bir kaza ihtimaline karşı onu yanından ayırdığına pişman olduğunu da anlattı. Boğulduğu yeri ve Louvigny Bulvarı'ndaki bazı sözleri kestiği ağacı o kadar iyi anlattı ki, iki yıl sonra, o sırada yanında bulunan merhum Chevalier de Gotot'nun eşliğinde ona işaret ettim. Desfontaines'in belirttiği gibi, bir taraftaki ağaçları sayarak, yazıyı bulmak için doğruca ağaca gittim. Günah çıkarma sırasında kefaret olarak kendisine verilen yedi mezmurun da doğru olduğunu öğrendim. Kardeşi de bana tercümesini yazdığını ve yanında olmadığı için kendisini azarladığını söyledi.

“Desfontaines'in kardeşiyle ilgili olarak bana istediğini yapabilene kadar bir ay geçti, birkaç mil ötedeki bir kır evinde akşam yemeğinden önce davet edildiğim iki kez daha yanıma geldi. Kendimi iyi hissetmediğimden yorgun olduğumu bahane ederek hiçbir şeyin olmadığını ve geri dönmem gerektiğini söyledim. Bahçenin bir köşesine gittim ve Desfontaines, kardeşiyle konuşmadığım için beni azarladı; benimle çeyrek saat konuştu ama sorularıma cevap vermedi. İkinci ortaya çıkışım sabahleyin Notre Dame de la Victoire'a giderken oldu, ama hayaletin görülmesi daha kısa sürdü; erkek kardeşiyle konuşmam konusunda beni etkiledi ve 'Seni tekrar görene kadar' diye tekrarlamama izin verdi - ama yine de sorularıma cevap vermedi. Dikkate değer bir gerçek şu ki, beni ilk kez tuttuğu kolumda her zaman bir ağrı vardı ve bu, ben kardeşiyle konuşana kadar devam etti. İçinde bulunduğum şaşkınlıktan üç gün boyunca uyuyamadım. İlk görüşmeden sonra okul arkadaşım ve komşum Mösyö de Varonville'e Desfontaines'in boğulduğunu, bana görünüp bunu bana söylediğini söyledim. Bunun doğru olup olmadığını sorarak akrabalarının yanına koştu; konuyla ilgili yeni haber almışlardı ama bir yanlış anlaşılma nedeniyle onun büyük oğlan olduğuna inandılar. Bana Desfontaines'in mektubunu gördüğünü ve bunun doğru olduğunu düşündüğünü söyledi; Bunun yanlış olması gerektiğini, çünkü Desfontaines'in kendisi bana göründüğünü ileri sürdüm. Tekrar akrabalarının yanına gitti ve gözyaşları içinde şöyle dedi: 'Bu çok doğru.'

"O zamandan beri bana hiçbir şey olmadı ve benim deneyimim böyleydi. Pek çok şekilde söylendi, ama hiçbir zaman şu an yaptığımdan farklı bir şekilde anlatmadım. Merhum Şövalye de Gotot, Desfontaines'in M. de Menil-Jean'e de göründüğünü ancak onu tanımadığımı belirtti. Buradan elli mil uzakta, Argentan'ın yakınında ve size daha fazlasını söyleyemem."

Uyanık fakat samanın yaydığı yarı boğulma halindeki bir adamın bu vizyonunda baştan sona hakim olan rüyanın özelliklerine dikkat etmeliyiz. Beyin tıkanıklığını takip eden astral sarhoşluk fark edilecektir. Bunu takip eden uyurgezerlik durumu, M. Bézuel'e arkadaşının Astral Işıkta bıraktığı son canlı yansımayı gösterdi. Çıplaktı ve vücudunun geri kalanı nehrin suyuna batmış olduğundan yalnızca beline kadar görünüyordu. Saçındaki sözde kağıt muhtemelen banyo yaparken saçını sabitlemek için kullanılan bir mendildi. Bézuel'in ayrıca olup biten her şey hakkında uyurgezer gibi bir sezgisi vardı ve ona sanki bunları arkadaşının dudaklarından öğreniyormuş gibi geldi. Arkadaşı ne üzgün ne de neşeli görünüyordu; bu, cansız ve yalnızca anılardan ve düşüncelerden oluşan bir görüntünün onda bıraktığı izlenimin bir göstergesiydi. İlk görüntü üzerine saman kokusundan sarhoş olan M. Bézuel merdivenden düşerek kolunu yaraladı; Görünüşe göre rüya mantığıyla arkadaşı kolu tutuyordu ve kendine geldiğinde hâlâ acıyı hissediyordu ki bu da aldığı acıyla gayet doğal bir şekilde açıklanıyordu. Geri kalanı için, ölen kişinin konuşması geriye dönüktü; ölüme ya da öbür hayata dair hiçbir şey yoktu, bu da bu dünyayı öbür dünyadan ayıran engelin ne kadar imkansız olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu.

Hezekiel'in kehanetinde hayat, iç içe dönen çarklarla temsil edilir; Temel formlar, çarkla yükselip alçalan ve Zodyak burçları gibi hiçbir zaman sollamadan birbirlerini takip eden dört canavarla sembolize edilir. Sürekli hareketin çarkları hiçbir zaman kendi kendilerine geri dönmezler; formlar, bıraktıkları istasyonlara asla geri dönmezler; Geldiğiniz yere geri dönmek için, tüm çemberin her zaman aynı ama yine de her zaman yeni bir ilerlemeyle kat edilmiş olması gerekir. Sonuç şu ki, bu hayatta bize tezahür eden her şey, bu hayata ait bir olgudur ve burada aşağıda düşüncemize, hayal gücümüze, hatta halüsinasyonlarımıza ve hayallerimize, bir an için bile olsa bu sınırı aşmak için verilmemiştir. Ölümün zorlu engelleri.

VII. Masonluğun Büyülü Kökeni

Avrupa'da Masonluk adı altında bilinen o büyük Kabalistik dernek, Kiliseye karşı isyanın Hıristiyan birliğini parçalamayı başardığı sırada, dünyada birdenbire ortaya çıktı. Tarikatın tarihçileri, onun kökenini açıklamaya çalışırken hep birlikte zorluk yaşıyorlar. Bazılarına göre, Strasburg Katedrali'nin inşası için kurulan belli bir Mason loncasından türetilmiştir. Bazıları bunun kuruluşunu Cromwell'e atfederken, Koruyucunun zamanındaki İngiliz Masonluk Ayinlerinin Püriten anarşinin bu liderine karşı bir karşı saldırı olarak geliştirilip geliştirilmediğini hiç düşünmeden düşünüyorlar. Kısacası, bazıları o kadar cahildir ki, uzun süredir sır olarak saklanan ve her zaman gizemle sarmalanmış bir toplumun icadı olmasa da sürdürülmesi ve yönetilmesini Cizvitlere atfetmektedirler.[292]Kendini çürüten bu son görüşü bir kenara bırakarak, Mason Kardeşlerin isimlerini ve sanatlarına ait bazı amblemleri Strasburg katedralini inşa edenlerden aldıklarını ve ilk halka açık gösterilerinin İngiltere'de gerçekleştiğini kabul ederek diğerlerini uzlaştırabiliriz. radikal kurumlar ve Cromwell'in despotizmine rağmen. Tapınakçıların onların modeli, Gül-Haçlıların ise onların ataları olduğu eklenebilir.[293]Johannite mezhepleri ise onların daha uzak atalarıdır. Doktrinleri Zerdüşt ve Hermes'inkidir, kanunları ilerici inisiyasyondur, ilkeleri eşitliktir; hiyerarşi ve evrensel kardeşlik tarafından düzenlenir. Onlar, tüm antik inisiyasyonlarda olduğu gibi, İskenderiye okulunun halefleri, kutsallığın sırlarının koruyucularıdır.

the*Kıyamet*ve*Zohar*. Hakikat onların tapınma nesnesidir ve onlar hakikati ışık olarak temsil ederler; her türlü inancı hoşgörüyle karşılıyorlar, tek bir felsefeyi savunuyorlar, yalnızca gerçeği arıyorlar, gerçekliği öğretiyorlar ve planları, tüm insan zekasını aşamalı adımlarla mantığın alanına yönlendirmek. Masonluğun alegorik sonu Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmesidir; gerçek amaç, akıl ve inanç arasındaki ittifakla ve hiyerarşi ilkesine geri dönülerek toplumsal birliğin yeniden tesis edilmesidir.[294]bilime ve erdeme dayanan, inisiyasyon yolu ve onun sınavları yükseliş adımları olarak hizmet eder. Görüleceği gibi hiçbir şey bu fikirlerden ve adanmışlıklardan daha güzel, daha büyük değildir; ne yazık ki evrensel masonlukta birlik ve hiyerarşiye boyun eğme öğretileri sürdürülmemiştir. Ortodoks olanın yanı sıra muhalif bir Masonluk da ortaya çıktı ve Fransız Devrimi'nin felaketlerinin en kötü yanı bu bölünmenin sonucuydu.

Artık Masonların Hiram efsanesi olan kutsal efsanesi, Cyrus ve Zerubbabel ile ilgili bir başka efsane tarafından tamamlanmıştır. Hiram efsanesi şu şekildedir. Süleyman Tapınağının projesini yaparken bu planları Hiram adında bir mimara emanet etti. Bu usta, işlerin düzenini sağlamak için ustaları beceri derecelerine göre bölerdi. Bunlar büyük bir kalabalıktı ve zanaatkârları tanımak, böylece liyakatlerine göre sınıflandırılabilmeleri veya yaptıkları işlere göre ücretlendirilebilmeleri için, üç kategorinin her biri için veya Çıraklar için Şifreler ve özel İşaretler sağladı. Sahabeler ve Üstadlar. Öyle oldu ki, üç sahabe, yetenekleriyle kazanmadıkları halde Üstad rütbesine göz diktiler. Tapınağın üç ana kapısına pusu kurdular ve Hiram bunlardan birinden çıkarken, bu Sahabelerden ilki, mimarı hükümdarlığıyla tehdit ederek Usta-Söz'ü talep etti. Hiram cevap verdi: "Bu

[292]Benim de kayıtsız şartsız katıldığım bu açıklama, Mason tarihi öğrencileri tarafından, Fransız masal yapımcılarının ve özellikle de tüm zamanların en aptalı ve en gerizekalısı JM Ragon'un bu konuda dile getirdiği iddialı saçmalıklara karşı bir dengeleme olarak değerlendirilebilir.

[293]Bu görüş günümüzde yeniden canlanma belirtileri gösteriyor ve bunu destekleyecek hiçbir kanıtın bulunmadığını söylemek yerinde olur.

[294]Masonluğun, nerede kurulu olursa olsun, hiyerarşik değil, seçmeli olduğu söylenebilir.

onu öyle almadım." Bunun üzerine sahabi öfkeyle ona demir aletle vurarak ilk yarayı verdi. İnşaatçı ikinci kapıya kaçtı ve burada aynı talebi dile getiren ve aynı cevabı alan ikinci sahabeyle karşılaştı. Bu olayda Hiram'a bir kare veya diğerlerinin söylediği gibi bir kaldıraçla vuruldu. Üçüncü kapıda işi bir çekiçle tamamlayan üçüncü suikastçı duruyordu. Üç arkadaş, cesedi bir çöp yığınının altına gizlediler, doğaçlama mezarın üzerine bir akasya dalı diktiler ve ardından Habil'in öldürülmesinden sonra Kabil gibi kaçtılar. Ancak mimarının geri dönmediğini fark eden Süleyman, akasya dalı cesedi ortaya çıkardığında dokuz ustayı onu aramaya gönderdi. Onu çöpün altından çıkardılar ve uzun süredir orada durduğu için etin kemiklerden düştüğünü belirten bir kelime söylediler. Son makamlar usulüne uygun olarak Hiram'a verildi ve daha sonra Süleyman tarafından katilleri aramak üzere yirmi yedi Üstat gönderildi. Bunlardan ilki bir mağarada gafil avlandı; Yanında bir lamba yanıyordu, ayaklarının dibinde bir dere akıyordu ve yanında savunması için bir hançer duruyordu. İçeri ilk giren Usta, suikastçıyı tanıdı, silahı aldı ve ünlem işaretiyle onu bıçakladı.*Nekam*-intikam anlamına gelen bir kelime. Baş Süleyman'a götürüldü, Süleyman bunu görünce ürperdi ve intikamcıya şöyle dedi: "Ne yazık ki, cezalandırma hakkını kendime sakladığımı bilmiyor muydun?" Sonra tüm Üstatlar kralın önünde diz çöktüler ve gayreti onu alıp götüren kişi için af dilediler. İkinci katil, sığınma evi bulduğu kişi tarafından ihanete uğradı. Yanan bir çalının yakınındaki bir kayanın içinde saklanmıştı; Kayanın üzerinde bir gökkuşağı parlıyordu ve yanında bir köpek yatıyordu. Üstatlar, köpeğin dikkatinden kaçarak suçluyu yakaladılar, bağladılar ve onu Kudüs'e taşıdılar; orada en ağır işkencelerle can verdi. Üçüncü suikastçı bir aslan tarafından öldürüldü ve cesedin ele geçirilebilmesi için canavarın alt edilmesi gerekiyordu. Diğer versiyonlar, Üstatlar üzerine saldırdığında kendisini bir baltayla savunduğunu, ancak onu silahsızlandırmayı başardıklarını ve suçunun kefaretini ödemesine neden olan Süleyman'a götürüldüğünü söylüyor.[295]

İlk efsane böyledir ve açıklaması aşağıdadır. Süleyman üstün bilimi ve bilgeliği temsil eder. Tapınak, hakikatin ve aklın yeryüzündeki hiyerarşik saltanatının gerçekleşmesi ve amblemidir. Hiram, bilim ve bilgelikle imparatorluğa ulaşan adamdır. Herkese yaptığının karşılığını vererek adalet ve düzen ile yönetir. Her Derece, anlamını ifade eden bir kelimeye karşılık gelir. Hiram için söz birdir ama üç şekilde ifade edilir. Biri Çıraklar içindir ve onlar tarafından söylenebilir; Doğayı ifade eder ve Çalışma ile açıklanır. Bir diğeri ise sahabeler içindir; onların durumunda düşünceyi ifade eder ve Çalışma tarafından açıklanır. Üçüncüsü Üstatlar içindir; onların ağzında hakikati ifade eder ve Hikmetle açıklanır. Kelimenin kendisine gelince, gerçek adı söylenemeyen ve söylenemeyen Tanrı'yı belirtmek için kullanılıyor. Böylece hiyerarşide üç derece ve Tapınağın üç girişi vardır; Doğada üç ışık modu vardır ve üç kuvvet vardır; bu kuvvetler ölçen Kural, kaldıran Kaldıraç ve sağlamlaştıran Tokmak ile sembolize edilir. Acımasız içgüdülerin bilgeliğin hiyerarşik aristokrasisine karşı isyanı, bu üç güçle başarıyla silahlanır ve onları gerçek kullanımlarından saptırır. Üç tipik isyancı vardır: Doğaya isyan edenler, Bilime isyan edenler ve Gerçeğe isyan edenler. Klasik Hades'te Cerberus'un üç başıyla temsil ediliyorlardı; İncil'de Kur'an, Datan ve Abiram'ın; Mason efsanesinde ise farklı Ayinlere göre değişen isimlerle ayırt edilirler. Genellikle Abiram veya Hiram'ın katili olarak anılan ilk kişi, Büyük Üstad'a kuralla vuran kişidir; Bu, hukuk kisvesi altında insan tutkuları tarafından kurban edilen adil adamın hikayesidir. Gülünç ve zayıf bir hikayeden sonra Mefiboşet adı verilen ikincisi

[295]Hiram Efsanesi çeşitli şekillerde anlatılmıştır. İngiliz masonları, mevcut versiyonun tamamen yanlış olduğunu göreceklerdir ve ayrıca eski Yüksek Derecelerden alınan hayalleri de içerdiği de eklenebilir.

Davud'un tahtına hak iddia eden kişi Hiram'a kaldıraçla veya kareyle saldırır. Aynı şekilde, popüler meydan ya da duyarsız eşitliğin kaldıracı, kalabalığın elinde bir tiranlık aracı haline gelir ve bilgelik ve erdemin krallığına, yönetimden çok daha şiddetli bir şekilde saldırır. Üçüncüsü, Hiram'ı bir çekiçle gönderir: Şiddet ve korku adına, zekayı ezerek düzen kurmaya çalıştıklarında, vahşi içgüdüleri harekete geçirin.[296]

Hiram'ın mezarının üzerindeki akasya dalı sunaklarımızdaki haç gibidir; bilginin kendisinden daha uzun ömürlü olan bilginin bir göstergesidir; başka bir baharın habercisi olan yeşil daldır. İnsanlar Doğanın düzenini bu şekilde bozduğunda, Süleyman'ın Usta-İnşaatçının ölümünün intikamını alması gibi, İlahi Takdir de onu yeniden sağlamak için müdahale eder. Kuralı vuran, darbeyle yok olacaktır. Kaldıraçla veya kareyle saldıran kişi, yasanın baltası uyarınca kefaret ödeyecektir: bu, kralların ebedi yargısıdır. Tokmakla öldüren kişi, kötüye kullandığı gücün kurbanı olacaktır. Kuralla adam öldürmek isteyen, kendisini aydınlatan lambanın kendisi ve içtiği dere tarafından ihanete uğrar: Bu, misilleme yasasıdır. Kaldıraçla yok etmek isteyen kişi, uyanıklığının uyuyan bir köpek gibi başarısızlığa uğramasına şaşırır ve kendi suç ortakları tarafından vazgeçilir, çünkü anarşi ihanetin anasıdır. Tokmakla vuran kişi, Odipus sfenksinin bir çeşidi olan aslan tarafından yutulur; aslanı yenebilen kişi ise Hiram'ın halefi olmayı hak edecektir. İnşaatçının çürüyen bedeni, formların değişebileceğini ancak ruhun kaldığını gösterir. İlk katilin yakınındaki su kaynağı, Doğaya karşı işlenen suçları cezalandıran o tufanı hatırlatıyor. İkinci suikastçıya ihanet eden yanan çalı ve gökkuşağı, düşünceye yönelik öfkeyi kınayan yaşamı ve ışığı simgeler. Son olarak, mağlup olmuş aslan, aklın madde üzerindeki zaferini ve gücün zekaya kesin olarak tabi olmasını temsil eder. Birlik Tapınağı'nın inşasını sağlayan entelektüel sancının başlangıcından bu yana Hiram sık sık katledildi, ama her seferinde ölümden dirildi. O, yaban domuzu tarafından yok edilen Adonis'tir, Typhon tarafından öldürülen Osiris'tir, sürgündeki Pisagor'dur, Bacchantes tarafından parçalanan Orpheus'tur, Nebo Dağı mağaralarına terk edilen Musa'dır, Yahuda, Kayafa ve Pilatus tarafından çarmıha gerilmiş İsa'dır. İşte bunlar, Hiram'ın planına uygun olarak Tapınağı yeniden inşa etmek için ısrarla çabalayan gerçek Masonlardır.

Masonluğun büyük ve baş efsanesi budur; daha az güzel ve daha az derin olmayan başkaları da var; ama onların gizemlerini açığa vurmayı haklı görmüyoruz. Her ne kadar inisiyasyonu sadece Tanrı'dan ve araştırmalarımızdan almış olsak da,[297]Kendi sırlarımızı sakladığımız gibi, aşkın Masonluğun sırlarını da koruyacağız. Çabalarımızla suskunluğu dayatan bir bilgi düzeyine ulaştığımızdan, kendimizi bir yeminden çok inançlarımızla taahhüt edilmiş sayıyoruz. Bilim bir*asilzade qui mecbur*ve hiçbir şekilde Gül Haç'ın soylu tacını hak etmekte başarısız olmayacağız. Hiram'ın dirilişine de inanıyoruz.

Masonluk Ayinleri, inisiyasyon efsanelerinin anısını iletmek ve onları Kardeşler arasında korumak için tasarlanmıştır. Şimdi, eğer masonluk bu kadar kutsal ve yüce ise, nasıl oluyor da Kilise tarafından bu kadar sık yasaklanıp kınandığı sorulabilir; ama bu sorunun cevabını zaten onun bölünmelerinden ve küfürlerinden söz edildiğinde cevaplamıştık. Masonluk Gnosis'tir ve sahte Gnostikler doğruların kınanmasına sebep olmuştur. İkincisi, ışıktan korktukları için değil, gizlenmeye itildiler, çünkü ışık onların arzuladığı, aradıkları ve taptıkları şeydir; ama saygısızlardan, yani sahte yorumculardan, iftiracılardan, şüphecilerin alaylarından, her türlü inancın ve her şeyin düşmanlarından korkuyorlardı.

[296]Üç suikastçıya atfedilen isimler Yüksek Dereceli icatlardır ve onlarla ilgili aşağıda anlatılanlar da öyle.

[297]Éliphas Lévi'nin Masonluğa sıradan bir şekilde girdiği anlaşılmaktadır, ancak masonluktaki hayati bütünleşmenin ve onun gerçek anlamda anlaşılmasının kişisel çalışmanın sonuçları olduğu da oldukça doğrudur.

ahlak. Üstelik günümüzde, Sırların Anahtarını kaybetmiş, kendilerini Mason zanneden ama yaptıkları ayinlerin anlamını bilmeyen pek çok kişi bulunmaktadır. Localarının halılarına asılan sembolik resimleri ve hiyeroglif işaretleri bile yanlış anlıyorlar. Bu resim ve işaretler mutlak ve evrensel bir bilim kitabının sayfalarıdır. Bunlar Kabalistik anahtarlar aracılığıyla okunabilir ve Süleyman'ın anahtarlarına zaten sahip olan inisiye için hiçbir şeyi gizleyemez.

Masonluk yalnızca kirletilmekle kalmamış, aynı zamanda Jacques de Molay'ı haklı çıkaranların ve Tapınağın hizipçi çalışmalarını sürdürenlerin gizli etkisinden kaynaklanan anarşik komploların perdesi ve bahanesi olarak da hizmet etmiştir. Hiram'ın intikamını almak yerine suikastçıların intikamını aldılar. Anarşistler, üzerlerine Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik - Özgürlük, yani tüm şehvetlere rağmen, Bozulmada Eşitlik ve yıkım işinde Kardeşlik sözcüklerini yazarak, kare ve çekiçle kuralı yeniden uygulamaya koydular. Kilisenin haklı olarak mahkûm ettiği ve sonsuza kadar mahkûm edeceği adamlar bunlardır.

Kitap VI. Büyü ve Devrim

1—VAU

I. Onsekizinci Yüzyılın Önemli Yazarları

Çin, kısmen misyonerlerimiz tarafından keşfedilen geniş imparatorluğunun onlar tarafından ortaya çıkarılmaya başlandığı ve geçmişteki tüm bilimlerin bir mezarlığı gibi ortaya çıktığı on yedinci yüzyılın sonuna kadar dış dünya tarafından neredeyse bilinmiyordu. Çinliler bir mumya ırkına benzetilebilir; Onlarda hiçbir şey ilerlemez, çünkü onlar, ruhun ve hayatın çoktan çekilmiş olduğu geleneklerinin hareketsizliği içinde yaşarlar. Artık hiçbir şey bilmiyorlar ama her şeye dair belirsiz bir anıları var. Çin'in dehası, bilim bahçesindeki altın elmaları koruyan Hesperides'in ejderhasıdır. Onların insani tanrısallıkları, Cadmus gibi ejderhayı fethetmek yerine, pullarının değişen bir serapını önünde parıldayan canavarın büyüsüne kapılıyor ve onu mıknatıslıyor. Çin'de yalnızca gizem yaşıyor, bilim uyuşukluk içinde ya da en azından derin bir uykuda ve yalnızca rüyada konuşuyor. Çin Tarotunun İbrani Tarotuyla aynı Kabalistik ve mutlak verilere dayandığını söylemiştik.*Sefer Yetzirah*; ancak Çin'in ayrıca yalnızca iki figürün birleşiminden oluşan bir hiyeroglif kitabı da var; bu*Y-Kim*,[298]imparator Fo-Hi ve M. de Maison'a atfedilmiştir.*Çin Üzerine Mektuplar*tamamen çözülemez olduğunu belirtiyor. Ancak zorlukları, diğerlerininkilerden daha büyük değil.*Zohar*ilginç bir tamamlayıcısı gibi görünüyor ve aslında değerli bir ekidir.*Zohar*Dengenin veya evrensel dengenin çalışmasını açıklar ve*Y-Kim*bunun hiyeroglif ve şifreli gösterimidir. Çalışmanın anahtarı Fo-Hi Trigramları olarak bilinen bir pantacle'dir. İlgili bir efsaneye göre*Vay-Ky*Somlar hanedanı döneminde Leon-Tao-Yuen tarafından derlenen Çin'deki büyük otoritelerden oluşan bir koleksiyon, yaklaşık yedi veya sekiz yüz yıl önce imparator Fo-Hi bir gün bir nehrin kıyısında büyük olay hakkında meditasyon yapıyordu. Doğanın sırlarını, sudan çıkan bir sfenks gördüğünde, yani alegorik bir hayvan anlamına gelen, bir at ve bir ejderhanın bileşik formuna sahip. Başı at gibi uzundu, dört ayağı vardı ve sonu yılan kuyruğuyla bitiyordu; sırt pullarla kaplıydı ve her birinin üzerinde gizemli Trigramların sembolü parlıyordu; uçlara doğru göğüs ve sırttakilere göre daha küçüktüler ama baştan sona mükemmel bir uyum içindeydiler. Ejderha suya yansıyordu ancak tüm özellikleri tersine dönmüştü. Yunan mitolojisindeki evrensel ışığın sembolü Pegasus veya Kronos'un yılanı gibi ilham veren, daha doğrusu ilhamların taşıyıcısı olan bu yılan gibi at, Fo-Hi'yi evrensel bilime başlattı. Trigramlar giriş görevi gördü; Terazileri numaralandırdı ve Trigramları, Doğanın önceden var olan ve gerekli uyumlarıyla karşılaştırılan ve birbiriyle birleştirilen bilimlerin bir sentezini tasarlayacak şekilde birleştirdi. Tablolar*Y-Kim*bu muhteşem kombinasyonun sonucuydu. Fo-Hi'nin sayıları Kabala'nınkilerle aynı olup, daha önce de açıkladığımız gibi onun pantacle'ı Süleyman'ınkine benzemektedir.*Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüeli*.[299]Onun tabloları otuz iki Yola ve elli Işık Kapısına karşılık gelir; sonuç olarak*Y-Kim*Anahtara sahip olanlar için belirsiz olamaz*Sefer Yetzirah*Ve*Zohar*.[300]

Dolayısıyla mutlak felsefe bilimi Çin'de var olmuştur; Kim'ler, dünyevi olandan gizlenen bu Mutlak'ın ve onların Kutsal Olan'la ilişkilerinin yorumlarıdır.*Y-*

[298]M.Ö. 3468 yılına atfedildiği için tüm Çin kitaplarının en eskisi olarak anılır. 10 bölümden oluşur.

[299]Bu eserin tercümesine bakın:*Aşkın Büyü: Doktrini ve Ritüeli*, 1896.

[300]Éliphas Lévi'nin, anahtarına sahip olduğunu iddia ettiği Çin bulmacasını açıklamaya çalışmadığı gözlemlenecek ve gerçek değeri takdir edilecektir ve bunun açıklaması şudur: Eğer konusunu eleştirel bir şekilde bilseydi, Zoharic'i yaratmaya kalkışmazdı. eşyanın tabiatında var olmayan benzetmeler.

*kim*Musa'nın Vahiylerdeki Pentateuch'ununkine benzer.*Sepher Dzenioutha*, hangisi *Gizemler Kitabı*ve İbranicenin anahtarı*Zohar*.[301]Kong-fu-tzee ya da Konfüçyüs, tıpkı bilgin Talmudist Maimonides'in Kutsal Kitap'ın gerçeklerini inkar ettiği gibi, varlığını inkar edebileceği bu Kabala'nın açığa vurucusu ya da perdeleyicisiydi; dinsizlerin araştırmalarını yanlış bir yola çevirmek için. Süleyman'ın anahtarı. Konfüçyüs'ten sonra, Mısır'ın Aşkın Büyüsü kalıntılarının yerine Hint büyücülük geleneklerini koyan materyalist Fo geldi. Fo kültü Çin'deki bilimlerin ilerleyişini felce uğrattı ve bu büyük halkın başarısız uygarlığı rutine ve sersemliğe gömüldü.

Mutlak bilimin yüce hakikatlerine inisiyasyonu kesinlikle hak eden, bilgeliğe ve takdire şayan derinliğe sahip bir filozof olan bilgili Leibnitz,*Y-Kim*Diferansiyel hesabı kendi keşfiydi, düz ve bölünmüş doğruda ise kendi hesaplamalarında kullanılan 1 0 karakterlerini tanıdı. Gerçeğin eşiğindeydi ama gerçeği yalnızca bir ayrıntıda görerek bir bütün olarak kavrayamıyordu.

Çin'deki dini antik eserlere ilişkin en önemli keşifler teolojik tartışmaların sonucu olmuştur.[302]Bu, Cizvitlerin Hıristiyanlığa geçen Çinliler arasında cennete ve atalara tapınmaya izin vermelerinin haklı olup olmadığı, başka bir deyişle eğitimli Çinlilerin cennetlerini Tanrı olarak mı yoksa sadece uzay ve Doğa olarak mı gördükleri sorusuyla ortaya çıktı. Eğitimlilerin kendilerine ve kamunun sağduyusuna başvurmak mantıklıydı ancak bunlar teolojik otoriteler teşkil etmiyor. Bu nedenle çok fazla tartışma, çok fazla yazı ve daha ilgi çekici şeyler vardı; Cizvitler temelde haklıydı ama uyguladıkları yöntemde hatalıydılar; bunun sonucunda henüz üstesinden gelinememiş ve Çin'de yorulmak bilmez şehitlerimizin kanına mal olmaya devam eden yeni zorluklar ortaya çıktı.

Asya'da dinin fetihleri bu şekilde tartışılırken, Avrupa'yı büyük bir huzursuzluk ruhu sarsıyordu; Her tarafta yeni vahiyler ve mucizeler söylentileri dolaşmasına rağmen, Hıristiyan inancı yok olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bilimde ve dünyada kesin bir konumu olan bir adam, yani Emmanuel İsveçborg, vizyonlarıyla İsveç'i hayrete düşürüyordu ve Almanya, yeni gelişmelerle kaynıyordu.*Illuminati*. Muhalif mistisizm, hiyerarşik dinin gizemlerini anarşinin gizemleriyle değiştirmek için komplo kurdu; Bir felaket hazırlanıyordu ve yakındı. Sahte aydıncılığın peygamberleri arasında en samimi ve en ılımlısı olan İsveçborg, bu bakımdan diğerlerinden daha az tehlikeli değildi. Aslına bakılırsa, tüm insanların derhal cennetle iletişim kurmaya çağrıldığı iddiası[303]düzenli dini eğitimin ve aşamalı erginlenmenin yerini her türlü coşku sapması, her türlü hayal gücü ve hayal aşırılığı alır. Akıllı*Illuminati*dinin insanlığın büyük bir ihtiyacı olduğunu ve bu nedenle asla yok edilmemesi gerektiğini hissetti; Sadece dinin kendisi değil, aynı zamanda cehaletten ilham alan coşkunun ölümcül bir sonucu olarak beraberinde getirdiği fanatizm de hiyerarşik kilise otoritesini devirmek için silah olarak kullanılacaktı; fanatizm savaşından çıkacağının bilincindeydiler. kurucusu ve şefi olmayı umdukları yeni bir hiyerarşi ortaya koydular. “Hiçbir şey öğrenme zahmetine girmeden her şeyi bilen tanrılar gibi olacaksınız; hiçbir şey elde etme zahmetine girmeden her şeye sahip olan krallar gibi olacaksınız.” Özet olarak, vaatler böyledir.

[301]The *Gizli Gizem Kitabı*anahtarı değil*Zohar*; bu, buraya eklenen risalelerden biridir ve metnin geneli üzerindeki etkisi neredeyse*sıfır*.

[302]Bu yorumun, onu açıkladığı varsayılan örnek tarafından desteklenmediği ve Çin hakkındaki saçmalığın, Çin'le hiçbir ilgisi olmayan on sekizinci yüzyılın dikkate değer yazarları üzerine yapılan bir araştırmaya ilginç bir giriş olduğu fark edilecektir.

[303]Emmanuel İsveçborg bu görüşü hiçbir zaman dile getirmedi ve bir bütün olarak eleştiriye gelince, kendisine gelen iletişimlerin farkında olmadan geldiğini, psişik durumlarının kendi kendine yönlendirilmediğini belirtmek gerekir.

kıskanç kalabalıklara devrimci ruh. Devrimci ruh, ölümün ruhudur; Nesillerin yalnızca ölümle yenilendiğini gören, hareketin ve ilerlemenin babası olmasına rağmen, Yaratılış'taki eski yılandır. Kızılderililerin sembolik biçimi fiziksel sevgi ve maddi nesil olan acımasız yok edici Siva'ya tapınmalarının nedeni budur.

İsveçborg'un sistemi Kabala'dan başkası değildir.*eksi*hiyerarşi ilkesi;[304]kilit taşı ve kaidesi olmayan tapınaktır; çok büyük bir yapı, neyse ki tamamen havadar ve fantastik, çünkü eğer biri bunu bu dünyada gerçekleştirmeye kalkışsaydı, onu devirmeye değil, sadece onun en önemli liderlerinden birine yaslanmaya çalışan ilk çocuğun başına çökerdi. sütunlar. Anarşiyi örgütlemek, devrimcilerin çözmeyi üstlendiği sorundur ve bu sorun sonsuza kadar onlarla birlikte olacaktır; her zaman üzerlerine düşecek olan Sisifos'un kayasıdır. Bir an bile var olabilmek için, zorunluluktan başka hiçbir gerekçesi olmayan, anarşi gibi kör ve şiddetli bir despotizmi ölümcül bir şekilde doğaçlama zorunda kalacaklar ve her zaman da kalacaklar. Aklın uyumlu monarşisinden kurtuluş, ancak çılgınlığın düzensiz diktatörlüğü altına girmekle elde edilir.

İsveçborg'un doğaüstü dünyayla iletişim için dolaylı olarak önerdiği araçlar, rüya, esrime ve katalepsi ile müttefik bir ara durum oluşturur. Aydınlanmış İsveçli, böyle bir durumun mümkün olduğunu, bunun başarılması için gerekli uygulamalara ilişkin herhangi bir ipucu vermeden doğruladı.[305]Belki de müritleri, bir dehanın, İsveçborg'un kehanet ve Kabalistik sezgilerini doğal bir kehanet yoluyla tamamlamak için öne çıktığı zaman, bu ihmali tamamlamak için Hint Tören Büyüsüne başvurmuş olabilirler. Bu adam Mesmer adında bir Alman doktordu. İnisiyasyondan ve okült bilgiden ayrı olarak, ışığın evrensel aracısını ve onun harikalarını yeniden keşfetme şerefine sahip olan oydu. Onun*Aforizmalar*Zamanının bilim adamlarının bir paradokslar demeti olarak gördüğü, sonuçta fiziksel sentez için bir temel oluşturacaktır.[306]

Mesmer doğal varlığın iki modunu öne sürdü; bunlar eşyanın dengesini oluşturan sabitliği ve hareketi üreten madde ve hayattır. Ayrıca akışkan, evrensel, sabitlik ve hareket yeteneğine sahip bir ilk maddenin varlığını tanıdı; sabitliği maddelerin yapısını belirlerken, sürekli hareketi formları değiştirir ve yeniler. Bu akışkan madde aktif ve pasiftir; pasif olarak kendine çeker ve aktif olarak kendini yansıtır. Bu hususta dünya ve içinde yaşayanlar hem çeker hem de iter; kanınkine benzer bir dolaşımla geçer. Tüm varlıkların yaşamını sürdürür ve yeniler, onların gücünün aracısıdır ve iradelerinin aracı olabilir. Dahiler olağanüstü irade veya enerjilerin sonuçlarıdır. Cisimlerdeki birleşme ve esneklik, yoğunluk veya incelik olguları, bu iki özelliğin evrensel akışkan veya ilk maddedeki çeşitli kombinasyonları tarafından üretilir. Tüm fiziksel rahatsızlıklar gibi hastalıklar da şu ya da bu organize bedendeki birinci maddenin normal dengesinin bozulmasından kaynaklanır. Organize bedenler, özel dengeleri nedeniyle birbirlerine sempatik veya antipatiktir. Sempatik bedenler birbirlerini iyileştirebilir ve karşılıklı dengelerini yeniden sağlayabilirler.

[304]Kabala'nın hiyerarşi ilkesi yoktur; Bunun tek tavsiyesi Doktrin'in incelenmesidir ve bu çalışma, arkasında yatan derin anlamlara ilişkin yeni gelişmeleri sürekli olarak ortaya çıkarmıştır (*A*) kanun, (*B*) peygamberler ve (*C*) Eski Ahit'in tarihi kitapları.*Zohar*Daha önce de belirtildiği gibi, Gizli Doktrini hakkında geniş çapta yayılmış bir bilgiyi varsayar.
[305]O, bir vahyin alıcısıydı ve kendisinin girdiği içsel hallere ulaşmaları için hitap ettiği kişilere yardım etmekle ilgilenmiyordu. Yalnızca aldığı mesajı iletmeye odaklanmıştı.

[306]Éliphas Lévi şu başlıklı bir eserden bahsediyor:*Mesmer—Mesmerler ve Aforizmalar Suivis des Procédés d'Eslon*, 1846. Anton Mesmer'in Aforizmaları sıklıkla yeniden basılmıştır.

Cisimlerin bu birinci maddenin çekimi veya izdüşümü yoluyla birbirlerini dengeleme kapasitesine Mesmer tarafından manyetizma adı verildi ve etki ettiği formlara göre değişiklik gösterdiği için canlılardaki fenomenleri incelerken buna hayvan manyetizması adını verdi. .

Mesmer, teorisini tam bir başarı ile taçlandırılan deneyleriyle kanıtladı. Hayvan manyetizması ve elektrik olayları arasındaki benzerliği gözlemledikten sonra, iki kuvveti absorbe etmek ve yansıtmak için toprak ve su içeren ortak bir rezervuara bağlanan metalik iletkenlerden yararlandı. Karmaşık küvet aparatları artık terk edildi, çünkü bunun yerine ahşap bir masa gibi dairesel, iletken olmayan bir gövdenin veya ipek veya yünün üzerine bindirilmiş canlı bir el zinciri gelebilir. Daha sonra metalik mıknatıslanma süreçlerini yaşayan organize varlıklara uyguladı ve ardından gelen olayların gerçekliği ve benzerliği konusunda kesinliğe ulaştı. Atması gereken tek bir adım kalmıştı ve bu adım, fizikte ölçülemeyen dört akışkana atfedilen etkilerin, kullanımlarına göre farklılaşan tek ve aynı kuvvetin farklı tezahürleri olduğunu ve bu kuvvetin -ilkinden ayrılamaz olduğunu ve ilkinden ayrılamayacağını doğrulamaktı. Harekete geçirdiği evrensel maddenin -bazen göz kamaştırıcı, bazen magmatik, bazen elektrikli, bazen manyetik- tek bir adı vardır; Musa Yaratılış'ta onun tezahürünü şöyle anlatırken belirtmiştir:*fiat*Her şeye gücü yeten Tanrı'nın tüm maddelerden ve tüm biçimlerden önce var ettiği söz: o Söz ışıktır; הי אור.

Şimdi, bundan sonra kabul edilecek bir gerçeği doğrulama cesaretine sahip olalım. On sekizinci yüzyılın en büyük şeyi,*Ansiklopedi*Voltaire'in küçümseyici ve alaycı felsefesi değil, Diderot ve D'Alembert'in olumsuz metafiziği değil, Rousseau'nun kötü niyetli hayırseverliği değil: Mesmer'in sempatik ve mucizevi fiziğidir. Mesmer, Prometheus kadar muhteşemdir; insanlara, Franklin'in yalnızca yönlendirebileceği gökten gelen ateşi verdi. Mesmer'in dehasında ne nefretin onaylanması, ne de zulmün ve hakaretin kutsanması yoktu; Almanya'dan kovuldu, Fransa'da alay konusu oldu, ancak bu ona bir servet kazandırdı, çünkü tedavileri belliydi ve ona giden hastalar ona para ödüyordu, gerçi sonradan iyileşmelerinin bir sorun olduğunu belirtmiş olabilirler. Böylece bilgililerin düşmanlığını kendi üzerlerine çekmezler. Yetkili organlar, keşfini inceleyecek kadar büyücüyü onurlandırmadılar ve büyük adam, becerikli bir sahtekar gibi görünmek için mecburen istifa etti. Büyülemeye düşman olmayanlar yalnızca gerçekten eğitim almış kişilerdi; Batıl inançlılar skandala ve Büyüye haykırırken, samimi dindar kişiler yeni keşfin tehlikeleri karşısında alarma geçti. Bilge kişiler suiistimalleri öngördü; embesil bu muhteşem gücün kullanılmasına bile tahammül etmez. Bazıları Kurtarıcı'nın ve onun azizlerinin mucizelerinin manyetizma adına reddedileceğini düşünüyordu; diğerleri bunun şeytanın gücüyle nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Bununla birlikte, gerçek dinin, gerçeğin keşfinden korkacak hiçbir şeyi yoktur; Üstelik manyetizma, insan gücüne sınır getirerek ilahi mucizeleri yok etmek yerine onlara yeni bir onay vermiyor mu? Bundan şu sonuç çıkıyor ki, aptallar şeytana daha az mucize atfedecekler, bu da onlara nefretlerini ve öfkelerini gösterme fırsatını daha az bırakacak; ancak gerçek dindar kişiler bunu bir şikayet nedeni olarak görmeyecektir. Işık ortaya çıktığında ve cehalet geri çekildiğinde şeytan zemini kaybetmek zorundadır; ama bilimin ve ışığın zaferleri imparatorluğa ve Tanrı'nın yüceliğine olan sevgimizi genişletiyor, güçlendiriyor ve artırıyor.

II. Onsekizinci Yüzyılın Thaumaturjik Kişilikleri

On sekizinci yüzyıl büyüden başka hiçbir şeye inanmazdı ve bunun açıklaması da belirsiz inançların, gerçek inançtan yoksun ruhların dini olduğuydu. İsa Mesih'in mucizeleri inkar edilirken, dirilişler Comte de Saint-Germain'e atfedildi. Bu olağanüstü kişilik, Büyük İşin sırlarına ve elmas ve değerli taş imalatına sahip olduğu itibar edilen gizemli bir teosofistti. Geriye kalan, konuşması hoş, tavırları son derece seçkin, dünya adamıydı. İlk yıllarında onu neredeyse her gün gören Madame de Genlis, resimlerdeki mücevher temsillerinin bile sırrını hiçbir kimyager veya ressamın çözemeyeceği doğal bir ateş ve parıltıya sahip olduğunu söylüyor. Resimlerinin hiçbiri kanıt olarak mevcut değil ve ışığı tuval üzerine sabitlemeyi mi başardığı, yoksa sedef veya metalik bir kaplama mı kullandığı yalnızca tahmin edilebilir.

Comte de Saint-Germain, Katolik Dinini kabul etti ve onun uygulamalarına büyük bir sadakatle uydu. Buna rağmen şüpheli çağrışımlar ve tuhaf hayaletler olduğuna dair raporlar vardı; aynı zamanda sonsuz gençliğin sırrına da sahip olduğunu iddia ediyordu. Bu mistisizm miydi, yoksa delilik miydi? Aile bağlantıları bilinmiyordu ve onun geçmiş olaylardan bahsettiğini duymak onun yüzyıllardır yaşadığını gösteriyordu. Okült bilimle akrabalık hakkında çok az şey söyledi ve inisiyasyonun faydası kendisinden talep edildiğinde konu hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı. Kendi öğrencilerini seçti, onların pasif itaatini talep etti ve sonra çağrıldıkları bir kraliyetten, Melkisedek ve Süleyman'ın krallığından, aynı zamanda bir rahiplik olan bir inisiyasyon krallığından bahsetti. “Dünyanın meşalesi olun” dedi. “Eğer ışığınız yalnızca bir gezegenin ışığıysa, Tanrının gözünde bir hiç olursunuz. Sana, güneşin ihtişamının gölgesi olduğu bir ihtişam ayırıyorum. Yıldızların gidişatına sen rehberlik edeceksin ve imparatorlukları yönetenler senin tarafından yönetilecek.”

Gerçek anlamı gerçek ustalar için oldukça anlaşılır olan bu vaatler, burada verilen kelimelerle olmasa da, büyük ölçüde, bir kitabın anonim yazarı tarafından kaydedilmiştir. *Almanya'daki Gizli Derneklerin Tarihi*,[307]ve bunlar Comte de Saint-Germain'in bağlı olduğu inisiyasyon okulunun kanıtıdır. Kendisiyle ilgili aşağıdaki ayrıntılar şu ana kadar bilinmiyor.

Comte de Saint-Germain, on yedinci yüzyılın sonunda Bohemya'daki Lentmeritz'de doğdu. Kendisine Gül Haç adını veren bir kişinin ya doğal ya da evlatlık oğluydu.*Cabalicus geliyor* -Companion Kabalist- talihsiz Abbé de Villars tarafından Comte de Gabalis adı altında alay konusu oldu.[308]Saint-Germain babasından hiç bahsetmedi ama

[307]Referans muhtemelen bir Fransız eserine aittir ve tarih ve daha ayrıntılı bir açıklama olmadığı için kesin olarak tespit edilememektedir.

[308]Söz konusu yazar onaylamaktadır (*A*) Kont de Gabalis'in bir Alman olduğu, (*B*) onun büyük bir asilzade ve büyük bir Kabalist olduğunu, (*C*) topraklarının Polonya sınırlarında olduğunu, (*D*) Fransızcayı yabancı aksanla konuşan, iyi bir duruşa sahip bir adamdı. Saint-Germain, Hessen Prensi Karl'a, Transilvanya Prensi Ragoczy'nin oğlu olduğuna dair kendi adına ifade verdi. Belki de ikinci yerin, Éliphas Lévi'nin öyküsünü yüzeyde göründüğünden biraz daha az ihtimal dışı kılacak kadar Polonya'ya yeterince yakın olduğu kabul edilecektir. Ancak söz konusu prens, hayatını "bağımsız gücünü yeniden kazanmak amacıyla" ve prensliğinin özgürlüğünü kazanmak amacıyla Avusturya İmparatorluğu'na karşı komplolarda geçiren Franz-Leopold Ragoczy'ydi. Bundan daha beklenmedik bir kişi, gülünç Kont de Gabalis'in orijinali olarak düşünülemez ve Comte de Saint-Germain, onun Kabalistlerin bir soyundan olduğunu, en azından Abbé tarafından tasvir edildiği gibi bir Kabalist ve okültist olduğunu asla ima etmedi. de Villars. Bayan Cooper Oakley'ninkini görün*Comte de St. Germain Monografi*, Milano, 1912.

Annesinin refakatçisi olduğu, ormanlarla dolu bir dünyada yasak ve başıboş bir yaşam sürdürdüğünden bahsediyor. Bu, yedi yaşındaydı, ancak bu sembolik olarak anlaşılmalıdır ve inisiyenin Üstat Derecesine ilerlediğindeki yaşıdır. Annesi ustaların bilimiydi, orman ise aynı tür dilde gerçek medeniyetten ve ışıktan yoksun imparatorlukları ifade ediyordu. Saint-Germain'in ilkeleri Gül Haç'ın ilkeleriydi ve kendi ülkesinde, daha sonra Gnosis'in yeni partizanlarını bir araya getiren topluluklarda anarşik doktrinler yaygınlaştığında ayrıldığı bir toplum kurdu. Bu nedenle kardeşleri tarafından evlatlıktan reddedildi, hatta vatana ihanetle suçlandı ve aydınlanma hakkındaki bazı anıtlar onun Ruel Kalesi'nin zindanlarına kapatıldığını ima ediyor gibi görünüyor. Öte yandan Madame de Genlis, Holstein Dükalığı'nda kendi vicdanının ve öbür dünyaya dair korkuların kurbanı olarak öldüğünü anlatıyor.[309]Her halükârda, onun Paris'ten birdenbire ortadan kaybolduğu, kimsenin tam olarak nerede olduğunu bilmediği ve aydınlanmadaki arkadaşlarının, anısının üzerine sessizlik ve unutkanlık perdesinin mümkün olduğu kadar düşmesine izin verdikleri kesindir. Saint-Jakin adı altında kurduğu ve daha sonra Aziz Joachim'e dönüşen dernek, diğer pek çokları gibi dağıldığı veya dönüştüğü Devrim'e kadar devam etti. Aydınlanma karşıtı bir broşürde bununla ilgili bir hikaye anlatılıyor; Viyana'daki bir yazışmadan alınmıştır ve çoğaltılmaya değer olmasına rağmen, burada kesin veya gerçek olarak adlandırılabilecek hiçbir şey yoktur.

“Sizin tanıtımınız sayesinde, gelişimimden haberdar olan MNZ beni samimi bir şekilde karşıladı. Armonikayı çok onayladı. Öncelikle bazı denemelerden bahsetti ama ben bundan hiçbir şey anlamadım; anlamını ancak geç anlayabildim. Dün akşama doğru, arazisi çok güzel olan kır evine kadar ona eşlik ettim. Tapınaklar, mağaralar, çağlayanlar, labirentler, mağaralar büyülerle dolu uzun bir manzara oluşturur; ama tüm zevki kuşatan son derece yüksek bir duvar beni son derece rahatsız etti, çünkü bunun ötesinde harika bir manzara da var... MNZ örneğinde, mızıkayı çalmak düşüncesiyle yanımda getirmiştim. belirtilen yerde birkaç dakikalığına ve kararlaştırılan bir sinyal alındıktan sonra.[310]Bahçe ziyareti bittikten sonra beni evin ön tarafındaki bir odaya götürdü ve biraz aceleyle ve önemsiz bir bahaneyle beni orada bıraktı. Artık çok geç olmuştu; geri dönmedi; Birkaç arabanın gelmesiyle kesintiye uğradığımda yorgunluk ve uyku isteği üzerime çökmeye başladı. Pencereyi açtım ama gece olduğundan hiçbir şey göremedim ve eve girenlerin alçak ve gizemli fısıltıları beni çok şaşırttı. Artık uyku beni ele geçirdi ve bir saat geçmiş olmalı ki beni yönlendirmek ve aynı zamanda enstrümanı taşımak için gönderilen bir hizmetçi tarafından uyandırıldım. Bir mağaranın derinliklerinden geliyormuş gibi görünen korna seslerini duyduğumda, çok hızlı ve benden çok ilerde yürüyordu, ben de mekanik olarak onu takip ediyordum. O anda rehberimi gözden kaybettim ve sesin geliyormuş gibi göründüğü yöne doğru ilerleyerek, bir mezarlığa giden merdivenden yarı indim; oradan bir cenaze ilahisinin yükseldiğini büyük bir şaşkınlıkla gördüm ve gördüm. açıkça açık bir tabutun içindeki bir ceset.

“Bir tarafta beyazlar giyinmiş, kanla kaplı bir adam duruyordu; bana sağ kolunda bir damar açılmış gibi geldi. Ona yardım edenler dışında orada bulunanların hepsi uzun siyah pelerinlere bürünmüşlerdi ve çekilmiş kılıçlarla silahlanmışlardı. Dehşet durumumdan anladığım kadarıyla kasanın girişi insan kemikleriyle doluydu.

[309]Madame la Comtesse de Genlis'e bakın:*XVIII. Histoire'a hizmet etmek için yazılan anılar*[Ben]*ve XIX*[Ben]*Siècles*.
[310]Bkz.*Essai sur la Secte des Illuminés*1789'da isimsiz olarak ortaya çıkan, yazarı Marquis de Luchet'dir. Burada aktarılan hikaye, söz konusu makalenin XV. Notunda verilmektedir. Asya'nın İnisiye Şövalyeleri ve Kardeşleri Tarikatı'nın 1786 civarında Aziz Joachim Tarikatı haline geldiğini doğrulamaktadır. Bu Notta Saint-Germain'den söz edilmemektedir.

üst üste yığıldı. Bu kederli manzarayı aydınlatan tek ışık, şarap ruhlarının ürettiği alevin ışığıydı.

“Rehberime yetişip yetişemeyeceğimden emin olamadığım için aceleyle geri çekildim ve onu birkaç adım ötemde kendimi ararken buldum; gözlerinde bitkin bir bakış vardı ve tedirgin bir tavırla elimi tutarak beni eşsiz bir bahçeye götürdü, orada büyü tarafından taşındığımı düşünmeye başladım. Çok sayıda lambanın yarattığı parlaklık, düşen suların mırıltısı, mekanik bülbüllerin şakıması ve her yere yayılan parfüm, başlangıçta hayal gücümü coşturdu. İçi zengin bir şekilde dekore edilmiş yeşil bir çardağın arkasına saklanmıştım ve hemen oraya baygın durumdaki bir kişiyi getirdiler, görünüşe göre kasadaki tabutu işgal eden kişi. İşte bu noktada enstrümanımı çalmam için kararlaştırılan sinyali aldım. Bütün bu sahneden çok rahatsız olduğumdan, pek çok şeyin gözümden kaçtığına şüphe yok.[311]ama armonikaya dokunduğum anda bayılan kişinin kendine geldiğini görebiliyordum; o da şaşkınlık aksanıyla sorular sormaya başladı: 'Neredeyim? Bu ses nedir?' Tek cevap, trompet ve teflerin eşlik ettiği sevinç çığlıklarıydı. Herkes silaha koşup bahçenin derinliklerine dalarak hızla gözden kayboldu. Bu satırları yazarken hâlâ heyecan içindeyim; Eğer notlarımı yerinde alma tedbirini almasaydım, bugünü bir rüya olarak görürdüm.”

Bu sahnenin en anlaşılmaz kısmı hikayeyi anlatan acemi kişinin varlığıdır. Derneğin gizemlerine ihanet etme riskini nasıl göze aldığı cevaplanamayan bir sorudur, ancak gizemlerin kendileri kolayca açıklanabilir.[312]Eski Gül-Haçlıların halefleri, öncüllerinin inisiyasyondaki katı ve hiyerarşik yöntemlerini yavaş yavaş değiştirerek mistik bir mezhep haline gelmişler ve Tapınakçıların büyüsel öğretilerini şevkle benimsemişlerdi; bunun sonucunda kendilerini Tanrı'nın yegâne emanetçileri olarak görüyorlardı. Aziz Yuhanna'ya göre İncil'in ima ettiği sırlar. Bu İncil'in anlatılarını, inisiyasyonu tamamlamak için tasarlanmış alegorik bir ayinler dizisi olarak görüyorlardı ve Mesih'in tarihinin, üstadlardan her birinin şahsında gerçekleşmesi gerektiğine inanıyorlardı. Dahası, Kurtarıcı'nın, Arimathea'lı Joseph'in yeni mezarına gömülmek yerine, sarılıp güzel kokular sürülmesi yerine, Aziz John'un evinde hayata döndürüldüğü bir Gnostik efsaneyi anlattılar. Bu, korna ve mızıka sesleri eşliğinde kutladıkları sözde gizemdi.[313] Aday hayatını feda etmeye davet edildi ve aslında bayılmasına neden olan kanamaya maruz kaldı. Bu baygınlığa ölüm adı verildi ve kendine döndüğünde yeniden dirilişi sevinç ve sevinç patlamaları arasında kutlandı. Üretilen çeşitli duygular, yer yer hüzünlü ve parlak sahneler, adayın hayal gücünü kalıcı olarak etkilemiş ve onu ya fanatik ya da aklı başında hale getirmiş olmalı. Birçoğu gerçek bir dirilişin kendi içlerinde gerçekleştiğine inanıyordu

[311]Éliphas Lévi bir notunda, deneyimleri bağlantılı olan ve bir ceset sanılan çömezin manyetizmanın neden olduğu bir uyurgezerlik durumunda olduğunu açıklıyor. Yeşil çardak ve mızıkanın yarattığı etkiler konusunda Deleuze'e atıfta bulunuyor:*Histoire Critique du Magnétisme Animal*, 2. baskı, 1829. Manyetik zincir ve oluk, mıknatıslanmış ağaçlar, müzik, büyücünün sesi ve onun tarafından kullanılan enstrümanlar hakkında ilginç açıklamalar içerir. Lévi, yazarın bir hipnotizma yanlısı olduğunu ve bu nedenle fikirlerini şüpheye açık bırakmadığını ekliyor. Bunun neyi anlatmak istediğini bilmiyorum ama Deleuze'ün çalışması kendi zamanında otoriteydi ve hala okunmaya değer.

[312]Éliphas Lévi'nin hikayeyi başlangıçta önerdiğinden daha ciddiye aldığı görülecektir. Bu nedenle, eğer kendi açımdan Marquis de Luchet'yi aynı şekilde ele alırsam ve onun Aziz Joachim Tarikatı'nın Asya Şövalyeleri ve Kardeşlerinin bir dönüşümü olduğunu söylerken haklı olduğunu varsayarsam, şurası kesin görünüyor ki ikincisi kökenlerini Saint-Germain'e borçlu değildi ve Gül-Haççılıkla bağlantılarının yalnızca Masonik türden olduğunu, beşinci derecenin üyelerine Gerçek Kardeşler Rose Croix, aksi takdirde Bilgelerin Üstatları, Kraliyet Rahipleri ve Kardeşler Derecesi denildiğini söyledi. Melkisedek.

[313]Marquis de Luchet'nin Armonika ile ilgili saçmalıklarını ve onun Lavater çağrışımlarında kullanımına ilişkin ek açıklamasını karşılaştırın.

ve artık ölüme maruz kalmayacaklarına ikna oldular. Böylece toplumun liderleri, gizli projelerinin hizmetinde tüm araçların en korkunçunu, yani deliliği kullanmışlar ve akılsızlığın iyi niyetten daha sık ve daha kesin bir şekilde ürettiği o kör ve yorulmak bilmez bağlılığı ustaları adına güvence altına almışlardır.

Dolayısıyla Saint-Jakin mezhebi, Büyüleme Büyüsü yanılsamalarına batmış bir Gnostik tarikatıydı; Gül Haçlılardan ve Tapınakçılardan ilham aldı; ve özel adı şu iki addan biriydi—*Jaçin*Ve*Boaz*-Süleyman Tapınağı'nın baş sütunlarına kazınmış. İbranice'de ilk harfi*Jaçin*dır-dir*Yod*İbrani alfabesinin kutsal bir harfi ve aynı zamanda İlahi İsmin altında gerçekten de küfürden gizlenen Yehova'nın baş harfi.*Jaçin*, dolayısıyla Saint-Jakin adı. Bu tarikatın üyeleri, akılsızca teurjik süreçlere bağımlı olan teozofistlerdi.[314]

Gizemli Comte de Saint-Germain hakkında anlatılanların hepsi, onun yetenekli bir doktor ve seçkin bir kimyager olduğu fikrini desteklemektedir. Operasyondan hiçbir iz kalmaması için elmasları nasıl eriteceğini bildiği söyleniyor; aynı zamanda değerli taşları da arındırabilir, böylece en sıradan ve kusurlu olanları yüksek değere sahip hale getirebilirdi. O embesil ve anonim yazar[315]Daha önce alıntıladığımız kişi, ikincisinin kendi itibarını üstlendiğini iddia ediyor, ancak sanki değerli taşların yapımında altın yapılmamış gibi, kendisinin altın yaptığını inkar ediyor. Aynı otoriteye göre, Saint-Germain aynı zamanda bakıra daha fazla parlaklık ve esneklik kazandırma sanatını da icat etti ve endüstriyel bilimlere miras bıraktı; bu, onu icat edenin kaderini kanıtlamaya yeterli başka bir buluş. Bu tür gösteriler, Kont de Saint-Germain'in Kraliçe Kleopatra'yı tanıdığı ve Saba Kraliçesi ile samimi bir şekilde sohbet ettiği için bizi affettiriyor. Bunun dışında iyi huylu ve cesurdu; çocukları seven ve onlara lezzetli tatlılar ve harika oyuncaklar sunarak eğlenen biriydi; esmerdi ve kısa boyluydu, zengin giyiniyordu ama büyük bir zevke sahipti ve lüksün tüm inceliklerini taşıyordu. Louis XV tarafından samimi bir şekilde karşılandığı ve elmaslar ve diğer değerli taşlarla ilgili konularda onunla meşgul olduğu söyleniyor. Tamamen fahişeler tarafından yönetilen ve kendini zevklere kaptırmış olan bu hükümdarın, Saint-Germain'i bazı özel toplantılara davet ederken bilime yönelik herhangi bir ciddi kaygıdan çok, kadınsı merakın kaprislerine boyun eğmiş olması muhtemeldir. Comte bir an için modaydı ve o, bir roué'nin dedikodusunu bir teosofistin coşkusuyla nasıl birleştireceğini bilen sevimli ve genç bir Methuselah olduğundan, bazı çevrelerde öfke haline geldi, ancak hızla yerini başka fantaziciler aldı. . Dünya da öyle.

Saint-Germain'in, birazdan meşgul olacağımız başka bir ustanın Sihir Üstadı olan ve Kabalistik Acharat adını alan gizemli Althotas'tan başkası olmadığı söylenir. İleride görüleceği üzere bu varsayımın hiçbir temeli yoktur.

Comte de Saint-Germain Paris'te bu şekilde istekte bulunurken, başka bir gizemli usta, Hermes'in felsefesi için havariler toplamak üzere dünyayı dolaşıyordu. Kendisine Lascaris diyen bir simyacıydı ve bir Yunan manastırı için sadaka toplamakla görevlendirilmiş doğulu bir arşimandrit olduğunu söylüyordu. Aradaki fark şuydu: Laskaris para talep etmek yerine, tabiri caizse yoluna altın ve gümüş ekmekle meşgul görünüyordu.

[314]*Jaçin*Kabalizmde şunlarla bağlantılıdır:*Sephira Netzach*, çünkü o sağ sütundur ve*Netzah*,*Jaçin*יהוה צבאות ve צבאות ile yazışma halindedir. İlahi İsim*Tetragrammaton*Kabalistik otoritenin örtüleceği söylenemez*Netzah*. Adonai'de gerçekten örtülmüştü çünkü*Şekina*ve Kerubiler arasında birlikte yaşayan yücelik, Yehova'nın tezahürü, cübbesi ve gizlenmesiydi.

[315]İlluminizm hakkındaki risalenin yazarının kim olduğu konusunda bir sır yoktur ve Lévi, arkadaşı JM Ragon tarafından bu konu hakkında aydınlatılmış olabilir. Marquis de Luchet'nin monografisi embesil olmak şöyle dursun, parlak değilse bile eğlendiricidir. Saint-Germain'in dönüşümlerine gelince, onun yöntemleriyle altının üretildiğine dair hiçbir kanıt olmadığı anlamına geliyor, ancak değerli taşlar için durum farklı. De Luchet'nin aklanması delillerin kötü olduğu anlamına gelmiyor.

Gittiği her yerde izini arkasında bırakıyor. Görünüşleri yalnızca anlıktı ve kılıkları çoktu; burada yaşlıydı ve bir sonraki yerde hâlâ genç bir adamdı. Kendi adına halkın önünde altın yapmadı, ancak bunu müritlerine yaptırdı ve projeksiyon tozunun bir kısmını onlarla paylaştırdı. Lascaris'in bu elçileri tarafından gerçekleştirilen dönüşümlerden daha iyi kanıtlanmış hiçbir şey yoktur. M. Louis Figuier, simyacılar üzerine yaptığı bilgili çalışmasında, onların ne gerçekliğini ne de önemini sorgulamaz. Şimdi, her şeyden önce fizikte, gerçeklerden daha amansız hiçbir şey yoktur ve bu nedenle bunlardan Felsefe Taşı'nın, geniş okültizm geleneği, eski mitolojiler ve büyük bilim adamlarının ciddi araştırmaları olsa bile, bir hayal meselesi olmadığı sonucuna varılmalıdır. Aksi takdirde her yaştan insan onun gerçek varlığını kurmak için yeterli değildir.[316]Sırrını açıklamayı ihmal etmeyen modern bir kimyager, yıkıcı bir süreçle gümüşten altının çıkarılmasına ulaştı, çünkü onun tarafından feda edilen gümüş, değerinin onda birinden fazlasını altın olarak üretmiyor. Evrensel çözücüyü hiçbir zaman elde edemeyen Agrippa, yine de kimyagerimizden daha şanslıydı, çünkü prosesinde kullanılan gümüşe eşdeğer değerde altın elde etti ve bu nedenle, eğer onu daha sonra araştırmada kullanırsa, emeğini tamamen kaybetmedi. Doğanın büyük sırlarına kayıp denilebilir.

İnsanları, altının çekiciliğiyle mutlak felsefeye ulaştıracak araştırmalara yöneltmek, Laskaris adıyla bağlantılı propagandanın sonu gibi görünüyor; Hermetik kitaplar üzerine düşünmek, okuyanları zorunlu olarak Kabala bilgisine yönlendirecektir. Gerçekte, on sekizinci yüzyılın inisiyeleri, bazıları yeni bir hiyerarşinin kurulması, diğerleri ise tüm otoritenin yıkılması ve toplumsal düzenin zirvelerine eşitlik düzeyinin konulması için zamanlarının geldiğini düşünüyorlardı. Gizli Cemiyetler, fikir sahibi olmak ve gerektiğinde onu uyandırmak için izcilerini dünyanın dört bir yanına gönderdiler. Saint-Germain ve Lascaris'ten sonra Mesmer geldi ve Mesmer'in yerine Cagliostro geçti. Ancak hepsi aynı ekolden değildi: Saint-Germain aydınlanmış teozofistlerin elçisiydi, Lascaris ise Hermes geleneğine bağlı doğa bilimcileri temsil ediyordu. Cagliostro Tapınakçıların ajanıydı ve bu şekilde Londra'daki tüm Masonlara hitaben bir genelgeyle Ebedi Tapınağı'nı inşa etme zamanının geldiğini duyurmaya geldi. Tapınakçılar gibi Cagliostro da Kara Büyü uygulamalarına ve ölümcül çağrışım bilimine bağımlıydı. Geçmişi ve bugünü tahmin etti, olacakları tahmin etti, harika tedaviler uyguladı ve altın yapıyormuş gibi yaptı. Mısır Masonluğu adı altında yeni bir Ayin başlattı ve İsis'e olan gizemli ibadeti yeniden canlandırmaya çalıştı. Giyiyor*düşmanlar*Theban sfenksininki gibi, hiyerogliflerle süslenmiş ve meşalelerle aydınlatılmış odalarda gece toplantılarına bizzat başkanlık etti. Rahibeleri, güvercin adını verdiği genç kızlardı ve kehanetleri elde etmek için onları hidromansi yoluyla ecstasy durumuna yerleştirdi; su mükemmel bir iletken, güçlü bir yansıtıcı ve Astral Işık için oldukça kırıcı bir ortamdı. deniz ve bulut seraplarıyla kanıtlanmıştır.

Cagliostro'nun Mesmer'in halefi olduğu ve medyum fenomeninin anahtarına sahip olduğu açıktır; kendisi de bir medyumdu, yani sinir düzeni son derece kolay etkilenebilir bir adamdı ve buna, geri kalanını sağlayan bir yaratıcılık ve özgüven fonunu, kamuoyunun abartısını ve -özellikle kadınların- hayal gücünü kattı. Cagliostro abartılı bir başarı elde etti; büstü her yerde görülüyordu; üzerinde "İlahi Cagliostro" yazılıydı. Coşkuya eşdeğer bir tepki elbette olacaktı

[316]Görmek*L'Alchimie et les Alchimistes*, Louis Figuier, s. 320 tarafından*ve devamı.*Tarihsel gerçeklerle ilgili konularda bu yazara güvenmenin çok zor olduğunu ima etmiştim, ancak Laskaris'i on yedinci yüzyılın sonunda Almanya'da ortaya çıkan, o zamanlar yaklaşık elli yaşında olan biri olarak temsil ediyor ve her halükarda bu bir hatadır. Comte de Saint-Germain Paris'te sansasyon yaratırken kendisinin de kanıt olarak bulunduğunu söylüyorlar. Lascaris, Hermetik olayların sahnesinden çoktan kaybolmuştu.

öngörülen; bir tanrı olduktan sonra, bir entrikacı ve sahtekar, karısının ahlaksızı, kısacası bir alçak oldu; Roma Engizisyonu onu yalnızca sürekli hapse mahkûm ederek lütufta bulundu. Karısının onu satmış olması, daha önce karısını satmış olduğu fikrine renk katıyor.[317]Tuzağa düşürüldü, kovuşturması takip edildi ve onu suçlayanlar sürecin istedikleri kadarını yayınladılar. Bu arada devrim geldi ve herkes Cagliostro'yu unuttu.

Ancak bu ustanın Sihir tarihinde hiçbir önemi yoktur; Mührü Süleyman'ınki kadar önemlidir ve onun bilimin en yüksek sırlarına inisiyasyonunu kanıtlar. Acharat ve Althotas isimlerinin Kabalistik harfleriyle açıklandığı gibi, Büyük Arcanum'un ve Büyük Eser'in temel özelliklerini ifade eder. Bir okla delinmiş bir yılandır, dolayısıyla mektubu temsil eder.*Alef*, aktif ile pasif, ruh ile yaşam, irade ile ışık arasındaki birliğin görüntüsü. Ok antik Apollon'un oku, yılan ise masalın pitonu, Hermetik felsefenin yeşil ejderhasıdır. Mektup*Alef*dengelenmiş birliği temsil eder. Bu pantacle, eski Sihir tılsımlarında çeşitli biçimlerde yeniden üretilir, ancak bazen yılanın yerini Juno'nun tavus kuşu, kraliyet başlı ve birçok renkli kuyruklu tavus kuşu alır. Bu analiz edilmiş ışığın bir amblemi, o kuş*Başyapıt*tüyleri tamamen altınla parıldayan. Diğer zamanlarda, armalarla süslenmiş tavus kuşu yerine, Rouen şehrinin armalarında hala görüldüğü gibi, beyaz bir kuzu, haç taşıyan genç güneş koçu bulunur. Tavus kuşu, koç ve yılan aynı hiyeroglif anlama sahiptir; pasif prensip ve Juno'nun asası anlamına gelir. Haç ve ok, aktif prensibi, iradeyi, büyülü eylemi, çözücünün pıhtılaşmasını, uçucunun projeksiyonla sabitlenmesini ve ateşin toprağa nüfuz etmesini ifade eder. İkisinin birliği evrensel dengedir, Büyük Arcanum, Büyük Çalışma,*Jaçin*Ve*Boaz*. Bu figüre eşlik eden LPD baş harfleri Özgürlük, Güç, Görev ve ayrıca Işık, Oran, Yoğunluk anlamına gelir; Hukuk, İlke ve Hak. Masonlar bu harflerin sırasını L şeklinde değiştirmişlerdir.∴D∴P∴[318]onları şu şekilde çeviriyorlar*Liberté de Penser*, Düşünce Özgürlüğü, bunları sembolik bir köprüye yazıyor, ancak inisiye olmayanlar için bunların yerine bunlar geçiyor*Liberté de Passer*, Geçiş Özgürlüğü. Cagliostro'nun savcılık kayıtlarında, yaptığı incelemenin başka bir anlamı daha ortaya çıkardığı söyleniyor:*Lilia pedibus'u yok ediyor*: Zambakları ayaklarınızın altında ezin; Ve

Bu versiyonu desteklemek için, kılıçla kesilmiş bir zambak dalını tasvir eden, üzerinde şu sözlerin bulunduğu, 16. veya 17. yüzyıla ait bir masonik madalyadan alıntı yapılabilir:*Talem dabit ultio mesem* —İntikam bu hasatı verecektir.

Cagliostro tarafından üstlenilen Acharat adı Kabalistik olarak şu şekilde yazılmıştır: אש, אר ,את ve üçlü birliği ifade eder: אש, ilke ve başlangıcın birliği; אד, yaşamın birliği ve yenileyici hareketin sürekliliği; ve את, mutlak bir sentezde amacın birliği.

Althotas'ın veya Cagliostro'nun ustasının adı şu kelimeden oluşur:*bu*, hecelerle*Al*Ve*Gibi*Kabalistik olarak okunursa*Sala*, haberci veya elçi anlamına gelir. Bu nedenle bir bütün olarak ad şu anlama gelir:*bu*Mısırlıların habercisiydi ve aslında Cagliostro'nun herkesten çok efendisi olarak tanıdığı kişiydi.[319]

[317]Karısının ifadesi rafın önünde alındı ve sanırım bugün bunu onun adına sadakatsizlik olarak sayacak kimse yok.
[318]Bu cihaz, Doğu Şövalyesi veya Kılıç Derecesinde adı geçen sembolik köprünün üzerinde yazılıdır.

[319]Cagliostro'nun Elmas Kolye olayından doğan meşhur duruşmada kendisi hakkında verdiği ifadeye göre, onun Medine'de geçirdiği çocukluk yıllarında taşıdığı isim Acharat'tı. Onun "valisi", bazen Weishaupt'un Sihir eğitmeni Kölmer ile özdeşleştirilen Althotas'tı.

Cagliostro'nun benimsediği bir diğer unvan da Büyük Kıpti idi ve doktrininin ahlaki ve fiziksel yenilenme gibi iki yönlü amacı vardı. Grand Koft'a göre ahlaki yenilenmenin emirleri şu şekildeydi: “Musa'yla birlikte Sina Dağı'na çıkacaksınız; Golgota'ya çıkacaksın; Phaleg'le birlikte Thabor'a tırmanacaksınız ve Elias'la birlikte Karmel'de duracaksınız. Tapınağını dağın doruğuna kuracaksın; üç kanat veya bölümden oluşacak, ancak bunlar birbirine birleştirilecek ve ortasında üç kat olacaktır. Yemekhane zemin katta olacaktır. Üstünde, duvarların etrafında on iki yatak ve ortasında bir yatak bulunan dairesel bir oda olacak: burası uyku ve rüyaların yeri olacak. En üstteki oda kare şeklinde olacak ve dört çeyreğin her birinde dört pencere bulunacaktır; ve burası ışık odası olacak. Orada ve yalnız başına kırk gün dua edeceksin ve kırk gece Oniki Üstad'ın yatakhanesinde uyuyacaksın. O zaman yedi cinlerin imzalarını ve el değmemiş bir parşömen üzerine çizilen pentagramı alacaksınız. Bu, onu alan kişi dışında hiç kimsenin bilemeyeceği bir işarettir. On İki Usta'nın en küçüğünün kehanetinde bahsi geçen beyaz taşa yazılı gizli karakterdir. Ruhunuz ilahi ateşle aydınlanacak ve bedeniniz bir çocuğunki kadar saf olacaktır. Nüfuz etme yeteneğin sınırsız olacak ve gücün de büyük olacak; ölümsüzlüğün başlangıcı olan o mükemmel huzura gireceksiniz; senin için doğru bir şekilde ve her türlü gururdan uzak bir şekilde şunu söylemen mümkün olacak: Ben var olanım.”

Bu muamma, ahlaki yenilenmeye ulaşmak için aşkın Kabala'nın incelenmesi, anlaşılması ve farkına varılması gerektiği anlamına gelir. Üç oda fiziksel yaşamın, dini arzuların ve felsefi ışığın ittifakıdır; On İki Üstat, sembollerinin anlaşılması gereken büyük açığa çıkarıcılardır; Yedi ruhun imzaları Büyük Arcanum'un bilgisi anlamına gelir. Dolayısıyla tamamı alegoriktir ve Kudüs'te masonlukta bir tapınak inşa etmekten daha fazla üç katlı bir ev inşa etme meselesi değildir.

Şimdi fiziksel yenilenmenin sırrına dönelim; buna ulaşmak için Büyük Kıpti'nin okült reçetesine göre, jübile tarzında kırk günlük bir inziva her elli yılda bir yapılmalıdır. Mayıs ayının dolunayı, yalnızca tek bir sadık kişinin eşliğinde. Aynı zamanda kırk günlük bir oruç olmalı, filizlenen mısırlardan elde edilen maydew'i saf beyaz keten bir bezle içmek ve yeni ve yumuşak otlar yemek. Yemek büyük bir bardak çiy ile başlamalı ve bir bisküvi veya ekmek kabuğu ile bitmelidir. On yedinci günde hafif bir kanama olması gerekir. Azot Balsamı[320]Daha sonra sabah ve akşam altı damla ile başlayıp otuz ikinci günün sonuna kadar günde iki damla artırılarak alınmalıdır. Bunu takip eden şafak vakti hafif kanama yeniden başlar; sonra yatağına çekil ve kırkıncı günün sonuna kadar orada kal.

Kanamanın ardından ilk uyanışta, Evrensel Tıbbın ilk tanesini alın. Üç saatlik bir bayılmanın ardından kasılmalar, terleme ve bol miktarda kusma gelecek, bu da hem yatağın hem de çarşafın değiştirilmesini gerektirecek. Bu aşamada, pirinç, adaçayı, kediotu, mine çiçeği ve melisa ile tatlandırılmış yağsız sığır eti suyu alınmalıdır. Ertesi gün, Astral Merkür'ün Altın Kükürt ile birleşimi olan Evrensel Tıbbın ikinci tanesini alın. Ertesi gün sıcak bir banyo yapın. Otuz altıncı günde bir bardak Mısır şarabı iç ve otuz yedinci günde Evrensel Tıbbın üçüncü ve son tanesini al. Bunu saçların, dişlerin, tırnakların ve cildin yenileneceği derin bir uyku takip edecektir. Otuz sekizinci günün reçetesi, et suyu için belirtilenlerle aynı türden aromatik otların suya batırıldığı sıcak bir banyodur. Otuz dokuzuncu günde on damla Acharat İksiri içilir.

[320]onun içinde*Lexicon Alchimiae*1612, Martinus Rulandus, Paracelsus'un sistemine göre Azoth'un Evrensel Tıp olduğunu, diğerlerine göre ise Felsefe Taşına atfedilen isimlerden biri olduğunu açıklıyor. Açıkçası Cagliostro'nun sürecinde de değildi, ancak sorgulanırsa onu herhangi bir metalik cisimden çıkarılabilen bir madde olan Felsefi Merkür ile özdeşleştirebilirdi.

iki kaşık kırmızı şarap. Kırkıncı günde iş bitecek ve yaşlı adam gençliğinde yenilenecek.[321]

Cagliostro bu kutlama rejimi sayesinde yüzyıllarca yaşadığını iddia etti. Menandrian Gnostikleri arasında kullanılan ünlü Ölümsüzlük Hamamı'nın bir çeşidi olduğu görülecektir.[322]Sorun Cagliostro'nun buna ciddi olarak inanıp inanmadığıdır. Ne olursa olsun, yargıçlarının önünde büyük bir kararlılık ve soğukkanlılık sergiledi ve papayı dini hiyerarşinin en yüksek şefi olarak onurlandıran bir Katolik olduğunu iddia etti. Okült bilimlerle ilgili konularda esrarengiz bir şekilde yanıt verdi ve saçma ve anlaşılmaz olmakla suçlandığında, sınav görevlilerine, onların gücendikleri hiçbir yargılama gerekçesi olmadığını söyledi ve ona yedi ölümcül günahı saymasını emretti. Şehvet, açgözlülük, kıskançlık, oburluk ve tembelliği okuduktan sonra ona gurur ve öfkeyi unuttuğunu hatırlattılar. Buna karşılık sanık şöyle karşılık verdi: “Affedersiniz; Bunları unutmamıştım ama size olan saygımdan ve sizi daha fazla gücendirmekten korktuğum için eklemedim.”

Ölüm cezasına çarptırıldı, daha sonra bu ceza süresiz hapis cezasına çevrildi. Cagliostro zindanında itirafta bulunmak istedi ve kendisi de kendi figürü ve itibarına sahip bir adam olan rahibi atadı.[323]İtirafçı onu ziyaret etti ve belli bir sürenin sonunda yola çıktığı görüldü. Birkaç saat sonra gardiyan hücreye girdi ve Cagliostro'nun kıyafetlerini giymiş boğulmuş bir adamın cesedini buldu, ancak rahibin kendisi bir daha hiç görülmedi. Muhteşemliği sevenler, Büyük Koft'un bugün Amerika'da olduğunu, ruh tecavüzüne inananların yüce ve görünmez papazı olduğunu beyan ediyorlar.

[321]Cagliostro'yu temize çıkarmak için son girişimde bulunan Bay WRH Trowbridge'in, yenilenme süreçlerine ve bu yolla Kardinal de Rohan'ın gençliğini yenilemeye yönelik iddia edilen girişime ilişkin tüm atıfları atlamış olması ilginçtir.

[322]Daha önce de görüldüğü gibi Menander, Simon Magus'un halefiydi ve gerçekleştirdiği vaftizin ölümsüzlük kazandırdığı iddia ediliyordu.

[323]Bu hikaye, Cagliostro'nun kaçtığını göstermek için orijinal anlatıdan değiştirildi. O böyle bir şey yapmadı çünkü keşiş ikisinden daha güçlü olduğunu kanıtladı. Bu açıklamanın yetkilisi Saxe-Weimar Prensi Bernard'dır ve onun doğruluğunu garanti ettiği söylenmektedir.

III. Cazotte'nin Kehanetleri

Martines de Pasqually tarafından kurulan ve LC de Saint-Martin tarafından sürdürülen bilinmeyen filozoflar okulu, gerçek inisiyasyonun son ustalarını bünyesine katmış gibi görünüyor. Saint-Martin, Tarot'un kadim anahtarını, yani kutsal alfabelerin ve hiyeratik hiyerogliflerin gizemini biliyordu. Hiçbir zaman kazınmamış ve kopyalarına sahip olduğumuz pek çok ilginç pantacles bıraktı. Bunlardan biri, Büyük Eser'in geleneksel anahtarıdır ve zenginliğin anahtarı olduğu için Saint-Martin tarafından cehennemin anahtarı olarak adlandırılmıştır.[324]Martinistler kohorttaki son Hıristiyanlardı.*aydınlatır*ve ünlü Cazotte'yi başlatanlar da onlardı.

On sekizinci yüzyılda illuminizmde bir bölünmenin meydana geldiğini söylemiştik: Bir yandan Doğa ve bilimle ilgili geleneklerin koruyucuları hiyerarşiyi yeniden kurmak istiyorlardı; tam tersine, Büyük Arcanum'u açığa çıkararak her şeyi yerle bir etmek isteyen ve böylece dünyada kraliyeti ve rahipliği imkansız hale getiren başkaları da vardı. İkincisi arasında bazıları hırslı ve vicdansızdı; dünyanın yıkıntıları üzerinde kendilerine bir taht dikmeye çalışıyorlardı. Diğerleri kandırılmış ve çılgınlardı. Gerçek inisiyeler toplumun uçuruma doğru sürüklenişini dehşetle izlediler ve anarşinin tüm dehşetini önceden gördüler. Daha sonraki bir dönemde, Vergniaud'un ölmekte olan dehasının önünde, çocuklarını yiyip bitiren kasvetli Satürn figürü altında tezahür etmesi yazgılı olan bu devrim, Cazotte'nin kehanet dolu rüyalarında kendisini zaten tamamen silahlanmış olarak göstermişti. Belirli bir akşam, Jakobenizmin kör enstrümanları tarafından kuşatıldığı bir akşam, her şeyin sonunun geleceğini öngördü - en güçlü ve en zayıf için darağacı, coşkunlar için intihar - ve o anda oldukça benzer olan kehaneti. kasvetli bir şakanın fazlasıyla gerçekleştirilmesi kaderinde vardı.[325]Aslına bakılırsa, bu yalnızca olasılıklar hesabıydı ve kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktı çünkü zaten ölümcül sonuçlara dönüşmüş olan şanslarla ilgileniyordu. Tahminden etkilenen La Harpe, tahminin daha muhteşem görünmesi için detayları güçlendirdi.[326]Örneğin, o andaki belirli bir konuğun jileti boğazına tam olarak kaç kez çektiğini belirtti. Bu türden şiirsel bir serbestlik olağandışı öyküler anlatanlar için affedilebilir; bu tür süslemeler yalandan ziyade üslup ve şiirseldir.

Doğası gereği eşit olmayan insanlara mutlak özgürlük armağanı, bir toplumsal savaş örgütlenmesidir; Kalabalığın düşüncesiz içgüdülerini dizginlemesi gerekenler, onları serbest bırakacak kadar deli olduklarında, ilk yutulacakların onların olacağını öngörmek için büyük bir büyücüye ihtiyaç yoktur, çünkü hayvani arzular, ölene kadar birbirlerini avlamaya mahkumdur. Onları vurarak ve tuzakla yok edecek cesur ve becerikli bir avcının ortaya çıkışı. Cazotte, Marat'ı öngördü, tıpkı Marat'ın gericiliği ve bir diktatörü öngörmesi gibi. Cazotte ilk kez halkın önüne çıktı

[324]Saint-Martin, Martines de Pasqually tarafından kurulan teurjik Masonluk okuluna devam etmedi. Okulu ve Ayinler ve Localarla olan tüm aktif bağlarını terk etti. Tarot'la tanışıklığının kanıtı şuna dayanmaktadır: *Dieu, l'Homme ve l'Univers arasında mevcut olan Tableau Natural des Rapports*22 bölüme ayrılmıştır ve 22 Tarot Trumps Major vardır. Aynı delillere dayanarak kıyamet konusunda da aynı iddiada bulunulmaktadır. Éliphas Lévi için yeterli görülen şey, günümüzün Martinizm ekolü ve onun Büyük Üstadı Papus için yeterli bulunmaya devam ediyor.

[325]Deleuze'e bakın:*Anılar sur la Faculté de la Prévision*, 1836.

[326]Romans arayışındaki okuyucu P. Christian'a da başvurabilir:*Sihir Tarihi*, yaklaşık 1871'de yayınlandı. Court de Gebelin'in MS'de bir hesap bıraktığını iddia ediyor. Paris Mason Konvansiyonu'nda Kont Cagliostro'nun aralarında Cazotte'nin de bulunduğu birçok Mason ileri geleninin huzurunda sorgulanması. Tarih 10 Mayıs 1785'ti. Cagliostro bu vesileyle Fransız Devrimi'nin başlıca olaylarını öngördü ve Cazotte'nin önerisi üzerine Korsikalı Napolyon Bonapart'ın o zamanlar bilinmeyen adını verdi.

bazı edebi önemsiz şeylerin yazarı olarak ve onun başlangıcını romantizme borçlu olduğu söylenir.*Le Diable Amoureux*. Büyülü sezgilerle dolu olduğuna şüphe yok ve hayatın en büyük çilesi olan aşk, ustalık öğretisinin gerçek ışığı altında sayfalarında tasvir ediliyor. Hayal gücünün kölesi olanlar için, hezeyan ve çılgınlık halindeki yenilmez tutku, fiziksel aşk, hasadını doğumla yenilemeye çalışan, cazibe kılığında ölümden başka bir şey değildir. Fiziksel Venüs ölümdür, bir fahişe gibi boyanmış ve yaşanmıştır; Aşk tanrısı aynı zamanda kendisi için kurbanlar topladığı annesi gibi bir yok edicidir. Fahişe doyduğunda ölümün maskesi düşer ve sırayla avını çağırır. Evliliği kutsallaştırarak doğumu koruyan Kilise'nin, aşktaki tüm bozuklukları acımadan kınayarak, ölümlü olan sefahatleri gerçek renkleriyle ortaya koymasının nedeni budur. Eğer sevilen kişi gerçekten sevdiğinin kollarında kendini görev uğruna feda ederek ölümsüzlüğü kazanan bir melek değilse, o bir melektir.*şerit*onu tüketen, tüketen ve katleden, sonunda hayvani egoizminin tüm iğrençliğiyle kendisini onun önünde açığa çıkaran. Yazıklar olsun kurbanlara*Le Diable Amoureux*Biondetta'nın şehvetli sevgileriyle kandırılanların vay haline üç kez. Kızın zarif çehresi çok geçmeden Cazotte'nin aşkının sonunda çok trajik bir şekilde ortaya çıkan o deve kafasına dönüşecek.

Kabalistlere göre dünyanın iki kraliçesi vardır.*stryges*içinde*Cehennem*— biri kürtajın annesi Lilith, diğeri ise güzelliğiyle ölümcül ve öldürücü Nehamah. Bir adam, cennetin kendisi için ayırdığı eşine ihanet ettiğinde, kısır bir tutkunun düzensizliklerine terk edildiğinde, Tanrı meşru gelinini geri çeker ve onu, gerektiğinde bekâretin tüm çekiciliğini üstlenen Nehamah'ın kollarına teslim eder. aşkın; babaların kalbini çevirir ve onun kışkırtmasıyla çocuklarına karşı tüm sorumluluklarını bırakırlar; evli erkekleri dulluğa sürükler; Tanrı'ya adananları ise saygısız evliliğe zorluyor. Ancak bir eş rolünü üstlendiğinde maskesi kolayca düşer, çünkü evlendiği gün kel bir halde görünür, kadınlığın iffet perdesi olan saç bu sefer ona yasaklanmıştır. Daha sonra varoluştan umutsuzluk ve tiksinti havasına bürünür; intiharı öğütler, kendisiyle birlikte yaşayan kişiyi önce cehennem yıldızıyla gözlerinin arasına mühürleyerek terk eder. Kabalistler ayrıca Nehamah'ın anne olabileceğini ancak çocuklarını asla büyütmediğini, çünkü onları ölümcül kız kardeşine yutması için verdiğini söylüyorlar.

İbranice Ruhların Devrimi kitabında bulunan bu Kabalistik alegoriler Rosenroth tarafından *Kabala Denudata*ve bunun dışında Talmud yorumlarında da karşılaşılmıştır.*Sota*ya yazarı tarafından biliniyor ya da tahmin edilmiş olmalı*Le Diable Amoureux*.[327]Bu nedenle bize, romanının yayımlanmasının ardından Cazotte'nin, Gizli Mahkeme'nin elçilerinin geleneksel tarzına uygun olarak, bir mantoya sarınmış bilinmeyen bir kişi tarafından ziyaret edildiği söylendi. Ziyaretçi Cazotte'ye anlayamadığı işaretler yaptı ve sonra gerçekten de inisiye olup olmadığını sordu. Yabancı, olumsuz yanıt alınca daha az kasvetli bir ifade takındı ve şöyle dedi: "Sizin sırlarımızın sadakatsiz bir alıcısı olmadığınızı, daha ziyade bilgi için hazırlanmış bir seçim aracı olduğunuzu anlıyorum. Gerçekte insan tutkularına ve saf olmayan ruhlara hükmetmek mi istiyorsunuz? Cazotte merakını gösterdi; Bunu uzun bir konuşma izledi; diğer toplantıların önsözüydü; ve yazarı*Le Diable Amoureux*sonunda inisiyasyona çağrıldı. Sonuç olarak düzen ve otoritenin sadık bir destekçisi ve aynı zamanda anarşistlerin de amansız bir düşmanı haline geldi.

[327] *Tractatus de Revolutionibus Animarum*Alman Kabalisti R. Isaac de Loria'nın eseriydi. İkinci cildinde yer almaktadır.*Kabala Denudata*. Alegorik değildir ve Talmudik ya da Zoharik otoriteye sahip değildir. 1905 yılında Fransızcaya çevrildiği için çoğu kişi bu konuda karar verebilir.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Cagliostro'nun sembolizmine göre yenilenme arayışı içinde olanların çıkması gereken bir dağ olduğunu gördük; bu dağ Tabor gibi ışıkla beyazdır veya Sina ve Golgota gibi ateş ve kanla kırmızıdır.*Zohar*iki kromatik sentez olduğunu söylüyor; bunlardan biri beyazdır ve barış ve ahlaki ışıktır; kırmızı olan diğeri ise savaş ve maddi yaşamdır. Jakobenler kan sancağını kaldırmayı planlamışlardı ve sunakları kızıl dağın üzerine dikildi. Cazotte, ışığın bayrağı altına kaydoldu ve mistik çadırı beyaz dağın üzerine kuruldu. Kana bulanmış olan bir an için zafer kazandı ve Cazotte yasaklandı. Kızı olan kahraman kız onu Manastır'daki katliamdan kurtardı; öyle oldu ki, asalet anlamına gelen ön ek ismine eklenmemişti ve bu nedenle, Mlle'nin evlat dindarlığını ölümsüzleştiren o korkunç kardeşlik kadehinden kurtulmuştu. Aristokrasi suçlamasından aklanmak için babasının sağlığını kanlı boğazlama bardağında içen de Sombreuil.

Cazotte kendi ölümünü önceden bildirebilecek konumdaydı çünkü vicdanı onu anarşiye karşı sonuna kadar savaşmaya zorluyordu. Buna uydu, ikinci kez tutuklandı ve daha önce mahkum edilmiş bir şekilde devrim mahkemesinin huzuruna çıkarıldı. Cezasını açıklayan Başkan, saygı ve pişmanlık dolu bir ifade ekledi; kurbanına sonuna kadar kendisine layık olacağına ve yaşadığı gibi asil bir şekilde öleceğine söz verdi. Mahkemenin bazı bölümlerinde bile devrim bir iç savaştı ve kardeşler birbirlerini ölüme mahkum ederken selamlaşıyorlardı. Açıklama, her iki tarafta da samimiyetin olduğu ve her ikisinin de saygı görmeye hakkı olduğu yönündedir. Doğru olduğunu düşündüğü şey uğruna ölen kişi, aldattığında bile bir kahramandır ve kana bulanmış dağın anarşistleri, başkalarını darağacına gönderirken sadece cesur olmakla kalmamış, aynı zamanda sararmadan kendileri de tırmanmışlardır. Tanrı ve gelecek nesiller onların yargıçları olsun.

IV. Fransız devrimi

Bir zamanlar dünyada, mizacının korkakça ve kötü niyetli olduğunu keşfettiğinde bozulan bir adam vardı ve bunun sonucunda oluşan tiksintisini genel olarak topluma yöneltti. O, Doğa'nın talihsiz bir aşığıydı ve Doğa, öfkesiyle onu bir bela gibi belagatle silahlandırdı. Bilim karşısında cehaleti, uygarlık karşısında vahşeti, tüm toplumsal yükseklikler karşısında tüm aşağılık derinlikleri savunmaya cüret etti. Halk içgüdüsel olarak bu manyağı yağdırdı, ancak o büyükler tarafından memnuniyetle karşılandı ve kadınlar tarafından aslanlaştırıldı. Başarısı o kadar belirgindi ki, tiksinti ile insanlığa olan nefreti arttı ve öfke ve tiksintinin son sonucu olarak intiharla sonuçlandı. Ölümünden sonra dünya, Jean Jacques Rousseau'nun hayallerini ve Jacques de Molay'ın öldürülmesinden bu yana Rue Platrière'de ve tam da evinde açılışı yapılan sosyal yapıyı yok etmeye yemin eden sessiz komployu gerçekleştirme girişimlerinde sarsıldı. Rousseau'nun bir zamanlar yaşadığı yer, Cenevre fanatiğinin koruyucu azizi olduğu bir Mason Locasıydı. Bu Loca devrimci propagandanın merkezi haline geldi ve oraya kraliyet soyundan gelen bir prens geldi ve Tapınakçı'nın mezarı üzerinde Güzel Philip'in haleflerine yıkım sözü verdi.

Halkı yozlaştıran on sekizinci yüzyılın soylularıydı; o dönemin aristokrasisi, Naipliğin çılgınlıklarında yükselişe geçen bir eşitlik çılgınlığına kapılmıştı; Zevk için düşük arkadaşlık sürdürüldü ve mahkeme gecekondu dilini konuşma konusunda oyalama elde etti. Tapınak Tarikatı arşivleri[328]Naip'in onun Büyük Üstadı olduğuna ve halefleri olarak Duc de Maine'e, Bourbon-Condé ve Bourbon-Conti prenslerine ve Dük de Cossé-Brissac'a sahip olduğuna tanıklık edin. Cagliostro, Mısır Ayini'nin üyeliğini artırmak için orta sınıftan yardımcılar çekti; herkes, çökmekte olan uygarlığı yıkıma sürükleyen gizli ve karşı konulamaz dürtüye itaat etme konusunda istekliydi. Olaylar oyalanmadı, sanki görünmez eller tarafından harekete geçiriliyormuşçasına, Cazotte'nin öngördüğü şekilde üst üste yığılmıştı. Talihsiz XVI. Louis, tıpkı Versailles'daki alemde ve 10 Ağustos katliamında yaptıkları gibi, Varennes felaketine yol açan değersiz kaçma projesini hemen önceden ayarlayıp aptallaştıran en kötü düşmanları tarafından yönetiliyordu. kralı tehlikeye attılar; Her fırsatta onu halkın öfkesinden kurtardılar, bu öfkeyi körüklemek ve yüzyıllardır hazırlanmakta olan korkunç olayı garantiye almak için. Tapınakçıların intikamını tamamlamak için bir darağacı gerekliydi.

İç savaşın baskısının ortasında, Ulusal Meclis kralın yetkilerini askıya aldı ve ona ikametgahı olarak Lüksemburg'u atadı; ancak başka ve daha gizli bir toplantı aksi yönde karar vermişti. Bir hapishane, düşmüş hükümdarın ikametgahı olacaktı ve bu hapishane, kaleleri ve kuleleriyle, amansız anılarla mahkûm edilen kraliyet kurbanını bekleyen Tapınakçıların eski sarayından başkası değildi. Fransız din adamlığının çiçeği ya sürgünde ya da Manastır'da iken, o da usulüne uygun olarak orada gözaltına alındı. Topçular Pont Neuf'te gürlüyor, tehditkar posterler ülkenin tehlikede olduğunu ilan ediyordu, bilinmeyen kişiler birbirini takip eden katliamlar düzenliyordu ve öldürülecek rahiplerin olduğu her yerde uzun sakallı, iğrenç ve devasa bir varlık görülüyordu. "Bakın," diye bağırdı vahşi bir küçümsemeyle, "bu Albigens'ler ve Vaudo'lar için; bu Tapınakçılar için, bu Aziz Bartholomew için ve bu da Cevennes sürgünleri için." Kendini kaybetmiş biri olarak bazen kılıçla bazen de baltayla ya da sopayla durmadan vuruyordu. Kollar kırıldı ve yeniden ellerine verildi; baştan ayağa kanla kaplıydı,

[328]Burada Fabré-Palaprat'ın himayesi altında Templary'nin en son gelişimine atıfta bulunulmaktadır. 1805 yılında kamuoyunun bilgisine sunuldu ve icadı çok daha erken bir tarihe sahip değil. Belgeleri de iddiaları gibi uydurmaydı.

Sadece kendisinin kanla yıkanacağına dair korkunç küfürlerle yemin ediyordu. Melek Mdlle'ye milletin kadehini kaldıran kişi bu adamdı. de Sombreuil. Bu arada başka bir melek Tapınağın kulesinde dua edip ağladı, kendisinin ve iki çocuğunun acılarını Fransa kraliyetinin bağışlanması için Tanrı'ya sundu. O bakire şehidin, aziz Mme'nin bütün acıları ve gözyaşları. Elizabeth gibi, Mme gibi fahişelerin karakteristik özelliği olan budalaca zevklerin kefareti için gerekliydi. de Pompadour ve Mme. du Barry.

Jakobenizm kendine özgü adını, eski Jakoben Kilisesi komplonun merkezi olarak seçilmeden önce almıştı; Jacques adından türetilmiştir; uğursuz bir sembol ve devrim anlamına gelen bir sembol. Fransız ikonoklastlarına her zaman Jacques adı verilmiştir; Ölümcül şöhreti yeni Jacqueries hazırlayan ve Johannite entrikacıların kanlı projelerini asmak için bir çivi olan bu filozof Jean Jacques'ın adını taşıyordu; Fransız Devrimi'nin öncüleri ise gizlice tahtın ve sunağın yıkılmasına yemin etmişti. Jacques de Molay'ın mezarı. Tam da XVI. Louis'nin devrimin baltası altında acı çektiği anda, uzun sakallı adam -intikam ve cinayetin simgesi olan o gezgin Yahudi- darağacına çıktı ve dehşete düşmüş seyircilerin karşısına çıkıp kraliyet kanını iki eliyle aldı ve ve o korkunç sesiyle haykırıyordu: "Fransa halkı, sizi Jacques ve özgürlük adına vaftiz ediyorum."[329]Böylece işin yarısı sona erdi ve bundan sonra Tapınağın ordusu tüm çabalarını Papa'ya karşı yöneltti. Kiliselerin yağmalanması, kutsal şeylere saygısızlık, sahte alaylar, Paris metropolünde akıl kültünün başlatılması - bunlar savaşın yeni evresindeki başlıca işaretlerdi. Papa, Palais Royal'de kuklasıyla yakıldı ve çok geçmeden Cumhuriyet orduları Roma'ya yürümeye hazırlandı. Jacques de Molay ve arkadaşları muhtemelen şehitlerdi, ancak intikamlarını alanlar onların anısına leke sürdü. Kraliyet, Louis XVI'nın iskelesinde yeniden canlandı; Kilise, Pius VI'nın Valence'e esir olarak götürülüp yorgunluktan ve acıdan ölmesiyle esaretinde zafer kazandı. Ancak Tapınağın o eski şövalyeliğinin değersiz halefleri de feci bir zaferin altında ezilerek yok oldular.

Sinyal suiistimalleri dini devleti karakterize etmişti ve büyük zenginliklerin talihsizliği ciddi skandallara yol açmıştı; ama zenginlikler eriyip gittiğinde üstün erdemler geri geldi. Bu tür geçici felaketler ve böylesine manevi bir zafer, daha önce atıfta bulunulan Aziz Methodius Kıyametinde öngörülmüştü. Adı geçen eserin 1527 yılında basılmış, muhteşem desenlerle süslenmiş siyah harfli bir kopyası elimizde mevcuttur. Değersiz rahipler kutsal unsurları domuzlara atarken tasvir ediliyor; isyan halindeki halkın rahiplere suikast düzenlediği ve kutsal kaplarını başlarına kırdığı görülüyor; Papa askerlerin elinde bir mahkum olarak karşımıza çıkıyor; Taçlı bir şövalye bir eliyle Fransa'nın sancağını kaldırıyor, diğer eliyle de kılıcını İtalya'ya çekiyor. Son olarak, bir horozun her iki yanında, başında bir taç ve bir çift taç taşıyan iki kartal tasvir edilmiştir.*fleur de lys*göğsünde. Kartallardan biri, akbabayı yuvasından kovmak için grifonlar ve tek boynuzlu atlarla birleşir; ve daha bir sürü harikalar var. Bu eşsiz kitap, Calabrian Abbé Joachim'e atfedilen kehanetlerin resimli bir baskısıyla karşılaştırılabilir; burada gelecek tüm Papaların portreleri, Deccal'in gelişine kadar ilgili papalıkların alegorik işaretleriyle birlikte sergilenir. Bunlar, geçmişe ait şeyler olarak resmedilen, geleceğin tuhaf kronikleridir; olayların tekrarlandığı bir dünyalar dizisini ima ediyor gibi görünüyorlar, böylece gelecek şeylerin öngörüsü geçmişte zaten kaybolmuş gölgelerin çağrışımı oluyor.

[329]Éliphas Lévi bir notunda bu sözleri, bunları duyan yaşlı bir adam tarafından kendisine verildiği şekliyle aktardığını belirtiyor. Bunlar farklı şekilde alıntılanmıştır*Günlük*Prudhomme'dan.

V. Mediomani Olayları

1772 yılında, Saint-Mandé'nin Loiseaut adlı bir cemaat üyesi, Kilise'deyken, yanında diz çökmüş olağanüstü bir kişi gördüğüne inanıyordu; Bu çok esmer bir adamdı ve tek giysisi kaba yünlü bir çift çekmeceydi. Sakalı uzundu, saçları yünlüydü ve boynunda kırmızı, yuvarlak bir yara izi vardı. Üzerinde altın harflerle şu yazının kazındığı bir kitap taşıyordu:*Ecce Agnus Dei*.

Loiseaut, kendisinden başka kimsenin bu tuhaf varlığın farkında olmadığını şaşkınlıkla gözlemledi, ancak ibadetlerini tamamladı ve aynı şahsın kendisini beklediği eve döndü. Fantastik ziyaretçi ortadan kaybolduğunda kim olduğunu ve işinin ne olabileceğini sormak için yaklaştı. Loiseaut ateşler içinde yattı ve uyuyamadı. Aynı gece odasının aniden kızıl bir ışıkla aydınlandığını gördü; evin yandığına inanarak yatağından fırladı; ve sonra odanın tam ortasındaki bir masanın üzerinde, ziyaretçisinin kanlar içinde yüzdüğü, etrafı kırmızı bir haleyle çevrelenmiş altın bir tabak gördü. Gözler korkunç bir şekilde yuvarlandı, ağız açıldı, tuhaf ve tıslayan bir ses şöyle dedi: “Kralların başlarını, kralların fahişelerinin başlarını bekliyorum; Herod ve Herodias'ı bekliyorum.” Nimbus soldu ve hasta adam artık göremedi.[330]

Birkaç gün sonra normal işlerine devam edebilecek kadar iyileşti. Louis XV meydanını geçerken bir dilenci ona yaklaştı ve Loiseaut bakmadan şapkasına bir para attı. Alıcı, "Teşekkür ederim," dedi, "bu bir kral başı; ama burada," ve caddenin ortasını işaret etti, "bir tane daha düşecek ve ben de onu bekliyorum." Loiseaut şaşkınlıkla konuşmacıya baktı ve gördüğü tuhaf figürü fark ettiğinde çığlık attı. "Sessiz olun" dedi dilenci; “Beni senden başka kimse göremeyeceği için seni aptal yerine koyacaklar. Beni tanıdınız, biliyorum ve size itiraf ediyorum ki ben Öncü John Baptist'im. Hirodes'in haleflerinin ve Kayafa'nın mirasçılarının başına gelecek cezayı önceden bildirmek için buradayım; sana söylediklerimin hepsini tekrarlayabilirsin.”

Bu andan itibaren Loiseaut, St. John'un neredeyse her gün gözle görülür bir şekilde yanında bulunduğuna inanıyordu. Vizyon ona Fransa'nın ve Kilise'nin başına gelecek felaketlerden uzun süre ve sık sık söz ediyordu. Loiseaut, vizyonunu yalnızca etkilenmekle kalmayıp aynı zamanda kahin haline gelen birkaç kişiye anlattı. Kendi aralarında büyük bir gizlilik içinde buluşan mistik bir topluluk oluşturdular. Bir daire şeklinde oturmak, el ele tutuşmak ve sessizce iletişimi beklemek onların geleneğiydi. Bu saatlerce sürebilir ve sonra aralarında Baptist figürü belirir. Eş zamanlı veya art arda manyetik uykuya daldılar ve gözlerinin önünden geçerek devrimin gelecekteki sahnelerini ve ardından gelecek restorasyonu gördüler.

Bu mezhebin veya çevrenin ruhani yöneticisi, Loiseaut'nun 1788'deki ölümü üzerine aynı zamanda onların lideri olan Dom Gerle adında bir keşişti.[331]Ancak Devrim çağında

[330]Bu hikayeyi kaynağına kadar izlemeyi başaramadım, ancak Éliphas Lévi merakla Fransız okült tarihinin ara yollarında eğitilmişti ve anlatılarının süslenmesine ve geliştirilmesine nadiren direnebilse de, bunların her zaman gerçeğe dayalı bir temeli vardı.

[331]Christian Antoine Gerle 1740'ta doğdu ve 1805'te öldü. Kendisi, Kurucu Meclis döneminde öne çıkan bir Carthus'çuydu. 10 Nisan 1790'da Dom Gerle, "Katolik, Apostolik ve Roma Kilisesinin ulusun dini olduğunu ve her zaman öyle kalması gerektiğini ve yalnızca ona tapınılmasına izin verilmesi gerektiğini" belirten bir kararname önerdi. Albert Sorel'e bakın:*L'Europe ve la Révolution Française*, cilt. ii. P. 121. Conciergerie'de hapsedildi ancak serbest bırakıldı ve Napolyon'un hükümdarlığı sırasında İçişleri Bakanlığı'nda bir göreve atandı.

Cumhuriyetçi coşku tarafından kazanılan Dom Gerle, Rahibe Françoise André olarak bilinen baş uyurgezerin ilhamlarına göre hareket ederek diğer üyeler tarafından ihraç edildi. Kendisine ait bir uyurgezer vardı ve Paris'teki bir çatı katında, o zamanlar hipnozculuğun yeni sanatı olan şeyi takip ediyordu. Söz konusu kahin, Catherine Théot adında yaşlı ve neredeyse kör bir kadındı; kehanetlerde bulundu ve kehanetleri gerçekleşti; birçok hastayı iyileştirdi; ve onun tahminleri her zaman politik bir çerçeveye sahip olduğundan, polis*Kamuya selam komitesi*konuyu ele almakta gecikmediler.

Bir akşam Catherine Théot, etrafı müritleriyle çevriliyken büyük bir coşku içindeydi. “Dinleyin,” diye haykırdı, “Ayak seslerini duyuyorum; o, İlahi Takdir'in gizemli seçilmiş kişisidir, devrimin meleği, hem kurtarıcısı hem de kurbanı, harabelerin ve yenilenmenin kralıdır. Onu görüyor musun? Yakınlaşıyor. O da Selef'in kızıl halesiyle kuşatılmıştır; Kendisini idam etmek üzere olanların tüm suçlarını üstlenecek olan odur. Kaderin büyüktür, ey kendini oraya atarak uçurumu kapatacak olan. Görmüyor musun onu, sanki bir bayram için süslenmiş, elinde çiçekler, şehadetinin taçları olan çelenkler taşıyordu.” Sonra hıçkırarak, gözyaşlarına boğularak: “Ne kadar çetin bir çile oğlum; ve kaç nankör çağlar boyunca senin anısına lanet edecek. Kalk ve diz çök; geliyor; kral geliyor; o kanlı kurbanların kralıdır.”

O anda kapı hızla açıldı; Bir pelerin giymiş ve şapkasını gözlerine kadar çekmiş bir adam içeri girdi. Orada bulunanlar ayağa kalktı; Catherine Théot kollarını yeni gelene doğru uzattı ve elleri titrerken şunları söyledi: "Gelmeniz gerektiğini biliyordum ve gelmenizi bekliyordum. Sağ yanımda olan ama senin göremediğin kişi, dün bize bir suçlama yöneltildiğinde seni bana gösterdi. Kral adına komplo kurmakla suçlanıyoruz ve gerçekten de bahsettiğim bir kral hakkında; Şu anda Öncü'nün bana gösterdiği kişi o, kana bulanmış bir tacı var ve bu tacı kimin başına koyduğunu da biliyorum, seninki Maximilian."

Bu isimle bilinmeyen, sanki göğsüne kırmızı, sıcak bir çelik girmiş gibi irkildi. Etrafına hızlı ve endişeli bir bakış attı, ardından ifadesi yine duygusuz bir hal aldı.

“Ne dersin? Anlayamıyorum,” diye kısa ve ani bir şekilde mırıldandı.

"Sanırım," diye yanıtladı Catherine Théot, "mavi giyinmiş ve elinde çiçeklerle dolu bir asa taşıyan bir adamın bir an için dünyanın kralı ve kurtarıcısı olacağı o günde güneş pırıl pırıl parlayacak. Musa ve Orpheus kadar büyük olacaksın, seni yutmaya hazırlanan o canavarın kafasını çiğneyip cellatlara ve kurbanlara Tanrı'nın var olduğuna tanıklık edeceksin. Bu maskelemeye son verin Robespierre; Tanrı'nın terazisinin boş terazisine atmak üzere olduğu o yiğit kafayı soldurmadan bize gösterin. XVI. Louis'nin başı ağırdır ve sizinki ancak onun dengeleyicisi olabilir."

"Tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Robespierre soğukça, pelerininin düşmesine izin vererek. “Bu hokkabazlık yaparak vatanseverliğimi şaşırtmayı ve vicdanımı etkilemeyi mi düşünüyorsunuz? Benim işlemlerimde casusluk yaparken fanatik önlemler ve kocakarı masallarıyla kararlılığımı şaşırtmayı mı umuyorsun? Görünüşe göre beni aramışsın ve baktığın için yazıklar olsun sana. Madem ki merak meraklısını, isimsiz ziyaretçiyi ve gözlemciyi halkın temsilcisi Maximilian Robespierre olmaya zorluyorsunuz, bu nedenle sizi kamu yararı komitesine ihbar ediyorum ve sizi tutuklatacağım.

Robespierre bu sözleri söyledikten sonra pelerinini pudralı başına geçirdi ve dimdik kapıya doğru yürüdü. Hiç kimse onu gözaltına almaya ve ona seslenmeye cesaret edemedi. Catherine Théot ellerini kavuşturdu ve şunları söyledi: “Onun iradesine saygı gösterin, çünkü o yeni çağın kralı ve papazıdır. Eğer bize vurursa, bu, Allah'ın bizi vurmak istemesidir; İlahi Takdir'in bıçağının önünde boğazını açık bırak."

Catherine Théot'nun inisiyeleri bütün gece onların tutuklanmasını bekledi ama kimse ortaya çıkmadı. Ertesi gün ayrıldılar. Tarikat üyelerinin hiçbir saklanma girişiminde bulunmadığı iki veya üç gün ve gece daha geçti. Beşinci gün, Catherine Théot ve onun suç ortakları olarak adlandırılanlar, Robespierre'in gizli bir düşmanı tarafından Jakobenlere ihbar edildi; bu düşman, dinleyicilerine kürsüye karşı bazı şüphelerini ustalıkla ima etti - bir diktatörlükten bahsedilmişti, kralın adı açıkça telaffuz edilmişti. . Robespierre biliyordu ve buna nasıl tahammül edebildi? Robespierre omuzlarını silkti ama ertesi gün Catherine Théot, Dom Gerle ve birkaç kişi tutuklandılar ve girildiğinde yalnızca celladın günlük görevini yerine getirmek için açılan hapishanelere gönderildiler.

Robespierre'in Catherine Théot ile yaptığı röportajın hikayesi ortaya çıktı, nasıl olduğu bilinmiyor.[332]Zaten Termidorcuların karşı polisi, Tanrı'ya inandığı için mistisizmle suçladıkları varsayılan diktatörü izliyordu. Ancak Robespierre, Yeni Johanniteler mezhebinin ne dostu ne de düşmanıydı. Olayları dikkate almak için Catherine Théot'ya gitti ve fark edilmesinden tatmin olmadı ve yerine getirmeye çalışmadığı tehditlerle oradan ayrıldı; Yaşlı keşişin ve coşkunun manastırını bir komplo mezhebi haline getirenler, bu süreçten, iflah olmaz Maximilian'ın itibarına ilişkin bir şüphe veya alay fırsatı çıkarmayı umuyorlardı. Catherine Théot'un kehaneti, Yüce Varlığa tapınmanın başlaması ve Thermidor'un hızlı tepkisiyle gerçekleşti.

Bu süre zarfında vahiyleri bir Sieur Dükalığı tarafından kaydedilen Rahibe André hakkında toplanan tarikat, vizyonlarını ve mucizelerini sürdürdü. Değer verdikleri sabit fikir, meşruiyetin XVII. Louis'in gelecekteki saltanatına kadar korunmasıydı.[333]Tapınağın zavallı küçük yetimini sayısız kez rüyalarında kurtardılar ve onu kelimenin tam anlamıyla kurtardıklarına da inandılar. Eski kehanetler, bir zamanlar esir olan genç bir adama zambakların tahtını vaat ediyordu. Bridget, St. Hildegarde, Bernard Tollard, Lichtemberger, hepsi büyük felaketlerin ardından mucizevi bir restorasyonun habercisiydi.[334]Neo-Johannîler bu tahminlerin yorumlayıcıları ve çoğaltıcılarıydı; Louis XVII onları asla yüzüstü bırakmadı; arka arkaya yedi ya da sekiz tanesi vardı; hepsi tamamen orijinaldi ve daha az mükemmel bir şekilde korunmuş değildi. Daha sonraki bir dönemde köylü Martin de Gallardon'un vahiylerini ve Vintras'ın dahilerini bu mezhebin etkisine borçluyuz.

Büyük Britanya'daki Quaker'lar ve Shaker'lar meclislerinde olduğu gibi, bu manyetik çevrede de coşku bulaşıcı oldu ve birinden diğerine yayıldı. Rahibe André'nin ölümünden sonra, ikinci görüş ve kehanet armağanı, Martin geçici olarak orada hapsedildiğinde Charenton'da bulunan Legros adlı bir kişiye devredildi. Beauceron köylüsünde hiç görmediği bir erkek kardeşini tanıdı. Bütün bu partizanlar, XVII. Louis'nin iradesiyle onu bir anlamda yarattılar; yani o kadar etkili halüsinasyonlar yarattılar ki, manyetik tipin görüntüsünde ve benzerliğinde medyumlar yaptılar ve kendilerinin kelimenin tam anlamıyla Tapınaktan kaçan kraliyet çocuğu olduklarına inanarak, bu nazik ve zayıf kurbanın tüm yansımalarını çektiler, böylece koşulları hatırlasalar bile

[332]Bastille'de hapsedildiği söyleniyor, ancak bu bir hata gibi görünüyor, çünkü 70 yaşında Conciergerie'de öldüğü kesin. Kendisine Tanrı'nın annesi adını verdi, bir Mesih'in hızla gelişini kehanet etti. ve seçilmişler için sonsuz yaşamın başlayacağına söz verdi.

[333]Benimkini gör*Mistisizm Çalışmaları*, s. 99-111, Louis XVII'nin Kurtarıcıları'nın özet açıklaması için.

[334]Aziz Hildegarde 1179 yılında 81 yaşında öldü. Üç adet Vahiy kitabı yazdı; bunlar Trèves Konseyi tarafından onaylandı ve Latin otoriteler onu Almanya'nın en ünlü mistiklerinden biri olarak adlandırdı. On beşinci yüzyılda Basle Konsili, yaklaşık 1307'de doğan ve 23 Temmuz 1373'te ölen Aziz Bridget'in Vahiylerini onayladı. Anıtının tamamının çevirisi Avignon'da 1850 tarihli dört küçük cilt halinde yayınlandı.

yalnızca Louis XVI'nın ailesi tarafından biliniyor. Bu olay, ne kadar inanılmaz görünürse görünsün, ne imkansız ne de duyulmamış bir olaydır. Paracelsus, eğer olağanüstü bir irade çabasıyla kendini başka bir kişi olarak hayal edebilirsen, o kişinin en derin düşüncelerini anında öğrenebileceğini ve onun en gizli anılarını çekebileceğini belirtir. Çoğu zaman, bizi bir sohbet arkadaşıyla düşünce yakınlığına sokan bir konuşmanın ardından, onun özel hayatına dair anıları rüyamızda görürüz. Bu nedenle, XVII. Louis'nin simülatörleri arasında bazılarının sahtekâr değil, halüsinasyon görmüş varlıklar olduğunu tanımalıyız; bu sonuncular arasında, İsveç'in eski hizmetkarlarının bile inanamayacağı kadar bulaşıcı olan, İsveç gibi bir hayalperest olan Naündorff adındaki İsviçreli vardır. ailesi onu tanıdı ve ağlayarak ayaklarına kapandılar. Louis XVII'nin özel işaretlerini ve yara izlerini taşıyordu; çocukluğunu şaşırtıcı bir gerçek görünümüyle anlattı ve özel anılar için belirleyici olan en küçük ayrıntılara girdi. Eğer gerçekten yaşasaydı, yüz hatları XVI. Louis'nin yetiminin yüz hatlarına benzerdi. Tek güzel şey, taklitçinin gerçekten Louis XVII olmasını istemekti ve bu, Naündorff olmamaktı.[335]

Bu aldanmış kişinin bulaşıcı manyetik gücü öylesine büyüktü ki, onun ölümü bile onun gelecek saltanatına inananlardan hiçbirini yanıltmadı. Louis XVII'nin öldüğüne en çok inananlardan birinin -gerçek meşruiyet dediği şeyin yaklaşan restorasyonundan bahsettiğinde- çekinerek karşı çıktığımızı gördük. "O halde Tanrı'nın onu ölümden diriltmesi, bizden öncekilerin onu Tapınak'tan kurtarmasından daha mı zor?" Bize verilen cevap buydu; üstelik o kadar muzaffer bir gülümsemeyleydi ki neredeyse küçümseyici görünüyordu. Kendi açımızdan yeniden katılacağımız hiçbir şey yoktu, ancak böyle bir kanaat karşısında boyun eğmek zorunda kaldık.

[335]Bir yazar tarafından kırk, diğer bir yazar tarafından da iki yüz olarak hesaplanan çok sayıda davacıdan, kaçan Dauphin olarak tanınmak için en azından birbirlerine rakip olabilecek dört kişi var: Baron de Richemont, Augustus Mèves, Eleazar Williams ve Naündorff.

VI. Alman İlluminati

Almanya metafizik mistisizmin ve hayaletlerin anavatanıdır. Kendisi de eski Roma imparatorluğunun bir hayaleti olan bu yaratık, her zaman Hermann'ın kudretli gölgesini çağrıştırıyor ve Varus'un tutsak kartallarının simülakrını onun şerefine takdis ediyor. Genç Almanya'nın yurtseverliği her zaman eski zamanlardaki Almanların yurtseverliğiyle aynıdır. İtalya'nın gülen ülkesini istila etmeyi hiç düşünmüyorlar; durumu sadece bir intikam meselesi olarak kabul ediyorlar; ama ocaklarını ve evlerini savunurken bin kez öleceklerdi. Eski kalelerini, Ren Nehri kıyılarına dair eski efsanelerini seviyorlar; felsefelerinin karanlık incelemelerini büyük bir sabırla okurlar; gökyüzünün sislerinde ve pipolarının dumanında, diğer dünyanın harikalarına başlamalarını sağlayan, anlatılamaz binlerce şey görürler. Amerika ve Fransa'da medyumlar ve bunların çağrışımları konusunda herhangi bir sorunun ortaya çıkmasından çok önce, Prusya'nın kendi fikri vardı.*Illuminati*ve ölülerle alışılmış iletişimi olan kahinler. Berlin'de büyük bir soylu, çağrışımlara yönelik bir ev inşa etti; Kral Frederick William tüm bu tür gizemleri çok merak ediyordu ve sık sık bu evde Steinert adında bir ustanın yanında kapalı kalırdı. Deneyimleri o kadar belirgindi ki, bir bitkinlik hali ortaya çıktı ve Cagliostro'nunkine benzer bazı sihirli iksir damlalarıyla eski haline getirilmesi gerekti. Marquis de Luchet'nin, Marquis de Luchet'nin,*Illuminati*ve çağrıların gerçekleştirildiği karanlık odanın bir tanımını içerir. Şeffaf bir örtüyle bölünmüş kare şeklinde bir daireydi; perdenin önüne büyülü bir fırın veya parfüm sunağı dikildi ve arkasında ruhun tezahür ettiği bir kaide vardı. Eckartshausen, Sihir üzerine Almanca eserinde, hayal gücünün istenen hayaletleri yaratmasına yardımcı olan bir makineler ve işlemler sistemi olarak fantastik aygıtın tamamını anlatır; kehanete danışanlar bir tür uyanık uyurgezerlik içindedirler; afyon veya esrarın neden olduğu sinirsel heyecan. Yazarın az önce bahsettiğimiz açıklamalarıyla yetinenler, hayaletleri sihirli fener efektleri olarak değerlendireceklerdir, ancak bunda kesinlikle bundan daha fazlası vardır, sihirli fener ise işte yalnızca yardımcı bir araçtı ve hiçbir şekilde gerekli değildi. fenomenin üretimi için. Bir zamanlar yeryüzünde bilinen ve şimdi düşüncenin çağrıştırdığı kişilerin görüntüleri, renkli camın yansımaları gibi görünmüyor; Fenerle çizilen resimler ne konuşuyor ne de vicdani konulardaki sorulara cevap veriyor. Evin ait olduğu Prusya kralı, tüm aparatları iyi biliyordu ve bu nedenle, gizli yazışmaların yazarının iddia ettiği gibi hokkabazlık tarafından aldatılmadı. Doğal yollar dahiye giden yolu açtı ama ikincisini gerçekleştirmedi; ve meydana gelen şeyler en istekli olanları bile şaşırtacak ve rahatsız edecek türdendi.

şüpheci.[336]Üstelik Schroepfer hiçbir sihirli fener ya da peçe kullanmadı ama yanına gelenler, onun hazırladığı bir çeşit punç içtiler; daha sonra onun aracılığıyla ortaya çıkan formlar American Home'dakilere benziyordu, yani kısmen cisimleşmişti ve onlara dokunmak isteyenlerde tuhaf bir duygu uyandırıyordu. Bu deneyim, etin ürpermesine neden olan bir elektrik rahatsızlığına benziyordu ve eğer insanlar hayalete dokunmadan önce ellerini ıslatmış olsalardı böyle bir his olmayacaktı. Schroepfer

[336]De Luchet'nin çalışması kanıt açısından oldukça değersizdir, ancak sözde yazışmalar makalenin 182-186. sayfalarındaki bir Notta alıntılanmıştır. Görünen o ki Magical Hanesi Kral Frederick William'a satılmış ama çağrılara yardımcı olan kişinin adı*büyük bir Senyör*Kraliyet kimliğini perdeleyebilecek veya perdeleyemeyecek. Dahası, Steinert "sihirli iksiri" hazırlayan ustaydı ve bu nedenle emekliye ayrılmıştı; ancak tören işlemlerinin büyücüsü olduğu belirtilmemiştir. İngiltere'de bulunması çok zor olan Eckartshausen'in resitalini kontrol edemedim.

American Home'un da yaptığı gibi iyi niyetle hareket etti; uyandırdığı ruhların gerçekliğine inanıyordu ve bundan şüphe etmeye başlayınca kendini öldürdü.[337]

Kendisi de vahşice ölen Lavater tamamen çağrışımlara teslim olmuştu; emrinde iki ruh vardı ve armonika yardımıyla katalepsi geliştiren bir çevreye aitti. Sihirli bir zincir oluştu; bir tür embesil, ruhun tercümanı olarak görev yaptı ve onun kontrolü altında yazdı.[338] Bu ruh onun İsa Mesih'in doğumundan önce ölen bir Yahudi Kabalisti olduğunu ve onun etkisi altında medyanın kaydettiği şeylerin Cahagnet'in uyurgezerlerine layık olduğunu ortaya çıkardı.[339]Örneğin, öte dünyadaki acılar hakkında bir vahiy vardı; imparator Francis'in ruhunun, bütünde var olabilecek ve var olmuş tüm salyangoz kabuklarının sayısını ve kesin durumunu hesaplamak zorunda kaldığını belirten iletişim ruhu. Evren. Ayrıca üç Magi'nin gerçek adlarının, geleneğin bize söylediği gibi Gaspar, Melchior ve Balthazar olmadığını, aksine Vrasapharmion, Melchisedek ve Baleathrasaron olduğunu da bildirdi; modern masa çevirme sürecimizin yazdığı isimleri okumak gibidir. Ruh aynı zamanda babasını büyülü kılıçla tehdit ettiği için kefaret ödediğini ve arkadaşlarına portresini hediye etme eğiliminde olduğunu da ifade etti. İsteği üzerine bir paravanın arkasına kağıt, boya ve fırçalar yerleştirildi; daha sonra ekranda küçük bir elin taslağını çizdiği görüldü; kağıt üzerinde hafif bir sürtünme duyuluyordu; Durduğunda herkes öne doğru ilerledi ve kabaca boyanmış, siyahlar giymiş, omuzlarında beyaz bir fırfır ve siyah bir takke bulunan, İsa Mesih'ten önceki bir şahsiyet için tamamen eksantrik bir kostüm olan yaşlı bir Haham'ın suretini buldu. Geri kalan kısmı lekeli ve kötü çizilmişti; gözleri kapalı leke sürerek eğlenen bir çocuğun eserini andırıyordu.[340]Gabildone'dan ilham alan ortamın yazılı talimatları, belirsizlikleri açısından Alman metafizikçilerinin özellikleriyle çelişiyor. Bu otorite, "Majesteleri niteliği hafife alınmamalıdır" diyor, "çünkü Majesteleri, Magi'nin papaz ve krallar olduğuna göre, Mage'den bir türetilmiştir; dolayısıyla onlar ilkel majesteleriydi. Ölümcül bir günah işlediğimizde gücendiğimiz şey Tanrı'nın yüceliğine karşıdır; Baba olarak O'nu yaraladık, yaşamın kaynaklarına ölüm saçtık. Babanın çeşmesi ışık ve hayattır; Oğul'unki kan ve sudur; Kutsal Ruh'un görkemi ise ateş ve altındır. Babaya karşı yalanla, Oğul'a karşı nefretle ve Kutsal Ruh'a karşı ölüm ve yıkım işi olan sefahatle günah işliyoruz." İyi yürekli Lavater bu mesajları kehanetler gibi aldı ve daha fazla aydınlanma istediğinde Gabildone şöyle devam etti: "Gizemlerin büyük açığa çıkarıcısı gelecek ve gelecek yüzyılda doğacak. O zaman patriklerin dini yeryüzünde bilinecek; insanlığa üçlüyü açıklayacak*Agion*,*Helyon*,*Tetragrammaton*; ve bedeni bir üçgenle kuşatılmış olan Kurtarıcı sunağın dördüncü basamağında gösterilecek; üçgenin tepe noktası kırmızı olacak ve üzerindeki gizem cihazı şöyle olacaktır:*Venite reklam patres osphal*. Denetçilerden biri son kelimenin anlamını sordu ve medyum şöyle yazdı:

[337]İçinde*Masonlukta Gizli Gelenek*Schroepfer'in genel olarak bazı psişik güçlere sahip olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu belirttim; ancak bu güçler, hikâyesinin olağan sahtekarlık seyrini takip etmesine rağmen. Sürekli olarak çağrışım uyguladığı için intiharı bu nedenle ortaya çıkan koşullarla açıklanabilir. Güçlerinden şüphe ettiği için kendini öldürdüğünü varsaymak için gerçek bir neden yok gibi görünüyor; ancak soru bir anlam ifade etmiyor.

[338]Bu sadece Lavater'ın başka bir tarafının onun görünümünde gösterildiğini söylemek içindir.*Bir Kendini Gözlemcinin Gizli Günlüğü*Bu çok ilginç bir anıt ya da modern belirsizlik dilimizde adlandırılacağı şekliyle insan belgesidir. Yahudi Kabalistleri ile ilgili, tensel veya dışsal çağrışımlara ve onlarla ilişkilere dair hiçbir öneri içermiyor.

[339]Cahagnet aşağıdaki eserlerin yazarıdır:*Arcanes de la Vie Future*, 3 cilt, 1848-1854;*Lumière des Morts* 1851;*Magie Magnetique*, 2. Baskı, 1858;*Sanctuaire du Spiritualisme*1850;*Révélations d'outre Tombe*, 1856.

[340]Bu açıklama Not XV'den alınmıştır. eklenmiş*Essai sur la Secte des Illuminés*ancak Marquis de Luchet başka bir yazara güveniyordu; ikincisi Lavater'in kitabından yararlanıyordu.*Spiritus Familiaris Gabledone*1787'de Frankfort ve Leipsic'te yayınlandı.

başka açıklamalar olmadan:*Alphos, M: Aphon, Eliphismatis*. Bazı yorumcular, on dokuzuncu yüzyılda ortaya çıktığı duyurulan büyücünün adının Maphon olacağı ve Eliphisma'nın oğlu olacağı sonucuna varmışlardır, ancak bu yorum biraz spekülatif olabilir.

Mistisizmden daha tehlikeli bir şey yoktur, çünkü onun doğurduğu çılgınlık insan bilgeliğinin her türlü bileşimini şaşkına çevirir. Dünyayı altüst edenler daima aptallardır ve büyük devlet adamlarının asla öngöremeyeceği şeyler, bir manyağın umutsuz işidir. Efes'teki Diana tapınağının mimarı kendisine sonsuz zafer sözü verdi, ancak Erostratus olmadan saydı. Girondinler Marat'ı öngörmedi. Dünyanın dengesini değiştirmek için ne gerekiyor? diye sordu Pascal, Cromwell konusunda. Cevap, insanın bağırsaklarında tesadüfen oluşan bir çakıl tanesidir. Büyük olaylar da kendi başlarına hiçbir şey olmayan sebepler yoluyla meydana gelir. Herhangi bir medeniyet tapınağı çöktüğünde, onun sütunlarını sarsan her zaman Şimşon gibi kör bir adamın işi olur. Halkın süprüntülerinden bazı sefil vaizler uykusuzluk çekiyor ve kendisinin dünyayı İsa karşıtından kurtarmak için seçildiğine inanıyor. Buna göre Henry IV'ü bıçaklıyor ve şaşkınlık içinde Fransa'ya Ravaillac adını açıklıyor. Alman büyücüler, Napolyon'u Kıyamet'te bahsedilen Apollyon olarak görüyorlardı ve onların acemilerinden biri olan Stabs, o anda anarşinin kaosundan koparılmış bir dünyayı omuzlarında taşıyan askeri Atlas'ı öldürmek için öne çıktı. Ancak İmparator'un yıldızı olarak adlandırdığı bu manyetik etki, Alman okült çevrelerinin fanatik dürtüsünden daha güçlüydü. Bıçaklar saldırmayı başaramadı ya da buna cesaret edemedi; Napolyon'un kendisi onu sorguladı; kararlılığına ve cesaretine hayran kaldı; ama kendi büyüklüğünü anladığı için onu affederek yeni Scevola'nın değerini düşürmeyecekti; onu ciddiye alarak ve vurulmasına izin vererek bu tahminini gerçekten gösterdi.

Kotzebue'yu öldüren Carl Sand da, intikamın hançer üzerine yemin edildiği gizli topluluklar tarafından yanıltılmış, mistisizmin talihsiz, sahipsiz bir çocuğuydu. Kotzebue sopayı hak etmiş olabilir ama Kum'un silahı yeniden devreye girdi ve onu şehit yaptı. Pusu kurarak, suikast yaparak intikam alanların düşmanı ve kurbanı olarak yok olmak gerçekten çok büyük bir şey. Almanya'nın gizli toplulukları, Sihir'inkilere az çok benzeyen ayinler uyguluyordu. Örneğin Mopses kardeşliğinde Şabat'ın gizemleri ve Tapınakçıların gizli kabulü yumuşatılmış ve neredeyse mizahi biçimlerde yenilendi. Bafometik Keçinin yerini bir köpek aldı, sanki Pan'ın yerine Hermanubis veya Doğa'nın yerine bilim konmuş gibi; Doğa yalnızca bilim aracılığıyla bilindiği için ikincisi eşdeğer bir değişikliktir. Şabat'ta olduğu gibi iki cinsiyet de Mopslar tarafından kabul edildi; resepsiyona havlamalar ve yüz buruşturmalar eşlik ediyordu ve Tapınakçılarda olduğu gibi Neofit, şeytanın, Büyük Üstadın veya kartondan küçük bir resim olan Mopse'un arka kısımlarını öpmek arasında seçim yapmaya davet edildi. ipekle kaplı ve bir köpeği temsil ediyor*Paspaslar*Almanca'da. Söz konusu selamlama, kabulün koşuluydu ve Şabat inisiyasyonlarında Mendes Keçisi'ne sunulan selamı hatırlatıyordu. Mopslar, kendilerine saygısı olan insanlar için verilen yeminlerin en kutsalı olan şeref sözü dışında hiçbir söz vermediler. Toplantıları -yine Şabat'takiler gibi- dans ve şenlik vesilesiydi; ancak hanımlar giyinikti ve kemerlerine canlı kedi asmıyorlardı ya da küçük çocukları yemiyorlardı: tamamen medeni bir Şabat'tı.[341]

[341]Clavel, VI. Charles'ın, Papa XII. Clement'in boğası nedeniyle Avusturya'da Masonluğu bastırması üzerine, bazı locaların kardeşlerinin, boşluğu doldurmak için Mops Tarikatı'nı kurduklarını ileri sürmektedir. Görmek *Francmaçonnerie Tarihi Pittoresque*, 3. baskı, 1844, s. 154. Ragon bu görüşü kendi yazısında tekrarlıyor*Manuel de l'Initié*1861, s. 88.

Almanya'da büyünün destanı, Şabat'ın da büyük şairi vardı; destan devasa bir dramdı*Faust*- bu insan dehasının Babil'ini tamamladı. Goethe büyü felsefesinin tüm gizemlerine inisiye olmuştu; gençliğinde tören kısmını bile çalışmıştı. Cesur deneylerinin sonucu, şimdilik onda hayata karşı derin bir tiksinti ve ölüme karşı güçlü bir eğilim yaratmaktı. Aslında intiharını fiili bir eylemle değil, bir kitapla gerçekleştirdi; romantizmini besteledi*Werther*, ölümü vaaz eden ve pek çok din değiştiren ölümcül iş; sonra cesaret kırıklığı ve tiksintiyi yenerek barışın ve gerçeğin dingin diyarlarına adım atarak şöyle yazdı:*Faust*. Bu, Müjde'nin en güzel bölümlerinden biri olan müsrif oğul benzetmesi üzerine muhteşem bir yorumdur. Bu, asi bilimle günaha, günahla acıya, acıyla kefarete ve uyumlu bilime inisiyasyondur. Faust'un temsil ettiği insan dehası, efendi olmayı arzulayan kötülüğün ruhunu uşak olarak kullanır; hayal gücünün yasadışı aşka atfettiği tüm hazzı hızla tüketir; çılgınlık alemlerinden geçer; sonra, egemen güzelliğin çekiciliğine kapılarak, hayal kırıklığının derinliklerinden soyutluğun ve ölümsüz güzelliğin doruklarına yükselir. Orada Mephistopheles artık rahat değil; the amansız kahkahalar hüzünleniyor; Voltaire yerini Chateaubriand'a bırakıyor. Işığın tezahür ettiği oranda, Karanlığın meleği kıvranır ve savurur; o göksel melekler tarafından bağlanmıştır; onlara iradesi dışında hayranlık duyuyor; sever, ağlar ve yenilir.

Dramanın ilk bölümünde Faust'un Margaret'tan şiddet yoluyla ayrıldığını görüyoruz; Cennetteki sesler, idama götürülürken bile kurtarıldığını haykırıyor. Peki Margaret'in her zaman sevdiği Faust kaybolabilir mi? Onun kalbi zaten cennete bağlı değil mi? Dayanışma sayesinde gerçekleşen büyük kurtuluş işi, yerine getirilmesine doğru ilerliyor. Cellatını dinden döndürmemiş olsaydı, çektiği acılardan dolayı kurban nasıl teselli edilebilirdi? Bağışlama cennet çocuklarının intikamı değil midir? İlk önce göklere ulaşan aşk, sempati yoluyla bilimi peşinden çeker; Hıristiyanlık hayranlık uyandıran senteziyle ayaklanıyor. Yeni Havva, Kabil'in alnındaki izi Habil'in kanıyla yıkadı ve onu kucaklayan iki çocuğu için sevinçten ağlıyor. Cennetin genişlemesine yer açmak için artık işe yaramaz hale gelen cehennem sona erer. Kötülük sorunu kesin çözümünü buldu ve iyilik -tek başına gerekli ve tek başına muzaffer- bundan sonra sonsuza kadar hüküm sürecek.

Bu, tüm şairlerin en büyüğünün görkemli rüyasıdır, ancak filozof, talihsizlik sonucu denge yasalarını unutur; ışığı gölgesiz bir ihtişamla, hareketi ise mutlak bir sükunet içinde yutacaktı ki bu da yaşamın durması anlamına geliyordu. Görünür ışık olduğu sürece, onunla orantılı olarak gölge de olacaktır. Benzer ve karşıt bir hareketle dengelenmediği sürece, dinlenme asla mutluluk olmayacaktır. Karşılıksız kutsama olduğu sürece küfür mümkün kalacaktır; Cennet var oldukça cehennem de var olacaktır. Doğanın değişmez kanunu ve diğer adı Tanrı olan o adaletin sonsuz iradesidir.

VII. İmparatorluk ve Restorasyon

Napolyon dünyayı harikalarla doldurdu ve o dünyada kendisi de tüm harikaların en büyüğüydü. Bir melez kadar meraklı ve saf olan karısı İmparatoriçe Josephine, büyülerden büyülere geçti. Bize söylendiği gibi, bu tür bir zafer ona yaşlı bir çingene kadın tarafından vaat edilmişti ve kırsal kesimdeki halk hâlâ onun İmparator'un iyi dehası olduğuna inanıyor. Aslına bakılırsa, eğer uyarılarını her zaman dinleseydi onu pek çok tehlikeden kurtarabilecek tatlı ve alçakgönüllü bir danışmandı, ancak kader ya da daha doğrusu ilahi takdir tarafından ileriye doğru itilmişti ve başına gelecek olan da bu olmuştu. önceden kararlaştırıldı. Aziz Césaire'e atfedilen ancak Jean de Vatiguerro imzalı bir kehanette*Liber Mirabilis*1524'te basılan bir tahmin koleksiyonu,[342]aşağıdaki hayret verici cümleler var.

“Kiliseler kirletilecek ve saygısızlaştırılacak ve halka açık ibadetler askıya alınacak. Kartal dünyanın üzerinde uçacak ve birçok milleti yenecek. Tüm Batı'nın en büyük prensi ve en yüce hükümdarı, doğaüstü bir yenilginin ardından bozguna uğratılacak. Çok asil bir prens, düşmanları tarafından esaret altına alınacak ve kendisine bağlı olanları düşünerek yas tutacaktır. Fransa'da barış sağlanıncaya kadar aynı olaylar defalarca tekrarlanacaktır. Kartal üçlü bir taçla taçlandırılacak, yuvasına zaferle dönecek ve onu yalnızca cennete yükselmek için terk edecek.

Nostradamus, kiliselerin yağmalanacağını ve rahiplerin öldürüleceğini tahmin ettikten sonra, İtalya civarında bir imparatorun doğuşunu önceden haber verir ve saltanatının Fransa'ya büyük bir kan dökülmesine mal olacağını, ona ait olanların ise ona ihanet edip onu suçlayacağını söyler. kanın dökülmesiyle.

“İtalya yakınlarında bir İmparator doğacak,
İmparatorluğa çok değer verecek:
"Ne insanlarla arkadaşlık ediyor!" diyecekler. Bir
prensten ziyade bir kasap olarak görülecektir.

Basit bir askerden en yüksek komutayı alacak, Kısa bir
elbiseden uzun bir elbiseye geçecek;
Silah konusunda cesur, Kilise'de daha kötü bir adam yok,
suyun süngeri kızdırdığı gibi rahipleri kızdıracak."[343]

Bu, kilisenin en büyük felaketleri yaşadığı anda rahipleri faydalarla boğacağı anlamına gelir. 1820'de yayınlanan ve elimizde bir kopyası bulunan bir kehanet koleksiyonunda, I. Napolyon'la ilgili bir kehanetin ardından şu ifade geçmektedir: "Ve amcanın başaramadığını yeğen başaracaktır." Ünlü Mlle. Lenormand'ın kütüphanesinde, arkası parşömen kaplı panolardan oluşan bir cilt vardı; the*Olivarius'un Kehanetler Üzerine İncelemesi*, ardından Napolyon'un saltanatının ve düşüşünün resmi olarak duyurulduğu on sayfalık el yazması geldi. Kahin bu eserin içeriğini İmparatoriçe Josephine'e aktardı. Mlle'den bahsetmişken. Lenormand, bu eşsiz kadın hakkında birkaç söz daha eklenebilir; şişman ve son derece sadeydi, konuşması vurguluydu, tarzı gülünçtü ama dikkat çekici bir berraklığa sahip, uyanık bir uyurgezerdi. O idi

[342]*Liber Mirabilis: qui Prophetias: Revelationesque: nec non res mirandas: preteritas: sunar: et futuras aperte demostat*, 1522. Eser iki kısım olup, birincisi Latince, ikincisi Fransızcadır.
[343]On yedinci yüzyıl İngilizce tercümesini kullandım. Orijinal diyor ki:*En l'Eglise au plus pire, feature les prêtres comme l'eau fait l'éponge*. Lévi'nin açıklamasının nasıl sonuçlanacağını tam olarak anlamıyorum, ancak bu noktayı tartışmaya değmez.

Birinci İmparatorluk ve Restorasyon döneminde moda kahin. Yazılarından daha yorucu bir şey yoktur, ama kartlarla falcılık yapan biri olarak çok başarılıydı.

Fransa'da Etteilla tarafından restore edilen Cartomancy, kelimenin tam anlamıyla kaderin önceden üzerinde anlaşılan işaretlerle sorgulanmasıdır. Bunlar sayılarla birleştiğinde, onlara bakarak biyolojik hale gelen medyum için kehanetleri akla getiriyor. İşaretler yavaşça karıştırıldıktan sonra tesadüfen çizilir; bunlar Kabalistik sayılara göre düzenlenmiştir ve onları sorgulayanların düşüncelerine her zaman ciddi ve iyi niyetle yanıt verirler, çünkü hepimiz içimizde herhangi bir bahanenin formüle edeceği bir önseziler dünyası taşıyoruz. Duyarlı ve duyarlı doğalar bizden, sinir durumumuzun izlenimini onlara ileten manyetik bir şok alırlar. Medya daha sonra korkularımızı ve umutlarımızı su dalgalarında, bulut şekillerinde, yere gelişigüzel atılmış sayaçlarda, kahve harçlarının bir tabakta oluşturduğu izlerde, bir kart oyunu piyangosunda veya Tarot sembolleri.

Tüm kombinasyonları işaretler, harfler ve sayılar arasında önceden var olan uyumu ortaya koyan bilgili bir Kabalistik kitap olarak Tarot'un pratik değeri gerçekten ve her şeyden önce muhteşemdir. Ancak evrensel ışıkla olan yakın iletişimimizin sırlarını bu şekilde cezadan muaf bir şekilde kendimizden zorla alamayız. Kartların ve Tarotların sorgulanması, tehlike ve suç dışında gerçekleştirilemeyecek gerçek bir çağrışımdır. Çağrışımlarla astral bedenimizi önümüze çıkmaya zorlarız; kehanetle onu konuşmaya zorluyoruz. Bunu yaparak kimeralarımıza bir beden sağlarız ve sözün gücüyle çağrıldığında ve inançla kucaklandığında gerçekten bizim olacak olan geleceğin yakın bir gerçekliğini yaratırız. Kehanet ve manyetik konsültasyon alışkanlığını kazanmak, baş dönmesiyle anlaşma yapmaktır ve baş dönmesinin cehennem olduğunu zaten tespit ettik.

Mlle. Lenormand kendine ve sanatına aşık olmuştu; dünyanın onsuz devam edemeyeceğini ve Avrupa'nın dengesi için kendisinin gerekli olduğunu düşünüyordu. Aix-la-Chapelle Kongresi'nde kahin tüm mal varlığıyla birlikte ortaya çıktı, tüm gümrüklerde iş yaptı ve tüm yetkilileri rahatsız etti, böylece bir anlamda onunla ilgilenmek zorunda kaldılar; o gerçekten çarkın üzerindeki sinekti, hem de ne sinek! Dönüşünde izlenimlerini, kendisine danışan ve onun karşısında titreyen tüm güçler tarafından çevrelendiğini temsil eden bir ön yazıyla yayınladı.[344]

Dünyada yeni meydana gelen büyük olaylar, bütün zihinleri mistisizme yöneltmiş; dini bir tepki başladı ve Kutsal İttifakı oluşturan kraliyet ailesi, birleşik asalarını çarmıha bağlama ihtiyacını hissetti. Özellikle İmparator İskender, Kutsal Rusya'nın dünyayı evrensel ortodoksluğa dönüştürme zamanının geldiğine inanıyordu. Louis XVII'nin Kurtarıcıları'nın ilgi çekici ve çalkantılı mezhebi, yeni bir rahipliğin kurulması için bu eğilimden yararlanmaya çalıştı ve kahinlerinden birini Rus İmparatorunun dikkatine sunmayı başardı. Bu yeni Catherine Théot'nun adı Madame Bouche'du ama tarikat tarafından ona Rahibe Salome deniyordu.[345]İmparatorluk Sarayı'nda on sekiz ay geçirdi ve İskender'le birçok gizli konferans yaptı, ancak İskender'in gerçek coşkudan çok dindar bir hayal gücü vardı; muhteşem olandan hoşlanıyordu ve bu onu eğlendiriyormuş gibi yapıyordu. Bu tür ilgi alanlarına sahip sırdaşları ona başka bir peygamber sundular ve Rahibe Salome unutuldu. Halefi, Valérie'yi yaratan ama kendisi olmayan, dindarlık ve erdemle dolu sevimli bir koket olan Madame de Krudener'di.[346]Ancak kendi kitabının kahramanı olarak geçmek onun tutkusuydu ve

[344]*Les Dernières Prophéties de Mlle. Lenormand*1843'te ortaya çıktı ve keyifle okuyorlar. 1772'de Alençon'da doğdu ve 25 Haziran 1843'te öldü.

[345]Bu kişinin İmparator İskender'e erişimi olduğu yönündeki ifadeyi doğrulayamadım.

[346]Şunu anlamak lazım*Valérie*1803 yılında, yazar otuz dokuz yaşındayken Paris'te ortaya çıktı. Rus İmparatoru ile tanışması on bir yıl sonraydı ve aradaki dönemde de tanışmıştı.

Yakın arkadaşlarından biri, kahramanın kimliğini tespit etmesi için ona baskı yapmış, o dönemin önemli bir şahsiyetinden bahsetmişti. "Ah o halde" dedi arkadaşı, "kitabınızın felaketi gerçeklerle bağdaşmıyor, çünkü söz konusu beyefendi ölmedi." Ancak Madame de Krudener, "Ah, canım, ölmesinden pek de iyi değil" diye cevap verdi ve bu cevap onun şansı oldu. Madame de Krudener'in İskender'in biraz zayıf zihni üzerindeki etkisi, danışmanlarını endişelendirecek kadar güçlüydü; sık sık dua ederken onunla birlikte kapalı kalıyordu, ama sonunda aşırı şevk yüzünden kaybolmuştu. Bir gün İmparator onunla vedalaşırken, kadın kendini onun önüne attı, dışarı çıkmamasını rica etti ve Tanrı'nın kendisine büyük bir tehlikede olduğunu, hayatına karşı bir komplo kurulduğunu ve kendisine bir komplo kurulduğunu nasıl bildirdiğini anlattı. Suikastçı sarayda saklanıyordu. İmparator paniğe kapıldı ve muhafızları çağırdı; Bunu bir arama izledi ve sonunda zavallı bir adamın elinde bir hançer olduğu ortaya çıktı. Kafası karışmış halde, kendisini Madame de Krudener'in bizzat tanıştırdığını itiraf ederek bitirdi.[347]Bu doğru muydu ve hanımefendi Madame de Pompadour'un yakınında Latude rolünü mü oynamıştı? Bu yanlış mıydı ve İmparator'un düşmanları tarafından gizlenen adamın görevi -cinayetin başarısızlıkla sonuçlanması durumunda- Madame de Krudener'i yok etmek miydi? Her iki durumda da, zavallı kahin kaybolmuştu, çünkü İmparator, kandırılmış biri olarak görülmenin utancıyla, onu dinlemeden işiyle ilgili olarak göndermişti ve o da bu kadar kolay kaçabildiği için kendini şanslı görmekte haklıydı.

Louis XVII'nin küçük kilisesi, Madame Bouche'un rezilliğiyle mağlup olduğu sonucuna varmazken, Madame de Krudener'in kilisesinde İlahi bir ceza gördü. Kehanetler devam etti ve gerektiğinde mucizelerle güçlendirildi. Louis XVIII döneminde, La Beauce'lu bir köylü olan Martin'i öne sürdüler:[348]bir melek gördüğünü beyan eden kişi.

Yaptığı tanımlamaya göre, söz konusu melek iyi bir aileye mensup bir uşak kılığındaydı; beline çok yakın kesilmiş, sarı renkli, uzun bir eteği vardı; solgun ve zayıftı, muhtemelen altın rengi dantellerle süslenmiş bir şapka takıyordu. Tuhaf olan şey, kahinin ciddiye alınmayı başarması ve kralla bir görüşme elde ederek, ısrar ve cesaretle kaynaklara bir örnek daha sunmasıdır. Manyetizma olgusunun artık daha iyi doğrulandığı ve bilindiği için, kralın özel hayatıyla ilgili, imkansız ve hatta olağanüstü nitelikte hiçbir şeyin bulunmadığı ifşaatlar karşısında hayrete düştüğü söylenir. Üstelik XVIII. Louis safdil olacak kadar şüpheciydi. Varoluş ve onun uyumları karşısında şüphe, İlahi Vasfın her yerde tezahür ettiği ebedi matematik ve hayatın değişmez kanunları karşısında şüphecilik; bu, hurafelerin en aptalcası ve en az affedilebilir olanıdır, çünkü en tehlikelisidir. tüm saflıkların arasında.

manevi gelişim gerçekleşti. Tanım bir zamanlar onun için de geçerli olsa da, artık sevimli bir çapkın değildi. Portresinin olduğuna şüphe yok *Valérie* onun kendi portresiydi ve öyle olması amaçlanmıştı. Kahramanının kimliğine gelince, kocasının sekreteriydi ve diğer açılardan kusursuz bir üne sahip olmasa da, kelimenin kötü anlamıyla aralarında hiçbir yakınlık yoktu.

[347]Madame de Krudener'i kocasının dikkatine ilk getiren, İskender'in karısı İmparatoriçe Elizabeth'ti. Onu dini etki altına almak için ona bazı mektuplarını gösterdi. Kral ve mistik, 4 Haziran 1815'te tuhaf koşullar altında bir araya geldi. Madame de Krudener, solgun, zayıf ve çizilmiş yüz hatlarıyla İmparator'dan 13 yaş büyüktü. Éliphas Lévi'nin tekrarladığı hikaye, nereden gelirse gelsin, berbat bir iftiradır. Tanışma Würtemberg'de başladı ve İmparatorun Paris'teki ikameti sırasında veya 28 Eylül 1815'e kadar devam etti. Bunlar Kutsal İttifak'ın ilanıyla sona eren günlerdi ve Madame de Krudener'in bu çalışmadaki rolü tarih meselesidir.

[348]Thomas Ignatius Martin'in 1830 devrimini önceden bildirdiği söyleniyor, ancak gerçek şüpheli. Louis XVIII ile yaptığı röportajda Fransız Kralına, Fransız tahtının gerçek sahibi olmadığını söylediği de söyleniyor, ancak bu şüpheli olmaktan öte bir şey. Desteklediği özel meşruiyet Naündorff'unkiydi.

Kitap VII. Ondokuzuncu Yüzyılda Büyü

ɪ—ZAIN

I. Manyetik Mistikler ve Materyalistler

Şiirinde çok muhteşem bir şekilde formüle edilen, Katolik dininin temel doktrininin reddi. *Faust*meyvesini dünyada vermişti. Ebedi yaptırımından mahrum kalan ahlak, şüpheli ve huzursuz hale geldi. Materyalist bir mistik, dünya üzerinde kaderlerle orantılı bir cazibe cenneti yaratmak için, İsveçborg sistemine yöneldi. Fourier çekimler sözcüğünden duyusal tutkuları anlıyordu ve bunlara bütünsel ve mutlak bir genişleme vaat ediyordu. Yüce Sebep olan Tanrı, bu tür kınanmış doktrinleri korkunç bir mühürle işaretler; Fourier'nin müritleri saçmalıkla başlayıp çılgınlıkla sona erdi.[349]

Okyanusun yakında ölçülemez bir limonata kasesine dönüşeceğine ciddi olarak inanıyorlardı; ayrıca gelecekte anti-aslanların ve anti-yılanların yaratılacağına ve gezegenler arasında kurulacak mektup yazışmalarına inanıyorlardı. İnsan türünün süslenmesi gerektiği söylenen, otuz iki fit uzunluğundaki ünlü kuyruktan bahsetmekten kaçınıyoruz, çünkü öyle görünüyor ki, ustalarına göre, bu düşünceyi bir kenara bırakma cömertliği göstermişler: tamamen varsayımsal bir soru. Dengenin reddi bu tür saçmalıklara yol açar. Ve tüm bu çılgınlıkların temelinde sanıldığından daha fazla mantık yatıyor. İnsanlığın acı çekmesini gerektiren neden, deniz suyunun acılığını da vazgeçilmez kılmaktadır; içgüdülerin bütünsel genişlemesini kabul ederseniz, artık vahşi hayvanların varlığını kabul edemezsiniz; insana tüm ahlakın toplamı olarak kendi iştahlarını tatmin etme kapasitesi bahşederseniz, o yine de ourang-outang'larda ve maymunlarda imrenecek bir şeyler bulur. Cehennemi inkar etmek aynı zamanda cenneti de inkar etmek demektir; çünkü Büyük Hermetik Dogmanın en yüce yorumuna göre cehennem cennetin dengeleyici nedenidir, çünkü uyum karşıtların analojisinden kaynaklanır.*Quod superius, sicut quod inferius.*Üstünlük aşağılığı gerektirir; derinlik yüksekliği belirler ve vadileri doldurmak dağları silmek demektir; dolayısıyla gölgeleri ortadan kaldırmak aynı zamanda ışığı da yok etmek anlamına gelir; çünkü bu yalnızca karanlık ve gündüz arasındaki kademeli kontrastla görülebilir; göz kamaştırıcı bir parlaklık evrensel bir karanlık yaratacaktır. Işıkta renklerin varlığı gölgenin varlığından kaynaklanmaktadır; bu, gece ve gündüzün üçlü ittifakıdır, dogmanın parlak imgesidir, ışık gölgeye dönüşmüştür, tıpkı Kurtarıcı'nın insanı yaratan Söz olduğu gibi. Bütün bunlar, evrensel dengede karşıt güçlerin ayrımı ve uyumlu bir şekilde dengelenmesiyle ilgili olan, yaratılışın ilk yasası, Doğanın tek mutlak yasası olan aynı yasaya dayanır.

Kamu vicdanını tiksindiren şey, cehennem dogması değil, onun düşüncesizce yorumlanmasıdır. Ortaçağın o barbar rüyaları, kiliselerin revaklarına oyulmuş o korkunç ve müstehcen işkenceler, sonsuza kadar acı çeksin diye sonsuza dek yaşayan insan etinin pişirildiği o rezil kazan, seçilmişler ise onun sayesinde seviniyor. duman; bütün bunlar saçma ve dinsiz; ama hiçbiri Kilise'nin kutsal doktrinine ait değil. Tanrı'ya atfedilen zulüm, küfürlerin en korkunçunu oluşturur ve tam da bu nedenle, insanın iradesi ilahi iyiliği reddederken kötülüğün sonsuza kadar telafisi mümkün değildir. Tanrı, lanetlenenlere, yalnızca intihar edenlerin ölümüne neden olduğu gibi, kınama işkencelerini de uygular. "Sahip olmak için çalışırsan mutlu olursun" - Yüce Yargıç insana şöyle der. - "Emek harcamadan sahip olurdum ve zevk alırdım." - "O zaman sen bir soyguncu olacaksın ve acı çekeceksin." - "Ben yapacağım" isyan edeceksin."—"Kırılacaksın ve daha çok acı çekeceksin."—"Ben yapacağım

[349]Görmek*La France Mystique*, Alexandre Erdan, cilt. ii. P. 135*ve devamı.*Fourier'nin dört baş öğrencisinin bildirimleri için; en çılgınları Victor Hennequin'di.

sonsuza kadar isyan et."—"O zaman sonsuza kadar acı çekeceksin." Mutlak Aklın ve Yüce Adaletin hükmü budur: İnsan gururu ve çılgınlığı buna ne cevap verebilir?

Dinin, ateşli vizyonlarını ilahi vahiylerle karıştıran dizginsiz mistisizmden daha büyük bir düşmanı yoktur. Şeytanın imparatorluğunu yaratanlar ilahiyatçılar değil, sahte müritler ve büyücülerdir. Kamusal akıl ya da dindarlığın otoritesi yerine beyin vizyonuna inanmak, her zaman dinde sapkınlığın ve insan felsefesi düzeninde çılgınlığın başlangıcı olmuştur; Bir aptal, başkalarının mantığına inansaydı aptal olmazdı. Ne vizyonlar isyanda dindarlığa, ne de hayaller kendini aforoz eden ve sürgüne gönderen akla karşı isteksiz olmuştur. Bu bakış açısına göre manyetizmanın elbette tehlikeleri vardır, çünkü yarattığı durum berrak sezgi kadar kolay bir şekilde halüsinasyona da yol açar. Bu bölümde bir yandan mistik mıknatıslayıcılarla, diğer yandan materyalist mıknatıslayıcılarla ilgileniyoruz ve onları bilim adına taşıdıkları riskler konusunda uyaracağız. Kehanetler, manyetik deneyimler ve çağrışımlar, akla ve hayata zarar vermeden yanlış kullanılamayan tek ve aynı fenomen düzenine aittir.

Yaklaşık otuz ya da kırk yıl önce, son derece dindar ve saygıdeğer bir adam olan Notre Dame'ın koro şefi, hipnotizmaya aşık oldu ve kendini onun deneyimlerine verdi; aynı zamanda mistiklerin ve her şeyden önce baş döndürücü İsveçborg'un incelenmesine makul olandan daha fazla zaman ayırdı. Bunu zihinsel yorgunluk takip etti ve buna uykusuzluk da eşlik ettiğinden kalkıp çalışmalarına devam etti; Eğer bu, beyninin huzursuzluğunu gidermeye yetmezse, kilisenin anahtarını alıp kiliseye girdi.*Porte Rouge* Sadece Yüksek Sunak'ın zayıf lambasıyla aydınlatılan koroya götürüldü, bölmesine sığındı ve sabaha kadar orada dualara ve derin meditasyona dalmış halde kaldı.

Seçilmişlerin az sayıda olduğu yönündeki tehditkar doktrinle bağlantılı olarak, düşüncelerinin konusunu ebedi lanetin oluşturduğu bir gece geldi. Çoğunluğun bu kadar katı bir şekilde dışlanmasını, Kutsal Yazılara göre herkesin kurtuluşunu ve hakikate ulaşmasını isteyen Tanrı'nın sonsuz iyiliğiyle uzlaştıramadı. Aynı zamanda, mümkün olsaydı, dünyevi zalimlerin en zaliminin, en büyük düşmanına yalnızca bir gün için yapmayacağı ateşli azapları da düşündü. Şüphe, bütün yollardan kalbine girmiş ve teolojinin uzlaştırıcı açıklamalarına başvurmuştu. Kilise cehennem ateşini tanımlamaz; Müjde'ye göre bu sonsuzdur, ancak daha fazla sayıda insanın sonsuza kadar acı çekmeye mahkum olduğu hiçbir yerde yazılı değildir. Mahkumların çoğu yalnızca Tanrı'nın yoksunluğuna maruz kalabilir; Her şeyden önce kilise, bireysel lanetlenmeyi kesinlikle yasaklar. Paganlar arzunun vaftiziyle, skandal günahkarlar ise ani ve mükemmel bir pişmanlıkla kurtulabilirler ve kısacası herkes için umut etmeliyiz, tıpkı Kurtarıcı'nın kendisi için olacağını söylediği kişi hariç, sadece bir kişi dışında herkes için dua etmemiz gerektiği gibi. o adam hiç doğmamış olsaydı onun için daha iyi olurdu.

Son düşünce koro şefini duraklattı ve birdenbire tek bir adamın yüzyıllardır resmi olarak mahkûmiyet yükünü taşıdığını anladı; Kutsal Yazılardan alıntılanan pasajda referans konusu olan Yahuda İskariot bundan sonra işlediği suçtan fazlasıyla pişmanlık duyan ve bu yüzden öldüğü için insanlığın günah keçisi, cehennemin Atlası, lanetin Prometheus'u olmuştu. Ancak ölümün eşiğindeki Kurtarıcı'nın dostu olarak adlandırdığı kişi oydu. Koro şefinin gözleri yaşlarla doldu, Yahuda'yı kurtarmakta başarısız olursa kefaret etkisiz görünüyordu. Coşkuyla şöyle haykırdı: "Yalnızca onun için ve onun için, Kurtarıcı olsaydım ikinci kez ölür müydüm? Yine de İsa Mesih benden bin kat daha iyi değil mi ve eğer ben yeryüzünde onun talihsiz elçisi için ağlıyorsam O'nun göklerde ne işi var?... Ne yapıyor," diye ekledi rahip, coşkuyla.

artan, “bana acımak ve beni teselli etmektir; Hissediyorum. Kalbime, müjdenin paryasının kurtarıldığını ve hafızasının üzerinde hâlâ ağırlığını hissettiren uzun lanet sayesinde tüm paryaların kurtarıcısı olacağını söylüyor... Şimdi, eğer öyleyse, yeni bir müjdenin olması gerekiyor. dünyaya duyurulacak ve bu, yeniden doğan Yahuda adına sonsuz, evrensel bir merhamet olacak... Ama ben yoldan çıktım, ben bir kafirim, bir günahkârım... ve yine de hayır - çünkü ben samimiyim.” Daha sonra koro şefi hararetle ellerini kavuşturarak şunu ekledi: "Tanrım, eski inancına göre reddetmediğin ve şimdi de reddetmediğin şeyi bana bağışla - beni ikna edecek ve güven verecek bir mucize, yeni bir inanışın tanıklığı olarak bir mucize. misyon."

Bunun üzerine coşkun kişi ayağa kalktı ve mihrapların dibindeki o korkunç gece sessizliğinde, sessiz ve karanlık kilisenin uçsuz bucaksız ortamında, yüksek sesle ama yavaş ve ciddi bir şekilde şu çağrıyı yaptı: "Sen, on sekiz yüzyıldır lanetlisin, adına ağladığım sen, çünkü cennet bize kalsın diye cehennemi yalnızca kendine almış görünüyorsun; sen, talihsiz Yahuda, eğer Efendinin kanının seni arındırdığı ve böylece gerçekten kurtulduğun doğruysa, merhamet ve sevgi rahipliği için gel ve ellerini üzerime koy.”

Bu sözlerin yankısı korku dolu kemerler arasında hâlâ mırıldanırken, koro şefi ayağa kalktı, koroyu geçti ve Yüksek Sunak'ın önündeki lambanın altında diz çöktü. Anlatımı kendisi anlattığı için bize, piskoposların tören gününde onlara dayattığı iki sıcak ve canlı elin başının üzerinde olumlu ve gerçekten hissettiğini söylüyor. Uyumuyordu ya da bayılmıyordu ve bunları hissediyordu; birkaç dakika süren gerçek bir temastı. Allah'ın kendisini işittiğine, bir mucize gerçekleştiğine, yeni görevler yüklendiğine, kendisine yeni bir hayatın başladığına emin oldu; yarından itibaren yeni bir adam olmalı. Ancak ertesi gün mutsuz koro şefi çıldırmıştı.

Cehennemsiz bir cennet hayali, Faust'un rüyası, cennetsiz bir cehennemi gerçekleştirmede yalnızca kendi adına başarılı olan şüphe ve bencilliğin hüküm sürdüğü bu talihsiz yüzyılda sayısız başka kurbanı da yaptı. Her şeyin izin verildiği, her şeyin iyi sayıldığı bir sistemde Tanrı'nın kendisi hiçbir etki yaratmadı. Artık bir Yüce Yargıçtan korkmadıkları noktaya ulaşmış olan insanlar, gerçekte sıradan halktan daha az Tanrı olan, sıradan halkın Tanrısından vazgeçmeyi kolay buluyorlar. Kendilerini şeytanın galipleri olarak övünen aptallar sonunda kendilerini tanrı ilan ederler. Bizim çağımız bu sözde tanrısal oyunbazların hepsinden üstündür ve biz onların tüm düzeylerini biliyoruz. Gömleğini fakirlere veren, hırsızları eski durumuna getiren, Lacenaire'e hayran olan ve bir sineği bile incitmeyen, iyi ve fazlasıyla şiirsel bir doğaya sahip tanrı Ganneau; Rue Croix des Petits-Champs'ta düğme satıcısı, İsveçborg gibi vizyon sahibi ve ilhamlarını Jeannot tarzında kaydeden tanrı Cheneau; [350]kadını tanrılaştıran ve Adem'in Havva'dan çıkarıldığına karar veren mükemmel bir şahsiyet olan tanrı Tourreil; Tanrı'nın varlığı ve ruhun ölümsüzlüğü olmak üzere iki istisna dışında Katolik dinini olduğu gibi koruyan tanrı Auguste Comte; gerçek bir bilim adamı olan, Kabala'nın ilk teoremlerini yeniden keşfetme şerefine ve mutluluğuna sahip olan ve yazışmalarını 150.000 frank karşılığında Arson adında zengin bir embesil'e satan tanrı Wronski, Adı geçen Kundakçılık, kendisine tam olarak ödeme yapmayı reddeden, aslında ve kelimenin tam anlamıyla canavar haline gelen en ciddi işlerden biridir.*Kıyamet*. Ödemeyi zorunlu kılmak amacıyla Wronski, başlıklı bir broşür yayınladı.*Evet mi Hayır mı, yani mutlak olanı keşfetmemi benden 150.000 franka satın aldınız mı, satın almadınız mı, evet mi hayır mı?*

Çalışmaları bizim için faydalı olan ve önceki yayınlarımızda övgüsü dile getirilen birine karşı adaletsizlikle suçlanmamak için,

[350]O, Tanrı ile insan arasındaki üçüncü ve son ittifakın peygamberiydi.

Wronski'nin metnindeki pasajın birebir çevirisi*Felsefe Reformu*, P. 512, kayıtsız bir evrenin dikkatini yukarıda bahsedilen risaleye çağırıyor. Aynı zamanda bu tüccarın Mutlak'ta benimsediği tarzın ilginç bir örneğini de sunacak.

"İnsanların bu kadar güçlü bir şekilde isyan ettiği Mutlak'ın keşfi gerçeği, büyük bir skandalla, ünlü ünlününkiyle inkar edilemez bir şekilde ortaya konmuştur.*Evet veya hayır*Bunu takip eden hakikatin parlak zaferi açısından daha az belirleyici olmayan, aynı zamanda önceden haber verilen simgesel varlığın ani tezahürü ile de dikkat çekicidir.*Kıyamet*, the monster of creation who bears the name Mystery on his forehead, and who on this occasion, fearing to be mortally wounded, can no longer hide his hideous contortions in darkness, but comes through the medium of newspapers and by other modes of publicity to expose in the open day his infernal rage and the height of his imposture, &c."

It is good to know that this unfortunate Arson, here accused, had already expended on the hierophant some forty or fifty thousand francs. We have attained after Wronski that Absolute which he sold so dearly, and we have given it without price to our readers, for truth is due to the world, and none has the right to appropriate or turn it into trade and merchandise. May this one act of justice atone for the error of a man who perished in a condition approaching want after having worked so hard, though not indeed for science, but to enrich himself by means of knowledge that he may have been unworthy to understand or to possess. [351]

[351] It is said that after the rupture of his relations with Wronski, M. Arson instituted a kind of humanitarian religion on his own account, and combined it with some aspect of metempsychosis speculations.

II. Hallucinations

A root of ambition or cupidity is found invariably beneath the fanaticism of all the sects. Christ Jesus Himself reprimanded often and severely those of His disciples who cleaved to Him, during the days of His privations and exile in His own land, with the hope that they would come into a kingdom wherein they would occupy the seats of the mighty. The more egregious the expectations are, the more they inveigle some imaginations; and people are then prepared to pay for the felicity of hope with their whole purse and indeed their whole personality. It is thus that the god Wronski ruined those imbeciles to whom he promised the Absolute; it is thus that the god Auguste Comte drew an annuity of 6000 francs at the expense of his worshippers, among whom he had distributed fantastic dignities in advance, to become realisable when his doctrine should have conquered the world. It is thus that certain mediums draw money from innumerable dupes by promising them treasures which the spirits always make away with. Some of these impostors really believe in their promises, and it is these precisely who are the most unwearying and the boldest in their intrigues. Money, miracles, prophecies, none of these fail them, because theirs is that absolute of will and action which really works wonders, so that they are magicians without knowing it.

Bu açıdan XVII. Louis'nin Kurtarıcıları diyebileceğimiz bu tarikat, maji tarihine aittir. Bu insanların çılgınlığı o kadar bulaşıcı ki, onlarla savaşmak için öne çıkanları bile inanç çemberine çekiyor. En önemli ve nadir belgeleri temin ederler, en olağanüstü tanıklıkları toplarlar, unutulmuş anıları uyandırırlar, rüyalar ordusuna komuta ederler, meleklerin Martin'e, kanın Rose Tamissier'e, paçavralar içindeki bir meleğin Eugène Vintras'a görünmesini sağlarlar. Son tarih, olağanüstü sonuçları nedeniyle merak uyandırıcıdır ve bu nedenle onu okuyacağız.

1839'da, almanaklarını 1840'a ilişkin kehanetlerle dolduran XVII. Louis'nin Kurtarıcıları, eğer bütün dünyanın bir devrime inanması sağlanırsa, bu devrimin mutlaka gerçekleştirileceğini varsaymış görünüyorlardı; ama artık peygamberleri Martin olmadığından, bir başkasını bulmaya koyuldular. En gayretli ajanlarından bazıları o zamanlar Normandiya'daydı ve sözde XVII. Louis bunların Dük olduğunu iddia ediyordu. Heyecanlı ama beyni zayıf, dindar bir işçiyi gözüne kestirdiler ve aşağıdaki cihazı planladılar. Prense, yani sahtekara hitaben bir mektup çerçevelettiler, onu gelecek hükümdarlığa ilişkin vurgulu vaatlerle, zayıf zihniyetli bir kişiyi etkilemek için hesaplanmış mistik ifadelerle birleştirerek doldurdular ve sonra mektubun hükümdarın eline geçmesini sağladılar. Adı Eugène Vintras olan söz konusu köylü, kendi adına konuşmasına izin verilen koşullar altında.

"*6 Ağustos 1839.*

"Saat dokuza doğru, oturduğum odanın kapısı çalındığında ve iş için gelen bir işçi olduğunu varsayarak, oldukça kaba bir şekilde: 'İçeri girin' dedim. Beklenen işçinin yerinde paçavralar içinde yaşlı bir adam görünce çok şaşırdım. Sadece ne istediğini sordum. Büyük bir sakinlikle cevap verdi: 'Kendini rahatsız etme Pierre Michel.' Artık bana hitap ederken asla bu isimler kullanılmıyor, çünkü ben her yerde Eugène olarak tanınıyorum ve imza belgelerimde bile ilk isimlerimi kullanmıyorum. Yaşlı adamın cevabı üzerine belli bir duygunun bilincindeydim ve o şöyle dediğinde bu duygu daha da arttı: 'Son derece yorgunum ve nerede görünürsem görüneyim bana küçümseyerek ya da hırsız muamelesi yapıyorlar.' Üzgün ve hatta kederli bir ses tonuyla söylenmesine rağmen bu sözler beni oldukça endişelendirdi. Ayağa kalktım ve eline on metelik koydum ve şöyle dedim: 'Seni bir şey olarak kabul etmiyorum.

işte bu dostum,' dedim ve konuşurken onu dışarıda görmek istediğimi anlamasını sağladım. Bunu sessizce kabul etti ama acı dolu bir tavırla arkasını döndü. Son basamağa adım atar atmaz kapıyı kapatıp kilitledim. Aşağıya indiğini duymadım, bu yüzden bir işçiyi aradım ve odama gelmesini söyledim. Bir iş bahanesiyle, dışarı çıktığını görmediğim babamı gizleyebilecek tüm yerleri benimle birlikte aramasını istiyordum. İşçi buna göre geldi. Onun yanında odadan çıktım ve kapımı tekrar kilitledim. Bütün köşeleri, köşeleri aradım ama hiçbir şey göremedim.

“Fabrikaya girmek üzereydim ki aniden ayin zilinin çaldığını duydum ve rahatsızlığa rağmen kutsal törene yardımcı olabildiğim için mutlu oldum. Bir dua kitabı almak için odama koştum ve yazdığım masanın üzerinde Mme'ye yazılmış bir mektup buldum. Londra'da de Generès; Caen'li M. Paul de Montfleury tarafından yazıp imzalanmış ve ortodoks inanç beyanıyla birlikte sapkınlığın reddini somutlaştırıyordu. Adrese rağmen, bu mektubun amacı kutsal Katolik, Apostolik ve Roma dinimizin en önemli gerçeklerini Normandiya Dükü'ne sunmaktı. Belgenin üzerinde yaşlı adama verdiğim on metelik vardı.”

Başka bir iletişimde Pierre Michel, ziyaretçisinin yüzünün kendisi için yabancı olmadığını, ancak aniden ortaya çıkmasıyla garip bir korkuya kapıldığını, dışarı çıktığında kapıyı sürgülediğini ve barikat kurduğunu ve uzun süre dinlediğini, umutla dinlediğini itiraf ediyor. onun aşağı indiğini duymak. Vintras hiçbir şey duymadığına göre, dilencinin hiç ses çıkarmadan aşağı inmek için ayakkabılarını çıkardığına şüphe yok. Vintras pencereye koştu ama onun gittiğini görmedi, bunun açıklaması da bunu bir süre önce yapmış olmasıydı. Tanığımız sonunda üzülür, yardım ister, her yere bakar, sonunda okuması gereken mektuba ulaşır, ama onun için bu açıkça gökten düşmüş bir mektuptur. İşte, bundan böyle XVII. Louis'ye adanan Vintras'a bakın, ömrünün geri kalanında da bir vizyoner olarak görün, çünkü yaşlı dilencinin hayaleti bundan sonra onu asla terk etmeyecek. Daha sonra Vintras'a Pierre Michel diye hitap ettiğini gören Pierre Michel, rüyalardakine benzer bir fikir çağrışımıyla onu baş melek Mikail olarak görüyor.[352]Louis XVII'nin aldatılmış destekçileri, manyakları ikinci kez gördüklerinde, Vintras'ın zayıf zekasını etkilemek ve onu tek bir deneyimle aynı anda bir adam haline getirmek için doğru anı sezmişlerdi. *aydınlatmak*ve bir peygamber.

Louis XVII'nin mezhebi daha çok meşru kraliyet ailesinin hizmetine mensup kişilerden oluşuyor ve Vintras onların aracı haline geldiğinde, onların romanesk anılar ve modası geçmiş mistisizmle dolu hayallerinin sadık bir aynası oldu. Yeni peygamberin görümlerinde her yerde kana bulanmış zambaklar vardı.[353]şövalyeler gibi giyinmiş melekler, ozan kılığına girmiş azizler. Daha sonra mavi ipeğe yapıştırılmış konakçılar geldi. Vintras'ın kanlı terleri vardı, kanı, Vintras'ın el yazısıyla ve imlasıyla yazılmış kalplerin resmedildiği konakların üzerinde belirdi; boş kadehler birdenbire şarapla doldu ve şarabın düştüğü yerde kan lekelerine benziyordu. İnisiyeler hoş bir müzik duyduklarına ve bilinmeyen kokuları soluduklarına inanıyorlardı; mucizelere tanık olmak üzere davet edilen rahipler coşku akıntısına kapıldılar. Tours piskoposluğundan yaşlı ve saygıdeğer bir din adamı olan biri, peygamberin peşinden gitmek için tedavisini bıraktı.[354]Biz bu rahibi bizzat gördük; Vintras'ın harikalarını en mükemmel inanç vurgusuyla anlattı; bize en açıklanamaz biçimde kana yatkın ev sahiplerini gösterdi; hepsi de dünyada görev yapan saygın kişiler olan elliden fazla tanığın (sanatçılar, doktorlar, avukatlar, bir avukat) imzaladığı resmi tutanakların kopyalarını bize iletti.

[352]Aziz Mikail'in Vintras'la yaptığı konuşmaların endişe verici olduğu söyleniyor (*A*) Fransa'nın kaderi, (*B*) Dinin geleceği, (*C*) din adamlarının reformu. Kendi ifadesine göre Kutsal Bakire, Aziz Joseph ve İsa'nın Kendisi de kahini ziyaret etti.

[353]*L'Œuvre de la Miséricorde, üç kez telaffuz edilen bir fleur-de-lys'e sahiptir.*—Alexandre Erdan.

[354]Benimkini gör*Sihrin Gizemleri: Éliphas Lévi'nin Yazılarının Özeti*.

Chevalier de Razac ve Düşes d'Armaillé. Doktorlar, konakçılardan akan kırmızı sıvıyı analiz etti ve bunun insan kanı olduğunu doğruladı; Vintras'ın düşmanları ve onun zalim düşmanları var, mucizelere itiraz etmiyorlar, onları şeytana havale ediyorlar. Bahsettiğimiz Touraine papazı Rahip Chavoz, "Şimdi," dedi, "iblisin düzenli olarak kutsanan ordular üzerinde İsa Mesih'in kanını tahrif etmesine tahammül edebilir misiniz?" Abbé Chavoz gerçek bir rahiptir ve söz konusu işaretler onun tarafından kutsanan ev sahiplerinde ortaya çıkmıştır. Buna rağmen Vintras mezhebi anarşik ve saçmadır ve bu nedenle Tanrı onun lehine mucizeler yaratmaz. Geriye bu tür fenomenlerin doğal açıklaması kalıyor ve bu çalışma sırasında daha fazla gelişmeyi gereksiz kılacak kadar yeterince belirtildi.

Taraftarlarının yeni bir İsa olarak temsil ettiği Vintras'ın da Iscariot'ları vardı; Tarikatın iki üyesi, Gozzoli ve Alexandre Geoffroi adında bir diğeri, ona karşı en skandallı açıklamaları yayınladı.[355]Onlara göre, ikamet ettikleri yer olan Tilly-sur-Seules'in müritleri en müstehcen uygulamalara kapılmışlardı; üst oda adını verdikleri özel şapellerinde, seçilmişlerin tamamen çıplak bir şekilde yardım ettiği kutsal olmayan kitleleri kutladılar. Belirli bir anda orada bulunan herkes bir krize girdi ve gözyaşları ve "Aşk, Aşk" çığlıklarıyla kendilerini birbirlerinin kollarına attılar; geri kalanını bastırmamıza izin verilebilir. Eski Gnostiklerin alemlerine benziyordu ama ışıkları söndürmeye bile gerek yoktu. Alexandre Geoffroi, Vintras'ın kendisini, Onan'ın sunağın dibinde yaptığı korkunç eylemden oluşan bir tür duaya başlattığını ifade ediyor, ancak burada suçlayan kişi kendi sözüne inanılmayacak kadar iğrenç. Bu rezil suçlamalardan bahsettiğimiz Abbé Chavoz, bunların Vintras'a atfedilen eylemlerde kendi paylarına düşen suçluluk nedeniyle dernekten ihraç edilen iki adamın nefretine atfedilmesi gerektiğini açıkladı. Ne olursa olsun, ahlaki bozukluklar doğal olarak fiziksel türden bozukluklara neden olur ve sinir sisteminin anormal heyecanları neredeyse her zaman ahlakta eksantrik düzensizlikler yaratır: Bu nedenle Vintras masumsa, suçlu olabilir ve yine de suçlu olabilir. Onun mezhebi, Gregory XVI tarafından 8 Kasım 1843 tarihli brifinginde resmen kınandı.

Bu stilin bir örneğini ekliyoruz*aydınlatmak*kabul edilen; o eğitimsiz bir adam ve abartılı yazıları gramer hatalarıyla dolu.

“Uyuyun, uyuyun, tembel ölümlüler; dinlenin ve hala yumuşak kanepelerinizde dinlenin; Festival ve ihtişam hayallerinize gülümseyin. Antlaşma meleği dağlarınıza indi; adını çiçeklerinizin fincanlarına bile yazdı; ayaklarındaki halkalar gururunuz ve umudunuz olan nehirlere değdi; ormanlarınızın meşeleri, yeni bir sabahın tenini onun alnının ışıltısından ödünç aldı; Deniz onun bakışına özlem dolu bir sıçrayışla cevap verdi. Ondan önce gitti; Yere secde edin ve aşağıdaki kabirlerde sürekli duyulan seslerden paniğe kapılmayın. Uyu ve hala uyu. Adını yüksek tepelere kazımaktadır; gemisini hızlandırmak için zamanında çağırıyor ve yaşlıların en yaşlısının ona gülümsediğini gördüm. Bu yüzden uyu ve uyu; Batıdaki Elias tapınağın kapısına bir haç koyar; onu ateşle ve hançer çeliğiyle mühürler.”

Hâlâ tapınak, hâlâ ateş ve hançer. Aptalların birbirlerine nasıl yansıdıkları elbette tuhaftır; tüm fanatizmler ilhamlarını iç içe geçiriyor ve Louis XVII'nin peygamberi burada Tapınakçıların intikam çığlıklarının bir yankısı.

[355]Suçlamalar başlıklı bir broşürde yer alıyor.*Le Prophète Vintras*, Gozzoli tarafından 1851'de yayınlandı. Geoffroi'nin bir şey yazdığını sanmıyorum.

Vintras'ın yazdıklarından kendisini sorumlu tutmadığı doğrudur; bu konuda bu şekilde konuşuyor. “Eğer bu kınanan eserlerde aklımın bir önemi varsa, başımı eğerim ve korku ruhumu ele geçirir. Ancak bu iş benim çalışmam değil ve ne araştırma ne de arzu yoluyla bu konuda hiçbir fikir birliğine varamadım. Sükunet içimde; kanepem nöbet bilmiyor; saatler gözlerimi yormadı; uykum, Tanrı'nın onu ilk verdiği zamanki gibi temiz; Özgür bir yürekle Tanrıma şunu söyleyebilirim:*Beni animamam ve erue: erubescam olmayan, te quoniam speravi*.”

Vintras'ı kesinlikle karşılaştırmayı düşünmediğimiz, hapishanelerin ve darağacının Mesih'i olarak poz veren diğer bir tanınmış reformcu, Lacenaire, hapishanesinde şöyle yazmıştı: "İffetli ve saf bir bakire olarak uyanıyorum ve uyuyorum. , her zaman aşk rüyalarında. Pişmanlığın anlamını bana kim öğretecek?” Vintras'ın ilhamını yasallaştırmaya yönelik iddiası bu nedenle kesin değildir, çünkü bu aynı zamanda Lacenaire'in sadece hayalleri değil suçları da mazur görmesine ve hatta meşrulaştırmasına hizmet etmiştir.

Papa tarafından kınanan Tilly-sur-Seules mezhebi de Papa'yı kınadı ve Vintras, özel emriyle kendisini egemen papa ilan etti. Rahip kıyafetlerinin şekli ona açıklandı; alnında Hint lingamı bulunan altın bir taç takıyor; mor bir cüppe giymiştir ve bir el ile sonlanan büyülü bir asa taşır; başparmak ve küçük parmak dışında parmakları kapalıdır; bunlar Venüs ve Merkür'e adanmıştır, antik hermafroditin simgesidir, eski törenlerin amblemidir. alemler ve Şabat'ın müstehcen gösterileri. Astral Işık tarafından iletilen Kara Büyünün anıları ve yansımaları da Hindistan'ın gizemlerini ve Baphomet'e yapılan saygısız ibadeti, reviri Londra'da bulunan ve orada din değiştirmeye ve kurbanlar yaratmaya devam eden bu bulaşıcı varlığın coşkularıyla birleştiriyor. .[356]

Talihsiz peygamberin yüceltilmesi, aksini iddia etse de, hiçbir şekilde dehşet ve pişmanlıktan muaf değildir ve zaman zaman ondan kederli itiraflar kaçar. Bunun bir örneğini en yakın arkadaşlarından birine yazdığı bir mektupta görüyoruz. “Ben her zaman yeni azaplar bekliyorum. Yarın Verger ailesi gelecek ve yüzlerinde, ruhlarının saflığının ruh neşesinde tezahür ettiğini göreceğim. Geçmişteki mutluluklarımı hatırlatacak; Çok uzak olmayan günlerde benim de sevgiyle telaffuz ettiğim isimler anılacak. Başkalarına keyif veren şey bana yeni işkenceler getirecek. Masaya oturacağım ve kalbim kılıçla delinirken gülümsemek zorunda kalacağım. Ah, eğer duyduğum o korkunç sözler sonsuz olmasaydı, yine de o zalim azabıma sarılsaydım. Kusura bakma canım, Tanrı'yı sevmeden yaşayamam. Yaşayan Tanrı'nın hizmetçisi olarak insani yardımseverliğiniz size izin veriyorsa dinleyin; Protesto etmiyorum; Efendinizin ağzından kusmuş olduğu kişi sizin tarafınızdan lanetlenmelidir: 17 veya 18 Mayıs Pazartesi gecesi, korkunç bir rüya hem ruha hem de bedene ölümcül bir darbe indirdi. Sainte-Paix'deydim ve kapılar açık olmasına rağmen evde kimse yoktu. Aceleyle kutsal şapele çıkmıştım ve kapıyı açmak üzereyken kapının üzerinde ateşten harflerle yazılmış bir yazı gördüm: 'Ağzımdan kustuğum sen, buraya girmeye cesaret etme.'... Geri çekilemedim. ; Daha ilk adımda yıkıldım; ve her tarafta beni kardeşleri olarak selamlayan iğrenç canavarların bulunduğu geniş ve derin bir uçurum gördüğümde ne kadar dehşete düştüğümü anlayabilirsiniz. O anda aklıma kutsal baş meleğin de bir zamanlar bana kardeşim dediği düşüncesi geldi. Ne fark var. Onun selamı ruhumun en yoğun sevinçle sıçramasına neden oldu; ve onlarınkinde, geçen 28 Nisan'da ortaya çıktıklarında Tanrı'nın lütuf haçıma bahşettiği güç sayesinde yaşadıklarına benzer kasılmalar içinde kıvrandım.

[356]Vintras, 1842'de Tilly-sur-Seules'te dolandırıcılık suçlamasıyla tutuklandı; Caen'de yargılandı ve beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1848'de serbest bırakıldıktan sonra İngiltere'ye sığınma hakkı buldu.

“Dipsiz uçuruma düşmemek için bir şeye tutunmaya çalıştım. Tanrı'nın Annesi ilahi Meryem'e döndüm ve ondan bana yardım etmesini istedim. Benim sesime sağırdı. Bütün bu süre boyunca kıvranmaya devam ettim ve bu korkunç uçurumu çevreleyen engebeli noktalarda cildimden izler bıraktım. Aniden düşmek üzere olduğum derinlikten alev girdapları bana doğru yükseldi. Şiddetli bir fırtınada gök gürültüsünün uzun yankılarından daha korkunç bir ses kulaklarımı doldurduğunda, şiddetli sevinç çığlıkları duydum ve artık dua edemedim: 'Beni yenmeyi düşünüyorsun ama fethedilen sensin. Sana kendi tarzıma göre alçakgönüllü olmayı öğrettim. Gel, tatlılığımın tadına bak; seçilmişlerim arasına gir ve cennetin zorbasını tanımayı da öğren; ona karşı küfür ve beddualarda bulunmak için bize katılın; senin için geri kalan her şey işe yaramaz.' Sonra bir kahkaha çığlığının ardından ses şunu ekledi: 'İşte, bize karşı kalkan olarak çağırdığın Meryem; Onun zarif gülümsemesine bakın ve nazik sesini dinleyin.'

“Sevgili dostum, onu uçurumun üzerinde gördüm; gök mavisi gözleri ateşle doluydu, kırmızı dudakları menekşe rengiydi, yumuşak ve ilahi sesi sert ve korkunç hale gelmişti ve bir yıldırım gibi şu sözleri bana fırlattı: 'Şeytanların mesken tuttuğu o ateşli bölgelerde kıvran, gururlu kişi. .'

“Bütün kanım kalbime geri aktı; sanki ebedi cehennemin yerini dünyevi bir cehennemin alacağı saat gelmişti; Hala birkaç kelime söyleyebiliyorum*Meryem Ana*. Zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum ama geri döndüğümde hizmetçi uyuyordu ve geç olduğunu söyledi. Ah, eğer Merhamet Çalışması'nın düşmanlarına içimden geçenleri açıklasaydım, zafer çığlığı atmazlar mıydı? Burada gerçekten de monomaninin kanıtı olduğunu söylerlerdi. Keşke öyle olsaydı, çünkü ağlayacak daha az şeyim olurdu. Ama yine de hiçbir şeyden korkmayın; Eğer Tanrı benim davamı savunurken sesimi duymazsa, düşmanlarımdan saklaması şartıyla acılarımı ikiye katlaması için O'na dua edeceğim.

Burada muzaffer halüsinasyon yücelik noktasına ulaşır; Vintras, aptal olarak sınıflandırılmaması koşuluyla lanetlenmeye razı oluyor. Bu, aklın kendisinden sonra hayatta kalan, aklın paha biçilmez değerinin son içgüdüsüdür. Sarhoş adam yalnızca sarhoş sayılmaktan korkar; monomanyak hezeyanını kabul etmek yerine ölümü seçer. Bunun açıklaması şu: Cebes'in daha önce alıntıladığımız güzel cümlesine göre, insan için arzu edilen tek bir iyilik vardır; Aklın uygulaması işte bu bilgeliktir: Korkulacak tek gerçek ve en yüce talihsizlik de vardır, o da deliliktir.

III. Büyücüler ve Uyurgezerler

Kilise, büyük bilgeliğiyle, kehanetlere başvurmamızı ve düşüncesiz merakla geleceğin sırlarını ihlal etmemizi yasaklar. Günümüzde artık Kilise'nin sesine kulak verilmiyor; insanlar kahinlere ve kadınlıkçılara geri dönüyor; uyurgezerler artık müjde ilkelerine inanmayanlar için peygamberler haline geldi. Tahmin edilen bir olayla meşgul olmanın bir anlamda özgürlüğümüzü baskıladığı, savunma araçlarımızı felce uğrattığı fark edilmiyor; Gelecekteki olayları öngörmek için Magic'e danışarak, ölüme ciddiyet veriyoruz. Uyurgezerler çağımızın kahinleridir, tıpkı kahinlerin antik çağın uyurgezerleri olması gibi; Saflıklarını ahlaksız ya da duygusuz manyetistlerin hizmetine sunmayan sorgucular ne mutlu; çünkü dostça istişareleri sayesinde kendilerini kehanete ilham verenlerin ahlaksızlığı ya da aptallığıyla aynı kefeye koyuyorlar; Büyücünün işi kolaydır ve onun aldatıcıları çoktur. Bu nedenle, manyetizmaya kendini adamış olanlar arasında kimin ciddi olduğunu bilmek önemlidir.

Bunlar arasında M. le Baron Du Potet'nin ön sıralarda yer alması gerekir ve onun özenli çalışması Mesmer bilimini ilerletmek için şimdiden çok şey yapmıştır. Paris'te, süreçlerin öğretilmesi ve elde edilen olayların doğrulanması için halkın kabul edildiği uygulamalı bir manyetizma okulu açtı.

Baron Du Potet olağanüstü ve son derece sezgisel bir yapıya sahiptir. En eğitimli olanlar da dahil olmak üzere tüm çağdaşlarımız gibi o da Kabala ve gizemleri hakkında hiçbir şey bilmiyor, ancak yine de manyetizma ona Sihir bilimini açığa çıkardı ve gözlerinde hala korku olduğu için bulduğu şeyi gizledi. , bunu açıklamanın gerekli olduğunu hissetsem bile. Konuyla ilgili yazdığı kitap sadece müritlerine satılır ve daha sonra mutlak gizlilik mührü altında satılır.[357]M. Du Potet'le hiçbir bağımız olmadı ama bir din adamının inançlarına saygı duyduğumuz için onun sırrını saklı tutacağız. Onun çalışmasının saf sezginin tüm ürünleri arasında en dikkate değer olanı olduğunu söylemek yeterlidir. Bunu tehlikeli olarak görmüyoruz çünkü yazar, kullanımları konusunda kesin bir bilgi vermeden kuvvetlere işaret ediyor. Manyetik süreçler aracılığıyla iyilik ya da kötülük yapabileceğimizin, yok edebileceğimizin ya da kurtarabileceğimizin farkındadır, ancak bunların doğası açıkça ve pratik olarak ortaya konmamıştır ve bu konuda kendisine tebriklerimizi sunarız, çünkü yaşam ve ölüm hakkı bunu gerektirir. ilahi bir egemenliktir ve onu satmaya razı olursa, ne şekilde olursa olsun, onun sahibini değersiz görmeliyiz.

M. Du Potet, bilinçli kişilerin düşüncenin tüm görüntülerini ve yansımalarını algıladığı evrensel ışığın varlığını muzaffer bir şekilde ortaya koyuyor. Sihirli Ayna adını verdiği emici bir aparat aracılığıyla bu ışığın hayati önem taşıyan projeksiyonuna yardımcı olur; sadece ince elenmiş, toz kömürle kaplı bir daire veya karedir. Bu negatif alanda, manyetik özne ve operatör tarafından yansıtılan birleşik ışık, kısa süre içinde sinirsel izlenimlerine karşılık gelen formları renklendirir ve fark eder. Uyurgezer, burada tüm afyon ve esrar rüyalarının tezahür ettiğini görür ve eğer dikkatini gösteriden uzaklaştırmasaydı, bunu kasılmalar takip ederdi.

Bu fenomen, Cagliostro'nun uyguladığı hidromansi fenomenine benzer; suya bakma süreci göz kamaştırıyor ve görüşü rahatsız ediyor; gözün yorgunluğu da beynin halüsinasyonlarını kolaylaştırır. Cagliostro, erotik anıların neden olduğu sinirsel dalgınlıkların neden olduğu müdahaleyi bir kenara bırakmak için, deneyleri için bakire deneklerin mükemmel bir masumiyet durumunda olmasını sağlamaya çalıştı. Du Potet'nin Sihirli Aynası belki de daha yorucudur.

[357]Görmek*La France Mystique*, cilt. IP 36*ve devamı.*Du Potet'nin ve periyodik manyetikliğin çağdaş bir anlatımı için*seanslar*hangisi gerçekleşti*au dessus du restaurant des Frères Provençaux, au Perron du Palais-Royal*.

bir bütün olarak sinir sistemi, ancak hidromansinin baş döndürücü etkisi beyin üzerinde daha tehlikeli bir etkiye sahip olacaktır.[358]

M. Du Potet, bilimin küçümsenmesine ve görüşlerin önyargılarına cesurca katlanan, Galileo'nun yücelttiği gizli inanç beyanını sessizce tekrarlayan, derinden inanmış adamlardan biridir: *E pur si muove*. Son zamanlarda, dünyanın kendisi döndükçe masaların da döndüğü ve insan mıknatıslanmasının, ortamların etkisine tabi tutulan taşınabilir nesnelere belirli bir dönme hareketi kazandırdığı keşfedildi. Olağanüstü ağırlığa sahip nesneler bu kuvvet tarafından kaldırılabilir ve uzayda taşınabilir, çünkü ağırlık yalnızca Astral Işığın iki kuvveti arasındaki denge nedeniyle var olur. Birinin eylemini artırın, diğeri hemen çökecektir. Şimdi, sinir aygıtı bu ışığı çekip çıkararak öznenin kişisel aşırı uyarımına göre onu olumlu ya da olumsuz hale getirirse, onun eylemine boyun eğen ve onun yaşamıyla doyurulmuş tüm hareketsiz bedenler, akış ve akışın ardından daha hafif ya da daha ağır hale gelecektir. Uzaydaki gezegenlerin güneşleri etrafında çekilmesi, dengelenmesi ve çekilmesi gibi, hareketinin yeni dengesinde gözenekli cisimleri ve iletken olmayan maddeleri yaşayan bir merkez etrafında çeken ışığın geri akışı.

Bu eksantrik çekim veya yansıtma gücü, buna konu olan kişide her zaman hastalıklı bir durumu varsayar; medyumların hepsi dışmerkezli ve kötü dengelenmiş varlıklardır; Mediomani, bir dizi başka sinirsel çılgınlığı, sabit fikirleri, düzensiz iştahları, düzensiz erotomaniyi, cinayet veya intihar eğilimlerini varsayar veya bunlara neden olur. Bu şekilde etkilenen kişiler arasında ahlaki sorumluluk artık yok gibi görünüyor; iyilik güdüsüyle kötülük yaparlar; bir kilisede duygu gözyaşları dökerler ve bakkal alemlerine şaşırabilirler. Her şeyi, şeytan ya da onları takıntı haline getirip alıp götüren ruhlar aracılığıyla açıklamanın bir yolu var. Onlardan ne isterdin? Artık kendi içlerinde yaşamıyorlar; gizemli bir yaratık onları canlandırıyor ve onların yerine hareket ediyor; bu varlığa “Lejyon” adı veriliyor.

Sağlıklı bir kişinin medyumsal yetileri geliştirmeye yönelik yinelenen çabaları yorgunluğa, hastalığa neden olur ve hatta aklın bozulmasına neden olabilir. Eskiden editör olan Victor Hennequin'in başına gelen de buydu. *La Démocratie Pacifique* ve 1848'den sonra Ulusal Meclis üyesi. Bol miktarda hitabet yeteneği olan, ne eğitime ne de yeteneğe ihtiyacı olan genç bir avukattı ama Fourier'nin hayallerine aşık olmuştu. 2 Aralık'ın bir sonucu olarak sürgüne gönderildi ve zorunlu hareketsizliği sırasında masa çevirmeye başladı; çok erken bir zamanda medyum çılgınlığının kurbanı oldu ve kendisinin dünyanın ruhunun açığa çıkması için bir araç olduğuna inanıyordu. başlıklı bir kitap yayımladı: *İnsan Irkını Kurtarın*; sosyalist ve Hıristiyan anılarının bir karışımıydı; içinde son bir mantık parıltısı parladı; ama deneyimler devam etti ve çılgınlık zafer kazandı. Victor Hennequin, yalnızca bir cildi yayınlanmış olan son çalışmasında, Tanrı'yı, dünyanın merkezinde yer alan devasa bir polipus kılığında temsil ediyor; antenleri ve boynuzları, beyninin her yerinde dallar gibi içe doğru çevrilmiş durumda. karısı Octavia. Kısa bir süre sonra Victor Hennequin'in bir tımarhanede manyak bir kriz sonucu öldüğü bildirildi.[359]

Ayrıca, kendini masalardaki sahte ruhlarla iletişim kurmaya adayan ve kendi mobilyasının uygunsuz yanıtları karşısında haddinden fazla skandal yaratan, sapkın makaleyi Roma'ya teslim etmek üzere Roma'ya giden aristokrasiye mensup bir hanımın hikayesini de duyduk. Aziz Peter'in koltuğu. Onu yanında taşıdı ve *otomatik-da-fé* içinde

[358]Başka bir anlatıma göre Sihirli Ayna, kara kalemle çizilen sıradan bir çağrışım çemberiydi. Orada gezgin ruhların yaratılması gerekiyordu.

[359]Aksi takdirde deliliğinin kısmi olduğu ya da birçok berrak aralıkla karakterize edildiği söylenir. İkinci eseri ise *Din* ve periyodik cinsiyet değişiklikleriyle reenkarnasyon doktrinini vaaz ediyordu. Tanrıyı, içinde sayısız ruh varlığının dolaştığı sonsuz bir madde olarak tanımladı.

Hıristiyan dünyasının başkenti. Deliliğe davetiye çıkarmaktansa mobilyalarını yakmak daha iyiydi ve doğruyu söylemek gerekirse bu, söz konusu bayan için yakın bir tehlikeydi. Bu olaya gülmeyelim; çünkü biz, Mirville Kontu gibi ciddi görünen adamların, Doğanın açıklanamayan olaylarını şeytana atfettikleri bir akıl çağının çocuklarıyız.

Bulvarlarda iyi bilinen bir dramada, zorlu bir yardımcıya ihtiyaç duyan, aslan pençeleri, boğa boynuzları ve dev pulları olan bir canavar olan bir otomat yaratan bir sihirbaz hakkında duyulacak çok şey var. Bu melez sfenkse hayat verdi ama ellerinin yaptığı işten dehşete kapılarak kontrolsüzce uçtu. Canavar onu takip etti, nişanlısıyla arasına girdi, evini ateşe verdi, babasını yaktı, oğlunu götürdü, kovalamaya denizde devam etti, yutturduğu bir gemide onu takip etti, ancak sonunda gök gürültüsünün ortasında kendi sonunu getirdi. Korkunun görünür kıldığı bu korkunç manzara, insanlık tarihinde gerçekleşmiştir; şiir kötülüğün hayaletini kişileştirmiş ve onu Doğanın tüm güçleriyle donatmıştır. Kimera'yı ahlaka bir yardım olarak kullanmaya çalıştı ve sonra kendi hayallerinin doğurduğu çirkinliğin korkusuyla gitti. Bu andan itibaren canavar çağlar boyunca bizi takip etti; aşkımızın nesneleri ile aramızda yüz buruşturur; kirli bir kabus, çocuklarımızı uykularında boğuyor; o, insanlığın baba evi olan cehennemin sönmez meşalesini yaratılış boyunca taşır; ebeveynlerimizi sonsuza dek yakar ve işkence eder; cenneti gözlerimizden saklamak için kara kanatlarını açıyor; bize bağırıyor: “Artık umut etmeyin.” Pişmanlık gibi arkamıza atlıyor ve dörtnala koşuyor; umutlarımızın son kayası umutsuzluk okyanusuna dalıyor; eski Pers Ahriman'ı, Mısır Typhon'u, Manes sapkınlarının, Comte de Mirville'in ve şeytanın kara büyüsünün itiraf ettiği karanlık tanrıdır; dünyanın dehşeti ve kötü Hıristiyanların idolüdür. İnsanlar buna gülmeye çalıştılar ve korktular; karikatürize ettiler ve sonra titrediler, çünkü karikatürler sanki can alıyor ve onları yapanlarla alay ediyormuş gibi görünüyordu. Bütün bunlara rağmen, gökten gelen bir okla yok olmayacak olsa da onun saltanatı sona erdi; bilim yıldırımı yendi ve onu meşaleye dönüştürdü; canavar, bilimin ve hakikatin parlaklığı karşısında eriyip gidecek; cehaletin ve karanlığın dehası ancak ışıkla yok edilebilir.

IV. Büyülü Edebiyatın Fantastik Yanı

Alphonse Esquiros'un üzerinden yirmi yıl geçti.[360]Çocukluğumuzun dostlarından biri, yüksek fantastik bir eser yayınladı:*Büyücü*. O dönemin romantizminin en tuhaf olarak algıladığı her şey hikayede somutlaşmıştı; yazar, büyücüsüne, o zamandan beri Gannal tarafından keşfedilen bir yönteme göre mumyalanmış ölü kadınlardan oluşan bir saray sağladı. Karakterler arasında, iffeti vaaz eden bronz bir otomat, aya aşık olan ve o uyduyla düzenli yazışmalar yapan bir hermafrodit vardı: Bugün unutulan başka harika şeyler de vardı. Alphonse Esquiros'un, bu romansın yayımlanmasıyla Sihir alanında bir fantaziciler ekolü kurduğu söylenebilir; bunun en seçkin temsilcisi, üretken bir yazar, tanınmayan bir büyücü ve yetenekli bir büyücü olan genç ve ilginç Henri Delaage'dir. Onun tarzı, öncüsü ve ustası Alphonse Esquiros'un fikirlerinden daha az şaşırtıcı değildir. Nitekim ölümden dirilenleri konu alan kitabında Hıristiyanlığa karşı bazı itirazlarla ilgili olarak şunları söylüyor: “Bu itirazı gırtlağımdan tutuyorum ve elimi kaybettiğimde, dünya, ağırlığı altında somurtkan bir şekilde çınlayacak. boğulmuş cesedi.” İtiraza verdiği yanıtın çok az olduğu doğrudur; ama bir itiraz boğulduğunda ve toprak, kendi bedeninin ağırlığı altında kasvetli bir şekilde yankılandığında ne yapardınız?

Henri Delaage'ın tanınmayan bir büyü uzmanı olduğunu söylemiştik. Nitekim bir tanıdığımıza, gribin yaygın olduğu bir kış mevsiminde bir odaya girmesinin yeterli olduğunu ve orada bulunan herkesin hemen iyileştiğini bildirmiştir. Ne yazık ki kendisi de mucizenin kurbanı oldu, çünkü onu asla terk etmeyen hafif bir ses kısıklığına yakalandı. Arkadaşlarımızın birçoğu onun her yerde bulunma yeteneğine sahip olduğunu beyan ediyor; ofisinde kaldı*La Patrie*ve yayıncısı Dantu'nun yanında yeniden bulunur; insan dehşet içinde emekli olur ve eve gider, orada bulur: Delaage birinin gelişini beklemektedir. Kendisi yetenekli bir büyücüdür. Kitaplarından birini okuyan sosyete hanımı, daha iyi yazılmış veya daha güzel bir şey bilmediğini ifade etti, ancak Delaage yalnızca onun eserlerine güzellik katmıyor. Fiorentino imzalı, genç sihirbazın fiziksel çekiciliğinin meleklerinkine eşit, hatta ondan üstün olduğunu söyleyen bir makale okuyorduk. Delaage ile karşılaştık ve bu eşsiz açıklamayı merakla sorguladık. Delaage daha sonra elini yeleğinin içine soktu, üç parçayı çevirdi ve gülümseyerek gökyüzüne baktı; şans eseri biz de taşıyorduk*Enchiridion* Büyücünün meleksi güzelliğini gözlerimizden saklamak için büyülerden koruduğu bilinen Leo III'ün. Henri Delaage'a, onun yakışıklılığına hayran olanlardan daha ciddi bir övgü sunalım; Katolik olduğunu söylerken ve dine olan sevgisini ve saygısını yüksek sesle ilan ederken samimidir. Artık din sizi bir aziz yapabilir ve bu unvan bir büyücünün unvanından daha saygın ve görkemlidir.[361]

Bu genç adamı, bir reklamcı olarak rütbesi sayesinde Sihir Fantasiastları arasında ilk sıraya yerleştirdik, ancak diğer tüm açılardan bu adam, hayatını adamış saygıdeğer yaştaki bir adam olan Comte D'Ourches'a ait. ve büyüleyici deneylere şans. Hanımlar

[360]Diğer eserleri arasında şunlar bulunmaktadır:*Halkın İncili*, 1840, Éliphas Lévi'nin daha sonra değindiği. Bunun için hapsedildi. 1847'de bir yayın yayınladı.*Montagnards Tarihi*. 1851'in sonunda Fransa'yı terk etmek zorunda kaldı ve görünüşe göre İngiltere'de yaşadı. Henri Alphonse Esquiros 1814'te doğdu.

[361]Henri Delaage fiziksel güzellik meselesini oldukça ciddiye almış gibi görünüyor. 1850 yılında adı altında*Race Humaine'in mükemmel fiziği*, iddia ettiği gibi Keldani Müneccimlerden ve Hermetik Filozoflardan yararlanarak güzelliği elde etmeye yönelik süreç ve yöntemlerden oluşan bir koleksiyon yaptı.

uyurgezerlik halindeyken ve evindeki tüm mobilyalar kendilerini çılgın danslara veriyor; mobilyalar yıpranıyor ve kırılıyor ama kadınların dönme konusunda daha iyi olduğu söyleniyor.

Uzun bir süre boyunca Comte D'Ourches'a diri diri gömülme korkusu gibi sabit bir fikir hakim oldu ve ölümün genellikle olduğundan daha kesin bir şekilde doğrulanmasının gerekliliği üzerine bir dizi yazı yazdı. Kendi adına böyle bir korku için bazı haklı sebepleri var, çünkü mizacının aşırı olması ve uyurgezerlerle yapılan deneylerle sürekli olarak aşırı heyecanlanan aşırı sinir duyarlılığı onu felç ataklarına maruz bırakabilir. Manyetizma konusunda Abbé Faria'nın öğrencisidir ve büyücülük konusunda Baron de Guldenstubbé okuluna aittir. İkincisi başlıklı bir çalışma yayınladı.*Pratik Deneysel Pnömatoloji veya Ruhların Gerçekliği ve Doğrudan Yazımlarının Muhteşem Olgusu*. Keşfini şu şekilde anlatıyor: "Yazar, 1850 yılı boyunca ya da masa tecavüzü salgınından yaklaşık üç yıl önce, Amerikan maneviyatçılığının gizemli çevrelerini Fransa'ya tanıtmaya çalıştı. Rochester vuruşları ve ortamların tamamen otomatik olarak yazılması. Ne yazık ki diğer hipnozcuların ortaya attığı birçok engelle karşılaştı. Manyetik bir sıvı hipotezine bağlı olanlar ve hatta kendilerini Spiritüel Büyücüler olarak adlandıranlar, ancak uyurgezerliği tetikleyenler gerçekten yetersiz olanlar, Amerikan Spiritüalizminin gizemli vuruşlarını hayali çılgınlıklar olarak değerlendirdiler. Bu nedenle, yazar ancak altı aydan fazla bir süre sonra Amerikan planına ilişkin ilk çevresini oluşturabildi ve bunu da, eski bir üye olan M. Roustan'ın gayretli mutabakatı sayesinde gerçekleştirdi.*Société des Magnétiseurs Spiritualistes*, maneviyatın kutsal davası için coşkuyla dolu basit bir adam. Aralarında Rahip'in de bulunduğu birkaç kişi daha bize katıldı.

Châtel,[362]Rasyonalist eğilimlerine rağmen, nesnel ve doğaüstü vahyin gerçekliğini, maneviyatın ve tüm pratik dinlerin vazgeçilmez bir koşulu olarak kabul eden Église Française'nin kurucusu. Aynı derecede gerekli olan ahlaki koşullar bir kenara bırakıldığında, Amerikan çevrelerinin pozitif ve elektrik ya da negatif manyetik akımlar ayrımına dayandığı bilinmektedir.

“Daireler, pozitif ve negatif ya da hassas unsurları eşit oranlarda temsil eden on iki kişiden oluşuyor. Bu ayrım üyelerin cinsiyetine bağlı değildir; ancak genel olarak kadınlar olumsuz ve hassastır, erkekler ise olumlu ve çekicidir. Çemberleri oluşturmadan önce her bireyin zihinsel ve fiziksel yapısı incelenmelidir, çünkü bazı narin kadınlar erkeksi niteliklere sahipken, bazı güçlü erkekler ahlaki açıdan kadındır. Temiz ve havalandırılmış bir yere bir masa yerleştirilir; ortam bir uçta yerleştirilmiştir ve tamamen yalıtılmıştır; Sakin ve düşünceli sessizliğiyle elektriği ileten kişi olarak hizmet eder ve iyi bir uyurgezerin genellikle mükemmel bir araç olduğu belirtilebilir. Genel olarak duygusal nitelikleri ve duyarlılıklarıyla tanınan altı elektriksel veya negatif eğilim, medyumun sağında yer alır ve en hassas olanı onun yanındadır. Aynı kural, ortamın solunda yer alan olumlu kişilikler için de geçerlidir ve aralarında en olumlu olanı onun yanındadır. On iki kişinin her biri bir zincir oluşturmak için sağ ellerini masanın üzerine, sol ellerini de komşularının elinin üzerine koyarak masanın etrafında bir daire oluştururlar. Bunu gözlemle

[362]Église Française 1840 civarında zorla kapatıldı, ancak 1848'de küçük bir odada yeniden açılma girişiminde bulunuldu. Fransızca dilinde özel bir tür ayin kutlanıyordu ve kilisenin kendine ait festivalleri olduğu anlaşılıyor. Doktrinsel konularda Abbé Châtel, Tanrı ile evren arasındaki ilişkinin ruh ve beden arasındaki ilişkiye "ama sonsuz derecede daha mükemmel bir şekilde" kıyaslanabilir olduğunu düşünüyordu. Cennet, Araf ve Cehennem aynı şekilde kaldırıldı ve onların yerine biri ihtişam ve mutluluk, diğeri telafi olmak üzere iki durum getirildi.

ortam veya ortamlar (eğer birden fazla varsa) zinciri oluşturanlardan tamamen izole edilmiştir.

"Birkaç seanstan sonra, en zeki kişilerin zihinsel çağrım anında orada bulunan herkes tarafından hissedilen eş zamanlı şoklar gibi bazı dikkate değer olaylar elde edildi. Gizemli vuruşlar ve diğer tuhaf sesler için de durum aynıdır; En az duyarlı olanlar da dahil olmak üzere pek çok kişi, sıradan uyanık durumda kalmalarına rağmen eşzamanlı vizyonlar görmüştür. Duyarlı kişiler, medyumluğun en muhteşem armağanını, yani otomatik yazıyı, fikirlerini ifade etmek için insan kolunun akıllı olmayan bir aletini kullanan görünmez bir çekimin sonucu olarak edinmişlerdir. Öte yandan, duyarsız kişiler dışarıdan gelen bir rüzgarın gizemli etkisini hissederler, ancak bu etki, uzuvlarını harekete geçirecek kadar güçlü değildir. Amerikan maneviyatçılığı tarzına göre elde edilen tüm bu fenomenlerin az ya da çok dolaylı olma kusuru vardır, çünkü bu deneyimlerde bir insanın ya da medyumun aracılığından vazgeçmek imkansızdır. 1853 yılının ortasında Avrupa'yı istila eden masa çevirme olayında da durum aynıdır.

“Yazarın, Sihir ve Okült Bilimler alanında en eğitimli kişilerden biri olan saygıdeğer arkadaşı Comte d'Ourches ile pek çok sofra deneyimi oldu. Biz yavaş yavaş masaların her türlü temastan uzaklaştığı bir noktaya ulaştık, oysa Comte d'Ourches onları yine temassız bir şekilde yükseltti. Yazar, masaların büyük bir hızla ve yalnızca temassız değil, aynı zamanda bir oturma grubunun manyetik yardımı olmadan da odanın içinde hızla geçmesini sağladı. Benzer koşullar altında piyano akorlarının titreşimi, 20 Ocak 1856'da Comte de Szapary ve Comte d'Ourches'in huzurunda gerçekleşti. Şimdi tüm bu tür fenomenler, belirli okült güçlerin pozitif kanıtıdır, ancak bunların sınırları, olasılıkları açısından çok genişletilmiş olmasına rağmen, irademiz ve hayal gücümüzden bağımsız, görünmeyen zekaların gerçek ve özsel varlığını yeterince kanıtlamazlar. Amerikalı ruhçulara yönelik suçlamanın nedeni budur, çünkü onların ruhlar dünyasıyla iletişimleri çok önemsizdir, gizemli vuruşlar ve diğer ses titreşimleriyle sınırlıdır. Aslına bakılırsa, ne çağrılmış ne de çağrılmış ruhların doğrudan yazımı ile karşılaştırılabilecek, irademiz ve hayal gücümüzden bağımsız, aynı anda hem zeki hem de maddi olan doğrudan bir olgu yoktur ve yalnızca bu, doğaüstü dünyanın gerçekliği.

"Ruhun ölümsüzlüğünü belirli gerçeklerle göstermek için her zaman doğaüstü dünyanın maddi gerçekliğine ilişkin hem zeki hem de elle tutulur böyle bir kanıt arayışında olan yazar, Ebedi Tanrı'ya hararetli dualar okumaktan asla yorulmamıştır. Dinin ebedi temeli olan ölümsüzlüğe olan inancı güçlendirmek için şaşmaz bir araç göstermeyi bahşetsin diye. Merhameti sonsuz olan Ebedi Allah, bu zayıf duaya fazlasıyla karşılık vermiştir. 1 Ağustos 1856'da yazarın aklına, ruhların doğrudan, yani bir ortamın varlığından ayrı olarak yazıp yazamayacağını denemek geldi. Musa'ya iletilen On Emir'in harikulade doğrudan yazısını ve Daniel tarafından Belşatsar şöleni sırasında kaydedilen aynı derecede doğrudan ve gizemli diğer yazıyı hatırlayarak; Amerika'daki Stratford'un modern gizemleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olan yazar, görünüşe göre medyumluktan ayrı olarak kağıt parçaları üzerinde bazı tuhaf ve okunaksız karakterlerin bulunduğunu, gerçekten de olasılık sınırları dahilinde olsa da, bu tür önemli olayların gerçekliğini ortaya koymaya çalıştı.

“Bu nedenle bir kutuya boş bir mektup kağıdı ve sivri uçlu bir kalem koydu, ardından kutuyu kilitledi ve anahtarını yanında taşıyarak tasarımını kimseye söylemedi. On iki gün boşuna bekledi ama 13 Ağustos 1856'da kağıt üzerinde bazı gizemli karakterlerin çizildiğini gördüğünde şaşkınlığı neydi? O gün deneyi on kez tekrarladı.

kutuya her seferinde yeni bir kağıt koymak, her zaman aynı sonucu elde etmek. Ertesi gün yirmi deney yaptı ama kutuyu gözden kaçırmadan açık bıraktı. Kalemin hiçbir hareketi olmadan Estonca dilindeki karakterlerin ve kelimelerin oluşumuna tanık oldu. İkincisi açıkça işe yaramaz olduğundan bundan vazgeçmeye karar verdi ve bazen kendi masasının üzerine, bazen de Louvre'da, St. Denis'te, eski heykellerin kaidelerine, lahitlere, vazolara vb. St. Étienne du Mont Kilisesi ve c. Paris'in farklı mezarlıklarında da benzer deneyler yapıldı, ancak yazar mezarlıklardan hoşlanmıyor; çoğu ruh, ölümlü kalıntılarının gömüldüğü yerlere yeryüzünde yaşadıkları yerleri tercih ediyor.

Baron de Guldenstubbé'nin gözlemlediği benzersiz fenomeni tartışmaktan çok uzağız, ancak ona keşfin daha önce Lavater tarafından yapıldığını ve sulu boya portrenin[363]Kabalist Gabildone'nin çizdiği tablo, onun elde ettiği birkaç satır yazıdan çok daha büyük önem taşıyor. Bundan sonra bilim adına konuşacak olursak, bize inanmayacağını düşünerek, aslında kendi yararına değil, ama bu garip olayları ciddi olarak gözlemleyenler için, onun tarafından elde edilen yazıların diğer dünyadan gelmediğini, onun tarafından elde edildiğini söyleyeceğiz. kendisi tarafından bilinçsizce yapılmıştır. Ona gereğinden fazla çoğalan deneylerinizin ve iradenizin aşırı geriliminin akışkan ve astral bedeninizin dengesini bozduğunu söylerdik; onu hayallerinizi gerçekleştirmeye zorladınız ve o, sizin anılarınızdan ödünç alınan karakterlerde, hayal gücünüzün ve düşüncelerinizin yansımalarının izini sürdü. Eğer tamamen berrak bir manyetik uyku durumuna yerleştirilmiş olsaydınız, elinizin parlak bir benzerini, batan güneşin altındaki bir gölge gibi uzanmış olarak görürdünüz; sizi çok şaşırtan karakterleri kendinizin veya arkadaşlarınızın hazırladığı kağıda çizdiğini görürdünüz. Dünyadan ve sizden yayılan bu bedensel ışık, aşırı esnekliğe sahip akışkan bir kılıf tarafından kapsanmaktadır ve bu kılıf, yaşamsal ruhlarınızın ve kanınızın özünden oluşmuştur. Bu öz, gizli iradenizin belirlediği bir rengi ışıktan alır; rüyanıza benzer şekilde yapılır ve doğmamış çocukların vücutlarına annelerinin hayal gücü tarafından basılan işaretler gibi karakterler kağıda işlenir. Sana mürekkep gibi görünen şey senin kararmış ve başkalaşmış kanındır. Bu tür yazıların çoğalması oranında kendinizi harcıyorsunuz. Deneylerinize devam ederseniz beyniniz giderek zayıflayacak ve hafızanız zarar görecektir. Uzuvlarınızın ve parmaklarınızın eklemlerinde tarif edilemez ağrılar yaşayacaksınız ve sonunda ya aniden yere düşerek ya da halüsinasyonlar ve delilikle karakterize uzun bir ıstıraptan sonra öleceksiniz. Baron de Guldenstubbé için bu kadar.

Comte d'Ourches'a şunu söyleyebiliriz: Diri diri gömülmeyeceksiniz, ancak böyle bir olasılığa karşı aldığınız önlemler nedeniyle ölme riskiyle karşı karşıyasınız. Bu şekilde gömülenlerin uyanışı yalnızca hızlı ve kısa olabilir, ancak yeraltında uzun süre yaşayabilirler, Astral Işık tarafından korunarak tam bir berrak uyurgezerlik durumunda olabilirler. Daha sonra ruhları uyuyan bedene görünmez bir zincirle bağlanır ve eğer bu ruhlar açgözlü ve suçluysa, doğal olarak uykuda olan kişilerin kanının özünden yararlanabilirler; bu özsuyu, daha uzun süre korunmaları için, eninde sonunda hayata döndürülebilecekleri umuduyla, gömülen bedenlerine aktarabilirler. Vampirizm adı verilen bu korkunç olgudur ve bunun gerçekliği tarihteki en ciddi olaylar kadar kanıtlanmış birçok olayla da ortaya konmuştur. İnsan vücudunun toprak altında manyetik yaşamının mümkün olup olmadığını sorguluyorsanız, General Ventura'nın Baron du Potet'e iyi niyetini tasdik ettiği Osborne adlı bir İngiliz subayının aşağıdaki anlatımını okuyun.

[363]Eke bakın*Essai sur le Secte des Illuminés*, Marquis de Luchet tarafından, daha önce alıntılanmıştır.

"6 Haziran 1838'de" diyor Bay Osborne, "kamp hayatımızın monotonluğu, Pencap'ta ünlü bir kişinin gelişiyle mutlu bir şekilde kesintiye uğradı. İstediği kadar uzun süre yeraltında gömülü kalabilme gücünden dolayı Sihler arasında büyük saygı görüyordu. Bu adam hakkında böyle olağanüstü hikayeler anlatılıyor ve bunların gerçekliği o kadar çok saygın kişi tarafından garanti ediliyor ki, onu görmeyi çok istiyorduk. Kendisi bize, Hindistan'ın çeşitli yerlerinde birkaç yıldır bu defin işini takip ettiğini anlattı. Onun lehine tanıklık eden ciddi ve güvenilir kişiler arasında Lodhran'daki siyasi ajan Yüzbaşı Wade'i anabilirim. Bu subay bana, birkaç ay önce General Ventura, Maharajah ve önde gelen Sih şeflerinin huzurunda gerçekleştirilen bir cenaze töreninden sonra adı geçen fakirin diriltilmesine kendisinin yardım ettiğini çok ciddi bir şekilde söyledi. Kaptan Wade'e verilen cenaze törenine ilişkin ayrıntılar ve kendisinin mezardan çıkarmayla ilgili olarak kendi yetkisiyle eklediği ayrıntılar aşağıdaki gibidir.

“Birkaç gün süren ve ayrıntıları tatsız olan bazı önlemlerin ardından fakir, duruşmaya katılmaya hazır olduğunu duyurdu. Maharajah, Sih şefleri ve General Ventura, bu amaç için inşa edilmiş taştan bir mezarın etrafında toplandılar. Onların huzurunda fakir, ağzı dışında vücudunun havanın girebileceği her açıklığını balmumuyla kapattı; daha sonra elbiselerini çıkardı, keten bir torbaya sarıldı ve kendi isteğiyle dili, yemek borusunu tıkayacak şekilde geriye doğru çevrildi. Bundan sonra bir tür uyuşukluğa düştü. Onu içeren çanta kapatıldı ve içine Maharajah tarafından bir mühür yerleştirildi. Daha sonra mühürlü ve asma kilitli bir sandığa konuldu ve mezara indirildi. Üzerine büyük miktarda toprak atıldı; ezildi ve oraya arpa ekildi. Sonunda, gece gündüz nöbet tutmaları emriyle çevrede nöbetçiler konuşlandırıldı.

“Bu önlemlere rağmen Maharajah'ın hala şüpheleri vardı; Fakirin defnedileceği on aylık süre boyunca üç kez mezarı ziyaret etti ve huzurunda mezarı açtırdı, ancak ceset tıpkı içine konduğu gibi çuvalın içindeydi, herkes için soğuk ve cansızdı. dış görünüş. On ay dolduğunda fakir nihayet mezardan çıkarıldı. General Ventura ve Yüzbaşı Wade asma kilitleri açtılar, mühürleri kırdılar ve sandığı mezardan kaldırdılar. Fakir dışarı çıkarıldı ama ne kalbinde ne de nabzında herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Onu yeniden canlandırmanın ilk yolu olarak seyircilerden biri parmağını çok nazikçe ağzına soktu ve dilini doğal konumuna geri getirdi. Başın tepesi duyulur ısının tek yeriydi. Cesedin üzerine yavaş yavaş ılık su dökülerek yavaş yavaş bazı yaşam belirtileri elde edildi. İki saatlik ilginin ardından fakir ayağa kalktı ve gülümseyerek hareket etmeye başladı.

“Olağanüstü varlık, gömüldüğü sırada lezzetli rüyalar gördüğünü, ancak uyanma zamanının her zaman son derece acı verici olduğunu ve bilincine dönmeden önce baş dönmesi halinde olduğunu açıkladı; yaşı otuz civarındadır, çehresi kötüdür ve ifadesi biraz kurnazdır. Kendisiyle uzun uzun sohbet ettik, kendisi de bizim huzurumuzda gömülmeyi teklif etti. Onun sözüne güvendik ve Lahor'da bir toplantı ayarladık ve orada kaldığımız süre boyunca onun yeraltında kalacağına söz verdik."

Osborne'un hikayesi böyleydi. Soru, fakirin bir kez daha defnedilmesine gerçekten izin verip vermeyeceğiydi. Yeni deney pekala belirleyici olabilir. Ancak olay şu şekilde oldu.

“Fakirin kamplarını ziyaretinden on beş gün sonra İngiliz subayları Lahor'a geldi. Gelecek operasyon için uygun görünen bir yer seçtiler, bir duvar mezarının yanı sıra çok sağlam bir sandık inşa ettirdiler ve sonra fakiri beklediler. O gün geldi

sahtekar olmadığını kanıtlamak için ateşli bir arzuyu ifade ederek takip etti. Ayrıca bir deney için gerekli hazırlıkları yaptığını ancak tavrının belli bir tedirginlik ve umutsuzluğa işaret ettiğini belirtti. Memurların kraldan almayı taahhüt ettiği bin beş yüz rupi peşin ve yıllık iki bin rupi olarak belirlenen tazminatına ilişkin şartlar koymaya başladı. Bu noktadan memnun olarak, almayı önerdikleri önlemler konusunda bilgi almak istedi. Subaylar ona sandığı ve ona ait anahtarları gösterdiler ve İngiliz askerleri arasından seçilen nöbetçilerin bir hafta boyunca burayı gözetleyeceği konusunda onu uyardılar. Fakir haykırdı ve bu durumun pek çok suiistimalini açığa vurdu.*Ateşlemeler*ve onun itibarını elinden almaya çalışan şüpheciler. Ayrıca, hayatına kast edilmeye çalışılacağından korktuğunu ifade etti ve Avrupalıların gözetimine tamamen güvenmeyi reddederek, anahtarların kopyalarının dindaşlarından birine verilmesini talep etti ve daha da ısrar etti - ve bu gerçekten de yukarıda hepsi, nöbetçilerin onun inancının düşmanı olmamasıydı. Memurlar bu koşulları yerine getirmeyi reddettiler; bunu birkaç görüşme takip etti ve hiçbir sonuca varılamadı; ve son olarak fakir, Sih şeflerinden biri aracılığıyla, Maharajah'ın, İngilizlerle olan anlaşmasını yerine getirmemesi halinde kendisini öfkeyle tehdit ettiğini, tek amacın bu olduğundan emin olmasına rağmen, duruşmayı üstlenmek istediğini ima etti. Memurlardan birinin onu hayattan mahrum etmesi ve mezarından asla çıkmamasıydı. Memurlar, son noktaya gelince, hepsinin onun mahkumiyetini paylaştığını itiraf ederek, onun ölümünün kendilerine bir suçlama olmasını istemedikleri için kendisini sözünden muaf tuttuklarını eklediler.

“Bu tür tereddütler ve korkular fakirin aleyhine delil midir? Bundan, onun şöhretini borçlu olduğu olayları kendi gözleriyle nasıl gördüklerini daha önce ifade eden herkesin, kendilerinin aldatma suçlusu olduğu veya ustaca bir hilenin kurbanı oldukları sonucu mu çıkar? Kanıtların kapsamı ve niteliği göz önüne alındığında, fakirin sık sık ve kelimenin tam anlamıyla gömüldüğünden şüphe duyamayacağımızı itiraf ediyoruz; ve hatta gömüldükten sonra her fırsatta yer üstü dünyayla iletişim kurmaya devam ettiğini kabul etsek bile, gömülmesiyle suç ortaklarının yanına geldiği an arasında geçen sürede nasıl nefessiz kaldığı hala açıklanamaz. yardım. Bay Osborne bir nota şu kitaptan bir alıntı ekler: *Lodhiana'nın Tıbbi Topografyası*Mezardan çıkarmalardan birine yardım eden İngiliz doktor Dr. MacGregor, fakirin uyuşukluğunun, yavaş yavaş hayata geri dönüşünün tanığıydı ve bunu ciddi bir şekilde açıklamaya çalışıyordu. Başka bir İngiliz subayı olan Bay Boileau, birkaç yıl önce yayınlanan bir çalışmasında, tüm gerçekleri tam olarak aynı şekilde yeniden ortaya koyan başka bir deneyime nasıl tanık olduğunu anlatıyor. Meraklarını daha tam olarak tatmin etmek isteyenler, anlatıda ilginç bir fizyolojik gerçeğin işaretini fark edenler, burada belirtilen kaynaklara güvenle başvurabilirler.

Vampirlerin mezardan çıkarılmasına ilişkin bir dizi resmi kayıt hâlâ mevcut. Her durumda, et olağanüstü bir şekilde korunmuştu, ancak vücuttan kan sızıyordu, saçlar anormal bir şekilde büyümüş ve tabutun aralıklarından tutamlar halinde dışarı çıkmıştı. Solunum aparatında, yalnızca kalp dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve bu, bir hayvan organından ziyade bir bitki organına dönüşmüş gibi görünüyordu. Vampiri öldürmek için göğsüne bir kazık çakılması gerekiyordu ve ardından korkunç bir çığlık, mezardaki uyurgezerin gerçek bir ölüme doğru sıçrayarak uyandığını gösteriyordu. Böyle bir ölümü kesin kılmak için, kılıçlar vampirin mezarına doğru yukarıya doğru sürüldü, çünkü Astral Işık hayaletleri, o ışığı ortak rezervuara doğru çeken ve pıhtılaşmış kümeleri dağıtan metalik noktaların hareketi ile parçalanır. Gergin insanları rahatlatmak için, vampirizm vakalarının ne yazık ki son derece nadir olduğunu ve akıl ve beden açısından sağlıklı olan hiç kimsenin, bedeni ve ruhu, kendi içindeki yaratığa terk edilmediği sürece, kişisel olarak mağdur edilemeyeceğini de ekleyebiliriz. ömür boyu bir suç ortaklığı ya da düzensiz bir tutku yüzünden.

Bir vampirin aşağıdaki tarihi Tournefort'un eserinde anlatılmaktadır:*Levant'a Yolculuk*.[364]

“Mycona adasında, ölen bir kişinin defnedildikten sonra geri döndüğü iddiası gibi çok tuhaf bir sahneye tanık olduk. Kuzey Avrupa'da bu şekilde geri dönenlere vampir adı verilirken, Yunanlılar onları vampir adıyla tanımladı.*Broucolaques*. Söz konusu vaka, doğal olarak kasvetli ve kavgacı olan Mycona'lı bir köylünün vakasıydı. Paralel örnekler nedeniyle dikkate değer bir durumdur. Kırsalda öldürüldü, kimse neden ve kim tarafından olduğunu bilmiyordu. Şehirdeki bir kiliseye gömülmesinden iki gün sonra, onun geceleri büyük bir hızla ortalıkta dolaşırken görüldüğüne dair bir haber yurt dışına yayıldı. Ayrıca evleri ziyaret ediyor, mobilyaları çeviriyor, ışıkları söndürüyor, insanları arkadan kucaklıyor ve daha sayısız numaralar yapıyordu. İlk başta bu gülünç bir konuydu, ancak güvenilir insanlar şikayet etmeye başlayınca durum ciddi bir hal aldı. Rahipler de bunu doğruladılar ve şüphesiz kendi gerekçeleri de vardı. Bu amaçla kitlelere başvurulması gerektiği söylendi, ancak köylü hiçbir değişiklik belirtisi olmadan aynı yolu sürdürdü. Kasabanın ileri gelenleri, rahipleri ve keşişleriyle yapılan birkaç toplantıdan sonra, hangi eski prosedüre uyulduğunu bilmediğim bir şekilde, cenaze töreninden sonraki dokuz günün sona ermesinin beklenmesine karar verildi. Onuncu gün, cesedin gömüldüğü kilisede, içine girdiği düşünülen şeytanı kovmak amacıyla ayin yapıldı. Kitle bitti, ceset defnedildi ve kalbi çıkarıldı. Kötü koku nedeniyle tütsü yakmak gerekiyordu, ancak bu kombinasyon durumu daha da kötüleştirdi ve orada bulunanları neredeyse boğdu. Cesetten yoğun bir duman çıktığı ifade edildi ve operasyonlarda bulunan bizler bunun gerçekten tütsü dumanı olduğunu öne sürmeye cesaret edemedik. Talihsiz kişinin kanının anormal derecede kırmızı olduğunu doğrulayanlar da vardı, bazıları ise etinin hâlâ sıcak olduğunu beyan etti; buradan ölen kişinin tam anlamıyla ölmemekle, daha doğrusu kendine izin vermekle ciddi şekilde hatalı olduğu sonucuna varıldı. şeytan tarafından hayata döndürülecek. Vampirle ilgili ortaya çıkan fikir tam da budur ve bu kelime ısrarla tekrarlanmaya başlamıştır. Cesedin gömülmek üzere kiliseye götürüldüğünde kesinlikle katı olmadığını ve bu nedenle gerçek bir vampir olduğunu yüksek sesle protesto eden bir kalabalık toplandı.

“Bize yapılan başvuruda şahsın kesinlikle öldüğü yönünde görüş bildirdik, sözde kırmızı kanın ise sadece kötü kokulu bir balçık olduğu kolaylıkla anlaşıldı. Geri kalanı için cesede atfedilen duman ve sıcaklığı açıklayarak onların heyecanlı hayal güçlerini iyileştirmeye ya da en azından daha fazla kışkırtmamaya çalıştık. Bu tür iddialara rağmen ölen kişinin yüreğini yakmaya karar verilmişti, ancak bu yapıldıktan sonra eskisinden daha yumuşak başlı olmadı ve hatta daha büyük bir heyecan yarattı. Geceleri insanları dövmekle, kapı ve pencereleri kırmak, elbiseleri yırtmak, sürahi ve şişeleri boşaltmakla suçlanıyordu. Toplamda, merhum kendisini son derece sakıncalı hale getirdi. Bizim kaldığımız konsolosun evi dışında hiçbir evi bağışlamadığına inanmak için nedenlerimiz var. Her türlü hayal gücü fazlasıyla abartıldı, sağduyulu insanlar da diğerleri kadar etkilendi. Delilik kadar tehlikeli bir beyin hastalığı ortalıkta görünüyordu; bütün aileler evlerini terk etti ve geceyi orada geçirmek için şiltelerini kenar mahallelere taşıdı. O zaman bile yeni hakaretlerden şikayetçi oldular ve en ayık olanlar emekliye ayrılarak ülkeye çekildiler. Kamuoyunun coşkusuyla dolu yurttaşlar, törende şu ana kadar önemli bir ayrıntının gözden kaçırıldığına karar verdi; onların bakış açısına göre ayin, kalbin vücuttan çıkarılmasından önce değil, sonrasında kutlanmalıydı. Bu tedbirle şeytanın hazırlıksız yakalanacağı ve geri dönmeye kalkışmayacağı zannedildi; ama ne yazık ki ayinle başladılar, bu da ona gitmesi için zaman kazandırdı ve rahatlıkla geri dönebildi. Bu düşünceler meseleyi başlangıçtaki zorluk halinde bıraktı. Hem akşam hem de sabah toplantılar ve toplantılar yapılıyordu; Vardı

[364]Joseph Pitton de Tournefort:*Levant Yolculuğu İlişkisi*, 1717, 2 cilt. İngilizceye tercüme edildi ve 1741'de 3 cilt olarak yayınlandı.

üç gün üç gece süren alaylar; rahiplere oruç dayatıldı; evleri ziyaret edildi, *aspergillus*Eldeki; kutsal su serpildi ve kapılar arındırıldı. Sefil vampirin ağzı bile kutsal suyla doluydu.

“Bu tür önyargıların ortasında bizim rotamız hiçbir şey söylememekti; soytarı ve kâfir olarak görülmemiz gerekirdi. Ancak bölge sakinlerine yardım etmek için ne yapılması gerekiyordu? En iğrenç suçları işlemekle bile suçlanan bu gece kuşunun yeni şakaları her sabah tekrarlanarak komediye yeni bir sahne kazandırıyordu. Bununla birlikte, kendi ülkemizde bu koşullar altında, olup bitenleri not etmek için nöbet tutmanın ihmal edilmeyeceğini kasabanın valisine birçok kez bildirdik. Nihayetinde bu önlem alındı ve bu karışıklığın temelinde şüphesiz yer alan bazı serserilerin tutuklanması sağlandı. Tabii ki çok çabuk rahatladılar ve iki gün sonra adı geçen israfların hapishanede çektikleri orucun kefareti olarak terk edilmiş evlerin bazılarındaki şarap kavanozlarını boşaltmaya başladılar. Sayısız çekilmiş kılıçları cesedin mezarının üzerine sürdükten sonra, insanlar artık dualarına geri döndüler ve kaprislerinin yönlendirdiği şekilde cesedi mezardan çıkarmakla birlikte orada bulunan bir Arnavut otoriter bir ses tonuyla bunun son derece önemli olduğunu belirtti. böyle bir durumda Hıristiyanların kılıçlarını kullanmak gülünçtür; bunların çapraz saplı olması şeytanın bedeni terk etmesini etkili bir şekilde engelledi ve bu nedenle onun tavsiyesi Türk kılıçlarının kullanılması yönündeydi. Bu uzmanın tavsiyesi boşa çıktı; vampir daha uysal değildi ve hangi azizi çağıracaklarını bilemediler, sanki bir emir verilmiş gibi tüm kasabaya vampirin tamamen yakılması gerektiğini haykırdıklarında, hepsi tek bir ses halinde haykırdılar; şeytana meydan okuduğunu ve adanın terk edilmesindense bu aşırılığa başvurmanın kesinlikle daha iyi olduğunu söyledi. Aslında bazı aileler şimdiden yola çıkmaya hazırlanıyorlardı.

“Bu nedenle vampir, valilerin emriyle, kuru odunun bile yeterince hızlı tutuşmaması için katranla büyük bir ateşin hazırlandığı St. George adasının en ucuna götürüldü. Sefil bedenden geriye kalanlar oraya atıldı ve hızla tüketildi. Bu, 1701 yılı Ocak ayının ilk günüydü. Bundan sonra vampire karşı herhangi bir şikayet olmadı; O zamanlar şeytanın aşırıya kaçtığı ve onunla alay etmek için şarkılar yapıldığı kabul edildi.

Tournefort'un bu açıklamasında, onun tüm insanları felç eden vizyonların gerçekliğini kabul ettiği gözlemlenmelidir. Cesedin esnekliğini veya sıcaklığını inkar etmiyor, ancak bunları, ilgililere güven vermek gibi övgüye değer bir amaçla açıklamaya çalışıyor. Vücudun çürümesinden bahsetmiyor, yalnızca vampir cesetlerinin karakteristik özelliği olan zehirli mantarlardan daha az olmayan kötü kokusundan bahsediyor. Sonunda, ceset yakıldığında harikaların ve görümlerin sona erdiğini kabul ediyor. Ancak Sihirde Fantazyacılar konusundan çok uzaklaştık; hadi onlara dönelim ve vampir sorununu unutarak kartomanist Edmond hakkında da bir şeyler söyleyelim. O, Quartier de Notre Dame de Lorette'deki hanımların evcil büyücüsüdür ve Rue Fontaine St. Georges, No. 30'da, giriş kapısının her zaman müşterilerle dolu olduğu, ara sıra müşterilerin de dahil olduğu, zarif küçük bir odada ikamet etmektedir. erkek cinsiyeti. Edmond uzun boylu, biraz şişman, soluk tenli, açık yüzlü ve sempatik sese sahip bir adamdır. Kendi sanatına inanıyor gibi görünüyor ve Etteilla ve Mdlle gibi kişilerin yöntemlerini titizlikle sürdürüyor. Lenormand. Kendisine süreçleriyle ilgili sorular sorduk ve çocukluğundan beri okült bilimlere tutkuyla bağlı olduğunu açık ve medeni bir şekilde yanıtladı; kehanete erken başladığını; aşkın bilginin felsefi sırlarına aşina olmadığı; ve Süleyman'ın Kabala'sının anahtarları onun elinde değil. Ancak son derece hassas olduğunu ve müşterilerinin yakınlığının bile kendisini o kadar etkilediğini, bir bakıma onların kaderini hissettiğini belirtiyor. "Bunların etrafında tuhaf sesler ve zincir şakırtıları duyuyor gibiyim."

darağacına mahkûm olanlar, vahşice ölecek olanların etrafında çığlıklar atıyor ve inliyor. Doğaüstü kokular bana saldırıyor ve neredeyse boğuyor. Bir gün siyahlar giyinmiş, peçeli bir hanımın huzurunda, saman ve kan kokusuyla titremeye başladım. 'Hanımefendi,' diye bağırdım, 'lütfen burayı terk edin, çünkü etrafınız bir cinayet ve hapishane atmosferiyle çevrili.' "Doğru söylüyorsun," diye yanıtladı solgun yüzünü ortaya çıkararak, "çocuk öldürmekle suçlandım ve hapisten yeni çıktım. Madem geçmişi gördün, bana geleceği de anlat."

Edmond'un hiç tanımadığı Kabalizmdeki dostlarımızdan ve uygulayıcılarımızdan biri, bir gün ona danışmaya gitti ve ücretini peşin ödeyerek kehanetleri bekledi; o sırada Edmond saygıyla ayağa kalktı ve parasını geri alması için ona yalvardı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok" diye açıkladı; "Kaderiniz okültizmin anahtarıyla bana karşı kapatıldı; ne söylersem söyleyeyim sen de benim kadar iyi bilirsin." Onu birçok yay ile gösterdi.

Edmond aynı zamanda hukuki astrolojiyle de ilgilenmektedir; çok makul fiyatlara burçlar dikiyor ve doğumları değerlendiriyor. Kısacası işine ait her şeyle ilgileniyor, aksi halde bu yorucu ve hayal kırıklığı yaratan bir şey. Kaç tane bozuk beyin ve hastalıklı kalple sürekli ilişki içinde olmak zorundadır ve bazılarının ahmak istekleri, diğerlerinin haksız sitemleri, yorucu güvenleri, büyü ve büyü talepleri, aptalların takıntıları bir araya gelerek ona kazanç sağlar. geliri pek yok. Özetlemek gerekirse, Edmond da Alexis gibi bir uyurgezer; kartları ve onları süsleyen şeytani figürler onu mıknatıslıyor; siyah giyiyor ve istişarelerini siyah bir kabinede yapıyor; tek kelimeyle gizem peygamberidir.

V. Yazarın Bazı Özel Anıları

1839 yılında bir sabah bu kitabın yazarı Alphonse Esquiros'u ziyaret etti ve şöyle dedi: "Mapah'a saygılarımızı sunalım."[365]Doğal olarak şu soru ortaya çıktı: "Fakat her durumda Mapah kim veya nedir?" ... "O bir tanrıdır" diye cevap verdi.... "Çok teşekkür ederim" dedi yazar, "ama ben ibadetlerimi yalnızca görünmeyen tanrılara yapıyorum."... "Yine de gelin; o, görünürdeki en güzel konuşan, en ışıltılı ve muhteşem aptaldır... "Dostum, aptallardan korkuyorum: onların şikayetleri bulaşıcıdır." ... "İmtiyazlı,*dilektissime*, ama yine de sana sesleniyorum."... "Kabul edildi ve işler böyle olduğuna göre, Mapah'a saygılarımızı sunacağız."

Korkunç bir tavan arasında, kıyafetlerinin üzerine her zaman yırtık pırtık bir kadın pelerini giyen ve dolayısıyla daha çok yoksul bir derviş havasına sahip olan, görkemli tavırlara sahip sakallı bir adam vardı. Çevresinde kendisi gibi sakallı ve kendinden geçmiş birçok adam vardı ve bunlara ek olarak, kendinden geçmiş bir uyurgezer gibi görünen, hareketsiz yüz hatlarına sahip bir kadın daha vardı. Peygamberin tavrı sert ama yine de sempatikti; halüsinasyon görmüş gözleri ve bulaşıcı bir hitabet yeteneği vardı. Vurguyla konuştu, konusuna çabuk ısındı, dudaklarında beyaz bir köpük oluşana kadar sinirlendi ve öfkelendi. Abbé Lamennais bir zamanlar "Paskalya görevlerini yerine getiren yaşlı doksan üç" olarak anılıyordu. Onun lirik coşkularından birinden bir parçanın da göstereceği gibi, bu slogan Mapah'a ve onun mistisizmine daha çok uygundur.

"İnsan için günah kaçınılmazdı; kaderi, kendi yeniden inşasının aracı olabilmesi, Tanrı'nın büyüklüğü ve azametinin, birbirini takip eden aşamalardan geçen insan emeğinin ihtişamı ve büyüklüğünde tezahür edebilmesi için emredilmişti. ışık ve karanlık. Ancak ilkel birlik Düşüşle yok edildi; acı dünyaya yılan kılığında girdi ve Hayat Ağacı, Ölüm Ağacı oldu. İşler bu noktaya gelince Tanrı kadına şöyle dedi: 'Üzüntü içinde çocuk doğuracaksın' ama sonra şunu ekledi: 'Yılanın kafasını ezeceksin.' Ve ilk köle bir kadındı; ilahi görevini kabul etti ve doğum sancıları başladı. Düşüşün ilk saatinden itibaren insanlığın görevi bu nedenle büyük ve korkunç bir inisiyasyon görevi olmuştur. Bunun için de bu inisiyasyonun koşullarının tümü Tanrı'nın gözünde eşit derecede kutsaldır. Onların*Alfa*ortak annemiz Havva iken*Omega*aynı zamanda ortak annemiz olan Özgürlük'tür.

"Üstünde karga yuvası olan devasa bir direği olan devasa bir gemi gördüm; Geminin uçlarından biri Batı'ya, diğeri Doğu'ya bakıyordu. Batı tarafında üç dağın bulutlu zirveleri üzerinde duruyordu; üsleri azgın bir denizde kaybolmuştu. Her dağın yamacında onun uğursuz adı yazılıydı. Birincisi Golgotha, ikincisi Mont St. Jean, üçüncüsü ise St. Helena'ydı. Direğin orta kısmında batı tarafında beş kollu bir haç dikilmişti.[366]bir kadının son nefesini vermek üzere olduğu. Başının üzerindeki yazı şuydu: FRANSA: 18 HAZİRAN 1815: HAYIRLI CUMA. Haçın beş kolu dünyanın beş bölümünü temsil ediyordu; kadının başı Avrupa'ya dayanıyordu ve bir bulutla çevrelenmişti. Ancak geminin doğuya giden ucunda karanlık yoktu; ve omurga

[365]Keşke Éliphas Lévi'nin Alexandre Erdan'a yazdığı ve kendisi tarafından 2010'da basılan bir mektupta Ganneau'ya dair dokunaklı methiyelerden alıntı yapmak mümkün olsaydı.*La France Mystique*, cilt. ii. P. 184-188. O, biri olarak tanımlanıyor*seçkinler*Zekanın temsilcisi, bir sanatçı, özgün ve tükenmez bir belagat şairi. Bazen tuhaftı ama asla saçma ya da sıkıcı değildi. Nihayet o, ilhamıyla gayretlilerin, nankörler uğruna sevinçle çarmıha gerileceği yüreklerden biriydi. Erdan bir keresinde Ganneau'yu Place de la Concorde'da kalabalığa hitap ederken "kocaman kollarını kaldırıp İsa'ya benzeyen güzel kafasını cennete kaldırdığını" görmüştü.

[366]Sanırım bu, çarmıha gerilmiş kişinin kafasının üzerinde duracağı dikey bir dalın eklendiği bir Aziz Andrew haçı olacaktır.

Tanrı şehrinin eşiğinde, güneş ışığı altında bir zafer takının zirvesinde durdu. Burada kadın yeniden ortaya çıktı, ama bu kez başkalaşmış ve muhteşem bir halde. Taşı mezardan yuvarladı ve o taşın üzerinde şunlar yazıyordu: RESTORASYON, mezar günleri: 29 Temmuz 1830: Paskalya."

Mapah'ın Catherine Théot ve Dom Gerle'nin halefi olduğu görülecektir; ve yine de aptallıklar arasındaki tuhaf sempati böyledir - bir gün gizlice bize kendisinin bir yenilenme çalışması için dünyaya dönen XVII. Louis olduğunu, hayatını paylaşan kadının ise Fransa'dan Marie Antoinette olduğunu söyledi. Ayrıca, devrimci teorilerinin, Kabil'in şiddetli iddialarının son sözü olduğunu ve ölümcül bir tepkiyle adil Habil'in zaferini garantilemeye yazıldığını açıkladı. Şimdi Esquiros ve ben onun savurganlıklarının tadını çıkarmak için Mapah'ı ziyaret ettik ama onun belagati hayal gücümüzü esir aldı. Louis Lambert ve Balzac gibi iki üniversite arkadaşıydık ve imkansız feragatler ve duyulmamış kahramanlıklarla ilgili ortak hayaller besliyorduk. Ganneau'yu ziyaret ettikten sonra, Mapah'ın adı buydu, devrimin son sözünü dünyaya duyurmanın ve kendimizi Curtius gibi anarşinin uçurumuna mühürlemenin harika bir şey olacağını kafamıza koyduk. orada. Öğrencilerimizin savurganlıkları ortaya çıktı*Halkın İncili*ve *Özgürlük İncili*Esquiros ve talihsiz arkadaşının bedelini çok ağır ödediği çılgınlıklar. Coşkulu çılgınlıkların tehlikesi buradadır; yakalıyorlar; deliliğin uçurumunun kenarına dokunulmadan yaklaşılamaz.

Şimdi takip eden olay ise farklı ve daha korkunç bir ölümdür. Sobrier adında gergin ve narin bir genç, Mapah'ın müritleri arasında sayılmıştı; kafasını tamamen kaybetmişti ve evrensel bir devrimin en büyük krizini kışkırtarak dünyayı kurtarmanın kaderinde olduğuna inanıyordu. 1848 günleri eşiğe doğru yaklaşıyordu. Bir kargaşa bakanlıkta bazı değişikliklere yol açmıştı ama olay kapanmış gibi görünüyordu. Paris'te bir memnuniyet havası vardı ve bulvarlar aydınlanmıştı. Aniden Quartier Saint-Martin'in kalabalık sokaklarında genç bir adam belirdi. Önünde, biri meşale taşıyan, diğeri silahla döven iki sokak Arap'ı vardı. Büyük bir kalabalık toplandı; genç adam bir direğe bindi ve insanlara uzun uzun konuşma yaptı. Sözleri tutarsız ve kışkırtıcıydı ama asıl amaç Boulevard des Capucines'e gitmek ve bakanlığı halkın iradesi konusunda bilgilendirmekti. Şeytani adam aynı söylevi sokakların her köşesinde tekrarlıyordu ve şu anda büyük bir kalabalığın başında, her iki elinde de birer tabanca, hâlâ meşale ve teflerin habercisi olarak yürüyordu. Bulvarların müdavimleri sırf meraktan dolayı bir araya geldiler ve daha sonra bu artık bir kalabalık değil, Boulevard des Italiens'e doğru akın eden kitlesel bir halk haline geldi. Bütün bunların ortasında genç adam ve sokaktaki Araplar ortadan kaybolmuştu ama Hotel des Capucines'in önünde halka bir tabancayla ateş açıldı. Bu atış devrimdi ve bir aptal tarafından ateşlendi.

O gece boyunca ceset yüklü iki araba meşale ışığı altında sokaklarda dolaştı; Ertesi gün tüm Paris'te barikat kuruldu ve Sobrier'in evde baygın olduğu bildirildi. Ne yaptığını bilmeden bir an için dünyayı sarsan oydu. Ganneau ve Sobrier öldüler ve meraklıların çekiciliğinin ve bazı kişilerin sinir hastalıklarının yol açabileceği ölümlerin bu korkunç örneğini anlatmak onlara hiçbir zarar vermiyor. Hikaye güvenilir bir kaynaktan alınmıştır ve onun açıklamaları, kitabın yazarı olan şiir şairi Belisarius'un vicdanını rahatlatabilir.*Girondinlerin Tarihi*.

Ganneau'nun ürettiği manyetik olaylar ölümünden sonra bile devam etti. Auvergne'li dürüst bir köylünün kızı olan, eğitimsiz ve az zekalı bir kadın olan dul eşi, kocasının kendisini içine soktuğu statik uyurgezerlik içinde kaldı.[367]Beğenmek

[367]Bu evlilikten bir oğlu olmuştur ve 1855 yılında M. Alexandre Erdan ona ne olduğunu sormaktadır.

Annesinin hayal gücünün biçimini alan çocuk, Conciergerie'de tutukluyken Marie Antoinette'in yaşayan bir imgesi haline geldi. Davranışları sonsuza dek dul ve yalnız kalacak bir kraliçeninkilere benziyor; Sanki rüyasından bıkmış gibi bazen bir şikayet gözünden kaçar, ama onu uyandırmak isteyenlere karşı son derece öfkelidir. Geriye kalan hiçbir zihinsel yabancılaşma belirtisi yok; Dışa dönük davranışları makul, yaşamı son derece onurlu ve düzenlidir. Bizim düşüncemize göre hiçbir şey, sevgiyle sevilen birinin tekrar evlilik halüsinasyonu içinde yaşaması konusundaki ısrarlı takıntıdan daha acıklı olamaz. Artemis kelimenin tam anlamıyla var olsaydı, Mausol'un aynı zamanda güçlü bir büyücü olduğuna ve son derece hassas bir kadının sevgisini, özgür irade ve aklın tüm sınırlarının dışında kazanıp sonsuza kadar sabitlediğine inanmak kabul edilebilirdi.

VI. Gizli Bilimler

Okült bilimlerin sırrı bizzat Doğanın sırrıdır; meleklerin ve alemlerin neslinin sırrıdır; bu, Tanrı'nın kendi her şeye kadir kudretidir. “İyiyi ve kötüyü bilerek Elohim gibi olacaksınız.” Yaratılış'taki yılan böyle tanıklık etti ve böylece Bilgi Ağacı Ölüm Ağacı oldu. Altı bin yıldır bilim şehitleri bu Ağacın yeniden Hayat Ağacı olması için emek verip can verdiler.

Aptalların aradığı ve yalnızca bilgelerin bulduğu Mutlak, evrensel dengenin hakikati, gerçekliği ve nedenidir. Bu denge, karşıtların benzerliğinden doğan uyumdur. İnsanlık şimdiye kadar sanki tek ayak üstündeymiş gibi kendini dengelemeye çalıştı; bazen bir ayak üzerinde, bazen de diğer ayak üzerinde. Medeniyetler, despotizmin anarşik yabancılaşması yoluyla ya da alternatif olarak isyanın despotik anarşisi yoluyla ortaya çıktı ve yıkıldı. Burada batıl hevesler, burada materyalist içgüdülerin acınası oyunları milletleri saptırmış; ama sonunda dünyayı inançlı akla ve makul inançlara yönlendiren Tanrı'nın Kendisidir. Felsefe dışındaki peygamberlerden ve dinden mahrum filozoflardan bıktık ve kurtulduk. Kör inananlar ve şüpheciler birbirleriyle aynı seviyededir ve her ikisi de ebedi kurtuluştan eşit derecede uzaktır.

Evrensel şüphenin kaosunda ve bilim ile inancın çatışmasının ortasında, büyük adamlar ve kahinler, akıllarını ve hayatlarını riske atarak ideal güzelliği arayan hastalıklı sanatçılar olarak karşımıza çıkıyorlar. Şimdi bile onlara bakın; bu yüce çocuklara. Kadınlar gibi tuhaf ve gergindirler; bir gölge onları sakatlıyor; sebep yaralar; birbirlerine bile haksızlık ediyorlar; ve kesinlikle taç peşinde olmalarına rağmen, fantastik aşırılıklarıyla Pisagor'un hayranlık uyandıran sembollerinden birinde yasakladığı şeyden ilk suçlu olanlar onlardır; taçlara hakaret eden ve onları ayaklar altına alan ilk kişiler onlardır. Onlar zafer fanatikleridir; ama iyi Tanrı onları açıkça tehlikeli olmasınlar diye düşünce zincirleriyle bağlamıştır.

Deha, sıradanlık mahkemesi tarafından yargılanır ve bu kararın temyizi yoktur, çünkü dünyanın ışığı olan deha, aydınlanmayı bıraktığında hükümsüz ve ölü bir şey olarak kabul edilir. Şairin coşkusu, sıradan kalabalığın kayıtsızlığı tarafından kontrol edilir ve genel sağduyu tarafından reddedilen her coşkulu, bir dahi değil, bir aptaldır. Büyük sanatçıları cahil kalabalığın köleleri olarak görmeyin, çünkü onların yeteneklerine akıl dengesini veren kitledir.

Işık, gölge ve parlaklık arasındaki dengedir. Hareket, eylemsizlik ile etkinlik arasındaki dengedir. Otorite, özgürlük ve güç arasındaki dengedir. Bilgelik düşüncede dengedir; erdem duygulardaki dengedir; güzellik formdaki dengedir. Güzel ana hatlar gerçek ana hatlardır ve Doğanın ihtişamı, zarafet ve ihtişamın bir cebiridir. Doğru olan her şey güzeldir; Güzel olan her şey doğru olmalı. Cennet ve cehennem ahlaki yaşamın dengesidir; iyilik ve kötülük özgürlüğün dengesidir.

Büyük Çalışma, dengeleyici kuvvetin mevcut olduğu orta noktaya ulaşmaktır. Dahası, dengelenmiş kuvvetin tepkileri, doğum ve ölümün sürekli hareketi yoluyla evrensel yaşamı her yerde korur. Filozofların altınlarını güneşe benzetmelerinin nedeni budur. Aynı sebepten dolayı aynı altın, ruhun bütün hastalıklarını iyileştirir ve ölümsüzlüğü haber verir. Bu orta noktayı bulanlar bilimin ve aklın doğru ve harikalar yaratan ustalarıdır. Onlar dünyaların zenginliklerinin efendileridir, cennetin prenslerinin sırdaşları ve dostlarıdırlar ve Doğa onlara itaat eder çünkü onlar

Doğanın itici gücü olan yasanın istediğini irade eder. Dünyanın Kurtarıcısının Cennetin Krallığı olarak bahsettiği şey budur; bu da*Kutsal Regnum*Kutsal Kabala'nın. Süleyman'ın tacı ve yüzüğüdür; gökteki yıldızların ve yeryüzündeki hasadın itaat ettiği, Yusuf'un Asası'dır.

Her şeye kadir olmanın bu sırrını keşfettik; piyasada satılık değil; ama eğer Tanrı bize bunun üzerine bir fiyat belirlememizi emretmiş olsaydı, alıcıların tüm servetinin buna eşdeğer olup olmayacağını sorgularız. Kendimiz için değil, onlar için, onların bölünmemiş ruhlarını ve tüm yaşamlarını talep etmeliyiz.

VII. Özet ve sonuç

Özetlemek ve sonuçlandırmak bize kalıyor. Bir bilimin tarihini özetlemek, bilimin kendisini özetlemek demektir ve bu nedenle, tüm çağlar boyunca korunan ve aktarılan büyük inisiyasyon ilkelerini özetlemeliyiz. Büyü bilimi mutlak denge bilimidir. Esasen dinseldir; antik dünyada dogmaların oluşumuna öncülük etmiş ve bu nedenle tüm uygarlıkların anası olmuştur. Ey yeni doğan nesillere şiir ve ilham sütü verirken yüzünü ve göğsünü örten iffetli ve gizemli anne. Her şeyden önce bizi Tanrı'ya inanmaya ve O'nu tanımlamaya çalışmadan tapınmaya yönlendirir; çünkü bir Tanrı, tanımı gereği bir dereceye kadar sonlu bir Tanrı'dır. Ve İlahiyat'tan sonra, şeylerin egemen ilkelerine ilişkin olarak ebedi matematiğe ve dengelenmiş kuvvetlere işaret etmektedir. İncil'de Tanrı'nın her şeyi ağırlığına, sayısına ve ölçüsüne göre düzenlediği söylenir.*Her şey Deus'a ait çok sayıda ve sayıda düşünceye sahip.*Ağırlık dengedir, sayı niceliktir, ölçü orantıdır; bu üçü ve bunlar Doğa biliminin ezeli ve ilahi temelidir. İşte şimdi dengenin formülü: Uyum, karşıtların analojisinden kaynaklanır. Sayı, oranı ölçü olan benzetmelerin ölçeğidir. Tüm okült felsefe*Zohar*denge bilimi olarak adlandırılabilir.[368]Sayıların anahtarı şurada bulunur:*Sefer Yetzirah*; onların oluşumu, fikirlerin bağlılığına ve formların üretimine benzer. Bu nedenle Kabala'nın aydınlanmış hiyeroglifleri sayıların, fikirlerin ve biçimlerin hiyeroglif işaretlerini kendi kutsal alfabelerinde birleştirdiler. Bu alfabenin birleşimleri fikir denklemleri verir ve gösterge yoluyla doğal formlardaki tüm olası bileşimleri kapsar. Yaratılış'a göre, Tanrı insanı Kendi benzeyişinde yarattı; ancak insan, yaratılışın canlı sentezi olduğundan, bundan, yaratılışın kendisinin de Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldığı sonucu çıkar. Evrende üç şey vardır: Ruh, plastik aracı ve madde. Eskiler, kükürt genel adını verdikleri o ateşli sıvıyı doğrudan aracı olarak ruha tahsis ettiler; plastik aracıya Caduceus'un temsil ettiği sembolizm nedeniyle Merkür adını verdiler; maddeye, yanma sonrasında kalan ve ateşin daha sonraki etkisine direnen sabit tuz nedeniyle Tuz adını verdiler. Kükürt, ateşin yaratıcı etkisi nedeniyle Baba ile karşılaştırıldı; Anne ile Merkür, çekim ve üreme gücünden dolayı; ve Tuz, kısaca Çocuk'tu ya da Doğa tarafından eğitilen maddeydi. Onlar için de yaratıcı madde tekti ve ona verdikleri isim de Işık'tı. Pozitif veya magmatik ışık uçucu Kükürttü; Negatif durumdaki veya ateşin titreşimleriyle görünür hale gelen ışık, akışkan veya eterik Merkür'dü; ve ışık nötralize edilmiş veya gölge, toprak formunda pıhtılaşmış veya sabitlenmiş kompozite Tuz adı verildi.

Hermes Trismegistus, Zümrüt Tablet adı verilen sembolünü işte böyle formüle etti: "Yukarıda olan aşağıdakine benzer, aşağıda olan da yukarıdakine benzer; tek bir varlığın harikalarının işleyişi için. şey."[369]Bu, evrensel hareketin sabit ve değişkenlik analojileri tarafından üretildiği, değişkenin sabitleşme eğiliminde olduğu ve sabitin değişken hale geldiği, dolayısıyla sürekli bir değişim ürettiği anlamına gelir.

[368]Bunu önermek için*Zohar*Bir denge tezi ileri sürmek ve yorumlamak, Edomite Kralları efsanesi hakkında geniş bir metin yazıldığını veya bunun Hıristiyanlığa şiddetli bir saldırı olduğunu söylemeye benzer, çünkü bu konuların her birine bir atıf vardır. Terazinin sembolizmi pratikte Kutsal Kitap'a gömülü tek bir broşürle sınırlıdır.*Zohar*.

[369]"Tanrı sağ elini uzattı ve yukarıdaki dünyayı yarattı ve sol elini uzattı ve aşağıdaki dünyayı yarattı... Tanrı aşağıdaki dünyayı yukarıdaki dünyanın modeline göre yarattı, çünkü görüntü her şeyin altında bulunur. yüksekte kalan."—*Zohar*, Bölüm II., fol. 20a.

tek bir tözün halleri ile değişim olgusundan hareketle, sonsuz yenilenmedeki evrensel form bileşimleri arasında.

Ateş Osiris'tir, yani güneştir; ışık İsis ya da aydır; onlar evrensel töz olan o büyük Telesma'nın babası ve annesidirler; onlar onun yaratıcıları değil, daha ziyade onun yaratıcı güçleridir; bunların birleşik çabası sabiti veya dünyayı üretir; Hermes bu gücün tam tezahürüne ulaştığını söyler. ondan toprak oluştuğunda. Bu nedenle Osiris, Mısır tapınağındaki büyük hiyerophantlar için bile Tanrı değildir; o, yaşamın entelektüel ilkesinin ateşli veya parlak gölgesidir ve bu nedenle inisiyasyonun en yüksek anında, uçan bir ses, ustanın kulağına şu şüpheli vahiy fısıldadı: "Osiris siyah bir tanrıdır." Anlayışı inançla Mısır vahyinin tamamen fiziksel simgelerinin üzerine çıkarılmayan alıcının vay haline. Bu sözler onun için ateizmin formülü haline gelecek ve zihni körleşecektir. Fakat zekası daha üstün olan imanlı için aynı sözler en yüce umutların ciddisi gibi geliyordu. Sanki başlatıcı ona şöyle demiş gibiydi: “Çocuğum, lambayı güneş sanıyorsun ama o lamba yalnızca bir gece yıldızı. Yine de gerçek güneş var; Bu nedenle geceyi bırakın ve gündüzü arayın.”

Eskilerin dört elementten anladıkları, hiçbir şekilde basit cisimleri değil, tek bir maddenin dört temel tezahürünü ifade ediyordu. Bu modlar, kanatları havaya, kadının göğüsleri suya, boğanın gövdesi toprağa ve aslanın pençeleri ateşe karşılık gelen sfenks ile temsil ediliyordu. Temel kipte üç kez üç kat olan ve tezahür biçiminde dörtlü olan tek madde; yükseklik bakımından üçgen olan, tabanda kare olan ve sfenks tarafından korunan üç piramidin sırrı budur. Mısır bu anıtları yükselterek evrensel bilimin Herkül'ün sütunlarını dikmeye çalıştı. Kumlar birikti, yüzyıllar geçti, ama piramitler sonsuz büyüklükleriyle hâlâ çözümü kaybolan o muammayı milletlere sunuyor. Sfenks ise asırların tozuna gömülmüş gibi görünüyor. Daniel'in büyük imparatorlukları sırasıyla yeryüzünde hüküm sürdüler ve kendi ağırlıkları altında ezilerek mezara indiler. Savaş alanındaki fetihler, emek anıtları, insan tutkularının sonuçları - hepsi sfenksin simgesel bedeni tarafından yutulmuştur; artık yalnızca insan kafası, sanki evrensel düşünce imparatorluğunu arıyormuşçasına çöl kumlarının üzerinde yükseliyor.

İlahi ya da öl; sfenks'in Theban kraliyet adaylarına sunduğu korkunç ikilem işte buydu. Çünkü bilimin sırları aslında hayatın sırlarıdır; alternatifler hüküm sürmek ya da hizmet etmek, olmak ya da olmamaktır. Eğer onları dünyanın fethi için kullanmazsak, doğal güçler bizi kıracaktır. Nedenini veya ne olduklarını sormadıkları için hiçbir şey olmayanlar arasında sayılmakla yetinmediğimiz sürece, krallığın zirvesi ile mağdur devletin uçurumu arasında hiçbir orta yol yoktur.

Sfenks'in bileşik formu aynı zamanda hiyeroglif benzetmeyle evrensel failin dört özelliğini, yani Astral Işığı temsil eder: çözünme, pıhtılaşma, ısıtma ve soğutma. İnsanın iradesiyle yönlendirilen bu dört özellik, verilen dürtüye uygun olarak yaşamı veya ölümü, sağlığı veya hastalığı, sevgiyi veya nefreti, zenginliği veya yoksulluğu üreterek Doğanın tüm aşamalarını değiştirebilir. Işığın tüm yansımalarını hayal gücünün hizmetine sunabilirler; Aşkın Büyü için belirlenebilecek en çılgın soruların paradoksal çözümleridir bunlar. Bu paradoksal soruların örnekleri ve cevapları aşağıda yer alacaktır: (1) Ölümden kaçmak mümkün mü? (2) Felsefe Taşı diye bir şey var mı ve onu bulmak için ne yapılması gerekiyor? (3) Ruhların hizmet vermesi mümkün müdür? (4) Süleyman'ın Anahtarı, Yüzüğü ve Mührü ne anlama gelmektedir? (5) Güvenilir hesaplamalarla geleceği tahmin etmek mümkün müdür? (6) İyilik ya da kötülük iradeyle yapılabilir mi?

sihirli güç? (7) Gerçek bir sihirbaz olmak için ne yapılmalıdır? (8) Kara Büyünün devreye soktuğu kesin güçler nelerdir?

Bu soruları paradoksal olarak adlandırıyoruz çünkü bunlar bilim olarak anlaşılan her şeyin dışındadır, aynı zamanda inanç tarafından olumsuzlanmış gibi görünürler. Bu konuda bilgi sahibi olmayan bir kişi tarafından ileri sürülürse, bunlar sadece gözü karadır; öte yandan bunların tam çözümü, bir uzman tarafından verilirse, saygısızlık gibi görünecektir. Tanrı ve Doğa, Aşkın Bilimin Tapınağını öyle bir şekilde kapatmışlardır ki, belli bir sınırın ötesinde, bilen kişi anlaşılmadığı için hiçbir amaç için konuşmayacaktır. Bu nedenle Büyük Sihirli Sırrın açığa çıkması ne mutlu ki imkansızdır. Vereceğimiz cevaplar Magic'teki kelimenin mümkün olan son ifadesi olacak ve tüm açıklığıyla ortaya konacaktır, ancak bunları okuyucularımız için anlaşılır kılacağımızı garanti etmiyoruz.

Birinci ve ikinciye göre ölümden iki şekilde kurtulmak mümkündür: Zamanda ve ezelde. Hastalıkları tedavi ederek ve yaşlılığın getirdiği rahatsızlıklardan kaçınarak zamanla bu durumdan kurtuluruz; varoluşun dönüşümleri arasında kişisel kimliği hafızada kalıcı hale getirerek sonsuzluk açısından ondan kaçarız. Hareketten kaynaklanan yaşamın ancak formların birbirini takip etmesi ve mükemmelleşmesiyle sürdürülebileceği belgelendirilsin (1); (2) sürekli hareket biliminin yaşam bilimi olduğu; (3) bu bilimin amacının dengelenmiş etkilerin doğru anlaşılması olduğu; (4) tüm yenilenmelerin yıkımla gerçekleştiği, dolayısıyla her neslin bir ölüm ve her ölümün de bir nesil içerdiği. Şimdi, kadim bilgelerle birlikte, yaşamın evrensel ilkesinin, ebediyen ve esas itibarıyla hareket eden ve hareket ettiren, görünmez ve elle tutulamayan, değişken bir durumda olan ve sabit hale geldiğinde maddi olarak tezahür eden tözsel bir hareket veya bir madde olduğunu daha da doğrulayalım. kutuplaşma olgusu. Bu madde bozulmaz, bozulmaz ve dolayısıyla ölümsüzdür; ancak form dünyasındaki tezahürleri, hareketin sürekliliği nedeniyle ebedi mutasyona tabidir. Böylece herkes ölür, çünkü hepsi yaşar ve eğer herhangi bir formu ebedi kılmak mümkün olsaydı, o zaman hareket durdurulur ve tek gerçek ölüm bu şekilde yaratılırdı. Bir ruhu sonsuza dek mumyalanmış bir insan bedenine hapsetmek, aynı vücutta ve aynı dünyada sözde ölümsüzlüğe ilişkin büyülü paradoksun korkunç çözümü olacaktır. Her şey, ilk maddenin evrensel çözücüsü tarafından yeniden üretilir. Bu çözücünün gücü özde, yani ikili kutupluluğun dengeleyici merkezinde yoğunlaşmıştır. Eskilerin dört unsuru, kendi merkezi etrafında süresiz olarak dönen ve böylece dairenin dörtgeniyle ilgili muammayı ortaya koyan bir haç şekliyle temsil edilen evrensel mıknatısın dört kuvvetidir. Yaratıcı Söz, haçın ortasından konuşur ve şöyle haykırır: “Tamamlandı.” Ruhun İlacının dünyanın kurtuluşu için Kendini sonsuza dek çarmıhta veren Kişi'de din tarafından sunulması gibi, bedenlerin Evrensel İlacını da dört temel formun tam oranında aramalıyız. Gök cisimlerinin manyetik durumu ve kutuplaşması, onların elektromanyetizmalarının ortak rezervuarları olan güneşler etrafındaki dengelenmiş çekimlerinden kaynaklanmaktadır. Özün ortak rezervuarlardaki titreşimi ışıkla, ışığın kutuplaşması ise renklerle ortaya çıkar. Beyaz, özün rengidir; bu renk mavi olarak negatif kutbuna doğru yoğunlaşarak siyah olarak sabitleşir; sarı olarak pozitif kutbuna doğru yoğunlaşarak kırmızı olarak sabitlenir. Böylece merkezkaç yaşam her zaman beyazın yanından geçerek siyahtan kırmızıya doğru ilerler ve merkezkaç yaşam da aynı yolu izleyerek kırmızıdan siyaha döner.Dört ara renk veya karışık renk tonu, prizmanın ve güneş spektrumunun yedi rengi olarak adlandırılan üç ana rengi üretir. Bu yedi renk, her güneşin etrafında yedi atmosfer veya yedi ışıklı bölge oluşturur ve her bölgeye hakim olan gezegen, atmosferinin rengine benzer bir şekilde mıknatıslanır. Dünyanın derinliklerinde metaller, gökyüzündeki gezegenler gibi, geçerken ayrışan gizli ışığın belirli etkileriyle oluşur.

belirli bölgeler. Metalik ışığın gizli olduğu bir konuyu uzmanlaşmadan önce ele geçirmek ve ışığın kendisinden türetilen bir ateşin yardımıyla onu aşırı pozitif kutba, yani canlı kırmızıya sürmek - Büyük İşin tam sırrı budur. Bu olumlu ışığın, aşırı yoğunlaşma derecesinde, evrensel bir çözücü ve tüm Doğa Krallıkları için bir ilaç görevi gören, sabit bir durumdaki yaşamın kendisi olduğu anlaşılacaktır. Ancak markazit, stibiyum ve felsefi arsenikten canlı ve biseksüel metalik spermi çıkarmak için, mineral tuzlu menstrüum olan bir ana çözücüye sahip olmamız ve ayrıca manyetizma ile elektriğin birlikteliği olması gerekir. Gerisi, ezan olmak üzere tek bir kapta ve bir lambanın dereceli ateşiyle kendiliğinden ilerler. Ustalar bunun kadın ve çocukların işi olduğunu söylüyorlar.

Modern kimyagerlerin ve fizikçilerin ısısı, ışığı, elektriği ve manyetizması, eskiler için, tek bir maddenin temel fenomenal tezahürleriydi.*Aur*,*Oda*Ve*Ob*- yani אוד אוד אוכ*Oda*aktif olan,*Ob*pasif ve*Aur*Hermetik filozofların altından bahsederken ifade ettiği çift cinsiyetli ve dengelenmiş bileşiğin adıdır. Kaba altın metalize edilmiştir*Aur*ve felsefi altın aynıdır *Aur*çözünebilir bir mücevher durumunda. Teorik olarak, antik çağın aşkın bilimine göre, tüm hastalıkları iyileştiren ve metallerin dönüşümünü sağlayan Felsefe Taşı'nın var olduğu tartışılmazdır. Peki gerçekte var mıdır veya var olabilir mi? Buna olumlu yanıt verirsek, hiç kimse inanmayacaktır ve bu basit ifade, Felsefi Doğruyu bulmak için ne yapılması gerektiği sorununa değinmeden, ilk iki sorunun ifade ettiği paradoksların paradoksal bir çözümü olarak kalacaktır. Taş. M. de la Palisse, bizim yerimize, eğer keşif bir şans meselesi değilse, bulmak için mutlaka aramak gerektiğini söyleyecektir. Araştırmayı yönlendirmek ve kolaylaştırmak için yeterince şey söylendi.

Üçüncü ve dördüncü sorular ruhlar bakanlığı ve Süleyman'ın Anahtarı, Mührü ve Yüzüğünü ilgilendiriyor. Dünyanın Kurtarıcısı, çölde ayartılması üzerine, ruhu esaret altında tutan üç şehveti, yani iştahların şehveti, hırsın şehveti ve açgözlülüğün şehvetini yendiğinde, meleklerin şöyle yazdığı yazılmıştır: O'na hizmet etmek için aşağı indi. Bunun açıklaması, ruhların egemen ruha tabi olduğu ve onun, bedenin isyankar çalkantılarını ve yasa dışı eğilimlerini bağlayan egemen ruh olduğudur. Aynı zamanda, var olan şeyler arasında var olan doğal iletişim düzenini tersine çevirmenin İlahi Takdir kanununa aykırı olduğu da belirtilmelidir. Dünyanın Kurtarıcısı ve Havarilerinin ölülerin ruhlarını çağırdığını görmüyoruz. Dinin en teselli edici dogmalarından biri olan ruhun ölümsüzlüğü, imanın emellerine mahsustur ve bilimin eleştirisine açık gerçeklerle asla kanıtlanamayacaktır. Aklın kaybedilmesi ya da en azından dikkatin dağılması, diğer hayata yalnızca bu dünyanın gözleriyle bakmaya cesaret edenlerin cezasıdır ve her zaman böyle olacaktır. Bu nedenle büyülü gelenekler de ölülerin ruhlarının her zaman çağrışımlara üzgün ve kızgın yüz ifadeleriyle yanıt verdiğini temsil eder. Huzurlarının bozulmasından yakınırlar ve sadece sitem ve tehditlerde bulunurlar. Süleyman'ın Anahtarları işaretlerle ifade edilen dinsel ve rasyonel güçlerdir ve bunların kullanımı ruhları çağırmaktan ziyade bizi okült bilimlerle ilgili deneyimlerdeki sapmalardan koruyacaktır. Mühür, Anahtarların sentezidir ve Yüzük onun kullanımını gösterir. Süleyman'ın Yüzüğü hem yuvarlak hem de karedir ve dairenin karelenmesinin gizemini temsil eder. Bir daire oluşturacak şekilde düzenlenmiş yedi kareden oluşur. Çerçeveleri yuvarlak ve kare olup biri altın, diğeri gümüştür. Yüzük yedi metalden oluşan bir filaman olmalıdır. Gümüş ayarda beyaz bir taş, altın ayarda ise kırmızı bir taş bulunur. Beyaz taş Makrokozmosun işaretini taşırken, Mikrokozmos kırmızı taşın üzerindedir. Yüzük parmağa takıldığında, aydınlığın veya karanlığın ruhlarına emir vermek istendiğine göre taşlardan biri içe, diğeri dışa doğru çevrilmelidir. Bu Yüzüğün genel yetkileri birkaç kelimeyle açıklanabilir. İrade her şeye kadirdir

Doğanın yaşayan güçleriyle silahlandırıldığında. Düşünce, söz ya da işaretle tezahür edene kadar boş ve ölüdür; dolayısıyla iradeyi ne teşvik edebilir ne de yönlendirebilir. Düşüncenin vazgeçilmez biçimi olan gösterge, iradenin gerekli aracıdır. İşaret ne kadar mükemmel olursa, düşünce o kadar güçlü bir şekilde formüle edilir ve sonuç olarak irade daha büyük bir güçle yönlendirilir. Körü körüne inanç dağları yerinden oynatır ve bu nedenle tam ve şüphe götürmez bilim tarafından aydınlatıldığında inanç için ne mümkün olabilir? Eğer ruh, tüm anlayışını ve enerjisini tek bir kelimenin söylenmesinde yoğunlaştırabilseydi, o kelime her şeye kadir olmaz mıydı? Süleyman'ın Yüzüğü, çift mührüyle, tek bir işaretle ifade edilen Magi'nin tüm bilimini ve inancını simgelemektedir. İster göksel Makrokozmosta ister insanın Mikrokozmosta olsun, cennetin ve yerin güçlerini ve onları yöneten kutsal yasaları sembolize eder. Tılsımların tılsımı ve pantacles'ın üstündeki pantacle'dir. Yaşamın bir işareti olarak her şeye kadirdir, fakat ölü bir işaret olarak etkisizdir: zeka ve inanç, Doğanın zekası ve onun ebedi Faal Nedenine olan inanç; işaretlerin yaşamı böyledir.

Doğal gizemlerin derinlemesine incelenmesi sıradan bir gözlemciyi Tanrı'dan uzaklaştırabilir çünkü zihinsel yorgunluk kalbin özlemlerini felce uğratır. Bu anlamda okült bilimler bazı kişilikler için tehlikeli ve hatta ölümcül olabilir. Matematiksel kesinlik, doğa yasalarının mutlak kesinliği, bunların uyumu ve basitliği birçoklarına kaçınılmaz, sonsuz, amansız bir mekanizmayı akla getirir ve bu gibiler için Tanrı, sürekli hareket halindeki bir saatin demir çarklarının arkasına çekilir. Düşünen varlıklardaki özgürlük ve otokrasinin tartışılmaz gerçeğini düşünmekte başarısız oluyorlar. İnsan, kendisi gibi örgütlenmiş yaratıkları kendi iradesine göre yönetir; havada kuşları, suda balıkları ve ormandaki vahşi hayvanları tuzağa düşürebilir; ormanların tamamını kesebilir veya yakabilir; kayaları ve hatta dağları kazabilir ve patlatabilir; kendisiyle ilgili tüm formları değiştirebilir; ve yine de, Doğa'nın üstün benzetmelerine rağmen, diğer zeki varlıkların kendi istekleriyle dünyaları parçalayıp yok edebileceklerine, güneşleri bir nefeste söndürebileceklerine veya onları yıldızlı toza dönüştürebileceklerine inanmayı reddediyor; bunlar o kadar büyük ki bizim yetimiz için çok fazlalar. Biz de bir akar ya da solucanın gözünde muhtemelen takdir edilemeyecek durumda olsak bile, görüş açısından. Ve eğer bu tür varlıklar, evren binlerce kez yok edilmeden var oluyorlarsa, onların, bizim evreni yok etmemizi yasakladığı gibi, dünyaları yok etmeyi de yasaklayan üstün bir iradeye, bilge ve her şeye gücü yeten bir güce itaat altında olduklarını kabul etmememiz gerekir mi? kırlangıç yuvasını ve kelebeğin kozasını mı? Doğasının derinliklerinde bu gücün bilincinde olan ve evrensel hukukta sonsuz adaletin araçlarını gören Büyücü için Süleyman'ın Mührü, Anahtarları ve Yüzüğü yüce krallığın simgeleridir.

Sonraki sorular, güvenilir hesaplamalar yoluyla gelecek şeylerin tahmin edilmesi ve iyinin ya da kötünün sihirli etkiyle işleyişiyle ilgilidir. Cevaplar bu yönde. Eşit beceriye sahip iki satranç oyuncusu bir masada oturuyor ve oyunu açıyor, hangisi kazanacak? Kesinlikle ikisi arasında daha dikkatli olan. Her ikisinin de meşguliyetlerini bilseydim, karşılaşmalarının sonucunu kesinlikle öngörebilirdim. Öngörmek satrançta kazanmaktır, hayat oyununda da aynı şey. Hayatta hiçbir şey tesadüfen gelmez; şans öngörülemeyen bir şeydir, ancak cahillerin önceden algılamayı başaramadığı şeyler bilge tarafından zaten açıklanmıştır. Tüm olaylar, tüm biçimler gibi, ya bir çatışmadan ya da güçlerin dengelenmesinden kaynaklanır; bu güçler sayılarla temsil edilebilir. Gelecek böylece hesaplama yoluyla önceden belirlenebilir. Her aşırı eylem, eşdeğer bir tepkiyle dengelenir. Dolayısıyla kahkaha gözyaşlarının habercisidir ve bu nedenle Kurtarıcımız şöyle dedi: “Ne mutlu yas tutanlara.” Yine aynı nedenle şöyle dedi: "Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan da yüceltilecektir." Bugün Nebukadnetsar bir tanrıdır, yarın canavara dönüşecektir. Bugün İskender, Babil'e zafer dolu bir giriş yapıyor ve tüm sunaklarda kendisine buhur yakılıyor; ama yarın, aşağılanmış bir sarhoşluk içinde ölecek. Gelecek geçmiştedir, geçmiş de gelecektedir. Deha öngördüğünde hatırlar. Etkiler kaçınılmaz olarak ve bir o kadar da tam olarak nedenlerine bağlıdır ve kendi başlarına bir hal alırlar.

diğer etkilerin nedenleri, üretim tarzları bakımından ilkine o kadar uygundur ki, tek bir gerçek, bir görücüye bir dizi gizemin tamamını açığa çıkarabilir. Mesih'in gelişi, Deccal'in gelişini kesinleştirir; ama Deccal'in gelişi Kutsal Ruh'un zaferinden önce gelecektir. Şu anda içinde yaşadığımız para arayışı dönemi, dünyanın şimdiye kadar bildiğinden daha cömert hayır kurumlarının ve daha büyük iyi işlerin habercisidir.

Ancak insanın iradesinin kör nedenleri değiştirdiği ve onun başlattığı tek bir hamlenin tüm dünyanın dengesini değiştirebileceği anlaşılmalıdır. Eğer insanın kendi egemenliği altındaki dünyadaki gücü buysa, güneşleri yöneten zekaların gücü ne olmalıdır? En az olanı*Egregorlar*bir nefesle ve dünyamızın gizli kalorisini aniden genişleterek onu parçalayabilir ve bir toz bulutuna dönüştürebilir. İnsan da kendi türünden birinin tüm mutluluğunu bir nefeste yok edebilir. İnsanlar dünyalar gibi mıknatıslanmıştır; güneşler gibi, kendilerine özgü ışık yayarlar; bazıları daha emicidir, bazıları ise daha özgürce dışarı verir. Bu dünyada hiç kimse izole değildir; her biri bir ölüm ya da bir takdirdir. Augustus ve Cinna karşılaşır; ikisi de gururlu ve amansız; ve bunun nedeni ölümdür. Bu ölümcüllük, Cinna'nın kendisini ölümcül bir şekilde cezalandırmaya sevk edilen Augustus'u öldürmeye çalışmasına neden olur; ama affetmeyi seçiyor. Burada kader, takdire dönüşmüştür ve bu yüce lütufla başlayan Augustus dönemi, "Düşmanlarınızı affedin" diyen Kişi'nin doğuşuna tanıklık etmeye değerdi. Augustus, Cinna'ya merhamet ederek Octavius'un tüm intikamının kefaretini ödedi. İnsan, kaderin emirlerine tabi olduğu sürece din dışıdır; yani bilginin mabedinden dışlanması gereken bir insandır, çünkü onun elinde bilgi korkunç bir yıkım aracına dönüşecektir. Tam tersine, yaşamın kör içgüdülerini anlayarak yöneten özgür insan, özünde koruyucu ve onarıcıdır, çünkü Doğa onun gücünün alanı ve ölümsüzlüğünün tapınağıdır. Deneyimsiz kişi iyilik yapmaya çalıştığında sonuç kötüdür. Öte yandan gerçek inisiye asla kötülük yapmayı isteyemez; eğer vurursa, bu cezalandırmak ve iyileştirmek içindir. İnisiye olmayanın nefesi ölümcüldür, inisiye olanın nefesi ise hayat verir. Kâfir olan, başkalarının da acı çekmesi için acı çeker, fakat inisiye olan kişi, başkaları kurtulsun diye katlanır. Dinsiz olan oklarını kendi kanına batırır ve onları zehirler; İnisiye olan kişi, en acımasız yaraları tek bir damla kanıyla iyileştirir.

Son sorular ise gerçek bir sihirbaz olmak için ne yapılması gerektiği ve Kara Büyünün güçleri tam olarak nelerden oluşur? Doğanın gizli güçlerini ortadan kaldıran ve yine de onlar tarafından ezilme riskini göze almayan kişi gerçek bir sihirbazdır. Yaptığı işlerle ve her zaman büyük bir fedakârlık olan sonuyla tanınır. Zerdüşt, Doğu'nun ilkel öğretilerini ve medeniyetlerini yarattı ve ardından Odipus gibi bir fırtınada yok oldu. Orpheus, Yunanistan'a şiiri ve bu şiirle tüm yüce şeylerin güzelliğini verdi; daha sonra katılmayı reddettiği bir seks partisinde öldü. Tüm erdemlerine rağmen Julian yalnızca Kara Büyünün bir inisiyesiydi; onun ölümü bir şehidin değil, bir kurbanın ölümüydü; bu bir yok oluş ve bir yenilgiydi: kendi çağını anlayamamıştı. Aşkın Büyü Doktrini'ni bilmesine rağmen Ritüeli yanlış uyguladı. Tyanalı Apollonius ve Synesius gerçekten harika filozoflardı; gerçek bilimi geliştirdiler ama gelecek nesiller için hiçbir şey yapmadılar. Onların döneminde İncil'in Büyücüleri bilinen dünyanın üç bölgesinde hüküm sürüyordu ve kehanetler Beytüllahimli bebeğin çığlıklarıyla susturuluyordu. Kralların Kralı, tüm Magi'lerin Büyücüsü dünyaya gelmişti ve ritüel ibadetler, yasalar, imparatorluklar hepsi değişmişti. Harikalar dünyasında İsa Mesih ile Napolyon arasında bir boşluk vardır. Bu vücut bulmuş savaş sözü, soyadının taşıyıcısı olan o silahlı Mesih, körü körüne ve bilinçsizce Hıristiyan mesajını tamamlamak için geldi. Bu vahiy şimdiye kadar bize nasıl öleceğimizi öğretmişti ama Napolyon uygarlığı bize nasıl fethedileceğini gösterdi. Bu iki mesaj (fedakarlık ve zafer, nasıl acı çekilir, ölür, çabalar ve üstesinden gelir) görünüşlerinin aksine, birlikteliklerinde şerefin büyük sırrını oluşturur. Kurtarıcının Haçı ve yiğitliğin Haçı, birbirinizden ayrı olduğunuzda eksiksiniz, çünkü o yalnızca

Kendini ölüme kadar adamayı öğrenmiş olan, nasıl fethedileceğini bilir ve bu, sonsuz yaşama inanmadan nasıl elde edilebilir? Görünüşte ölmüş olmasına rağmen, Napolyon'un kaderi, ruhunu gerçekleştirecek birinin şahsında geri dönmektir. Solomon ve Şarlman da tek bir hükümdar olarak geri dönecekler; ve sonra geleneğe göre zamanın sonunda yeniden doğacak olan Evangelist Aziz John, anlayışın ve sevginin havarisi, egemen papaz olarak ortaya çıkacak. Bütün peygamberlerin bildirdiği bu iki hükümdarın birleşmesi, dünyanın yeniden diriliş harikasını meydana getirecektir. Gerçek majisyenin bilimi o zaman doruğa ulaşacak, çünkü şimdiye kadar mucizeler yaratan işçilerimizin çoğu büyücüler ve kölelerdi, yani şansın kör araçlarıydı. Şimdi, kaderin dünyaya saldığı efendiler çok geçmeden devrilecek ve tutkuları adına fethedenler bu tutkuların kurbanı olacaklar. Prometheus, Jüpiter'i kıskanarak tanrının yıldırımlarını çaldığında ölümsüz bir kartal yaratmaya çalıştı ama yaptığı ve ölümsüzleştirdiği şey bir akbabaydı. Başka bir masalda, cennetin kraliçesini ırzına geçirmek isteyen ama onun kollarına aldığı şey sadakatsiz bir bulut olan ve ateşli yılanlar tarafından kaderin amansız çarkına bağlanan dinsiz kral Ixion'un hikayesini duyuyoruz. Bu derin alegoriler, sahte ustalara, Sihir Bilimi'ne saygısızlık edenlere ve Kara Büyü taraftarlarına bir uyarıdır. Kara Büyünün gücü baş dönmesinin bulaşıcılığı ve mantıksızlık salgınıdır. Tutkunun ölümcüllüğü, dünyayı büken ve kıvranan, içindeki ruhları yiyip bitiren ateşli bir yılan gibidir. Ancak Tanrı'nın Annesi tarafından temsil edilen barışçıl, güler yüzlü ve sevgi dolu zeka, ayağını yere basar. Ölümcüllük kendini tüketir ve Kronos'un sonsuza kadar kuyruğunu yiyen yaşlı yılanıdır. Aksine, uyum onları büyülemek ve Hermes'in caduceus'unun etrafında barışçıl bir şekilde birbirine geçmelerini sağlamak için müdahale edene kadar birbirleriyle mücadele eden iki düşman yılan vardır.

Çözüm

Tüm inançların en aşırısı ve saçma olanı, evrensel ve mutlak bir akıl ilkesinin olmadığına inanmaktır. Bu bir inançtır çünkü belirsiz ve tanımlanamaz olanın olumsuzlanmasını içerir; aşırıdır, çünkü izole edici ve ıssızlaştırıcıdır; saçmadır çünkü en eksiksiz mükemmelliğin yerine tam hiçbir şeyi varsaymaz. Doğada her şey dengeyle korunur ve etkinlikle yenilenir. Düzen ve aktivitedeki denge ilerlemeyi ifade eder. Denge ve hareket bilimi mutlak Doğa bilimidir. İnsan, onun yardımıyla, kendisininkinden daha yüksek ve daha mükemmel bir zekaya doğru giderek yükselirken, doğal olayları üretebilir ve yönlendirebilir. Ahlaki denge, güçleri bakımından farklı olan ancak insanın ruhuna ve kalbine akıl olan kuralı bahşetme eylemlerinde birleşen bilim ve inancın uyumudur. İmanı reddeden bilim, bilimi reddeden inançtan daha az mantıksız değildir.

İmanın nesnesi tanımlanamaz ve hatta bilim tarafından inkar edilemez; aksine bilimin kendisi inanç hipotezlerinin rasyonel temelini doğrulamaya çağrılır. Yalıtılmış bir inanç, otoriteden ve dolayısıyla ahlaki güvenceden yoksun olduğu için inanç oluşturmaz; fanatizme ve hurafelere eğilimlidir. İman, dinin, yani inanç ortaklığının sağladığı güvendir. Gerçek din evrensel oy hakkıyla oluşur. Bu nedenle her zaman ve özünde Katoliktir, yani evrenseldir. Bu, genel olarak bilinmeyenin devrimci alanında ilan edilen ideal bir diktatörlüktür. Denge kanunu daha iyi anlaşıldığında eski dünyanın tüm savaşlarına ve devrimlerine son verilecektir. Ahlaki güçler arasında olduğu gibi güçler arasında da çatışma yaşandı. Papalık dünyevi güce tutunduğu için suçlanıyor ama Protestanların manevi gücü gasp etme eğilimi unutuluyor. Kraliyet ailesi papa olma iddiasını ileri sürdüğü sürece, papalar da aynı denge yasası uyarınca kral olma iddiasına sürükleneceklerdir. Bütün dünya siyasi iktidarda birlik hayalini sürdürüyor ama gerçekleşmiyor

Dengelenmiş düalizmde yerleşik olan gücü anlayın. Ruhani gücü kraliyet gaspçılarıyla karşı karşıya kalan Papa artık kral olmasaydı, artık hiçbir şey olmazdı. Zamansal düzende o da diğerleri gibi kendi zamanının önyargılarına tabidir; bu nedenle, eğer böyle bir tahttan çekilme dünyanın önemli bir kısmı için bir skandal olacaksa, dünyevi gücünden feragat etmeye cesaret edemez. Evrenin egemen görüşü, dünyevi bir prensin Papa olamayacağını açıkça ilan ettiğinde; tüm Rusya'nın Çarı ve Büyük Britanya Kralı alaycı rahipliklerinden vazgeçtiğinde; Papa kendi adına yapılması gerekenleri bilecektir. O zamana kadar Aziz Petrus'un mirasının bütünlüğünü korumak için mücadele etmeli ve gerekiyorsa ölmelidir.

Ahlaki denge bilimi, dini tartışmalara ve felsefi küfürlere son verecektir. Dinin vicdan özgürlüğünü ihlal etmediği kabul edildiğinde ve gerçekten dindar olanlar, evrensel bir dinin varlığını ve gerekliliğini kendi adına kabul eden bilime saygı duyduklarında, anlayışlı insanlar aynı zamanda din adamı olacaklardır. . Böyle bir bilim, tarih felsefesine yeni bir ışık tutacak ve tüm doğa bilimlerinin sentetik bir planını sunacaktır. Dengelenmiş kuvvetler ve organik telafiler kanunu yeni bir kimyayı ve yeni bir fiziği ortaya çıkaracaktır. Böylece, keşiften keşfe kadar Hermetik felsefeye geri döneceğiz ve bu kadar uzun süredir unutulmuş olan sadelik ve parlaklık mucizeleri karşısında hayrete düşeceğiz.

O gün felsefe de matematik gibi kesin olacaktır; çünkü canlı düzene özdeş olan ve dolayısıyla gerçeklik bilimini oluşturan gerçek fikirler, akıl ve adaletle birleşerek sayılar kadar kesin oranlar ve denklemler oluşturacaktır. Bundan böyle hata yalnızca cehalet için mümkün olacak ve gerçek bilgi, kendini kandırmaktan arınmış olacaktır. Estetiklik artık moda değiştikçe değişen zevk kaprislerine tabi olmayacak. Eğer güzel, gerçeğin görkemi ise, kaynağı kesinlikle bilinecek ve tam bir kesinlikle belirlenecek bir ışığın ışınımını hatasız olarak hesaplayabileceğiz. Şiir artık aptalca ve yıkıcı eğilimlerle dolu olmayacak, şairler de Platon'un çiçeklerle taçlandırdığı ve cumhuriyetinden sürgün ettiği o tehlikeli büyücüler olmayacak; onlar daha çok akıl sihirbazları ve zarif uyum matematikçileri olacaklar. Bu, dünyanın bir Eldorado'ya dönüşeceği anlamına mı geliyor? Hayır, insanlık var olduğu sürece çocuklar da olacaktır, yani zayıflar, küçükler, cahiller, yoksullar. Ancak toplum gerçek efendileri tarafından yönetilecek ve insan yaşamında telafisi mümkün olmayan hiçbir kötülük olmayacaktır. İlahi mucizelerin ebedi düzenin mucizeleri olduğu anlaşılacak ve artık açıklanamayan harikalar inancıyla hayal gücü hayaletlerine tapınılmayacaktır. Bazı olayların anormal karakteri, doğa kanunları konusundaki bilgisizliğimizin yalnızca bir kanıtıdır. Tanrı, Kendisi hakkındaki bilgiyi iletmeyi tasarladığında, aklımızı aydınlatır ve onu şaşırtmaya ya da şaşırtmaya çalışmaz. O gün, Tanrı'nın benzerliğinde yaratılan insanın gücünün son sınırını öğreneceğiz; onun da kendi alanında bir yaratıcı olduğunu ve Ebedi Aklın yönlendirdiği iyiliğinin, Doğa tarafından onun etkisi ve egemenliği altına yerleştirilen varlıklar için daha düşük bir takdir olduğunu anlayacağız. O zaman ve sonsuza kadar dinin ilerlemeden korkmasına gerek kalmayacak ve onun yolunu takip edecektir. Katolikliğin altın zincirinde haklı olarak saygı duyulan bir doktor olan Kutsal Vincent de Lerins, ilerleme ile muhafazakar otorite arasındaki bu uyumu takdire şayan bir şekilde ifade ediyor. Ona göre gerçek iman, yalnızca onun dogmalarını insanın cehaletinin kaprislerinden koruyan değişmez otoritesi nedeniyle güvenimize layıktır. Vincent de Lerins şunu ekliyor: "Buna rağmen böyle bir hareketsizlik ölüm değildir; tam tersine geleceğe yönelik bir yaşam tohumunu korur. Bugün anlamadan inandığımız şey, gelecek tarafından anlaşılacak ve o da onun bilgisine sevinecektir.*Posteritas intellectum gratuletur, quod ante vetustas non intellectum venerabatur.*Bu nedenle bize her türlü ilerlemenin Mesih İsa'nın dininin dışında tutulup tutulmadığı sorulursa,

Cevap kesinlikle hayır, çünkü beklenen ilerleme büyüktür. Gerçekten kim insanlığı bu kadar kıskanabilir ve Tanrı'ya bu kadar düşman olabilir ki ilerlemeyi engellemeyi isteyebilir? Ancak koşul, bunun inanç değişikliği değil, gerçekte ilerleme olması gerektiğidir. İlerleme, her şeyin sınıfına ve mahiyetine göre büyümesi ve gelişmesidir. Düzensizlik kafa karışıklığıdır ve şeylerin ve onların doğasının karışıklığıdır. Kilisedeki çağların doğal ardışıklığına göre, zeka, bilim ve bilgelik derecelerinde, genel olarak insanlar için olduğu kadar özel olarak da her insan için şüphesiz bir farklılık olmalıdır, ancak bu yalnızca herkesin korunması ve dogmanın bu şekilde olması gerekir. her zaman aynı ruhu besleyecek ve aynı tanımı koruyacaktır. Yaşamın, büyümelerinin tüm aşamalarında aynı kalan bedenleri geliştirmesi gibi, din de ruhları sırayla geliştirmelidir. İlk yılların çocuksu çiçeği ile yaşın olgunluğu arasındaki fark ne kadar büyüktür. Ancak eskiler kişilik bakımından çocukluklarındakiyle aynıdır; değişen dış görünüş ve görünüştür. Beşikteki bir bebeğin uzuvları son derece zayıftır, ancak bunlar insanınkilerle aynı kök ilkelere sahip olan aynı organlardır; ve bu böyle olmalıdır, aksi takdirde sakatlık ya da ölüm olur.

“İsa Mesih'in dininde de benzer bir durum söz konusudur; çünkü bu dinde ilerleme aynı şartlara göre ve benzer kanunlar izlenerek gerçekleştirilir. Yıllar geçtikçe güçleniyor, yıllar geçtikçe gücü artıyor ama varlığının toplamına hiçbir şey eklenmiyor. Oranlar bakımından eksiksiz ve mükemmel doğmuştur, değişmeden büyür ve genişler. Babalarımız buğday ekti, yeğenlerimiz dara biçmemeli. Ara ürünler, tahılın doğasında hiçbir şeyi değiştirmez; aldığımız gibi mecburen bırakıyoruz. Katoliklik gül dikti, bizim görevimiz dikenli çalıları dikmek mi? Hayır, şüphesiz; yoksa vay halimize. Bu manevi cennetin merhemi ve tarçını elimizde aconite ve zehire dönüşmemelidir. Kilise'de, Tanrı'nın o güzel ülkesinde babalar tarafından ekilen her şey, oğullar tarafından işlenmeli ve beslenmelidir. Yalnızca bu büyümeli ve yalnızca bu çiçek açmalı; ama artabilir, gelişmesi de gerekir. Nitekim Allah, kendi semavî felsefesinin dogmalarının bir anlamda incelenmesine, geliştirilmesine, cilalanmasına izin vermektedir; fakat haram olan onları değiştirmek, suç olan ise budamak veya sakat bırakmaktır. Üzerlerine yeni bir ışık yağsın ve bilge ayrımlar çoğalsın, ama onların bütünlüklerini, bütünlüklerini ve doğal niteliklerini her zaman korumalarına izin verin.”

Bu nedenle, geçmişte bilimin tüm zaferlerinin evrensel Kilise'nin yararına başarıldığını kabul edelim ve Vincent de Lerins ile birlikte gelecekteki tüm ilerlemelerin bölünmez mirasını buna ayıralım. Zerdüşt'ün büyük arzuları ve Hermes'in tüm keşifleri ona olsun; Kutsal Kemer'in Anahtarı ve Süleyman'ın Yüzüğü onundur, çünkü o, kutsal ve değişmez hiyerarşiyi temsil eder. Mücadeleleri nedeniyle daha güçlüdür ve görünürdeki düşüşleri sayesinde daha da büyük bir istikrara kavuşur. Hükümdar olabilmek için acı çekiyor; Yükselişinde yücelsin diye alçaltılmıştır; ve yeniden dirilebilmek için ölür. Kont Joseph de Maistre şöyle diyor: "İlahi düzende büyük bir olaya hazırlıklı olmalıyız; Çarpıcı kehanetler zamanın yaklaştığını duyururken, tüm gözlemcilerin açıkça görmesi gereken bir hızla ona doğru ilerliyoruz. Birçok kehanet*Kıyamet*bu modern zamanlara gönderme var. Bir yazar, etkinliğin çoktan başladığını ve Fransız ulusunun tüm devrimlerin en güçlüsünün en büyük aracı haline geleceğini söyleyecek kadar ileri gitti. Belki de tüm Avrupa'da -eğitimli sınıflardan bahsediyorum- şu anda olağanüstü bir şey beklemeyen gerçek anlamda dindar bir adam yoktur. Bu tür genel bir önsezinin hiçbir önemi yok mu? Geçmiş çağlara, hatta Kurtarıcımızın doğuşuna kadar gidin. O dönemde doğu alemlerinden başlayan yüksek ve gizemli bir ses, Doğu'nun zafer kazanmak üzere olduğunu, Yahudiye'den bir fatihin çıkacağını, bize ilahi bir bebek verildiğini, onun en yüksek göklerden inip onu yeniden dünyaya getireceğini ilan ediyordu. yeryüzündeki altın çağ.

Bu tür fikirler her yere yayıldı ve her şeyden önce şiire verildikleri için Latin şairlerin en büyüğü tarafından benimsendi ve onun eserlerinde parlak renklerle süslendi.*Pollio*. Bugün, tıpkı Virgil'in zamanında olduğu gibi, evren bir beklenti içindedir ve biz, bu kadar güçlü bir iknayı nasıl küçümseyeceğiz veya ilahi işaretlerin işaretleri üzerine kutsal araştırmalara kendini adamış olanları hangi hakla kınayacağız? Sizi neyin beklediğine dair kanıt arıyorsanız bilimlerin kendisine bakın; Kimyanın ve astronominin ilerleyişini de düşünün, nereye gittiklerini göreceksiniz. Mesela Newton'un bizi Pythagoras'a götürdüğünü ve gök cisimlerinin de tıpkı insan bedenleri gibi onlara katılan akıllar tarafından hareket ettirildiğinin yakında kanıtlanacağını mı sanıyorsunuz? Nasıl olduğunu bilmiyoruz, ancak bu, tüm tartışmaların ötesinde doğrulanma noktasındadır. Bu tür bir doktrin paradoksal ve hatta saçma görünebilir, çünkü mevcut görüş bu görüşü empoze etmektedir; ama din ile bilimin doğal yakınlığı tek bir dahi adamın zihninde birleşinceye kadar bekleyelim. Onun gelişi çok uzakta olamaz ve o zaman artık tuhaf ya da mantıksız görünen görüşler kimsenin sorgulayamayacağı aksiyomlara dönüşecek, insanlar artık ortaçağ batıl inançlarından söz ettikleri gibi bizim şimdiki aptallığımızdan da söz edecekler.[370]

Aziz Thomas'a göre çok güzel bir sözdür: "Tanrı'nın istediği her şey adildir, ancak adil olan sadece Tanrı öyle istediği için böyle adlandırılmamalıdır"—*Ex hoc olmayan bir şey sadece bir şey değil*. Geleceğe ilişkin ahlaki doktrin burada yer almaktadır ve onun verimli ilkesinden hemen bir sonuç çıkar: Tanrı tarafından emredilen şeyi yapmak sadece inanç açısından iyi olmakla kalmaz, aynı zamanda akıl açısından da mükemmel ve rasyoneldir. O'na itaat etmek. Bu nedenle insan şöyle diyebilir: İyiliği yalnızca Tanrı istediği için değil, ben de istediğim için yapıyorum. Böylece insanlığın iradesi aynı anda hem özgür hem de uyumlu olabilir; çünkü akıl, imanın emirlerinin bilgeliğini geri dönülemez bir şekilde göstererek, ilahi yasayı takip ederek kendi uygun dürtüsüyle hareket eder; akıl da böylece bir bakıma şu hale gelir: insani yaptırım. O andan itibaren batıl inançlar ve dinsizlik artık mümkün olmayacak, oysa bu değerlendirmelerden şu sonuç çıkıyor: dinde ve pratikte, yani ahlak felsefesinde mutlak bir otorite olacak ve yalnızca ahlaki dogmalar ortaya çıkıp yerleşecek. . O zamana kadar, hak ve ödeve ilişkin en basit ve evrensel soruların her gün sorgulandığını görmenin acısını ve dehşetini yaşayacağız; oysa küfürler sessizliğe indirgenirse, böyle bir sessizliği empoze etmek başka, ikna etmek ve dönüştürmek başka şeydir.

Aşkın Büyü insanların kötülüğü tarafından kirletildiği sürece Kilise onu zorunlu olarak yasakladı. Sahte Gnostikler, bir zamanlar çok saf olan Gnostisizm adını itibarsızlaştırdılar; büyücüler Magi'nin çocuklarını öfkelendirdi; ancak geleneğin dostu ve antik çağ hazinelerinin koruyucusu olan din, artık İncil'den önceki ve geçmişe duyulan geleneksel saygıyla ve aynı zamanda gelecekte ilerlemeye yönelik en hayati umutlarımızla mükemmel bir uyum içinde olan bir doktrini reddedemez. Sıradan insanlar emek ve inançla mülkiyet ve bilgi hakkına sahip olurlar. Her zaman böyle bir halk olacağı gibi, çocuklar da her zaman olacaktır; ancak bilgelikle donatılmış aristokrasi halkın annesi olduğunda, kişisel, birbirini takip eden, kademeli özgürleşmenin yolu herkese açık olacak ve böylece çağrılan kişi, kendi çabalarıyla yüce mertebeye ulaşabilecektir. seçilmişler. Bu, antik inisiyasyonun karanlık girintilerinde gizlediği geleceğin gizemidir. Doğanın insanın iradesine tabi kıldığı mucizeler gelecek seçilmişlere ayrılmıştır. Rahipliğin asası mucizelerin asası olacak; Musa ve Hermes'in zamanında da durum böyleydi; yine öyle olacak. Büyücü'nün asası dünyanın kralı veya imparatorunun asası olacaktır; ve bu kişi, bilgi ve erdem açısından kendisini en büyük göstermiş olan insanlar arasında haklı olarak birinci olacaktır. O zaman büyü artık bir okült olmayacak

[370]Joseph de Maistre:*St. Petersbourg'un Soirées'leri*1821, s. 308.

Cahiller hariç ilim; herkes için tartışılmaz bir şey olacak. O zaman evrensel vahiy, altın zincirinin tüm halkalarını birbirine yeniden bağlayacak; İnsanlık destanı sona erecek ve Titanların çabaları bile yalnızca gerçek Tanrı'nın sunağını yeniden inşa etmeye hizmet edecek. İlahi düşünceyi ardı ardına giydirmiş olan tüm formlar, ölümsüz ve mükemmel olarak yeniden doğacaklardır. Birbirini izleyen ulusların sanatının çizdiği tüm bu özellikler, Tanrı'nın mükemmel imajını oluşturmak için birleşecektir. Dogma, arınıp kaostan çıkarıldıktan sonra doğal olarak yanılmaz bir ahlak doğuracak ve toplumsal düzen bu temel üzerinde oluşacaktır. Şu anda savaş halinde olan sistemler alacakaranlığın hayalleridir; bırak geçsinler. Güneş parlıyor ve dünya kendi rotasını takip ediyor; O günün geldiğinden şüphe eden kişinin dikkati dağılır. Katolikliğin yalnızca ölü bir sandık olduğunu ve ona baltayı sokmamız gerektiğini söyleyenlerin de dikkati dağılmış durumda. Yaşayan ağacın kuru kabuğunun altında durmadan yenilendiğini görmüyorlar. Gerçeğin geçmişi ve geleceği yoktur; o ebedidir; biten şey bu değil; bu sadece bizim hayalimiz. İnsanın gözü önünde yok eden çekiç ve balta, budayıcının bıçağı gibi Tanrı'nın elindedir ve dinde, bilimde ve politikada batıl inançlar ve sapkınlıklar olan ölü dallar, sonsuz inanç ve inanç ağacından tek başına budanabilir. inançlar.

Bu Sihir Tarihi'nin amacı, başlangıçta dinin sembollerinin aynı zamanda o zamanlar gizlenmiş olan bilimin sembolleri olduğunu göstermek olmuştur. Gelecekte bir araya gelen din ve bilim, iki kız kardeş gibi birbirlerine yardım etsin, sevgi göstersin, çünkü onlar tek beşik olmuştur.

Sihir Tarihi burada bitiyor

Ek

YAZARIN ÖNSÖZÜ İLK BASKIYA ÖNEK EKLENMİŞTİR[371]

Éliphas Lévi'nin antik büyücülerin bilimi üzerine çalışmaları, üç bölüme ayrılmış tam bir ders oluşturmayı amaçlamaktadır. İlk bölüm Aşkın Büyü Doktrini ve Ritüelini içerir; ikincisi Sihir Tarihi; üçüncüsü ise daha sonra Büyük Gizemlerin Anahtarı başlığı altında yayınlanacak. Ayrı ayrı ele alındığında bu bölümlerin her biri tam bir talimat verir ve bilimin tamamını içeriyor gibi görünür; ancak birini tam olarak anlamak için diğer ikisini dikkatle incelemek zorunludur.

Girişimimizin üçlü bölünmesi bilimin kendisi tarafından empoze edilmiştir, çünkü bilimin büyük gizemlerini keşfetmemiz tamamen eski hiyerophants'ın sayılara atfettiği öneme dayanmaktadır. Üç onlar için üretici sayıydı ve dikkate aldıkları her doktrinin açıklanmasında (*A*) dayandığı teori, (*B*) gerçekleşmesi ve (*C*) olası tüm kullanımlara uygulanması. İster felsefi ister dini olsun, dogmalar bu şekilde oluşturuldu; ve böylece müneccimlerin mirasçısı olan Hıristiyanlığın dogmatik sentezi, inancımıza Üç Kişinin tek Tanrı'da ve evrensel dinde üç gizemin tanınmasını dayatıyor.

Daha önce yayınlanmış olan iki eserin düzenlemesini takip ettik ve üçüncü çalışmada Kabala'nın, yani en saf okültizm geleneğinin işaret ettiği planı takip edeceğiz. Doktrinimiz ve Ritüelimizin her biri İbrani alfabesinin yirmi iki harfiyle ayrılan yirmi iki bölüme ayrılmıştır. Her bölümün başına, o bölüme ait olan harfi ve en iyi yazarlara göre hiyeroglif anlamını temsil eden Latince kelimeleri koyduk. Örneğin, ilk bölümün başında şunlar bulunacak:—

1 א A
Alıcı
Disiplin
Ensof
Keter

Açıklama şu ki, mektup*Alef*- Latince A'ya eşdeğerdir ve sayısal değeri 1 rakamına sahiptir - Alıcıyı, inisiyasyona çağrılan adamı, Tarot Lisansına karşılık gelen nitelikli kişiliği belirtir. Aynı zamanda şu anlama gelir:*disiplin*veya dogmatik syllepsis;*Ensof* veya genel ve birincil anlayışıyla; ve sonunda,*Keter*veya Kabalistik teolojide Kutsallığın ilk ve belirsiz fikri olan Taç. Söz konusu bölüm başlığın gelişimidir ve başlık hiyeroglif olarak bölümün tamamını içermektedir.

Sihir Tarihi, Doktrin ve Ritüelde sağlanan genel bilim teorisine göre, bu bilimin çağlar boyunca gerçekleştirilmesini takip eder, anlatır ve açıklar. Giriş bölümünde açıklandığı gibi, yedi sayısıyla uyum içinde oluşturulmuştur; yedili, yaratıcı haftanın ve İlahi Gerçekleşmenin sayısıdır.

Büyük Gizemlerin Anahtarı, sfenks ve temel tezahürlerin esrarengiz biçimleri olan dört rakamı üzerinde kurulacaktır. Aynı zamanda kare ve kuvvet sayısıdır. Adı geçen kitapta, değiştirilemez bir hususta kesinlik tesis edilecektir.

[371]Bütünlüğü sağlamak amacıyla bu önsözü ekledim, ancak bazı açılardan tamamen ihmal edilmiş olabilir.

üsler. Sfenks gizemi tam çözümüne kavuşacak ve okuyucularımıza, bilgili Postel'in tatmin edici bir açıklama vermeden en karanlık kitaplarından birinde esrarengiz bir şekilde tasvir etmeye cesaret ettiği, dünyanın kuruluşundan bu yana gizli tutulan şeylerin Anahtarı sunulacak. .

Sihir Tarihi, Doktrin ve Ritüelde bulunan olumlamaları açıklar; Büyük Gizemlerin Anahtarı Sihir Tarihini tamamlayacak ve açıklayacaktır. Bu şekilde, en azından dikkatli okuyucu için, Yahudi Kabalizmi'nin ve Yüce Büyünün (ister Zerdüşt'ün ister Hermes'inki olsun) sırlarını açığa çıkarmamızda hiçbir şeyin eksik bulunmayacağına güveniyoruz.

Bu kitapların yazarı, bunları arayan ciddi ve ilgili kişilere isteyerek dersler verir; ancak okurlarına, falcılık yapmadığını, kehanet öğretmediğini, kehanetlerde bulunmadığını, hiçbir büyü yapmadığını ve hiçbir büyüye ya da çağrışıma başvurmadığına dair okurlarını önceden uyarmak istiyor. O bir bilim adamıdır, aldatma adamı değil. O, din tarafından kınanan her şeyi enerjik bir şekilde kınar ve bu nedenle, bilgilerini tehlikeli veya yasadışı bir kullanıma uygulama konusunda tereddüt etmeden yaklaşılabilecek kişilerle karıştırılmamalıdır. Geri kalanı için dürüst eleştiriyi memnuniyetle karşılıyor, ancak bazı düşmanlıkları anlayamıyor. Ciddi çalışma ve vicdanlı çalışma her türlü saldırıdan üstündür; ve onları takdir edebilenler için sağladıkları ilk nimetler derin huzur ve evrensel iyiliktir.

ELİPHAS LÉVI.

1 Eylül 1859.

SON

* * * * * * * * * * * * * *

Ben koşan kadın Julie'yimKüresel Gri **-bu e-kitabın yayınlandığı web sitesi. Bunlar benim kendi biçimlendirilmiş basımlarımdır ve umarım bu özel basımı okumaktan keyif almışsınızdır.**

Bu kitabı bir koleksiyonun parçası olarak satın aldığınız için elinizde bulunduruyorsanız, desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Ücretsiz olarak indirdiyseniz lütfen (henüz yapmadıysanız) küçük bir sürüm oluşturmayı düşünün. bağış **sitenin çalışır durumda kalmasına yardımcı olmak için.**

Bunu Amazon'dan veya başka bir yerden satın aldıysanız, sitemden ücretsiz e-kitaplar alıp bunları kendisininmiş gibi satan biri tarafından dolandırıldınız demektir. Kesinlikle para iadesi almalısınız :/

Bunu okuduğunuz için teşekkürler ve umarım siteyi tekrar ziyaret edersiniz - düzenli olarak yeni kitaplar eklenmektedir, böylece her zaman ilginizi çekecek bir şeyler bulacaksınız :)